

Forgotten Books

www.forgottenbooks.com

Copyright © 2016 FB &c Ltd.

All rights reserved. No part of this publication may be reproduced, distributed, or transmitted in any form or by any means, including photocopying, recording, or other electronic or mechanical methods, without the prior written permission of the publisher, except in the case of brief quotations embodied in critical reviews and certain other noncommercial uses permitted by copyright law.

DISSERTATIONES IX.
ANTIQUITATIBUS
QUIN ET
MARMORIBUS
CUM ROMANIS, TUM POTISSIMUM
GRÆCIS, ILLUSTRANDIS
INSERVIENTES.

Cum Figuris æneis.

MSTELODAMI;

Apud HENRICUM & Viduam THEODORI BOOM.

A. M. DCCCL

A M P L I S S I M O

G I S B E R T O . C U P E R O

REIPUBLICÆ. DAVENTRIENSIS

C O N S U L I

OLIMQUE. AD. CONSESSVM

ILLVSTRIVM. AC. PRÆPOTENTIVM

ORDINVM. GÈNERALIVM

NVNC. AD. CONSESSVM

CELSISSIMORVM. ORDINUM

TRANSISVLANIÆ.

DELEGATO

Tum &

CELEBERRIMO

J O A N N I . G E O R G I O . G R Æ V I O

D. POLITICES. HISTORIARVM

ET. ELOQVENTIÆ

IN. INCLYTA. ACADEMIA.

TRAIECTINA

PROFESSORI. ORDINARIO

A C
SERENISSIMI REGIS
MAGNÆ BRITANNIÆ
HISTORICO

VIRIS. ERVDITIONE. SVMMIS
HAS. SVAS
DISSERTATIONES
D. D. D

ANTONIUS van DALE

PRÆ-

P R Æ F A T I O.

Uæ Perillustris ille vir, legatus serenissimi Borussiae regis, Ezechiel Spanhemius scripsit de *Præstantia & usu numismatum antiquorum*, mihi etiam salivam moverunt, ut quæ is circa *Numismata* eximie præstitit, ego quoque circa *Marmora antiqua*, ipsorumque *Inscriptiones* tentarem; gustum saltem ut darem illorum, quæ ab aliis forsan longe melius ac curatius mundo erudito exhiberi poterant. Atque equidem videtur hæc materia tractatu dignissima: si modo marmorum istorum antiquorum, *Inscriptionumque* ex illis excerptarum, pondus & merita rite consideremus: tum & quam longe

plura ex illis, quam ex *Numismatibus* eruere queamus; quamvis & ista (ut jam docuit Perillustris ille vir) maximum sui usum circa antiquitatum abstrusiorum illustrationem præbeant: ut vel ex istis, quæ de *Urbibus Neocoris* afferro, abunde conspici potest.

Neque alia commendatione hæc *Marmora* egent præter illam, quam haurimus ex initio Nonæ Dissertationis modo memorati Spanhemii; atque adeo ex colloquio ipsius habito cum Eruditissimo, ac circa hæc Diligentissimo Marquardo Gudio; quæ commendatio his verbis signata ibi pag. 757. reperitur: *Inde utique, NEQUE ALIUNDE FÆDERME, petendos varios Sacrorum ritus; Fæderum*

P R Æ F A T I O.

derum formulas, Magistratum scita, munia, discrimina; Collegiorum, Corporum, Professionum genera, officia, rationes; Domus Augusta ministeria; Titulos operum publicorum; multa domi militiæque instituta: adde Manium jura; Pietatis mutua Parentum, Conjugum, Liberorum, ac erudita simul elegantiae Monumenta; Principis denique gentium Populi nomina, ætates, tribus, singula publicis quasi tabulis descripta.

Quin & hoc non male elucescit ex illis quæ de *Sacris Tauroboliis* ex Antiquitate Romana corradere valui; quæque ex Græcis marmoribus attuli de ΑΡΧΙΕΡΕΥΣΙ, feu Pontificibus Græcorum; de Neocoris Sacerdotibus, & Urbibus; de Strategis, de Prytanibus, de Aganothetis, Panegyriarchis, Gymnasiarchis, Cosmetis, Paedotribis, aliif-

aliisque pluribus, cum personis, tum muneribus: tum & de aliis quoque; ut, ex. gr. *Mensibus Atticis*, &c. quorum si non tota, ulterior saltem explicatio, aut illustratio *Marmorum Inscriptionibus* debetur.

Circa quas, si aliter sæpe, quam alii ante me; locutus sum, illoque ita erroris convincere voluisse videar; condonabunt id mihi viri vere eruditi; quod id minime obtrahendi animo, famæve illorum detrahendæ, sed solo veritatis studio, à me factum sit. Quapropter oro, ut, si alicubi ipse erraverim (quod vereor mihi nimis frequenter accidisse) tales talia advertentes, eâdem modestia mecum agant.

Multa

P R Æ F A T I O.

Multa sane prætervidi ; multa quoque nimis fero vidi : quæ adhuc, pro magna parte, *Addendis* inferri potuissent. At ex morbo chronico, tandemque tristi obitu, charissimæ uxoris (quam & rarissimam foeminam nominare nunquam verebor) mihi perpetuò afflicto, ac penè confecto ; neque animus, neque vires ista melius perficiendi, plurave prioribus superaddendi, fuerunt, sicut facile ex postremis eruditus Lector videbit. Inter illa quæ *Addendis* accedere potuissent, sit, ex. gr. *Navigium* istud, quod in nummo Severi ab Onuphrio paginâ 32. exhibetur cum hac inscriptione

L A E T I T I A
* * *
T E M-

TEMPORUM AUGUSTI SEVERI: quum ille, qui apud Doctissimum Begerum, in Thesauro Brandeburgico paginâ 692. comparet, tantummodo habeat, LAETITIA TEMPORUM: licet aliàs rem ipsam commodius exprimat.

Sic & *Addendis* adjungi potuisset nummus paginæ 350. post lineam decimam quartam, inferendus, nempe iste Valeriani Augusti, qui in dicto Thesauro Brandeburgico, paginâ 738. occurrit, cum hac inscriptione, tribus circumscripta *Laureatis* capitibus: ΑΥΤ. ΟΥΑΛΕΡΙΑΝΟC ΓΑΛΛΙΗΝΟC ΟΥΑΛΕΡΙΑΝΟC Κ. ubi scilicet com-
pa-

parent *Valerianus* pater, tum & *Gallienus* ac *Valerianus*, ambo ipsius filii: quibus *Nicomedienses* erant *ter Neocori*; sicut inscriptio in averso latere hoc modo indicat: N I K O M H Δ E Ω N T P I C N E Ω K O P Ω N: tum & tres *Urnae* singulae duabus *palmis* adornatae. quibus simul indicatur, singulis hisce *Valerianis* & *Gallieno*, *Agones* fuisse decretos ac decertatos. De quibus tamen *Urnis* ac *Palmis*, similibusque, quæ frequenter admodum & in aliis nummis occurrunt, forsan alibi erit differendi locus. Faciunt interim hæc non male, ut puto, firmandæ opinionioni meæ de *Urbibus bis, ter &c.*

Neocoris.

Multa quoque circa *Amphictyana*, *Agonothetas*, *Hellanodicas*, *Gymnasiarchas*, aliosque prætermisi, ut jam ab aliis allata, ac bene tractata: quum solus mihi scopus sit, illa quæ circa hos aut non, aut minus bene explicata fuerant afferre, ac pro viribus illustrare. Unde & multa attuli jam ab aliis adducta; sed quæ mihi videbar minus commode posse prætermittere; quod & sæpe alia occasione a me afferrentur; & aliis quandoque explicandis facerent.

Præter hæc etiam aliquid de aliis *ommissis* tum & *commissis*, mihi addendum videtur: nempe quod inter illa numeranda sit imprimis *ARA* ista, quæ in J. Spornii

nii Itinerario, tomo 2. paginâ 216. (editionis Amsteledamensis ; & Wheleri, paginâ 516. repræsentatur ut cujus figuram, illique insculptos *Daduchos*, inferendos promiseram. Quamvis hoc & notari debeat, *Aram* illam, tum & *Daduchos* insculptos longe aliter ab hoc, quam ab illo repræsentari: quod tamen circa mea non multum refert.

Contrà autem Inscriptio illa, quæ paginâ 29. secunda numero est, ibi abundat, & alienum occupat locum: quum propius illi sint paginâ 58, & sequentes.

Sic & numerus quandoque huius illiusve paginæ, aut capituli omittitur: quin & plus semel aut vox
 ** 3 ali-

aliqua inhæsit, neque excidit, calamo; aut plus semel in eadem periodo superflue occurrit. ex festinatione quippe nimia, quâ quandoque mens calamum, quandoque calamus mentem prævertit. Quæ, certe mihi acciderunt inde, quod aliis, ac quidem feriis magis negotiis districtus atque inde per intervalla, nec semper æque commoda, scribere coactus, mea scripta sæpe è manibus deponere debuerim; nec postea ista relcgere commode potuerim, vel ex oblivione neglexerim. Unde etiam, fateor, illud perpetuum vitium typographicum, *Amphictionum*, pro *Amphictyonum*, a paginâ 430. usque ad paginam 505, causam habuit. Nam.

Namque aliis in ipso contextu ubique Lector *Amphictyonum* reperiet, non *Amphictionum*.

At præter ea tam numero fere innumera typosetarum culpa irrepperunt *errata typographica* ut me operis hujus pene pudeat ac pigeat.

Quare eo magis oro lectorem, ne negligat sæpius inspicere *Erratorum typographicorum Indicem*, rerum ac verborum Indici subjunctum.

Quæ autem circa ipsum opus errore peccavi, illa & ab aliis eruditus emendari percupio; & , si D. O. Max. vitam mihi atque occasionem divina sua benignitate suppetter, ipse emendare, atque ulterius

rius.

P R Æ F A T I O.

rius perficere conabor. Interim
hîc *Veniam pro laude : quam petimus
dabimusque vicissim.*

THIS PAGE IS LOCKED TO FREE MEMBERS

Purchase full membership to immediately unlock this page

HISTORY

Tens of thousands of important historical sources, many previously unobtainable, are now available for the first time with a Forgotten Books Full Membership.

Unlimited Access
\$8.99/month

Continue

*Fair usage policy applies

Nunc tua me rapiunt visenda Oracula Delphos,
 Nunc me Pontifices, Græcia vana, tui.
 Quos ego non lusus, quæ non figmenta revelo,
 Atque omni vacuum relligione locum?
 Et modo certantes solenni more puellas
 Mirari, sparsis in sua colla comis,
 Et modo Palladias cupido lustrare corollas,
 Victrices nymphæ quas meruere juvat.
 Nunc præbet Tenedos pulchræ certamina formæ,
 Et Parides multos exhibet una mihi.
 Nunc stupeo cæsi Mysteria pandita tauri,
 Et quæ stillato membra cruore rubent.
 Nunc in Eleusina videor procedere pompa,
 Dum trahitur sacris Attica puppis equis.
 Hæc ego, quem veteris retinent vestigia Rheni,
 Et Trajectino mœnia structa solo,
 Tecum, D A L E N I, loca nota & grata pererro,
 Ingenii volvens hæc monumenta tui.
 Plura dabis. Promissa jubent. Tibi cura relicta est,
 Ne festinatus supprimat illa rogas.
 ☉ Utinam Pylios tibi firma senecta det annos,
 Aut citò Colchiacis restituare focus:

Adrianus Relandus.

SUMMARIA CAPITUM.

DISSERTATIO PRIMA,

De Origine ac Ritibus Sacri Taurobolii.

C A P U T I.

UT multa, ratione Rituum sacrorum, Christiani ab Ethnicis desumpserunt, sic & vice versâ Ethnicos multa à Christianis mutuatos fuisse, ostenditur: ejusque rei exemplum (præter alia ex Juliano Cæsare memorata) esse perinsigne Sacrum Taurobolium, seu Regenerationem (præten- sam Mysticam) per Baptismum sanguinis. Quo primum tempore id videatur exortum. Nulla ejus exempla aut memoriam extare ante M. Aur. Antoninum Philosophum; nullosque scriptores, sive Ethnicos, sive Christianos, ante Constantinum Magnum illius exsertè memi- nisse. Quæ enim ex Tertulliano aliisque huc trahuntur pertinere ad Sacra Mithriaca. Sicuti illa hac occasione, circa nonnulla, illustrantur.

C A P U T II.

Primum qui inter Christianos Scriptores Taurobolii; Cri- obolique Sacri exsertè meminit, fuisse Julium Firmicum: neque ipsum Augustinum ejus mentionem (si modo id fecerit) exsertè fecisse. Ostenditur porro, cui Deæ cuique Deo, hæc Taurobolia sacra fuerint; Matri nempe Deorum, aut soli, aut simul cum Attide; atque ita Telluri ac So- li: neque unquam aut Jovi, aut Minervæ (ut præten- ditur) aut Dianæ (quamvis illa *Ταυροβόλιον* quandoque dicta fuerit) hæc Sacra facta fuisse.

S U M M A R I A

C A P U T. III.

Quibus ritibus ceremoniisve peractum fuerit hoc Sacrum ex Prudentio potissimum ostensum. Sicut & error circa prætentam Consecrationem Pontificis Maximi Romanorum, cum Baronii tum I. Cæs. Bulengeri, tum Th. Reinesii, tum Onuphrii Panuvini, tum & aliorum ostenditur. Porro (2) quibus animalibus mactatis hæc Sacra perficerentur; atque inde quotuplicia illa fuerint, nempe Taurobolia sola, vel Taurobolia ac Criobolia simul, vel denique Criobolia atque Ægobolia. Denique quænam animalia, tum & alia instrumenta, in lapidibus Taurobolitis, sive Aris (quæ locis talibus superstructæ) dedicata, ac quomodo, superstructa fuerint.

C A P U T. IV.

Quid intelligendum sit per Vires tauri: ac 1. quidem Vires exceptas denotare tauri sanguinem ore, naribus, auribus, vestimentis, &c exceptum. Hinc talia vestimenta ut sacrosancta fuisse conservata. Quid porrò cum vestimentis factum, post initiationes sacrorum susceptas: qua occasione etiam aliquid de monachorum veterum vestimentis additur. 2. Vires consecratas spectare ad Tauri cornua. 3. Vires conditas respicere tauri, seu taurorum (forsan & arietum & caprarum) testiculos.

C A P U T. V.

Quid sit illud Taurobolium accepit seu percepit quid Taurobolium fecit. Illud fecit duplici, seu diverso modo accipi, quandoque pro facere, quandoque pro facere & accipere simul, in uno eodemque homine. Illos qui istud Sacrum accipiebant, id aut propriis, aut aliorum, seu pu-

C A P I T U M

publicis, sumptibus accepisse. Per acceptum, vel susceptum, exceptumve istud Sacrum neminem fuisse consecratum Pontificem Maximum, ac nequidem Pontificem: sed homines isto Sacro accepto, seu suscepto, consecratos solum fuisse, sive initiatos, Magnæ Deorum-Matri (at longe aliter quam Galli) atque adeo Tauroboliatos.

C A P U T. VI.

Non tantum homines privatos, verum & totos simul Ordines, Civitates ac Provincias, seu Respublicas, hoc Sacrum, pro salute &c Cæsarum fecisse. Privatos quoque vel solos, vel etiam simul cum aliis id fecisse: nec tantum viros, sed etiam fœminas, sive jam Sacerdotes Magnæ Matris essent, sive non; attamen quandoque jam aliis aliorum Deorum sacris initiatos. Porro in inscriptionibus, cum apud Reinesium, Classe I. n°. 220. 221. tum apud Sponium, pag. 200. 1. & 2. reperiundis an Monuit, an vero Movit sit legendum: istaque occasione de monitu Deorum. Quæ nomina loco istorum, quæ in una ipsarum erasa fuere, restituenda sint. sicut & pro Æmobolium legendum esse Ægobolium. Pro propria æque ac pro aliorum salute homines fuisse Tauroboliatos, seu Sacrum illud accepisse, vel fecisse: seque ita non mediocris tantum, sed & summæ sortis homines, consecratos atque initiatos voluisse.

C A P U T. VII.

Hæc occasione agitur quoque de Sacratibus apud Eleusinam Baccho, Cereri & Coræ, seu Proserpinæ; tum & de Sacratibus apud Lernam tum Baccho, tum & (alio Sacro) Cereri & Coræ; tum & de sacratibus apud Æginam Deabus:

S U M M A R I A

qua rursus occasione de Taurobolita Dea, & Isiaca Taurobolita (Dea quasi) in indice magni Scaligeri ad Gruterum: tum & de Curialibus & Curionibus, Curionibus primis, minoribus, maximis, &c. Post quos reditur ad Deas apud Æginam; quæ non videntur fuisse Ceres ac Proserpina, verum Damia & Auxesia. Denique de Sacrata seu Sacraneâ Cereri Græco, seu Græco ritu.

C A P U T VIII.

De Sacerdote Magnæ Matris Deorum Maxima; tum & de sacerdotibus masculi sexus ad Consecrationem tauroboliorum adhibitis; quandoque & pluribus numero simul. De Præeuntibus circa hoc Sacrum faciendum (qua occasione rursus aliquid de titulis erasis, publica ex auctoritate, dicitur;) ut & qui qualesque hi Præeuntes fuerint, cum Romæ, tum in Colonis ac Municipiis, &c. De sacramento circa Sacra, ac silentio. De Custode addito Præeuntibus. De Curatoribus circa Sacratum Taurobolia, tum alias Consecrationes ac Dedicaciones.

C A P U T IX.

Per plures dies administrationem hujus Sacri quandoque durasse; arasque aliquando iterato positas fuisse. De locutionibus se vivo, se vivus &c. posuit. sicut & de Aris positis: uti & uni eidemque aræ aut cippo plures una inscriptiones insculptas fuisse. Ipsas quoque consecrationes vigesimo anno, post primam, præterlapso iteratas fuisse: qua occasione iterum aliquid de initiandis Mithriacis, de Punctionibus ac Promissis circa illa; tum & de aliis Regenerationibus mysticis, Expiationibus, Hysterothymis, ac Baptismo Christianorum pro mortuis. Denique de iteratis Tauroboliis, non post vigesimum annum præterlapsum, sed post parvum interpositum spatium;
de

C A P I T U M

de iisque ab hominibus nunc pro semetipsis, nunc verò pro aliis, acceptis seu susceptis.

C A P U T X.

Rursus de Sacerdotibus hæc Sacra administrantibus; ac quales Magnæ Matris Romæ tolerati fuerint. Hos tam viros quàm fœminas, ac quidem conjugatos maritatasque fuisse. Eos autem Taurobolos quoque & Taurobolinos appellatos fuisse, at non Gallos. Attyn, sive Atyn, vocatum fuisse Menotyrannum ac quare; sicut & Matrem Deorum appellatam fuisse Hertam: de cujus Sacris apud Germanos ex Tacito. Quæ cognatio inter Magnam Matrem & Isidem fuerit, quamvis diversa essent ipsarum Sacra; quænamque discrepantia inter hujus Isidis & Magnæ Matris sacerdotes.

C A P U T XI.

Gallos non fuisse revera Sacerdotes M. D. Matris, sed de triviali fæce Agyrtas, Scurras, ac Mendicabula sub religionis prætextu; sicut erant & Bellonarii: unde hi sæpe simul junguntur. Galli quomodo fierent. capillatos illos fuisse, cum Isiaci contrà essent calvi. De Sacerdotibus Synodi, ac cujusnam. De Allectoribus Collegiorum: de Parasitis Apollinis, & Herculis. De pueris puellisque alimentariis Faustianis, Faustianis Novis (non tamen sacerdotibus) Plotinianis, Mammeanis, &c. Hos quoque appellatos fuisse Pueros Curix; eosque procul dubio Patrimos Matrimosque fuisse, unde & Sacrorum ministeriis adhibitos. Hinc reditur denuò ad Sacerdotes M. D. Matris; seu potius Ministros: qui, sicut Isiaci in triplicem ordinem discreti fuerant; ita & illi in Summum Sacerdotem (utriusque sexus ut supra vidimus,) in communes

S U M M A R I A

Sacerdotes, ac tertio in Tibicines seu Fistulatores & Gallos, &c. quorum caput erat Archigallus. Porro, qui ille, qualisque fuerit. Denique quanam moderatio, circa talia, apud Romanos obtinuerit: ac tandem quæ distinctio inter *μνησφόρος* ac *μυστεργός* facienda sit.

DISSERTATIO SECUNDA,

DE

Pontifice Maximo, Vicario Pontificis, Rege sacrorum, Archontibus, &c.

C A P U T. I.

*Qualinam fundamento superstruantur illa, quæ ex Prudentio de Summo Sacerdote, ut Pontifice Maximo Romanorum, ac per Taurobolium in id munus consecrato, adducuntur. Summos sacerdotes pluribus in locis extra Romam, tum viros tum feminas; quin & inter Christianos (viros nempe) obtinuisse. Disquiritur porro an Flavius Julianus Caesar (vulgo Apostata) per illud Sacrum unquam Pontifex Maximus fuerit consecratus. Qua occasione & verba Greg. Nazianzeni expenduntur; hacque rursus occasione obiter Sacra *ἑντομα*. Probat denique, Gratianum Augustum reverâ Pontificem Maximum fuisse, tam ex Inscriptionibus, quàm ex Ausonio, &c.*

THIS PAGE IS LOCKED TO FREE MEMBERS

Purchase full membership to immediately unlock this page

Know Your Bible

Forgotten Books'
Full Membership
provides unlimited
access to more than
28,000 volumes of
Christian literature for
\$8.99/month

**HOLY
BIBLE**

Continue

*Fair use policy applies

S U M M A R I A

latio Atheniensium turpissima erga Antigonum ac Demetrium Reges. Transitur porro ad aliarum quoque gentium civitatumque Archontes; qui quoque nonnullis in locis plures simul numero erant (unde & primi Archontes;) cum aliis in locis tantum unicus numero Reipublicæ præfuisse videatur: dum ubi plures simul præerant, unus ὁ πρῶτος ἀρχὼν esset, ut apud Thæros aliosque. Hunc quoque, sicut alii, non tantum bis, ter, pluriesve ἀρχόντα, verum & quandoque ter, pluriesve πρῶτον ἀρχόντα seu Primum Archontem, fuisse. Discutitur denique, an in Inscriptione Thærorum M. Aurelius Isocles Asclepiades Archon, an vero ἀρχιερεὺς, seu Pontifex fuerit.

DISSERTATIO TERTIA,

DE

Pontificibus seu ΑΡΧΙΕΡΕΥΣΙ *Græcorum, Asiarchis, &c.*

C A P U T I.

*Sequuntur ἀρχιερεὺς seu Pontificēs; disquiriturque quibus in locis illi, ut ἐπίτροποι, locum obtinuerint: tum porrò de ἀρχιερεῶσι tam aliorum Numinum, quam Augustorum; tum & de ἀρχιερεῶσι, cum solarum Civitatum, tum & totarum Regionum, seu Provinciarum, aliosque ἀρχιερείας (civitatum nempe) constituentibus. Istâ autem occasione de Metropolitibus ac Metropolitibus cum Gentilium, tum & Christianorum agitur: atque illa rursus obiter de vocibus Latinis quæ in inscriptionibus Græcis sæpius in
se-*

C A P I T U M.

seruntur: hincque super inscriptione I. Sponii, de Lucio Julio Bonnato disquiritur, an in ea ΔΙΑΡΙΩΝ, an vero ΔΙΑΣΙΩΝ, an vero aliter sit legendum; atque adeo an ista vox (hincque & ipsa inscriptio) ad Gladiatores, an vero ad Annonam, an denique ad festum aliquod, Διάσια appellatum, pertineat.

C A P U T II.

De Latinorum Pontificibus ac Flaminiibus Coloniarum, Provinciarum, Cæsarum, sive Augustorum, &c. Plures quandoque extra Romam Pontifices simul, atque adeo Collegia eorum, uno eodemque in loco fuisse. interque illos Pontificem Primum; quamvis nullus proprie Maximus fuerit, nisi Romæ. Casponiam Maximam, non fuisse Sacerdotem Maximam: quantumvis alias Sacerdotes Maximæ obtinerent; sicut apud Græcos ἀρχιερεῖς πρῶτοι; tum & ἀρχιερεῖς plurium simul locorum Deorumve. De verbo ἁρμαλίζεν obiter aliqua; de Baccho Auspice; de Bacchi Ἰοῦνι aliisque similis modi epithetis, quæ Cæsaribus, sive Augustis tribuebantur: de Sacerdote Synodi, &c. De Sacerdotibus ac Pontificibus, sive ἀρχιερεῖσι, cum temporariis, tum perpetuis, tum denique ex jure ac successione hæreditaria; sicut & de ἀρχιερεῖσι secundum, tertium ac quartum (quin & pluries) isto munere fungentibus. De Sacerdotibus Summis, sive ἀρχιερείαις, foeminis, iisdemque ἐπωνύμοις; seu per quarum fere æque ac per virorum nomina anni signabantur.

C A P U T III.

De Asiarchis, Lyciarchis, Bithynarchis, aliisque; tum de ipsorum munere, utque nunc ex hac, nunc ex illa Communitate, aut civitate electi fuerint. Hinc de Asiarchis

S U M M A R I A

Ephesiorum Pergamenorum, Sardonorum, Hypæpenorum &c. Porro de κοινῶν, seu Communitatibus Græcorum Asiaticorum; ut & de κοινῶν XIII. urbium, aliisque pluribus: istaque occasione, an in nummo apud Ez. Spanhemium, Harduinum, Vaillantiumque reperiundo πεύταις ῥοδίων, an verò πρόδικε legendum, &c. Quatenus Asiarchæ iidem cum ἀρχιερεῶσι fuerint. Tum denique de Panonio, quænamque urbes ad istud pertinuerint. De κοινῶν Cretensium, Cappadociæ, Galatiæ, &c. ac de Eleuthero-Laconibus. Denique adhuc de Urbium Κοινῶν, ut Ephesiorum, Pergamenorum, Smyrnenarium, &c.

DISSERTATIO QUARTA,

De Neocoris Sacerdotibus & urbibus Neocoris.

C A P U T I.

De Sacerdotibus Neocoris, cum Deorum Dearumque aliorum, tum & Augustorum Augustarumque; ac qua dignitate illi fuerint. De νεωκόρω νεγάτω; uti & de περοβυτάτω. Sacerdotes illos simul fuisse peculiare istorum Deorum, quorum erant νεωκόροι. De Collegio Neocororum. Quidnam commune illi habuerint cum Asiarchis, & Pontificibus, sive ἀρχιερεῦσι, Sacerdotalibusque Præsidibus Tertulliani. Zacoros alio sub nomine cum illis eosdem fuisse. De Ædituis, seu Neocoris foeminis; ac quodnam ipsarum munus fuerit.

C A P I T U M

C A P U T II.

De Urbibus Neocoris ipsarumque prima origine. Primam Neocoram urbem fuisse Ephesum, ac quidem Dianæ; hancque Dianam Ephesiam & apud Massilienses, & apud Messenios, & apud plures alios fuisse cultam, Hieropolitas sc. Clarios, Pergæos, Prusæenses, aliosque. De Diana Lycophryne, apud Magnetes; tum & de Diana Pergæa. Sub Cæsaribus ipsorum Cæsarum quidem primos tempore Neocoros fuisse Ilienses, & Cæsarienses in Palæstina; hincque Pergamenos. Quid Augustus, quid Tiberius Asiæ urbibus (ac quibusnam) concesserint. Jam olim ante tamen Smyrnenses, quin & Alabandenses, Neocoros urbis, seu Dæ Romæ fuisse. Templum Cæsaribus quidem primum sacrata fuisse apud Græcos, hinc & apud alias gentes; ac quidem Augusto apud Lugdunenses; tum & apud Siculos, ubi Messenenses, Augusto ac Livie, bis Neocori reperiuntur. Urbium Asiaticarum certamen ob Templum Tiberio & Matrique ipsius statuum; in quo Smyrnenses cæteris prælati. Exinde id etiam ad sequentes Cæsares, sive Augustos, fluxisse; ad Cæjum, ad Claudium, ad Neronem, ad cæteros. Non tamen omnes Ludos, omniaque Certamina ob Neocorias facta fuisse.

C A P U T III.

Contentio Civitatum super πρῶλειά, seu Primatu, circa Neocorias; maximeque urbium, Ephesi, Smyrnæ ac Pergami. πρῶλειά illam non ordinem temporis sed dignitatem Civitatum spectasse, &c. quæ paulo latius pertractantur.

Disquiritur unde, ac quomodo, Civitates bis, ter, quaterve Neocoræ factæ fuerint: sicut & aliorum eruditissimorum virorum sententiæ super ista re expenduntur; meaque illorum examini exponitur opinio, qua pono, urbes semel, bis, ter, quaterve Cæsarum, sive Augustorum Augustarumque fuisse Neocoras, prout aut unius, aut plurium simul (ac quidem uno eodemque tempore) Neocoræ essent; sive templum unicum pluribus simul, sive singulis singula consecrassent, &c.

DISSERTATIO QUINTA,

D E

*Stephanephoris, Prytanibus,
Strategis, & Scribis, seu
ΓΡΑΜΜΑΤΕΥΣΙ ΓΡÆCORUM.*

C A P U T I.

*De quibus qualibusque Stephanephoris hic sermo sit; ac quale istud fuerit munus, seu Sacerdotium. Hos namque Stephanephoros cum apud Magnesios, tum apud Tarsenses, tum & apud plures alios obtinuisse. Etiam Epicureos sacerdotia administraße. Quali modo hi Sacerdotes electi (secundum Platonem) apud Magnesios. Ste-
phane-*

C A P I T U M.

phanephoros hostum aliorum Deorum, tum & Augustorum fuisse. De Julia Domna Nova Cerere &c. Stephanephoros simul & aliis perfunctos fuisse Sacerdotis, ut ἀρχιερέα, seu Pontificatu, &c. quin & Magistratu politico: quum tamen, quatenus essent Stephanephoris, fuerint solummodo Sacerdotes: quamvis contrarium affirmet Reinesius: istaque occasione paucula hic inseruntur de Harmostis. Annuum munus hos Stephanephoros gessisse. De Corona aurea alioque istorum vestitu (per totum caput hoc hinc inde.) Scenicis illos, apud Græcos, ut videtur, præfuisse: qua occasione & de τεχνίταις, sive Artificibus Dionysiæ, ac de Scenicis Latinorum, quænamque illarum differentia à Græcis fuerit, &c.

C A P U T II.

De Prytanibus Græcorum.

Quodnam fuerit Prytanum munus, cum ex Aristotele, tum & ex aliis ostenditur. Fuit nempe Sacerdotium, quod tamen Magistratui politico annexum erat; seu munus, quod partim Sacerdotio, ac quidem Vestæ, partim Magistratu politico, pluribus quidem in urbibus, constitit: fuitque aut annuum id munus aut perpetuum. De Prytani ἐπώνυμοι. Plures numero illos sæpe una eademque in urbe fuisse: inter quos ille, qui ἐπώνυμος, etiam πρύτανης πρῶτος appellabatur; sicuti tales quandoque secundum, vel tertium quoque, vel pluries πρύτανης πρῶτοι erant. De Prytanibus quoque foemina, seu foeminei sexus. Post quæ discutiuntur Inscriptiones duæ apud Sponium reperiundæ; ob phrasiologiam illam, μνηστῆρα (καὶ μνηστῆραν) ἀφ' ἐστῆς ἀνέστησαν, &c.

S U M M A R I A

C A P U T III.

De Strategis, ac de Scribis Græcorum. Doctissimi Joan. Vaillantii verba de στρατηγῶις, eademque obiter perpensa. Unius ejusdemque urbis nunc ἀρχοντα in nummis, nunc vero στρατηγὸν; nunc rursus ἀνθύπατον, nunc vero στρατηγὸν; nunc denique πρύτανιν, nunc vero στρατηγὸν, &c. fuisse. Munus illud ἔστρατηγῆ πολιτικὸν, non militare seu bellicum fuisse; ac quale cum Athenis, tum alibi fuerit. Illustris Ezech. Spanhemii sententiæ de στρατηγῶις. Constantinum Magnum Athenis fuisse στρατηγὸν, adeoque ἔπι ἀννῶν Curatorem. Hinc ulterior Strategorum consideratio; ἔπι ulterior de στρατηγῶι ἐπὶ τῶ ὄπλων; istaque occasione aliquid de πολεμάρχῳ; sicut ἔπι paucula de τεχνίταις. De στρατηγῶι ἐπὶ τῆς πόλεως, seu τῆς πόλεως. De Athenionis στρατηγία Athenis. De pluribus numero simul στρατηγῶις in una eademque civitate; istaque occasione de στρατηγῶι πρῶτῳ, atque ἑπιτερόπῳ στρατηγῶι, seu ἑπιτερόπῳ τῆς στρατηγίας; tum ἔπι de στρατηγῶι τῆς εἰρήνης. De στρατηγῶι ac στρατηγῶις ἔπι ἱερῶι ad Templum Hierosolymitanum. Denique rursus de στρατηγῶι ἀννῶν, ac πρῶτῳ, &c.

De Γραμματέσι, seu Scribis Græcorum; ac primò quidem de Scribis Atheniensium: hinc de Scribis urbium Græcarum Asiaticarum ἐπωνύμοις; cujusque dignitatis atque auctoritatis illud munus fuerit. De Scribis Agonis Μῦσικι: de Γραμματοφύλακε, &c.

THIS PAGE IS LOCKED TO FREE MEMBERS

Purchase full membership to immediately unlock this page

HISTORY

Tens of thousands of important historical sources, many previously unobtainable, are now available for the first time with a Forgotten Books Full Membership.

Unlimited Access
\$8.99/month

Continue

*Fair usage policy applies

S U M M A R I A

C A P U T III.

Pergitur ulterius circa Hieromnemonas ac Pylagoras. Hincque agitur de Ecclesia, seu concione, in Amphictyonum Concilio: de horum Amphictyonum juramento: de Panegyribus, circa easque nundinis ac spectaculis. De Certaminibus ac Ludis ibi celebratis: De Amphictyonum Concilio in Calauria, ad Templum Neptuni.

C A P U T IV.

De Theoris ad Certamina, seu Ludos, Oracula &c. missis; deque ipsorum diversis muneribus, cum circa Oracula consulenda, tum circa Pompas ad Panegyres deducendas, donaria mittenda, &c. tum & ad alia loca, Ludos, nempe, ac Certamina simul celebranda. Denique de Architheoris (sive ἀρχιθεωρίαις) eorumque munere; uti & de συνθεωρίαις, &c.

C A P U T V.

De Hierophantis seu Summis Initiatoribus &c. Mysteriorum: tum de Orgiophantis, de Cerycibus, de Daduchis, de Epibomo, &c. (qua occasione & de πῦρ pro statua, seu statuæ dedicatione) tum denique de Lampadarchis.

DISSERTATIO SEPTIMA,

D E

Agonothetis, Hellanodicis Alytarchis, Panegyriarchis, &c.

C A P U T I.

De Agonibus obiter agitur: post quos de Hellanodicis, Agonothetis, similibusque Certaminum Ludorumque iudiciis; ac quidem 1°. de Hellanodicis: qua occasione de Navigio in Smyrnæorum Olympicis per urbem vecto; istâque rursus de Navi Atheniensium Panathenaica: tum & de illa in Delo. quin & de ista, quæ sub Severo in Amphitheatro Romano fabricata fuit, atque omnis fere generis feras effudit. Plus semel iisdem, aliisque Certaminibus eosdem, ut Agonothetas præfuisse. Unde rursus transitur ad Hellanodicas, Æsymnetas, &c. An ad lævam Hellanodicarum manum Agonothetæ sederint. Porro de Mastigophoris & Alytarchis; quonamque munere hi posteriores functi fuerint.

C A P U T II.

Pergitur ad Panegyriarchas; & ista occasione paucis agitur de Agonistarcha Commodiano, uti & de Agonarchis; atque in quibus illi differrent ab Agonothetis. Adrianum Cæsarem Athenis non reverâ Agonothetam, sed Agonarcham, seu Panegyriarcham fuisse; sicut antiquis

***** 2

tem-

S U M M A R I A

temporibus Achilles inter Græcos, Aeneas inter Trojanos, fuerant. Ridicula quædam de Nerone. De Panegyriarcha (non Panegyri, aut Panegyrista.) in nummis expresso. Hinc, data occasione, de Thesmothetis ipsorumque munere: post quos, de Agonothetis (sive Ἀγωνοθῆσι) fœminis, puellarumque ac fœminarum, cum in Olympia, tum apud Laconas, tum & alibi, Certaminibus super pulchritudine, Cursu, Pancratio, &c. agitur. De nominibus Agonotheta, Sophista, &c. quæ in nummis expressa reperiuntur, &c.

C A P U T III.

De Pæanibus ipsorumque origine: de Certaminibus inter Pæanum cantores Delphis, ante cæteros Agones ibi constitutos. Illos initio Diis solis cantatos fuisse; hinc & postea Regibus: quin & tandem per fœdissimam adulationem ipsorum adulatoribus ac meretricibus. De ipsorum usu, tum ante pugnas, seu prælia, tum post illa, ob jam partam victoriam; tum & ob pacta fœdera; tum denique ob restitutam pacem. Hinc de illorum usu pacis temporibus, in convivis, ac solennitatibus. De differentia inter Hymnos, Scolia, ac Pæanes. De Hymnodis, Hymnologis, & Pæanistis in solennitatibus, ac Ludis publicis, &c. deque ipsorum Collegiis cum in Græcia, tum & in Italia, seu Romæ. Singula istorum Collegiorum singulis suis numinibus attributa fuisse, ex lapidibus ostenditur: illaque non tantum aliorum Deorum, apud Romanos, alibique, verum & Cæsarum, sive Augustorum fuisse.

DISSERTATIO OCTAVA,

De Gymnasiarchis , &c.

C A P U T I.

De Gymnasiarcharum munere. Illud annum fuisse (qua occasione & super vera lectione unius alteriusque Inscriptionis aliquid dicitur:) nec solummodo annum, sed quandoque in uno eodemque homine per aliquot annos continuatum. Quid λειψία fuerit: atque hinc obiter de coronatis ob merita, plurimumque inde, quandoque, urbium civibus. Unde transitur ad Gymnasiarchas mensuros, seu qui ex duodecim numero electis, unusquisque suo mense praesiderent Gymnasio. qua rursus occasione differitur de Mensibus Atticis; ipsorumque rectus ordo ex lapidibus ostenditur: sicut & quatenus illi, ratione temporum anni, cum mensibus Romanorum convenerint: tum denique de Mensibus ἐμβολίοις, & annis XIII. mensium, quatenus & isti huc faciunt.

C A P U T II.

Mysteria Magna Atheniensium non Pentaëterica, sed annua fuisse: illaque non solis civibus, verum & peregrinis, post peractas ritè expiationes, &c. patuisse. Annorum interstitium a Parvorum initiatione usque ad Magnorum ἐποπλείαν fuisse, ut plurimum, quinquennale; brevissimum autem, anno integro ad minimum intercedente. Hierophantas quoque non quinquennales, sed annuòs fuisse.

S U M M A R I A

*isse. De initiatione Apollonii Thyanei: hincque dis-
seritur super loco Tertulliani, adversus Valentinianos, contra
Scaligerum, & Meursium &c. Parva quoque Mysteria fuisse
Annua, non vero Trieterica: nec Trieterica orgia Theba-
norum cum Dionysiis. Atheniensium esse confundenda;
neque hæc cum Parvis Mysteriis: quorum illa ἐν Ἄγῃ
hæc vero ἐν Λύκῃ, celebrabantur. De Demetrii Eo-
liorcetæ initiatione, &c. Ut Mysteria hæc Christiani
quoque sensim æmulati fuerint. denique de duobus simul
Gymnasiarchis uni eidemque mensi præfectis. Postremo,
quid circa talia ac similia temporum tractus immutave-
rit, etiam exemplo Senatus Atheniensium, ratione nu-
meri Senatorum, ostenditur.*

C A P U T III.

*De Gymnasiarchis foeminis. Foeminas non tantum Gym-
nasiorum exercitiis, verum & bellicis studuisse. De foemi-
nis Ætolorum, tum & de Arcadicis Tegeatarum mu-
lieribus, ac de Merpeßa; quacum componitur Kenava
Harlemensis. Platonis super isto negotio sententia.
Machlium mulierum quoquo anno Certamina. Denique
reditur ad foeminas Gymnasiarchas; illasque obtinuisse ex
lapide antiquo firmatur. De Cabarno non Deo, sed Sa-
cerdote Cereris: additurque occasione istius marmoris al-
quid de foeminis Philosophis.*

*De Xystarchis, deque istis Eruditiss. Octavii Falconerii opi-
nio. Illos in Græcorum Gymnasiis simul cum Gymna-
siarchis locum non obtinuisse, paresve aut supares istis
fuisse. Gymnasiarchas fuisse Græcorum, Xystarchas ve-
rò Latinorum, &c. De Xystarchis Cretensum. De
Gymnasiis in Elide, sive Olympia. Xyftos in Italia
partem tantummodo, ac quidem minorem, Balneorum*

C A P I T U M.

constituisse. De Xysticis pro Athletis. Gymnasia ac Xysti quibus Diis dicati fuerint. De Ἀρχιερωσιν seu Pontificibus totius Xysti: qui sicuti Xystarchæ, ita & Præfecti Balneorum Augustorum erant.

C A P U T IV.

De Archontibus Xysticis, seu Synodi Xysticæ, qualesque illi fuerint: ut & obiter de Archontibus circa Certamina Musica. De καταλύσει Xystica, ac de formula loquendi, διὰ καταλύσεως; deque ipsa Synodo Xystica. De voce περιόδο pro περιόδου, &c. De distinctione inter παῖδας, ἀγενεῖς, & ἄνδρας, sive ἄνδρας τελείας, paulo fusius disputatur. De περιείρα circa Certamina. Nonnumquam, licet rarius, sine περιείρα. Athletas fuisse admissos. De Progymnasmatibus (sive institutione) ipsorum Hellanodicarum. De Scammate in Stadiis, tum pro ipso Stadio, tum pro Sulco seu fossa stadii sumpto. Quid sit illud, ἐν αὐτοῖς τοῖς σκάμμασιν, &c.

C A P U T V.

Inscriptio a Doctissimo Reinesio edita, quæque ad Agones Musicos spectat, perpenditur; ipsiusque vera lectio indicatur. ipsas Tribus in illis Agonibus victrices fuisse declaratas. De Choregis; istaque occasione ostenditur, Dionysia Majora fuisse Annua, non vero Trieterica. Choregos sumptus ad Choros adornandos &c. fecisse: quandoque autem ipsum Populum fuisse Choregum: De Gymnaliarchis qui ad Choros pertinebant. Gymnasia tria Athenis, quibus Dis sacra, ac quam sacra, fuerint. De Didascalis, seu Choredidascalis; rursusque de Choregis, tum

S U M M A R I A

Et obiter de Auletis, &c. De Chororum Archontibus; illosque non ex IX Archontum numero fuisse, &c.

C A P U T VI.

Παιδοτριβῆντες, seu Pædotribæ, quinam fuerint; illosque fere ἀγὸ βίᾱ, sive ad vitam munere isto functos fuisse. Ἰπποσμητῆς, sive Ἰποκοσμητῆς plures numero simul fuisse (quod hic in parenthesi dictum.) Pædotribarum munus describitur. Quo ordine inter Stadiorum ministros fuerint: hosque alio nomine διδασκάλους fuisse appellatos: quum & ipsi exemplo suo in exercitationibus quandoque præirent. Diversis in locis aliquando diversa horum ministeriorum fuisse nomina. Cosmetæ quinam ac quales fuerint; quinam ac quales συστῆς; illosque ad Ἰποκοσμητῆς videri referendos. Cosmetas simul Sacerdotes fuisse. Ἱερεῖς θεῶν καὶ θεῶν, in Inscriptione allata, quinam. Cosmetas plures simul numero fuisse, &c. Quo ordine ὁ Κοσμητῆς; cæterique ministri, in marmoribus positi reperiantur.

C A P U T VII.

Perpenditur controversia, an Pædotribæ iidem fuerint cum Gymnasiarchis. Opinio H. Prideaux, eaque examinata, istaque occasione Antiphontis rhetoris verba (ac versio) discussa. Hippocratis ac Galeni de Γυμνασῆ (qui a quibusdam pro uno eodemque habetur cum Pædotriba) verba considerata; atque hinc, quænam differentia fuerit inter Gymnastas ac Pædotribas: ostenditurque hos illorum ministros fuisse. Ἐν Ἐπιστάτῳ fuisse Gymnastam, non Pædotribam: Αἰπτάς itidem Gymnastas fuisse, non Pædotribas: tum & Ἰγυεινῆς non Pædotribas, sed Gymnastas fuisse. Quodnam horum Gymnastarum (inter alia)

mu-

THIS PAGE IS LOCKED TO FREE MEMBERS

Purchase full membership to immediately unlock this page

Know Your Bible

Forgotten Books'
Full Membership
provides unlimited
access to more than
28,000 volumes of
Christian literature for
\$8.99/month

**HOLY
BIBLE**

Continue

*Fair use policy applies

S U M M A R I A

DISSERTATIO NONA,

DE

Fratriis, Thiasis, Orgeonibus &c.

C A P U T I.

Quenam Φεαλείαι fuerint ac Θιάσοι; ubique locorum obtinuerint. Thiasitas, seu Thiasotas cum Φεατόροι quandoque confundi, ut & cum Orgeonibus. Quibus illi Dīs consecrati essent. De Archithiasitis; ac quid Thiasus, ex Hesychio, &c. Ταμίαι ac γραμματεῖς Thiasorum. Φράτερον & Φεαλειάζειν. In Ephoborum album inscripti. Γεννήται quanam ac quales fuerint; tum & ὁμογάλακτοι. φυλαὶ & ipsarum divisiones. Τετάρτῃς quanam fuerit: tum quanam Orgeones: Sacra privata prohibita. De καβάρῳ sacerdote rursus ex Suida. Phratriarum, seu Fratriarum, Sodalitatumve nomina tum Athenis, tum Neapoli, tum Romæ, &c. ut Ἐυμηλείδων, Ἠονιοκένων, Ἰλίων, Θεωπέδων, Ἀρκαίων, &c. Qualia sepulchris sæpe tributa fuerint. De χαλκολόγοις, Φροντισαῖς, & διοικηταῖς in Fratriis. De immunitatibus ac privilegiis, quæ benemeritis, ab Urbibus quandoque dabantur. De ιεροποιῖς & ipsorum munere. Inscriptio Græca

ver-

C A P I T U M.

versa & expensa. Ἐπιμελητῶν, cum alibi, tum apud Delios. Ἐπιμελητῶν τῶν ἐμπορίων; item τῶν χωρῶν, &c.

C A P U T II.

De Cosmis ac Protocosmis Cretensum: quâ occasione consideratur Cretensum inscriptio una & altera. De Comstisa Cretensum. De Ephoris Lacedæmoniorum; ac quam similes inter se fuerint Lacedæmoniorum ac Cretensum (utpote illâ ex hac institutâ) Respublicæ. De Senibus, seu Senioribus, Lacedæmoniorum. An, ac quatenus Κωμασῶν Cretensum conveniant cum Ephoris Lacedæmoniorum: rursusque ista occasione, de Ephoris ut Eponymis, tum & de Ephoris Messeniorum; &c.

C A P U T III.

De Hierothyti: de χαλκώμασι; ac de Telamonibus, quibus publica inscribebantur Decreta: tum & in inscriptionibus Agrigentinarum ac Melitensium nonnulla animadvertenda atque illustrata; velut illa, ΠΑΡΑΗΡΟΠΟΣΤΑ ΤΑΣ ΒΟΥΛΑΣ, & ΠΡΟΑΓΟΓΟΥΝΤΟΣ ΔΙΟΚΛΕΟΣ: tum & tam ΗΛΙΑ Αθηνηνσίων, quam ΑΛΙΑ Agrigentinarum & Byzantinorum: porro quid ἐξοδιάσαι, quid ἐξοδος fuerit; tum δῖμην & καρνεῖν, πρέξεν & ἀεργήτης, πρέσοδ & πρὸς πῶν βελίω, &c. uti & πρεσδρία ἐν ἀγῶσι: denique quid, in Decreto Byzantinorum (apud Demosthenem) fuerit, ἐντεαλία; & τῶν βῶλαν, aliaque in ipso emendanda aut explican-

S·U·M·M·A·R·I·A

καὶ ἅπαντα ; ut ἄδικα, ἀπειθεία, ἀπειθεία, ἀπειθεία, ἀπειθεία καὶ
ἐκπῶδες ἀσυνείκη καὶ ἀσυνείκη ; ἡμετέρα πολιτεία ἢ ἰσο-
πολιτεία, ἢ. ἀποκρίσας quid fuerit δικὴ πρόδικτος, ἢ
πρόδικτος ἢ πρὸς πρῶτον, ἢ.

D E

O R I G I N E A C R I T I B U S

S A C R I

T A U R O B O L I I .

C A P U T I .

Ut multa, ratione Rituum sacrorum, Christiani ab Ethnicis desumpserent, sic & vice versa Ethnicos multa a Christianis fuisse mutuatos, ostenditur: ejusque rei exemplum (præter alia ex Juliano memorata) esse perinsigne Sacrum Taurobolium, seu Regenerationem (prætenfam) Mysticam, per Baptismum sanguinis. Quo primum tempore id videatur exortum. Nulla ejus exempla aut memoriam extare ante M. Aur. Antoninum Philosophum: nullosque scriptores sive Ethnicos, sive Christianos, ante Constantinum Magnum illius exserte meminisse. Quæ enim ex Tertulliano aliisque huc trahuntur pertinere ad Sacra Mithriaca. Sicut illa hac occasione, circa nonnulla, illustrantur.

Permulta certè ex Ethnicismo in meliorem scopum atque usum, quamvis non semper optimo cum successu, in Christianismum transtulerunt veteres Christiani. Patet id ex *Amburbis, Ambarvalibus, Baptismis, Peregrinationibus religionis ergo, Pervigi-*
lis,

A

liis, Stationibusque in templis, Lectisterniis, Mysteriis, atque hinc arcanorum apud sacerdotes Confessionibus, Epulis sacris, Syssitiis, Collegiis sacris & Ordinibus, pluribusque aliis, quæ in Deorum honorem, expiationemve peccatorum, vel aliter, ab ipsis peragebantur: quæque imitati hinc Christiani Deo, Apostolis, aliisque sanctis Dei hominibus, (vel saltem pro talibus qui habebantur); vel denique in peccatorum poenitentiam, &c. celebrabant. Quorum tamen multa, tractu temporis, ita in superstitionem malam, vel abusum verterunt, ut ipsis quandoque Ethnicis scandalo essent. Quod, ne de aliis loquar, ex solis *Agapis* ac *Pervigiis* liquet.

At vice versa sic posteriores Ethnici multa ex Christianismo in Gētilismum transvexerunt, & inter sese in abusu habuerunt. Atque id quidem ex unica ista epistola Juliani Cæsaris ad Ursacium, summum Galatiæ sacerdotem, liquidò patet. Ita enim iste habet: Ἐκλιτισμὸς ἔγωγε πρὸς τὴν καὶ λόγον ἡμῶν ἔνεκα τῶν μελιόντων αὐτῶν. Ἐὰν γὰρ τῶν θεῶν λαμπρὰ καὶ μεγάλα, κρείττονα πάσης μὲν δόξης, πάσης δὲ ἐλπίδος. ἵλεως δὲ ἔσω τῶν λόγων ἡμῶν ἀδρόσεια: πῶς γὰρ ἐν ὀλίγῳ πσαύτῳ, καὶ τηλικαύτῳ μεταβολῶν ὀλίγῳ πρότερον [supplendum ἐλπίζειν τις aut simile quid] ἐτόλμα; ἢ ἐν ἡμεῖς οἴομεθα ταῦτα δεκεῖν, εἰδὲ ἀποβλέπομεν ὁ μάλιστα τὴν ἀθεότητά σωτηρῆσεν ἢ πρὸς τὰς ξένας φιλανθρωπία, καὶ ἢ πρὸς τὰς ταφὰς τῶν νεκρῶν προμήθεια, καὶ ἢ πεπρασμένην σεμνότητος καὶ τὸ βίον; ὧν ἕκαστον οἴομαι χρῆναι παρ' ἡμῶν ἀληθῶς ἐπιτηδύεσθαι. καὶ οὐκ ἀπόχρη τὸ σεμνὸν εἶναι τιθεῖν, ἀλλὰ πάντας ἀπαξάτωλως οἰεῖται τῶν Γαλατῶν εἶσιν ἱερεῖς. εἰς ἢ δυσώπησον, ἢ πείσον εἶαι ἀσφαλείας, ἢ τὴν ἱερῆς λειτουργίας ἀπόσχησον, εἰ μὴ προσέχουσιν καὶ γυναικῶν καὶ παίδων, ἢ θεραπόντων τοῖς θεοῖς, ἀλλὰ ἀνέχουσιν τῶν οἰκετῶν, ἢ υἱῶν, ἢ τῶν Γαλιλαίων γαμετῶν ἀσεβούντων μὲν εἰς τὰς θεάς, ἀθεότητά δὲ θεοσεβείας προτιμώντων. ἔπειτα πρὸς τὸ μὴ εἶναι ἱερεῖα μήτε θεάτρῳ πρὸς τὸ βάλλειν, μήτε ἐν καπηλείῳ πίνειν, ἢ τέχνης τινός, καὶ ἐργασίας ἀχρεῖς, ἢ ἐποικιδίους προίκασι: καὶ τὰς μὲν πειθομένους ἡμῶν, τὰς

τὰς ἡ ἀπειθῆναι ἐξώθη. ξενοδοχεῖα καθ' ἑκάστου πόλιν κατὰ τὴν πύ-
κναι, ἵν' ἀπολαύσωσιν οἱ ξένοι τὴν παρ' ἡμῶν φιλανθρωπίας, ἢ τὴν
ἡμετέρων μόνον, ἀλλὰ καὶ ἀλλων. ὅστις ἀν' ἀπορίας ἡμετέρων ἢ ἀπο-
ρήσει, ἐπιπνεύητάί μοι τῶς. ἑκάστου γὰρ ἐν αὐτῷ τρισμυρίας μοδίους καὶ
πᾶσαν τὴν Γαλατίαν ἐκέλευσα δοθῆναι σίτου τοῖς ἱερέσιν ὑποθηρῶν
καὶ ἀναλίσκοντες φημι χρῆναι. τὰ ἡ ἀλλὰ τοῖς ξένοις καὶ τοῖς μετα-
τῶσιν ἐπιπνεύηται παρ' ἡμῶν. ἀχρὸν γὰρ εἶ τὴν μὴ Ἰσραηλίων εὐδὲς με-
παυτεῖ. τρέφουσι ἡ οἱ δυναστεῖς Γαλιλαῖοι. πρὸς τοῖς ἑαυτῶν καὶ τῶς
ἡμετέρων. οἱ ἡ ἡμέτεροι τὴν παρ' ἡμῶν ἐπιπνεύηται ἐνδεῖς φαίνονται.
δίδασκον ἡ καὶ συνεισφέρουσι τῶς ἑλληνιστῶν εἰς τὰς τοιαύτας λειτουργίας,
καὶ τὰς ἑλληνιστῶν κώμας ἀπάρχουσι τοῖς θεοῖς τὴν καρπῶν. καὶ τῶς
ἑλληνιστῶν ταῖς τριαύταις διπλοῖαις. πρὸς τῶς, διδάσκων αὐτῶς ὡς
τῶτο πάλαι ἡ ἡμέτερον ἔργον. Ὅμηρος γὰρ αὐτὸ πεποίηκεν Εὐ-
μαιον λέγοντα·

Ξεῖν' ἔ μοι θεμισ ἔσ', ἔτ' εἰ κακίων σέθεν ἔλθοι,
Ξεῖνον ἀπιμῆσαι πρὸς γὰρ Διὸς εἰσιν ἅπαντες,
Ξεῖνοί τε, πῶχοί τε· δόσις δ' ὀλίγη τε φίλη τε.

Μηδὲ τὰ παρ' ἡμῶν ἀγαθὰ πρὸς ἀλλοῖς συγχωρῶντες, αὐτοὶ
τῆν ἀπαιθῆναι κατακλύουσι, μάλλον ἡ καταπροώμεθα τῶν εἰς τῶς
θεῶν ἀλάθειαν. εἰ ταῦτα πρὸς ἐγὼ σε πρὸς τῶν, μετὰ εὐ-
φροσύνης ἔσομαι. τῶς ἡγεμόνας ὀλιγάκις ἀπὸ τῶν οἰκίας ὄρα. τα ἡ
πρὸς τῶν αὐτοῖς ἀπὸ τῶν. εἰσὶν ἡ εἰς τῶν πόλιν ὑποθηρῶν μηδὲς
αὐτοῖς ἱερέων. ἀλλ' ὅταν εἰς τὰ ἱερά φοιτῶσι τὴν θεῶν, εἰσω τῶν
πρὸς τῶν. ἡγεῖσθαι ἡ μηδὲς αὐτῶν εἰσω τῶν. ἐπέσθαι ἡ ὁ
βελόμην. ἅμα γὰρ εἰς τὴν εὐδὲν ἦλθε ἔ περὶ τῶν, καὶ γέγονεν ἰδιώτης.
ἀρχαί γὰρ αὐτῶν ὡς οἶδα τὴν ἑνδόν. ἐπεὶ καὶ ὁ θεοῖς ταῦτα ἀπαιτεῖ θεο-
μῶς. καὶ οἱ μὴ πειθόμενοι καὶ ἀλήθειαν εἰσι θεοσεβεῖς οἱ ἡ ἀντεχό-
μοι, ἔ τῶν, δοξοκίποι εἰσι καὶ κενόδοχοι &c.

Quod quidem nondum religio Gentilium ex nostra proce-
dat sententia, impedimento sunt hi qui eam profitentur.
Quae autem à Diis nobis donata sunt, ea splendida sunt,

magna sunt, excellentiora sunt, quam quæ omnino vel optari vel sperari poterant. Nam in tam exiguo temporis spatio (sit quidem Nemesis nostris verbis propitia) tantam ac talem rerum mutationem paulo antè ne optare quidem quisquam audebat. Sed quid est causæ, cur in hisce, perinde ac si nihil amplius opus esset, conquiescamus, ac non potius convertamus oculos ad ea, quibus impia Christianorum religio creverit, id est, ad benignitatem in peregrinos, ad curam ab illis in mortuis sepeliendis positam, & ad sanctimoniam vitæ, quam simulant? Quorum singula à nobis exequenda esse censeo. Neque satis est istud solum institutum sanctè observari: sed velim omnes nostros Sacerdotes omninò, qui Galatiam incolunt, vel minis impellas, vel ratione persuadeas, ut sint honesti: vel Sacerdotali Ministerio abdicent, si non una cum uxoribus, liberis & famulis, Diis colendis sedulo animos attendant; & ne patiantur servos, & filios, aut conjuges Galilæorum impiè in Deos se gerere, & impietatem pietati præponere. Deinde Sacerdotem quemque hortare, ne accedat ad spectacula neve, in tabernabibat, neu artem aliquam aut opificium [hoc quoque a Christianis habet, uti ex Conciliis patet] turpe aut infame exercent. Et qui tibi in his rebus morem gerunt, eis honorem tribuito; qui autem resistunt expellito. Porro Xenodochia multa in civitatibus extruito, ut peregrini nostra benignitate fruantur: neque solum hi, qui nostram colunt religionem, sed alii quoque, si qui pecuniarum indigeant. At ratio, qua res tibi ad hoc institutum necessariæ abunde suppetant, a me interim excogitata est. Nam 30000. modiorum tritici in totà Galatia, & 60000 sextariorum vini in singulos annos dari jussi: quorum quintam Partem: ut Sacerdotibus inserviant, insumendam esse mando: quod reliquum est peregrinis ac mendicis sublevandis distribuendum. Nam turpe Profecto est, cum nemo

THIS PAGE IS LOCKED TO FREE MEMBERS

Purchase full membership to immediately unlock this page

HISTORY

Tens of thousands of important historical sources, many previously unobtainable, are now available for the first time with a Forgotten Books Full Membership.

Unlimited Access
\$8.99/month

Continue

*Fair usage policy applies

expiationem quandam ac *liberationem mysticam*, ac *regenerationem* per sanguinem Jesu Christi; ipsosque plurimum in ore habere, se *sanguine ejus lotos ac mundatos* esse ab omni peccato; quæque alia illi, ex Evang. Joan. c. 6. v. 54. Epist. ad Ephesios c. 1. 7. 1 Joan. 5. 6. &c. Hebr. C. 12. 13. & Apocalypsi. 7. 14. de lotionem vestimentorum &c. sibi invicem memorabant.

Quum igitur talia audirent Ethnici; ne minori prærogativa aut beneficio gaudere viderentur, præter alia sacra expiatoria, sacrum quoque quoddam commentum sunt, quo & ipsi, non quidem hominis alicujus (cum jam toties inter ipsos humana sacrificia damnata ac vetita essent) sed taurorum, arietum; & caprarum sanguine, prout ipsi prætendebant, regenerarentur.

De qua Gentilium *κακοζηλία* paulo latius quam a me aut aliis adhucdum factum, hic jam differere constitui: ut sic videant eruditi, non solum Primorum seculorum Christianos à veteribus Ethnicis multa desumpsisse; verum & sic etiam vice versa Gentiles, novos illos ipsis homines, Christianos nempe (de quibus suo tempore, in Apologetico, Tertullianus, *Hesterni sumus, & vestra omnia implevimus, &c.*) fuisse imitatos: quamvis nullo modo inde meliores redderentur; quum id simul in irrisionem vel ludibrium pii dogmatis Christianorum, de sanguine Christi redemptorio ac salvifico, fecisse videantur.

De hoc Sacro igitur, seu Sacris, (quum & *Taurobolia* & *Criobolia* & *Ægibolia*, in eundem finem instituta fuerint) visum mihi nunc est aliquid ulterius ac curatius, quam quidem in prima editione Dissertationis de duratione Oraculorum Ethnicorum feceram, commentari: eo quod eruditissimi viri Salmasius, & Seldenus, & Sponius, qui primi ostenderunt se hic plus quam alios vidisse, hæc per occasionem tantum, atque obiter tractaverint.

Circa hæc itaque sacra primum considerata venit ipsorum origo: quæ certe ita post Christum Natum patuit; ut quantum ex vetustis lapidibus (qui fere unice de his sacris loquuntur) apparet, non ante M. Antonini imperium, nec nisi sub finem ipsius, comparuerint: primaque (ut & optime notat Eruditissimus Reinesius) illorum sit commemoratio, quæ ex hic sequentibus Inscriptionibus nobis obvenit.

AVRELIA OPPIDANA. TAVROPOLIUM
FECIT. HOSTIIS. SUIS. SACERD.
SMINTHIO. PROCULIANI. ACCIO
AGRIPPE. APRO II COS XV. K
NOV. POLLIONE. PET.

[Quod marmor, quomodo ex hoc sequenti corrigendum, infra indicabitur.]

SACR. M. M.
AVF. PRIMA. TAVROPOLI. FEC
HOST. SUIS. SACERDOTIB
SMINTHIO. PROCULIANI. ET
PACIO. AGRIPPÆ. POLLIONE
II. ET APRO. II. COSS. XV. KAL
NOVE

Durationis suæ terminos hæc Sacra, usque ad Honorii, Arcadii, ac Theodosii Junioris imperium videntur extendisse; imò ad totalem Ethnicismi, sub Imperio Romano, ruinam. Postrema enim quorum indicia ex dolendis ruderibus venerandæ antiquitatis eruta habemus, cum Valentiniano III & Eutropio atque ita an. Post Salvat. Nat. 389, tum Valentiniano

III ac Neoterio, celebrata fuere: neque aliquis cum ratione affirmare posset, hæc, quorum memoriam ex Inscriptionibus renovamus, plane ultima ratione temporis ac durationis, fuisse.

Ostendunt hoc inscriptiones hic sequentes: quarum Prima habet.

A G O R I I

VETTIO.	AGORIO	PRAETEXTATO. V. C.
PONTIFICI. VESTAE		QUAESTORI
PONTIFICI. SOLI		CANDIDATO
QUINDECIMVIRO		PRAETORI. URBANO
AUGURI		CORRECTORI. TUS
TAVROBOLIATO		CIAE. ET. VMBRIAE
CURIALI		CONSULARI
NEOCORO		LUSITANIAE
HIEROFANTAE		PROCONSULI
PATRI. SACRORUM		ACHAIAE
		PRAEFECTO. VRB.
		PRAEF. PRAET. II
		ITALIAE. ET ILLYRICI
		CONSULI
		DESIGNATO

In latere sinistro

DEDICATA. KAL. FEB
D. N. FL. VALENTINIANO. AVG. III.
ET. EUTROPIO. CONSS

Secunda vero.

DIS. OMNIPOTENTIBUS
 LUCIVS. RAGONIUS
 VENUSTUS. V. C
 AUGUR. PUBLICUS
 P. R. Q. PONTIFEX
 VESTALIS. MAJOR
 PERCEPTO. TAUROBOLIO
 CRIOBOLIO Q
 X. KAL. IVN
 D. N. VALENTINIANO
 AVG. III. ET
 NEOTERIO. CONS
 ARAM. CONSECRAVIT

Interim nullus ex primi Christianismi scriptoribus, ante Constantini Magni tempora hujus Sacri (horumve Sacrorum) ullatenus meminit; non Justinus, non Irenæus, non Clemens Alexandrinus, non Tertullianus, non denique ullus alius antè Firmicum Maternum: qui illa, quæ de *Errore Prophanarum Religionum* scripsit Constantio ac Constanti Augg. inscripsit: Quantumvis non obscurè innuere videatur, dictus Reinesius, Tertullianum (quod ipsius tempore hæc Sacra innotuerint) duobus in locis eò respexisse; ac primo quidem lib. de Præscript. Hæret. c. 40. hoc modo, dum de Diabolis loquitur: *Tingit & ipse quosdam, utique credentes ac fideles suos: expiationem de lavacro repromittit, & sic adhuc initiat Mithræ: signat illic in frontibus milites suos.*

Ast illa quæ sequuntur clare ostendunt, eum de solis *Mithriacis* loqui. Pergit namque hoc modo: *Celebrat &*

panis oblationem, & imaginem resurrectionis inducit, & sub gladio redimit coram, &c. Ad quæ Mithriaca spectant hæ sequentes Inscriptiones.

CONSTANTIO. NONO. ET. IVLIANO. II
 CONS. NONIUS. VICTOR. OLYMPIUS
 V. C. P. P. AVREL. VICTOR. AUGEN
 TIUS. V. OP. TRADIDERUNT LEONTIKA
 III. IDUS. AUG. FELIC. ALIA
 TRADIDERUNT CONS. SUPRA. S. XVII
 KAL. OCT. FEL.

Item.

DATIANO ET CEREALÈ
 CONS.
 NONIUS. VICTOR. OLYMPIUS
 V. C. P. P. PER. AVR
 VICTOR. AUGENTIUS
 V. C.
 TRADIDERUNT. PATRICA
 XIII. KAL. MAI
 FEL
 D. D. N. N. VALENTE. ET
 VALENTINIANO IUNIORE
 PRIMUM. AUGG.
 VI. ID. APRIL
 TRADIDERUNT. IEROCORACICA.
 AVR. VICTOR AUGENTIUS
 V. C. P. P.
 FILIO. SUO. AEMILIANO

CORYPHONI. OLYMPIO. C. F.
 ANNO TRIGESIMO CON
 SECRATIONIS SUAE
 FELICITER
 CONS. S. S.
 OSTENDERUNT CRYPHIOS
 VIII KAL. MAI
 FELIC

Item, Romæ apud sanctum Sylvestrum (unde & hæc proxime præcedentia eruta) in basi duarum columnarum in duobus lateribus fracta, in una.

DATIANO. ET. CEREALE. CONS
 NONIUS. VICTOR. OLYMPIUS. V. C.
 P. P. AVR. VICTOR. AUGENTIUS V. C. P.
 TRADIDERUNT. PERSICA PRI. NON. APRIL. FEL
 CONS. S. S. TRADIDERUNT. ELIACA
 XVI KAL. MAI. FELIC

D. D. N. N. VALENTE V. ET
 VALENTINIANO. IVNIORE PRIMUM
 AUGG. CONS VI IDUS APRIL
 AV R. VICTOR. AUGENTIUS. V. C.
 P. P. FILIO. SUO. AEMILIANO. CORYFONI
 OLYMPIO C. P. ANNO TRICESIMO
 CONSECRATIONIS. SUAE. TRADIDIT. CORACIKA
 FELIC. CONS. S. S. OSTENDERUNT
 CRYPHIOS VIII. K. MAI. FELIC

In alia.

EUSEBIO. ET. HYPATIO. CONS
NONIUS. VICTOR. OLYMPIUS. V. C. ET
AVP. VICTOR. AUGENTIUS. V. C
TRADIDERUNT. LEONTICA. V. IDUS
MARTIAS. FELIC.

DATIANO. ET. CEREALE. CONS
NONIUS. VICTOR. OLYMPIUS
ET. AVR. VICTOR. AUGENTIUS. V. C.
P. TRADIDERUNT. LEONTICA
XVI. KAL. APRIL. FELIC.

Hæc *Mithriaca* (quamquam antiquitus Mithra Persarum Deus fuerat) inter Romanos, quod sciam, ante natum Salvatorem nostrum locum non habuerunt: suntque eadem ex istorum genere quæ ex *κακοζηλία* Gentilium exorta fuerunt. Hinc Tertullianus de Præscript. Hereticorum cap XL. à diabolo scilicet, *cujus sunt partes intervertendi veritatem, qui ipsas quoque res sacramentorum divinorum idolorum mysteriis æmulatur. Tingit & ipse quosdam, utique credentes & fideles suos: expiationem [legit Rigaltius expositio-nem] delictorum de lavacro repromittit; & si adhuc meminim Mithra signat illic in frontibus milites suos; celebrat & panis oblationem, & imaginem resurrectionis inducit, & sub gladio redimit coronam. Quid; quod & summum Pontificem [Patrem scilicet, Sacrorum, de quo adhuc infra] unius nuptiis statuit? Habet & virgines, habet & continentes?* Adde his quæ idem ultimo capite de Corona habet.

Cum

THIS PAGE IS LOCKED TO FREE MEMBERS

Purchase full membership to immediately unlock this page

Know Your Bible

Forgotten Books'
Full Membership
provides unlimited
access to more than
28,000 volumes of
Christian literature for
\$8.99/month

**HOLY
BIBLE**

Continue

*Fair use policy applies

eo latius attuli ut inde pateat, non hic de Sacrificio, aut Baptismo per sanguinis effusionem aliquid indicari.

Meursii lapsum, at quanti alias circa talia viri! hic obiter notare non possum. Non quod ego me illo doctiorem putem; sed ut inde pateat, etiam splendidissima eruditionis lumina quandoque & suas eclipses pati: sicque mihi eo magis condonandum sit, si alicubi a vero aberravero.

Celeberrimus igitur iste vir in Græcia sua Feriata, Festum nobis producit, quod ΛΕΟΝΤΙΚΑ vocat. Ita enim loquitur: ΛΕΟΝΤΙΚΑ.

Incertum cui Deo aut Deæ. Sacra autem tunc peragi solita, quibus qui initiarentur, aquæ loco abluendis, ipsis manibus mel infundere moris erat: quo testatum cupiebant, puras à re omni tristi, noxiave ad detestanda, manus esse oportere. Porphyrius de Nympharum antro: Ὅταν μὲν ἐν τοῖς τὰ Λεόντικα μυσμένοις εἰς τὰς χεῖρας ἀνδ' ἰδατὸν μέλι νίψασθ' ἐγχείωσι, καθαρὰς ἔχειν τὰς χεῖρας ὡς ἀγγέλῳσι ἀπὸ παντὸς λυπηρῆ καὶ μυσερῆ. Quando quidem igitur Leontica initiatis ad manus lavandas pro aqua mel infundunt, puras habere manus annunciant ab omni re mæsta & noxia & odiosa. Mentio horum est in Inscript. vet.

CONSTANTIO. NONNO. ET. IVLIANO. II
CON. NONNIUS. VICTOR. OLYMPIUS
V.C.P.P. ET AVRELIUS VICTOR AUGEN
TIUS V.OP.TRADIDERUNT LEONTIKA

Et in alia:

EUSEBIO. LIPPATIO. CONS
NONNIUS. VICTOR. OLYMPIUS. V. C. ET
AVREL. VICTOR. AUGENTIUS. V. C
TRA-

TRADIDERUNT. LEONTIKA. IDUS
 MARTIAS FEL
 DATIANO. ET. CEREALE. CONS
 NONIUS. VICTOR. OLYMPIUS. V. C. P. P
 ET AVR. VICTOR. AUGENTIVS. V. S
 P. TRADIDERUNT. LEONTIKA
 XVI KAL APRIL FELIC

Primo Festum vocat, quod erat sacrum Mysterium, sive initiatio. 2. Inscriptio Prima non integra exhibetur, sicut ex suprâ allatis patet. 3. Illa inscriptio quæ secundo loco ipsi afferitur (eodem tamen errore cum Grutero;) scribi debet *Eusebio & Hyppatio cons.* Sic enim Onuphrius, sic Calvisius, sic alii, duos hos consules nominant. 4. Pone incertum esse cui Deo, aut Deæ hæc Sacra facta fuerunt: quum cui Deo, ex supra dictis clare pateat. Nulla autem festa hic locum habuisse, in quibus hæc Sacra fierent, quoque verum; nec magis illa ad sacra spectare Taurobolia, aut Criobolia, de quibus nobis nunc sermo est, verissimum est.

Hac occasione tamen non possum non aliquid ulterius addere de his *Mithriacis*; ut quorum aliqua saltem erat cum *Tauroboliis* affinitas: quod satis clarè ex Tertulliano perspicitur; atque ulterius ex scholiis Nonni ad. I. Steleteuticum Gregorii Naz. in Julianum: ex cuius duobus locis fere eadem tradentibus, unum hunc afferam: οὐδείς ἢ εὐνά) τελείως τὰς τῶν Μίθρας πελάγας, εἰ μὴ διὰ πασῶν κολάσεων παρέλθοι, καὶ δείξοι ἑαυτὸν ἀπαθιῆ πινά καὶ ἕσιον. λέγον) ἢ ὀγδοήκοντα εἶναι κολάσεις, ἀς κτ' βαθμὸν δεῖ τῶν τελεοθησόμενων παρελθεῖν. ὅιον πρῶτον, διανήξασθ) ἐπὶ πολλὰς ἡμέρας ὕδωρ πολὺ· εἶτα εἰς πῦρ ἐμβάλλειν ἑαυτὸν· εἶτα ἐν ἐρήμῳ διατηθῆναι καὶ ἀσιτῆσαι, καὶ ἄλλα πινά, ἄχελος δ, ὡς εἶπομεν, τὰς ὀγδοήκοντα κολάσεις παρέλθοι, καὶ τότε

Ἔπι λοιπὸν ἐμύεν αὐτὸν τὰ τελευτέρα, εἰάν ξήσῃ Nemo initiari potest sacris Mithriacis, qui non ante per omnia suppliciorum genera pertransierit, ac semet ipsum plane passionibus superiorum, ac sanctum ostenderit. dicuntur autem esse octoginta supplicia, quæ per gradus pertransire debet ille qui initiandus est. Veluti Primo per multos dies magnum aquæ spatium tranatare; postea semet ipsum in ignem conjicere; deinde in solitudine positum ibi jejunare, ut & alia quædam; donec sicut diximus, octoginta illa supplicia pertransierit; & tunc porrò initiabant eum Sacris plenariis, si eousque superviveret.

Locus in quo potissimum μύησις seu consecratio hæc fiebat, Justino teste (ut vidimus) vocabatur spelæum seu speleum: quamvis non semper revera spelæum, sive antrum fuisse videatur: sic idem quoque ex hisce Inscriptionibus, non obscurum videtur.

DEO. SOLI. INVICTO MITHRAE
FL. SEPTIMIUS ZOSIMUS. V. P
SACERDVS. DEI. BRONTONTIS
ET AËKATE. HOC SPELEUM
CONSTITUIT

Item

D. S. I. M
P. ACIL. PISONIANUS
PATER. PATRATUS
QUI. HOC SPELEUM. VIOL
IGNIS. ABSUMPTUM
COMPARATA. AREA. A. REPUBL
MEDIOL. PECUNIA. SUA
RESTITUIT

Quæ de antris subterraneis natura aut arte factis non ita intelligi possunt.

Attamen, uti apud Gruterum pag XXXIV habetur, *Romæ sub ara cæli, in ea capitolii parte, quæ aquilonem spectat, templum subterraneum est, ubi Mithræ simulacrum perelegans est & magnificentum, superiori non absimile, licet infinitò majus, & alicubi mutilum capiteque truncatum. Stant utrinque viri duo, supra quos stellæ singulæ, Oriens scilicet & Occidens.*

In collo tauri leguntur hæc,

N A M A. S E B E S I O.

In ventre autem hæc,

DEO. SOLI. INVICTO. MITHRAE

In infimo solo Majuscularum literarum fragmenta.

..... N A R N E. C S :

Mithræ illud simulacrum *superius*, de quo hic Gruterus loquitur, est illud quod celeberrimus Jacobus Gronovius nobis in iterata anno 1694. editione *gemmarum &c. Leonardi Augustini* exhibet; cujusque descriptionem Gruterianâ longe accuratiorem dat. Quod simulacrum quoque, & cætera quæ ibi N. 1. habentur, hic exhibere volui.

Descriptionem vero, si quis illam desiderat, petat ex ista ad L. Augustinum eruditissima Gronovii præfatione, memoratæ jam editioni præfixa.

Inscriptio autem, quam Gruterus ait huic simulacro, cæterisque ei adjunctis subesse, hæc sequens est:

D DEO INVICTO D

M A R C I M A T T I
 FORTUNA ET ALEXANDER
 TUS ET PARDUS
 ET EFICAX

PER. FL. ALEXANDRO. PATRE

Signa igitur, uti in alia videmus & hisce spelæis consecrata Deo huic Mithræ: sicut id etiam patet ex sequenti dedicatione; quæ quoque per modo exhibita illustratur.

SOLI INVICTO. MITHRAE
 TIBERIUS. CLAUDIUS. TIBERIUS. F. THERMODORUS
 SPELEUM. CUM. SIGNIS. ET. . . . CETERISQUE
 VOTI. COMPOS. DEDIT

Erat itaque (ut pergamus) alia affinitas hujus Sacri Mithriaci cum Sacro Taurobolio ob taurum. Unde & apud Lucretium Statii scholiastem, ad finem libri primi Thebaidis, hæc sequentia habemus: *Persæ in spelæis coli solem primi invenisse dicuntur. est enim in spelæo Persico habitu cum thyra utrisque manibus bovis cornua comprimens; quæ interpretatio ad Lunam dicitur, &c.*

Quale simulacrum, quamvis non in spelæo, atque unica tantum manu, dextrum tauri cornu comprehendens, comparet in

in gemma, quæ in L. Augustini parte secunda N. 33. exhibetur; quæque ob alia multa observanda (quorum explicationem lector ab ipso hoc Augustino petat) a me huc etiam affertur.

Spelæum vero, de quo Statii vetus interpret loquitur, comparet in ista figura, quam dictus Gronovius nobis ibidem N. 3. exhibet; quamque ipse in reditu ex Italia descripsit; cujusque explicatio in eadem præfatione reperiri potest. Quare hic solam exhibeo figuram; ne sic nimis extra oleas vagari videar.

Non ita tamen comparet spelæum in illa figura, quam secundam numero exhibet idem celeb. Gronovius, communicatam sibi ab eruditissimo Evaldo Rulæo, quam hic quoque repræsentari curavi.

Profert & Gruterus, eâdem Thesauri sui Pagina XXXIV. hanc sequentem inscriptionem.

S.	I.	M	TYRRANUS.	MARCELLINUS.
ET. ANT. SENECEO. JUNIOR. CONDUCTORES. ARMAMEN				
EX. VOTO.			POSUERUNT	

Additque: *subtus exprimitur vir chlamyde subducta sub brachium; tauri jacentis tergum premit genu dextro; pede sinistro ejus pedem. Manu dextra complectitur rictum tauri, sinistram admovet parizonio. Canis erectus invadit taurinam gulam, serpens ventrem.* Quæ a Bongarsio Gruterus habet.

Ad affinitatem illam accedit & illud, quod (ut circa sacerdotia Magnæ Matris Idææ ostendam) hic & viri Sacerdotes

essent, & foeminæ: modo *Mater Sacrorum*, quæ in hac sequenti inscriptione comparet, eò referenda sit:

GEMINA. TITULLA
ARAUSIENSIS. MATER.
SACRORUM. HIC,
ADQUIESCIT

Cui firmando tamen facere videntur etiam hæc Vopisci de Aureliano verba: *Matrem quidem ejus Callicrates Tyrius Græcorum longe doctissimus Scriptor, sacerdotem Templi Solis, in eo vico, quo habitabant parentes, fuisse dicunt.*

Patres certe Sacrorum hîc erant; unde & Eunapius, Ἄμα τὸ ὃ Θεσπιῶν ἐγένετο πατὴρ ὡν εἶ Μιθριακῆς τελετῆς. *Pater cum esset Initiationis Mithriacæ.* Sic in inscriptionibus supra allatis habemus quoque P. P. seu *Pater Patrum*; (ita enim hæc P. P. sunt interpretanda;) ac quidem *Pater Patrum Dei Solis invicti Mithræ*: uti in illa, quæ infra integra exhibenda erit:

DIS
MAGNIS
MATRI. DEUM. ATTIDI. SE
XTILIUS. AGESILAUS. AEDESIUS &c.

Atque etiam in alia adhuc etiam adducenda:

PATER SACRORUM INVICTI MITHRAE

alibi vero videbimus, hæc PATER. SACRORUM
DEI. INVICTI. MITHRAE; alibi denique PATE
E

THIS PAGE IS LOCKED TO FREE MEMBERS

Purchase full membership to immediately unlock this page

HISTORY

Tens of thousands of important historical sources, many previously unobtainable, are now available for the first time with a Forgotten Books Full Membership.

Unlimited Access
\$8.99/month

Continue

*Fair usage policy applies

tur: nisi velimus hîc Hieronymum quidem omnia (aut fe-
re) *sacrorum ministrorum* nomina huc attulisse, verum illa
inter se confudisse: cum quandoque unus idemque sacerdos,
aut minister diversis nominibus, pro ratione Sacri, aut par-
tium ipsius, administrandi, gauderet.

Observandum interim quoque, Romanos hæc atque simi-
lia Sacra (ut sic tandem ad nostra *Taurobolia* redeamus)
apud se, in melius aliquatenus, reformasse. Quod constare
videtur cum ex sequentibus inscriptionibus, tum ex Dionysio
Halycarnassæo jam modò quoque adducendo. Prima harum
habet:

MATRIS. DEUM. MAGNAE. IDEAE. PALATI
NAE. EJUSQ. M. RELIGIONIS. AD. FANOR.
NAVIUS JANUARIUS

Secunda vero:

C. CAMERIUS
CRESCENS

ARCHIGALLUS. MATRIS
DEUM. MAGNAE. IDEAE ET
ATTIS. POPULI. ROMANI
VIVUS. SIBI. FECIT. ET
C. CAMERIO. EYCRATIANO. LIB, &c.

Denique tertia:

DIANAË. SOSPITE
L SEPTIMIUS. L. F. TROM
FELIX VICTOR. SACERD
MATRI. D. M. I. ET. ATTINI
POP. ROM
SUA. PECUNIA. DED

Dionysius igitur etiam ita de suo tempore loquitur: Neque quispiam videat apud eos (quamvis mores jam sint depravati) aut homines numine afflatos, aut furores Corybanticos, aut cœtus clandestinos, aut Bacchanalia & Mysteria occulta, aut vigilas nocturnas virorum cum mulieribus in templis mixtorum, aut ullum aliud istiusmodi monstrum, sed videat caute omnia quæ ad deos spectant & fieri & dici, præter Græcarum & Barbararum gentium morem. Et, (quod omnium maxime ego sum miratus) licet innumeræ gentes in urbem venerint, quibus omnino necesse est colere deos patrios ritu domestico, nulla tamen peregrina Sacra hæc civitas est æmulata, ita ut publice ea sunt recepta: (id quod multis urbibus jam accidit) sed etiam, si qua sacra, Oraculis jubentibus in rempublicam introducuntur, suis ritibus cives ea colunt, rejectis omnibus fabulosis superstitionibus: cujusmodi [NB] sunt sacra Matris Idæ. Quotannis enim Prætores ex Romanorum institutis illi sacrificia & ludos faciunt. Sacra autem ejus peragunt vir Phrygius & mulier Phrygia: & isti per urbem ea circumferunt, Matri Deorum stipem cogentes, ut mos eorum fert, de pectore pendentes imagines gestantes, & ad modulos eorum qui tibiis ludentes ipsos sequuntur, & matris magnæ carmina canunt, incedentes, & tympana pulsantes. Nullus enim est Romanus indigena qui matri magnæ stipem cogat, aut qui ad sonum tibiarum per urbem incedat indutus veste varia, aut Phrygiis ceremoniis deam colat, idque ex lege & Senatus consulto. Adeo prudenter ab omnibus externis deorum ritibus ea civitas sibi cavet, & ab omni vana superstitione, in qua nihil decori inest, abhorret.

Quæ jam temporibus magis antiquis circa Sabazii Jovis, circa Isidis atque Serapis fana ac sacra, uti & circa Bacchanalia, similiaque fecerint veteres Romani, ex Livio, Valē-

rio Max. & aliis discimus; quantum vero postrema Imperii tempora ab iis mutata fuerint, ex pluribus exemplis, ac quidem circa sacra Taurobolia ex solius Heliogabali discimus; qui, teste Lampridio, ipse *Matris etiam Deum sacra accepit, & tauroboliatus est.*

CAPUT II.

Primum, qui inter Christianos Scriptores Taurobolii Taurobolique sacri exsertè meminit, fuisse Jul. Firmicum: neque ipsum Augustinum ejus mentionem, nisi perobscuram (si modo id fecerit) fecisse. Ostenditur porrò cui Deæ, cuique Deo, hæc Taurobolia sacrata fuerint; Matri nempe Deorum, aut soli aut simul cum Attide; atque ita Telluri ac Soli: neque unquam aut Jovi, aut Minervæ, (ut prætenditur,) aut Dianæ, (quamvis illa Ταυροπόλις quandoque dicta fuerit) hæc Sacra fuisse facta.

HÆtenus igitur nullus inter Christianos horum meminit Sacrorum; (sicuti, præter Inscriptiones, nemo ex Gentibus) nisi eò trahamus Origenem, atque Augustinum: quorum primus lib. 6. contra Celsum, ita loquitur: Τὶ δὲ (μάλλον ἔϊπερ βαρβαρικὰ ἐβέλετο μυστήρια ἐκτίθεσθαι, μᾶλλον δὲ διηγήσεως αὐτῶν) ἔ μάλλον τὰ Αἰγυπτίων, ἐν οἷς πολλοὶ σεμνύνοισι, ἢ τὰ Κατωπαδοκῶν περὶ τῆς ἐν Κομάνοις Ἀρτέμιδος, ἢ τὰ Θρακῶν, ἢ καὶ τὰ Ῥωμαίων, αὐτῶν πλείων καὶ τῶν εὐγενεστάτων τῶν ἀπὸ τῆς συγκλήτης Ἑλλάδος. Quod si Barbarica memorare placuit, quin potius Ægyptiorum adduxit a multis venerata, aut Cappadocum Dianæ Sacra in Comanis, aut Thracum, aut Romanorum, quibus initiantur etiam Senatores nobilissimi. Quod

Quod postremum, ubi de initiantibus atque initiandis, ratione personarum ac dignitatis loquar, de Romanis clarè patebit; ac circa *Sacra Taurobolia* clarius, quam id circa *Mitbriaca* ex jam præcedentibus liquet.

Augustinus autem paulo obscurius, atque ita ut illius verba magis ad *stipem Magnæ Matri* petentes, ac quidem utriusque sexus ejusmodi homines trahas, loquitur, lib. VII. c. 26. de Civit. Dei: *De mollibus eidem Matri Magnæ contra omnem VIRORUM MULIERUMQUE verecundiam CONSECRATIS, qui usque in hesternum diem madidis capillis, facie dealbata, fluentibus membris, incessu fæmineo, per plateas vicosque Carthaginis etiam a populis, unde turpiter viverent, exigebant.*

Verum cum illa quæ præcedunt, tum ista quæ sequuntur, nihil, ne umbram quidem, *Sacri Taurobolii* ostendunt. Undè & credo, hujus Augustini tempore hoc nondum in Africam penetrasse; quum quoque nullæ huc spectantes Inscriptiones illius in Africa celebrati meminerint: quamvis in Italia, in Hispania, atque Gallia (maxime in Narbonensi) permultos huic Sacro initiatos liqueat. Quare & Tertullianus, minus commode (quod tunc primum hæc Sacra exorta fuerant) illorum meminisse poterat; sicut nec ipsorum meminit; atque eruditissimus Reinesius, hîc Tertullianum minus bene intellexit.

Primus itaque inter Christianos, qui hujus Sacri exfertè meminit est, Julius Firmicus Maternus V. C. Is enim libro de Errore Profanarum Religionum, ita loquitur, dum Christi sanguinem horum Sacrorum, Taurobolii ac Criobolii sanguini opponit: *Pro salute hominum agni istius venerandus sanguis effunditur, ut Sanctos suos filius Dei profusione preciosi sanguinis redimat: ut qui Christi sanguine liberantur, majestate prius immortalis sanguinis CONSECRENTUR. Neminem apud idola profusus sanguis juverit.*

Et ne cruor pecudum miseros homines aut decipiat aut perdat, POLLUIT sanguis iste non REDIMIT, & per varios casus homines premit in mortem. Miseri sunt qui PROFUSIONE SACRILEGI SANGUINIS CRUENTANTUR. TAURIBOLIUM VEL CRIOBOLIUM SCELERATA TE SANGUINIS LABE PERFUNDIT. Laventur itaque sordes istæ quas colligis. Quære fontes ingenuos, quære puros liquores, ut illic te post multas maculas, cum Spiritu Sancto Christi sanguis incandidet.

Taurorum & Arietum sanguini heic opponit sanguinem Christi; ac baptismum per Christi sanguinem ac mortem, ut redemptionem ac regenerationem, opponit prætenſæ isti redemptioni ac regenerationi per Sacra Taurobolia ac Criobolia.

Nihil Sane est quod signantius horum Sacrorum finem ac scopum, adeoque & Cacozeliam Gentilium exprimere possit, ac confirmare id, quod post eruditissimum Reinesium, qui id primus vidisse videtur) in initio hujus opusculi asserui.

Quod autem Augustinus de *Madidis capillis* loquatur; quamvis id de *Madidis sanguine capillis* intelligi queat; atque in *Tauroboliis* (de quorum ritu statim loquar) etiam *Capilli Sanguine* madescerent; id minime nos cogit, ut illud de *capillis ex taurobolii Sacro* madidis capiamus. cruenta-
bant se enim Galli, sicut id eruditis notissimum est, per plateas, sive stipem *Magnæ Matri* colligerent; sive furore, quasi, fanatico acti, mala ac quidem horrenda reipublicæ vaticinarentur: unde Lucanus lib.

. *Crinemque rotantes*

Sanguineum populis ulularunt tristia Galli.

Nec solos lacertos ipsos lacerasse, verum & caput, quoque ex his Statii versibus (Lib. x. Thebaidis) apparet:

*Sic Phryga terrificis genitrix Idæa cruentum
Elicit ex adytis, consumptaque brachia ferro*

*Scire vetat. quatit ille sacras in pectora pinus,
Sanguineosque rotat crines, ac vulnera cursu,
Exanimat.*

Hi igitur Galli ut semetipfos cruentabant, sic ipsam *Magnam Matrem* (quæ alias & *Cybele* erat) in Almonis fluvio; sicut & alii Sacerdotes suos Deos Deasque, lavabant aqua: nec tamen ipsi in sese aquæ lotionibus parcebant, iisque in regenerationem mysticam (qui finis ac scopus *Tauroboliorum* erat) utebantur. Veruntamen neque hi dissecti cultro lacerti, neque capillicruenti, neque lotiones in regenerationem factæ, ad sacra nostra *Taurobolia* pertinent: quantumvis in honorem *Magnæ Matris Idææ* instituerentur; cui, & *Attidi*, *Taurobolia* dicata erant.

Ut autem me nunc totum ad *Sacra Taurobolia*, convertam, dicata illa erant, vel soli *Deorum Matri*, vel simul etiam *Attidi*. Dedicatorum *soli Matri Deorum* hæc sequentia sunt exempla:

M A T R I . D E U M
P O M P . P H I L U M E N E
Q . P R I M A . L A C T O R
T A U R O B O L I U M
F E C I T

M A T R I D E U M
T A U R O B O L I U M . I M I
A C C E P I T . L I G U R I A . T Y M E L E
A . M . S A C R I S P O S T

Sic & pluribus in Inscriptionibus, quæ suo loco adducuntur; in quibus hi tituli habentur, *MAGNAE MATRI DEORUM MATRI. S. M. D.* seu *Sacrum Matri*

Matri Deorum, S. M. M. seu *Sacrum Magnæ Matri*, vel M. D. M. I. *Magnæ Deorum Matræ Ideæ*, vel M. D. M. *Magnæ Deorum Matri*, vel IMPERIO. D. M. seu *Deorum Matris*, seu denique MATRI. DEUM. MAGNÆ IDÆÆÆ, aut etiam D. M. IDÆÆÆ. MATRI.

At ex sequenti inscriptione, videri posset etiam *Jovi Optimo Maximo* hæc Sacra dicata fuisse

I. O. M
VERINUS. SEVERINUS
ALBUCIUS
CRIOBOLIUM
RESTITUIT

Verum nullibi patet hæc Sacra *Jovi* fuisse facta, vel dicata. Quare unde ille talis inscriptionis titulus ortus fuerit breviter disquirendum. Credo igitur errorem hic irrepsisse, ex vitiosa hujus inscriptionis descriptione: quum, nempe, vetustate exoletum, seu partim deletum D, amissis corrosione, aut allisione, apicibus in O mutatum sit; adeoque legendum, *Ideæ Deorum Matri*; vel ex scriptoris sive festinatione, sive alia ablepsia O pro D fuisse descriptum: nisi, tandem, id vitium lapidarii aut ablepsia, aut ignorantia irrepsit. Namque alias, meo judicio legendum foret *Ideæ Optimæ Matri*. quod de hac Dea minus mirum videri debet.

Quæ autem Gutherius habet de Tauroboliis *Dianæ Matri*, & *Matri Dianæ* & *Matri Magnæ Dianæ* Sacris ex literis D. M. & S. M. D. & M. M. D. quæque porro de triplici Taurobolio, 1 *Isidi*, 2 *Dianæ*, 3 *Cereri*, factis, tribusque aris ipsis instructis Sacrum hoc peractum fuisse affirmat;

THIS PAGE IS LOCKED TO FREE MEMBERS

Purchase full membership to immediately unlock this page

Know Your Bible

Forgotten Books'
Full Membership
provides unlimited
access to more than
28,000 volumes of
Christian literature for
\$8.99/month

**HOLY
BIBLE**

Continue

*Fair use policy applies

Tum & hac Græca:

ΜΗΤΕΡΙ ΤΗ ΠΑΝΤΩΝ ΡΕΙΗ ΤΕΚΕΩΝ ΤΕ ΓΕΝΕΘΛΩ
ΑΤΤΕΙ Θ ΥΨΙΣΤΩ . ΚΑΙ ΣΥΝΙΕΝΤΙ ΤΟ ΠΑΝ
ΤΩ ΗΑΣΙΝ ΚΑΙΡΟΙΣ ΘΕΜΕΡΩ ΤΕ ΑΠΑΝΤΑ ΘΥΟΝΤΙ
ΚΡΙΟΒΟΛΟΥ ΤΕΛΕΤΗΣ ΗΔΕ ΤΙ ΤΑΥΡΟΒΟΛΟΥ
ΜΥΣΤΙΠΟΛΟΣ ΤΕΛΕΤΩΝ ΤΟΥΤΟΝ ΣΥΝΘΗΚΑΤΟ ΒΩΜΟΝ
ΔΩΡΟΝ ΑΠΟΛΛΩΝΟΣ ΘΕΙΟΝ ΕΧΩΝ ΕΠΙΚΛΗΝ

Quæ sane inscriptio ita ex magni Scaligeri correctione reformanda est: versu 3. in fine pro θύοντι ponendum φύοντι. v. 4. pro τελέων ponendum τελέθων. namque ita is: τελέθων i. e. ὧν, ὑπάρχων, ut pueri sciunt. μυστιπόλῳ τελέθων κριοβόλῳ, ὁ ὧν ἱεροφάντης ἔ κριοβόλῳ. In tertio autem pro θεμερώτερα optime legit θερμερώτερα, *coctiora maturiora*. Unde & Græca hæc ita vertit:

*Omniū Opi matri, proliq̄ue illius & Atti
Summo, cui rerum est omnia nosse datum,
Cuncta potens natura suo qui tempore profert
Crioboli Antistes Taurobolique Sacri,
Istam devotus Sacratam suscitāt aram,
Qui trahit a dono nomen Apollineo.*

Sic quoque:

M. D. M. IDAÆAE. ATTID. MINOTAURANO
NOBILIS. IN. CAUSSIS. FORMA. CELSUSQUE.
HIC. PATER. INVICTI. MYSTIKA. VICTOR. HABET
SERMO. DUOS RESERVAT
ET. VENERANDA. MOVET. CYBELES. TR
AUGENTUR. MERITIS. SYMBOLA. TAUROBOLĪ
RUF. CEIONI. COE. SABINI F. V. C
PUL. PR. Q. PATER. SACRORUM. INVICTI. MITHRAE
TAUROBOLINUS
M. D. M.

M. D. M. IDEAE ET ATTIDI MINOTAURO

NOBILIS ::

ET. VENERANDAM ::

AUGENTUR. MERITIS SIMBOLA TAUROBOLI

RUF. CAEON. CAESABINI ::

PUB. P. R. Q. PATER. SACROR. INVICTI. MITHRAE. TAUROBOLINUS

M. D. M. ID. ET ATTIDI. MINOTYRANI. ET ARAM, III. ID. MART

GRATIANO. ET. MEROBAUDE. CONSULIBUS DEDICABIT

ANTIQUA. GENEROSE. DOMO. CUI. REGIA. VESTAE

PONTIFICI. FELIX. SACRATO. MILITAT. IGNE

IDEM. AUGUR. TRIPLICIS. CULTOR. VENERANDE. DIANAE

PERSIDICI. Q. MITHRAE. ANTISTES. BABYLONIE. TEMPLI

TAUROBOLIQ. SIMUL. MAGNI. DUX. MYSTICE. SACRI

Quæ in duabus hisce posterioribus (ex eodem tamen, ut credo, lapide exceptis) aut vitiose expressa sunt (quod per sepe in inscriptionibus sculptorum ignorantia, vel aliter, occurrit) aut male descripta, sunt *Menotaurano*, *Minotaurò*, & *Minoty-rani*. ista ex præcedenti illa, quæ pag. 29. a Q. CL. FLA-VIANO dicata est, sunt corrigenda. *Menotyranus* igitur ubi-que (seu *Menotyranno*, ac *Menotyranii*) est substituendus: quod & olim ad *Historias Augustas* observavit magnus ille Cl. Salmasius. Quæ porro alia in hisce 4. inscriptionibus ob-servanda veniunt, etiam inferius Paulo tractabuntur.

Hoc interim non omittendum, perhibere nonnullos non

tantum

tantum *Dianæ*, verum etiam *Minervæ* hæc Sacra fuisse dicata ac peracta. At qui talia viderunt, certe hîc nihil viderunt. Ac ridicula sane sunt quæ de *Minerva* confingunt, ex his Suidæ verbis, ταυροβόλῃ ἢ Ἀθηνᾶ. *Dianæ* quidem tam eidem Suidæ quam etiam Hesychio vocatur ταυροπόλη: sed longe alia ex causa. Toto quoque cælo errat Carolus Stephanus, qui in Dictionario Poëtico asserit, *Tauripolium fuisse sacrum, in quo Marti ac Dianæ, non humano, sed taurino sanguine sacrificabatur. Et Tauropoliam Dianam dictam, quod illi taurino sanguine sacrificaretur. Sicut & Camdenus, qui in Britannia sua ita loquitur: Tauropolia in Dianæ honorem fuisse celebrata norunt eruditi.*

Præterea mirari lubet, Seldenum quoque (qui alias de his Sacris, ex Grutero ac Salmasio, bene ac recte locutus fuerat) Prudentii versum (lib. I. contra Symmachum) *Tauroboliis sacris* applicare; hunc nempe

In cassum arguere jam Taurica Sacra solemus,

Sequuntur enim statim, quæ istum clare explicent, nempe:

Funditur humanus Latiali in munere sanguis,

Confessusque ille spectantum solvit ad aram

Plutonis fera vota sui, &c.

Quod autem *Dianæ* Sacra Taurobolia attribuant, fit ex lapidariorum vitiis: ut qui pro *Tauroboliis*, B in P mutantes *Tauropolia* nobis confingunt. Pertinent illa, igitur, ad *Matrem Deorum & Attidem*. Qualia vero sub hisce nominibus numina intellecta fuerint, docet sequentibus his verbis non inconcinne Macrobius (Lib. I. cap. 21.) *Quis enim ambigat Matrem Deum terram haberi? Hæc Dea leonibus vehitur validis impetu ac fervore animalibus; quæ natura cæli est, cujus ambitu aër continetur qui vehit terram. Solem vero sub nomine Attinis ornant fistulâ & virgâ. Fi-*
stula

stula ordinem spiritus inequalis ostendit: quia venti in quibus nulla æqualitas est, propriam sumunt de sole substantiam. Virga potestatem solis asserit qui cuncta moderatur, &c.

C A P U T III.

Quibus ritibus peractum fuerit hoc Sacrum, ex Prudentio, potissimum, ostensum. Sicut & error super prætensa Consecratione Pontificis Maximi Romanorum, cum Baronii, tum J. Cæsaris Bulengeri, tum Th. Reinesii, tum Onuphri Panuvini, tum & aliorum; ostenditur. Porro (2.) quibus animalibus mactatis hæc Sacra perficerentur; atque inde quotuplicia, nempe Taurobolia sola, vel Taurobolia & Criobolia simul, vel denique Criobolia & Ægibolia. Denique quæ animalia, tum & alia instrumenta, in lapidibus Taurobolitis, sive aris (locis talibus superstructis) dedicata, ac quomodo, insculpta fuerint.

SI jam tandem considerenus quibuscum ceremoniis seu ritibus hæc Sacra fuerint administrata atque accepta seu suscepta, hîc facem nobis maxime præfert Prudentius; qui in Martyre Romano, versibus his quantivis pretii nobis prior pro plurima parte, hoc sacrum describit.

*Agnoscis illum, quem loquar, miserrime
Pagane vestri sanguinem sacri bovis,
Cujus litatâ cæde permadescitis?*

*Summus Sacerdos nempe sub terram scrobe
Actâ in profundum consecrandus mergitur,*

*Mirè infulatus, seſta vittis tempora
Nectens, corona tunc repexus aureâ,
Cinctu Sabino ſericam fultus togam.*

*Tabulis ſupernè ſtrata texunt pulpita
Rimosa rari pegmatis compagibus,
Scindunt ſubinde vel terebrant aream,
Crebrove lignum perforant acumine,
Pateat minutis ut frequens hiatibus.*

*Huc taurus ingens fronte torvâ, & hispidâ,
Sertis revinctus, aut per armos floreis,
Aut impeditus cornibus deducitur,
Nec non & auro frons coruſcat hostiæ,
Setasque fulgor braſtealis inficit.*

*Hic ut ſtatuta eſt immolanda bellua
Pectus ſacrato dividunt venabulo,
Eruſtat amplum vulnus undam ſanguinis
Ferventis, inque texta pontis ſubditi
Fundit vaporum flumen, & latè æſtuat.*

*Tum per frequentes mille rimarum vias
Illapſus imber, tabidum rorem pluit,
Deſoſſus intus quem Sacerdos excipit,
Guttas ad omnes turpe ſubjectans caput,
Et veſte & omni putreſaſtus corpore.*

*Quin os ſupinat, obvias offert genas,
Supponit aures, labra, nares objicit,
Oculos & ipſos perluit liquoribus,
Nec jam palato parcet, & linguam rigat,
Donec cruorem totus atrum combibat.*

*Postquam cadaver ſanguine egeſto rigens
Compage ab illa flamines retraxerint,
Proceat inde Pontifex viſu horridus,
Oſtentat udum verticem, barbam gravem,
Vittas madentes, atque amictus ebrios.*

*Hunc inquinatum talibus contagiis,
Tabo recentis sordidum piaculi,
Omnes salutant, atque adorant eminus;
Vilis quod illum sanguis, ac bos mortuus
Fædis latentem sub cavernis laverint.*

Haëtenus, mi lector, Prudentius; cujus versus & Cæsar Bar-
ronius & J. Cæsar Bulengerus, & alii, de consecratione Pontifi-
cis Maximi, ac quidem Romani, adeoque & de Cæsaribus post,
sive acceptum sive arreptum, imperium ita initiandis, canta-
tos fuisse, nimis temere, affirmant: quorumque primus ad
annum Domini 361. n°. IV. ita loquitur: *Qui igitur Chri-
stianitatis abdicatione palam facta, & Sacrorum Genti-
lium initiatione impius studuit apparere, & illud addidit,
ut more majorum Imperatorum unà cum Imperio amplissi-
mam Sacerdotii dignitatem; ipsum summum Pontificatum
acciperet. Non quidem (quod fecerunt qui antecesserunt
Imperatores) nomine tenus, ut jus tantum illud continge-
ret omnium præstantissimum: verum qui NOVUS PRO-
GREDITUR SACRORUM ROMANORUM GENTI-
LIUM RESTITUTOR, vindex & propagator; nec quid
minimum passus est præteriri veteris observantiæ, in re præ-
fertim tantâ, quæ omnium potissima haberetur, initiatione
videlicet summi Pontificatus. Sed quibusnam impuris & risu
dignis ritibus peragi soleret, occinitur a Prudentio, qui,
cum hæc agerentur, puer ætate erat, ut ipse profitetur his
versibus:*

Principibus tamen è cunctis non defuit unus

Me puero, ut memini ductor fortissimus armis, &c.

[in quibus tamen nihil de Sacris Taurobolis, ne umbra qui-
dem apparet] Ritus ergo illos profanos, quibus summus Pon-
tifex initiandus fuit Julianus, ab eodem graphicè descriptos in
ignominiam perditæ desertoris, se tauri sanguine, ad abster-

gendum Christi signum proluentis, vidimus:

Summus Sacerdos nempe sub terram scrobe, &c. [quibus integre recitatis hæc superaddit] *Hæctenus Prudentius de initiatione summi Pontificis, quam his versibus deridendam proposuit, &c.*

Certè nullibi patet ullum hominem, nedum Imperatorem Romanum ullum, per tale Sacrum, Pontificem Maximum fuisse consecratum: neque ullibi occurrit illud *Summus Sacerdos* [quem tamen postea & Pontificem, in his versibus, appellat Prudentius] pro appellatione *Pontificis Maximi*: nec Prudentius huc in testimonium advocari potest; quod is de Sacro longè alioloquatur; ac ne quidem de *Pontificis Maximi* sive consecratione, sive initiatione somniet. Quod ex sequentibus patebit. Interim eadem affirmat J. Cæsar Bulengerus: cujus verba mihi nunc ad manum non sunt.

Nec minus Æmylius Portus: qui ad Dionysium Halicarnasenseum, hæc habet: *Alii vero (quorum sententia ad veritatem propius accedere videtur) asserunt Pontifices dictos a pontibus, quos sacrificiorum causâ faciebant, per quos victimam immolandam deducebant, & supra quos eam jugulabant. Hunc autem morem & hujusmodi pontes, & varias ceremonias, quæ a Pontificibus in sacrificiis observabantur, Prudentius, insignis poëta ἐν τῷ περὶ τεφάων elegantissimis carminibus describit, quæ omnibus rerum antiquarum ac reconditarum studiosis grata fore spero. Quare hic ea subscribere non gravabor: Summus Sacerdos nempe sub terram scrobe, &c.*

At quod quis sane magis meretur, eruditissimus ille, ac versatissimus circa inscriptiones, (ex quibus hæc Sacra potissimum eruuntur, Prudentique versus lucem suam accipiunt) Reinesius, hæc, postquam multa rectè de his Sacris disseruerat, quoque dicere sustinuit. *Et quia Taurobolio imitandi auctoriandique CUI CUNQUE NUMINI Sacerdotem,*

THIS PAGE IS LOCKED TO FREE MEMBERS

Purchase full membership to immediately unlock this page

HISTORY

Tens of thousands of important historical sources, many previously unobtainable, are now available for the first time with a Forgotten Books Full Membership.

Unlimited Access
\$8.99/month

Continue

*Fair usage policy applies

*Principibus lucere Deum, destructaque templa
Imperio cecidisse ducum. Jam purpura supplex
Sternitur Aeneadæ rectoris ad atria Christi,
Vexillumque crucis summus dominator adorat.
Principibus tamen è cunctis non defuit unus,
Me puero, ut memini, ductor fortissimus armis,
Conditor & legum celeberrimus, ore manaque
Consultor Patriæ, sed non consultor habendæ
Religionis, amans tercentum millia Divûm.
Perfidus ille Deo, quamvis non perfidus urbi
Augustum caput antè pedes curvare Minervæ
Fictilis, & soleas Junonis lambere, plantis
Herculis advolvi, genua incurvare Dianæ,
Quin & Apollineo frontem submittere gypso,
Aut Pollucis equum suffire ardentibus extis.*

Quid, quæso, hîc apparet, quod ad *Sacra Taurobolis* pertineat? Prudentio adhuc puero Julianus fædè ad Gentilismum descivit, atque

— *amans ter centum millia divûm:*

*Augustum caput ante pedes curvare minervæ:
Fictilis, & soleas Junonis lambere, plantis
Herculis advolvi, genua incurvare Dianæ,
Quin & Apollineo frontem submittere gypso
Aut Pollucis equum suffire ardentibus extis.*

Sustinuit. Ergo *Sacris Taurobolis* initiatus est. Quodnam vestigium, quænamve umbra ejusmodi Sacri, vel initiationis (qualiscunque demum) hîc apparet? Et tamen talis initiationis ritus in Juliano peractos fuisse, hoc ipso Prudentio testante (ut qui dum adhuc puer esse talia conspexerit) ex his versibus firmare nituntur.

Gerardus, Joan. Vossius quoque hæc *Sacra* minime intellexisse

lexisse videtur: quod in tanto certè viro quam maxime mireris. Ita enim ille, de Idololatriâ (lib. 2. cap. 53.) *Itidem taurus, quem in iisdem aris videmus, nomen sacro dedit Taurobolio, ibidem [apud Firmicum] memorato. Imo ut Crioboli sic Tauroboli quoque mentio est apud eundem Firmicum, secundum certissimam doctissimorum [Joan. Wou-
verii, & aliorum] emendationem. Quare cognomen hoc ταυροβόλος variis convenit Deabus. Nam & Minerva ταυροβόλος in Andro insula colebatur, teste Suida; & Diana quoque vocata est Ταυροβόλος, quia confecerit telis suis taurum a Neptuneo immissum Hippolito, ut fabulantur. Simplicius sane dixeris, id nomen tributum Dianæ, ut Deæ venatrici.*

Cæterum apud Hesychium & Suidam etiam Ταυροπόλος & Ταυροπόλιον: atque itidem in collectione Inscriptionum Græcæ non solum Taurobolium, sed etiam Tauropolium legitur. Quid mirum?, quando & Diana non modo ταυροβόλος, sed etiam Ταυροπόλος nuncupatur. Hoc nomen ei Ister [apud Suidam in ταυροπόλος] in III Miscellan. datum putabat, quia taurum illum Hippolito immissum in varias egerit terras. Apollodorus autem malebat ex eo esse nomen, quia Dea ipsa tauri instar cuncta circummeat: quod Græcè est πλεῖν. Simplicissime dixeris Lunam, quæ est Diana, jure vocari Ταυροπόλος, quia corniculata, eoque tauri referens cornua, cursu suo diu noctuque omnem lustrat terrarum orbem.

Quæ sane, omnia indicant hunc Vossium, alias infinitæ lectionis virum, hoc Sacrum, vel etiam cuinam esset dictum, planè ignorasse; quod tamen soli Inscriptionum tituli ipsum, aliosque, docere poterant.

Neque, quod maxime notandum, a Græcis explicatio hujus Sacri petenda est; cum Romanæ originis sit: sicuti nec illa quæ de Minerva ac Diana *Tauropolis* affe-

runtur, hîc aliquo modo ad rem faciunt.

De *Criobolio Sacro* etiam non melius loquitur idem Vossius; sicut ex his sequentibus videri potest: *Ab ariete qui & in Vett. Lapp. conspicitur, dictum Sacrum Criobolium: cujus in iisdem mentio fit. Is aries arbori alligabatur, Priusquam maectaretur. Quod Julius Firmicus tractum ait ab exemplo Abrahæ Patriarchæ. Vide inquit, quid sibi ludibriosus hostis invenerit. Abrahæ immolaturus filium jussu Dei Aries supponitur, & in vicinæ arboris radicibus immolatur.* Quæ tamen non usque adeò quoque cum ipsius Firmici verbis concordant.

Ut autem permirum videtur Onuphrium Panuvinum, qui totam antiquitatem lynceis aliàs oculis perspexisse videtur, multasque inscriptiones huc spectantes, in Civitate Romana, adducit, talia fugisse; sic magis adhuc mirum, illos qui post Salmasium ac Seldenum scripsere, tanta laborasse ablepsia, ut hîc nihil viderint; ac maxime quidem J. Saubertum; qui, in libro suo de Sacrificiis, ob leviculos sæpe errores, Lipsium, aliosque magnos viros, a quibus tamen multa mutuatus est, *vehementer perstringit, explodit, flagellat, exhibilat.* talibus enim verbis ille uti gaudet.

De *Choulio* aliisque minus loquor; quod id minime necesse sit; eo, quod nemo ante Cl. Salmasium *Taurobolia Sacra*, aliquatenus in lucem produxerit.

Nunc porro perpendendum, (ut propius ad ipsos ritus accedamus) *quibus animalibus*, seu *victimis* facerent illi, qui *sacra* hæc peragebant; aut vel per alios, vel per semetipsos, illa suscipiebant, fierive curabant.

Erant igitur hæc primò *Taurobolia* sola, adeoque per solos *tauros* facta. quod ex pluribus Inscriptionibus, cum jam adductis, tum adhuc adducendis patet. ex. gr.

VIRIATIUS
A. F. TERNI
TAUROBOLIO
PULANIUS
PRISCUS

IMP. CAES. DIVI. ANTONINI DIVI. (VDII. PARTH MAXIMI. FRATRI. M. AVREL ANTONINO. AVG. GERMANIC SARMAT. P. M. T. P. XXX IMP. VIII. COS. III. PP. LACTORAT.

S. M. D

IVNIA. DOMITIA. TAUROPOL ACCEPIT. HOSTIIS. SUIS. SACER DOTE. TRAIANIO. NONDI NIO. D. N. GORDIANO. II ET POMPEIANO. COS. VI. ID DEC

S. M. D

POM. FLORA, TAUROPOL ACCEPIT. HOSTIIS. SUIS SACER. TRAIAN. NUND. D. N. GORD. II. ET. POMPEI. COSS VI. ID. DEC.

S. M. D

SERVILIA. MODESTA. TAURO POLIUM. ACCEPIT. HOSTIIS SUIS. SACERDOTE. TRAIAN NUND. DNO. GORD. II. ET POMP. COS. VI. ID. DEC

Vel erant, secundo, sola *Criobolia*; sicut ex exemplo liquet, quod ob titulum I. O. M. attuli.

Vel tertio erant *Taurobolia* ac *Criobolia* simul; quorum supra jam duo exempla adduxi, quibus hîc sequentes addam

D I S
M A G N I S

MATRI. DEUM. ET: ATTIDI. SE
XTILIUS. AGESILAUS. AEDESIUS
V. C. CAVSARVM. NON IGNOBI
LIS. AFRICANI. TRIBVNALIS. ORÁ
TOR. ET. IN. CONSISTORIO
PRINCIPVM. ITEM. MAGISTER
LIBELLORVM. ET COGNITION
SACRARUM. MÁGISTER. EPISTU
LARUM. MAGISTER. MEMORIAE
VICARIUS. PRAEFECTOR. PER
HISPANIAS. VICE. S. I. C. PA
TER. PATRUM. DEI. SOLIS. INVI
CTI. MITHRAE. HIEROFANTA
HECATAE. DEI. LIBERI. ARCHI
BUCOLUS. TAUROBOLIO
CRIOBOLIOQUE. IN. AETER
NUM. RENATUS. ARAM. SACRA
VIT. D. D. N. N. VALEN
TE. V. ET. VALENTINIANO
IUN. AUGG. CONSS. IDIB.
AUGUSTIS

L. CORNELIUS. SCIPIO. ORFITUS
 V. C. AUGUR. TAUROBOLIUM
 SIVE. CRIOBOLIUM. FECIT
 DIE. III. KAL. MART
 TUSCO. ET. ANNULINO. COSS

In qua postrema inscriptione *sive* pro & positum videtur. neque id aliter intelligi debet; cum hîc nullum ipsi dedicanti Orfito dubium hærere potuerit, an *tauro*, an vero *ariete* fecisset hoc Sacrum. At vitio vel lapidariorum, vel etiam ipsorum dedicantium sæpe contigit, ut orthographia minus rectè observaretur, vel casus aut regimen (ut Grammatici loquuntur) confunderentur. Quod uti in voce *Tauropolium* pro *Taurobolium* de MINOTAURO, MINOTYRANI, &c. pro MENO TYRANNO, ostendit, sic & id ex his loquendi modis *per Sacerdote* pro *per Sacerdotem* ac *se vivi fecerunt*, & *se vivo* uti & *se vivus posuit* patet, ex aliisque pluribus ulterius ostendi posset. Neque enim omnes Romæ dedicatæ fuerunt, neque semper ab optimè grammaticam, orthographiamve callentibus: quod non solum in Provinciis, verum & in ipsa Italia, imò ipsa urbe Roma locum habere potuit. Accedat hisce & exscriptorum festinatione, aut ablepsiâ, talia committi potuisse: quale exemplum videbimus in inscriptionibus per diversos exscriptores exhibitis; in quibus unus quidem *movit*, alter vero *monuit* exhibet.

Vel denique quarto simul *Criobolia* atque *Ægibolia* celebrabantur, cujusmodi Sacri exemplum habemus in sequenti hac inscriptione:

T E A T E

CRIOBOLIUM. ET

AIGOBOLIUM. MOVIT
DE. SUO. PETRONIUS. MA
RCELLUS. SACERD. VI. VIRAL
DEC IIII PRIMO. IUSTO

In Aris autem, quæ *Taurobolium* simul cum *Criobolio* exhibebant (quæque M. D. M. & *Attidi* dicatæ erant) cæteris Sacrificii instrumentis, ac pinui *Matri Deorum* sacratæ addebantur quandoque *taurus* atque *aries*; uti Romæ, in ædicula sancti Michaëlis, in Vaticano, non procul a domo Cæsia; sicut ibi vidit Smetius (ut verbis Gruteri utar) *Est ara Cybeles, sub altari quodam posita: .cujus prima facies, quæ inscripta erat contra parietem versa est, atque ideo legi nequit. In parte averfa sunt faces duæ, lanx & poculum. Item lituus (1). & aliud instrumentum ad formam cochlearis (2). In latere dextro pinus est, sub quo TAURUS, & appendent tympanum & fistulæ (3). In sinistro latere item pinus est, sub qua ARIES, & appendent mithra (4). pedum (5). & aliud quiddam lanci. non absimile (6):*

Istis autem inscriptionibus, tam Græcæ, quam etiam Latinæ, quæ, in eadem, cum hac Græca, fuerat ara dedicata, a Petronio Apollodoro; quæque apud Gruterum, rarioribus inter Græcos literis conscripta comparet; adjecta sunt hæc sequentia: *In dextro latere CYBELE turrita, cum tympano a leonibus vecta, ac prope pinus est, & subtus Taurus. .*

In sinistro latere Mithratus 2° TTIS, bis cinctus, dextra fistulas & crotala, sinistra pedum tenens. Superius est
tym-

THIS PAGE IS LOCKED TO FREE MEMBERS

Purchase full membership to immediately unlock this page

Know Your Bible

Forgotten Books'
Full Membership
provides unlimited
access to more than
28,000 volumes of
Christian literature for
\$8.99/month

**HOLY
BIBLE**

Continue

*Fair use policy applies

Sic tandem (ne plura congeram) *aræ à CEJONIO RU-
FIO VOLUSIANO dedicatæ*, (quam quoque infra addu-
cam) *in dextro latere stat ARIËS sub pinu, a qua tym-
panum*, (11). *fistulæ compactæ* (12). & *crotala depen-
dent*.

Hæc atque similia erant partim instrumenta, partim hostiæ
ac victimæ, hisce Sacris dicata; imprimis si *Magnæ Matri* ac
simul *Attidi* fierent. Ad quorum cultores directa est se-
quens inscriptio, seu potius Epitaphium, Romæ apud do-
mum Cæsiæ, quoque servata; quam ob elegantiam, mi-
nime prætermittere valeo:

QVI. COLITIS. CYBELEN ET. QVI. PHRYGA. PLANGITIS. ATTIN
DVM. VACAT. ET. TACITA. DYNDIMA. NOCTE. SILENT
FLETE. MEOS. CINERES. NON. EST. ALIENVS. IN. ILLIS
HECTOR. ET. HOC. TVMVLO. MYGDON.S. VMBRA. TEGOR
ILLE. EGO. QVI. MAGNI. PARVVS. COGNOMINIS. HAERES
CORPORE. IN. EXIGVO. RES. NVMEROSA. FVI
FLECTERE. DOCTVS. EQVOΣ. NITIDA. CERTARE. PALAESTRA
FERRE. IOCOS. ASTV. FALLERE. NOSSE. FIDEM
AT. TIBI. DENT. SVPERI. QVANTVM. DOMITILLA. MERERIS
QVAE. FACIS. EXIGVO. NE IACEAMVS. HVMO

C A P U T IV.

*Quid intelligendum sit per Vires tauri. ac 1. quidem vires
exceptas denotare tauri sanguinem ore, naribus, auribus,
vestimentis &c. exceptum. Hinc talia vestimenta ut
sacro-sancta fuisse conservata. Quid porro cum vesti-
mentis factum post initiationes sacrorum susceptas: qua
occa-*

occasione etiam aliquid de monachorum veterum vestimentis additur. 2. Vires consecratas spectare ad tauri cornua. 3. Vires conditas respicere tauri, seu taurorum, (forsan & arietum & caprarum) testiculos.

AT nunc pergendum in negotio nobis proposito; adeoque notanda sunt quæ nobis in ipsis inscriptionibus occurrunt; ac quidem 1. de *Viribus Tauri exceptis*, vel *conditis*, vel etiam *consecratis*.

De *exceptis* loquitur hæc sequens:

S. M. D

VALERIA. GEMINA. VIRES
EXSEPIIT. EUTYCHETIS
IIII KAL. APRIL. SACERDOTE
TRAIANO. NONDINIO
DN̄O. NR̄O. GORDIANO
ET. AVIOLA. COSS

Quæ verba, VALERIA GEMINA VIRES EXSEPIIT [ubi male S litera pro C, sive à dedicante, sive à lapidario posita est: qualia exempla in marmoribus crebro admodum. occurrunt] de *Sanguine tauri* intelligenda puto: tum quod *Vires tauri*, sicut & omnium animalium, in *sanguine* consistant; tum quod verbum *exsepit*, seu potius *exceptit*, hîc de sanguine sit intelligendum inde; quod capiti imprimis superfunderetur; uti & à sic consecrandis ore, naribus, auribus, cæterisque corporis partibus, quin & *vestimentis*, avide admodum exciperetur; prout ex hisce Prudentii verbis patet:

Tum

*Tum per frequentes mille rimarum vias
 Illapsus imber tabidum rorem pluit,
 Defossus intus quem sacerdos excipit,
 Guttas ad omnes turpe subjētans caput,
 Et veste & omni p̄trefactus corpore.
 Quin os supinat, obvias offert genas,
 Supponit aures, labra, nares objicit;
 Oculos & ipsos perluit liquoribus,
 Nec jam palato parcit, & linguam riget,
 Donec cruorem totus atrum combibat.*

Quibus & hæc addenda, quæ de vestibis subjungit,

*Postquam cadaver sanguine egesto rigens,
 Compage ab illa FLAMINES retraxerint,
 Procedit inde Pontifex visu horridus,
 Ostentat udum verticem, barbam gravem,
 Vittas madentes, atque amiētus ebrios.*

Videmus igitur & vestibis illos sanguinem illum excepisse; quas deinde quoque sollicitè non solum servabant, verum & gestare perdurabant. Quod sat clare liquet ex his sequentibus versibus, quos hætenus ineditos, ad Historias Augustas Celeberrimus Salmasius adfert:

*Quis tibi TAUROBOLUS vestem mutare suavit,
 Inflatu dives subito mendicis ut esses,
 Obsitus & pannis, modicis tepesactus.
 Sub terra missus, pollutus sanguine tauri,
 Sordibus infectas vestes servare cruentas;
 Vivere cum speras viginti mundus in annos.*

Certe hi versus (licet non satis integri) hîc quantivis pretii sunt ad Sacrum hoc, simulque Prudentii versus, illustrandos.

dos. At neque in his solis initiationibus, verum & in aliis vestes consecrabantur; sive illas donec perdurare valerent corpore gestarent; sive eas Dîs suspenderent, in monumentum perpetuum. Quod & faciebant quandoque è tempestate servati: sicut ex Ode quinta libri primi, apud Horatium sic discimus:

————— ————— ————— *me tabula Sacer*
Votiva paries indicat uvida
Suspendisse potenti
Vestimenta maris Deo.

Id, quod de Initiatis dixi, illustratur non male cum ex Aristophanis Pluto, tum & ex Scholiaste ipsius Aristophanis. Verba hæc sunt:

Καρ.] Τὸ τριβώνιον δὲ, πὶ δύναται πρὸς τὸ θεῶν;
 Ο' φέρει μὲ σὺ τὸ παιδάριον τάλι; Φράσοι.

Δι.] Κ' αὐτὸ ἀναθήσων ἔρχομαι πρὸς τὸ θεόν.

Καρ.] Μῶν ἔν ἐμυήθης δῆτ' ἐν αὐτῷ τὰ μεγάλα;

Δι.] Ο'κ ἀλλ' ἐν ἐρρίγῳσ' ἔτη τριακαίδεκα.

Καρ.] Τὰ δ' ἐμβάδια; Δι.] καὶ ταῦτα σὺ χειμάζετο.

Καρ.] Καὶ ταῦτ' ἀναθήσων ἔφες ἔν; Δι.] νῆ τ' Δία.

Καρ.] Χαριέντα γ' ἤκεισ δῶρα τῷ θεῷ φέρων.

Car.] *Sed hoc detritum palliolum, quod fert tuus*
Puerulus, quid vult sibi? Dic obsecro.

Justus.] *Pluto huic, ad quem venio, consecrare animus est.*

Car.] *Numnam hæc ea vestis est qua tu magnis [mysteriis]*
Initiatus es? Ju.] Haudquaquam. Sed in ea frigui
Annos nunc totos tredecim; Car.] Sed calcei

Quid sibi? Ju.] Isti annos mecum hyemavere totidem.

Car.] Ergo hos quoque consecrandos affers? Ju.] Per Jovem.

Car.] Speciosa nimirum dona affers huic Deo!

Ad duplicem sane ritum, seu morem, hîc alludere videtur Aristophanes: ac 1. quidem ad Initiationes, seu consecrationes ad magna Atheniensium mysteria [Illa enim duplicia fuisse, parva ac magna nemo pene inter doctos est qui nesciat] quibus mysteriis qui initiati erant, vestimenta ista, in quibus Epoptæ facti fuerant, Dis illis, Cereri & Baccho, sicut & in Taurobolii M. D. Matri consecrabant: templique parietibus ut appenderentur curabant. 2. verò ad illum, quo qui è tempestate naufragioque servati sic salvi ad littus pervenerant, vestimenta illa cum quibus periculum istud evaserant, Dîs servatoribus suis, quibusve illa voverant, dedicabant. Quæ posterior consuetudo non obscure indicatur per verba ἐνεργίωσα, & συνεχειμάζετο De cuiusmodi consecratione seu dedicatione ut Horatius loquitur, Sic & Hesychius ad illam respicit, dum in lexico, οἱ ἀναλιθέντες ἱμάτια κατήχιζον αὐτὰ, ἵνα μὴ ἀρθῶσι τῶν πινῶν; nempe, sicut etiam ad Athenæum notat Casaubonus, *ne manibus tagacibus essent obnoxia*, cum sic nemini ut gestarentur possent esse usui, atque inde absque periculo Dîs manerent sacrata, parietibusque templorum appensa.

Ut autem hæc potissimum ad illos qui ex tempestate servati essent respicere videntur, sic per sequentia hæc ad illos qui mysteriis initiati fuerant, respicit Scholiastes Aristophanis: Εἰς τὸ δὲ ἦν ἐν οἷς τις ἱματίοις μυηθεῖη. εἰς θεῶν πινῶν ταῦτα ἀναπιθέναι ὡς περ δηλοῖ καὶ μελάνθιος ἐν τῷ περὶ Μυσηρίων. Πάτριον ἐστὶ ταῖς θεαῖς ἀνιερεῖν καὶ ταῖς σοδαῖς τοῖς μύσαις ἐν αἷς τύχοιεν μυηθέντες. *Moris enim erat, ut homines vestimenta illa quibus induti erant, dum initiarentur mysteriis alicujus Dei, huic dedicata suspenderent. Sicut id quoque Melanthius, libro quem*

de

de Mysteriis conscripsit, testatur: Mos jam a Patribus originem trahens est, ut Deabus (Cereri ac Coræ, seu Proserpinæ) mystæ consecrent vestimenta, in quibus initiati fuerint.

Quod ut Athenis Cereri ac Proserpinæ fiebat, sic nullum dubium quoque aliis in mysteriis tradendis, illud factum fuisse Dîs Deabusve, quibus hi illive mystæ consecrarentur.

Sicut autem nonnulli illa Dîs dedicata, seu consecrata suspendebant; sic alii contra ad fascias infantum ea reservabant: ut scilicet hi istis involuti, aut a fascino, liberi manerent; aut aliter, sic quasi etiam aliquatenus per illa sacrati, sub Deorum istorum, quibus mystæ initiati fuerant, tutela essent. Ita enim idem Aristophanis Scholiastes [sive idem cum modo allato, sive quod potius rear, alius. Quod horum scholiorum non unicus numero auctor, sed plures numero simul, uti etiam in aliis observare licet, symbolam suam contulerint] *Εἴησι δὲ τὰς τριάστας στολὰς εἰς τέκνων ἀσάργαυα Φυλάτῃσι. Quidam vero ejusmodi stolas ad recens natorum fascias custodiunt. Quæ autem nostris Tauroboliatis magis quadrant sunt ista, quæ idem (modo is idem sit) etiam hoc modo adnotat: οὐδὲ μὲν τὸ ἱμάτιον, ὃ ἐφόρει ἐν τῇ μυσίῃ, ἔδδ' ὅτε ἐξεδύετο μέγῃς ἀν πλέως ἀφανισθῆναι ἀρρῦέν. Initiatus vestem, quam dum initiaretur gestaverat, nunquam exuebat, donec omnino detrita, ac dissipata, evanesceret.*

An non talia etiam imitati fuerint nonnulli ex veteribus illis monachis Christianis; nempe ut vestes illas quibus induiti Monachismo nomen dederant, velut per illam professionem consecratas, sic usque dum plane vetustate detritæ essent, gestaverint, consideret lector ex sequentibus his exemplis. Hieronymus namque de Hilarione monacho (in vita ipsius, fere sub initium) ait: *Igitur sacco tantum membra coopertus, & pelliceum habens ependytem, quem illi beatus Antonius (qui illum monachismo initiaverat) proficiscenti dederat, sa-*

gumque rusticum, &c. ac Paulo post: Saccum quo semel fuerat indutus nunquam lavans, superfluum esse dicens, mundicias in cilicio quærere. Nec mutavit alteram tunicam (ependyten scilicet) nisi cum prior penitus scissa esset.

Neque aliter fere de Beato Germano Antiffiodorensi Gericus Monachus (apud Bartium in animadversionibus ad Rutilium.) ita enim ille:

*Sumpta semel jugi nunquam toga cessit ab usu,
Tradita pauperibus nisi cum successit in usum,
Aut attrita nimis nullos decessit in usus.*

An autem ipse Rutilius, per hunc versum,

Infœlix putat illuvie cœlestia pasci.

maxime ad vestimenta Monachorum respiciat, (quod olim existimabam) nunc valde dubito: quod mihi, propius ista verba consideranti, videre videar, illum magis hic vitam Monachorum plane solitariam, atque ab aliorum hominum consortio remotam in animo habere; quam *turpem latebram* vocat. Verum altius paulo ipsius verba repetamus (a versu 517); ut id melius appareat:

*Adversus scopulos, damni monumenta recentis
Perditus hic vivo funere civis erat;
Noster enim nuper juvenis majoribus amplis
Nec censu inferior, conjugiove minor,
Impulsus furiis homines, divosque reliquit,
Et TURPEM LATEBRAM credulus exul agit.
Infœlix putat illuvie cœlestia pasci,
Seque premit læsis sævior ipse Deis.
Non, rogo, deterior Circæis secta venenis?
Tunc mutabantur corpora nunc animi.*

THIS PAGE IS LOCKED TO FREE MEMBERS

Purchase full membership to immediately unlock this page

HISTORY

Tens of thousands of important historical sources, many previously unobtainable, are now available for the first time with a Forgotten Books Full Membership.

Unlimited Access
\$8.99/month

Continue

*Fair usage policy applies

Ad quarum primam Salmasius hæc notat: *Vires tauri cornua tauri appellat. Nam tauri vires in cornibus, Φύσας κέρατα Ταύρου, Anacreon.*

Hæ igitur inscriptiones, quæ de *Viribus consecratis* loquuntur, ut ut etiam de *sanguine Tauri* in vestimenta effuso capi queant, quatenus ille ita ab iis imbibitus, sic cum ipsis, per eum quoque sanctificatis quasi ac consecratis, in horum numinum honorem, quamdiu perdurarent, gestabatur, atque ostentabatur: sic sane *de cornibus* illas *vires* interpretari possemus, quatenus illa his Dis dedicata, vel in templo, (procul dubio) *Magnæ Matris*, &c. pro anathemate suspenderentur, aut aris, aliisve etiã sacræ locis affigerentur, vel appenderentur.

Non verò *vires conditæ*, meo iudicio, de *cornibus* capiendæ sunt; sed potius de *testiculis*, ut in quibus quoque *Vires tauri* consistebant.

Inscriptio autem, in qua, has *Vires conditas* quoque fuisse comparet, (quod 3. considerandum venit) est hæc sequens: ex qua tamen, præter hæc de *viribus tauri*, multa alia observanda veniunt, de quibus nobis in sequentibus amplius loquendum erit; quod hæc Sacra, ratione rituum ac circumstantiarum, multum illustrent. Verum hæc suo loco; nunc ipsam producamus inscriptionem, Illa igitur habet:

M. D.

M. I

SACR. TRIB. TAVR. FECER
 CUM. SUIS. HOSTIS. ET. APPARAM.
 OMNIB. L. DAGID. MARIUS. PON
 TIF. PERPET. CIVIT. VALENT
 ET. VERULLIA. MARTINA. ET
 VERULLIA. MARIA. FIL. EORUM
 PRO. SALUTE IMP. ET. CAESAR
 PHILIPPORUM. AUGG. ET. OTACI
 LIAE. SEVERAE. AUG. MATRIS
 CAES. ET CASTROR. PRAEEUN
 TIBUS. SACERDOTIBUS. IUNI
 TITO XV. VIR. ARAUSENSIS. ET
 CASTRICIO. ZOSIMIONE. CI
 VITAT. ALBENS. ET. BLATTIO
 PATERNO. CIVITATIS. VOC
 ET. FABRICIO. ORPHITO. LIBER
 PATRIS. ET. CETERIS. ADSIS
 TENTIBUS. SACERDOTIBUS
 V. S. L. M. LOCO. VIRES. CON
 DITAE. DIE. PRID. KAL. OCT
 IMP. PHILIPPO AUG. ET TITI
 ANO. COS

Ad hujus inscriptionis verba **LOCO VIRES CONDITA E**, eruditissimus Jacobus Sponius (in miscell. Erud. Antiquitates) hæc notat: *Vires tauri, ni fallor, sunt ipsius testiculi, qui ad imitationem sacerdotum Cybeles, imo & Attidis ipsius amasi, tauro absindebantur.* Quæ mihi sane non præter rem dicta videntur. Nam licet & istæ inscriptiones, quæ de *Viribus consecratis* loquuntur, de *sanguine* etiam, de *cornibus*, quin & de *testiculis* capi queant: tamen, meo iudicio, nec de *sanguine*, nec de *cornibus* ita commode accipi possunt: quod sanguis ore, naribus, auribus, cæterisque corporis partibus, tum & vestimentis exceptus, non conderetur; sed contra propalam a jam consecrato ostentaretur; quamvis multum quoque sanguinis in fossam defluens, corpus istud præterlaberetur: tum quod *cornua*, sive in memoriam consecrati, sive in honorem M. D. & Attinis, commodius, magisque ostentui, aut aris, aut templorum parietibus, vel postibus, affigerentur: cum *testiculis* ut consecrati conderentur revera melius conveniret. Ita ut triplex huic exsculpenda videatur *consecratio*, pro varia aut multiplici superstitione: quamvis, fateor, ista triplex consecratio ita simul facta in inscriptionibus marmorum non ita aperte liqueat, vel occurrat.

Certe *cornua* ita condita fuisse mihi non facile persuadeam; ac crediderim tunc imprimis *cornua* illa sic ostentui consecrata (sicut vestimenta perpetuo gestata) cum non solum *Tauròbolium* vel & *Criobolium*, ac forte insuper *Ægibolium* sive pro se ipsis, sive pro aliis fecissent: ut sic magis omnibus pateret, quibus sacris initiati essent, quibusque hostiis fecissent Sacra ista. Quum autem, uti jam supra ostensum fuit, ubi *Taurobolium* ac *Criobolium* simul factum fuerat & *Taurus* & *Aries* aris, quandoque insculpti extent (ut in illa *Ulpii Egnati* & *L. Corn. Scipionis, Orfiti*) minus mirum videri debet, etiam tali, ut dixi, modo fuisse consecrata.

THIS PAGE IS LOCKED TO FREE MEMBERS

Purchase full membership to immediately unlock this page

Know Your Bible

Forgotten Books'
Full Membership
provides unlimited
access to more than
28,000 volumes of
Christian literature for
\$8.99/month

**HOLY
BIBLE**

Continue

*Fair use policy applies

PIT, notandum, nobis sæpius occurrere *Taurobolium*, sive *Tauroposium* ACCEPIT, tum & PERCEPIT; tum denique *Percepto Taurobolio*, & *Perceptis Tauroboliis*: sicut & rursus, *Tauroposium*, seu *Taurobolium fecit*, vel *fecerunt*.

CAPUT V.

Quid sit illud Taurobolium accepit, seu percepit; quid Taurobolium fecit. illud fecit duplici, seu diverso, modo accipi, quandoque pro facere, quandoque pro facere & accipere simul, in uno eodemque homine. Illos qui istud Sacrum accipiebant, id aut propriis, aut aliorum, seu publicis, sumptibus accepisse. Per acceptum vel susceptum, exceptumve istud Sacrum neminem fuisse consecratum Pontificem Maximum, ac nequidem Pontificem: sed homines isto Sacro accepto, seu suscepto, consecratos solum fuisse, sive initiatos Magnæ Deorum Matri (at longe aliter quam Galli) atque adeo Tauroboliatos.

QUOD attinet verò istud *accepit*; quam ridiculè Guthe-rius lib. 4. cap. 19. *De Veteri Jure Pontificii*, id explicet, præter alia absurda, quæ ibi super *Tauroboliis* congerit, permagnus ille noster Grævius, in Prolegomenis quinti Voluminis Thesauri Romanarum Antiquitatum, quam clarè ostendit. Quali verò sensu id capiendum sit, ex sequentibus hîc inscriptionibus, non obscurè, uti puto, elucescit.

Notabilis sane est illa quæ apud Gruterum pagina xxix. n°. 13. hoc modo occurrit:

IMP. CAES. DIVI ANTONINI. DIVI. (VDII PARTH MAXIMI. FRATRI. M. AUREL ANTONINO. AUG. GERMANIC SARMAT. P. M. T. P. XXX IMP. VIII. COS. III P.P. LACTORAT

S. M. D

IUNIA. DOMITIA. TAUROPOL ACCEPIT. HOSTIIS. SVIS. SACER DOTE. TRAIANO. NONDINIO. D. N. GORDIANO. II ET. POMPEIANO. COS. VI. ID DEC

S. M. D

POM. FLORA. TAUROPOL ACCEPIT. HOSTIIS. SUIS SACER. TRAIANUND. D. N GORD. II. ET. POMPEI. COSS VI. ID.

S. M. D

SERVILIA. MODESTA. TAUROPOLIUM. ACCEPIT. HOSTIIS SUIS. SACERDOTE. TRAIANUND. DNO. GORD. II. ET POMP. COS. VI. ID. DEC

Fecit nempe hoc *Tauropolium* Ordo Lactoratensis. Quod **FECIT**, quamvis hîc non exprimatur, in sequenti tamen (sicut & in aliis) exprimitur; sicut & pro quorum hominum **SALUTE**. ut

P R O . S A L U T E . I M P . M
 A N T O N I . G O R D I A N I . P I I . F E L
 A U G . E T . S A B I N A E . T R A N Q U I L L I N A E
 A U G . T O T I U S Q U E . D O M U S . D I
 V I N A E . P R O Q U E . S T A T U . C I V I
 T A T I S . L A C T O R A T E N
 T A U R O P O L I U M . F E C I T . O R D O
 L A C T . D N O . N R O . G O R D I A N O
 A U G . II . E T . P O M P E I A N O . C O S
 V I . I D . D E C . C U R A N T I B . M
 E R O T I O . F E S T O . E T . M
 E A R I N O . C A R O . S A C E R D
 T R A I A N I O . N U N D I N I O

S . M . M

V A L . G E M I N A
 T A U R O P O L I U M . A C C E P I T
 H O S T I I S . S U I S . S A C E R
 D O T E . T R A I A N I O . N O N
 D I N I O . D N O . N R O
 G O R D . II . E T . P O M P
 C O S S . V I . I D . D E C

S . M . D

THIS PAGE IS LOCKED TO FREE MEMBERS

Purchase full membership to immediately unlock this page

HISTORY

Tens of thousands of important historical sources, many previously unobtainable, are now available for the first time with a Forgotten Books Full Membership.

Unlimited Access
\$8.99/month

Continue

*Fair usage policy applies

SEVERUS. IULII. FIL. VIRES
TAURI. QUO. PROP. PER
TAUROPOL. PUB. FAC. FECERAT
CONSECRAVIT

S. M. D

IUL. NICE. TAUROPOL. ACCEPIT
HOSTIIS. SUIS. SACERD. TRAIANIO
NOND. D. N. GORD. II ET. POMP
COS. VI. ID. DEC

S. M. M

MARCIANA. MARCIANI. FILIA
TAUROPOLIUM. FECIT. HOSTIIS
SVIS. SACERDOTE. ZMYNTHIO
PROCVLIANI. LIB

S. M. M

APRILIS. REPENTINI. FILIVS
ET. SATVRNIVS. TAUROPOL. ACCE
PERVNT. SACERDOTE. L. ACCIO
AFRM. HOSTIIS. SVIS

M. M

VALENTINA. VALENTIS. FILIA
TAVROPOL. FECIT. HOSTIIS. SVIS
ET. VALERIA. FLORA

Quæ in hac inscriptione notanda veniunt, sunt I. Verba ista, TAURI. QUO. PROP (seu propriè) PER TAUROPOL. PUB. FAC. FECERAT. Quibus indicatur *taurus* per quem *propriè*, seu per quem *propriè* ad id destinatum ac mactatum, *Tauropolium* publico sumptu, vel ex publica auctoritate, atque adeo in bonum publicum, factum fuerat: cujusque *tauri vires* hic *Severus* consecraverat.

Ubi itaque istud *fecerat* simul pro *facere* eo sensu, quò id de Civitate & Ordine Lactoratensium supra dictum vidimus, capi videtur; ac simul pro *accipere*: isto nimirum sensu, quo illud pro *initiari consecrative* intelligitur: quaque in consecratione qui consecrandos se tradiderant *sub terram* (ita ut Prudentius id describit) *missi sanguinem tauri ore, naribus &c. exciperent vel acciperent.*

Porrò notandum, hîc non addi *hostiis suis, sive propriis*. Quod tamen de *Julia Nice*, de *Marciana* & cæteris sequentibus additur. Unde & considerari potest, an non hi singuli singulæve, ac bini binæve simul conjuncti, ista data (per *Severum*) occasione, sic etiam, unusquisque pro se, illud *Sacrum acceperint*, vel in regenerationem mysticam, ut sic mundi permanere possent viginti totos in annos, vel denique in æternum: aut quod susciperent hanc consecrationem ex voto, ac quasi vicario, pro aliis; aut denique *ex Visu*, pro seipsis. De quibus adhuc inferius aliquid dicam.

Verisimile mihi videtur, illos qui publicè, adeoque & pro republica id faciebant, publica quoque impensa fecisse; illosque qui quæve ista occasione, sic seu pro republica, seu pro seipsis ita consecrabantur, propriis suis impensis, atque adeo *hostiis propriis seu suis*, accepisse istud sacrum: atque hinc nos videre, id ipsis non semper ab uno eodemque, sed quandoque (licet eodem tempore) a diversis *Sacerdotibus* fuisse administratum.

An autem hic *Severus*, nedum alii aliæque, hinc *Summi Sacerdotes*, seu *Pontifices*, (ut *Prudentius* loquitur) indè evaserint, nunc quoque paucis disquirendum.

Certè quod a *Prudentio*, in versibus ex illo adductis, nominentur *Summus Sacerdos*, ac *Pontifex*, indè nihil tale concludi potest. *Summus Sacerdos* nempe, apud ipsum, *mergitur sub terram*; idem *Sacerdos defossus intus tabidum rorem* (sanguinem scilicet) *excipit*: idemque, alio nomine, ut sæpe fit, appellatur *Pontifex*, &

*Postquam cadaver sanguine egesto rigens
Compagne ab illa FLAMINES retraxerint,*
inde visu horridus procedit, &c. Porro hinc

*Omnes salutant, atque adorant eminus.
Vilis quod illum sanguis ac bos mortuus
Fædis latentem sub cavernis laverint.*

At nullatenus testatur, per hæc illum factum aut *summum Sacerdotem*, aut *Pontificem*; nedum *Pontificem Maximum*. Quod multi eruditi tam avidè gratis assument.

Itane etiam per *sphragitidas* seu *stigmata* corpori impressa, ut sic membra ista quibus *stigmata* impressa erant consecrarentur per illa, aliquis fiebat *Pontifex* aut *Sacerdos*? Sic enim paulo post canit idem *Prudentius*:

*Quid cum sacrandus accipit sphragitidas?
Acus minutas ingerunt fornacibus,
His membra pergunt urere; utque igniverint,
Quamcunque partem corporis fervens nota
Stigmarit, hanc sic consecratam prædicant.
Functum deinde cum relinquit spiritus
Et ad sepulchrum pompa fertur funeris,*

THIS PAGE IS LOCKED TO FREE MEMBERS

Purchase full membership to immediately unlock this page

Know Your Bible

Forgotten Books'
Full Membership
provides unlimited
access to more than
28,000 volumes of
Christian literature for
\$8.99/month

**HOLY
BIBLE**

Continue

*Fair use policy applies

*Teque domo patria pictum cum fascibus ante,
Nunc quoque cum sistro faciem portare caninam.*

Nempe, si rem bene capio, hoc vult Prudentius; non solos homines privatos, verum etiam, qui jam essent summa dignitate atque auctoritate, etiam circa Sacra; quique adeo jam *Summi Sacerdotes* ac *Pontifices* essent, hujusmodi *consecrationes accepisse*, ac *tauroboliatos* tales sordes vere execrandas admisisse. sicut & Tertullianus id de Consule Romano, post Consulatum, *Isiaco factō* ostendit.

Utique id patet ex exemplis cæteris modo allatis virorum tantorum: de quibus minime liquet illos, ut inde Pontifices fierent id fecisse, verum *in Regenerationem Mysticam*, in *regenerationem æternam*; utque *viginti saltem per annos sic mundi permanerent*: donec, idem illud sacrum (si tamdiu superviverent) iterarent.

Quis autem per somnium cogitare queat, illos, qui *ex voto, ex visu, pro salute aliorum, pro itu ac reditu* alicujus (qualia exempla adhuc infra occurrent) *Taurobolium*, acciperent, inde *Summos Sacerdotes*, aut *Pontifices*, nedum *Pontifices Maximos* fuisse factos? Quum præterea videamus apud solos Lactoratenses (prout ex inscriptionibus apud ipsos repertis, & adhucdum reliquis patet) iisdem *Coss. Gordiano Imp. II & Pompejano*, eodemque die, nempe V I. Id. Dec. quindecim numero, cum viros, tum foeminas *Taurobolio* hoc sacro initiatos seu consecratos fuisse; quis autem sani capitis credat hos omnes ita simul *Summos Sacerdotes*, aut *Pontifices* per consecrationem talem factos fuisse?

Præterquam quod plane nobis ignotum sit, quomodo *Taurobolini*, seu *Sacerdotes*, aut *Duces Mystici* hujus *Sacri Taurobolii*, electi ac creati fuerint; æque atque quibus ritibus ac cæremoniis *Patres Hierocoraces* alique *Antistites*

ac ministri Mithriaci, aut Bacchanalium Sacerdotes (ex. gr. Minius & Herennius Cerinnius) tum & aliorum, imprimis Mysteriorum, Sacerdotes electi ac sacriati fuerint; maximéque ii qui inter illos Pontifices, aut cæterorum Sacerdotum Principes essent.

CAPUT VI.

Non tantum homines privatos, verum & totos simul ordines, Civitates ac Provincias seu Respublicas hoc Sacrum, pro salute &c. Cæsarum fecisse. Privatos quoque vel solos vel etiam simul cum aliis id fecisse: nec tantum viros verum & fœminas, sive jam Sacerdotes Magnæ Matris essent, sive non; attamen quandoque jam aliis aliorum Deorum Magnis Sacerdotiis præditos; aliorumve Deorum Sacris initiatos. Porro in inscriptionibus cum apud Reinesium. Cl. I. n°. 220. 221. tum apud Sponnium. pag. 200. 1 & 2. reperiundis an monuit an vero movit legendum: istaque occasione de monitu Deorum. Quæ nomina pro erasis in una istarum, restituenda sint: sicuti & pro Æmobolium legendum esse Ægibolium. Pro propria æque ac pro aliorum salute homines fuisse Tauroboliatos, seu Sacrum istud accepisse vel fecisse: seque ita non mediocris tantum; sed & summæ sortis homines consecratos atque initiatos voluisse.

UT autem pergamus ulterius circa hæc nostra Sacra, videmus ex jam supra allatis de Republica Lactoraten-si, totos Ordines, totasque civitates hoc Sacrum fecisse; sicut & ex hisce sequentibus. Sic enim habemus apud Grut. Pag. 31. n°. 2:

PRO. SALVTE. ET. INCO-
LUMMITATE. DOMVS. DI-
VINAE. R. P. LACTORAT
TAVROP. FECIT

Sic quoque pag. 29. n°. 13.

PRO. SALVTE. IMP. ANTONINI. GORDIANI
PII. FEL. AVG. TOTIVSQUE. DOMVS. DIVINAE
PROQUE. STATU. CIVIT. LACTOR. TAU-
ROPOLIUM. FECIT. ORDO. LACT. D. N.
GORDIANO. II. ET. POMPEIANO. COS
VI. ID. DEC. CURANTIBUS. M. EROGIO
ET. FESTO. CANINIO. SACERD

De quo marmore adhuc aliquid addam, ubi de *Curanti-
bus* hoc Sacrum loquar. nunc vero addam hoc sequens:

TAUROPOLIUM. PROVINCIAE. NARBONENSIS
FACTUM. PER. C. BATONIUM. PRIMUM
FLAMINEM. AUGG. PRO. SALUTE. DOMI-
NORUM. IMPP. L. SEPTIMI. SEVERI. PII
PERTINACIS. AUG. ARABICI. ADIABENI
PARTHICI. MAXIMI. ET. M. AURELIANI
AUG.

In quo rursus marmore sane (ut hoc sic occasione data di-
cam) ET M. ANTONINO mihi omnino pro M.
AURELIANO legendum videtur; quod hic optime
Antoninus (qui Caracalla fuit) at minime AURELIA-
NUS

THIS PAGE IS LOCKED TO FREE MEMBERS

Purchase full membership to immediately unlock this page

HISTORY

Tens of thousands of important historical sources, many previously unobtainable, are now available for the first time with a Forgotten Books Full Membership.

Unlimited Access
\$8.99/month

Continue

*Fair usage policy applies

salute quoque: de qua re etiam statim aliquid dicam.

At homines etiam privati, quatenus id non ex auctoritate publica facerent, (licet alias quandoque clarissimi viri essent ac magnæ auctoritatis in Republica) id pro aliis, aut etiam pro semetipsis faciebant; sicuti vidimus jam ex allatis supra exemplis, atque adhuc ex sequentibus videre poterimus.

Nempe ii, vel soli, vel simul cum aliis, id pro aliis (aut etiam pro sese) faciebant. Solus id fecerat *Lucius Cornelius Scipio Orfitus* ille, quem jam supra adduxi; sicut & alii: tum & *Liguria Tymele*, quæ apud Gruterum pag. 29. n°. 8. in lapide mutilato, uti videtur sic comparet,

M	A	T	R	I	.	D	E	V	M												
T	A	U	R	I	B	O	L	I	U	M	.	I	M	I							
A	C	C	E	P	I	T	.	L	I	G	U	R	I	A	.	T	Y	M	E	L	E
A	.	M	.	S	A	C	R	I	S	:	P	O	S	T							

Tum ex sequentibus; uti ex marmoribus hisce liquet. nempe hoc (pag. ead. n°. 11)

M	A	T	R	I	.	D	E	V	M				
P	O	M	P	.	P	H	I	L	V	M	E	N	E
Q	.	P	R	I	M	A	.	L	E	C	T	O	R
T	A	V	R	O	B	O	L	I	V	M			
F	E	C	I	T									

Ac quod pag. 31. n°. exhibetur, hoc modo

M A T R I . D E V M
T A V R O B O L I V M
Q V O D . F E C I T
A X I A . C . F . P A V L I N A
S A C E R D
Q . P A S Q I O . C H R E S T O

Quibus addi potest & hoc sequens, quod in agro Teatino repertum, cum a Reinesio tum a Sponio, (suppeditante magno Grævio) exhibetur; ac quidem sequenti modo a jam dicto Reinesio:

P R O : S A L V T E
I M P A V G . E T
M C A E S
T A V R O B O L I V M . M O N V I T
P E T R O N I V S . M A R
C E L L V S . S A C E R D
D E . S V O

Sicut & hoc, (eodem suppeditante Grævio) ibidem repertum, afferunt:

C R I O B O L I V M : E T
A E M O B O L I V M . M O N V I T
D E . S V O . P E T R O N I V S . M A R
C E L L V S . S A C E R D . V I . V I R A L
D E C . IIII . P R I M O . E T . I V S T O

In ambabus hisce inscriptionibus legit Sponius *movit*, non *monuit*: ac recte quidem meo iudicio. Quin & Reinesius lectionem illam *movit* alteri isti à se exhibitæ præfert; dum ait: *Hoc loco intelligam potius Petronium suo sumptu instituisse & exhibuisse Tauroposium; quo ducunt ista DE S V O.*

Æmobolium quod hîc legitur, mutat, quamvis obstante Holstenio, Reinesius in *Ægobolium*; ac rectè quidem, ob rationes ab ipso redditas. quare & sic jam supra illud marmor adduxi: quod non solis *bobus*, verum & *Arietibus* & *capris* hoc *sacrum* peregerint.

Prima harum inscriptionum mutila primâ fronte apparet; ac nomina Imperatorum inde erasa fuisse patet: quæ Sponius fuisse vult *Maximini* & *Maximi*, quorum nomina erasa ex *Senatus Consulto post eorum mortem, teste Capitolino*. Verum illud & pluribus accidit Imperatoribus: sicuti plus semel id videmus, cùm in aliis Cæsaribus, tum & in *L. Septimio Severo* & *M. Aur. Antonino*, seu *Caracalla* (aut si mavis *Bassiano*) ut apud Gruterum pag. 265. n°. 1. erasum illud *OPTIMIS FORTISSIMISQUE PRINCIPIBUS* & n°. 2. in *M. Aur. Antonino* illa, *PARTHICI & BRITANNICI*. Quare & ob hæc, & ob spatia vacua derelicta, quæ magis nominibus *Severi* atque *Antonini* quadrant (cui neque illud *M.* quod in tertiæ lineæ initio superest repugnat) cum Clarissimo Reinesio iudico, hîc supplenda horum *Severi* atque *Antonini* nomina esse.

Quod autem porro ad istud *monuit*, aut *movit* attinet; pro lectione illa *MONUIT* stat, quod *Sacra* quandoque aut instituta, aut immutata, Deorum *monitis* perhiberentur. Sic enim apud Livium, Decadis quartæ libro, 9. circa *Sacra Bacchanalia*,

THIS PAGE IS LOCKED TO FREE MEMBERS

Purchase full membership to immediately unlock this page

Know Your Bible

Forgotten Books'
Full Membership
provides unlimited
access to more than
28,000 volumes of
Christian literature for
\$8.99/month

**HOLY
BIBLE**

Continue

*Fair use policy applies

uti & hæc

M . A V R . P A C O R V S . A E D I
T V V S . S A N C T A E . V E N E
R I S . I N . S A L V S T . H O R T I S

S P E I

A R A M . C V M . P A E M E N T O
S O M N I O . M O N I T V S . S V M
T V . S V O . D . D

Tum denique hæc sequens, quæ certè magis ad rem facere videtur:

P O N T I F I C V M

M O N I T V

V O T O

S U S C E P T O

Cum autem hæc potius ad Aras dedicatas, quam ad consecrationes sive initiationes spectare videantur; magis accedunt quidem hæc,

S A C R O
S V S C E P T O
S O R T I B V S . S V B L A T I S , &c.

At longè magis, illa quæ habentur in hoc marmore, adhuc infra etiam adducendo:

TAVROPOLIUM. FECIT. Q. AQUIVS

.
.
.
.

EX. VATICINATIONE. PVRSONI. IVLIANI
ARXIGALLI, &c.

Qui Archigalli sane, uti erant capita *Scurrarum Magnæ Matris*, hic etiam sibi partes inde arrogasse videntur; ac maximè circa talia se vates ac Deorum interpretes gefisse; sicut & ubique fere alibi. Hinc enim Juvenalis Sat. V I.

———— *Matrisque Deum chorus intrat, & ingens
Semivir, obscæno facies reverenda minori, &c.
Grande sonat, metuque jubet Septembris & Austri
Adventum, &c.*

Ac, quod propius accedit, Persius, Sat. V.

*Hinc grandes Galli, & cum sistro lusca sacerdos,
INCUSSE RE DEOS, &c.*

Hinc & ejusmodi *Scurræ*, & alii quoque *Fanatici* (quale exemplum habemus, in FANATICO AB AEDE BELLONAE). ad templa, maxime debebant: ibique

metum Deorum superstitiosum credulis hominibus incutie-
bant *vaticiniis* suis, jussisque ac prætensis Deorum monitis.
Matris Deorum aut *Attidis*, aut amborum; hincque vo-
torum religionem in animis hominum excitabant.

Plura autem alia *Sacræ* seu *Mysteria* ex voto suscepta fuis-
se, quin & ob aliorum vota, docent ista quæ de Sacris Bac-
chanalibus apud T. Livium lib. 9. Dec. 4. jam supra me-
morato, reperimus, hoc modo: *Mater adolescentulum ap-
pellat, SE PRO ÆGROTO VOVISSE, ubi pri-
mam convaluisset, Bacchis eum se initiaturam. Damna-
tam voti Deum benignitate exolvere id velle. X. dierum
castimonia opus esse. decimo die cœnatum, deinde pure lau-
tum in Sacrarium deducturam. Ac paucis post hæc injectis:
Per jocum adolescens vetat eam mirari si per aliquot noctes
secubuisset. Religionis se causa, ut voto pro valetudine
suâ factò liberetur, Bacchis initiari velle.*

Hæc circa illud MONUIT ut dicere libuit, sic plura
dici possent: verum nunc aliquid super lectione MOVIT
addamus. Sequens sane *Taurobolium*, ex *Voto* factum, seu
potius acceptum vel susceptum fuit, *pro salute & reditu*.
At in eo istud MONUIT nullum locum habere potuit;
contra optime MOVIT, quatenus *pro fecit* aut *accepit* ca-
pitur:

.
.
L O N . T A V R O P . P R O . S A
L V T E . E T . R E D I T V . L V
P I . A L B O N I . F . C A P I A E
A L B O N I A E . . F R A T
A . L . V . S .

i. e. animo lubens votum solvit.

Certe

THIS PAGE IS LOCKED TO FREE MEMBERS

Purchase full membership to immediately unlock this page

HISTORY

Tens of thousands of important historical sources, many previously unobtainable, are now available for the first time with a Forgotten Books Full Membership.

Unlimited Access
\$8.99/month

Continue

*Fair usage policy applies

Quin minime dubito *criobolium* aliquando sub *taurobolio* minusque magnitudine animal ita sub majori (quod tamen contra non fieri solet) comprehendi. ut ex. gr. apud Gruterum pag. xxviii. n°. 5. & 6. tum & quando jam pluribus hostiis simul, iisque propriis, solus unus idemque sese initiari curabat; tum quoque cum plures numero simul sic *Sacrum* istud *Magnæ Deum Matris* (aut simul etiam *Attidis*) suscipiebant. Quale exemplum, præter alia jam supra adducta, habemus in hoc sequenti marmore, quod pag. xxix. n°. 7. exhibetur:

D.	M
I D E A E .	M A T R I
V A L E R I A .	M A R C I A N A
V A L E R I A .	C A R M O S N E
E T . C A S S I U S .	P A T E R N U S
S A C E R D O S .	T A U R O P O L I U M .
S U O M	S U O M
V I V I .	C E L E B R A V E R U N T

In qua inscriptione, quid ulterius notandum sit infra, meliore data occasione, dicam.

Ut autem aut pro aliorum, aut pro propria salute, sic homines privati, seu nullo publico munere, sive sacro, sive profano, functi, sese *Magnæ Deum Matri Ideæ & Attidi* devovebant; ita etiam istud *Sacrum* suscipiebant clarissimi viri ac foeminae, maximæque auctoritatis, seu summis honoribus perfuncti in Republica, ut Consules, Proconsules, Prætores, Præfecti Urbis &c. sicut id jam, alia occasione, supra pro parte ostendi, atque ex sequentibus exemplis adhuc clarius patebit.

At

At de foeminis quidem, tum aliarum exempla extant, tum insigne illud *Fabiae Aconiae Paulinae*, in cuius honorem hæc sequens inscriptio, apud Gruterum pag. CCCIX. n°. 2. reperitur:

FABIAE . ACONIAE . PAULINAE . C . F
 FILIAE . ACONII . CATULINI . V . C
 EX . PRAEF . ET . CONSULE . ORD . UXORI
 VETTI . PRAETEXTATI . V . C . PRAEF
 ET . CONSULIS . DESIGNATI . SACRATAE
 APUD . ELEYSINAM . DEO . IACCHO . CE
 RERI . ET . CORAE . SACRATAE . APUD . AE
 GINAM . DEABUS . TAUROBOLITAE . ISI
 ACAE . HIEROPHANTRIAE . DEAE . HECATAE
 GRAECO . SACRANEAE . DEAE . CERERIS

Cujus *Fabiae Aconiae* quoque mentio, ut *Sacratæ*, seu *Sacranæ Cereri*, in hac sequenti inscriptione, apud eundem Grut. eadem pagina:

FABIA . ACONIA . PAULINA . FILIA
 C . CATULINI . V . C . EX . PRAEFECTI . CONSULIS
 ORDINARIII . UXOR . VETTI . ACONII . PRAETEXTATI
 PRAEFECTI . ET . CONSULIS . DESIGNATI
 SACRATA . DEAE . CERERI

Prima harum inscriptionum facta est, ut videmus, in honorem *Fabiae Aconiae*; quæ & ipsa illam, quæ secunda numero est, dedicavit: quamvis nulla hîc causa compareat, ob quam eam dedicaverit. At causa, cur hanc sequentem *Cæ-*

lia Concordiæ sacraverit, ex ipsa inscriptione se prodit: quod nempe hæc *Cælia Concordia*, jam prior statuam cum inscriptione (ac quidem procul dubio illam quam jam supra adduxi, marito suo *Vettio Agorio Prætextato* dedicasset.

COELIAE . CONCORDIAE . VIRGINI
 VESTALI . MAXIMAE . FAB . PAU
 LINA . C . F . STATVAM . FACIEN
 DAM . COLLOCANDAMQVE
 CVRAVIT . CVM . PROPTER
 EGREGIAM . EIVS . PVDI
 CITIAM . INSIGNEMQVE
 CIRCA . CVLTVM . DIVINVM
 SANCTITATEM . TVM . QVOD
 HAEC . PRIOR . EIVS . VIRO
 VETTIO . AGORIO . PRAETEXTA
 TO . V . C . OMNIA . SINGULARI
 DIGNOQUE . EIVS . AB . HUIUS
 MODI . VIRGINIBUS . ET . SA
 CERDOTIBUS . COLI . STATU
 AM . COLLOCARAT

Verum altera nobis addenda venit inscriptio huic *Fabiæ Aconiniæ Paulinæ* quoque dicata; cum ut videamus quot quibusque Sacris hæc una ac sola fuerit initiata, quorumque Sacrorum Antistes fuerit; tum ut & alia hac occasione observanda, aut emendanda, notemus. Est autem illa, prout pag. CCCIX. n°. 3. apud Gruterum ac pag. 30. apud Aldum extat, hæc sequens:

THIS PAGE IS LOCKED TO FREE MEMBERS

Purchase full membership to immediately unlock this page

Know Your Bible

Forgotten Books'
Full Membership
provides unlimited
access to more than
28,000 volumes of
Christian literature for
\$8.99/month

**HOLY
BIBLE**

Continue

*Fair use policy applies

CAPUT VII.

Hac occasione agitur quoque de Sacratibus apud Eleusinam Baccho, Cereri & Coræ, seu Proserpinæ: De Sacratibus apud Lernam tum Baccho tum & (alio Sacro) Cereri & Coræ: De Sacratibus apud Æginam Deabus; qua rursus occasione de Taurobolita Dea, & Isiaca Taurobolita (Dea) in indice magni Scaligeri ad Gruterum: tum & de Curialibus ac Curionibus, Curionibus primis, minoribus, maximis, &c. post quos reditus ad Deas apud Æginam; quæ non videntur fuisse Ceres ac Proserpina, verum Damia & Auxesia. denique de Sacrata seu Sacraneâ Cereri Græco; seu Græco ritu.

QUæ itaque singularia admodum in hac inscriptione occurrunt, sunt I. *Sacratæ apud Eleusinam Deo Baccho, Cereri & Coræ*; quum & in fine rursus occurrat *Sacratæ Cereri*. At notandum in Eleusiniis, quæ *Cereri ac Proserpinæ*, seu *Coræ* celebrabantur, *Facchum*, seu *Bacchum* locum quoque habuisse; ipsique (præter alia) unum certe Mysteriorum diem fuisse sacratum. communia enim hîc *Cereri ac Baccho*, sive *Faccho* fuere Sacra. Hesychius certè: Ἰακχον, τὸ Διόνυσον, ἢ μίαν ἡμέραν τῶν μυστηρίων, ἐν ἧ ἢ τῶν Ἰακχον ἐξάγασι. nec minus Scholiastes Aristophanis, μία τῶν μυστηρίων εἰκάς ἐστὶ, ἐν ἧ ἢ τῶν Ἰακχον ἐξάγασι. Sicut & Plutarchus in Phocione: Εἰκάδι ἢ φρεσὶ βοηδρομιῶν ἐισήχθη, μυστηρίων ὄντων, ἐν ἧ ἢ τῶν Ἰακχον ἐξ ἄστεος Ἐλευσίναδε πέμπασι. *Vigesima Boëdromionis inductum præsidium; cum Mysteriorum esset dies, in qua ex urbe FACCHUM mittunt Eleusinam: ac Pausanias, in Atticis, ἰᾶσι δὲ ἐπ' Ἐλευσίνα ἐξ Ἀθηνῶν,*

Αθηνῶν, ἣν Αθηναῖοι καλεῖσιν ὁδὸν ἱερὰν. *Cum irent Athenis Eleusinam, quam Athenienses sacram viam appellant.*

Hæc autem sacra via, quo nomine venerit, indicat nobis Harpocraton, hoc modo: Τετραὶ ὁδοὶ εἰσιν, ἣν οἱ μύσται προέοντα ἀπὸ τῆς Ἀθηνῶν ἐπ' Ἐλευσίνα. *Tetra, illa via (appellata) est, per quam Mystæ ex urbe (Athenis) Eleusiam tendunt.*

Nec solum hîc; verum quod 2. notandum erat *ad Lernam* his numinibus communia Sacra erant: quod tam in hac inscriptione indicatur, per verba *Sacratæ apud Lernam Deo Libero, & Cereri & Coræ*, quam ex sequentibus Pausaniæ verbis: Ἡ δὲ Λέρνα ἐστίν, ὡς καὶ τὰ πρότερα ἔχει μοι τῆς λόγῃ, πρὸς θαλάσση, καὶ τελετὴν Λερναῖα ἀγχοῖν ἐνταῦθα Δήμητρι. Ἔστι δὲ ἄλλοτε ἱερὸν, ἀρχόμενον μὲν ἀπὸ ὄρους ὁ καλεῖσιν Ποντίνον. τὸ δὲ ὄρος ὁ Ποντίνος ἐκ ἐκείνου τοῦ ὕδατος ἀπορρεῖν τὸ ἐκ τῆς θεᾶς, ἀλλὰ εἰς αὐτὸ καταδέχεται. ῥεῖ δὲ καὶ ποταμὸς ἀπ' αὐτῆς Ποντίνος, ἀπὸ δὲ τῆς ὄρους τέτρα τὸ ἄλλοτε ἀρχόμενον πλατανῶν, τὸ πολὺ ἔπι τὴν θαλάσσην καθήκει. Ὅροι δὲ αὐτῆς, τῆ μὲν ποταμὸς ὁ Ποντίνος, τῆ δὲ ἕτερη ποταμὸς, Ἀμυμώνη δὲ ἀπὸ τῆς Δαναῆς θυγατρὸς ἔνομα τῶ ποταμοῦ. ἐνθὸς δὲ τῆς ἄλλοτε, ἀγάλματα ἔστι μὲν Δήμητρος Περσίμνης, ἔστι δὲ Διονύσου καὶ Δήμητρος καθήμενον ἔ μέγα. ταῦτα μὲν λίθῃ πεποιημένα. ἕτερον δὲ ναὸς Διονύσου Σαώτης ξόανον, καὶ Ἀφροδίτης ἀγάλμα ἔπι θαλάσση λίθῃ. ἀναθεῖναι δὲ αὐτὸ τῆς θυγατρὸς λέγεται τῆς Δαναῆς, Δαναὸν δὲ αὐτὸ τὸ ἱερὸν ἔπι Ποντίνου ποιῆσαι τῆς Αθηνῶν. καταστήσασθαι δὲ τῆς Λερναίων τὴν τελετὴν Φιλάμμωνά φασιν. τὰ μὲν ἔν λεγόμενα ἔπι τῆς δρωμένοις, δὴ λέγεται ὅτιν, ὅτι ὄντα ἀρχαῖα, &c. *Lerna ipsa, ut superius dixi, ad mare est: quo in loco initia Cereri peraguntur, quæ Lernæa vocantur. Lucus in ea sacer à monte, quem Pontinum dicunt, incipit. Mons Pontinus exceptam e celo pluviam non aquam non effundit, sed ipse eam absorbet. Profluit ab eo amnis, cui a monte Pontino nomen ἔσθ.*

ad mare excurrit, platanis condensus: terminatur una ex parte Pontino amne, ex altera Amymone; qui fluvius a Danaï filia nomen accepit. In luco signa sunt Cereris Prosumnæ, & Liberi: ac Cereris simulacrum non magnum, ad sedentis imaginem. Hæc è marmore facta sunt. In altero templo Liber ipse Saotes (i. e. Servator) signum è ligno habet, sedentis videm forma.
Initia vero Lernæorum Philammon instituisse dicitur. Mysteriorum effata, quod non ita prisca sunt, perspicua sunt omnibus. &c.

Tandem interjectis nonnullis (de Hydra, quæ quamvis unicum tantum caput habuerit, a Pisandro poeta pluribus capitibus, ut ita terribilior videretur donata fuit; aliisque) addit: Ταῦτ' ἔς αὐτὴν Διονύσῃ δρόμενα ἐν νύκτι καὶ ἕκαστον, ἔχ' ὅσιον ἐς ἀπαίτας ἦν μοι γράψαι. Quæ circa illam quotannis Libero Patri nocturna Sacra fiunt, ea mihi nefas scribendo in vulgus efferre. Jam a Lerna. &c.

Videmus hic Bacchum, certè, Cereri conjunctum, sicut Cereri quoque sæpius conjuncta erat Proserpina, seu Cora, Quæ simul sic appellatæ erant Δήωτε νέη, Δήωτε παλαιή. (ut in inscriptione Herodis Attici) quæque alias simul junctæ quandoque αἱ θεομοφόροι θεαὶ atque (apud Eurip. in Phœnissis) etiam πυρφόροι θεαί. Sic, & in Atticis Pausanias; ἔστι δὲ ἱεροῦ ἐν ᾧ κείλαι Δήμητρ' καὶ τὸ παιδὸς ἀγάλματα: ut quæ simul ibi colerentur. Ad omnes verò tres simul spectant ista quæ Salmasius ad Herodis inscriptionem secundam, pag. 92. ita; Sic enim alicubi legi: Δημήτηρ καὶ κῆρ', καὶ κόρη ubi κῆρ' frequentius tamen occurrit Δημήτηρ καὶ κόρη, καὶ Ἰάκχ' (qui Latinis Liber) Sed & Ἰάκχ' & βάκχ' idem plane quod κόρ' significat. vide porrò & pag. 93.

Sequuntur 3. Sacratæ ad Ægynam Deabus; (quod in altera scribitur Apud Æginam) sicuti etiam in utrâque sequuntur, Taurobolitæ. Isiacæ. Hierophantriæ [quæ alibi etiam dicuntur ἱεροφάνιδες] Hecatæ, &c. Ad

THIS PAGE IS LOCKED TO FREE MEMBERS

Purchase full membership to immediately unlock this page

HISTORY

Tens of thousands of important historical sources, many previously unobtainable, are now available for the first time with a Forgotten Books Full Membership.

Unlimited Access
\$8.99/month

Continue

*Fair usage policy applies

munera, fungebatur hujus *Aconiae* maritus *Vettius Agorius Prætextatus*. Quare hîc etiam aliquid de *Curialibus* dicendum videtur: ut ita melius comprehendatur qualisnam *Curialis* intelligendus sit, in ista inscriptione, in qua dictus *Vettius Agorius Prætextatus*, non tantum PONTIFEX VESTÆ. PONTIFEX SOLI. XV. VIR. AUGUR. TAUROBOLIATUS. NEOKORUS. HIEROFANTA (sicut ipsius uxor Hierophantia) PATER SACRORUM verum & CURIALIS vocatur. *Curia*, (ait varro lib. 4. de lingua Latina) duorum generum. Nam & ubi curarent Sacerdotes res divinas; ut curia veteres: & ubi senatus humanas, ut curia Hostilia, &c. Sic lib. 5. Curia ubi senatus rempublicam curat. Illa etiam Curia dicitur, ubi Sacrorum publica: ab heis Curiones. De quibus & alibi: Curiones dicti a Curieis: qui fiunt, ut heis sacra faciant.

Ac quidem, sic xxx. Curiae erant, & unaquæque Curia suos habebat Sacerdotes ac Sacrorum cæteros ministros; sic membra uniuscujusque Curia dicebantur Curiales; pro quibus Curiones sacra faciebant, seu curabant. Ita enim Dionysius Halicarnassæus, sub finem fere libri secundi: Ἀπίδωκε ἡ μία μὲν ἱερουργίαν ἀτάξιν τοῖς τεύχεσσι καί οἱσιν, ἐς ἔφην τὰ κείνα θύεν ὑπὲρ τῆ φρατρίων ἱερῶ. Unum sacrorum ministrorum ordinem assignavit Curionibus quos dixi publice pro suis curialibus rem divinam facere. Curiarum verò Sacerdotes, quomodo duo ex singulis Curiiis (adeoque in universon L X) electi fuerint ex instituto Romuli; cæteraque quæ ad Curias, Curiones ac Curiales spectant, idem Dionysius, sub initium fere ejusdem libri secundi docet: cujus ipsa Græca verba ibi eruditus lector ipse legere potest: dum ego solam Latinam Porti versionem, compendii causa, adduco. Ita autem noster Dionysius: Sed legem tulit quâ jussit ex singulis curiis creari duos, qui annum ætatis quin-

qua-

quagesimum jam præteriissent, & qui genere aliis præstarent, & virtute essent insignes, & censum sufficientem haberent, & corpore essent integro. His autem non ad certum aliquod tempus, sed quamdiu viverent hos honores concessit, eosque militiae ob ætatem, & negotiorum urbanorum ob legem, immunes fecit. Ac interpositis nonnullis de Sacerdotiis mulieribus attributis, ita pergit. Præterea jussit ex unaquaque tribu vatem unum sacris interesse, quem nos ἱεροκόμῳ vocamus: ipsi vero Romani, exigua quædam priscae denominationis vestigia retinentes, Aruspicem appellant. Omnes autem Sacerdotes, & deorum ministros lege lata jussit a curiis eligi, & confirmari ab illis qui deorum voluntatem per vaticinia interpretantur. Hisque constitutis quæ ad divinum cultum pertinent, rursus, ut dixi, valde opposite divisit Sacra curiis: assignans singulis Deos ac Genios, quos perpetuò colere deberent: & certam pecuniam ad sumptus in Sacra faciendos constituit, quæ ipsis ex ærario daretur. Et Curie cum sacerdotibus sacrificia sibi attributa faciebant, & unà epulabantur diebus festis in curiali domo. Cœnaculum enim singulis curiis erat exstructum, & præter id consecrata erat quædam (ut apud Græcos Prytanea) domus communis omnibus curiis: ipsaque cœnacula curiæ vocabantur, & ad hanc usque ætatem ita appellantur.

Hos autem Curiones suum primum Curionem habuisse, nos quoque docet Livius; qui, Decadis tertiæ libro VII. ita, de illo, per occasionem, loquitur: *Inter majorum rerum curas comitia MAXIMI CURIONIS, cum in locum M. Æmylii Sacerdos crearetur, vetus excitaverunt certamen, patribus negantibus C. Manilii Attelii, qui unus ex plebe petebat, habendam rationem esse; quia nemo ante eum, nisi ex patribus, id Sacerdotium habuisset. Tribuni appellati, ad Senatum rejecerunt. Senatus populo*
pote-

*potestatem fecit. Ita primus ex plebe creatus MAXI-
MUS CURIO C. Manilius Attelius.*

Ut autem omittam *Curiones Minores ac Curionales*, apud Gruterum pag. 305. reperiundos, subjungam solam hanc inscriptionem ad *Curiones* pertinentem:

D I S . M A N

C . N O N I . C . F . V R S I
S A C E R D O T I S . C A B E S I S
M O N T I S . A L B A N I
C V R I O N I S

C . N O N I V S . I V S T I N V S
A L V M N O . D V L C I S S I M O
V I X . A N N . L I . M . X I . D . X I I I

Uti vero videmus *Curiones* a *Curialibus* distinctos, sic tamen existimo *Curialem* istum *Vettium Agorium* fuisse non simplicem *Curialem*, sed *Sacerdotem Curialem*; & si non *Maximus Curio*, certè inter majores. Videmus enim ex ista inscriptione quæ apud Grut. pag. 305. 4. exhibetur, *Curiones minores*, atque adeo per consequens etiam *majores* fuisse. sicuti inter *Pontifices* & *majores* & *minores* erant. Illa autem inscriptio habet:

D I S . M A N I B V S . S A C R V M
C . C A E S I O . D . L . T E R N I O S
E X . P R I M A . A D M I S S I O N
E X . Q V A T V O R . D E C V R I S
C V R I O . M I N O R
C A E S I A . C . L . T H E O R I S
P A T R O N O
E T . S I B I

THIS PAGE IS LOCKED TO FREE MEMBERS

Purchase full membership to immediately unlock this page

Know Your Bible

Forgotten Books'
Full Membership
provides unlimited
access to more than
28,000 volumes of
Christian literature for
\$8.99/month

**HOLY
BIBLE**

Continue

*Fair use policy applies

erectis, supplicabant SACRIFICIIS ATQUE
 ἸΟC ABUNDIS CHORIS MULIERUM,
 denis viris utrique Dæmonum assignatis, qui choris præes-
 sent. Chori autem neminem virum probris insectabantur,
 sed indigeras fœminas: quæ ceremoniæ apud ipsos quoque
 Epidaurios fuerant. Sunt & ipsis etiam sacra occulta,
 seu mysteria. Quam totam harum Dearum historiam, ea-
 rumque primam consecrationem, lector apud hunc Herodo-
 tum (ac quidem hoc in loco) quærat.

Hæ, igitur, Deæ erant apud *Æginam*; de quibus me-
 moratæ jam, atque allatæ, inscriptiones loquuntur; *Da-
 mia*, videlicet, & *Auxesia*: non verò ulla *Isiaca* vel *Tau-
 robolita*; quales Deæ nusquam apparent.

De hisce Deabus etiam, duobus in locis loquitur (in Co-
 rinthiacis) Pausanias; qui illas *Lamiam* & *Auxesiam* appel-
 lat; ac, postquam lectorem suum ad Herodotum, ratione
 historiæ, &c. remisit, hæc sequentia de ipsis testatur: πλὴν
 ποῦτό γε ὅτι εἶδον τε τὰ ἀγάλματα, καὶ ἔθυσσε σφισι κατὰ αὐτὰ,
 καὶ οὐκ ἔδη καὶ Ἐλευσίῃ θύειν νομίζουσι. *Id unum addam, vi-
 disse me ea simulacra, remque illis divinam fecisse, eo mo-
 do, quo nunc apud Eleusinam fiunt. i. e. si quid bene ju-
 dico, more Græco, non Asiatico; ut optimè vir maximus
 Grævius in Prolegomenis ad Thesauri Romanarum Antiqui-
 tatum quintum, observat; circa illud GRÆCO. SA-
 CRANEAE. DEAE. CERERIS, de qua adhuc
 aliquid infra attingam.*

Meam conjecturam de Deabus apud *Æginam* etiam ali-
 quatenus firmare videntur hæc Pausaniæ verba, quibus de
 Troezeniis loquitur: Ἐς δὲ τὴν Δαμίαν καὶ Ἀυξησίαν (καὶ γὰρ Τροι-
 ζηνίοις μέτεσι αὐτῶν) εἰ τὸ αὐτὸν λέγουσιν οἱ Ἐπιδάυριοι καὶ Αἰγινήται
 λόγον, ἀλλὰ ἀφικέσθαι παρθένους ἐκ Κρήτης, εἰσιασάντων δὲ ὁμοίως τῷ
 ἐν τῇ πόλει ἀπέντων καὶ τύλας φασὶν διπλὸν τῶν ἀντιστοιχῶν κατὰ
 λαοθῆναι, καὶ εὐορτήν ἀγασί σφισι Λιθοβολίαν ὀνομάζοντες. *De
 La-*

Lamia autem & Auxesia (nam suus etiam illis apud Træzenios honos est) longè alius est quàm Epidauriorum & Æginetarum Sermo: venisse enim virgines ex Creta; cumque civitas tota seditionibus laboraret, a concitata multitudine ipsas etiam lapidibus obrutas. Festum quidem diem in ejus rei memoriam Lapidationem nominant. Tum & hæc, in ipsius Achaicis, de Herculis statua in Erythris: Τὸ δὲ ἄγαλμα ἔτε τοῖς καλεσμένοις Ἀιγιναῖοις, ἔτε τῷ Ἀθηναῖοις τοῖς ἀρχαιοτάτοις ἐμφερές. Ipsum verò simulacrum, non iis QUÆ ÆGINÆA vocantur, neque iis quæ inter Attica sunt vetustissima, consimile est. Ubi, mihi, sine dubio per Æginæa Simulacra, ad Damiae (seu Lamiae) & Auxesiae respicere videtur: ac sic cum per Deas apud Æginam, tum per Simulacra Æginæa (non ipsis nominatis Deabus) Damiam atque Auxesiam vulgo intellectas: nisi ista ἀγάλματα ad αἰγιναῖαν πλαστικὴν potius referenda sint: de qua plus quam uno in loco idem Pausanias loquitur.

Interim vir ille Maximus has Deas apud Æginam pro Cerere ac Proserpina habet, dum, in iisdem Prolegomenis, ait: *Dein eandem Sacratam apud Æginam Deabus; quæ nullæ aliæ sunt, quam mater cum filia, Ceres & Proserpina. ac paucis interjectis: Non miraberis eisdem Deabus sacratam esse Aconiam apud Æginam, quibus sacrata fuit apud Eleusinam; cum in tertia tertius locus commemoretur, ubi iisdem Deabus fuit sacrata, ut & Baccho. hæc enim ibi leguntur*

SACRATAE : APVD . LERNAM . DEO
LIBERO . ET . CERERI . ET . CORAE

Ut autem illam tertiam paulo altius repetamus, habet illa :

SACRATAE . APVD . ELEYSINAM
 DEO . BACCHO . CERERI . ET . CORAE
 SACRATAE . APVD . LERNAM . DEO
 LIBERO . ET . CERERI . ET . CORAE
 SACRATAE . APVD . AEGYNAM
 DEABVS . TAVROBOLITAE . ISIACAE
 HIEROPHANTRIAE . DEAE . HECATAE
 GRAECO . SACRATAE . DEAE
 CERERIS

Sacrata illa apud *Eleusinam* *Dis* tribus simul, nulla difficultate laborat. Aliquali tamen illa apud *Lernam* *Deo Libero*, & *Cereri*, & *Coræ*; quod ibi apud *Lernam* duplicia Sacra, ac quidem (quod notandum) initia, ac Sacra nocturna, *πλεταὶ* seu *mysteria*, obtinuisse videantur, ab invicem distincta, adeoque diversa; unum quidem *Bacchi* seu *Liberi*, de quo jam supra hæc ex *Pausania* attuli: τὰ δὲ ἐς αὐτὴν [*Lernam*] Διονύσου δρόμενα ἐν νυκτὶ καὶ ἔτι ἕκαστον, ἔχ' ὅσιον ἐς ἀπάντας ἦν μοὶ χεῖρα. Quæ circa illam quotannis *Liberi Patri* nocturna Sacra fiunt, ea mihi nefas scribendo in vulgus efferre: alterum autem *Cereris*; quod hinc idem indicat *Pausanias*: Ἡ δὲ Λέρνα ἐστίν, ὡς καὶ τὰ πρότερα ἔχει μοι ἔργον λόγος, πρὸς θαλάσσην, καὶ τελετὴν Λερναῖα ἀγύσειν ἐνταῦθα Δήμητρι. *Lerna ipsa*, ut dixi ad mare est; quo in loco initia *Cereri* peraguntur, quæ *Lernæa* vocantur. Quam *τελετὴν* paulo post, scribit *Philammona* instituisse. Quæ initia etiam ad *Proserpinam* seu *Coram* spectasse, inde verisimile; quod ibi perhibeatur *Pluto* cum jam rapta *Proserpinâ* terram subiisse, atque ad inferna regna penetrasse. Atque ad hæc etiam *Lernæa* videntur spectare quæ in *Arcadicis*, seu lib. 8. idem *Pausanias*: Εἰν δὲ τῇ κρηίδι τῷ ὄρει Πυρρονίας ἱερὸν ὄσιν

THIS PAGE IS LOCKED TO FREE MEMBERS

Purchase full membership to immediately unlock this page

HISTORY

Tens of thousands of important historical sources, many previously unobtainable, are now available for the first time with a Forgotten Books Full Membership.

Unlimited Access
\$8.99/month

Continue

*Fair usage policy applies

signum factum a Myrone, cuius unicum os, (seu facies unica) ut corporis truncus, unicus. Nam primus, ut ego existimo, Alcámenes Atheniensibus triplex fecit, junctis corporibus, Hecates signum; quam Epipyrgidiam Athenienses appellant, juxta Involutris Victoriæ ædem positam. Quæ posteriora Pausaniæ verba eo lubentius affero; quod inde videamus, non semper aut ubique, Hecatē fuisse tergemina, seu triformem; Victoriāve semper pictam aut pictam alata.

Porro apud Æginetas celebrata fuisse Initia seu Mystera Hecates, ita quoque testatur Origenes contra Celsum, lib. *Οὐ γὰρ δοκεῖ παρ Ἑλλήσιν εἶναι ἐξαιρέτα τὰ τῆς Μίθρας καὶ τῆς παρ Ἑλλοσίνα, ἢ τὰ παραδιδόμενα τοῖς ἐν Αἰγίνῃ μυστέροις τὰ τῆς Ἑκάτης.* Non enim majoris existimationis apud Græcos sunt Mithriaca Sacra, quam Eleusinia, aut illa quæ apud Æginetas Mystera Hecates initiatis traduntur. Ex quibus, cum Pausaniæ tum Origenis, verbis sat clare apparere videtur, hæc de Hierophantia Hecates, non de alia quam istâ apud Æginetas, sive ad Æginam esse capienda.

De Hierophantis seu *μυσταγωγοῖς τὰ ἱερά δεικνύσων*, ut illos Hesychius vocat, infra adhuc amplius dicendi locus dabitur: Hierophantias autem æque locum obtinuisse nonnullis in mysteriis, satis clare vel unus nos T. Livius docet, ubi de Bacchanalibus (lib. 39.) dum agit, ita de Hispala Ficinæ confessione loquitur: *Primo Sacrarium id fœminarum fuisse, nec quenquam virum eo admitti solitum. Tres in anno statos dies habuisse, quibus interdum Bacchis inittarentur. Sacerdotes invicem matronas creari solitas. Pacullam Miniam Campanam sacerdotem [Hierophantiam] omnia tanquam Deum monitis immutasse. Nam & viros eam primam suos filios initiasse, Minium & Herennium Cerinnios, & nocturnum sacrum ex diurno, & pro tribus in anno diebus quinos singulis mensibus dies initiorum fecisse.*

c/Re. Interim hæc a me ita dicta lubens, sicut & omnia mea, hujus maximi viri iudicio submitto: ut cui non ego solus (ac quantulus ego præ illo!) verum cuncti eruditi lubenter fasces submittunt.

Postremo notanda quoque veniunt, hac occasione, verba ista GRÆCO SACRATÆ [sive ut in alia *Sacraneæ*] DEÆ CERERIS. in quibus verbis vox GRÆCO constanter tam apud Aldum (Orthographiæ pag. 583) quam apud Gruterum, pag. 309, habetur.

De Vetustissima ista *Cerere*, quæ ab Enna Romam delata fuerat, si hæc non sunt intelligenda; certè de ista cui Arcades in Italia jam *Evandri* tempore templum ædificaverant, cultumque religiosum ac peculiare ritus instituerant, mihi capienda videntur. Quod & sic perillustri Literaturæ humanioris Dictatori Grævio, (ut supra jam monui) verisimile videtur: ut cui alias, æque ac mihi, id non intelligitur. Gaudeo itaque in re tam valde obscura, me tantum virum, pro parte saltè invenièrè opinionis meæ astipulatorem. Ità enim ille in Prolegomenis ad tomum quintum Thesauri Romanarum Antiquitatum: *Illud GRÆCO quod interponitur, quid sit non intelligo; huic in tertia GRÆCO punctis subscriptis notatum est, tanquam supposititium verbum. Nisi forte dicas subaudiri aut excidisse: nam in tertia videtur esse lacuna Græco ritu consecrante Cereris, non Asiatico.*

Dionysius sane Halicarnassæus lib. 1. de Arcadibus in Italia Tempia exstruentibus, ita loquitur: Ἰδρύσαντο δὲ καὶ Δήμητρος ἱερὸν, ἔτι τὰς θυσίας αὐτῇ διὰ γυναικῶν τε καὶ νηφελίης ἐθυσαν, ὡς Ἡλλῆσι νόμος, ὧν ἔθεν ὁ καὶ ἡμᾶς ἠλλαξε χρόνος. *Cereri quoque templum extruxerunt, ipsique per foeminas Sacerdotes sacra abstemia fecerunt MORE GRÆCO: in quorum ritu ætas nostra nihil mutavit.*

Unde & in legibus antiquis Romanorum: *Cereri Græco*
Sacro

Sacro tantum mulieres initiato. Quo & forsan referenda hæc sequens inscriptio:

C A S P O N I A : P . F
 M A X I M A
 S A C E R D O S . C E R E R I S
 P V B L I C A
 P O P V L I . R O M A N I
 S I C V L A

Cererem verò Græcam cum Iside Ægyptia eandem fuisse satis clare ostendit G. J. Vossius lib. 2. de Idololatria cap. 56, uti & magnam similitudinem fuisse utriusque Sacrorum; &c.

C A P U T V I I I .

De Sacerdote Magnæ Matris Deorum maxima, tum & de Sacerdotibus masculi sexus ad consecrationem tauroboliandorum adhibitis; quandoque & pluribus numero simul. De præeuntibus circa hoc Sacrum faciendum (quæ occasione iterum aliquid de titulis erasis, publica ex auctoritate, dicitur,) qui qualesque hi præeuntes fuerint; cum Romæ, tum in Coloniis ac Municipiis. &c. De Sacramento circa Sacra, ac silentio. De Custode præeuntibus addito. De Curatoribus circa Sacra, tum Taurobolia, tum alias Consecrationes ac Dedications.

THIS PAGE IS LOCKED TO FREE MEMBERS

Purchase full membership to immediately unlock this page

Know Your Bible

Forgotten Books'
Full Membership
provides unlimited
access to more than
28,000 volumes of
Christian literature for
\$8.99/month

**HOLY
BIBLE**

Continue

*Fair use policy applies

& *Dei Attinis*, Sacerdotibus Summis, adnumerandos putem.

Talium igitur è numero, quandoque & ex simpliciter Sacerdotibus, electi fuere illi, per quos (seu quorum ministerio) illi qui *Tauroboliandi* essent (ut sic loquar) hæc *Sacra suscipiebant*. Atque ita a *Tauroboliandorum* voluntate pependisse, quem sibi eligerent crediderim inde, quod uno eodemque in marmore reperiamus hos hasve per hunc, illos illasve per alium Sacerdotem initiatos: uti videre est ex marmoribus apud Gruterum pag. xxx. n°. 4. & 5. exstantibus. Ex quarum illâ, quæ in quarto ibi marmore numero ultima habetur, corrigenda venit ista, quæ pag. xxxi. n°. 3. venit; quæ ita, vitiole ibi exhibetur:

AVRELIA . OPPIDANA . TAVROPOLIVM
FECIT . HOSTIIS . SVIS . SACERD
SMIMTHIO . PROCVLIANI . ACCIO
AGRIPPE . APRO . II . COSS . XV . K
NOV . POLLIONE . PET

Nempe hoc modo ea, plane perturbata ordine descripta, restituenda est:

AVRELIA . OPPIDANA . TAVROPOLIVM
FECIT . HOSTIIS . SVIS . SACERD
SMIMTHIO . PROCVLIANI . ET . PACIO
AGRIPPE . POLLIONE . ET . APRO . II
COSS . XV . K . NOV

Illam autem, ex quâ sic emendanda est (seu potius marmor istud totum; quamvis jam supra primam partem ex illo adduxerim) huc afferendam duco; tum quod & alia in-

scriptio

scriptio ex ista emendanda sit; tum quod & adhuc alia ex ipsa explicanda veniant. Est igitur hæc sequens:

S . M . D

VAL : GEMINA . VIRE S
EXSCEPIT . EYTYXETIS
IIII . KAL . APRIL . SACERDOTE
TRAIANIO . NONDINIO
DNO . NRO : GORDIANO
ET . AVIOLA : COS

M : DEV M

IVL . VALENTINA . ET . HY
SCIA . SIINE . TAVROPOLIVM
FECERVNT . XV . KAL . NOVEMB
POL . ET . APRO . COSS , SACER
DOTE . ZMYNTHIO
PROCVLIANI

S : M : M

AELIA . NICE . TAVROPOLIVM
FECIT . HOSTIIS . SVIS . SACERDOTE
ZMYNTHIO . PROCVLIANI

S : M . M

S E V E R A : Q V A R T I . F I L I A
T A V R O P O L I V M . F E C I T . H O S
T I S . S V I S

S A C R . M . M

A V F . P R I M A : T A V R O P O L I . F E C
H O S T . S V I S . S A C E R D O T I B
Z M I N T H I O . P R O C V L I A N I . E T
P A C I O . A G R I P P A E . P O L L I O N E
I I . E T . A P R O . I I . C O S S . X V . K A L
N O V E

Hinc certe etiam emendari debet pars illius inscriptionis quæ n°. V. venit, & in ista hoc sequens:

A P R I L I S . R E P E N T I N I . F I L I V S
E T . S A T V R N I V S . T A V R O P O L . A C C E
P E R V N T . S A C E R D O T E . L . A C C I O
A F R M . H O S T I I S . S V I S

Quæ hîc emendanda veniunt sunt hæc L. ACCIO. AFRM, pro quibus si non L in P mutandum sit, aut inde quoque pro P ACCIO legendum est, PACIO
(quod

THIS PAGE IS LOCKED TO FREE MEMBERS

Purchase full membership to immediately unlock this page

HISTORY

Tens of thousands of important historical sources, many previously unobtainable, are now available for the first time with a Forgotten Books Full Membership.

Unlimited Access
\$8.99/month

Continue

*Fair usage policy applies

nique *adstantibus*, aut in testimonium, aut honoris causa, atque ad majorem rei pompam aut celebritatem, vel ex aliis causis mihi incognitis. Quamvis existimem, ubi unus tantum aderat, illum eundem & *verba præivisse*, & *immolasse*, seu *Taurobolium fecisse*: ubi verò duo adessent unum verba præivisse, alterum vero immolasse. Nisi forsan ubi plures essent consecrandi, ex. gr. duo (uti id in inscriptionibus quoque reperimus) illi nunc ambo per unicum, nunc singuli per diversos Sacerdotes sese initiari curarint: ita ut si tres simul id sacrum acciperent, singuli etiam proprium ad id sacerdotem sibi haberent. sic namque in illa Sponii memorata inscriptione *tres* comparent, *Dagidius Marius, Verullia Martina, & Verrullia Maria*: quibus respondent *Junius Titus, Castricius Zosimio & Blattius Paternus*, verba ad initiationem pertinentia præeuntes, ac simul post immolantes, sive per immolationem initiantes. Post quos numerantur, *Fabritius Orphitus & cæteri sacerdotes adstantes*. Nam quod notandum duco, illud *ET* quod inter *VOC.* & *FABRICIO* positum est ibi supervacaneum est; ac, si quid judicare valeo ex errore irrepsit. Adeoque legendum *VOC. seu vocontiorum. FABRICIO. ORPHITO. LIBERI. PATRIS. ET. CETERIS. ADSTANTIBUS. SACERDOTIBUS.* De cujufmodi *Assistentibus* adhuc infra aliquò dicam.

Dum jam in statu conjecturali versor, adducendum mihi videtur marmor, quod quantumvis sit injuria temporum misere corruptum, tamen lucem circa hoc Sacrum nobis infra præbebit: nec forsan nunc (ubi maxime corruptum videtur) inutile erit. est autem hoc sequens,

DOMVSQVE DIVI
 NAE. COLON. COPIAE. CLAVD. AVG. LVGD
 TAVROPOLIVM . FECIT . Q . AQVIVS
 ANTONIANVS . PONTIFEX . PERPETVVS

EX . VATICINATIONE . PVSONI . IVLIANI
 ARCHIGALLI . INCHOATVM . XII . KAL
 MAI . CONSVMMATVM . VIII . KAL . MAI
 L. EGGIO . MARVLLO . CN . PARINIO . AE
 LIANO . COS . PRAEEVNTTE . AELIO
 CTI . P . LNS . SACERDOTE . TIBICINE
 A L B O . V E R I N O

Hic equidem nonnulla superaddenda sunt de *verba praeeun-*
tibus; tum & de *Adstantibus*: verum enim vero in ante-
 cessum quoque aliquid addendum; sub quo nempe Cæsare,
 ac pro cujus-domo, hoc sacrum factum fuerit: ut ita illa,
 quamvis miserandum in modum, æque hominum quam tem-
 poris injuria, corrupta, parumper illustretur; licet in inte-
 grum minime restitui queat. Factum igitur fuit hoc Sacrum
 pro *Cæs. Ælio Aurelio Commodo*. quod patet ex Consu-
 libus qui quinto anno ipsius imperii Consules ordinarii fue-
 re; nempe *M. Eggius Marullus & Gn. seu. Cn. Papirius*
Ælia-

Ælianus; quorum tamen prior (quamvis male) ab Onuphrio, in Chronico Ecclesiastico, *Marcellus* appellatur, cum & Inscriptiones & Fasti Idatiani, &c. *Marullum* exhibeant. Sicut & posterior, in marmore hoc male pro *Papirio PARRINIVS*. Ita enim comparet *Marullus* apud Gruterum pag. XXXV. 12. hoc modo

DEDIC . XV . K . I V L
MARULLO . ET . AELIANO . COS, &c.

Tum & *Papirius* simul cum *Marullo*, seu (quod & circa alia nomina &c. accidit Y pro V posito) *Maryllo*, in jam sequenti inscriptione, apud Sponium in Miscellaneis pag. 4. n^o. reperiunda, hoc modo:

M . AURELIUS
AUG . LIB . EYPREPES
SOLI . INVICTO . MI
THRAE . ARAM
EX . VISO . POSUIT
PROSIDENTIBUS . BI
CTORINO . PATRE
ET . IANUARIO . DEDICATA
III . NON . IUNIAS . EGGI
O . MARYLLO . ET . GN . PAPI
RIO . AELIANO . COS

Quantumvis alias lapis non studio hominum sed casu, corruptus esse potuit; tamen in eo *Commodi Caesaris* nomen, ex ista causa expunctum, minime dubitem; tam quod & in aliis jam supra

THIS PAGE IS LOCKED TO FREE MEMBERS

Purchase full membership to immediately unlock this page

Know Your Bible

Forgotten Books'
Full Membership
provides unlimited
access to more than
28,000 volumes of
Christian literature for
\$8.99/month

**HOLY
BIBLE**

Continue

*Fair use policy applies

ex omnibus privatis publicisque monumentis ERADENDUM, &c.

Neque aliter factum fuit, forsan, in hoc sequenti marmore; quod ita reperitur.

HERCULI
S AN C T O . S A C
P . P O M P O N I U S . N O E
T U S . V O T U M . S O L
A M I C O S . A C . B E N E
.
.
M . E G G I O . M A R U L L O
L . D . D . D . K . I U L

Verum ut melius hinc elucescit *Eggii Marulli* consulatus: sic quæ ad erasa publice nomina pertinent, præter illa ex Capitolino adducta, etiam hæc, ex eodem, *de Maximino*. Ita igitur ille: *Appellato igitur Gordiano Imperatore, juvenes qui autores hujus facinoris erant, statuas Maximini dejecerunt, nomen publicitus eraserunt*. Quæ eo lubentius adduco, quod ad illa Jac. Sponius, (ad inscriptionem, jam supra allatam) respiciat. Porro multa admodum super hac materia, cum ex Suetonio (de Domitiano) tum ex nostro Grutero (ut ex pag. 68. 1. 113. 1. 180. 7. 245. 2. & pluribus aliis) afferri possunt: verum ista non hujus loci sunt, & ad alia mihi progrediendum.

Si itaque porro consideremus, a quibus, ac per quem, id *Taurabolium* factum fuerit, fuit illa *Colonia Copia Claudia Augusta Lugdunensium*. Hoc enim indicant hæc verba COLON. COPIAE. CLAUD. AUG. LUGD
sicut etiam in hoc sequenti marmore

ET . MEMORIAE . AETERNAE
 CULATTI. MELEAGRI. IIII. VIR. AUG
 C. C. C. AUG. LUG. PATRONO. E **I**USDEM
D CORP . ITEM . PATRONO . OMNIUM **M**
 CORPOR. LUG. LICITE. COEUNTIUM
 MEMMIA . CASSIANA . CONIUNX
 SARCOFAGO. CONDIDIT. ET. S. A. D

Tum & in hac,

D . **M**
 E T
 M E M O R I A E . A E T E R N A E
 Q . V I R E I . L A U R E N T I N I
IIII. V I R I . A U G . C . C . C . A U G
 L U G D U N I , &c.

. Tum denique apud eundem Grut. pag. 424. 5. ubi etiam habemus; D E C. C. C. C. AUG. LUG.

De *Pontifice perpetuo*, quatenus ille istud fecerit Tauro, bolium non hîc aliquid addam: cum jam supra viderimus, summis Sacerdotiis præditos hoc Sacrum vel pro semetipsis, vel pro aliis suscepisse; tum quod de illis adhuc aliquid dici poterit, ubi mihi sermo erit de ἀρχιερωτων ἀγαβίς Græcorum, &c. De Archigallo idem pene Lector dictum putet. Itaque aliquid adhuc dicendum de *Præeuntibus*; sicuti hîc habemus P R E E U N T E A E L I O C T I . P . . . p . L N S

SACERDOTE. TIBICINE. ALBO. VERINO. Quodnam prænomen istius Ælii, qui hîc *verba præiuit* fuerit nobis, ob mutilatas literas, & exoletas, latet. *Præibant*, uti jam supra attigimus, alii, dum alii immolarent hostias, *verba* scilicet, illa, quæ ad Sacrum, ut iuramentum (seu Sacramentum) vel ut promissa, vel aliter, ad has devotiones spectarent.

Etenim circa publica Sacra (quândoque & privata) vota publica, Dedicationses seu consecrationes, atque imprimis circa initiationes ad mysteria hujus illiusve Dæi, Deæve, sicuti aut Leges, aut Vota, aut Promissa, vel Sacramenta, a dedicantibus, aut initiandis recitabantur, ita & *verba illa præibat* Sacerdos quispiam aut Pontifex; aderantque & testes seu *Custodes*; de quibus etiam statim aliquid addam.

De ipso Pontifice Romanorum Maximo tale habemus exemplum, in Livii libro XLII. *In Capitolio vovit Consul ludos fieri, donariaque dari quanta ex pecunia decrevisset Senatus, cum centum & quinquaginta non minus adessent, PRÆEUNTE VERBA LEPIDO PONTIFICE MAXIMO id votum suscepturi est.* Sic de Metello quoque Valerius Maximus, lib 8. c. 13. *Senex admodum Pontifex Maximus creatus, tutelam ceremoniarum per duos & viginti annos, NEQUE ORE IN VOTIS NUNCUPANDIS HÆSITANTE; neque in sacris faciendis tremulâ manu gessit.* Denique & de Claudio Suetonius cap. 22. vitæ ejus: *Observavitque sedulo, ut quoties terra in urbe movisset, ferias advocatâ concione Prætor indiceret: utque ob dira aut in urbe, aut in Capitolio visa, obsecratio haberetur: eamque IPSE jure Maximi Pontificis, commonito pro rostris populo Romano, præiret.*

De Duumviris (qui postmodum decemviri, ac XV. viri, ferius, fuere) apud Livium hoc exemplum lib. 4. Decad. I. habe-

THIS PAGE IS LOCKED TO FREE MEMBERS

Purchase full membership to immediately unlock this page

HISTORY

Tens of thousands of important historical sources, many previously unobtainable, are now available for the first time with a Forgotten Books Full Membership.

Unlimited Access
\$8.99/month

Continue

*Fair usage policy applies

PRÆEUNTE SACERDOTE, præcationes fecerant; in quibus nefanda conjuratio in omne facinus ac libidinem continebatur; nec earum rerum ullam rem, in quas jurejurando obligati erant, in se aut alios admiserant, &c.

Ex quibus simul videmus, istud *carmen* quod præibat *Sacerdos*, non solas preces ac devotiones, seu jusjurandum, verum & Leges ac ritus observandos, in quos juraretur, continuisse. Qui ritus & facinora hic nefanda erant: neque alia mysteria ab illis libera fuere; unde & tanta silentii observatio in omnibus fuit.

Hinc & tanta silentii juramenta, hinc propriorum, & ante perpetratorum scelerum (ut alibi ostendi) ante mysteriorum initiationem, confessiones, &c. Quamvis illa non ita ob omnibus observarentur, ut non multa illorum evulgarentur, non tantum a Christianis, qui ab Ethnicismo ad Christianismum transierant; verum & ab ipsis Ethnicis, sive coactis, sive jam eorum Apostatis. Neque id tantum ex memoratis jam plus semel *Bacchanalibus* patet: sed & ex istis quæ de *Bonæ Deæ Sacris* ita *Juvenalis*:

*Nota Bonæ secreta Deæ, cum tibia lumbos
Excitat: & cornu pariter vino feruntur
Attonitæ, crinemque rotant ululante Priapi
Mænades. O quantus tunc illis mentibus ardor
Concubitus! quæ vox saltante libidine! quantus
Ille meri veteris per crura madentia torrens!
Lenonum ancillas, posita Saufeia corona
Provocat, & cætera nimis nefanda ut huc ulterius
afferantur.*

De Christianorum tamen coetibus ac misteriis [quantumvis priõribus sæculis neque illa semper æque bene audirent,
im-

imprimis pervigiliæ] longe aliter testabantur, etiam ipsi Christianorum Apostatae, testante ita Plinio, Epistolarum libro decimo: nempe illos *se Sacramento non in Scelus aliquod obstringere, sed [NB] ne furta, ne latrocinia, ne adulteria committerent, ne fidem fallerent, ne depositum abnegarent.*

At Cereris illa, sive Eleusinia, sive alia, *Sacra* (de quibus etiam ipse Cicero tam magnificè loquitur, ut adhuc infra videbimus) quali modo a Christianis, qui illa detegerent, describuntur? cum interim ipse Horatius (quod in ipso æque atque in Cicerone mireris) de illis quasi maxime Sacrosanctis:

*Est & fidei tuta silentio
Merces. Vetabo qui Cereris Sacrum
Vulgarit arcana; sub iisdem
Sit trabibus, fragilemque mecum
Solvat Phaselum.*

Porro ad has verborum præditiones, ut sic loquar, pertinent cum hæc Juvenalis,

— — Stetit ante aram, nec turpe putavit
Pro cithara velare caput, **DICTAQUE VERBA
PERTULIT**, ut mos est.

Tum & illa Valerii Flacci, lib. I.

— — Sic cum stabulis & messibus ingens
Ira Deum, & Calabri populator sirius arvi
Incubuit, coit agrestum manus anxia, priscum
In nemus, & miseris **DICTAT PIA VOTA
SACERDOS.**

Verum enim vero, hæc & sub testibus aliis sacerdotibus fiebant, inde namque illa *adstante, adstantibus, &c.* Qui *astantes* & alio vocabulo *Custodes* nominabantur: ut qui observabant, quid dictatum; quidque adeo assensu approbatum, ab ipsis Sacrificantibus, seu Votentibus vel Initiandis, ab eis ita post *Præeuntem*, vel simul, proprio ore recitatum; quidque ab ipsis ita juramento, seu Sacramento firmatum fuisset: quorum testes itaque in rei memoriam adstabant, verbaque illa notabant ac custodiebant.

Quæ jam dicta sane Plinii verbis ita firmantur lib. 28. cap. 2. *Vidimus certis precationibus obsecrasse summos magistratus. Et ne quid verborum prætereatur DE SCRIPTO PRÆIRE aliquem, rursusque aliquem CUSTODEM dari, qui attendat, alium vero præponi qui favere linguis jubeat: TIBICINEM canere, ne quid aliud audiatur, &c.*

Ex quibus simul discimus, cuinam rei inserviendæ *Tibicines* (qui cum *Sacris Publicis*, tum & *Privatis*, præsto erant) hinc affuerint: sicut etiam, nonnullis interjectis, docet, si XV. viri *verba præirent*, id per *magistros* (de quibus alibi loquor) factum fuisse.

Ad hos autem *Custodes* quoque respicit Seneca, lib. 1. de Clementia, his verbis: *Quid pulchrius est, quam vivere optantibus cunctis, & vota non sub CUSTODE notantibus?* Ubi autem (ut hoc postremo ad illa de XV. viris addam) Livius lib. 4. . . . ait Obsecrationem a populo factam *Duumviris* (qui, ut omnes norunt post Decemviri, ac denique XV. viri, numero eorum ita adaucto, facti atque appellati) *Præeuntibus* factam crediderim & dum unus eorum *verba præiret*, alterum *Custodem* adstitisse: cum unus tantum, ac solus, verba commode præire potuerit; ut sic clare ille qui vota faciebat, &c. ista perciperet, ac subsequendo ea sic accurate quoque recitaret.

THIS PAGE IS LOCKED TO FREE MEMBERS

Purchase full membership to immediately unlock this page

Know Your Bible

Forgotten Books'
Full Membership
provides unlimited
access to more than
28,000 volumes of
Christian literature for
\$8.99/month

**HOLY
BIBLE**

Continue

*Fair use policy applies

forſan ob lapidem injuria temporum mutilatum, àlterve corruptum, partim deficiunt, partim confunduntur ita, ut ex unico duo facti fuerint; ſic & nomen Sacerdotis, qui idem *Trajanus Nundinius* fuit, eandem ob cauſam hic deficit. Omnes enim Conſecrationes hiſce Coſſ. eodem die VI. ID. DEC. factæ (quæ ſane multæ ſunt) ab eodem *Trajanio Nundinio* adminiſtratae ſunt.

Præterea minime comparent illi qui (ſeu virilis ſeu muliebris ſexûs) hoc Sacrum pro ſalute Gordiani &c. *acceperunt*, vel *ſuſceperunt*; quod etiam indicat, hunc lapidem non integrum fuiſſe repertum; ſaltem ita non repræſentari. Quod idem quoque judico de iſto marmore, quod pag. 31. n°. 2. hoc modo extat:

P R O . S A L V T E . E T . I N C O L V M I T A T E . D O M V S . D I V I N A E . R . P . L A C T O R A T T A V R O P . F E C I T
--

Quamvis non æque id de hoc lapide pertendere velim.

Porro hic merito dubitari poteſt, annon hæc de *Curantibus* reſpiciant potius ad illos, qui poſt *Sacra peracta*, curam gerebant, ut Ara loco ſacrificii ſuperſtrueretur, *Viresque* eo loco conderentur: tum ut & *Hostiæ* antea, & ara *cum omnibus apparamentis ſuis* (vide pag. XXXV. n°. 1.) bene parata atque rite adornata ad Sacrificia ſiſterentur.

Ad ſtatuas, arasque (quin & ad alia monumenta) & ædes ponendas, aut etiam dedicandas, *Curatores* ſæpe conſtituebantur, unus plureſve: imprimis ſi Ordo aliquis, aut Civitas, aut Provincia tale quid dedicaret, aut ex Ære collato
id

id fieret. Sic statuam positam videmus in marmore nunc sequenti,

INCLYTAE . VENERANDAEQ . MEMORIAE . VIRO
 FLAVIO . THEODOSIO . GENITORI . DOMINI . NOSTRI
 INVICTISSIMI . PERENNISQ . PRINCIPIS . THEODOSI
 PERPETVI . AVGVSTI . CVIVS . VIRTVTE . FELICITATE
 IVSTITIA . PROPAGATVS . TERRARVM . ORBIS . EST
 ET . RETENTVS . STATVAM . EQVESTREM . SVBAVRATAM
 APVLI . ET . CALABRI . PRO . VOTO . ET . DEVOTIONE
 POSVERVNT . CVRANTE . AC . PERFICIENTE
 FLAVIO . SEXINE . VIRO . PERFECTISSIMO
 CORRECTORE . APVLIAE . ET : CALABRIAE

Sic & Ædis:

A P O L L I N I : S A N C T O
 M E M M I V S . V I T R A S I V S
 O R F I T V S . V . C
 B I S . P R A E F . V R B I
 A E D E M . P R O V I D I T
 C V R A N T E : F L . C L A V D I O
 E V A N G E L O . V . C . C O M I T E

Tum & , in hoc lapide :

M A C E D O . H A V E
 B E N E . V A L E A S . Q U I S Q U I S . E S
 F E C E R E . M O D E S T I U S . M A C E D O
 P A T R I . P I I S S I M O
 E T . F O R T U N A T A . C O N I U X
 C U R A N T E . R U F I N O . C O L L I B E R T O

Denique & statuæ, per duos Curatores in hoc sequenti:

L . I U L I O . L . F
C L V . M A R C I A N O

A E D . II . V I R . T U D E R
V I C A N I . V I C I . M A R T I S
T U D E R T . E X . A E R E . C O L L
O B . M E R I T A . E I U S . D . D . D
C U R A M . A G E N T I B U S
L . I U L I O . P R I V A T . P A T R O N O
E T . L . I U L I O . P R I M I N O . A M I C O

Quales, uti & monumenta, & *vivi* fieri curabant, ac *sub
ascia* dedicabant, ut apud Sponium (in Miscell.) pag. 172.

V I V A E . P O N E N D V M . C U R A
V E R U N T . E T . S U B : A S C I A . D E
D I C A V E R U N T

Tum & pag. 183.

E T . S I B I . V I V U S . P O N E N
C U R A V I T . E T
S U B . A S C I A . D E D I C A
V I T, &c.

Verum plurima ejusmodi exempla vivorum occurrunt, qui aut dedicationes per alios fieri curabant, aut aras, statuas, vel monumenta per alios *curata*, ipsi dedicabant: aut adhuc- dum *vivi* testamento talia per heredes, fieri mandabant.

Quale

THIS PAGE IS LOCKED TO FREE MEMBERS

Purchase full membership to immediately unlock this page

HISTORY

Tens of thousands of important historical sources, many previously unobtainable, are now available for the first time with a Forgotten Books Full Membership.

Unlimited Access
\$8.99/month

Continue

*Fair usage policy applies

Notavi modo per parenthesin, atque adeo indirecte, hæc *Sacra* quandoque *per plures dies durasse*. Quod satis clare etiam ex verbis, jam plus semel memoratæ inscriptionis, his sequentibus liquet, **INCHOATUM. XII. KAL. MAI. CONSUMMATUM. VIII. KAL. MAI.** Ita ut per quatuor dies hoc Tauropolium ab *Q. Aquo Antoniniano* acceptum duraverit. Neque enim semel id factum satis indicare videtur hæc sequens inscriptio.

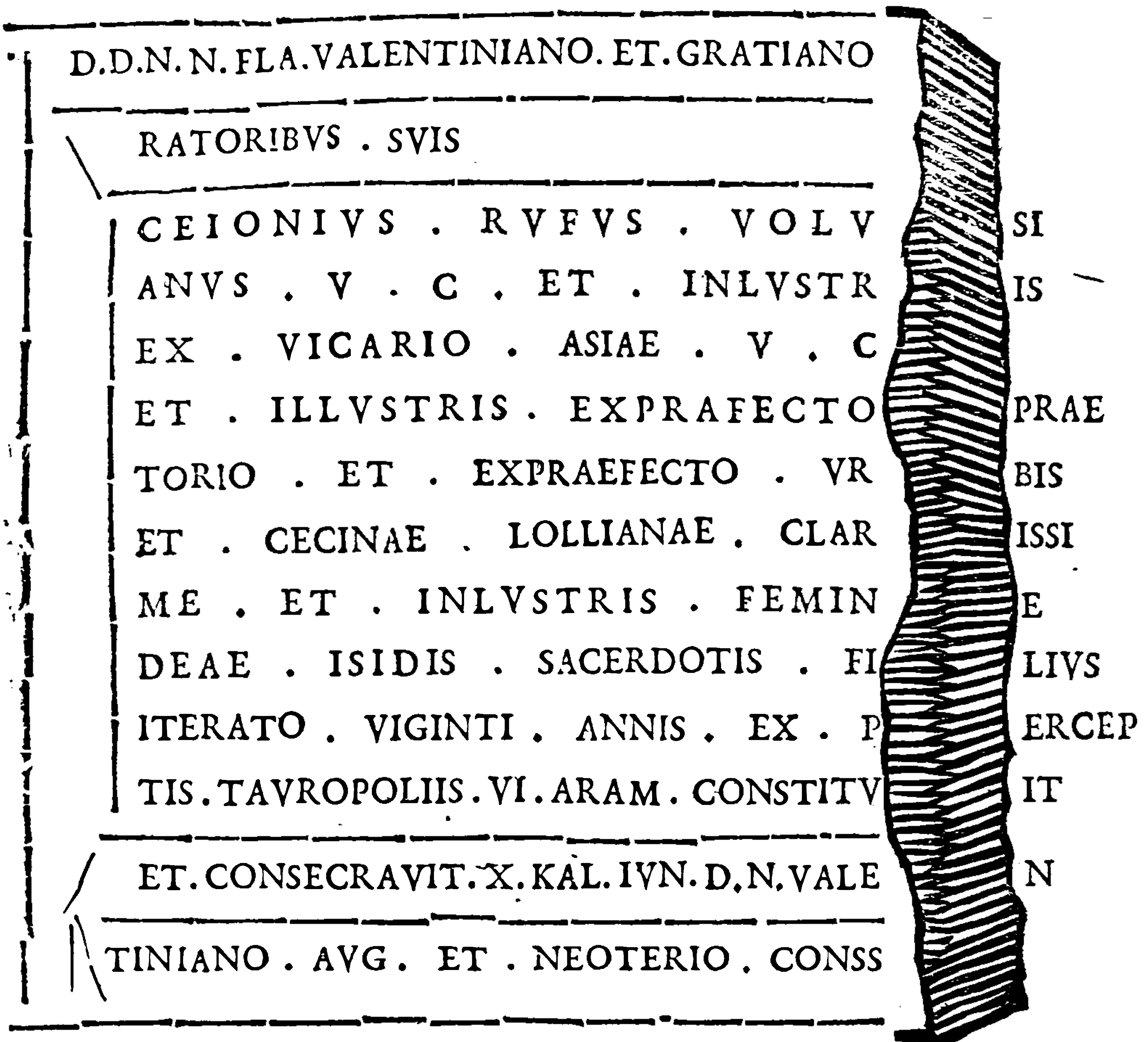
ΕΚ . ΔΕΚΑΠΕΝΤ . ΑΝΔΡΩΝ . ΦΟΙΒΟΥ . ΣΤΕ
ΦΑΝΗΦΟΡΟΣ . ΙΡΕΤΣ
ΚΡΕΣΚΕΝΣ . ΗΓΑΘΕΟΣ . ΤΕ . ΛΕΟΝΤΙΟΣ
ΕΝΣΟΦΟΙ . ΑΝΔΡΕΣ
ΟΣ . ΜΕΝ . ΑΠ . ΑΝΤΟΛΙΗΣ . ΟΣ . ΜΕΝ . ΑΦ
ΕΣΠΕΡΙΗΣ
ΟΡΓΙΑ . ΣΥΝΠΡΕΞΑΝΤΕ . ΘΕΑΙ . ΠΑΜΜΗ
ΤΟΡΙ . ΡΕΙΗΙ
ΚΡΙΟΒΟΛΟΥ . ΤΕΛΕΤΗΣ . ΚΑΙ . ΤΑΥΡΟΠΟ
ΛΟΙΟ . ΦΕΡΙΣΤΗΣ
ΗΜΑΣΙ . ΜΥΣΤΟΠΟΛΟΙΣ . ΒΩΜΟΝ
ΥΠΕΡΤΙΘΕΣΑΝ

Quæ ita ab Eruditissimo Reinesio, licet paulo obscurius, vertuntur:

*Unus quinque decemque virum, Phœbique sacerdos
Sub ferto, Crescens, Sapiensque Leontius, oris
Alter ab Eois, alter ab Hesperiiis,
Unà cunctorum celebrantes orgia Matris
Rheæ, Crioboli FESTIS SACRIS QUE
DIEBUS
Tauroboli, altare hoc constituere super.*

Ita namque verba ΗΜΑΣΙ ΜΥΣΤΟΠΟΛΟΙΣ, quæ in ultimo hujus carminis versu occurrunt, minimè aliud solenne quoddam festum respiciunt; sed dies illos, sive plures sive pauciores numero, per quos hoc Sacrum (si non semper, aliquando saltem) continuatos perdurabat, designant.

Uti autem hîc Ara jam istis Consecrationis diebus posita videtur, sic id non ita semper locum habuisse, aliquis conjiciat, ex illa inscriptione, quam nunc afferam. Quamvis minime appareat quam de causa tantum temporis spatium inter Sacrum factum, & aræ dedicationem, intercurrerit. Est autem hæc:

An etiam hoc marmor, præterquam quod ab uno latere plane mutilatum est, sat integre sit descriptum, merito dubitari potest, ex illis TAUROPOLIUM. VI. ARAM, &c. ubi quid illud VI. denotet juxta cum ignarissimis ignoro.

Iteratò hîc *aram positam* videmus, ac quidem *ex perceptis* iteratò, post XX. annos, *tauropoliis*; illamque [NB] iteratò positam, die ac *Cosß.* ibi expressis fuisse consecratam.

Posita, aut *constituta* videtur, dum adhuc vivebat *Valentinianus* pater *Gratiani*: qui quamvis sub finem vitæ *Gratianum* Augustum nominaverit, nunquam simul cum ipso

THIS PAGE IS LOCKED TO FREE MEMBERS

Purchase full membership to immediately unlock this page

Know Your Bible

Forgotten Books'
Full Membership
provides unlimited
access to more than
28,000 volumes of
Christian literature for
\$8.99/month

**HOLY
BIBLE**

Continue

*Fair use policy applies

ita existimarim. Atque idem de *Vettio Agorio Prætextato* credendum putem: cui, sive in cujus memoriam atque honorem, Ara quoque posita ac dedicata fuit, non ut jam modò, sed ut olim, aut dudum *Tauroboliato*.

Quod autem istud *Cejonii Rufi* Taurobolium factum fuerit vivente adhuc *Valentiniano* primo, *Gratiani* patre, quantumvis postremo imperii anno, ac quando jam *Gratianus* ab ipso in Imperium ascitus, Augustusque appellatus erat; ex ipsius marmoris capite clare patet: sicut & Consecrationem factam, cum jam *Valentinianus Junior* simul cum *Flavio Neoterio* ac quidem IIII. seu quartum) Consul esset; id est XV circiter annos post mortem *Valentiniani primi*: ac quidem eodem die, iisdemque Consulibus, quibus *Lucius Ragonius* (de cujus *Taurobolio* jam supra ex Sponio locutus sum, inscriptionemque integram adduxi) *Taurobolio accepto* Aram suam consecravit. Ita enim ibi habemus

X . K A L . I U N
D . N . V A L E N T I N I A N O
A U G . I I I I . E T
N E O T E R I O . C O N S
A R A M . C O N S E C R A V I T

Illorum qui publice (i. e. ex auctoritate, ac sumptibus, publicis) *Taurobolium* faciebant non ita reperimus *aras dedicatas*, ab istis qui id sacrum susceperant: quod ex publicè ponerentur, licet *hostiis propriis*, seu *suis*, facerent *tauroboliandi*. Sed contrà ubi privatim, seu pro aliorum salute, seu pro semetipsis facerent, id frequenter satis videmus: sicut

sicut cum ex jam ante datis, tum ex sequentibus constat exemplis. Sic namque

PETRONIUS . APOLLODORUS . V . C
 PONTIFEX . MAIOR . XV . VIR . SACR . FAC
 PATER . SACR . DEI . INVICTI . MITHRAE
 TAUROBOLIO . CRIOBOLIOQUE . PERCEPTO
 UNA . CUM . RUF . VOLUSIANA . C . F . CON
 IUGE . XVI . KAL . IULIAS . D . D . N . N
 VALENTINIANO . ET . VALENTE . AUGG . III . COSS
 ARAM . DICAVIT

Ubi Græca inscriptio, cujus hæc versio (tamen in ipso lapide) est, in fine habet:

ΚΡΙΟΒΟΛΟΥ ΤΕΛΕΤΗΣ ΗΔΕ ΤΕ ΤΑΥΡΟΒΟΛΟΥ
 ΜΥΣΤΟΠΟΛΟΣ ΤΕΛΕΤΩΝ ΤΟΥΤΟΝ ΣΥΝΤΗΚΑΤΟ ΒΩΜΟΝ
 ΔΩΡΟΝ ΑΠΟΛΛΩΝΟΣ ΘΕΙΟΝ ΕΧΩΝ ΕΠΙΚΛΗΝ.

Sic & in fine illius, ab Agesilao positæ (quæ tamen mox integra ponenda erit)

ARAM . SACRAVIT . D . D . N . N . VALENTE . ET
 VALENTINIANO . IUN . AUGG . CONSS
 I D I B . A U G U S T I S

Talis autem Ara fuit illa, quam *Petram taurobolatam* in alia inscriptione, apud Reinesium Classe I. n°. 42. nominatam videmus, hoc modo:

A E M I L I A

S E R A P I A S

T A U R O B O L I U M . F E C I T
P E T R A M . T A U R O B O L A T A M
P O S U I T

P E R . S A C E R D O T E

V A L E R I O . P A N C A R P I O

I D I B . M A I I S . A N U L I N O : II

E T . F R O N T O N E . C O S

Nec dubito *Petram* seu *Aram hanc Taurobolatam*, sive *ob Taurobolium positam*, illo loco positam ac consecratam fuisse, ubi jam *vires conditæ* erant: sicuti jam supra in alia vidimus, *loco vires conditæ*, loco nimirum, ubi hoc sacrum seu sacrificium factum fuerat.

Porro illud *per Sacerdote* dubium quonam modo aut scribendum aut interpretandum sit. Eruditissimus Reinesius hic *PERmittente* sive *PRAEeunte Sacerdote* legit. Ego sane hic nihil temere mutandum censeo, quum sæpius videamus talia committi, sive a lapidariis, sive ab ipsis dedicantibus, sive denique ab indoctis, aut nimium festinantibus; sicut in sequentibus, (quibus plura addi possent) exemplis videmus, apud Gruterum pag. 312. 5. *ÆDITUO AB ISEM PELAGIAM* & 7. *FANATICUS AB. ISIS. SERAPIS AB AEDEM BELLONAE.* 315. 2. *MENESTRATOR AB HERCUL.* &c.

Quamvis & *PER SACERDOTE*M legi commode queat; si, (quod sæpius occurrit) *M* literam exesam vetustate, aut aliter, ponamus.

An vero etiam statuæ positæ fuerint talibus in locis, ubi nempe
Sacrum

THIS PAGE IS LOCKED TO FREE MEMBERS

Purchase full membership to immediately unlock this page

HISTORY

Tens of thousands of important historical sources, many previously unobtainable, are now available for the first time with a Forgotten Books Full Membership.

Unlimited Access
\$8.99/month

Continue

*Fair usage policy applies

Exemplum namque habemus in uno eodemque lapide, qui pag. X X X. n°. 4. apud Gruterum exhibetur, ac jam supra a me allatus est: in quo quæ prima comparet facta fuit III. *Calend. Aprilis, Gordiano & Aviola Coss.* Secunda (inverso temporis ordine) XV. *Calend. Novembris, Pollione & Apro Coss.* id est 43. annis ante primam illam ibi factam. Quam *ὑστερονωλειαν* (ut sic loquar) crediderim inde accidisse, quod prima ista, jam injuria temporum, seu potius hominum, corrupta, occasione aliarum dedicationum ponendarum sic restituta fuerit; atque ita simul aliis in uno eodemque lapide juncta sit, nullo inter illas, ex lapidarii negligentia, temporum ordine observato; quin & circa alias nullis Consulibus, aut die, additis.

Quod autem uno eodemque in loco per diversos, ac diversis temporibus, plures factæ fuerint *Consecrationes*, forsitan inde factum, quod loci semel ita consecrati, Sacro sancti inde haberentur. Quod, sicut plura alia, pro conjectura tantum vendito; non usque adeo tamen improbabili.

Porro *aras* post primam dedicationem *restitutas* quandoque discimus exemplo illius *aræ*, quæ a Claudio Cæsare olim posita in Batavis, post a Severo restituta fuit, quæque ab Antiquariis non male, meo judicio, ita restituitur.

IMP . CAES . M . AUREL . ANTONINUS

BRITANNIC. GERMANIC. PIUS. FELIX. AUGUSTUS

PONT. MAX. TRIB. POT. XVIII. COS. III. P. P. IMP. III

ARAM . A . DIVO . CLAUDIO . ET . POSTEA

A . DIVO . SEVERO . PATRE . SUO . RESTITUTAM

Ac forsan eò facit hæc sequens,

I . O . M
 V E R I N V S . S E V E R I N V S
 A L B V C I V S
 C R I O B O L I V M
 R E S T I T V I T

Nisi illa ad iteratam *regenerationem per criobolium* retrahenda sit. Si vero hic *Ara* sub nomine *crioboli* designetur, illud *criobolium restituit* legendum est, quasi diceretur *aram quæ ob Criobolium factum posita fuit, restituit*.

Quod tamen, annon nimis durum, judicent eruditi: quamvis & hoc duriusculum, si nempe *criobolium restituit* sumamus pro *iteravit*, æque ac illud *iteratò viginti annis ex perceptis tauropolis VI. aram constituit*. Sive legas *iteratò constituit, sive iteratò viginti annis*, (pro post XX. annos) *ex perceptis tauropolis*. Verum talia frequenter admodum in inscriptionibus marmorum occurrunt.

Magis interim eò inclinarem, *restitutionem* hîc pro *iteratione* esse sumendam: quæ *iteratio regenerationem* illam *æternam* (de qua nunc quoque loquendum) per *Sacrum* ante annos viginti susceptum, si tandiu superviverent, perficiebat. Scopus namque præcipuus eorum, qui hoc sacrum pro semet ipsis suscipiebant, erat *regeneratio mystica*, ac quidem talis, qua *in æternum regenerarentur*. Quod clare videmus illa ex inscriptione, jam supra allata, ubi *Sextilius Agesilaus Ædesius V. C. TAUROBOLIO. CRIOBOLIOQUE IN AETERNUM RENATUS* dicitur.

Quæ tamen *regeneratio* per annos tantum viginti perdurasse videtur, si per tantum temporis spatium hi *taurobolati*
 super-

superviverent: ac repeti debuisse post annos XX. primæ
regenerationis elapsos. Hinc enim illud.

*Sub terram missus, pollutus sanguine tauri,
 Sordibus infectus vestes servare cruentas,
 Vivere cum speras VIGINTI-mundus IN AN-
 NO-S.*

Ac præter illa, quæ de iterante *CEZONIO
 RUFO VOLUSIANO* attuli, hæc sequens:

D I S . M A G N I S
 U L P I U S . E G N A T I U S . F A V E N T I N U S
 V . C . A V G V R . P V B . P . R . Q
 P A T E R . E T . H I E R O C O R A X . D . S . I . M
 A R C H I B V C O L V S . D E I . L I B E R I
 H I E R O F A N T A . H E C A T A E . S A
 C E R D O S . I S I D I S . P E R C E P T O
 T A V R O B O L I O . C R I O B O L I O Q
 I D I B V S . A V G V S T I S . D . D . N . N
 V A L E N T E . A V G . E T . V A L E N T I N I A
 N O . A V G . C O N S S . F E L I C I T E R
 ❁ ❁ ❁
 V O T A . F A V E N T I N U S . B I S . D E N I
 S U S C I P I T . O R B I S *
 V T . M A C T E T . R E P E T E N S . A V R A T A
 F R O N T E . B I C O R N E S

Splen-

* i. e. iteratò faciens, sive accipiens.

THIS PAGE IS LOCKED TO FREE MEMBERS

Purchase full membership to immediately unlock this page

Know Your Bible

Forgotten Books'
Full Membership
provides unlimited
access to more than
28,000 volumes of
Christian literature for
\$8.99/month

**HOLY
BIBLE**

Continue

*Fair use policy applies

dōnec, ut dixi, illas octoginta punitiones pertransierit. Post quæ illum initiabant, ad perfectiora (sive ut Epoptam) si, videlicet, eò usque superviveret.

Circa alia tamen initia tam sævas sive punitiones, sive protelesmata seu προκαθάψεις, non observamus: quamvis de Eleusiniis [ex quibus, tum ex illis Mithriacis, conjectura de cæteris fieri potest] ita Tertullianus cap. 1. adversus Valentinianos: Idcirco & aditum prius cruciant, diutius in-
tiant quam consignant: cum & portas ante quinquennium instituunt, ut opinionem suspendio cognitionis ædificent: atque ita tantam majestatem exhibere videantur, quantam præstruxerunt cupiditatem. Quibus tamen addere quis posset illa, quæ de se narrat libro XI. Metamorphoseos Apulejus.

Promissa autem quæ apud hunc Apulejum extant sunt: Vives autem beatus, vives in mea tutela gloriosus. Et cum spatium seculi tui permensus ad Inferos demearis; ibi quoque in ipso subterraneo semirotondo, me, quam vides Acherontis tenebris interlucentem Stygiisque penetralibus regnantem, campos Elysios incolens ipse; tibi propitiam frequens adorabis. Quod si sedulis obsequiis & religiosis ministeriis, & tenacibus testimoniis numen nostrum promerueris; scies, ultra statuta Fato tuo spatia; vitam quoque tibi prorogare tantum mihi licere. Ac post multa interjecta Summus Sacerdos, ita: Quippe cum transactis vitæ temporibus; jam in ipso finitæ lucis lumine constitutos, quis tamen tutò possint magna religionis committi silentia, numen Deæ soleat eligere, & sua providentia quodam modo RENATOS ad novæ reponere rursus Salutis curricula. Quæ compendiose magis exprimuntur cum ab Isocrate (in panegyrica oratione) hoc modo. Τελετῆς οἱ μετέχοντες, πῶς τε τῆς ἑβίης τελευτῆς, καὶ τῆς οὐμπανίου αἰῶνος, ἠδὲ καὶ πρὸς ἐλπίδας ἔχουσι: tum in Eleusina ab Aristide: Ἀλλὰ μὴν ὅτε κέρδιον τῆς πανη-

πανηγυρείως, ἔχ' ὅσον ἢ παρ᾽ οὐκ ἄθυμία, εἰδ' αἱ τῆς προτέρης θρόνου
 δυσκολιῶν λύσεις, καὶ ἀπαλλαγὴ· ἀλλὰ ἐπεὶ τῆς τελούσης ἡδύτης
 ἔχειν τὰς ἐλπίδας, ὡς ἀμεινον διατάξοντας, καὶ εἶναι ἐν σκότῳ τε, ἐν
 βορβόρῳ κεισομένους· ἀλλ' ἡ τῆς ἀμυήτης ἀναμένει. *Veruntamen
 huius conventus fructus, non in presenti tantum animi
 tranquillitate, & priorum molestiarum liberatione positus
 erat; sed & quod post mortem se melius habituros spera-
 bant, nec in tenebris ac luto cum profanis commoratos
 esse.* Ad quæ proculdubio Tertullianus alludens, ait *Talia
 initiatus & consignatus viues in ævum.* Quod & modo
 allatus Aristides in Panathenaicâ, fere sub finem, sic expri-
 mit: τὰς ἡ ἀρρήτης τελετᾶς, ὧν τοῖς μεταχῆσι καὶ μὲν τῆς βίης τε-
 λούτην βελτίω τὰ πράγματα γίνεσθαι δοκεῖ, ἢς οὐκ ἂν ἐξαρκεῖν
 φαίη πᾶσιν ἐν ἀνιθεῖναι; *Mysteria vero, quibus qui sunt ini-
 tiati, cum vis etiam post mortem lenius agi putatur, quis
 non dicat illa sola fortiter omnibus opponi posse?*

Nec solum lenius cum ipsis post mortem agebatur. sed &
 προεδρία in *Elysiis*, seu *beatorum Insulis*, inter cæteras bea-
 tas animas gaudebant. Unde scitum illud Diogenis ad Athe-
 nientes responsum; quod ita in ipsius vita Laertius affert:
 Ἄξιόντων Ἀθηναίων μνηστῆναι αὐτὸν, ἐπεὶ λεγόντων ὡς ἐν αἷδῃ προεδρίας
 οἱ μνημημένοι τυγχάνουσι. Γελοῖον, ἔφη, εἰ Ἀγησίλαος μὲν καὶ
 Ἐπαμεινώνδας ἐν τῷ βορβόρῳ διάξουσιν, ὄτελεῖς δέ τινες μεμνημένοι
 ἐν τῇ μακάρων νήσοις ἔσονται. *Rogantibus Atheniensibus ut ini-
 tiari vellet, ac dicentibus quod apud inferos ii qui initiati
 sunt priori sede, seu loco, gaudeant. Ferridiculum est;
 (respondebat) si quidem Agesilaus & Epaminondas cæno de-
 gent, viles autem quique initiati in beatorum insulis erunt.*

Neque solum illi, qui non initiati fuerant, post mortem in
 cæno jacebant; verum & in tenebris, seu caligine: uti jam
 supra ex Aristide notavi. quibus accedant hæc ex Themistio
 apud Stobæum, sermone 117. sic reperiunda: οἷον οἱ τελε-
 ταῖς μεγάλοις κατ' ἔργαζόμενοι διὸ καὶ τὸ ῥῆμα τῷ ῥήματι, καὶ τὸ
 ἔργον

ἔργον τὰ ἔργα, ἔ τελευταῖαν ἢ τελείαν προσέοικε. πλάναι τὰ πρῶτα, ἔ περιδρομαὶ κατώδεις, ἢ διὰ σκοτίας πινθη ὑποπτεῖ πορείαι, καὶ ἀτέλεστοι εἶτα πρὸς τὸ τέλος αὐτῶν τὰ δεινὰ πάντα, Φρίκη ἢ τρέμου ἔ ἰδρως, ἔ θάμβου. ἐκ ἧ τέτρα φῶς τι θαυμασίον ἀπῆντησεν, ἢ τόποι καθαροὶ ἢ λειμῶνες ἐδέξαντο, φωναὶ ἢ χορείαι ἢ σεμνότητες ἀκρομάτων ἱερῶν ἔ φαντασμάτων αἰγίων ἔχοντες: ἐν αἷς ὁ παντελής ἴδι ἢ μεμυημένου ἐλάθερον γεγονῶς καὶ ἀφειου, πεινῶν ἐσεφανωμένου ὀργάζει καὶ σύνεστιν ἑσίοις ἢ καθαροῖς ἀνδράσι, τὸ ἀμύητον εἰταῦθα τὸ ζώντων ἀκάθαρτον ἐφορῶν ὄχλον, ἐν βορβόρω πολλῶ ἢ ἰμίχλη παλόμενον ὑφ' ἑαυτῶ ἢ συνελωνόμενον. φόβω ἢ θαυμάτι τοῖς κακοῖς, ἀπιστία τὸ ἐκεῖ ἀγαθῶν ἐμμένοντα. *Sicut illi qui magnis Mysteriorum initiati sunt: unde ἔ verbo verbum, ἔ rei ipsi res, moriendi, ac perfici (sive ad perfectionem perducere) similes inter se sunt: Errores (nempe) in initio, mox circuitiones laboriosæ (ac defatigantes,) atque ob caliginem suspecta itinera, neque ad finem perducta. Post vero ante finem ipsum, omnia horrenda, terror, tremor, ac sudor, ἔ consternatio. Hinc autem lux admiranda occurrit, seu loci puri ac praeclari, suscipiunt, repleta vocibus (cantibus) ἔ choræis, venerandisque ac jucundissimis auditionibus, sanctisque spectaculis: in quibus ille, qui iam perfectè initiatus est, ac liber ἔ immunis (ut Deus sacratus) circumobambulans orgia celebrat: ac cum viris foeminisque, iam puris ac sanctis, inde conspiciat impuram (ἔ non initiatam) viventium turbam in LUTO ac CALIGINE a se volutatam ac conculcatam, metuique mortis ob mala (perpetrata) ac diffidentiae bonorum illic acquisite, inhaerentem.*

Hæc, inter alia plura, ex Themistio a Stobæo excerpta, huc ita afferre lubuit; ut eo facilius (per nebulam saltem) cernat Lector, quam cognata inter se fuerint tum Isiacæ, tum Mithriacæ, tum Eleusiniæ, tum denique aliæ [nam de Samothracicis aliisque idem judicandum existimo] initiationes:

THIS PAGE IS LOCKED TO FREE MEMBERS

Purchase full membership to immediately unlock this page

HISTORY

Tens of thousands of important historical sources, many previously unobtainable, are now available for the first time with a Forgotten Books Full Membership.

Unlimited Access
\$8.99/month

Continue

*Fair usage policy applies

*Nec curent superi, si qua locutus ero.
Da modo lucra mihi, da factio gaudia lucro:
Et face ut emptiori verba dedisse juvet.
Talia Mercurius poscentem ridet ab alto;
Se memor Ortygias surripuisse boves.*

Verum rursus ad *Regenerationem* nos convertamus; de
cujus specie quadam peculiari admodum Plutarchus, in *Quæ-*
stionibus Romanis, *Quæst. V.* loquitur, hoc modo: Δια' τί
τὰς τεθνήσκειν φημιθέντας ἔπι ξένης ψύδως, καὶ ἐπανεέλθωσιν, ἔ-
δέχονται κατὰ θύρας ἀλλὰ τῷ κεράμῳ προσβαίνοντας εἰσω καθίσαι-
ν αὐτός; ὁ μὲν γὰρ Βάρρων αἰλίαν μυθικήν ὅλως ἀποδίδωσι. φησὶ γὰρ,
ἐν τῷ περὶ Σικελίαν πολέμῳ ναυμαχίας μεγάλης γενομένης, καὶ κτ'
πολλῶν φήμης ὅτι ἀληθὲς, ὡς ἀπολωλότων ῥυείσης, ἐπανεελθόντας
αὐτὸς ὀλίγῳ χρόνῳ πάντας τελευτήσῃ. ἐνὶ ἧ εἰσιόντι τὰς θύρας ἀπαν-
τήσῃ κλειόμενας ἀπὸ αὐτομάτας, καὶ μὴ χαλᾶν ἑπιχειρήσῃ ἀνοί-
γειν. τὸν δὲ ἀνθρώπον αὐτῷ καταδαρθέντα πρὸ τῆς θύρας ἰδεῖν κτ' τὸ
ἔπος ὅψιν ὑφηγεμένην αὐτῷ τὸ ἔπος τὸ τέγῃ εἰς τὴν οἰκίαν καθί-
σιν. ποιήσαντ' ἡ ἔτας, ἄτυχῆ γενέσθαι καὶ γηραῖον· ἐκ δὲ τῆς
τὸ ἔθος καταστῆναι τοῖς ὑσέρον. ὅρα ἡ μὴ καὶ ταῦτα τρόπον τινα τοῖς
Ἑλληνικοῖς εἰσιν. ἔ γὰρ ἐνόμιζον ἀγνῆς, ἔδὲ κατεμίγνυσαν ἑαυτοῖς,
ἔδὲ εἰων ἱεροῖς πλησιάζειν, οἷς ἐκφορὰ γέγονε καὶ τάφῃ ὡς τεθνη-
κῆσι. λέγουσιν δὲ τινὰ τὸ ἐνόχων τὰυτῆ τῆ δεισιδαιμονία γεγονότων Ἀρι-
στίνον, εἰς Δελφὸς ἀποσεύλαστα δεῖσθαι ἔθ' ἡεῖ, καὶ παραιτεῖσθαι τὰς
παρέστας αὐτῷ ἀφ' ἧ νόμον ἀπορίας. τὴν δὲ Πυθίαν εἰπεῖν

Ὅσα' περ ἐν λεχέεσσιν γυνὴ πικτερεα τελεῖται,
Ταῦτα πάλιν τελέσαντα θύειν μακάρεσσιν θεοῖσι.

τὸ δὲ Ἀριστίνον δὲ φρονήσαντα ὡς ἀρχὴν ἑαυτὸν ὡς ἀρχῆς ἡκτό-
μενον τὸ γύναιον ἀπαρτανῶσαι καὶ γῆλὴν ἑπιχεῖν, ἔτω τε δεῖν καὶ
τὰς ἄλλας ἀπαντας, ἑσπερόπτερος προσεγροῦσόμενος· ἐνίοι ἡ καὶ πρὸ
ἔθ' Ἀριστίνου ταῦτα γινέσθαι περὶ τὰς ὑσπερόπτερος, καὶ τὸ ἔθ' εἶναι
πα-

παλαιόν. εἶδεν' ἔν θωμασὸν εἰ ἢ Ῥωμαῖοι ἴτε δοκῶσιν ἀπαξ τε-
 θάφθαι ἢ γεγονέναι τ' ἢ Φθιλῶν μερίδῳ, ὅκ ἰόντῳ δεῖν παρῆ-
 ναι τ' αὐλεῖον, ἢ θύσαντες ἐξίασι, ἔ θύσαντες εἰσιάσιν, ἀλλὰ ἀνω-
 θεν ἐκέλευον εἰς τὰ ὑπαιθρα καταβαίνειν ἐκ τ' ἀειέχοντῳ. ἔ γὰρ
 τὰς καθαρμὸς Ἰπαικῶς πάντα ἐν ὑπαίθρῳ τελέσει. *Cum quos
 peregre mortuos falso fama nuntiavit, reversos non per fo-
 res admittunt, sed u consensu tecto sese inde in domum de-
 mittunt? Fabula omnino est, quod Varro pro causa adfert.
 Cum bello apud Siciliam magnum navale praelium fuisset
 commissum, multosque fama mentiretur periisse, qui erant
 superstites, hos domum reversos, intra breve tem-
 pus universos fuisse mortuos: unum ex illis domi
 suæ januam forte fortuna occlusam offendisse, neque
 aperire potuisse: ipsum cum ante fores obdormivisset,
 per quietem spectrum vidisse, quod ei præciperet, ut se de
 tecto in domum demitteret: eumque consilio huic paruisse,
 longamque vitam feliciter exegisse: atque hujus ab exemplo
 istam fuisse introductam consuetudinem. Quid vero si ea
 quoque Græcis moribus est similis? Græci enim profanos
 habebant, neque iis sese permiscebant; neque ad sacrificia
 admittebant eos, quibus factum fuerat funus. & sepul-
 chrum tanquam mortuis. Et relatam in commentarios re-
 peri, Aristinum quendam ea ipsa obstrictum religione [leu ut
 Græcæ habent superstitione] Delphos misisse, qui pro se de-
 precarentur, & quo pacto difficultatibus in quas legum
 auctoritate compulsus erat, sese extricaret, rationem osten-
 di peterent: atque eis sic a Pythia fuisse responsum:*

*His, peragit quæcumque puerpera rite peractis
 Omnibus, ad superum tua dona altaria sistes.*

*eumque Oraculo probe intellecto, mulieribus sese, quasi re-
 natum, præbuisse lavandum, vinciendum, lactandum; id-
 que reliquos deinde, quos idem casus excepisset, imitatos
 fuisse*

fuisse omnes, nomenque iis factum *Hysteropotmi*: quod scilicet a credito exitio quasi postliminio revertissent. Sunt qui hunc de *Hysteropotmis* expiandis morem ipso putent *Arestino* priorem, priscumque fuisse. Non itaque mirum est, si *Romani* tunc quoque eos, quos semel sepultos ac rebus humanis exemptos esse fuerat creditum, existimaverunt non debere per ostium ingredi, per quod sacrificatum exitur, ac sacrificatum reditur: sed eum deorsum ex aëre voluerunt in atrium sub dio positum demitti. Expiationes enim omnes solent fere sub dio peragere.

Verum hæc & similia fabulis deputanda sunt; nec si maxime vera essent, hîc aliquid ad propositum facerent. Uti nec ista *παλιγγενεσία*, vel *regeneratio*, cujus sic mentio fit, *Authent. Collat. VI. Tit. VII. Novellâ LXXVIII. cap. 1.* *Διὰ τὸ τοῦ θεοπίζομεν, εἴπῃ ἐλευθερώσας οἰκέτην, ἢ θεράπαιναν αὐτῶν, πολίτας αὐτῶν ἀποφῆναι Ῥωμαίους (ἔδὲ γὰρ ἄλλως ἔξεσιν) ἴσῳ τῷ θεῷ δὲ τῷ νόμῳ, ὡς ὁ τὸ ἐλευθερίαν λαβὼν, ἔξει παρεπόμενον ἄθῆς καὶ τῶν χειρῶν δακτυλίων, καὶ τῶν παλιγγενεσίας δίκαιον, Propterea sancimus, si quis manumittens servum aut ancillam suam, cives denuntiaverit Romanos, (neque enim aliter licet;) sciat, ex hac lege, quod qui libertatem acceperit, habebit subsequens mox ἔσ' aureorum annulorum & *REGENERATIONIS* jus, Sic per datam libertatem ancillæ, quæ uxor liberi hominis, seu Civis Romani, facta fuerat, atque inde ita *regenerata*, etiam *regenerabantur* filii filiæve a Domino ex istâ jam ante conjugium procreati; æque atque illi qui post illud nascebantur: uti cap. V. habetur.*

Propius accedit ille *Baptismus pro mortuis*, qui inter nonnullos hæreticos, ac quidem jam Apostolorum tempore, apud Christianos locum habebat; cujusque mentio (ne adducam hîc Apostoli Pauli verba cap. XV. ex prima ad Corinthios epistola) fit apud *Tertullianum*,

THIS PAGE IS LOCKED TO FREE MEMBERS

Purchase full membership to immediately unlock this page

Know Your Bible

Forgotten Books'
Full Membership
provides unlimited
access to more than
28,000 volumes of
Christian literature for
\$8.99/month

**HOLY
BIBLE**

Continue

*Fair use policy applies

accepere id pro Cæsarum salute accepisse, prima numero hæc Valeria sic comparet:

S . M . D

VAL : GEMINA . VIRES
EXSCEPIT . EUTYCHETIS
III . KAL . APRIL . SACERDOTE
TRIANIO . NONDINIO
DNO . NRO . GORDIANO
ET . AVIOLA . COSS

Prima inscriptio dedicata fuit, anno post N. Chr. 240. (vel ut Fasti Idatiani 239.) *Imp. Cæsare M. Antonino Gordiano, & M. Acilio Aviola* Coss. altera ad 242. (vel 241.) eodem *Gordiano II. & Ti. Claudio Pompejano* Coss. adeoque hæ ambæ Consecrationes in una eademque foemina factæ fuere intra sesquianni spatium.

Ut autem prima facta fuit *pro Salute Imp. M. Antonini Gordiani & Sabinae Tranquillinae totiusque domus Divinae*; sic posterior facta videtur *pro salute*, cujusdam *Eutychetis*; qui quisnam ac qualis fuerit mihi plane ignotum est. *Eutychetes* quidem aliquot apud Gruterum occurrunt: non tamen video ad ullum horum hoc *Sacrum susceptum*, seu *vires exceptas*, pertinere.

Interim videmus a *Valeria Gemina vires exceptas* non ipsius *Eutychetis*, sed *tauri* pro *Eutychete* immolati: ac proculdubio ipsius sumptibus; quod minime hîc addatur illud *Hostiis suis*, *Val. Geminae* scilicet; uti in illo sacro, quod *pro salute Imp. Gordiani* susceperat. Certe pro aliis quam Cæsaribus, pro amicorum nempe salute, etiam talia vota ac Sacra suscepta fuisse, nos alia exempla, jam supra deprompta docent.

Ex hisce igitur comprehendimus, si *Tauroboliandi* id sacrum pro sese, atque in *regenerationem mysticam* acciperent, post vigintiannorum interstitium eos illud, si tamdiu superviverent; iterasse: sin vero pro aliis, sive propriis, sive illorum sump-
tibus, nullum annorum certum interstitium observasse; ac si-
cut illud ab hac *Valeria Gemina* bis factum videmus, sic ab aliis proculdubio quoque plus semel; ac forsân pluries factum fuisse; sive id motu animi proprio, sive pretio con-
ducti, sive aliter persuasi; præstiterint.

CAPUT X.

*Rursus de Sacerdotibus hæc Sacra administrantibus, ac qua-
les Magnæ Matris Romæ tolerati fuerint: hos tam viros
quam fœminas, ac quidem conjugatos maritatasque fuisse.
Eos autem Taurobolos quoque & Taurobolinos ap-
pellatos: interque hos quidem M. M. Sacerdotes, Maxi-
mos Maximasque fuisse, at non Gallos. Attin, sive
Atyn, vocatum fuisse Menotyrânnum ac quare; sicut &
M. Deorum appellatam Hertham: de cujus Sacris apud
Germanos ex Tacito. Quæ cognatio inter Matrem Deo-
rum, & Isidem fuerit; quamvis diversa ipsarum Sa-
cra; quænamque discrepantia inter Isidis ac M. Matris
Sacerdotes.*

DE Sacerdotibus his Sacris Tauroboliis inservientibus ut
aliquid adhuc addamus; videmus, illos in marmori-
bus hæc sacra exhibentibus ferè simpliciter Sacerdotes appel-
latos; quamvis nullum dubium sit illos fuisse Sacerdotes
Magnæ Matris Idææ, quin & *Attidis*, sive *Attinis*. Sic
namque videmus in lapidibus & virilis sexus illos fuisse, nec

minus foeminas quoque Sacerdotes: licet soli *Sacerdotes masculi sexus* huic *Sacro* inveniantur *ministraſſe*. De utroque sexu loquitur Dionysius Halicarnassæus, libro secundo, hunc in modum: ἱεράται ἢ αὐτῆς ἀνὴρ φρυγῆ, καὶ περιάγουσιν ἀνά τὴν πόλιν ἕτοι μητραγυρτῶντες, ὡσπερ αὐτοῖς ἐῖθε, τύπας τε περικείμενοι τοῖς στήθεσι, καὶ καταυλάμενοι πρὸς τὴν ἐπομέγων τὰ μητρῶα μέλη, ἔτι τύμπανα κροτῶντες. Ρωμαίων ἢ τὴν αὐθιγενῶν ἕτε μητραγυρτῶν τις, ἕτε καταυλάμενοι πορεύεται διὰ τὴν πόλεως, ποικίλην ἐι δευκῶς σολήν, ἕτε ὀργιάζων τὴν θεὸν τοῖς φρυγίοις ἔργασμοῖς, καὶ νόμον ἢ ψήφισμα βελήης. ἕτω ὀλαβῶς ἢ πόλις ἔχει πρὸς τὰ ὄνα ἰπικώμα ἕτη πρὸς θεῶν, ἔτι πάντα ὀπιδέται τύφον, ὡ μὴ πρὸς τὸ ὀπρεπές. *Sacra autem ejus* [Matris Ideæ] *peragunt vir Phrygius & mulier Phrygia: & isti, per urbem ea circumferunt, Matri Deorum stipem cogentes, ut mos eorum fert, de pectore pendentes IMAGINES gestantes; & ad modulos eorum qui tibiis ludentes ipsos sequuntur, & Matris Magnæ carmina canunt, incedentes, & tympana pulsantes. Nullus enim est Romanus indigena qui Matri Magnæ stipem cogat, aut qui ad sonum tibiæ per urbem incedat veste VARIA, aut Phrygiis ceremoniis Deam colat, idque ex lege vel senatus consulto.* Sic masculos Sacerdotes habemus in sequentibus inscriptionibus: ac quidem apud Reinesium Classe I. n.º. 280,

A T T I N I . A U G .

S A C .

C . I U L I U S . S P . F . I U L I A N U S

P R O C U L U S . S A C E R D O S

M . D . M . I .

A D : A Q U A S . A L B U L A S . D . D .

THIS PAGE IS LOCKED TO FREE MEMBERS

Purchase full membership to immediately unlock this page

HISTORY

Tens of thousands of important historical sources, many previously unobtainable, are now available for the first time with a Forgotten Books Full Membership.

Unlimited Access
\$8.99/month

Continue

*Fair usage policy applies

Quin, ut etiam ad fœminas deveniamus ibidem n°. 6.

C L A U D I A
A C R O P O L I S
A U G U S T I . L I B
S A C E R D O S
M A T R I S . D E U M
F E C I T . S I B I . E T . P E R E N N
C O N I U G I . S U O
C L A U D I A N O
L I B E R T I S . L I B E R T A B U S . P O S T E
R I S Q U E . E O R U M
H . M . H . N . S E Q

Ita & numero II. habemus:

S A L O N I A E . E V T E R P E
S A C E R D O T I . M . D . M . P O R I
A V G . E T . T R A I A N I . F E L I C I S .

cui adjungatur *Salonia Euterpe*, quæ n°. 10. eodem modo dicitur *Sacerdos M. D. M. Pori*, &c.

Nec tantum reperimus *Sacerdotes fœminas*, verum & *Sacerdotes Maximas* [qualia alibi & in Sacerdotibus Vestalibus noto] cujusmodi *Sacerdotis Maxima* effigiem, ex Spōnii Milcellan. (pag.) hîc repræsentare volui; quod in illa observemus istas *de collo ac pectore pendentes imagines*, quarum meminit jam supra allatus Dionysius Halicarnassæus: apud quem ille *Vir Phrygius ac Mulier Phrygia*, omni dubio procul, ambo *Summi Sacerdotes*, hic Virorum, illa mulierum, capita ac principes fuere. Mirum fane ita loqui magnum illum Reinesium Cl. I. ad inscr. 40. (pag. 74) *Quin & istius [Attidis] Sacerdotes mares omnes; Matris Deorum fœminæ*: ut patet e. 6. 10. & 11. CCCVIII.
Vocat

Vocat quidem paulo post istud de *fœminis M. D. Sacerdotibus* aliquatenus in dubium, ob marmor diffractum ac plane obscuratum (apud Grut.) ibidem CCCVIII. 9. At claram lucem ipsi præbere potuissent, cum illud CCCVIII. n°. 8. tum illa tria modo ex ipsius Cl. I. n°. 280. & 281. ac Cl. V. n°. adducta.

Notum fatis est omnibus Eruditis, cuncta *Sacerdotum Collegia*, suos sibi *primos summosve Sacerdotes*, adeoque *principes* seu *capita* habuisse, quibus reliqui suberant. Quod itaque & inter *M. D. Matris* Sacerdotes locum habuit, sicut clare ex *fœmina Sacerdote Maxima* liquet. Tales autem etiam *Duces mysticos* vocatos fuisse, (ut qui præcipue Sacris M. M. I. initiarent, Ducesque & capita cæterorum essent) minimè dubitandum; atque huc respicere illud *Magni dux mystice Sauri*, in fine modò adducendæ inscriptionis.

Nam quamvis & illi qui simpliciter erant *Taurobolini*, seu *Tauroboli* (uti ex hoc sequenti versiculo liquet, *Quis tibi Taurobolus vestem mutare suavit*, &c.) vocari possent hujus *Taurobolii Sacri* duces, quatenus ad illa suasores essent: tamen hîc illud *Dux Mysticus*, seu *Dux Mysticè*, ad summum seu primum inter *Sacerdotes Taurobolos* respicere puto: tum quod simul & *Pater Sacrorum invicti Mithræ*, & *Antistes templi Mithræ Persidici* nominatus fuerit: tum & ob istud P V B. P. R. Q. seu *Publicus populi Romani Quiritium*, quod alibi etiam vocem *Augur* sequitur (ut latius statim infra ostendetur) ac legi debet, non distinctis per puncta literis P. V. B. (ut tamen plus uno loco male) sed simul conjunctis ita P V B. De hac autem inscriptione, quæ jam pag. 31. a me allata fuit; uti & ista quæ ipsam (pag. 30.) proxime præcedit, atque apud Aldum pag. 165. Orthographiæ ipsius exhibetur, ita ut illam attuli, si judicium ferre licet, firmiter credo, eas non duas, [in superiori sal-

tem

tem parte, usque ad verba ista, ANTIQUA-GENE-ROSE, &c. ubi secunda, vel, si mavis, epigramma ipsi subjunctum, incipit] sed unam eandemque, at varie excerptam, reverâ esse. Quum & Aldus & Gruterus quisque suam Romæ in ædibus Colotianis extare asserant, easque inde descriptas producant. Quamvis ille, qui istam, quæ apud Aldum exstat descripsit, ad primam solam partem; is vero, qui alteram a Grutero exhibitam inde excepit, ad posteriorem, seu inferiorem, potius partem, priori neglecta, attendisse videatur. Nisi acciderit, inter illud spatium temporis, quo is, qui Aldo suam subministravit, & istud quo alius suam Grutero, inscriptionem illam ita (ac quidem superiori, ac media parte) fuisse, sive temporum, sive hominum injuria, aliave quavis ruina, corruptam, literasque ita, pro parte obscuratas atque abolitas, ut plane amplius non legi, aut sic legi, ac describi ut quidem oportuerat, non potuerint: aut inde quoque posterior descriptor laborem illas pensiculatus considerandi sumere noluerit. Quamobrem operæ pretium mihi videtur, ex istis descriptionibus (quod ipsum marmor oculis perlustrare mihi non liceat) eam, pro mea potestate, aliquatenus integritati suæ restituere; simulque aliquantisper illustrare: licet credam primam, post illa M D. M. IDEAE &c. lineam (forsitan & plures) nobis periisse; tum forte & inscriptionem, in ipso marmore (seu primitus) ita fuisse divisam, ut postremæ quinque lineæ, seu versus, in alio marmoris latere insculptæ fuerint; vel saltem, si in eodem, majori tamen aliquo interstitio a superioribus separatæ. Hincque eas eo facilius aut prætervisas, aut pro alia inscriptione habitas fuisse. Quare autem istæ duæ lineæ, quæ & aræ dedicationem & Consules continent, ab Aldi excerptore omisæ fuerint, fateor me plane ignorare. Sic itaque illam repræsentare volui: lector interim illas pag. 30. & 31. exhibitas, cum ea conferat:

THIS PAGE IS LOCKED TO FREE MEMBERS

Purchase full membership to immediately unlock this page

Know Your Bible

Forgotten Books'
Full Membership
provides unlimited
access to more than
28,000 volumes of
Christian literature for
\$8.99/month

**HOLY
BIBLE**

Continue

*Fair use policy applies

genda atque interpungenda sunt; quantumvis & apud Gruterum P. V. B. legatur, & apud Aldum, perabsurde, P V L. P R. Quod cuius, ob illud supra, in inscr. pag. 9. exhibitâ, A V G V R. P V B L I C V S. P. R. Q. uti & istud, quod pag. 433. 4. ita apud Gruter. exprimitur A V. G V R I. P V B L I C O. P. R. Q V I R I T I V M; uti & ob alia exempla, innotescere potest. Tum & illud T R I. P L I C I S C V L T O R D I A N A E denotat *Hierophantam Deæ Hecates*: quam omnes triformem norunt. In D E D I C A B I T autem V. pro B. legendum (qualia sæpissime occurrunt) admonitione nulla opus est. Postremo (ut id adhuc semel obiter moneam) pro M I N O T A V. R O, & M I N O T Y R A N I (sicut & apud Aldum M I. N O T A V R A N O) M E N O T Y R A N N V M legendum esse, tam ex illa patet, quæ pag. 29. allata, quam quæ hîc, ex eodem Reinesio deprompta sequitur [T A V. R O B O L I autem metri causa pro T A V R O B O L I I positum esse unusquisque videre potest:]

M A T R I . D E V M . M A G N A E
 I D E A E . S V M M A E . P A
 R E N T I. H E R M A E. E T. A T T I D I.
 M E N O T Y R A N N O . I N V I C T O
 C L O D I V S . H E R M O G E N I A N V S
 C A E S A R I V S . V . C.

Hîc namque (cum eruditissimo Reinesio) pro H E R. M A E reponendum H E R T H A E: quod nullus *Hermæ*, seu *Mercurio*, inter *Magnam Deorum Matrem* & *Attidem Menotyrannum* locus competat: atque *Hertha* hic, quasi interpretationis gratia, quod *Magna* ista mater *Terra* sit, interveniat: sicut simili modo *Menotyrannus* de Attide. (seu sole)

sole) quod ille, ut *Rex anni*, ita & Rex seu Dominus mensium sit. Nec dubito apud Tacitum *Hertham* pro *Herthum* esse legendum: nisi illa apud Germanos sicuti *Lunus* & *Luna*, aliaque præterea numina, quasi duplicis sexus culta fuerit. Quæ interim Tacitus de hoc numine tradit, libro de Moribus Germanorum cap. XL. (de Suevis) hæc sequentia sunt: *Nec quid notabile in singulis, nisi quod in commune HERTHUM, id est TERRAM, colunt; eamque intervenire rebus hominum, invehì populis, arbitrantur.* Porro de ipsius Sacris, atque horrendis sane mysteriis, idem & hæc subjungit: *Est in insula Oceani Castum nemus: dicatum in eo vehiculum veste contectum, attingere uni Sacerdoti concessum. Is adesse penetrali Deam intelligit, vectamque bubus fœminis multa cum veneratione prosequitur. Læti tunc dies, festa loca, quæcunque adventu hospitioque dignatur. Non bella ineunt, non arma sumunt, clausum omne ferrum. Pax & quies tunc tantum nota, tunc tantum amata; donec idem Sacerdos satiatam conversatione mortalium Deam templo reddat. Mox vehiculum & vestes, & si credere velis, numen ipsum secreto lacu abluitur servi ministrant, quos statim idem lacus haurit. Arcanus hinc terror, sanctaque ignorantia, quid sit illud quod tantum perituri vident.*

Ut autem Cluverius *Hertham*, sic Lipsius, ad Tacitum, *Ærthum* legit. Ita enim ille: *Ego veram vocem censeo ÆRTHVM. Ita enim nostratem eam vocem efferimus scribimusque.*

Non nego equidem illos quoque *Mercurium* coluisse. Id enim idem Tacitus ita testatur: *Deorum maxime Mercurium colunt; cui certis diebus humanis QUOQUE hostiis litare fas habent. Herculem & Martem concessis animalibus placant. Pars Suevorum & Isidi Sacrificant, &c.*

Porro *Hermæ* nomine *Mercurium* apud Germanos venisse, nemo sanus facile dixerit; quum propriis suæ genti nominibus sua numina appellarent: quod ex isto *Hertba*, tum & ex nominibus *Thoth* Alexandrinorum, *Theuth* Ægyptiorum, *Teutates* Gallorum, & *Wodan* Germanorum, quæ omnia *Mercurii* nomina sunt; non quatenus stella, sed quatenus cum *Sole* convenit, liquet. Neque enim Ægyptii iisdem numinibus eadem, quæ Græci aliive, imponebant nomina. Ostendunt namque hoc *Theuth* modò allatum & *Osiris* & *Anubis* & *Isis* & alia plura. Ac quidem quæ de *Iside* Apulejus (ipsius *Isidis* ex persona) narrat, hæc satis superque confirmant. Ita enim ille libro XI, *Metamorphoseos*: *Cujus numen unicum, multiformi specie, RITU VARIO, nomine multijugo, totus veneratur orbis. Inde me primigenii Phryges Pessinunticam nominant Deum Matrem, hinc autochtones Attici Cecropiam Minervam, illinc fluctuantes Cyprii Paphiam Venerem; Cretes sagittiferi Dictynnam Dianam; Siculi trilingues Stygiam Proserpinam; Eleusini vetustam Deam Cererem; Junonem alii, alii Bellonam, alii Hecaten, Rhamnusiam alii: & qui nascentis diei Solis inchoantibus radiis illustrantur Æthiopes, alique priscâque doctrina pollentes Ægyptii, ceremoniis memoris propriis percolentes, appellant vero nomine Regiam Isidem.*

Itaque & *Mater Deorum* & aliæ jam supra nominatæ Dæ, atque *Isis* (quantumvis alias revera idem sub diversis nominibus numen essent) sub aliis appellationibus, quin & alio ritu, seu cæremoniis, quasi alia numina, colebantur; atque ut non eadem, sed diversa ab invicem, invocabantur; ut satis supra indicat Apuleius.

THIS PAGE IS LOCKED TO FREE MEMBERS

Purchase full membership to immediately unlock this page

HISTORY

Tens of thousands of important historical sources, many previously unobtainable, are now available for the first time with a Forgotten Books Full Membership.

Unlimited Access
\$8.99/month

Continue

*Fair usage policy applies

UT autem *Mater Deorum Idæa*, seu *Cybele* diversa erat nomine ac ritu ab *Iside*, sic etiam ipsorum Sacerdotes: quamvis *Isidis* etiam & viri & foeminae sacerdotes erant. Ita enim videmus non solum *Ulpium Egnatium Faventinum Sacerdotem Isidis* & pag. 83. 14. *Thefauri Gruteriani*, *Cn. Domitium Cn. F. Firmum Sacerdotem Isidi Triumphali*, verum & pag. V I. n°. 1. videmus hanc sequentem inscriptionem

I O V I .	I V N O N I .	H E R C V L I
S A C R V M		
C N .	D O M I T I V S .	C N . F . S E R E
N V S .	S A C E R D O S .	I S I D I S . E T
D O M I T I A .	V X O R .	V . S . L . M

Utriusque igitur numinis Sacerdotes erant uxorati aut maritatae, tam *Isidis*, quam *Magnae Matris*.

Quin & *Cejonius Rufus*, & uxor ejus *Cæcina Lolliana*, *Isidis* Sacerdos, comparent *Tauroboliati*: sic *Petronius Apollodorus* cum uxore *Ruf. Volusiana*; sic demum *Vettius Agorius*, aliique: cum alias *Galli* nec uxorati, nec viri quidem essent sed *semiviri* & exsecti, adeoque *obscæno facies reverendæ minori*.

Quum itaque nec *Sacerdotes Magnae Matris*, nec simpliciter *Tauroboliati* essent exsecti seu Genitali membro mutilati, sequitur *Gallos M. D. Matris* non fuisse *Sacerdotes*: saltem *Sacra Matri Deorum* facientes: quantumvis eò nomine, (joco magis quam seriò) venirent; ut apud *Apulejum* lib: IX. *Vaticinationisque crebris mercedibus suffarcinati piissimi* [seu purissimi] *illi Sacerdotes*. qui alias (libro VIII.)

Philebum Gallum vocat unum de triviali popularium fece, qui per plateas & oppida cimbalis & crotalis personantes, Deamque Syriam circumferentes mendicare compellunt.

Hinc *Scurræ Magnæ Matris*, decipiendisque mulierculis maxime apti, circumvagabantur per pagos, vicos ac fora; atque ita ex *Circumforaneorum* numero erant.

Hinc quoque ita Plutarchus, libello, *Cur nunc Pythia non reddat Oracula*. Πλείστis μὲντοι ποιητικῆς ἐπέωλησεν ἀδοξίας ἐὶ ἀγύρτικον ἢ ἀγοραῖον, ἢ περὶ τὰ Μητρῶα καὶ Σεράπια βωμόλοχον καὶ πλανώμενον γένος. *Maximam Poësi infamiam paraverunt AGITÆ illi ac CIRCUMFORANEI, & SCURRÆ MAGNÆ MATRIS & SERAPIDIS, scelesti ac vagi.*

Hos & in Dionysio Juniori repræsentat Athenæus, cum de ipso libro 12. ita loquitur: Ἄυθς ἢ Διονύσιος τέλει μητραγυρτῶν ἐ τυμπανοφορῶμενος, οἰκτρῶς τὸ βίον κατέστρεψε. *Dionysius vero sub extremum ætatis tempus, Matri Deum [male hic CERERI vertit Dalechampus] stipem emendicando cogens, ac tympana pulsans cum morte vitam commutavit.* Ac de illis hoc modo loquitur Menander Comicus, apud Clementem Alexandrinum. Ita enim is in protreptico: Μένανδρος γὰρ ὁ κωμικός, ἐν ἐνιόχῳ, ἐν ὑποβολιμαίῳ τῷ δράματι

Οὐδὲις μὲν ἀρέσκει (φησὶ) πειπατῶν ἔξω θεὸς
μετὰ γαῖος, εἰδὲις ἐς οἰκίας παρσιῶν
Ἐπὶ δὲ σανιδίῃ μητραγύρτης.

Τοιοῦτοι γὰρ οἱ Μητραγύρται· ὅθεν εἰκότως ὁ Ἀντιοθένης ἔλεγεν αὐτοῖς μεταίτησιν, ἃ τρέφω τὴ μητέρα τῶν θεῶν, ἣν οἱ θεοὶ τρέφουσιν. Πάλιν ὁ αὐθς κωμοδοποιὸς, ἐν Ἱερέια τῷ δράματι, χαλεπαίνων πρὸς τὴ συνήθειαν, διελέγχετο πειρατῆ τὸ ἀθεον τὸ πλάνης τυφον, Ἰπιφ-
γεγ-

θειγγόμενῳ ἐμφρόνως : εἰ γὰρ ἔλκει τὸ θεὸν τοῖς κυμβάλοις ἀνθρώπων
 πῶς εἰς ὁ βέλεται, ὁ τῶτο ποιῶν ἐστὶ μείζων ἢ θεῶν : ἀλλ' ἐστὶ πόλ-
 μης, ἔβίη ταῦτ' ὄργανα εὐρημένα ἀνθρώποισιν. Menander certe
 Comicus in *Auriga* (dramate quod supposititium est.)

*Nullus, inquit, mihi placet Deus foris vagans,
 Anu cum sodali quasilibet adeuns domos,
 Aut Metagyrtes cum tabella.*

Tales enim erant Metragyrtae. Unde eis mendicantibus merito dicebat Antisthenes : Non alo Matrem Deorum; quam Dii alunt. Rursus idem Comicus in dramate cui titulus Sacerdos [fœmina] ægre ferens consuetudinem impiam, erroris arrogantiam conatur refellere, sapienter eloquens Nam si Deum quò cuique libitum est quisque cymbalis trahit, hoc qui facit certe is Deo est potentior. Audaciæ hæc vitæque sed reperta sunt hominibus instrumenta. Quamvis igitur Plinius lib. 35. c. 12. eos Sacerdotes vocet, his verbis, Samia testâ Matris Deum Sacerdotes, qui Galli vocantur, virilitatem amputant; nulla auctoritate publicâ nixi sunt; ac vates fuerunt sponte currentes, & inertes, & insani, & quibus egestas imperabat; ut bene de ipsis, horumque similibus, Ennius. Ut ut namque Plinius loco modò citato: Matris Deum sacerdotes, qui Galli vocantur, eos alibi tamen simpliciter Matris Deum Gallos vocat: quamvis & subinde Templis affuerint, iisque non uno loco seruièrunt. qui tamen & a vulgaribus scurris ac mendicabulis eatenus distingendi videntur: sicut & a multis veterum hinc inter Sacerdotes videntur fuisse numerati; quum ipsorum tantum ministri essent.

Hæc autem sese intèrmiscuisse Anus seu Vetulas nequaquam melioris commatis; videmus, cum ex modo allato Menandro, tum ex hiscè Clementis Alexandrini verbis, Pæda-
gogi

THIS PAGE IS LOCKED TO FREE MEMBERS

Purchase full membership to immediately unlock this page

Know Your Bible

Forgotten Books'
Full Membership
provides unlimited
access to more than
28,000 volumes of
Christian literature for
\$8.99/month

**HOLY
BIBLE**

Continue

*Fair use policy applies

nenda adeo debacchatus est. De qua re adhuc infra aliquid à me dicendum erit.

Vates itaque erant ac *Fanatici*, æque atque illi *Bellonæ*. Hinc itaque *Juvenalis Sat. VI*.

— — — — — *Ecce furentis*
Bellonæ Matrisque Deum chorus intrat, & ingens
Semivir, obscæno facies reverenda minori,
Mollia qui rupta secuit genitalia testa
Jam pridem; cui rauca cohors, cui tympana cedunt
Plebeja, & Phrygia vestitur bucca tiara:
Grande sonat, metuque jubet, &c.

De quibus & *Persius, Sat. V*.

Hinc grandes Galli & cum sistro lusca Sacerdos
Incussere Deos inflantes corpora, si non
Prædictum ter mane caput gustaveris alli.

Nempe & *Bellonæ* fanaticis (qui sese maxime ad *ædem Bellonæ* ostentasse videntur, prout ex *Grut. pag. 312. 7. & 313. 1.* apparere videtur) & *Gallis*, junguntur, ut ejusdem commatis, *Isiaci*. unde & *Juvenalis*, rursus *Satyra sextâ*: *qui grege lignigero circumdatus, & grege calvo Plangentis populi, currit derisor Anubis*. Quin & ipsæ *Dæ* Diique inter se quandoque confunduntur: ut ex *Fastor. 4*.

Ecquis ita est audax qui limine cogat abire
Factantem Phrygiâ tinnula sistra manu?
Ante Deum Matrem cornu Tibicen adunco
Cum canit, exiguae quis stipis æra neget?
Scimus ab imperio fieri nil tale Dianæ,
Unde tamen vivat vaticinator habet.

Confunduntur quippe hic inter se & *Isiaci* & *Metroici* (ut sic loquar) & *Bellonarii*; ut Tertullianus eos appellat. Quod apud Apuleium, ut jam supra vidimus, *Diana*, *Juno*, *Venus*, *Bellona*, *Deum Mater*, seu *Cybele*, & *Isis* &c. unum idemque numen sint. Atque inde, quamvis sub diversis nominibus diverso cultu homines illas venerarentur; tamen *Fanatici* & *Bellonæ*, & *Isidis*, & *Deæ Syriæ*, & *Dianæ*, & *Cybeles*, quasi unius ejusdemque numinis vates haberentur; ut qui omnes numine afflatos se simularent, omnesque stipem corrogando, ac vaticinando, vilem plebeculam ac mulierculas emungerent. Et tamen hæc differentia intercedebat, quod hi essent calvi, [nempe *Isiaci*] isti contra capillati; hi rursus sibi genitalia demeterent, illi contra lacertos fecarent; indeque crinem sanguineum circumrotarent.

Ut autem illi *Bellonarii*, dum sic brachia cruentabant, per id non initiabantur; aut Sacerdotes consecrabantur; ita nec illi qui se Gallos faciebant, inde Sacerdotes *Cybeles* fiebant.

Et hoc, & illa quæ modo dixi, docet nos Lucianus, ubi de Dea Syria (quæ alio nomine Magna Deorum mater *Cybele* erat) loquitur; atque inter alia hæc sequentia habet: *Ἐν ῥητῆσι ἢ ἡμέρησι, τὸ μὲν πλῆθος ἐς τὸ ἱερόν ἀγείρονται. Γάλλοι ἢ πολλοί, καὶ τὰς ἔλεξα, οἱ ἱεροὶ ἄνθρωποι τελέουσι τὰ ἔργα τάμνοντά τε τὰς πήχους, καὶ τοῖς νόμοις πρὸς ἀλλήλους τύπονται. Πολλοὶ ἢ σφίσι παρεσεῶτες, ἐπαυλέουσι πολλοὶ ἢ τύμπανα παταγέουσι ἄλλοι ἢ αἰδέουσι ἔνθεα καὶ ἱερὰ ἄσματ' αὐτῶν ἢ ἔργον ἐκτὸς τῆς νηὸς τὸδε γίνεται· εἰδὲ ἐσέρχονται ἐς τὴν νηὸν. ὁπόσοι τὰδε ποίεουσι, ἐν ταύτησι τῆσι ἡμέρησι καὶ Γάλλοι γίνονται. ἐπεὶ γὰρ οἱ ἄλλοι αὐλέουσι τε καὶ ὄρκια ποιέουσι, ἐς πολλὰς ἤδη ἢ μανίη ἀπικνέεται, καὶ πολλοὶ ἐς θένον ἀπικόμενοι, μὲν ἢ τοιαυτὰ ἐψηζάν. καταλέξω ἢ καὶ τὰ ποίεουσι. Ὁ νεηνίης ὅτω τὰδε ἀποκέαται, ῥίψας τὰ εἴματα, μεγάλη βοῆ ἐς μέσον ἔρχεται, καὶ ξίφος ἀναρέει (τὰ ἢ πολλὰ ἔτεα, ἐμὸι δοκίαι, ἀπὸ τῶν ἔσηκε) λαβὼν ἢ αὐτίκα τάμνει ἑαυτὸν, θέει τε ἀπὸ τῆς πό-*

λιθῶ, καὶ τῆσι χέρσι φέρει τὰ ἕταμε. ἐς ὀκίην ἢ εἰκίην τὰδε ἀπορρίψαι, ἐκ ταύτης ἐσθῆτά τε θελέην, καὶ κόσμον τὸ γυναικῆϊον λαμβάνει.

Diebus autem certis multitudo in templum congregatur; & Galli frequentes, hominesque illi Sacri, quos dixi, orgia celebrant, cubitosque incidunt, tergisque mutua verbera excipiunt. Multi autem adstantes ipsis tibiā canunt & tympana pulsant: alii divinitus inspirata, & sacra, carmina cantant. Atque hæc fiunt extra ædem: quod qui faciunt in eam non ingrediuntur. His diebus etiam Galli fiunt. Postquam enim alii tibia cecinerint, ac sacramento sese obstrinxerint, ad multos jam venit furor, multique qui ad spectaculum venerunt postea talia fecerunt. Ea autem referam quæ faciunt. Adolescens cui hæc parata sunt, abjectis vestibus, magno clamore in medium prodit, atque ensē dstringit (hæc jam per multos annos ita constituta sunt) [sic namque vertendum, nisi in Græco textu, uti conjiçio legendum sit ἐνχεα, idque ad gladios in eum usum servatos spectet] quo protinus accepto, semetipsum castrat, curritque per urbem, & manibus portat ea quæ resecut. In quamcunque autem domum ea projicit, inde fœmineam vestem, & muliebrem ornatum accipit. Atque hæc quidem in castrationibus faciunt.

Hos utique Gallos Apulejus de triviali popularium fæce homines vocat: iique multum discrepasse gradu dignitatis atque honoris videntur ab istis, qui illorum *Antistes* & *Archigalli* erant: ut quorum *comites* hi tantum essent ac *ministri*. Ut enim Festus ipsos *Magnæ Matris comites* appellat, sic & Ovidius lib. 4. *Fastorum*.

*Ibunt [ac quidem Romæ] semimares, & inania tympana tudent,
Æraque tinnitus ære repulsa dabunt.*

THIS PAGE IS LOCKED TO FREE MEMBERS

Purchase full membership to immediately unlock this page

HISTORY

Tens of thousands of important historical sources, many previously unobtainable, are now available for the first time with a Forgotten Books Full Membership.

Unlimited Access
\$8.99/month

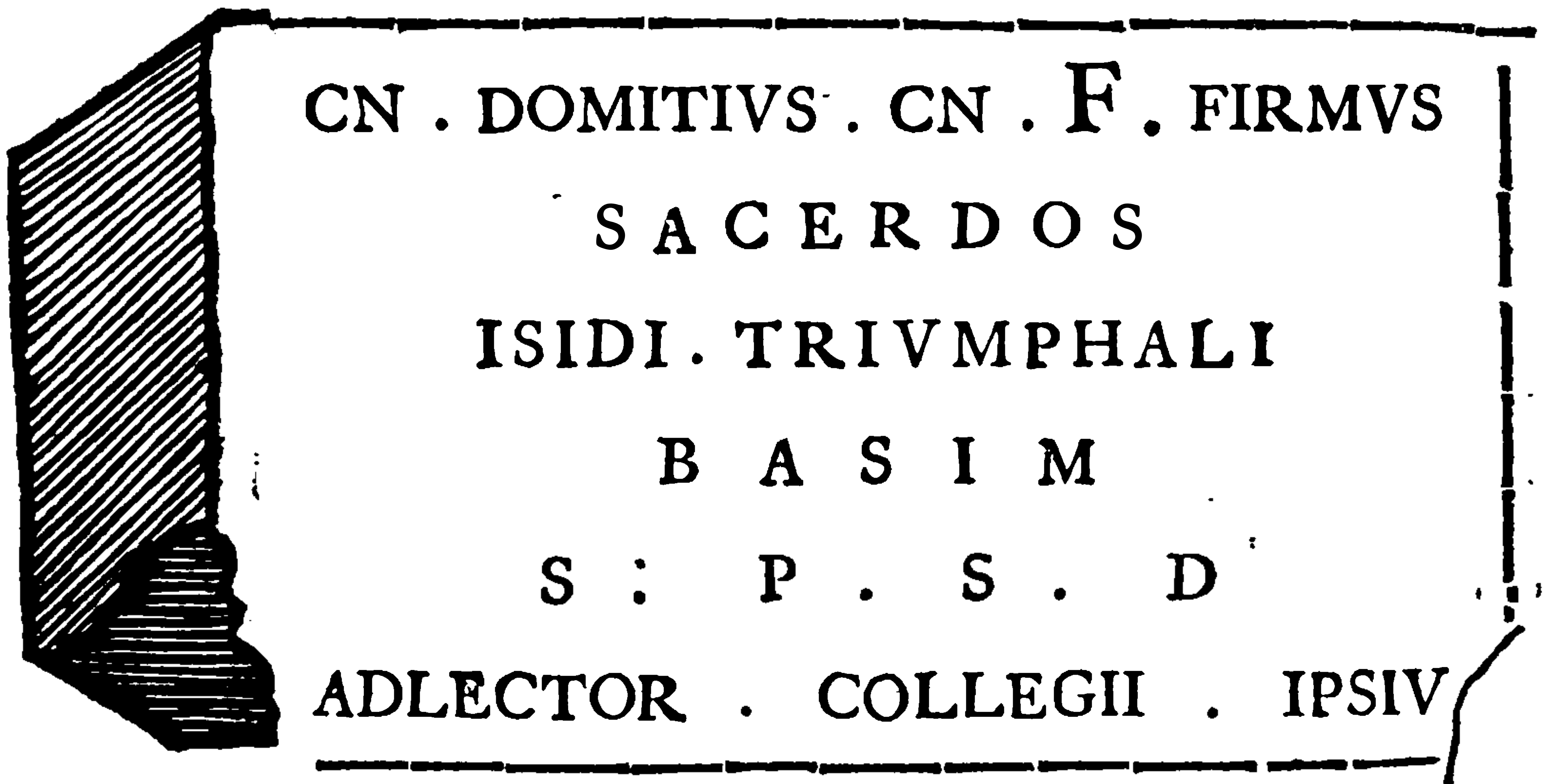
Continue

*Fair usage policy applies

L . CASSIO . HERMO
 DORO . NAVCLERO
 QUI . ERAT . IN . COLLEG
 SERAPIS . SALON . PER
 FRETA . PER . MARIA . TRA
 IECTVS . AEPE . PER . VND
 QUI . NON . DEBVERAT
 * OBITVS . REMANERE
 IN . AETERN . SET . MECVM
 CONIVNX . SI . VIVERE
 NOLVERAS . AD . STYGA
 PERPETVA . VEL . RATE
 FVNEREA . VTINAM
 TECVM . COMITATA
 FVISSEM . VLPIA . CANDI
 DA . DOMVS . SALON

M . P .
 AETERN . QVE . FVIT . IN . COLL . YSID

Sic & apud Gruterum, (pag. 83. n°. 83. 14.) habemus

CN . DOMITIVS . CN . F . FIRMVS
 SACERDOS
 ISIDI . TRIVMPHALI
 BASIM
 S : P . S . D
 ADLECTOR . COLLEGII . IPSIV

Sicut

* OBLITVS hic legendum credo,

Sicut *Adlectores* erant, ita & inde *adlecti* in hoc illudve collegium: ut patet ex sequenti inscriptione pag. 330. 1. exhibita

LAVDATVS. POPVLO. SOLITVS. MANDATA. REFERRE
ADLECTVS. SCAENAE. PARASITVS. APOLLINIS. IDEM
MVLTVRVM. IN. MIMIS. SALTANTIBVS. VTILIS. ACTOR

Ita enim recte suppletur hujus marmoris fragmentum. Ex quo quoque notandus magni illius Scaligeri, in indice Gru-
teriano, error; ibi namque habetur *Sacerdos Synhodi Apol-
linis*: quum in ipsa inscriptione (quam alia occasione jam
supra adduxi) habeatur ac legendum sit, *PANTOMI-
MO SUI TEMPORIS PRIMO, SACER-
DOTI SYNHODI, APOLLINIS PARA-
SITO, ALUMNO FAUSTINÆ, &c.*

Cujusnam verò *Synodi* hic Sacerdos fuerit incertum est.
Synodum ξυσικήν in sequentibus videmus, ac quæ Herculi
Sacra erat, sicut ipse ξυσός. At *Synodi* quoque aliæ erant
aliis Dîs Deabusve Sacræ; sicut ex sequenti hac inscriptione
videre licet:

Η ΣΥΝΟΔΟΣ . ΤΩΝ . ΜΥΣΤΩΝ . ΤΗΣ . ΜΕΓΑΛΗΣ
ΘΕΑΣ . ΘΕΣΜΟΦΟΡΟΥ . ΔΗΜΗΤΡΟΣ . ΜΗΤΡΟΔΩΡΟΝ
ΕΡΜΟΓΕΝΟΥΣ . ΤΟΥ . ΜΗΤΡΟΔΩΡΟΥ . ΜΑΤΡΩΝ
ΣΥΜΜΑΡΤΤΡΑΣ . ΤΟΝ . ΣΤΕΦΑΝΗΦΟΡΟΝ

*Conventus Sacerdotum Magnæ
Deæ legiferæ Cereris & Metrodorum
Hermogenis filii & Metrodori (Filius) & M. Matris
Deum (Sacerdotem)
Pronuntians Stephanephorum.*

Quæ inscriptio Venetiis extat in lapide togatam sustinente statuam: in quo rursus idem Scaliger vocem ΜΑΤΡΩΟΝ, quæ ΜΗΤΡΩΟΝ legi debet, in nominato indice pro nomine appellativo, non Sacerdote M. Matris, habet. Interim plura Collegia, seu Synodos, cum Sacerdotales tum alios, reperire est: de quibus forsan alibi latius.

Porro non solum *Apollinis*, verum & *Herculis Parasitos* reperimus apud Athenæum lib. VI. hoc modo, ex emendatione magni If. Casauboni: το ἔω ᾠδασίτης ὄνομα νῦν μὲν ἄδοξόν ἐστι, ᾠδασίη τῶν ἀρχαίοις ἀρεσκομένη τῶ ᾠδασίτων ἱερὸν πρῶτον, ἔπειτα συνθροίνῳ παρόμοιον. ἐν κωμοσώργει μὲν ἔν ἐν τῷ Ἡρακλείῳ σήλη τις ἔστιν, ἐν ἣ ψήφισμα μὲν Ἀλκιβιάδου γραμματικῶς ἢ Στέφανου Θουκυδίδου λέγειται τὸ ἐν αὐτῷ περὶ τῆ προσηγορίας ἔτι. ταὶ δὲ ἑπιμήνια θύετω ὁ ἱερός μὲν τῶ ᾠδασίτων· αἱ δὲ ᾠδασίται ἕνα τῶ ἐκ τῶν νόθων, καὶ τῶ τῶν παίδων, καὶ πᾶσι, ἀναγκαζόντων. ὅς δ' ἂν μὴ θέλη ᾠδασίτην εἰσαγέτω καὶ περὶ τῶν εἰς τὸ δικαστήριον. ἐν δὲ τοῖς κύρβεσι τοῖς περὶ τῶν Δηλιασῶν, ἔτι γέγραπται καὶ τῶ κήρυκι ἐκ τῶ γένους τῶ κηρύκων ἔτι μυσσηλώιδου. τῶ δὲ ᾠδασίτην ἐν τῷ Δηλίῳ ἐνιαυτῶν. ἐν δὲ Παλληνίδι τοῖς ἀναθήμασιν ἑπιγέγραπται ταῦτα, Ἄρχοντες ἔω ᾠδασίται ἀνέθεσαν, οἱ μὲν ἐπι Πυθοδώρου Ἄρχοντος σεφαναθέντες χρυσῶ σέφανῳ. ἐπι δὲ φυλῆς ἱερείας ᾠδασίται ἐπι Λυκοστράτου Γαργήτιος, Περικλῆς Περικλείτου Πιπιδῆος. Χάριμος Δημοχάρης Γαργήτιος. καὶ τοῖς ἔω βασιλέως δὲ νόμοις γέγραπται θύειν τῷ Ἀπόλλωνι τῶ Ἀχαρνέων ᾠδασίτης. κλέαρχος δ' ὁ Σολῶς, εἰς δ' ἔτι τῶν Ἀριστοτέλους ἔτι μαθητῶν, ἐν τῷ πρώτῳ τῶν βίων ἔτι γράφει ἔπειτα δὲ ᾠδασίτων, νῦν μὲν τῶ ἔπιμον, τότε δὲ τῶ εἰς τὸ συμβῆδρον κατηλαγμένον. ἐν γὰρ τοῖς παλαιοῖς νόμοις αἱ πλείους τῶν πόλεων, ἔτι δὲ καὶ σήμερον, τῶ ἐπιμιοτάταις δὲ χαῖς συγκαταλέγουσι ᾠδασίτης. κλείδημος δ' ἐν τῇ Ἀττικῇ Φησί, καὶ ᾠδασίται δ' ἠρέθησαν τῷ Ἡρακλεῖ. καὶ Θεμισίων δ' ἐν Παλληνίδι, ἐπιμελεῖσθαι δὲ τῶ βασιλέα τῶ αἰεὶ βασιλεύοντα, καὶ τῶ ᾠδασίτης ἔτι ἂν ἐκ τῶν δήμων προαιρῶνται, καὶ τῶ γέροντας καὶ τῶ γυναῖκας ταῖς πρωτοπίσεις. ἔχει δὲ καὶ τῶν καλέμα

THIS PAGE IS LOCKED TO FREE MEMBERS

Purchase full membership to immediately unlock this page

Know Your Bible

Forgotten Books'
Full Membership
provides unlimited
access to more than
28,000 volumes of
Christian literature for
\$8.99/month

**HOLY
BIBLE**

Continue

*Fair use policy applies

est, ut scribit Herodicus Crateterus, de Parasitis hæc memoria tradidit; nomen id, nunc sordidum & infame, apud antiquos invenitur sanctum; & perinde ac si dixissent οὐ-
 θόινον i. e. coëpulonem. Itaque in Cynosargis Herculeo templo columnam extare (scribit) in qua exsculptum est decretum Alcibiadis, scribâ Stephano Thucididis filio, in quo de hac nuncupatione ita promulgatum est. Epimenia Sacra cum Parasitis sacerdos sacer operator. Parasiti unum quempiam ex spuris hominibus, ac eorum liberis, secundum leges (seu consuetudinem) patrias parasitum eligant: nolentem vero sacerdos, super hac re trahat in iudicium. In publicis tabulis legum quæ latæ sunt de Deliasis, ita scriptum est: Caduceator (seu Ceryces, vel pre-
 cones) duo sunt, ex Cerycon familia Mysteriotide; per anni spatium. in Delo parasiti sunt [nempe Apollinis, non Herculis.] In Pallenide (tribu) donariis hæc inscripta sunt: Archontes & Parasiti posuerunt; illi quidem sub Archonte Pythodoro corona aurea coronati; Parasiti vero cum Sacerdos (fœmina) Tribus.

. esset, ac dum Archon Lycostratus Gargettius esset, Pericles Periclitæ F. Pitheus, & Charinus Demochari F. Gargettius. Quin & in legibus Regis mandatur Acharnensium parasitis ut Apollini sacrificent. Clearhus vero Solensis, unus ex Aristotelis discipulis, scribit libro primo Viarum; Parasitum olim dictum promptum paratumque hominem, nunc autem immutata significatione, victus socium. Itaque in antiquis legibus, quin & hodie, plurimæ civitates, in honoratissimorum magistratum consortium parasitos quoque assumunt. Cleidemus autem ita, in Attide, scribit: Herculi quoque parasitos crevere. Themison, in Pallenide: Rex, cujus perpetuum regnum sit, Parasiti e tribubus electi, senes, & fœminæ, quas appellant πρωτόμοις (quasi dicas PROPINATRICES)

curam gerunto. In his ô bone Ulpiane, sciscitare potes quæ sint illæ fœminæ πρωτοπόαι. Verum de parasitis nunc nobis sermo. In Anaceio columnæ cuidam hoc inscriptum legitur: E bobus præcipuis, tertia ludis celebrandis imperdatur; e duabus reliquis altera tribuatur Sacerdoti, altera Parasitis. Crates libro secundo proprietatis Attici sermonis ait: Parasitus nunc sane rem fœdam & inhonestam significat, olim vero sic vocabantur quos colligendis sacris frumentis eligebant. Parasitorum quoque (collegium &) curia quædam erat. Itaque in regis legibus hoc scriptum est: Regi curæ sit, ut magistratus creentur, (sive Archontes:) utque sicut legibus cautum est, e tribubus parasi eligantur: utque hi parasi ex Bucolia. [de qua alibi aliquid dicitur] unusquisque pro sua parte, hordei sextaria seligant ut inde patrio more ii qui vere Athenienses sunt epulentur: ex collecta vero hordei quoque sextarium Acharnensium Parasi præbeant Apollini in CURIAM [sive, ut Dalechampus, ad priscos epulorum & sacrorum ritus.] Curiam autem parasitis fuisse, in eadem sic lege scribitur: Ad instaurandum resarciendumque vetus templum, & PARASITIUM, (seu parasitorum curiam) tantum pecuniæ detur, quantâ faciundum opus locaverint sacrorum ædificiorum instauratores. Hinc manifestum est Parasitium dictum fuisse locum istum in quo primitias frumenti sacri recondebant Parasi. Eadem refert & Philochorus, in opere cui titulus Tetrapolis; eos recensens; qui in Parasitorum Herculis cœtum cooptati fuerant. Sicut & eadem tradit comicus Diodorus Sinopensis, in Epiclero: cujus testimonium infra citabo. Aristoteles, in Methonensium republica, parasitos duos scribit Archontibus singulis assignatos fuisse, Polemarchis vero unum; eosque & a piscatoribus, & ab aliis certum ac præstitutum accepisse obsonium. Videmus hîc igitur æque Apollinis Parasitos quam Herculis.

Hos autem *Parasitos* fere fuisse apud Athenienses, quod *Epulones* apud Romanos, optime meo iudicio, observat Casaubonus: cujus animadvertiones in hunc Athenæi locum consulat Lector; sicut & Hesychium. Quamvis autem ad propositum nostrum hîc id nihil faciat, tamen occasione hac data aliquid de *Alumnis Faustinae* adjiciendum jam præcedentibus puto: quod ista non usque adeo vulgaris sint. Apud Spartianum videmus pueros ac puellas in id electas ut a Cæsarum nomine appellati, ipsorum Cæsarum sumptu alimenta caperent, seu publice alerentur: id enim is exemplo Trajani, in Hadriani vita ita ostendit: *Pueris ac puellis, quibus etiam Trajanus alimenta detulerat, incrementum liberalitatis adjecit.* Hos, autem a Trajano primum nomen traxisse docet sequens, apud Gruterum, pag. 1084. 7. inscriptio:

IMP . NERVAE . TRAIAN . AUG
 GERM . P . MAX . TRIB
 POTEST . COS . IIII . P . P
 NOMINE . PUERORUM
 PUELLARUMQUE
 ULPIANORUM

Sic; teste Capitolino, Antoninus Pius *Faustinianas puellas instituit*, in honorem uxoris *Faustinae*, quam tertio imperii anno amiserat: ita enim ille: *Puellas alimentarias in honorem Faustinae Faustinianas constituit.* Ac hujus exemplo postea (eodem testante Capitolino) M. Antoninus Philosophus *Novas puellas Faustinianas instituit in honorem uxoris mortuae.* Quin & de *Mammæanis pueris puellisque* ab Alexandro Severo institutis adhucdum viventi matri, ita
 Lam-

THIS PAGE IS LOCKED TO FREE MEMBERS

Purchase full membership to immediately unlock this page

HISTORY

Tens of thousands of important historical sources, many previously unobtainable, are now available for the first time with a Forgotten Books Full Membership.

Unlimited Access
\$8.99/month

Continue

*Fair usage policy applies

quitur, non tamen Romæ exstructa. *Fœminas Sacerdotes* tamen & Romæ fuisse *Faustinae*, illisque, sicut & Flaminicis, has *Faustinianas* interfuisse circa Sacra facienda, crediderim plane. *Faustinas* namque *Sacerdotes* reperimus apud jam toties allatum Gruterum pag. 321. 5.

S A E N I A E . C N : F I L
 B A L B I L L A E
 S A C E R D O T I . D I V A E
 F A U S T I N A E . D E C U R I
 O N E S . A E R E . C O L L A
 T O . O B . M E R I T A . E I U S

Sic & eadem pagina *Plotinae Sacerdotem* habemus:

A E M I L I A E
 C . F
 A E Q U A E
 S A C E R D . D I V A E
 P L O T I N A E
 C O L L . C E N T
 T I T U L O . U S A

Quin & n°. 2. *Flaminicam Plotinae*, sic

C A N T I A E
 L . F . S A T U R N I N A E
 P A T R O N . C O L O N
 F L A M I N I C A E
 S A C E R D . D I V A E . P L O T I N A E
 H I C . E T . F O R O : S E M P R O N I I
 D . D

Sic quoque *Sacerdotes* ibidem, *Divæ Marcianæ*. ac pag. 1088. II. *Faustinæ* simul ac *Matidiæ*.

L E P I D I A E . L . F
 P R O C U L A E
 S A C E R D O T I . D I V A E
 F A U S T I N A E
 A U G . E T
 D I V A E . M A T I D I A E
 A U G . D . D . P
 P E C U N I A . A B . E A
 R E M I S S A

Nullas tamen reperimus *Puellas Plotinianas*, aut *Marcianas*: quamvis ipsarum *Sacerdotes*, ac *Flamnicas* inveniamus. Quod licet ita esset, non inde sequeretur *Puellas* istas, sive *Faustinianas*, sive *Mammæanas*, sive & *Plotinianas* aut *Marcianas* *Sacerdotes* istarum *Divarum* fuisse.

Verum enim vero redeundum nobis tandem est ad *Gallos* nostros *M. D. M. Idææ*, quos dixeram, non fuisse hujus *M. M. Sacerdotes*, sed solum *collegiatos*, qui *Archigallis* suis (ut *monachi* hodie suis *Abbatibus*) suberant. An vero hi *Galli* in ipsa *Pessinunte* *Sacerdotes* fuerint incertum quidem; nec mihi usque adeo credibile. De *Gallis* ad *Sestum* *Livio* occurrentibus nihil tale apparet. Ita enim *Titus Livius* Dec. 4. lib. 7. *Fam subeuntibus armatis muros fanatici Galli primum CUM SOLENNI HABITU ante portam occurrunt. Jussu se Matris Deum FAMULOS Deæ venire memorant, ad precandum Romanum, ut parceret mœnibus urbique.* Neque de illis *Pessinunticis*, qui proculdubio cum *Archigallo* suo, occurrebant *Consuli Romano*; ac de quibus idem *Titus Livius* Dec. 4. lib.

lib. 8. *Transgressis ponte perfecto flumen, præter ripam euntibus Galli Matris Magnæ a Pessinuntè occurrere, CUM INSIGNIBUS SUIIS, vaticinantes fanatico carmine, Deam Romanis viam belli & victoriam dare, imperiumque ejus regionis. Accipere se omen cum dixisset Consul, castra eo ipso loco posuit.*

Nec magis patet id ex Lactantio, ubi lib. 1. De Sacris cum Matris Deorum, tum Bellonæ, ita loquitur: *Quorum [sacrorum] alia sunt Matris Deum, in quibus homines suis ipsi virilibus litant: amputato enim sexu nec viros se nec fœminas faciunt: alia Virtutis, quam eandem Bellonam vocant: in quibus IPSI SACERDOTE non alieno, sed suo cruore sacrificant.* ubi ipsos Bellonarios Sacerdotes a triviali Gallorum turba distinguit; cum & hos se proprio sanguine cruentasse indicet. Sicut nullo modo negare velim Archigallos minus se quam cæteros Gallos castrasse: quod putem ex istis vulgaribus Gallis jam dudum aliquem castratum in Archigallum eligi solenne fuisse; atque ita in reliquorum caput, præsidem ac Sacerdotem.

Isiaci autem (ut hæc rursus interponam) & Sacerdotem sibi *Summum* habebant, & alios minores Sacerdotes; tum tertio ordine erat vulgus *Isiacorum*, *Grex* scilicet *luniger* & *calvus*; atque adeo *Sacricolæ* seu religiosi, aut vulgares mystæ: qui tamen Sacerdotes non erant. Ostendit hoc satis clare Apulejus lib. XI. per hæc Sequentia: *Tunc influunt turbæ Sacris Divinis initiatæ, viri fœminæque omnis dignitatis, & omnis ætatis, linteæ vestis candore puro luminosi: illæ limpido tegmine crines madidos obvolutæ; hi capillum derasi funditus, vertice prænitentes: magnæ religionis terrena sidera, æreis & argenteis, imò vero aureis etiam, sistris argutum tinnitum constrepentes.* Sed [NB] *Antistites* [a quibus *Summus Sacerdos*, quem subinde nominat, ipsi distinguitur] *sacrorum, proceres illi, qui candido lintea-*
mine

THIS PAGE IS LOCKED TO FREE MEMBERS

Purchase full membership to immediately unlock this page

Know Your Bible

Forgotten Books'
Full Membership
provides unlimited
access to more than
28,000 volumes of
Christian literature for
\$8.99/month

**HOLY
BIBLE**

Continue

*Fair use policy applies

quotannis alius surrogatur: qui solus purpuream vestem gerit, & aurea tibia redimitur. Alia [NB] est hominum sacrorum multitudo, tibicinum videlicet & fistulorum & GALLORUM: sunt & mulieres insanæ & mente captæ, &c. Per quæ videmus, si quid ego videre valeo, Gallos a Sacerdotibus clare distingui; illosque, ut minoris ordinis ac dignitatis, cum tibicinibus ac fistuloribus &c. conjungi, sed *Vatum* hîc locum potius occupasse. Nec frustra illos a Tertulliano non Sacerdotes, sed *M. Matri consecratos* appellari. vide pag. 25.

Gallorum vero, ut dixi, Caput, Præses, ac Princeps, Sacerdosque illius turbæ, erat *Archigallus*. non tamen eatenus numerandus inter *Taurobolios*; quamvis & *Isiaci* ac *Mithriaci* Sacerdotes quandoque & huic *Sacro Taurobolio* initiarentur: ut patet ex. gr. tum ex *Cecina Lollianâ*, & ex *Ulpio Egnatio*, *Isidis* Sacerdotibus; tum ex *Vettio Agorio Prætextato*: qui *Pater Sacrorum* erat, *Mithræ* Dei scilicet; minime vero *Pater Sacrorum Achaia*; ut perabsurde asserit Gutherius, de *Veteri Jure Pontificio*, lib. I. cap. 7. his verbis: *Vettius Prætextatus Pontifex Vestæ, idem P. ATER SACRORVM ACHAIÆ* nominatur. At cur non simul eum facit *Neocorum Lusitaniæ*, & *Hierophantam Proconsulem*? Nempe columnas diversas, licet juxta se positas, confundit: ut ex ipsa inscriptione jam suprâ adductâ luce clarius perspicitur. Interim subjungit: *Fuit Pater Patrum Dei Solis*, quasi hic ab illo (*Vettio*) diversus fuisset: ac respicit proculdubio ad *Sextilium Ædesium Agesilaum*, qui *Pater Patrum Solis invicti Mithræ* dicitur: sicut idem quoque videmus in *Rufo Cejonio Cæsabino*.

Ut vero de vulgaribus ac trivialibus Gallis loqui videatur *Lucanus*, dum canit lib: I. v. 565,

. crinemque rotantes

Sanguineum, populis cecinerunt tristia Galli,

Sic de *Archigallo* ut *Sacerdote* loquitur, Tertullianus Apologetici cap. 25. in hunc modum: *Cum Marco Aurelio apud Syrmium reipublicæ exempto, die decimo Sexto Kalendarum Aprilium, Archigallus ille sanctissimus die nono Kalendarum earundem, quo sanguinem impurum, lacertos quoque castrando libabat pro salute Imperatoris Marci jam interempti, solita æque imperia mandavit; votorum scilicet. Illorum nempe erat, inter Gallos saltem, vota mandare facienda pro salute aliorum. Quomodo autem Taurobolium alii ex ipsorum Vaticinatione acceperint, mihi obscurum est. Interim habemus Taurobolium factum ex Vaticinatione Pusoni Juliani Archigalli: circa quam rem major lux, nobis affulgere posset, si marmor illud misere mutilatum, magis integrum ad nostra tempora perdurasset.*

Romani difficulter, aut non, (publice saltem) admittebant Sacra peregrina: ac si id facerent, illa aliquatenus reformabant. Ostendit hoc Dionysius Halicarnassæus lib. II. ubi, post alia prægressa, hanc quidem ad rem facientia, at nimis multa quam ut huc afferantur, ait: Ἐορτή τὲ παρ' αὐτοῖς ἐδεμία μελαίμων ἢ πένθιμος ἄγεται, καπεὶ δὲ ἔχουσα ἔθνη γυναικῶν ὑπὲρ θεῶν ἀφανιζομένοις, ὡς περ Ἑλλήσιν ὑπιτελείται πρὸς τε Περσεφόνης ἀρπαγὴν, καὶ τὰ Διονυσίᾳ πάθη, καὶ ὅσα ἄλλα τοιαῦτα. ἐδὲ αὖ ἴδοι τις παρ' αὐτοῖς, καὶ τοῖς διεφθαρμένοις τῶν ἔθων ἤδη, ἃ θεοφορήσεις, ἃ κερυθασμῶδες, ὅσα δὲ γερμῶδες, ἃ βαυχέας ἔτελετὰς ἀπορρήτους, ἃ ἀπαυυχιασμῶδες ἐν ἱεροῖς ἀνδρῶν συν γυναιξίν, ὅσα ἄλλο τῶν παλαιωσιῶν τέτοις τερατεύματων. ἐδὲν, ἀλλὰ ἀλαβῶς ἅπαντα πραττόμενά τε καὶ λεγόμενα τὰ πρὸς τὰς θεὰς, ὡς ἔτε παρ' Ἑλλήσιν ἔτε παρὰ βαρβάροις. καὶ ὁ πάντων μάλιστ' ἔγωγε, τεθαύμακα, καίπερ μυρίων ῥῶν εἰς τὴν πόλιν ἐληλυθότων ἔθων, οἷς πολλὴ ἀνάγκη σέβειν τὰς παλαιὰς θεὰς τοῖς οἰκθρῶν νομίμοις, ἐδὲν ἕως εἰς ζῆλον ἔλυθε τῶν ξενικῶν ὑπιτηδωμάτων ἢ πόλις δημοσία: ὁ πολλαῖς ἤδη συνέβη παθεῖν. ἀλλὰ ἔειπνα καὶ χρησμῶδες ἐπεισηγάγετο ἱερά, τοῖς ἑαυτῆς αὐτὰ πρῶτον νόμοις, ἀπασαν ἐκβάλλουσα περθρεῖαν μυθικήν, ὡς περ τὰ τῶν ἰθαίων ἱερά. θυσίας μὲν

Ἐν αὐτῇ δὲ ἀγῶνας ἀγασιν. ἀνὰ πᾶν ἔτι οἱ θεοὶ καὶ τὰς Ῥωμαίων νόμους ἱερῶτα δὲ αὐτῆς ἀνῆρ Φρυξ, καὶ γυνὴ Φρυγιά. &c.
Et nullus dies festus apud ipsos atratus aut lugubris agitur, habens planctus & luētus muliebres, ob deos raptos; ut a Græcis fit in Proserpinæ raptu, & in Bacchi casibus; & aliis hujusmodi. Neque quispiam videat apud eos (quamvis mores jam sint depravati) aut homines numine afflatos, aut furores Corybanticos, aut cœtus clandestinos, aut Bacchanalia, & mysteria occulta, aut vigilias nocturnas virorum cum mulieribus in templis mixtorum, aut ullum aliud istiusmodi monstrum, sed videat caute omnia quæ ad deos spectant; & fieri & dici, præter Græcarum & Barbararum gentium morem. Et (quod omnium maxime ego sum miratus) licet innumeræ gentes in urbem venerint, quibus omnino necesse est colere deos patrios ritu domestico, nulla tamen peregrina Sacra hæc urbs est emulata ita, ut publice sint receptæ: (id quod in multis urbibus jam accidit) sed etiam si qua sacra, oraculis jubentibus in rempublicam introducuntur, SUI RITIBUS CIVES EA COLUNT, rejectis omnibus fabulosis superstitionibus: cujusmodi sunt Sacra MATRIS IDEÆ. Quotannis enim Prætores, EX ROMANORUM INSTITUTIS illi sacrificia & ludos faciunt. Sacra autem illius peragunt vir Phrygius & mulier Phrygia, &c. quæ jam suprâ à me allata sunt, atque inde repeti possunt.

Inde est quod apud Reinesium Classe 1. n°. 281. habemus.

DIANAË . SOSPITAE
 L . SEPTIMIUS . L . F . TROM
 FELIX . VICTOR . SACERD
 MATR . D . M . I . ET . ATTINI
 POP . ROM
 SUA . PECUNIA . DED

THIS PAGE IS LOCKED TO FREE MEMBERS

Purchase full membership to immediately unlock this page

HISTORY

Tens of thousands of important historical sources, many previously unobtainable, are now available for the first time with a Forgotten Books Full Membership.

Unlimited Access
\$8.99/month

Continue

*Fair usage policy applies

εὐὸς συνάγων. Ἐ μητραγύρτης ὁ δὲ Π'έας ἱεράς. ὁ κτ' μῆνα ἀγείρων καὶ
 συναθροίζων. At quovis pignore decertare velim, hæc male
 descripta ac transposita ita esse legenda, Μηναγύρτης ὁ δὲ μῆ-
 νὸς συνάγων, καὶ ὁ κτ' μῆνα ἀγείρων καὶ συναθροίζων. Μητραγύρ-
 τής ὁ δὲ Π'έας ἱεράς; ac quidem Archigailus. Ad quem quo-
 que hæc spectare puto: Μητραγύρτης. ἐλθὼν πρὸς εἰς τὴν Ἀπικὴν,
 ἐμύει τὰς γυναῖκας τῆ μητρὶ τῶ θεῶν ὡς ἐκείνοι φασίν. &c. Inte-
 rim hos μητραγύρτας, sicut ad Archigallos referendi sunt,
 ita tamen ad *Sacerdotes Matris Deorum* non esse referendos,
 indicant satis illa, quæ supra ex hb. 3. Pædagogi Clementis
 Alexandrini attuli; sicut & ista apud eundem:

Οὐδεὶς μὲν ἀρέσκει περιπατῶν ἔξω θεῶν
 μετὰ γυναικῶν, ἔθ' εἰς οἰκίας παρρησιῶν
 Ἐπὶ δὲ σαιδὶς Μητραγύρτης.

DISSERTATIO SECUNDA

DE

Pontifice Maximo, Vicario Pontificis,
Rege Sacrorum, Archontibus, &c.

CAPUT I.

Qualinam fundamento superstruantur illa, quæ ex Prudentio de Summo Sacerdote, ut Pontifice Maximo Romanorum, ac per Taurobolium in id munus consecrato, adducuntur. Summos Sacerdotes pluribus in locis, extra Romam, tum viros, tum fœminas; quin & inter Christianos (viros nempe) obtinuisse. Disquiritur porrò, an Flavius Julianus Cæsar, per id Sacrum, unquam Pontifex Maximus fuerit consecratus: qua occasione & Gregorii Nazianzeni verba expenduntur; hacque rursus occasione Sacra ἐτροπα. Probatur denique, Gratianum revera Pontificem Maximum fuisse; tam ex Inscriptionibus, quam ex Ausonio, &c.

Sicut, dum de Sacris Tauroboliis egi, vidimus Summum Sacerdotem Prudentii (in ipsius Martire Romano) minime denotare Pontificem Maximum Romanorum, istumque Pontificem minime per tale Sacrum, seu consecrationem, factum fuisse Pontificem Maximum; nullamque plane per hoc Sacrum cujuscunque demum factam fuisse creationem aut consecrationem; ac multo minus ullum Imperatorem aut Cæsarem, hoc sacrum suscepisse, ut per istud fieret Pontifex

tifex Maximus: sic de nullo Cæsare constat, eum (nisi id de Helio gabalo statuamus) huic Sacro fuisse initiarum. Et tamen illius Prudentii ibidem allatis versibus, in iisque nomini *Summi Sacerdotis ac Pontificis*, innituntur cum Baro-nius tum alii eruditi, ut talia de ipsis affirmant.

At non animadvertunt isti viri, Apuleium lib. XI. Archie-rea Iliacorum talibus appellare nominibus. ut quem eo loco vocat *Primarium Sacerdotem*, alio *Præcipuum Sacerdo-tem*, alio rursus *Summum Sacerdotem*, alio denique *Sacer-dotem Maximum*. Sic enim ille: *Summus Sacerdos tæda lucidâ, & ovo, & sulphure solemnissimas preces de casto præfatus, &c.* atque iterum: *Sacerdos Maximus, quique divinas effigies progerebant, & qui venerandis penetrali-bus pridem fuerant initiati, &c.*

Nec cogitasse videntur, non solum inter viros Sacerdo-tes ipsorumve Collegia, Summos *Sacerdotes*, sive ἀρχιερείας obtinuisse, sed etiam inter fœminas: sicut inter virgines, seu Sacerdotes, vestales, *Virgo Maxima*; prout sequentes in-scriptiones indicant; ut:

COELIAE . CLAUDIANAÆ
V . V . MAXIMAE, &c.

Item

COELIAE . CONCORDIAE
VESTALI . MAXIMAE, &c.

Tum &

TARPEIAE . VALERIANAÆ
VIR . VEST . MAXIMAE, &c.

Atque

THIS PAGE IS LOCKED TO FREE MEMBERS

Purchase full membership to immediately unlock this page

Know Your Bible

Forgotten Books'
Full Membership
provides unlimited
access to more than
28,000 volumes of
Christian literature for
\$8.99/month

**HOLY
BIBLE**

Continue

*Fair use policy applies

aliquid hujusmodi; sed tantum PRIMÆ-SEDIS EPISCOPUS.

De Fl. Juliano Cæsare interim asserit Illustrissimus Baronius, eum per istud *Sacrum* a Prudentio descriptum factum fuisse *Pontificem Maximum*; nempe ex his versibus:

Principibus tamen e cunctis non defuit unus, &c.

Quibus interim nihil minus quam istud indicatur. id namque solum dicitur:

*Perfidus ille Deo, quamvis non perfidus urbi,
Augustum caput ante pedes curvare Minervæ
Fictilis, & soleas Junonis lambere, plantis
Herculis advolvi, genua incurvare Dianæ.
Quin & Apollineo frontem submittere gypso,
Aut Pollucis equum suffire ardentibus extis.*

Cuncta sane extrema ac vilissima superstitionum ipsi exprobrat: at nullam de hoc sacro mentionem injicit: quod Baronius tamen ipsi, ut impurum ac risu dignum (ac vere quidem, nec tamen magis quam cætera hîc enumerata) objicit. At majori cum verisimilitudinis umbra alii asserunt hæc, ex Nazianzeni Stelteutico primo, ut videatur is Julianus istud Sacrum suscepisse: ἤματι μὲν ἔχ' ὁσίω τὸ λῆτρον ἀπορ-
ρύπεται, τῇ καθ' ἡμᾶς τελείωσει ἢ τελείωσιν ἔ' μύσους ἀντιπρῆξις.
Sanguine impuro lavacrum extergit, initiationi quæ apud nos usurpatur execrandam initiationem opponens.

Hic namque videmus initiationem initiationi oppositam. Verum enim vero alia cruenta Sacra initiationesque inter Gentiles (præter hæc tum adhuc recentia Sacra Taurobolia) obtinuisse, docet idem ipse Prudentius nos his sequentibus:

Sunt

*Sunt Sacra, quando vosmetipsi exciditis,
 Votivus & cum membra detruncat dolor.
 Cultrum in lacertos exserit fanaticus,
 Sectisque Matrem brachiis placat Deum,
 Furere ac rotari jus putatur mysticum.
 Parca ad secandum dextra fertur impia,
 Cælum meretur vulnerum crudelitas.*

*Ast hic metenda dedicat genitalia,
 Numen reciso mitigans ab inguine,
 Offert pudendum semivir donum Deæ
 Illam revulsa masculini germinis
 Vena effluenti pascit auctam sanguine.*

*Vterque sexus sanctitati displicet,
 Medium retentat inter alternum genus:
 Mas esse cessat ille, nec fit fœmina.
 Felix Deorum Mater imberbes sibi
 Parat ministros lævibus novaculis.*

*Quid quum SACRANDEVS accipit sphragi-
 tidas, &c.*

Quamvis igitur dicat Nazianzenus Julianum initiationi, seu consecrationi (per quam Baptismum Christianum intelligit) initiationem seu consecrationem gentilem & sordidam ac quidem per sanguinem, opposuisse; non tamen ideo dicit ipsum Baptismo Christiano Baptismum per Taurobolium opposuisse: sed tantum Sacra illum Sacris opposuisse, & quatenus illa per sanguinem effusum fierent: ac siquidem ad *Taurobolia* Sacra respexerit, patet Nazianzenum minime indicare, hunc ipsum Julianum istud Sacrum suscepisse; multoque minus eum per illud Pontificem Maximum fuisse factum.

Neque ullus eorum qui contra Julianum, post mortem ipsius, scripsere, hanc, eive similem sive initiationem, sive

consecrationem (quamvis alias ipsi longe pejora, sordida, ac scelerata exprobrent) memorarunt ab ipso fuisse susceptam; non hic Nazianzenus, non Cyrillus, non alii. quare istis ex Nazianzeno supra allatis verbis subjungit (libro de Pontificatu Maximo cap. 11.) eruditissimus Bosius: *Sed Prudentii verba fortassis aptissime referas ad Taurobolium & Criobolium, Matræ Deum fieri solitum.*

Ad quæ *Sacra* tamen Nazianzenum minime respicere ipsa hujus verba, paulo altius repetita, clarissime ostendunt. Ita igitur illa habent: καὶ τὸ μὲν πρῶτον αὐτῷ τῷ Τολμημάτων, ὡς οἱ τοῖς ἀπορήτοις ἐκείνῃ καλωπιζόμενοι (εἰς οἷς ἐμπίπλει ἀναγκάζομαι λόγος;) αἵματι μὲν ἔχ' ὅσῳ τὸ λῆτρον ἀπορρύπτεται, τῇ κατ' ἡμᾶς τελειώσει τῷ τελείωσιν ἔ' μίσους ἀνιπιθεῖς, ὡς ἐν βορβόρω κυλιθεῖς κτ' τῷ παροιμίᾳ κτ' τὰς χεῖρας μιαίνεται, τῷ ἀναμάκτε θυσίας ἀποκαθαίρων δι' ἧς ἡμεῖς χεῖρ' ἔ' κοινωνῶμεν κτ' τῷ παθημάτων καὶ τῆς θεότητος, ἐνθόμοις ἢ καὶ θυσίας καθιστᾷ τὰ βασίλεια, κακοῖς συμβέλοισ κακῆς ἀρχῆς χρώμενοι. Ἀλλ' ἐπειδήγε ἐνθόμων ἐμνήσθη, κτ' τῷ πρὸς τοιαῦτα ἔ' ἀνδρὸς δεισδαιμονίας, &c. *Ac quidem primum ipsius facinorum, ut illi qui ipsius operantibus gloriabantur dicunt [verum ad qualem sermonem me delabi necesse est?] sanguine impuro ac nefando lavacrum (Baptismi) detergit, dum ita initiationem impiam atque abominandam nostræ initiationi opponit, ut sus in luto volutatus, sicut proverbium habet. & manus commaculatur dum ab incruento sacrificio, per quod nos Christo, & passionibus ipsius, & divinitati communicamus, illas quasi abstergit: ac contrà sacrificiis, quæ Dis Manibus fiunt, regnum suum, quasi constituit ac firmat, usus pravis consultoribus pravi regiminis.*

Notanda hic, in Græco textu, vox ἔντομα; quam (licet alias & ἐνόρκια, apud Hesychium, denotet) Scholiastes *Sacrificia manibus ac Dis inferis facta* explicat, ad Apollonii Ar-

THIS PAGE IS LOCKED TO FREE MEMBERS

Purchase full membership to immediately unlock this page

HISTORY

Tens of thousands of important historical sources, many previously unobtainable, are now available for the first time with a Forgotten Books Full Membership.

Unlimited Access
\$8.99/month

Continue

*Fair usage policy applies

Dolops Mercurii filius erat, qui in urbe Magnesia periit, atque ibi ad iustus sepulchrum habuit: sicut Cleo, primo Argonauticorum, narrat. Illis igitur qui ad inferos abiere sub noctem sacrificant: Dis superis vero sub auroram, jam ex oriente sole. ἔντρομα autem sacrificia ac victimæ propriè illæ sunt, quæ demortuis sacrificantur; eò quod illarum capita sub terra defecentur. Ita enim sacra faciunt Dis Manibus. Cælestibus vero, colla sursum vertentes victimas jugulant. Unde Homerus αὖ ἔρυσσαν μὲν πρῶτα Alii dicunt ἔντρομα Dis Manibus illos sacrificasse, ut sterilibus sterilia: cùm Cælestibus Dis victima testiculos habentes sacrificent.

Hæc igitur ἔντρομα Nazianzeni nihil commune habent cum *Sacris Tauroboliis*. Ut autem ab hisce *Tauroboliis* ad alia transeam, hoc postremùm consideret lector, quam belle nempe in Imperatore, seu Cæsare Romano, convenire potuerint Vestimenta illa, in quibus per *Sacra* hæc M. D. Matri initiati erant *Tauroboliatii*, quæque tamdiu gestare debebant donec Vetustate obtritâ dilacerata ac consumpta essent, cum *Sacrâ* ista Purpurâ in qua Cæsares adorabantur, ac cum *Stola* ista *Pontificali*, quæ ipsis ut *Pontificibus Maximis* offerebatur. Quam *stolam* tamen non omnibus oblatam fuisse, cum per acceptum aut invasum, sive vi sive dolo, imperium simul Pontifices Maximi essent facti, ex sequentibus non obscure liquebit. Sicuti nec credendum est, (quod hic etiam addendum) Heliogabalum, vestes illas, in quibus *Taurobolium* acceperat (modo lectionem illam *Tauroboliatius* apud Lampridium, quam Cl Salmasius tueretur constanter tueri queamus) perpetuo, atque adeo eousque gestasse. Nam sane ista vetus lectio, quam Casaubonus retinet, *Matri Deum Sacra accepit, & adeo debacchatus est, ut typum eriperet* [quæ posteriora verba ut per parenthesin dicta legi possunt] *& alia etiam Deum Sacra, quæ penitus*

tus

tus habentur condita [mysteria videlicet] ad hæc, quæ statim subsequuntur, referri possunt: *Factavit autem caput inter præcisos fanaticos, & genitalia sibi devinxit* [quasi abscissa essent], *& omnia fecit quæ Galli facere solent.* Ita ut *Sacerdos*, ac procul dubio *Summus* seu *Maximus*. M. D. *Matris* factus, forsan & *Archigallus*, in *penetræ* ipsius irruperit *typumque* (seu *Sacrum* *Dæ* signum) eriperit; (sicut & in *Vestæ* *Deæ* *penetræ* irruperat, & *Penetræ* *Sacrum* auferre conatus fuerat) *ablatumque Sanctum numen in penetræ Dei sui transtulerit; cum omnes Deos sui Dei* [Alagabali] *ministros esse diceret.* Hæc enim Lampridius de ipso, in ipsius vita, narrat.

Nemo itaque sibi hic Imperatores in Sacra ista purpura, ac simul pannis ac pediculis obsitos, ut Augustos, ac Pontifices Maximos a subditis fuisse adoratos, fingat. Verum jam convertamus nos potius ad stolam illam Pontificiam de qua modo aliquid dixi, & de qua Zosimus lib. quinto, loquitur; ac videamus simul an non Gratianus fuerit revera Pontifex Maximus. Ita igitur ille loquitur: Τῆτο ᾠδαλαβόντες ἀφ' ἑλλήνων Ῥωμαῖοι, τὸς πρώτῳ τῶν παρ' αὐτοῖς ἱερατικῶν ἔχοντες τάξιν, Πονηφικὰς προσηγόρευσαν. οἷς συναρθεῖσθαι τὸς βασιλέας, διὰ τὸ τὴν ἀξίαν ὑπερέχον, ἐνομοθέτησαν. καὶ ἔτυχε τῆτος Νομῆος Πομπηίου πρώτου, καὶ πάντες ἐξῆς, οἱ τε λεγόμενοι Ῥήγες, καὶ μετ' ἐκείνης Ἐκταβιανὸς τε αὐτὸς, καὶ οἱ μετ' ἐκείνου τῶν Ῥωμαίων Δαδεξάμωροι μοναρχίαν. ἅμα γὰρ τῷ ᾠδαλαβεῖν ἕκαστον τὸ τῶν ὅλων δεξιῶν, ἡ ἱερατικὴ σολὴ ᾠδα τῶν Ποντοφίκων αὐτῶν προσηφέρετο καὶ ᾠδα ῥηῖμα Πόντιφιξ Μάξιμου ἀνεγράφετο. ὅπερ ἐστὶν δεξιερῶς μέγιστον. οἱ μὲν ἔν' ἄλλοι πάντες ἀπικράτορες, ἀσμεμέστα φαίνονται δεξάμωροι τῆτι μὲν, καὶ τῆ Ὀπιγραφῆ ῥησοάμωροι ταύτη, καὶ δὴ καὶ Κωνσταντῖνος, ἐπειδὴ εἰς αὐτὸν ἦλθεν ἡ βασιλεία, καὶ ταῦτα τῶν ὀρθῆς ὁδὸς τῶν πρὸς τὰ θεῖα τέρασις ἐστὶν Χριστιανῶν ἐλόμωρος πίετιν καὶ μετ' ἐκείνου ἐξῆς οἱ ἄλλοι καὶ Οὐαλεντινιανὸς τε ἐστὶν Οὐάλης. τῶν δὲ Πονηφίκων, καὶ τῶν σωῆθες προσαγαγόντων Γράπιανῶν τῶν σολῶν, ἀπε-

ἀπεσείουτο τὴν αἴτησιν, ἀθέμιτον εἶναι Χριστιανῶ τὸ ἄρμα νομίους. τοῖς τε ἱεροῦσιν τὴν σελῆς ἀναδοθείσης, φασὶ τὸ πρῶτον ἐν αὐτοῖς τεταγμένον εἶπέν, εἰ μὴ βέλεται Πόντιφιξ ὁ βασιλεὺς ἐνομάζεσθαι, τάχις αὖ γυήσεται Πόντιφιξ μάλιστα.

Hoc à Græcis accepto, Romani eos qui Sacerdotum in Collegiis apud ipsos locum principem obtinerent, Pontifices appellarunt: simulque sanxerunt ut eorum in numero etiam Reges, propter dignitatis excellentiam, censerentur. Primus quidem Numa Pompilius hunc honorem adeptus est: omnesque deinceps qui Reges appellati sunt: ac post illos Octavianus ipse, qui post eum Romano in Imperio successerunt. Simul enim atque summum Imperium quisque consequeretur, amictus ei Sacerdotalis offerebatur à Pontificibus; & continuò Pontificis Maximi titulus ei tribuebatur. Ac ceteri quidem Principes universi lubentissimis animis hunc honorem accepisse, & hoc usi titulo, videntur; adeoque Constantinus etiam potitus Imperio; licet is à recta sacris in rebus viâ deflexerit, & fidem Christianorum amplexus sit. Itemque post illum reliqui ordine secuti, & Valentinianus & Valens. Quum igitur Pontifices, ex more, talem Gratiano amictum detulissent, aversatus est id quod petebant; ratus non esse FAS EJUSMODI HABITV CHRISTIANVM VTI. Quumque stola flaminibus reddita fuisset, ajunt eum qui dignitate princeps inter eos erat, dixisse: Si Princeps non vult appellari Pontifex, admodum brevi Pontifex Maximus fiet.

Videmus hic ex verbis Zosimi Gratianum Aug. renuisse Stolam Pontificalem; at non videmus ipsum renuisse Titulum aut munus Pontificatus.

Ac quidem stolam rejecit, ea de causa quod existimaret, non esse fas ejusmodi habitu Christianum uti: neque ullo modo ipsum rejecit Pontificatum; quem jam per circiter XV. annos Imperium obtinuerat. Allata enim ipsi stola fuit,

THIS PAGE IS LOCKED TO FREE MEMBERS

Purchase full membership to immediately unlock this page

Know Your Bible

Forgotten Books'
Full Membership
provides unlimited
access to more than
28,000 volumes of
Christian literature for
\$8.99/month

**HOLY
BIBLE**

Continue

*Fair use policy applies

FL . GRATIANVS . PIVS . FELIX . MAXIMVS .
 VICTOR . AC . TRIVMPH . SEMPER . AVG . PONT
 MAX . GERMANIC . MAX . ALAMAN . MAX
 FRANC . MAX . GOTHICVS . MAX . TRIB . POT . VI
 IMP . II . COS . PRIMVM . P . P . P

In quibus inscriptionibus, ut bene constet istud PONT.
 MAX. esse legendum PONTIFEX MAXIMVS,
 solam addam hanc sequentem, quæ apud eundem Gruterum
 pag. 160. n°. 4. licet alia linearum forma (quæ sat commode
 hîc exprimi nequit) iisdem. verbis. habetur:.

DOMINI NOSTRI IMPE RATORES . CAESARES

FL : VALENTINIANVS . PIVS . FELIX
 MAX : VICTOR . AC . TRIMF
 SEMPER . AVG . PONTIF . MAXIMVS
 GERMANIC . MAX . ALAMANN
 FRANC . MAX . GOTHIC . MAX . TRIB
 POT . VII . IMP . VI . CONS . II . P . P . P . ET

FL . VALENS . PIVS . FELIX . MAX . VIC
 TOR . AC . TRIVMF . SEMPER . AVG .
 PONTIF . MAXIMVS .

GERMANIC . MAX . ALAMANN . MAX
 FRANC . MAX . GOTHIC . MAX . TRIB .
 POT . VII . IMP . VI . CONS . II . P . P . P . ET

FL.

FL . GRATIANVS . PIVS . FELIX . MAX
 VICTOR . AC . TRIVMF . SEMPER . AVG
 PONTIF . MAXIMVS
 GERMANIC . MAX . ALAMANN . MAX
 FRANC . MAX . GOTHIC . MAX . TRIB
 POT . III . IMP . II . CONS . PRIMVM . P . P . P .
 PONTEM . FELICIS . NOMINIS . GRATIA
 NI . IN . VSVM . SENATVS . AC . POPVLI . ROM
 CONSTITVI . DEDICARIQVE . IVSSERVNT

Si quis dicat hoc marmor positum fuisse, cum adhuc puer esset Gratianus, primumque Consul factus, indeque coniciat postea eum istum titulum repudiasse; is legat verba Aufonii, qui in Gratiarum actione pro Consulatu, quo tribus annis ante Gratiani necem ab ipso honoratus fuit, ita loquitur: *Unus in ore omnium Gratianus, potestate Imperator, virtute victor, Augustus Sanctitate, Pontifex religione, indulgentia pater, etate filius, pietate utrumque superat.* Ac nonnullis, in eadem oratione, interjectis: *Sic potius vocentur, quæ tu Pontifex Maximus Deo participatus habuisti.*

Præterea consideret, Cæsares Christianos adhuc diu post se pro Pontifice Maximo gessisse inter Christianos ipsos, (ut exemplo suo ipse Constantinus præiverat) Quod iste titulus (quo tamen non tam, quam munere utebantur) includeret summum in Christianorum Ecclesias regimen atque imperium; quod & ultra Justiniani imperium adhuc exercere: sicut omnes Cæsares Gentilium religionibus dediti id ab usque Augusto assumpserant. Docet sane id satis clare nos Socrates: qui, in proœmio libri quinti, ita loquitur:

Συμμεχῶς ἢ καὶ τὰς βασιλεῖς τῆ ἰσχυρῆς πειλαμδάνου, διότι αὐτὸν ἔχριστιανίζεν ἤρξαντο, καὶ τὰ ἐκκλησιαστικὰ πράγματα ἤρτητο ἐξ αὐτῶν, καὶ αἱ μέγιστοι σύνοδοι τῆ αὐτῶν γνώμῃ γεγονασί τε καὶ γίνονται. *Idcirco Imperatores in historia complexus sum, quia ex quo tempore cœperunt esse Christiani, Ecclesiastica negotia pendebant ab illis, & maxima Concilia de illorum sententia & facta sunt & fiunt.* Hoc esse verissimum ostendunt. 1. 2. 3. 4. 5. & 6 tus titulus libri primi Codicis Justinianæi (ne de Theodosiano quoque loquar:) ex quibus clare patet, pene omnia ad Ecclesiam Christianam spectantia, per Augustos, fuisse statuta, correctâ, &c. Nam quæ ad S. S. Trinitatem & Fidem Catholicam, quæ ad Ecclesias & ipsarum privilegia, quæ ad Episcopos & Clericos, quæ ad Episcopalem audientiam, quæ ad Hæreticos &c. denique quæ ad S. S. Baptisma, ad sepulturas, atque ad alia plura, pertinebant, a Christianis Imperatoribus dirigebantur, corrigebantur, jubebantur aut vetabantur, jure Pontificatus Maximi; quod ad ipsos, per potestatem Cæsaream, cui is Pontificatus annexus erat, devolvebatur.

C A P U T II.

Pontificatum Maximum Cæsarium Christianorum ejusdem naturæ, seu juris ac potestatis, circa Christianismum, fuisse, ac Pontificatus ille Cæsarium Gentiliūm circa Gentilismum. Quâ ratione, ac quibus occasionibus, Episcopus Romanus jura ac titulum Pontificis Maximi invaserit. Plures quandoque Cæsares simul (tam inter Gentiles, quam post inter Christianos) Romanorum fuisse Pontifices Maximos; omnes tamen absque ulla prævia Consecratione. De Vicario, porrò, Pontificis Maximi disse-

THIS PAGE IS LOCKED TO FREE MEMBERS

Purchase full membership to immediately unlock this page

HISTORY

Tens of thousands of important historical sources, many previously unobtainable, are now available for the first time with a Forgotten Books Full Membership.

Unlimited Access
\$8.99/month

Continue

*Fair usage policy applies

appellantur. Res autem maximi momenti sunt penes eos. Etenim hi cognoscunt de omnibus causis ad Sacra pertinentibus, & inter privatos & magistratus, & Deorum ministros. Et leges ferunt de Sacris quæ non sunt scripta, aut quæ moribus non sunt recepta: & ipsimet arbitrato suo leges & consuetudines eligunt, quas omnium optimas judicant. Et omnes magistratus, quorum curæ sacrificia, & Deorum cultus est commissus, & omnes sacerdotes examinant. Isti etiam cavent, ne quid eorum famuli & ministri, quorum opera in sacris utuntur, contra sacratas leges admittant: privatique hominibus, qui Deorum vel geniorum cultum ignorant, sunt enarratores & interpretes; & si quos animadvertant suis mandatis non parere, pro cuiusque delicti magnitudine eos mulctant: ipsique nulli iudicio, nullique mulctæ sunt obnoxii, neque Senatui neque populo dictorum factorumve rationes reddunt. Hos igitur Sacerdotes, sive quis vocarit, ἱεροδιδασκάλους, seu sacrorum doctores, sive ἱερονόμους, seu Sacrorum administratores, sive ἱεροφύλακας, seu Sacrorum custodes, sive, ut nos [Græci scilicet] censemus, ἱεροφάντας, seu Sacrorum interpretes, a veritate non aberrabit. Defuncto autem aliquo eorum, in ejus locum sufficitur alius, non a populo delectus, sed ab illis ipsis, qui omnium civium maxime idoneus visus fuerit: qui autem probatus fuerit, ita demum Sacerdotium accipit, si fausta auguria illi contigerint.

Haftenus Dionysius; cui subjungam Ciceronem, qui de Pontifice Maximo [de quo Sextus Pompejus ita: Pontifex Maximus (est) iudex atque arbiter rerum Divinarum atque humanarum] illisque quæ ad ipsum spectant, ita loquitur, lib. III. de Oratore: Memnerant illi S. Ælium; M. vero Manilium nos etiam vidimus transverso ambulante foro: quod erat insigne, eum qui id faceret, facere civibus omnibus consilii sui copiam: ad quos olim & ita ambulantes,

teis, & in solito sedenteis domi, sic adibat, non solum ut de jure civili ad eos, verum etiam de filia collocanda, de fundo emendo, de agro colendo, de omnium denique aut officio, aut negotio referretur. Hæc fuit P. Crassi illius veteris, hæc T. Coruncani, hæc proavi generi mei, Scipionis, prudentissimi hominis, sapientia; qui omnes Pontifices Maximi fuerunt, ut ad eos de omnibus divinis, atque humanis rebus referretur: iidemque & in Senatu, & apud populum, & in causis amicorum, & domi, & militia, consilium suum & fidem præstabant.

Hocce in cunctos Christianos Imperium (quod sub isto titulo Christiani Imperatores exercebant) invadere ut possent Episcopi Romani (sicut jam sibi Primatum, quantumvis repugnantibus Græcis atque Africanis Ecclesiis, super omnes alios Patriarchas, Metropolitanos, ac Primate Ecclesiarum arrogaverant) optima ipsis obtingebat occasio ex divisione Imperii in Orientale atque Occidentale, ac potissimum ex Imperii sede Româ aliò translata.

Hinc jam discisso continuo in partes diversas per bella, per rebelliones, per Tyrannos, seu potius duces, qui sibi id occupare (partem saltem aliquam inde abscindere atque abripere) tentabant, imperio; hi Romani Episcopi, primùm quidem sollicitabant ab Imperatoribus Concilia (ut ex Simplicii, ac Felicis aliorumque exemplis patet:) postea vero istam sibi auctoritatem ut propriam usurpabant, eaque sic ipsi, proprio nomine convocabant: nihilque hîc Imperatoribus perpetuò per alia distractis, opisque quandoque horum Episcoporum indigis relinquebant: cum & jam antea tum Ambrosius (qui & ipsum Imperatorem Theodosium excommunicare ausus fuit) tam magna ac stupenda de Sacerdotali dignitate, jactari cœpisset, ut vix aliquid superaddi posset: sicut ex his ipsius verbis (libro de Sacerdotali dignitate cap. 2.) videri potest: *Honor igitur, fratres, & sublimitas Episcopalis nul-*
lis;

lis poterit comparationibus adæquari. Si Regum fulgori compares & Principum diademati, longe erit inferius, quam si plumbi metallum ad auri fulgorem compares. Quippe cum videas Regum colla & Principum submitti genibus Sacerdotum, & exosculatis eorum dextris, orationibus eorum credant se communiri, &c.

Interim populus quoque per reliquiarum aliaque conficta miracula superstitionibus, Sacerdotumque Hierarchiæ, magis magisque subiciebatur: sicut & Imperatorum auctoritas ab istis magis magisque conculcabatur; dum & ipsos superstitioni quantumpotere subicere conabantur.

Hinc, cum tamen antea a titulo *Pontificis Maximi* Imperatores omni conamine absterruissent, ipsi jam *titulum*, illum, seu nomen & *munus Pontificis Maximi* sibi assumebant, ac superbe arrogabant; cæteræque Ecclesiæ Antistitibus (Patriarchis, Metropolitanis &c.) dominari absolute cœperunt; sibi que & ipsos Imperatores (jam ante annum 500. a nato Christo) subicere tentarunt. Ac quidem ita, ut Gelasius Papa [quod *Papæ* nomen olim & Africanis & aliis Primatibus, cum Episcopo Romano commune erat] ad Anastasium Imperatorem scribere non veritus sit: *Duo quippe sunt, Imperator Auguste, quibus principaliter mundus hic regitur, auctoritas Sacra PONTIFICUM, & regalis potestas. In quibus tanto gravius est pondus sacerdotum, quanto etiam pro ipsis hominum, in Divino reddendi sunt examine rationem. Nosti enim FILII clementissime, quod licet præsideas humano generi dignitate rerum, tamen Præsulibus Divinarum devotus colla submittis, atque ab eis causas salutis tuæ expectas, inque sumendis cælestibus sacramentis eis que ut convenit disponendis, subdite debere cognoscis religionis ordine potius quam præesse. Itaque inter hæc illorum te pendere iudicio. Non illos ad tuam velle redigi voluntatem, &c.*

Quem

THIS PAGE IS LOCKED TO FREE MEMBERS

Purchase full membership to immediately unlock this page

Know Your Bible

Forgotten Books'
Full Membership
provides unlimited
access to more than
28,000 volumes of
Christian literature for
\$8.99/month

**HOLY
BIBLE**

Continue

*Fair use policy applies

IMP. CAESAR. M. IULIUS. PHILIPPUS. PIUS. FELIX. AUG.
 PONTIF. MAX. TRIB. POT. III. COS. III. DES. P. P. PROC. ET
 IMP. CAES. M. IULIUS. PHILIPPUS. PIUS. FELIX. AUG.
 PONT. MAX. TR. POT. III. COS. II. DESIGNAT. P. P.
 IIS. QUI. MILITANTES. &c.

Ex quibus liquet (ut id etiam aliæ Inscr. docent) hæc munera in Imperatoribus post Augustum (qui id sibi primus, post Lepidi tamen mortem assumpserat) semper dignitati ac potestati Imperatoriæ fuisse conjuncta; sicut id Zosimus optime animadvertit.

Senatus quidem aliquando, ex adulatione, hunc illumve Cæsarem, magis vi coactus quam sponte sua, simul Pontificem Max. appellavit; ut de Macrino illud habemus apud Capitolinum: *Senatus Macrinum, cum Scriba Pontificum fuisset, quos hodiè Pontifices minores vocant, Pontificem Maximum appellavit*: verum hîc id non magis ipsorum sponte fiebat, quam circa appellationem Imperatoris vel Augusti: quod de hoc & aliis quibusdam Cæsaribus etiam maxime exosis, ac vi obtrusis per milites, clarum fit legentibus Dion. Cassium, Herodianum, Capitolinum, aliosque.

Quod de pluribus Imperatoribus simul hic ex Capitolino &c. liquet; id & pro certo habendum est de aliis, qui vel duo, vel tres, vel quatuor simul vastum illud imperium, sive ex voluntate, sive ex necessitate inter se diviserant; sicut & illi qui violenta usurpatione id invaserant, statim cum imperio, Pontificatum assumebant, vel potius rapiebant.

Nec de ulla (quod notandum est) hîc *Consecratione* legitimus; quamvis de oblatione stolæ, vel vestimenti, Pontificalis; istius scilicet quod, in solemnibus festis vel pompis, Pon-
 tifici

tifici Maximo, ut Dignitatis insigne, proprium erat. Istitamen qui, dum cum Imperio essent, seu postquam illud adepti essent, nunquam urbem adibant, vestis illa non, (quod sciam) offerebatur. Appellatio quippe Pontificis Maximi, sicut illa Imperatoris, vel Augusti (postquam nomen Imperatoris solis Cæsaribus reservabatur) hîc sufficiens erat: uti ex modo nominati *Macrini*, *Gordianorum*, *Nigri*, *Decii*, aliorumque exemplis unicuique notum esse potest.

Si vero quis regerere velit, Cæsares istos, qui in provinciis alibive extra urbem electi fuerant, quantumvis a Senatu approbati essent, nominatenus tantum fuisse Pontifices Maximos; cum Sacris ad Pontif. Max. spectantibus, sive bellis, sive aliter impediti præsentibus adesse non possent, vestemque Pontificalem accipere, Consecrationemque a Prudentio descriptam: ea tamen locum habuisse in iis qui præsentibus in urbe aderant. Sciat iste, quod (præter illa, quæ jam de Taurobolio Sacro ut huc plane nihil spectante, ostendi) de istis Cæsaribus qui plurimum Romæ degebant, vel semper aderant, id nullibi, vel obscurissime eluceat: ac notet, illos Cæsares qui ita Romæ ut plurimum degebant, rarò, imo rarissime, per semetipsos solemnia illa ac ritus (vel aliquid eorum) quæ ad Pontificem Maximum, ut Pontif. Max. spectabant, administrasse.

Illi enim æque suos *Vicarios* habebant, quam isti, qui contra hostes, extra urbem, perpetuo in armis, vel alias ob causas, aberant. Quod tum ex iis, quæ de munere Pontificio adduxi, satis elucescit, tum ex nunc superaddendis.

Etenim de Marco Antonino, hoc ut singulare quoddam, ac rarò admodum contingens, Capitolinus narrat: *Nec ullum (ait) Sacrificium per VICARIUM fecit, nisi cum æger fuit.* ac de Adriano Cæsare: *Sacra Romana diligentissime curavit; peregrina contempsit. PONTIFICIS MAXIMI officium peregit;* quin etiam de Alexandro Se-

vero Lampridius: *Acceptit prætextam etiam cum Sacra faceret: sed loco PONTIFICIS MAXIMI, non Imperatoris.* Friores enim Cæsares (uti bene notat Casaubonus) titulo contenti rem negligebant: quamvis aliquando videantur, in singularibus casibus præsentem adfuisse & judicasse; ut Domitianus (Plin. lib. IV. Epist. x i.) ut Hellogabalus, ac jam diu ante Claudius; qui inter alia, (teste Suetonio) *observavit sedulo, ut quoties terra in Urbe movisset, ferias advocatâ concione Prætor indiceret: utque dira avi in urbe, aut in Capitolio visa, obsecratio haberetur, eamque IPSÆ jure Max. Pont. commonito pro Rostris populo PRÆIRET, &c.*

Impêratores Romani, in multis, suos habebant *Vicarios*. Sic enim erant qui *Vice Sacra*. i. e. Cæsarum, Imperatorumve loco, judicia publica exercebant, usve præsidebant. Unde in Inscriptionibus, apud Gruterum pag. 170. n°. 5. 193. & pluribus aliis in locis, *Sacra vice*, vel *Vice Sacra judicans*; uti & pag. 256. 3. 273 5. *Vice Sacra cognoscens.* & de Provinciæ gubernatione; pag. 164. 4. *Vice M. Aurel. Imp. Sacra Bæticam gubernans.* Quibus addi possunt illæ quæ tam apud Gruterum pag. 18. 5. & 399. 3. quam Reinesium Tit. I. 279. & VI. 92. comparent *Vicarii Asiæ, Africæ, imo & Italiæ.* Sic denique reperimus *togatam Statuam positam Tarrutenio, Maximiliano, Vicario urbis Romæ, & legato amplissimi Senatus.*

Neque (ut ad Pontif. Maximum revertar) ipsi *Pontifices Majores, Minoresve*, aut XV viri, semper *Sacra* quibus faciendis electi erant, faciebant: cum scilicet in Provincias missi, vel alias extra urbem sive publicis, sive privatis muneribus aut negotiis implicati erant.

Solus *Flamen Dialis*, quod sciam, ab urbe abesse non poterat, aut *Rex Sacrificulus*: de quo nunc dicendum.

THIS PAGE IS LOCKED TO FREE MEMBERS

Purchase full membership to immediately unlock this page

HISTORY

Tens of thousands of important historical sources, many previously unobtainable, are now available for the first time with a Forgotten Books Full Membership.

Unlimited Access
\$8.99/month

Continue

*Fair usage policy applies

Ne vero *Pontifex Minor* P. P. R. SACRORVM hic interturbare quid videatur; notandum, quod Cicero *Regem Sacrorum* inter *Pontifices cæteros*, post enumeratos undecim alios, ac quidem *inter Pontifices Minores* nominet. Nam quamvis in nonnullis solemnibus, sive Epulis Sacris supra Pontific. Max. videatur accubuisse, tamen ipsi circa Sacra subjectus erat. Ac Cicero, dum (de collegio Pontificum locutus) omnes Pontifices enumerat, qui domum ipsius religione solverant enumerat; eosque frequentiores ibi affuisse asserit; atque ita frequentes quidem, ut neget, *unquam post Sacra constituta, quorum eadem est antiquitas quam urbis, ulla de re; ne de capite quidem virginum (Vestalium, tam frequens collegium iudicasse) Regem Sacrorum inter Pontifices Minores, si quid bene iudico, enumerat.*

Quæ enim ille, in Oratione, de Haruspicum Responsis adfert, hæc sequentia sunt: *At meam domum P. Lentulus Cons. & Pontifex, P. Servilius, M. Lucullus, Q. Metellus, M. Glabrio, M. Messalla, L. Lentulus Flamen Martialis; P. Galba. Q. Scipio. C. Fannius, M. Lepidus. L. Claudius Rex Sacrorum; M. Scaurus. M. Crassus. C. Curio, Sex. Cæsar, Flamen Quirinalis; Qu. Cornelius P. Albinovanus, Q. Terentius Pontifices Minores, &c.*

Integrumne hîc Collegium Pontificum adfuerit, merito dubitari queat; quod testetur Cicero *frequentius quam unquam Colleg. Pontif. adfuisse*; non vero totum seu integrum numero adfuisse. Unde mihi videtur (quod pace aliorum eruditorum dixerim) jam per illud interstitium a Syllæ constitutione ad hoc Clodii facinus, sensim (uti ulterius sub Cæsaribus,) numerum istorum Pontificum fuisse adauctum. ut cum primis temporibus solum IV. post vero VIII. ac Sylla denique numerum adaugente, XV. essent; hunc numerum ac-

cre-

ereviffe; æque pene, ut Collegii XV. viror. Sacris facien-
dis: Quod (sicut & Collegium Augurum) quoque per Syl-
lam ad XV. viros numero adauctum, tamen Servii tempo-
re usque ad LX. numero excreverat. Ita enim ille ad hæc
Virgilio:

. *Lectosque Sacra*
Alma viros.

*Primo fuerunt duo librorum Sibyllinorum custodes, inde
decem, inde quindecim; usque ad Syllana tempora. Post-
crevit numerus usque ad LX. Sed remansit XV. virorum
vocabulum.*

Error certe hîc in Servii verbis: quod Sylla numerum us-
que ad XV. adauxerit; postque ejus tempora is, jam hujus
Servii ævo, usque ad LX. increvisset: sicut idem quoque
accidit & *Augurum* & *Pontificum*, uti & *Haruspicum*.
Collegiis: quæ tandem quoque ad numerum LX. accreve-
runt; uti ex inscriptionibus antiquis liquet: quæque etiam
per Syllam adaucta fuêre; cum jam non tantùm *Vulcani*, &
ædium Sacrarum pontifices perpetui; verum & Pontifices
Quinquennales essent (ut itidem ex inscriptionibus patet) &
Solis & *Vestæ*, & alii: Pontificumque numerus, sub Cæsa-
ribus in immensam multitudinem, & intra, & extra Ro-
mam, adaugeretur: nosque inde observemus *Pontifices*
Augustorum, *Cæsarum*, *Domus Augustæ*, ac *Flaviales*
adeo, & *Laurentinos*, & *Albanos*: & multo plures alios:
uti id circa *Flamines*, ac *Sacerdotes* quoque, quam maxi-
mè locum obtinuit: cum Cæsares circa nova Sacerdotia,
flamines, ac Pontifices, aliquando tam maxime insanirent,
ut C. Caligula equum suum sui Sacerdotem fecerit.

Ita ut minime mirum videri debeat, iatra spatium XXV.
annorum (quod a Syllæ constitutionibus circa hanc rem, us-
que

que ad Ciceronis orationem ad Haruspices, pro domo sua excurrit) ac quidem in tam turbulento Reipublicæ statu, quo pene omnes in munera Sacra & profana, quin & ipsum principatum Reipublicæ, involabant, Pontificum numerum ita fuisse tum adauctum, ut hic Cicero novendecim Pontifices simul præsentem, nec tamen integrum Collegium enumeraverit. Quod si integrum numeravit, certe tum numerus jam quatuor saltem Pontificibus adauctus erat.

Condonabit mihi Lector, ut spero, ejusmodi excursus; quod per illos non ita vulgaria, aut omnibus eruditis nota, vel animadversa, subinde producam.

C A P U T III.

De Rege ac Regina Sacrorum apud Romanos; tum & de iisdem apud Athenienses; a quibus isti Rex ac Regina Romanorum originem traxere. Hinc obiter nonnulla de Hierophantis, & Cerycibus; tum & de Ἱπμεληταῖς ac μεγίστοις Regis ac Reginae Sacrorum, apud Athenienses, ministris. Denique de Φυλοβασιλεύσι, de βασιλείῳ, Ἰέλῳ, πευτανείῳ, βαλδότηῳ, βεχολείῳ; de pompa intra urbem, licet extra Acropolim, adornata.

SED redeamus denique ad *Pontificem Vicarium Pontificis Maximi*; qui sub Consulibus aut *Sacrificulus Primus* aut *Rex Sacrificulus*, aut denique *Rex Sacrorum* appellabatur: sicut & ipsius uxor, ob Sacra peculiariter per ipsam solenniter peragenda (quod tamen & in Flaminica locum habuit) *Regina Sacrorum* vocabatur. Quod (præterquam ex aliis) ex Macrobio liquet: qui ut [NB] *Regem Sacrorum*, *Pontificem Minorem* vocat, etiam *Reginae Sacrorum* ita memi-

THIS PAGE IS LOCKED TO FREE MEMBERS

Purchase full membership to immediately unlock this page

Know Your Bible

Forgotten Books'
Full Membership
provides unlimited
access to more than
28,000 volumes of
Christian literature for
\$8.99/month

**HOLY
BIBLE**

Continue

*Fair use policy applies

ἑτέρω, πλὴν τῶν περὶ τὰ θεῖα σεβασμάτων, ἢ πρεσβυσίαν, ἀπάσης
 λειτουργίας πολεμικῆς ἀφειμένῳ, ἱερῶν καλούμενῳ βασιλεύς. καὶ
 καθίσταται πρῶτῳ ἱερῶν βασιλεύς μάμικῳ Παπίρικῳ, ἐκ τῶν
 παλαικίων ἀνὴρ ἡσυχίας φίλῳ. *Sed quemadmodum multorum
 magnorumque bonorum auctores fuisse Reipublicæ visi erant
 Reges, custodire volentes nomen [cujus rei tamen longe alia
 causa mihi videtur] hujus imperii per omne tempus, donec
 urbs esset; jussere PONTIFICES & AUGURES
 unum eligere ex senioribus maxime idoneum, nullius ipsius
 alterius rei, præterquam eorum quæ ad divinos cultus per-
 tinent, præsidium habiturum, & ab omni alio ministerio
 civili bellicoque liberum, Regem Sacrorum vocatum. Crea-
 tusque est Rex Sacrificulus primus Manius Papirius ex pa-
 triciis, vir quietis studiosus, &c.*

Quod autem id nomen *Regis Sacrorum* non ultra Augu-
 stum Cæsarem perduraverit; neque ultra mortem Lepidi;
 cui, ob rationes politicas, munus Pontificis, ac dignitatem,
 donec is vixerit adimere noluerat; ac post ipsius mortem *Re-
 gis Sacrorum* nomen ac munus abrogaverit, cum ipse jam
Pontificem Maximum se gereret, idque summo imperio
 annecteret, ostendit, meo judicio, non obscure Dion Cas-
 sius; qui libro 54. ita loquitur: οὐδ' οἰκίαν πινὰ δημοσίαν ἔλα-
 βεν, ἀλλὰ μέρῳ τι τῆς ἐαυτοῦ, ὅτι τοὶ ἀρχιερεῖς ἐν κοινῷ πάντως
 οἰκεῖν ἐχρῆν, ἐδήλωσε. ἢ καὶ τοὶ βασιλέως τῶν ἱερῶν τῶν ἀειπαρθέ-
 νοις ἔδωκεν, ἐπειδὴ ὁμότιχος τῶν οἰκήσεων αὐτῶν ἦν. *Neque domum
 publicam accepit: sed quum omnino publicam esse Pontifi-
 ci Maximo habitationem oporteret, suarum ædium par-
 tem ipse publicam esse jussit: ac REGIS SACRIFI-
 CULI domum Virginibus Vestalibus dedit, quoniam ea-
 rum ædibus contigua erat.*

Certe nullos eo nomine (Regis Sacrificuli) gavidos fuisse
 Pontifices post Augustum (qui *Regis* ac *Domini* nomen,
 ut invidiosum nimis, post J. Cæsaris exemplum infaustum,
 reje-

rejecit, & in aliis ferre noluit) exinde ulterius patere videtur; quod nullæ inscriptiones post ista tempora factæ, nullique scriptores, excepto hoc unico Dione Cassio, istius ulibi meminerint: cum tamen *Vicarii* Pontificis nomen (ut jam suprâ vidimus) apud scriptores, qui de temporibus ac gestis Augusto posterioribus scripserunt, reperiat.

Munus autem *Regis Sacrorum* apud Romanos, a Græcis, ac quidem Atheniensibus originem trahere (sicut plurima alia a Græcis eos desumpsisse notissimum est) ostendunt dilucide illa, quæ de *Rege ac Regina Sacrorum*, eodem plane modo eisdemque ob causas, reperimus apud Athenienses. Quod ut Lectori, indubium fiat, hunc locum ex Demosthenis oratione contra Neæram adducere mihi visum:

Τὸ γὰρ ἀρχαῖον, ὡς ἄνδρες Ἀθηναῖοι, δυναστεία ἐν τῇ πόλει ἦν, καὶ ἡ βασιλεία τῷ αἰεὶ ὑπερχόντων, διὰ τὸ ἀυτόχθονας εἶναι τὰς θεοσίας ἀπάσους ὁ βασιλεὺς ἔθηκε, ἐπὶ ταῖς σεμνοτάταις ἐ ἀρρήτους ἡ γυνὴ αὐτῆς ἐποίει, εἰκότως βασίλισσα εἶσα. ἐπειδὴ δὲ θεσεὺς συνώκισεν ἁλίους, ἐ δημοκρατίαν ἐποίησε, καὶ ἡ πόλις πολυάνθρωπος ἐγένετο, τῷ μὲν βασιλέα ἔθεν ἡπτόν ὁ δῆμος ἠρεῖτο ἐκ προκρίτων, κατ' ἀνδραγαθίαν χειροτονῶν. τῷ δὲ γυναιῖκα αὐτῆς νόμον ἔθετο ἀσὴν εἶναι, καὶ μὴ ὑπμιμεμιγμένην ἑτέρῳ ἀνδρὶ, ἀλλὰ παρθένον γαμεῖν, ἵνα καὶ τὰ πάτρια θύηται τὰ ἀρρήτα ἱερὰ ὑπὲρ τῆ πόλεως, καὶ τὰ νομιζόμενα γίγηται τοῖς θεοῖς ἄσεβως, καὶ μηδὲν κελύηται μήδε καινοτομήται. καὶ τῆτον νόμον γράψαντες ἐν στήλῃ λιθίνῃ, ἔστησαν ἐν τῷ ἱερῷ τῷ Διονύσῳ ὑπὲρ τῷ βωμὸν ἐν λιμναῖς. Olim, viri Athenienses, dominatu Republica regebatur, & regnum eorum erat quibusque temporibus, qui præ cæteris eminebant, propterea quod indigenæ essent. Sacra autem Rex obibat; eorumque religiosissima & arcana uxor ejus curabat: idque meritò, cum Regina esset. Postquam autem Theseus civem in unum congregavit liberamque Rempublicam instituit, & urbs multitudine incolarum frequentari cœpit; populus nihilominus Regem creabat, delectu è viris præstantissimis habito.

Uxorem autem ejus lege sanxit esse civem, & non alteri commistam viro, sed virginem ducendam: ut patrio ritū arcana Sacra pro Republica immolarentur, & justa Deus persolverentur: utque nec desereretur, nec innovaretur quicquam, &c. Quæ ut clare ac perspicue admodum ostendunt ab hisce Atheniensibus Regem ac Reginam Sacrorum apud Romanos originem traxisse; ea adhuc magis perspicuè patebunt, si consideremus, hunc Atheniensium Regem *Sacrorum* judiciis quoque Sacrorum præfuisse. Quod ex ejusdem Demosthenis Oratione contra Lacritum docemur. Ibi enim, dum rogat, quorum judicium seu tribunal, in ista causa, esset adeundum, inter alia sic interrogat: Ἀλλὰ, νη Δία, ὡς γὰρ τὰ βασιλεῖ; ἀλλὰ οὐκ ἔσμεν γυμνασίαρχαι, εἰδὲ αἰσεβείας ἐδένα γραφόμεθα. An (provocandum) ad Regem *Sacrificum*? At neque reum quenquam facimus impietatis.

Nec tantum Sacrificiis, judiciisque *Sacrorum* præerat, adeoque de rebus ad Sacra ac religionem Deorum pertinentibus judicabat; verum & Sacrorum ministros ministrasque eligebat, cæteraque illa administrabat, quibus claret eum Athenis fuisse, quod Pontifex Maximus Romæ erat.

Ita enim ille a Polluce, in Onomastico, describitur: Ὁ δὲ βασιλεὺς μυστηρίων παρέστηκε μὲν τῷ Ἰππιμελείῳ, καὶ Ληναίων, καὶ ἀγώνων τῷ Ἰππὶ λαμπάδων, καὶ τὰ πρὸς τὰς πατρώας θυσίας διοικεῖ. δίκαι ἢ πρὸς αὐτὸν λαγχάνονται αἰσεβείας, ἱεροσύνης, ἀμφισβητήσεως, καὶ τοῖς γένεσι, καὶ τοῖς ἱεροῖς πᾶσιν αὐτὸς δικάζει, καὶ τὰς εἰς φόνος δίκας εἰς Ἄρειον πάλαν εἰσάγει, ἔτι δὲ σέφανον ἀποθέμενον, σὺν αὐτοῖς δικάζει. παραγορεύει ἢ τοῖς ἐναντίοις ἀπέχεσθαι μυστηρίων, ἔτι δὲ ἄλλων νομίμων. δικάζει δὲ τὰς τῶν ἀψύχων δίκας. τῷ ἢ σωοικῶσαν αὐτῷ βασίλισσαν καλεῖσιν. Rex vero *Mysteris* præerat, simul cum (ipsorum) curatoribus. Et *Lenæis* festis, & *Agonibus* quæ ad lampada celebrantur; administratque illa quæ ad patria sacrificia pertinent. *Judicia illa*

THIS PAGE IS LOCKED TO FREE MEMBERS

Purchase full membership to immediately unlock this page

HISTORY

Tens of thousands of important historical sources, many previously unobtainable, are now available for the first time with a Forgotten Books Full Membership.

Unlimited Access
\$8.99/month

Continue

*Fair usage policy applies

ἀπαντα ὡς ἀπὸ τοῦ θεοῦ ὄντα, καὶ στρατιὰν ὅποι αὐτὴ ἡ πόλις ἐκπέμπη
ἡγεῖσθαι. *Sanxit igitur ut Rex pro salute civitatis omnia
publica sacrificaret Sacrificia; veluti qui ortus a Deo esset:
utque exercitum duceret (adeoque ducis munere fungeretur)
quocunque civitas copias mitteret. Sicut & alibi dicit,
Regem divinorum respectu Sacerdotem, humanum vero
imperatorem apud illos fuisse. Quo & revocandum illud
Virgilii, Rex Anius, Rex idem hominum Phæbique Sa-
cerdos.*

Verum ut ad Regem Atheniensium revertar, atque ad ip-
sius, ordine sequentes, Πιμελητᾶς, adeoque & Eumolpidas
ac Ceryces: de Eumolpidis (quos primos nominaverat Ari-
stoteles) ita loquitur Hesychius, quantum ad ipsorum ori-
ginem: Εὐμολπίδαι, ἕτως οἱ ἀπὸ Εὐμόλπου ἐκαλεῖντο, καὶ πρῶτος
ἱεροφάντης. πολλοὶ γὰρ γεγονᾶσιν ὁμώνυμοι Εὐμολποι. *Eumol-
pides sic ab Eumolpo nominabantur, qui primus Hierophan-
ta fuerat. fuerunt autem plures Eumolpi nomine appellati.
Unde & Sophoclis, ad Aedipum Coloneum, Scholiastes:
Ἀνδροτίων μὲν ἐν γράφῃ, εἰ δὲ Εὐμολπον εἶρεῖν τὸ μῦθον, ἀλλὰ ἀπὸ
τῆς Εὐμολπον πέμπτης γεγονότα. Εὐμόλπου γὰρ γενέσθαι Κήρυκα καὶ
τὸν Εὐμολπον καὶ τὸν Ἀντίφημον καὶ τὸν Μυσαῖον, τὸν Ποιητὴν καὶ τὸν
Εὐμολπον τὸν κτερίξασθαι τὸ μῦθον, καὶ ἱεροφάντη γεγονότα. *Androtion
equidem scribit non Eumolpurn initiationes invenisse, sed
alium Eumolpum, qui quintus aetate ex ejus posteris erat.
Eumolpi enim filium fuisse Ceryca, hujus autem Eumol-
pum; hujus iterum Antiphemum; cujus rursus filius fue-
rit Musæus Poëta. Atque ex hoc natum fuisse Eumol-
pum istum qui initiationum Sacra ostendit, atque inde
Hierophanta factus fuit.**

De Hierophantis hujus adhuc alia occasio erit aliquid di-
cendi. Qui vero qualesive Ceryces seu Κήρυκες fuerint Pol-
lux & alii nos docent. Ex Hesychio autem videmus (uti
& ex Suida) sicuti Eumolpidarum, ita & Κήρυκων quandam fami-

familiam Sacram Athenis fuisse, ex qua *Hieroceryces* eligebantur. Qui *Hieroceryces Reginae Sacrorum* (ut Demosthenes contra Neæram indicat) circa Sacra quædam magis veneranda atque occulta, subserviebant. Ad hos autem κηρύκων, meo iudicio spectat inscriptio illa, quæ apud Sponium itinerarii. ut & apud Wheler pag. 518. ita habet:

ΔΗΜΤΡΙ ΚΑΙ ΚΟΡΗ
 Η ΙΕΡΑ ΓΕΡΟΥΣΙΑ Μ. ΑΥ
 ΡΗΛΙΟΝ ΛΙΘΟΦΟΡΟΝ ΠΡΟ
 ΣΔΕΚΤΟΝ ΠΙΣΤΟΚΡΑ
 ΤΟΥΣ ΚΕΦΑΛΗΘΕΝ ΠΡΕΣ
 ΒΕΥΟΝΤΑ ΠΡΟΙΚΑ ΤΙΜΗ
 ΘΕΝΤΑ ΔΕ ΥΠΟ ΘΕΟΥ
 ΚΟΜΜΟΔΟΥ ΤΗ ΡΩΜΑ
 ΙΩΝ ΠΟΛΙΤΕΙΑ ΑΡΞΑΝ
 ΤΑ ΤΟΥ ΚΗΡΥΚΩΝ ΓΕ
 ΝΟΥΣ ΑΡΞΑΝΤΑ ΤΗΣ ΙΕ
 ΡΑΣ ΓΕΡΟΥΣΙΑΣ ΕΤΣΕΒΕ
 ΙΑΣ ΕΝΕΚΑ

ΑΤΤΙΚΟΣ ΕΥΔΟΞΟΥ ΣΦΗΤ
 ΤΙΟΣ ΕΠΟΙΗΣΕ

Si quid video hîc, ista κηρύκων familia suum habebat ἄρχοντα seu caput; ac præsidem: qui an major ætate fuerit in ista fami-

familia, an vero sorte aut electione in id creatus, - incertum omninò est.

Hos autem κήρυκας alio nomine ιεροκήρυκας appellatos fuisse ex Demosthene in Neæram, non obscure patescit. Pollux de illis hæc sequentia tradit, lib. 8. Κήρυξ, ὁ μὲν τις τῶν μυσηκῶν ἀπὸ κήρυκος ἔστι Ἐρμῆ καὶ Πανδρόσης τῆς Κέκροπος. ὁ δὲ πρὸς τὰς ἀγῶνας οἱ δὲ πρὸς τὰς πομπὰς ἐκ τῶν Εὐνοειδῶν γένους: Ceryx, aliquis quidem ex initiatis, a Ceryce Mercurii filio, & Pandrosæ Cecropis filia. Quorum & isti circa certamina; illi autem circa pompas, ex Eunoidarum genere erant. Qui postremi in ἑπιμελητῶν numerum allecti videntur.

Ut autem ἑπιμελητῶν Regi Sacrorum inserviebant (qui & ipse ἑπιμελητὴς a Polluce & Harpocracione vocatur; ut ἑπιμελητὴς τῶν μυσηκῶν παρ' Ἀθηναίους ὁ λεγόμενος βασιλεὺς) sic αἱ Γεραραὶ Reginae Sacrorum ad Sacra ministræ erant. De quibus quoque Harpocracion: Γεραραὶ αἱ τῶν Διονύσου ἱερομέναι γυναῖκες: quæ numero é quatuordecim erant, & a Rege constituebantur; ut Pollux his verbis indicat: Ἀὐτὰ ἀρρήτως ἱεραὶ Διονύσου ἔθνον μετ' ἄλλης θεωρίας καθίστη ἡ αὐτὰς ὁ βασιλεὺς ἕσας πεσσερακαίδεκα.

De ipsis quoque porro Hesychius ita: Γεραραὶ κοινῶς ἰδίως ἡ αἱ τῶν Διονύσου τῶν ἐν λιμναῖς τὰ ἱεραὶ ἑπιτελεῖται, τῶν ἀριθμῶν δεκατέσσαρες. Adde hinc quoque Etymologicum, ubi reperies: Γεραραὶ τῶν Ἀθηναίων γυναῖκες τινες ἱεραὶ, αἱς βασιλεὺς καθίστησιν ἰσαρίθμως τοῖς βωμοῖς τῶν Διονύσου, τῶν τὸ γεραίρειν τὸ θεόν. ἔτι ὁ Διονύσιος ὁ Ἀλικαρνασσεύς. Geraræ (erani) apud Athenienses mulieres aliqua Sacratæ, quas Rex [Sacer.] constituit pares numero, inserviendis Liberi aris: a γεραίρειν. i. e. Ornare & honorare, Deum istum. Ita Dionysius Halicarnassæus.

Juramentum vero quod ipsæ præstare tenebantur erat: Ἀγιστεύω, καὶ εἰμὶ καθαῖρα, καὶ ἀγνή ἀπὸ τῶν ἄλλων ἑκαθαροῦντων, καὶ ἀπ' ἀνδρῶν συνεχσίας καὶ τὰ θεοῖνα, ἔστι ἰσβακχεῖα γεραίρω

THIS PAGE IS LOCKED TO FREE MEMBERS

Purchase full membership to immediately unlock this page

Know Your Bible

Forgotten Books'
Full Membership
provides unlimited
access to more than
28,000 volumes of
Christian literature for
\$8.99/month

**HOLY
BIBLE**

Continue

*Fair use policy applies

faciebat. Erantque tot numero, quot Tribus erant, atque assidebant τῷ βασιλεῖ, qui secundus ordine ex Archontibus erat, & alia sacra (ut jam supra vidimus) pro civitate curabat. Patet hoc ex Polluce, qui lib. 8. οἱ φυλοβασιλεῖς ἐξ ἐυπατριδῶν ἢ ὄντες, μάλιστα τῶν ἱερῶν ἐπιμελεῦντο, συνεδρεύοντες ἐν τῷ βασιλείῳ ᾧ (ἢ) πρὸς τὸ βακυλεῖον. *PHYLOBASIL-LEIS, seu Tribuum Reges ex patriciis cum essent, maxime Sacrorum curam gerebant, & Assessores erant in Basileo, (seu Stoa Basilicâ ubi Rex sedem habebat) id autem erat prope Boucoleum.*

Quamvis igitur ἐ numero πρῶτανεόντων essent, ac forsan secundi ordine post ἐπιτάτω (sic Rex ille qui ordine secundus inter ἀρχοντας) tamen non tam ipsis ἢ τῆ πόλεως πολιτεία, quam θυσία curæ erant; id enim per illud μάλιστα denotari videtur. An autem inter hos φυλοβασιλέας illud Sacrificandi &c. munus in orbem ita redierit, ut unusquisque eorum pro sua Tribu nunc πρῶτανδέση, id faceret, an vero omnes simul pro unaquâque Tribu, mihi plane incognitum est. Crediderim tamen τῆ πρῶτανδέσης φυλῆς φυλοβασιλέα tunc saltem cæterorum πρόεδρον fuisse, ac Sacra præcipue, si non solum, curasse; cæterosque fuisse hic, illius (sicut ille alias cum cæteris ἐν τῷ βασιλείῳ, seu εἰς ἱβασίλικῃ, ἢ βασιλέως ἐπωνύμα) συνεδρῆς.

Certe τῆ εἰς ἱβασίλικῃ eandem fuisse, satis indicant, præter alia, hæc Pausaniæ verba: Πρώτη δὲ ἔστι ἐν δεξιᾷ [ἢ Κεραμεικῇ sc.] καλεσμένη εἰς ἱβασίλικῃ ἔνθα καθίζει βασιλεὺς ἐνιαύσιον ἀρχῶν ἀρχὴν, καλεσμένω βασιλείῳ. *Prima est, in dextra Ceramici parte, porticus, quæ nominatur Regia; ubi consistet Rex, dum annum regimen regit.* Tum & Suidæ hæc in voce Ἄρχων, ἀλλ' ὁ μὲν βασιλεὺς καθῆσθαι πρὸς τῷ καλεσμένω βακυλεῖῳ ᾧ ἢ ἦν πλησίον ἢ πρῶτανείε. *Sed Rex sedebat prope Bucoleum, ita nominatum quod erat vicinum Prytaneo.*

Porticus Regia igitur erat, prope *Bucoleum*; *Bucoleum* vero prope *Prytaneum*. Nec mirum τῆς Φυλοβασιλείας sedem suam habuisse. (quatenus Φυλοβασιλεῖς essent) prope *Prytaneum*: quod pro Tribu prytaneas munere gaudente, ac sic quidem pro omnibus, sacra facerent; ac simul membra essent, unusquisque suæ Tribus: quodque præterea in *Prytaneo* Sacra facerent; ita enim *Pausanias*: θύσαι καὶ ἐπιταῖθα, nempe in θόλῳ, quod cum πρυτανείῳ unum idemque fuisse non improbabili conjectura, meo iudicio, quis conjecerit.

Quod ut aliquatenus elucescat, hæc de *Tholo* breviter dicenda. Θόλῳ ista (quæ & aliàs Σκιά) erat ἐν ἣ (teste *Poluce* lib. VIII. cap. 15.) συνεδρεύοντων ἑκάστης ἡμέρας πενήκοντα ἢ πεντακσίων βελῆς, καὶ ἡ πρυτανείῃσσι Φυλή. Simul conuivabantur singulis diebus quinquaginta eorum, qui senatum quingentorum componebant: ac quidem illa Tribus quæ (tunc temporis) prytaneicæ munus implebat. Sic *Pausanias*, lib. I. τὰ βελήθηρα ἢ πεντακσίων ἀληθῆς θόλῳ ὅτι καλεμένη καὶ θύσαι τε ἐπιταῖθα πρυτανείας, &c. Prope curiam quingentorum est *Tholus*, ita appellata, ubi *Prytanes* sacrificant.

Tholum vero hanc idem cum τῷ πρυτανείῳ fuisse Ostendunt; tum id, quod in illa juxta *Harpocratem* ἐνθα εἰδείοντο οἱ πρυτανείας: sicut id firmat *Hesychius* hoc modo: Θόλῳ, ὅπου οἱ πρυτανείας καὶ ἡ βελή συνεισιῶντο; tum quod & in utroque iudicia agerentur; ac quidem non solum super inanimis, eorumque præteritis homicidiis, aliisque criminibus; verum & super aliis; ut ostendunt hæc *Platonis* verba, in *Apologia* *Socratis*; ubi ita is *Socrates* loquens inducitur: Ἐπειδὴ ἡ ὀλιγαρχία ἐγένετο, οἱ τριάκοντα αὖ μεταπεμψάμενοι μὲ πέμπτον αὐτὸν εἰς τὸ θόλον προσέταξαν ἀγαγεῖν ἐκ Σαλαμίνῳ Λέοντα τὸν Σαλαμίνιον, ἵνα ἀποθάνῃ. Postquam verò oligarchia facta esset, missis qui me in *Tholum* accerferent cum aliis quatuor; jusserunt adducere è *Salamine* Leonem *Salaminium*, ut interficerent.

Eadem autem de *Prytaneo* Scholiastes Thucididis, nempe: πρυτανεῖον ὅστις οἶκος μέγας ἔνθα αἱ σιτήσεις ἐδίδοντο τοῖς πολιτομένοις· ἐκαλεῖτο ἢ ἕτας ἐπειδὴ ἐκεῖ ἐκάρηντο εἰ πρυτάνεις, οἱ τῶν ὄλων πραγμάτων διοκῆται. Porro Suidas (ut inde clarius liqueat τὸ θόλον cum *Prytaneo* unam eandemque domum fuisse). ait: Πρυτανεῖον, θεσμοθέτιον, θόλος. Addit & Scholiastes Thucididis, ratione nominis: ἄλλοι δὲ φασὶ ὅτι τὸ πρυτανεῖον πύρρος ἦν ταμεῖον ἔνθα ἔην ἄσβεστον πῦρ, καὶ ἤυχοντο. *Alii dicunt [inde id ita nominatum fuisse] quod esset ignis reservatorium: ita ut ibi esset ignis inextinguibilis, ibique vota facerent.* Unde & idem videri queat cum *Vestæ*, sive Ἐστίας templo, seu τῆς Βαλαΐα Ἐστία: ubi Theramenem rhetora Isocrates, cum omnes conturbati essent contra triginta tyrannos defendere ausus est: ut in vita X. Rhetorum. ita Plutarchus:

Curiam autem seu βασιλευσίων τὸ πρυτανεῖον fuisse ita ex Thucidide discimus: Ἐπὶ γὰρ Κέκροπος καὶ τῶν πρώτων βασιλέων ἢ Ἀθηναίων ἐς Θησέα αἰεὶ καὶ πόλεις ὠκέϊτο, πρυτανεῖα τε ἔχουσα καὶ ἀρχόντας· ἔσπετε μὴ τι δείσειαν, εἰ ξυμῆσαν βασιλεύοντες ὡς τὸ βασιλέα, ἀλλ' αὐτοὶ ἕκαστοι ἐπολιτεύοντο ἔβασίλευον. καὶ τινες καὶ ἐπολέμησαν ποτε αὐτῶν, ὡς περ καὶ Ἐλευσίνιοι μετ' Εὐμόλπου πρὸς Ἐρεχθεῖα. ἐπεδὴν ἢ Θησέως ἐβασίλευσε, γενόμενος μὲν εἰς ξυμῆτα καὶ δύνατα, τὰ τε ἄλλα διεκόσμησε τὴν χώραν, καὶ καταλύσας τὰ ἄλλων πόλεων τὰ τε βασιλευσίων καὶ τὰς ἀρχάς, ἐς τὴν νῦν πόλιν ἔσταν, ἐν βασιλευσίων ἀποδείξας ἔσπε πρυτανεῖον. *Nam sub Cecrope, illisque prius ad Theseum usque Regibus, Attica semper oppridatim incolebatur, curias [prytanea] & MAGISTRATUS habens. Et quum nihil timebant, ad Regem non conveniebant [de Republica] consultaturi: sed per se quique suam Rempublicam administrabant, & consultabant. Quin etiam eorum nonnulli, ut Eleusini, cum Eumolpo bellum adversus Erechteum olim gesserunt. Theseus vero, postquam regnare cæpit, cum esset vir non solum prudens;*
sed

THIS PAGE IS LOCKED TO FREE MEMBERS

Purchase full membership to immediately unlock this page

HISTORY

Tens of thousands of important historical sources, many previously unobtainable, are now available for the first time with a Forgotten Books Full Membership.

Unlimited Access
\$8.99/month

Continue

*Fair usage policy applies

εἶον Ἰπιδείκνυται. &c. Porro concilium Areopagitarum, quum constituisset ex illis qui Archontes annui fuerant, inter quos & ipse erat, quod Archen fuisset, & populum quoque videret ex alieni aeris remissione inflatum ac ferocientem, alteram insuper curiam conscripsit, legitque ex singulis quatuor tribubus [pòst ex decem singulis Tribubus quinquaginta assumpti sunt, hincque Senatus ille quingentorum] centenos viros; qui ut decretum facerent, ante concionem, sanxit, neque quicquam nisi ex senatus consulto populus rogaretur. Supremum senatum omnium arbitrum & custodem constituit legum, arbitratus quasi in anchoris curiis duabus stantem minus fluctuaturam civitatem, plebemque præstaturam tranquilliozem. Plurimi igitur Areopagitarum curiam ad Solonem (ut diximus) referunt auctorem, Quibus astipulari videtur, quod nusquam meminert Draco Areopagitarum vel eos appellaverit, sed ubique cum Ephetis agat de rebus capitalibus. At tabula Solonis tertia decima octavam legem ita ad verbum habet descriptam: **QVI ANTE SOLOMEM ARCHONTEM NOTATI INFAMIA FVERVNT, INTEGRA FAMA SVNTO, EXTRA QVAM QVI IN AREOPAGO, VEL QVI APVD EPHETAS, VEL IN PRYTANEO A REGIBVS** [Rege Archonte, & Φυλοβασιλεῦσι, seu Regibus Tribuum] **DAMNATI HOMICIDII, AVT LATROCINII, AVT AFFECTATÆ TYRANNIDIS, SOLVM EXILIO VERTERVNT, QVVM LEX HÆC FVIT PROMVLGATA.** Hæc verò contra Areopagitarum consilium præcurrisse Solonem Archontem ejusque leges, sunt argumento, &c.

Videmus itaque ex hisce, ἡ πρυτανεῖον quidem a Theseo; at quadringenti πρυτάνεις, cum suis Φυλοβασιλεῦσι, (qui primi-

primitus quatuor numero, post decem, ob ita adauctum Tribuum numerum, &c. fuere) Solonis instituto originem debere.

Verum enim vero, cum illa quæ ad Areopagum spectant, tum illa quæ ulterius ad *πρυτανεία* & Prytanes, Lector talium curiosus ex Meursio & ex Ez. Spanhemio, viris perillustribus haurire abunde potest. Quibus addi poterunt illa, quæ in sequentibus de Prytanibus, non tam Atheniensium, quam aliarum Græciæ Asiæque civitatum (quæque illi minus attigere) mihi adhuc dicenda sunt.

Quantumvis autem sic a proposito magis adhuc divagari videar, non possum tamen non & hæc præcedentibus modo adungere. Si sequimur Athenarum descriptionem a D. La Gulletjere factam, ex *Bucoleo* ibatur ad *Porticum Regiam*, atque inde ad *Ceramicum*; ita ut, licet *Prytaneo* vicinum esset *Bucoleum*, hoc tamen nequaquam esset junctum *Ceramico*. Attamen, ut ex jam supra dictis liquet, & *Porticus Regia*, seu ἡ βασιλεία ἡ σπᾶ, in *Ceramico* erat, ut clare ostendit Pausanias, & *Prytanæum*, sicut & τὸ βελήϊον. Quod sane recte a Meursio traditur: quamvis eo in loco, ubi id se ostendisse, (lib. 3. cap. 6. *Athen. Attic.* & in indice ad *Ceramicum Geminum*) asserit, istud minime ostendat; nec de *Bucoleo* ibi loquatur. Qualis error, ex memoriæ lapsu, & mihi quandoque contigit, & facile contingere potest. Certe ἡ σπᾶ, uti dictum, erat in *Ceramico*, eaque ἡ σπᾶ si non unum & idem ædificium erat cum *πρυτανείῳ*; saltem pars istius admodum considerabilis, eique si non continua, saltem contigua: quod hæc quandoque pro illo, illud rursus pro ista capiantur. *Prytaneum* autem idem erat cum τῷ βελήϊῳ, seu Curia quingentorum, aut Tribus *πρυτανείων*, &c. Huicque rursus vicinum erat (idque quidem necessarium fuit ob Archiva) τῷ Μητρώῳ namque ut Suidas & alii, ἐξῶντο ἀρχεῖῳ καὶ νομοφυλακείῳ Sicuti

cuti & Æschines: ἐν Ἰωνῷ Μητρώῳ, καὶ τὸ Βυλαπύριον. Ex hisce aurem quis dubitare posset, an non pene idem τὸ Μητρώον cum τῷ Βυλαπυρίῳ fuerit: Πλησίον ἢ πρυτανεῖον ὅστιν, ἐν ᾧ νόμοι τε Σέλων & εἰσι γεγραμμένοι. Quum τὸ Βυλαπύριον a deo vicinum eilet τῷ πρυτανείῳ; illudque idem Βυλαπύριον vicinum τῷ βασιλείῳ, seu Στοᾷ Regiæ; patet clare τὸ Βυλαπύριον fuisse, non extra, sed intra Ceramicum, ejusdemque & muro & portis, tum διπύλω, tum aliis, inclusum. Hoc autem Βυλαπύριον idem fuisse cum τῇ Βυλαπύριᾳ Athenæi (de qua is lib. V I. loquitur) mihi quoque persuadeo: atque inde, istud Bucolicum παμῆιον fuisse, quod cum Prytaneo, aliisque in eo vescentibus, tum forsitan & aliis usibus, interserviebat. Verba hæc Athenæi eo me ducere videntur, seu legis ab ipso adductæ: ἐπιμελεῖσθαι ἢ τὸ βασιλεύοντα ἢ τε Ἀρχόντων, ὅπως ἀνκαθιστῶνται, καὶ τὰς ὁδοποιήσεις ἐκ τῶν δήμων αἰρῶνται καὶ τὰ γεγραμμένα. τὰς ἢ ὁδοποιήσεις ἐκ τῆς Βυλαπύριος ἐκλέγειν ἐκ τῶν μέτρων ἑαυτῶν ἕκαστον ἐκτέτακται κερδῶν δαίνυσθαι τὰς ὄντας Ἀθηναίους ἐν τῷ ἱερῷ καὶ τῶν πάτρια. Regem vero curam gerere & Archontum, ut crearentur; & ut Parasitos ex populo crearent, juxta leges patrias. Parasitos autem ut legerent ex Bucolicâ (pro parte ipsorum competente) singuli sextarium hordei; atque ita inter se epularentur juxta leges patrias.

Vide reliqua, quæ, ubi de parasitis hisce amplius loquor, adduco. Suspicabatur hic magnus ille Casaubonus, Βυλαπύριον hanc denotare vel jugerum, vel alium agri modum, ex quo fas fuit Parasito cuique hordei hecτεum exigere. Ast opinionem quam foveo, mihi suggestit Amplissimus G. Cuperus; qui in epistola ad me data: Putabamque nonnunquam parasitos ἐκ τῆς Βυλαπύριος dici a loco, vel porticu, vel edificio, in quo alebantur, quod forte fuit porticus Regius: cujus edificii pars Βυλαπύριος potuit dici, eo in vico, cui nomen Bucolicum erat. Crediderim tamen (at
pro

THIS PAGE IS LOCKED TO FREE MEMBERS

Purchase full membership to immediately unlock this page

Know Your Bible

Forgotten Books'
Full Membership
provides unlimited
access to more than
28,000 volumes of
Christian literature for
\$8.99/month

**HOLY
BIBLE**

Continue

*Fair use policy applies

unde, ut Valla & Stephanus, quasi ἐνθεν legendum] *Pisistratum Athenienses regebat.*

Hanc tamen *Acropolin* & olim πόλιν seu urbem fuisse nominatam, his verbis Pausanias, libro I. indicat: Ἱερά μὲν τῆ Ἀθηνᾶς ὄντιν ἢ τε ἄλλη πόλις, καὶ ἡ πάσις ὁμοίως γῆ. Ἐ γὰρ ὅσοις θεῶς καθέστηκεν ἄλλως ἐν τοῖς δήμοις σέβειν, εἰδέν τι ἦσαν τῆ Ἀθηνᾶν ἀγασθῆν ἐν τιμῇ. Τὸ δὲ ἀγιώτατον ἐν κοινῷ πολλοῖς πρότερον νομιθεῖν ἔπεισι σωῆλθεν ἀπὸ τῶν δήμων, εἶναι Ἀθηνᾶς ἀγάλμα ἐν τῇ νῦν ἀκροπόλει, ὅτε δὲ ὀνομαζομένη πόλις. *Et Sacra quidem Minervæ cum urbs tum regio est universa. Curia enim & suos quæque Deos privatim colunt & Minervæ communiter divinam rem faciunt. Omnium vero Sanctissimum Minervæ signum illud est; quod multis ante annis de communi omnium (δήμων) oppidulorum consilio, cum in unam omnes urbem coirent, dedicatum est in eo loco qui nunc Acropolis (id est arx) tunc vero Polis (id est urbs) nominabatur.*

Videmus itaque ex hisce, ut puto, Hippiam: non extra urbem, verum extra Arcem, sive Acropolim, pompam adornasse in Ceramico quidem, atque simul & intra urbem; ac loco quidem non admodum procul ab Arce disjuncto.

C A P U T IV.

De Archontibus; ac primo quidem de Archontibus Atheniensium, quatenus illi etiam Sacra curabant. Principes, quin & Cæsares, quandoque hoc munus sibi dedecori non duxisse exemplo Drusi, Hadriani Cæsaris, Gallieni, aliorumque ostenditur: sicut & adulatio Atheniensium turpissima in Antigonum ac Demetrium Reges. Transitur porrò ad aliarum quoque gentium civitatumve Archontes;

chontes; qui & nonnullis in locis plures simul numero erant (unde & Primi Archontes;) cum aliis in locis tantum unus numero Reipublicæ præfuisse videatur: dum ubi plures simul, unus πρῶτος ἀρχων esset; ut apud Thæros aliosque. Hunc quoque, sicut alii, non tantum bis terve pluriesve ἀρχοντα verum & bis, ter, pluriesve πρῶτον ἀρχοντα seu Primum Archontem fuisse. Discutitur denique, an in Inscriptione Thærorum M. Aur. Isocles Asclepiades Archon, an vero Ἀρχιερεὺς seu Pontifex, fuerit.

DUM de Atheniensium Rege, qui ordine secundus inter Archontes erat (istaque occasione & aliquid de Φυλοεασιλεῶσι) locutus sum, opinabar me non male facturum, si & de Archontibus illis (saltem de ἐπωνύμοις) quatenus Sacrorum cura ad ipsos quoque spectabat; tum & de aliarum Civitatum Archontibus, aliquid adderem, licet aliàs illi non incommode Prytanibus, στρατηγῶσι, ac γράμματιῶσι, magis ad magistratum politicum, quàm ad Sacra spectantibus, adungi possent: ut quorum nomina etiam ac munera, cum in nummis, tum in lapidibus, tum & in actis, aliisque publicis monumentis, expressa reperiuntur. Eo lubentius vero eos hic locavi, quod ἀρχοντες cum ἀρχιερεῶσι in nummis sæpe, ab Antiquariis, etiam versatissimis, confundantur; dum qui ab uno horum ἀρχων legitur, ob abbreviatam scripturam ab alio contra ἀρχιερεὺς legatur. ad quos Ἀρχιερεῖς mihi sequenti Dissertatione transeundum est.

Antiquis temporibus, uti quibusvis satis notum est, summa Sacerdotia summis connexa erant Imperiis, non solum apud Græcos, verum & multos Barbarorum. Unde & optimus ille antiquarius Maro, libro III. de Anio Rege:

Rex Anius Rex idem hominum Phæbique Sacerdos.

Ubi namque Regium obtinebat imperium, ibi in uno eodemque homine summum Sacerdotium (jus saltem in cæteros Sacerdotes) vigeat; iidemque & Reges, & Sacerdotes, seu Pontifices summi vel Maximi, erant. Hinc & præcipua Sacra, seu sacrificia, per ipsos Reges, eorumve vicarios (Regum jussu ac directione) administrabantur: atque illa, quæ ad Sacra pertinebant, per illòs constituebantur. Quæ quâli modo, sese tam apud Athenienses, quam apud Romanos quoque habuerint; tum ex aliis, tum & ex iis quæ jam superius dicta sunt, satis perspicui potest: sicut &, quomodo apud Lacedæmonios, tam permanentibus ipsorum Regibus, quam post illos, obtinuerit usus, forsan in sequentibus aliquatenus declarabo.

In Atheniensi autem Republica, post abrogatos Reges, summi istius Sacerdotii administratio, pro parte quoque *Archontibus*, imprimis vero τῶν ἐπωνύμων (non solis *Regi ac Reginae Sacrorum*) cessit. Unde & illi quoque peculiaria sibi Sacra curabant.

Eponymorum primus, post Reges, Medon per 300. circiter annos sibi successores singulos, cum perpetuo imperio, habuit. Post quas, mutato regiminis eatenus statu, *decennales* aliquot subsecuti sunt: donec tandem rejecto isto singulorum regimine, ad novem *annuos Archontas* imperium Reipublicæ translatum fuit. De quorum *Primo*, ordinis ac dignitatis ratione, atque inde ἐπωνύμων (ut de cujus nomine annus signabatur) ita Pollux, lib. 8: loquitur: ὁ δὲ Ἄρχων Διωνυσία Διονύσια καὶ Θαργήλια, μὲν τῶν Ἰπμελητῶν. *Archontum Dionysia, seu Bacchica Sacra; uti & Thargelia, simul cum Curatoribus* (ita appellatis) *curat, seu disponit.*

De *Regis Sacrorum* munere jam supra locutus fui. Nunc aliquid solùm addam de Polemarcho, qui tertius ordine inter *Archontes* erat, *Regemque* proxime sequebatur: quamvis alias minus hîc ad rem faciat; sicut & reliqui. Eum vero

THIS PAGE IS LOCKED TO FREE MEMBERS

Purchase full membership to immediately unlock this page

HISTORY

Tens of thousands of important historical sources, many previously unobtainable, are now available for the first time with a Forgotten Books Full Membership.

Unlimited Access
\$8.99/month

Continue

*Fair usage policy applies

Quæ postrema ejus verba: *Quod neque Hadrianus, &c. Scire bene capere nequeo. Etenim de ἀρχοντῶ magistratu Hadriani jam contrarium ex Spartiano vidimus: ac quod ad illa attinet, Sacris omnibus interesse* (quod Casaubonus μυσία καὶ ἑλασίμα interpretatur) id falsum apparet de Hadriano, cum ex Spartiano, tum & ex Dione; quorum prior habet, in Hadriani vita; & *Eleusinia Sacra exemplo Herculis Philippique suscepit*; posterior vero: Ἀφικόμενος ἵ ἐς τὴν Ἐλλάδα, ἐπώπλεε τὰ μυστήρια. De Marco autem Antonino Capitolinus hæc tradit: *Athenis fuit; & inter alia Cereris templum adiit, ut se innocentem probaret, & sacrarium solus ingressus est.* Quæ verba, *Cereris templum adiit*, hisce verbis explicat, in ipsius vitam, Dion Cassius (libro LXXI.) ὁ δὲ Μάρκος ἐλθὼν ἐς τὰς Ἀθήνας, ἐμυστήρις, ἔδωκε μὲν τοῖς Ἀθηναῖοις ἡμῶς, &c. *Marcus postquam Athenas venit, INITIATUSQUE fuit; (magnos) honores tribuit Atheniensibus.*

At *Athenienses* isti, ut in adulationes Principum (post Philippi atque Alexandri tempora) sæpius maxime propensi, turpissima sane adulatione demereri cupientes *Antigonum ac Demetrium Reges*, intermissis *Archontibus ἐπώνυμοις, Sacerdotem*, sive ἱερέα τῶν Σωτήρων, Deorum scilicet, in horum *Archontum* locum substituerunt. Ita enim in vita Demetrii Plutarchus: *μόνοι δὲ Σωτήρας ἀνέγραψαν θεὸς, καὶ τὸ ἐπώνυμον καὶ πᾶν ἄλλο ἀρχοντῶν καὶ παπῶν ὡσαντις, ἱερέα Σωτήρων ἐχειροτόνησεν καθ' ἕκαστον ἑαυτῶν καὶ τῶν ἄλλων ἐπὶ τῶν ψηφισμάτων, καὶ τῶν συμβολαίων περιέγραψον, &c. Soli eos Servatores (Deos) in acta retulerunt; abrogatoque ARCHONTE vetere magistratu, a quo denominabatur in fastis annus, Servatorum Sacerdotem quotannis creaverunt, quem plebiscitis contractibusque præscripserunt; sciveruntque, ut eorum cum Dis nomina peplo intexerentur.* At post mutatam horum Regum fortunam, mutatus quoque eatenus fuit Reipublicæ status,

status, qui sic per 18. annos perduraverat; ac rursus illi ad ἑπωνύμους ἄρχοντας reversi sunt. Ita enim de ipsis, idem Plutarchus: Ἀθηναῖοι ἀπέστησαν αὐτῷ, ἔτι τόντε Δίφιλον, ὃς ἦν ἱερεὺς τῶν Σωτήρων ἀναγεγραμμένῳ, ἐξ ἑπωνύμων ἀειλον, ἄρχοντας αἰρεῖσθαι πάλιν, ὡς πάλιν πατρίων ψηφισάμενοι. Athenienses defecerunt ab eo [Demetrio] ac Diphilum, qui in acta relat^{us}, Servatorum sacerdos erat, ex fastis exprunxerunt: sciveruntque ut Archontes denuo, quod de more iis erat, crearentur.

Sed nec Soli Athenienses suos sibi habebant ἀρχόντας ἑπωνύμους; verum & aliæ Civitates; sive urbes istæ coloniæ essent inde olim deductæ, sive non inde originem trahentes. Sic etenim de Lebadiis in Bæotia, id ostendit inscriptio hæc, quæ a Geor. Whelero, in Itinerario suo, ita exhibetur: ΧΑΡΟΠΙΝΩ ΑΡΧΟΝΤΟΣ ΒΟΙΩΤΟΙΣ ΛΕΒΑΔΕΙΟΙΣ; &c. Quemadmodum & Bithyni ab Hadriano constitutos *Archontas* habuerunt. Tum & in lapidibus, ac maxime in nummis eos reperimus; ut Ἀρχοντας Ἀθηναίων, Ἀγκεραίων; Ἀλικαρνασέων, Βυζαντίων, Δαλδαναίων, Κωίων, Μαιόνων, Μιωδίων, Ἰελίων, Σαρδαναίων, Φιλαδελφείων, plurimumque aliarum civitatum; quarum ulterior enumeratio, mihi non necessaria videtur, quod hæc exempla abunde sufficiant.

Interim ex hisce aliquæ sub unius *Archontis* regimine constitutæ erant, aliquæ vero sub duorum aut etiam plurium: sicut ejus rei exemplum habemus apud Sponium (Miscellaneorum Eruditæ Antiquitatis pag. 341.) in hoc *Theatrorum* marmore:

ΑΥΤΟΚΡΑΤΟΡΑ ΚΑΙΣΑΡΑ ΜΑΡΚΟΝ
 ΑΥΡΕΛΙΟΝ ΑΝΤΩΝΕΙΝΟΝ
 ΣΕΒΑΣΤΟΝ
 Η ΒΟΤΑΗ ΚΑΙ , Ο ΔΗΜΟΣ
 Ο ΘΗΡΑΙΩΝ
 ΤΗΝ ΕΠΙΜΕΛΕΙΑΝ ΚΑΙ ΤΗΝ
 ΑΝΑΣΤΑΣΙΝ ΠΕΠΟΙΗΜΕΝΩΝ
 ΑΡΧΟΝΤΩΝ ΑΣΚΛΗΠΙΑΔΟΥ . Β.
 ΚΑΙ ΚΟΙΗΤΟΥ Β . ΚΑΙ ΑΛΕΧΑΝΔΡΟΥ
 ΕΥΦΡΟΣΥΝΟΥ ΙΕΡΑΣΑΜΕΝΟΥ
 ΠΟΛΙΟΥΧΟΥ Β.

Qui Dii Deæve *πολιῆχοι* hîc quidem Jupiter (ex. gr.) illic
 [nempe Athenis] Minerva, alibi Diana, aut Venus; aut
 alius aliave ex Deorum Dearumve numero, hujus illiusve
 civitatis Præsides, ac tutores tutatriceve erant.

Sic in nummis quoque plures, seu duo simul, *ἄρχοντες* com-
 parent; qui & ita ambo simul alibi (sicut hîc supra apud
Theræos) *ἐπώνυμα* sunt, atque annum suo nomine signant:
 ut in nummo Caracallæ, ΕΠ . ΑΡΧ . Γ . ΣΑΛΛ . ΑΡΙΣ-
 ΤΑΙΝΕΤΟΥ ΚΑΙ ΑΙΛΙΑΔΟΣ ΒΥΣΑΝΤΙΩΝ; at-
 que in aliis eorundem Byzantinorum sub Alexandro Severo,
 ΕΠ . ΦΡΟΝΤΩΝΟΣ ΚΑΙ Α . ΦΗΣΤ . ΒΥΣΑΝ-
 ΤΙΩΝ: uti &, ΕΠΙ Μ . ΑΥΡ . ΦΡΟΝΤΩΝΟΣ ΚΑΙ
 ΑΙΛ . ΦΗΣΤΟΥ ΒΥΣΑΝΤΙΩΝ.

Quantumvis autem duo essent Byzantiis simul *ἄρχοντες*,
 non tamen semper ambo in nummis comparebant; sicuti in
 hoc, in quo solus extat Caracalla (qui honoris causa quo-
 que ibi *Archon* fuit) ΕΠ . ΑΡΧ . ΑΥΡ . ΑΝΤΩΝΙΝΟΥ
 ΒΥΣΑΝ-

THIS PAGE IS LOCKED TO FREE MEMBERS

Purchase full membership to immediately unlock this page

Know Your Bible

Forgotten Books'
Full Membership
provides unlimited
access to more than
28,000 volumes of
Christian literature for
\$8.99/month

**HOLY
BIBLE**

Continue

*Fair use policy applies

occurrunt. Sicuti non tantum illud Β, & Γ; seu *Bis & ter.* i. e. *Secunda*, ac *tertia vice*: verum (nisi me memoria fallit) *octava vice* me de Hadriano Cæsare, apud Harduinum legisse memini.

Ne vero aliquis (ut eo rursus redeam) anxius hæreat, ac dubitet, an istud ΑΡΧ. Α. vere ἀρχοντα πρώτον designet; reflectat oculos ad nummum sub M. Aurelio Cæsare apud Aphrodisienses cūsum; ut in quo hæc exprimuntur: ΤΙ. ΖΗΛΟΥ ΠΡΩΤΟΥ. ΑΡΧ. ΑΦΡΟΔΙΣΙΕΩΝ. Quæque [quod pace J. Vaillantii, qui me aliàs, circa talia longe magis sane eruditus, ac versatissimus, est] recte minus vertuntur, *Tito Zelo Primo PONTIFICE Aphrodisiensium*, in Lydia. Cum ipse vir Celeberrimus agnoscat, Aphrodisienses ab Archontibus fuisse gubernatos; indeque ipse alium nummum sub Severo cūsum cum hac inscriptione: ΕΠΙ ΑΡΧ. ΣΚΡΕΙΒΩΝΙΑΝΟΥ ΑΦΡΟΔΕΙΣΙΕΩΝ vertat, *Sub Archonte Scriboniano*; atque alium denique ita inscriptum ΕΠ. ΑΡΧ. ΙΟΥΛΙΑΝΟΥ ΑΦΡΟΔΕΙΣΙΕΩΝ *Sub Archonte Juliano Aphrodisiensium in Lydia* interpretetur.

Fateor equidem in ista abbreviatura ΑΡΧ. aliquando incertum esse, an ἀρχιερεὺς, an vero ἀρχων legendum sit: unde & quandoque illi magni viri, ac rei numismatariæ peritissimi, nec inter se concordant, nec sibimetipsis satis constant. Quod sane minime mirandum; cum ob hoc, quod ἀρχιερεῖς tam pene ubique locum obtinerent, sicut etiam ἀρχοντες; tum quod in nummis literæ, quibus clarius hi ab invicem discriminari possent, quandoque injuriâ temporum exesæ sint.

Quod porro ad πρώτον ἀρχοντα attinet, clare is exprimitur in hac sequenti inscriptione; ubi & is secundum quoque, seu secundâ vice, regiminæ isto functus exhibetur, hoc modo:

ΑΥΤΟΚΡΑΤΟΡΑ ΚΑΙΣΑΡΑ Μ. ΑΥΡΕΛΙΟΝ
 ΣΕΒΗΡΟΝ ΑΝΤΩΝΕΙΝΟΝ ΕΥΣΕΒΗ
 ΣΕΒΑΣΤΟΝ ΑΡΑΒΙΚΟΝ ΑΔΙΑΒΗΝΙΚΟΝ
 ΠΑΡΘΙΚΟΝ ΓΕΡΜΑΝΙΚΟΝ ΜΕΓΙΣΤΟΝ
 Η ΒΟΥΛΗ ΚΑΙ Ο ΔΗΜΟΣ ΘΗΡΑΙΩΝ
 ΑΡΧΙΣ. Μ ΑΥΡ. ΙΣΟΚΛΕΟΥΣ ΑΣΚΛΕΠΙΑΔΟΥ ΤΟ. Β. ΚΑΙ ΑΥΡ.
 ΚΛΕΟΤΕΛΟΥΣ ΤΥΡΑΝΝΟΥ ΚΑΙ ΑΥΡ . ΦΙΛΟΞΕΝΟΥ
 ΑΒΑΣΚΑΝΤΟΥ, ΤΗΝ ΠΡΟΝΟΙΑΝ ΤΗΣ ΠΑΡΑΣΚΕΥΗΣ
 ΚΑΙ ΤΗΣ ΑΝΑΣΤΑΣΕΩΣ ΤΟΥ ΑΝΔΡΙΑΝΤΟΣ ΠΟΙΗΣΑΜΕΝΟΥ
 ΤΟΥ ΠΡΩΤΟΥ ΑΡΧΟΝΤΟΣ ΑΥΡ . ΙΣΟΚΛΕΟΣ ΤΟ Β.

Quam Celeberrimus Sponius, *Miscellaneorum Eruditæ Antiquitatis* pag. 341. ita vertit: *Imperatorem. . . . Sub Archontibus Marco Isocle . Asclepiade secundum, & Aurelio Cleotele Tyranno, & Aurelio Philoxeno Abascanto, curam impensarum & erectionis statuæ gerente PRIMO ARCHONTE Aurelio Isocle Secundum.* Ast primam difficultatem mihi hic creat istud ΑΡΧΙΣ quod initio lineæ sextæ legitur, quodque a Sponio legi videtur ΑΡΧΟΝ, abbreviate pro ΑΡΧΟΝΤΩΝ. Sed tot ἀρχοντας numero, quasi ἐπώνυμοις, hîc nominari, quum Athenis tantum unus ἐπώνυμος esset, neque aut in nummis alicubi aut lapidibus (ne quidem apud ipsos, hos Theræos) plus quam duo simul compareant, [quamvis negare nolim ullibi plures, quam duo numero obtinuisse] minus verisimile fit; quando & præterea hîc postremo loco πρώτῳ ἀρχων subjungatur, atque an ille πρώτος ἀρχων 'Αυρέλιου 'Ισοκλής idem sit cum illo priori loco (ac linea 5.) nominato, incertum, imò minus probabile fit. quodque is separatim ita *erectionis* curam gesserit; hîcque tantum πρώτος appellatione gavisus sit,

fit, quum ubi ut ἀρχων annuus affertur, ubique maxime istud epitheton πρώτος locum obtinere debuerat, simpliciter ἀρχων vocetur.

Nominantur quidem plures ἄρχοντες in illa, quam supra, ante hanc adduxeram *Theraeorum* inscriptionem, nempe duo, illisque subjungitur tertius, non ἀρχων, sed Sacerdos πολιάρχης, sive Dianæ, sive Minervæ (vel ut Aristophanes in *Equitibus*, Πάλλαδ') seu cujuscunque demum numinis. Ac videmus, ubi duo simul ut *annui* nominantur, illud πρώτος abesse. Quum aliàs id πρώτος locum habeat, ubi is, qui primus dignitate erat, ut ἐπώνυμος in nummis exprimitur: quod fere semper fit.

Quare eo fere inclinarem, quod ΑΡΧΙΣ pro ΑΡΧΙΕΡΕΩΣ non pro ΑΡΧΟΝΤΩΝ sit legendum; quodque ob detritam aut exesam vetustate literam Ε Doctissimus J. Sponius hîc Σ legerit: qui lapsus in exscribendo, circa talia, facillime accidere potest; ac, si ullibi, hîc maxime venia dignus est: tum & 2º. pene crediderim aliquid supplendum esse post istud ΑΒΑΣΚΑΝΤΟΥ in octava hujus inscriptionis linea: vel si non, legendum esse.

ΑΒΑΣΚΑΝΤΟΥ ΤΗΝ ΠΡΟΝΟΙΑΝ ΤΗΣ ΠΑΡΑΣΚΕΥΗΣ (subintellige) ποιησιμῶν: ΚΑΙ ΤΗΣ ΑΝΑΣΤΑΣΕΩΣ ΤΟΥ ΑΝΔΡΙΑΝΤΟΣ ΠΟΙΗΣΑΜΕΝΟΥ ΤΟΥ ΠΡΩΤΟΥ, &c. Neque exempla, si bene memini, defunt, ubi ex auctoritate publica statua, aliudve monumentum erigebatur, alios fuisse qui impensarum, alios rursus qui erectionis, seu statuæ ponendæ, vel dedicandæ curam gererent. Unde verterem, *Pontifice Marco Aurelio Isocle Asclepiade Secundum; Aurelio Cleotelo Tyranno, & Aurelio Philoxeno Abascanto impensarum* [ac quæ porrò eo pertinent] *curam gerentibus: erectionis vero statuæ* [ac dedicationis] *Aurelio Isocle secundum Primo Archonte.* Fateor sane hæc duriuscula nimis mihi ipsi videri:

THIS PAGE IS LOCKED TO FREE MEMBERS

Purchase full membership to immediately unlock this page

HISTORY

Tens of thousands of important historical sources, many previously unobtainable, are now available for the first time with a Forgotten Books Full Membership.

Unlimited Access
\$8.99/month

Continue

*Fair usage policy applies

DISSERTATIO TERTIA

DE

Pontificibus, five ΑΡΧΙΕΡΕΥΖΙ Græcorum, Asiarchis, &c.

CAPUT I.

Sequuntur ἀρχιερεῖς, seu Pontifices; disquiriturque quibus in locis illi ut ἐπώνυμοι locum obtinuerint. tum porro de ἀρχιερεῖσι tam aliorum Numinum quam Augustorum: tum & de ἀρχιερεῖσι, cum solarum Civitatum, tum & totarum Regionum, seu Provinciaram, aliosque ἀρχιερεῖς (civitatum nempe) constituentibus. Ista occasione de Metropolitibus ac Metropolitibus cum Gentilium, tum Christianorum agitur: atque illâ rursus obiter, de vocibus Latinis quæ inscriptionibus Græcis sæpius immiscentur: hincque super inscriptione Sponii, de Lucio Julio Bonnato, disquiritur an ibi ΔΙΑΡΙΩΝ, an vero ΔΙΑΣΙΩΝ, an verò aliter sit legendum; atque adeo an ista vox (hincque & ipsa inscriptio) ad Gladiatores, an vero ad annonam, an denique ad Festum aliquod Diasia appellatum, pertineat.

Inter ἑπώνυμοις eminebant quoque οἱ Ἀρχιερεῖς seu Pontifices; quos in pluribus regionibus atque urbibus Græciæ (& maxime quidem insularis, atque Asiæ Minoris) obtinuisse reperimus: ut apud Ephesios, Athenienses, Apamenses, Daldianos, Nyfæos, Byzantias, pluresque alios, cum civitates, tum populos,

pulos, qui procedente nostro contextu se sponte satis oggerent. Hi autem *Pontifices*, licet nonnunquam simplici *ιερέως* appellatione exprimantur, tamen revera *ἀρχιερεῖς* fue- re; quorumque inde *nomina* in nummis ac lapidibus ita (ac quidem frequenter) occurrunt, ut per illa anni ac tempora signentur.

Hinc enim in marmore isto perinsigni, quo foedus inter Smyrnæos ac Magnesios iētum describitur, habemus: ΕΠΙ ΙΕΡΕΩΣ ΗΓΗΣΙΟΥ ΣΤΕΦΑΝΗΦΟΡΟΥ ΔΕ ΠΥΘΟΔΩΡΟΥ ΜΗΝΟΣ ΑΗΝΑΙΩΝΟΣ ΑΓΑΘΗ ΤΥΧΗ, &c. Ac licet minorum urbium soli ut plurimum *Sacerdotes*, sive *ιερεῖς* sacrorum ceremoniis, administrationique præessent; majorum tamen *ἀρχιερεῖς* & *Flamines* (qui proprie Latinorum erant) sic quoque, ut dixi, aliquando, vel *ιερέων*, vel *ιεραπαμείων* nomine veniebant. Unde in marmo- re, apud Sponium (Miscell. pag. 341. n°. 64, quodque suprâ integre attuli) habemus: ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΥ ΕΥΦΡΟΣΥΝΟΥ ΙΕΡΑΣΑΜΕΝΟΥ ΠΟΛΙΟΥΧΟΥ Β. sicut & in hoc sequenti:

ΠΟΝΤΙΚΟΣ : ΑΣΚΛΕΠΙΟΥ
 ΔΙΣ . ΦΥΛΑΡΧΟΣ . ΦΥΛΗΣ . . . Ν
 ΑΤΗ . ΑΣΤΥΝΟΜΗΣΑΣ . . . ΙΡΕΑ
 ΣΑΜΕΝΟΣ . ΤΗ . ΠΑΤΡΙΔΙ . ΒΟ

 ΛΕ . . . ΤΟΝ . ΠΡΟΓΟΝΙΚΟΝ
 ΒΩΜΟΝ . ΕΣΚΕΤΑΣΕΝ
 ΧΑΙΡΕ ΠΑΡΟΔΕΙΤΑ

Sic alibi habemus unum eundemque hominem (ut infra videbimus) & *ἀρχιερέα*. . . . & *ιερέα Τιβερίη Καίσαρος*: quum interim & Cæsares suos sibi, non tantum *Sacerdotes*, sive *ιερέας*, verum & *Pontifices*, sive *ἀρχιερέας* ha- berent:

berent: unde plus semel occurrit illud ΑΡΧΙΕΡΕΥΣ ΤΩΝ
 ΣΕΒΑΣΤΩΝ. Ita etiam occurrit in inscriptione adhuc in-
 fra adducenda, ΙΕΡΕΥΣ ΚΑΤΑ ΤΟ ΕΞΗΣ ΔΙΣ ΚΑΙ
 ΑΡΧΙΕΡΕΥΣ ΤΟΥ ΚΑΘΗΓΕΜΟΝΟΣ ΔΙΟΣ ΚΑΙ
 ΑΡΧΙΕΡΕΥΣ Μ. ΑΥΡΕΛΙΟΥ ΑΝΤΩΝΕΙΝΟΥ, &c.
 Quin apud Athenienses habemus hoc, ΕΠΙ ΙΕΡΕΩΣ ΣΕ-
 ΛΕΥΚΟΥ ΤΟΥ ΑΝΔΡΟΝΙΚΟΥ ΡΑΜΝΟΥΣΙΟΥ.
 Qui simpliciter *ιερείς* viderentur fuisse, nisi additum esset istud
 ΕΠΙ. Illos interim *ιερείς*, seu *Pontifices*, quorum mentio fit apud
 Demosthenem (in Orat. pro Corona,) in *ψηφισμάτων* ini-
 tiis, ac I. quidem, Ἐπὶ ἱερέως κλιναγόρου εἰαρινῆς Πυλαίας,
 ἔδοξε Πυλαγόρου, καὶ τοῖς συνέδροις τῆ Ἀμφικτυόνων, &c.
 2º. vero, Ἐπὶ ἱερέως ἔδοξε τοῖς
 Πυλαγόρου καὶ τοῖς συνέδροις τῆ Ἀμφικτυόνων, καὶ τῶ κρινῶ τῆ
 Ἀμφικτυόνων, &c. illos, dico, aut revera *ἀρχιερέας*, sive in
Pylis, sive *Delphis*, fuisse; aut aliàs, in isto conventu
 (eiusdem saltem conventus tempore) tali munere, dignitate
 atque auctoritate gavisos; inter illos, qui ad istum conven-
 tum delegati (*ιεθμνήμονες* &c.) *Sacerdotum* quoque vice
 fungebantur: quatenus Sacrorum æque quam profanorum
 curam gererent. Nèque omittenda mihi videtur hæc se-
 quens, apud Gruterum. pag. 319. 2.

Γ Α Ι Ο Σ Γ Α Ι Ο Υ
 Α Χ Α Ρ Ν Ε Υ Σ Ι Ε
 Ρ Ε Υ Σ Γ Ε Ν Ο Μ Ε
 Ν Ο Σ Θ Ε Ω Ν Μ Ε
 Γ Α Λ Ω Ν Δ Ι Ο Σ
 Κ Ο Ρ Ω Ν Κ Α Β Ε Ι Ρ Ω Ν
 Ε Ν Τ Ω Ε Π Ι Δ Ι Ο
 Ν Υ Σ Ι Ο Υ Τ Ο Υ Μ Ε
 Τ Α Λ Ι Κ Ι Σ Κ Ο Ν Α Ρ
 Χ Ο Ν Τ Ο Σ Ε Ν Ι Α Υ
 Τ Ω Ι Δ Ρ Υ Σ Α Τ Ο

THIS PAGE IS LOCKED TO FREE MEMBERS

Purchase full membership to immediately unlock this page

Know Your Bible

Forgotten Books'
Full Membership
provides unlimited
access to more than
28,000 volumes of
Christian literature for
\$8.99/month

**HOLY
BIBLE**

Continue

*Fair use policy applies

Quales tamen an semper ceu ἐπώνυμοι in lapidibus occurrant, merito dubitari queat, si non præcedat Ἐ Π Ι.

Adjungatur autem huic præcedenti marmorī hoc non mutilatum, sed adhuc integrum, quod apud eundem Sponium, Tomo I pag. 394. & apud G. Wheelerum pag. 211. reperitur ab ipsis Theatyræ excerptum:

Η Π Α Τ Ρ Ι Σ

Μ. ΑΥΡ. ΔΙΑΔΟΧΟΝ ΙΠΠΙΚΟΝ ΤΟΝ
 ΑΡΧΙΕΡΕΑ ΤΗΣ ΑΣΙΑΣ ΝΑΩΝ ΤΩΝ
 ΕΝ ΠΕΡΓΑΜΩΙ ΚΑΙ ΑΡΧΙΕΡΕΑ
 ΚΑΤΑ ΤΟΝ ΑΥΤΟΝ ΚΑΙΡΟΝ ΤΗΣ
 ΠΑΤΡΙΔΟΣ ΚΑΙ ΔΙΑ ΒΙΟΥ ΒΟΥΛΑΡ
 ΧΟΝ ΤΙΜΗΘΕΝΤΑ ΥΠΟ ΤΟΥ
 ΘΕΙΟΤΑΤΟΥ ΑΥΤΟΚΡΑΤΟΡΟΣ
 Μ. ΑΥΡ. ΣΕΟΥΡΟΥ ΑΝΤΟΝΕΙΝΟΥ
 ΣΕΒΑΣΤΟΥ ΣΥΝΑΨΑΙ ΤΑΣ
 ΑΡΧΙΕΡΟΣΥΝΑΣ ΤΟΙΣ ΟΞΕ
 ΣΙΝ ΦΙΛΟΤΙΜΗΣΑΜΕΝΟΝ
 ΕΝΔΟΞΩΣ ΚΑΙ ΜΕΓΑΛΟΦΡΟ
 ΝΩΣ ΑΝΔΡΑ ΕΠΙ ΗΘΕΣΙ ΚΑΙ
 ΕΠΙΕΙΚΕΙΑΙ ΚΑΙ ΤΗΙ ΠΡΟΣ
 ΤΗΝ ΠΑΤΡΙΔΑ ΕΥΝΟΙΑΙ ΔΙΑ
 ΠΡΕΠΟΝΤΑ

Quam Inscriptionem ita verto:

Patria [erexit hoc monumentum] honori *Marci Aurelii Diadochi* [Summi Sacerdotis sui] *Pontificis Asiae* [Minoris]

noris] *Templorum quæ sunt Pergami, & Pontificis, [seu Summi Sacerdotis] eodem tempore Patriæ suæ & ad vitam primi Consilarii, honorati à dignissimo Imperatore Marco Aurelio Severo Antonino Augusto, quod gloriose ac magnifice studuerit injungere Archierosynas in ambabus civitatibus [Thyatiræ scilicet & Pergami] acutis [eoque munere dignis Sacerdotibus.] Viri moribus, æquitate, ac bonâ in patriam voluntate eximie excellentis. Illud autem πηγήντα de Statua ipsi erecta esse intelligendum, a me alibi clarius ostendetur.*

Ex hac porrò inscriptione [quod obiter quoque notandum] videmus quod hic *Aur. Diadochus* duplici ἁρχιερωσύνη gavisus sit, unâ τῶν Ἀσίας ναῶν ἐν Περγᾶμῳ, altera τῆς πατρίδος αὐτοῦ; quæ procul omni dubio Thyatira fuit.

Interim, quasi per parenthesin, notandum duco, videri ἁρχιερέας istos Regionum ac Provinciarum tali honore ac potestate præditos fuisse, qualibus postea inter Christianos *Episcopi Metropolitanæ* superbierunt; hisque illos exemplo fuisse; atque adeo Christianos illos hinc originem traxisse.

Scimus, mi Lector (ut de Gentilibus, quippe qui huc magis spectant, prius loquar) ex antiquitatis Græcicæ monumentis, quæ qualesque fuerint urbes, seu civitates, μητροπόλεις; cum simpliciter sic dictæ, tum quæ, sive titulo tenus, solove honore isto dignatæ, sive re ipsa μητροπόλεις πρώται essent, indeque πρωτείαν inter unius ejusdemque regionis *Metropoles* obtinerent.

Harum nempe ἁρχιερεῖς primatu super cæteris ἁρχιερεῶσι gaudebant. Cujusmodi πρώτον ἁρχιερέαν existimo fuisse illum *Arsacium*, ad quem *Julianus Cæsar*, ut Pontifex Maximus, scribit, *Epist. 49.* ex *Zosimo*, in editione *Petaviana pag. 202.* reperiunda; quamque jam supra, ubi de *Sacris Taurobolis* loquebar, fere totam adduxi.

Ut autem, ex. gr. *Bithynia* duas simul habebat *Metropoles*, *Nicomediam* & *Nicæam* [ne jam loquar de *Asiæ Propriæ* duabus illis civitatibus *Smyrnâ* atque *Epheso*, quæ inter se de *πρωτεία* hic æque quam circa *πρωτείαν* Neocoratus certabant] non æquali tamen jure fruebantur: quod *Nicomedia* reverâ *Bithyniæ* πρώτη μητρόπολις esset.

Idem quoque locum habuit in *Galatia*, ut in qua & *Ancyra* simul & *Pessinûs*, tum & *Sebaste* *Tectosagum*, fuere *Metropoles*. De priori namque & in nummis tam *Commodi* quam *Caracallæ* ac *Getæ*, tum & *Gallieni*; quam, & in inscriptione (inferius aliâ occasione integra adducenda) ΜΗΤΡΟΠΟΛΕΩΣ ΑΓΚΥΡΑΣ; quam denique apud *Ptolomæum*: Ἀγκύρα μητροπόλις [ubi, nōtante *Bertio*, in *Palatino* codice additur ἸπίσιμⓄ.] quin & in *Saloninæ* nummo, Μετροπόλεως δὲ Νεωκέρων Ἀγκύρας, id patet.

Priora tamen tempore hūc fuere, quæ de posteriori, seu *Pessinunte*, ita tradit *Strabo* lib. XII. Πεσινῦς δ' ἔστιν ἐμπορεῖον τῶν πρώτων μηγίστων, ἱερὸν ἔχων τῆς μητρὸς τῶν θεῶν, σεβασμῶς μεγάλης τυγχάνον· καλεῖσσι δ' αὐτὴν Ἀγδίτιν. Οἱ ἢ ἱερεῖς τὸ παλαιὸν καὶ δυνάσται τινὲς ἦσαν, ἱεροσύνην καρπέμενοι μεγάλην· νυνὶ ἢ τῶν μὲν αἱ πρὸς πολὺ μεμείωνται, τὸ δὲ ἐμπορεῖον συμμένει. κατασκευάσθαι δ' ὑπὸ τῶν Ἀπάλικων βασιλέων ἱεροπρεπῶς τὸ τέμενος, ναῶν τε καὶ σταῖς λίθινοις· Ἰπιφάνης δ' ἐποίησαν Ῥωμαῖοι τὸ ἱερὸν, ἀφίδρυμα ἐνθένδε τῆς θεᾶς μετατεμψάμενοι καὶ τὰς τῆς Σιβύλλης θεσημῶς· καθάπερ καὶ τῆς Ἀσκληπιῶς ἐν Ἐπιδαύρῳ. *Pessinûs* *emporium* est in istis regionibus maximum, habens templum, summaque cultum religione *Matris Deorum*, quam *Agdistin* appellant. Sacerdotes ANTIQUITUS reguli quidam erant, fructum magnum *Sacerdotii* percipientes. Nunc eorum quidem honores valde sunt attenuati: *emporium* tamen constat. Locus sacer ab *Attalis* regibus magnifice est adornatus templo, porticibusque albi lapidis. Illustre id fanum *Romani* fecere, cum inde simulacrum
Deæ

THIS PAGE IS LOCKED TO FREE MEMBERS

Purchase full membership to immediately unlock this page

HISTORY

Tens of thousands of important historical sources, many previously unobtainable, are now available for the first time with a Forgotten Books Full Membership.

Unlimited Access
\$8.99/month

Continue

*Fair usage policy applies

ΚΑΛΠΟΥΡΝΙΟΝ
 ΠΡΟΚΛΟΝ ΕΚ. ΣΥΝ
 ΚΛΗΤΙΚΩΝ, ΚΑΙ ΤΗΑΡ
 ΧΩΝ. ΧΕΙΛΙΑΡΧΟΝ
 ΕΝ. ΔΑΚΙΑ. ΛΗΓΙΩΝΟΣ
 ΙΓ. ΓΕΜΙΝΗΣ. ΔΗΜΑΡ
 ΧΩΝ. ΣΤΡΑΤΗΓΟΝ, ΡΩ
 ΜΕ. ΕΠΙΜΕΛΗΘΕΝΤΑ. Ο
 ΔΩΝ. ΗΓΕΜΟΝΑ ΛΗΓΙΩ
 ΝΟΣ. Α. ΑΘΗΝΑΣ.
 ΑΝΘΥΠΑΤΟΝ. ΓΑΛ.
 ΑΣ. ΠΡΕΣΒΕΥΤΗΝ. ΚΑΙ ΑΝΤΙΣΤΡ
 ΤΗΓΟΝ. ΒΕΛΓΙΚΗΣ. Η. ΜΗΤΡΟΠΟ
 ΛΙΣ. ΤΗΣ. ΓΑΛΑΤΙΑΣ. ΣΕΒΑΣ
 ΤΗ. ΤΕΚΤΟΣΑΓΩΝ. ΑΝ
 ΚΥΡΑ. ΤΟΝ. ΕΑΥΤΗΣ. ΣΩΤΗ
 ΡΑ. ΚΑΙ. ΕΥΕΡΓΕΤΗΝ

Videmus ergo hîc tertiam inter Galatas *Metropolim*: quæ
 tamen, sicuti ad Ancyranam pertinebat, Ancyrae, ut πρώτη Με-
 τρόπολι ordine ac dignitate, cessisse videtur. An igitur Ar-
 facius *Ancyrae*, an vero *Pessinunte* fuerit *Metropolita*;
 (nam de Sebastena Metropoli id non probabile est)
 incertum est. Licet magis mihi verisimile sit, *Pessinunta*
 & ob antiquitatem, & ob alias prærogativas; ac maxime ob
 Templum & Matrem Deorum, primas obtinuisse partes.
 Nisi hic etiam acciderit aliquando idem, (aut simile quid,) quod
 Antiochensibus sub Adriano acciderat. De quo ita Spar-

Spartianus, in ipsius vita: *Antiochensibus inter hæc ita odio habuit, ut Syriam a Phœnice separare voluerit, ne tot civitatum Metropolis Antiochia diceretur.* Quod quantumvis non liqueat ab Adriano factum fuisse, a Severo tamen postea factum videtur, ex hisce ejusdem Spartiani, de Caracalla, verbis: *Antiochensibus interventu suo jura vetusta restituit; quibus iratus fuerat Severus quod Pescennium Nigrum juverant.* Verum enim vero hisce temporibus & *Tyrus* & *Sidon* ambæ, fuere (atque id quidem Phœnicia) *Metropoles*; ut nummi id clare docent.

Certius porrò est hunc: *Arsacium* cæteris cùm ἱερεῦσι tum ἀρχιερεῦσι præfuisse; illosque etiam, ubi desiderarentur, constituisse: Sicut id videmus in *M. Aurelio Diadocho Pergamenorum ἀρχιερεῖ*, seu *Pontifice*; prout indicant illa, in inscriptione Thyatiræ reperta, ac modo allata, ΤΙΜΗΤΕΝΤΑ ΥΠΟ ΤΟΥ ΘΕΙΟΤΑΤΟΥ ΑΥΤΟΚΡΑΤΟΡΟΣ Μ. ΑΥΡ. ΑΝΤΟΝΕΙΝΟΥ ΣΕΒΑΣΤΟΥ ΣΥΝΑΨΑΙ ΤΑΣ ΑΡΧΙΕΡΟΣΥΝΑΣ ΤΟΙΣ ΟΞΕΣΙΝ ΦΙΛΟΤΙΜΗΣΑΜΕΝΟΝ ΕΝΔΟΞΩΣ ΚΑΙ ΜΕΓΑΛΟΦΡΩΝΩΣ.

Nempe is, dum *Asia quæ ad Pergamum* pertinet, [quæ Pergamus. pars Asiæ erat Proconsularis] præerat ut ἀρχιερέως, seu *Pontifex*; etiam reliquas ἀρχιερέας istius ditionis constituebat.

Erant autem primitus solæ istæ civitates *Metropoles*, unde aliæ originem suam trahebant, [sicut id Thucydides lib. 4. docet Ἀπικία εὖ μὲν πάσχεσα ἡμᾶς τὴν Μητρόπολιν, ἀδικημένη ἢ ἀλλοτριῶται.] ut *Athenæ* suarum *Coloniarum*, ut *Roma*, *Byzantium* quoque, ut *Ephesus*, ut aliæ. Pòst vero obtinuit, ut quæ primariæ suæ regionis aut provinciæ erant *Metropoleos* jure ac prærogativâ, saltem titulo atque honore, fruerentur: atque inde ortum ut quandoque plures simul *Metropoles* in una eademque regione aut *Provincia* essent; licet

licet una inter illas vero *Metropoleos* jure ac prærogativâ, cæteræ magis titulo atque honore, quam re gauderent. Sic *Ephesus*, teste Ulpiano, (ipsiusque ætate,) *Primum inter Metropoles* obtinebat; quamvis *Smyrna* se aliàs quoque *primam Metropolin* jactaret. Ita enim ille, Digest. lib. I. tit. IV. De officio Proconsulari, (ipsiusque in Provinciam ingressu) *Antoninus Augustus ad desideria Asianorum rescripsit, Proconsuli necessitatem impositam per mare Asiam applicare, καὶ τῶν μητροπόλεων Ἐφεσον, id est, inter Matrices urbes Ephesum primam attingere.*

Quantumvis igitur & *Smyrna Metropolis* esset, non tamen revera erat *prima*. Itaque nonnullæ jam sub Cæsariibus, in una eademque provincia ubi jam *Metropolis* esset id jus *Metropoleos*, sive indultu Cæsarum, sive aliter; post *primam* obtinebant: sed ut plurimum solo nominis titulo atque honore fruebantur.

Unde (ut hæc adhuc addam) *Amasia* in nummis M. Aurelii, Commodi, Severi, Caracallæ, & Alexandri Severi appellatur ΜΗΤΡΟΠΟΛΙΣ ΠΡΩΤΗ ΠΟΝΤΟΥ; quum contra *Tomis* simpliciter, (in Commodi, Pertinacis, Caracallæ &c. nummis) vocentur ΜΗΤΡΟΠ. ΠΟΝΤΟΥ ΤΟΜΕΩΣ. Verum hæc alibi exactius pertractanda: quare pauca nunc solum addam, de Christianorum *μητροπόλει* ac *Metropolitibus*; ut sic rursus me ad rem propositam convertam.

Nempe eodem pene modo ut apud Gentiles, sic apud Christianos *Metropoles* & *Metropolitibus*, seu *Metropolitanos*, obtinuisse; urbesque *Metropoles* quandoque plures numero in una eademque regione aut provincia, locum habuisse liquet. enim videmus primò ex Concilii Nicæni canone. 7. qui Græce habet: Ἐπειδὴ συνήθεια κεκράτηκε ἐπαράδοσις ἀρχαία, ὥστε τὸ ἐν Ἀιλίᾳ Ἐπίσκοπον τιμᾶσθαι, ἐχέτω τὸ ἀκόλυσθαι τῆς ἑκείνης, τῆς μητροπόλει σωζομένης ἡ ἰσότης ἀξιώματι. Quæ Dionysius Exiguus

THIS PAGE IS LOCKED TO FREE MEMBERS

Purchase full membership to immediately unlock this page

Know Your Bible

Forgotten Books'
Full Membership
provides unlimited
access to more than
28,000 volumes of
Christian literature for
\$8.99/month

**HOLY
BIBLE**

Continue

*Fair use policy applies

Metropolitæ porro, seu *Metropolitani* Christianorum Concilii Antiocheni can. X X. etiam appellantur οἱ ἐπαρχιώντες ἐν τῇ Μητροπόλει, & οἱ πεπισδύμενοι εἰς Μητροπόλεις. Apud Africanos vero *Primates* (quod Græci rursus προτεύοντες reddunt) uti ex Africanorum Conciliorum canonibus, (tum & aliunde) sat abunde liquet. Aliquando autem & *Metropolitani* vocabantur ἑξάρχαι; at tales qui aliis *Metropolitanis* supereminebant, atque inde etiam ὑπέρτιμοι nominabantur, nempe ἑξάρχαι ὑπέρτιμοι; quum cæteri tantum μετροπολίται ὑπέρτιμοι nominarentur [vide Codinum de Officiis aulae Constantinopolitanæ: cui jungatur & posterior pars canonis XVII. Concilii Chalcedonensis.] Quin contra in medio canonis V I. Concilii Sardicensis reperimus hæc: διὰ γραμμάτων εἰς ἑξάρχας τῆς ἐπαρχίας (λέγω ἢ εἰς ἐπισκόπους τῆς Μητροπόλεως) ac paulo inferius, in eodem canone V I. editionis Parisiensis, anni D. M. D. X L, typis Regiis) ἡμεῖς ἢ ἡ μετακαλεῖσθαι καὶ τὰς ἀπὸ τῶν πλησιοχώρων ἐπαρχίας ἐπισκόπους πρὸς τὴν καθίστασιν εἰς τὴν μητροπόλεως ἐπισκόπους. μὴ ἐξεῖναι ἢ ἀπὸ τῶν καθίστασιν ἐπίσκοπον κώμη πινὶ ἢ βραχεῖα πόλει, &c. quæ priora satis illustant. Quibus adde hæc Barlami de Primatu Papæ (Edit. Lugd. p. 113.) Cap. V I. τῆς μὲν γὰρ χειροτονίας τῶν ἐπισκόπων τὰς ἐν ἐκάστοις μητροπολίταις ἔχειν τὸ κύριον, τὰς δὲ ὑπὸ τῶν πατριαρχῶν χειροτονίας, ὑφ' ὧν ἕκαστος ἀνήγετο θρόνον, οἱ νόμοι ἐθέσπισαν.

Ad *Metropolitæ* Gentilium fere æque atque ad ἀρχιερέας, spectare videtur hæc jam sequens inscriptio: in qua & alia notanda veniunt; de quibus statim quoque aliquid dicendum erit. Illa autem hoc modo, in Sponii Miscellaneis, pag. 356. ita exhibetur:

ΛΕΥΚΙΟΝ ΙΟΥΛΙΟΝ ΒΟΝΝΑΤΟΝ

ΑΝΔΡΑ ΕΚ ΠΡΟΓΟΝΩΝ ΜΕΓΑΝ ΚΑΙ ΦΙΛΟΠΑΤΡΙΝ
 ΑΡΧΙΕΡΕΑ ΤΗΣ ΑΣΙΑΣ ΝΑΩΝ ΤΩΝ ΕΝ ΛΥΔΙΑ ΣΑΡΔΙΑΝΩΝ
 ΚΑΙ ΙΕΡΕΑ ΜΕΓΙΣΤΟΥ ΠΟΛΙΕΟΣ ΔΙΟΣ ΔΙΣ ΑΡΧΙΕΡΕΑ
 ΤΩΝ ΤΡΙΣΑΠΟΛΕΩΝ ΚΑΙ ΣΤΕΦΑΝΗΦΟΡΟΝ ΚΑΙ ΙΕΡΕΑ
 ΤΙΒΕΡΙΟΥ ΚΑΙΣΑΡΟΣ ΚΑΙ ΣΤΡΑΤΗΓΟΝ ΠΡΩΤΟΝ ΔΙΣ
 ΚΑΙ ΑΓΩΝΟΘΕΤΗΝ ΔΙΑΡΙΩΝ ΕΝΔΕΙΑΣ ΓΕΝΟΜΕΝΗΣ
 ΚΑΤΑ ΤΟΝ ΔΗΜΟΝ ΜΕΓΑΛΟΥΤΥΧΙΑ ΧΡΗΣΑΜΕΝΟΣ
 ΕΚ ΤΩΝ ΙΔΙΩΝ ΕΙΣ ΕΠΙΚΟΥΦΙΣΜΟΝ ΕΚΑΣΤΩ ΠΟΛΙΤΗ
 ΕΧΑΡΙΣΑΤΟ ΜΟΔΙΟΝ ΚΑΙ ΠΑΣΑΣ ΑΡΧΑΣ ΦΙΛΟΤΙΜΩΣ
 ΤΕΤΕΛΕΚΟΤΑ ΤΗ ΠΑΤΡΙΔΙ

Hic primùm videmus *Pontificem templorum Asiæ in Lydia quæ ad Sardianos spectabat*. Qui an simul *Asiarcha* fuerit, quatenus ἀρχιερεὺς erat (quum & Sardiani suum *Asiarchen* habuerint) considerabimus, ubi nobis de *Asiarchis* sermo erit. Videmus porro eum quoque fuisse Sacerdotem Jovis Poliei; ac quidem secunda vice: quod minori difficultate laborat, quam quod fuerit ἀρχιερεὺς, seu *Pontifex, Trisapoleon*: quod igitur an ita, an vero aliter legendum sit etiam disquirendum erit. Ut autem *Sacerdotes Cæsaris* sive *Augustorum*, nobis sæpius occurrunt; notumque est & Tiberium suos *Sacerdotes* habuisse ac *Flamines*, qui apud Græcos ἱερέων nomine veniebant: sic non absolum mihi videtur hoc, ἱερεα Τιβερίου καίσαρος, de *Flamine* esse intelligendum. Nec denique est quod de στρατηγὸς πρῶτος multum laboremus (sicut id ex sequenti infra dissertatiuncula patebit) At majorem molestiam hîc creat ille *Agonothetes Diarium* seu *Diariorum* (modo ita hic legendum ac distinguendum sit.)

fit.) De quibus Diariis, an, quinam, ac quales, fuerint nunc inquirendum; & an hęc recte illis locus tribuatur.

Notum satis est in inscriptionibus Græcis sæpius nobis occurrere verba Latina; imprimis circa munera ac magistratus. Exemplo sit ista inscriptio, quæ apud Gruterum pag. 458. n°. 1. ita exhibetur:

Τ . . Π Ο Ρ Κ Ι Ο Υ . Π Ρ Ο Κ Λ Ο Υ . Α Ι
 Λ Ι Α Ν Ο Υ . Ε Ξ Ο Χ Ο Τ Α Τ Ο Υ . Α Ν Δ Ρ Ο Σ
 Κ Α Ι . Π Ρ Ο Φ Η Τ Ο Υ . Τ Ι Ω . Κ Υ Ρ Ε Ι Ν Α
 Κ Ο Ρ Ν Ε Λ Ι Α Ν Ω . Ι Ε Ρ Ε Ι . Λ Ε Υ Κ Ο Θ Ε Α Σ
 Χ Ε Ι Λ Ι Α Ρ Χ Ω . Ι Ε . Λ Ε Γ . Α Π Ο Λ Λ Ι Ν Α Ρ
 Χ Ε Ι Λ . Κ Ο Ο Ρ . Θ . Β Α Ρ Α Ο Ν Ω Ν
 Π Ρ Α Ι Φ Ε Κ Τ . Σ Π Ε Ι Ρ . Β . Ο Υ Λ Π . . . Ν Α
 Π Ρ Α Ι Φ Ε Κ Τ . Σ Π Ε Ι Ρ . Δ . Γ Α Λ Λ Ω Ν
 Π Ρ Α Ι Φ Ε Κ Τ . Σ Π Ε Ι Ρ . Δ Α Ρ Δ Α Ν Ω Ν
 Ε Π Ι Τ Ρ Ο Π Ω : Π Ρ Ε Ι Ο Υ Α Τ Η Σ . Δ Ι Α
 Φ Λ Α Μ Ι Ν Ι Α Σ . Α Ι Μ Ι Δ Ι Α Σ . Λ Ι Γ Υ Ρ Ι Α Σ
 Ε Π Ι Τ Ρ Ο Π Ω . Κ Α Ι

Sic pag. 68. 6. reperitur Β Ε Ν Ε Φ. pro *Beneficiarius* pag. 595. Ι Ι . Τ Α Β Ο Υ Λ Α Ρ Ι Ο Σ. Sic & apud G. Wheler pag. 262. habemus Γ Α Ι Ο Ν Α Ν Τ Ι Ο Ν Α Υ Λ Ο Ν Τ Ο Υ Δ Α Ι Ο Ν Α Υ Λ Ο Υ Τ Ι Ο Ν Κ Ο Υ Α Δ Ρ Α Τ Ο Ν Δ Ι Σ Υ Π Α Τ Ο Ν Α Ν Θ Υ Π Α Τ Ο Ν Α Σ Ι Α Σ Σ Ε Π Τ Ε Μ Ο Υ Τ Ι Ρ Ο Υ Ν Ε Π Ο Υ Λ Ω Ν Ο Σ Φ Ρ Α Τ Ρ Ι Μ Α Ρ Ο Υ Α Λ Ε Ν , &c. At plura afferre exempla minime necessarium ducō. Videamus igitur quinam fuerit ἀγωνοθέτης διαλείων.

Huc certe spectat inscriptio quæ, sicut apud Gruterum pag

THIS PAGE IS LOCKED TO FREE MEMBERS

Purchase full membership to immediately unlock this page

HISTORY

Tens of thousands of important historical sources, many previously unobtainable, are now available for the first time with a Forgotten Books Full Membership.

Unlimited Access
\$8.99/month

Continue

*Fair usage policy applies

Quod attinet autem ad vocem ἀγωνοθέτης, is ille fuit, qui alias in Glossario appellatur Ἰππάρχης μονομάχων, & apud Gruterum pag. 333. 4. *Munerarius*. ita enim ibi CONSTANTIVS MVNERARIVS GLADIATORIBVS SVIS, &c. *familiae* scilicet *suae*. De quibus Gladiatorum familiis vide Lipsium Saturn. lib. 1. c. 15. ex Seneca, Cicerone aliisque; quod operæ pretium fuerit: sicut & considerare imaginem illam descriptam, apud dictum Gruterum pag. 335. 5. Neque hinc abluere videtur illa inscriptio pag. 376. 3. PROCurator LVDI. FAMIL. GLAD. CAESARIS, &c. Unde & in Græca nostra mihi intelligenda videretur *Familia Diariorum* gladiatorum; cui ut *Munerarius* & Ἰππάρχης (quales ἀγωνοθέτης munere inter Athletas fungebantur) hic *Lucius Bonnatus* præfuerit.

Ut autem in hoc *Lucio Julio Bonnato*, (sicut & in aliis Græcis) plura simul munera Sacra locum invenerunt; sic id etiam in Latinis observamus: ut, ne procul nimio abeamus, cum in Ulpio Egnatio Faventino, tum in Sextilio Agesilao, Ædesio, tum denique in Vettio Agorio Prætextato; quorum postremus non solum fuit *Pontifex Vestæ*, verum & *Pontifex Soli*, & *Quindecimvir*, & *Augur*, & *Tauroboliatus*, & *Neocorus*, & *Hierophanta* (puta Hecates) & *Pater*, denique *Sacrorum*: secundus vero *Pater Patrum Dei Solis invicti Mythræ*, uti & *Hierophanta Hecatæ*, hinc *Dei Liberi Archibucolus*: primus vero *Augur P V B. P. R. Q. Pater & Hierocorax D. S. L. M. Archibucolus Dei Liberi*, & *Hierophanta Hecatæ* tum denique & *Sacerdos Isis*. Ita ut unus idemque homo (quod & in foeminis videbimus) plura simul *Sacerdotia* administraret; saltem honorem illum ac titulos gereret. Quod & hodie in Romana Ecclesia videmus.

Illis tamen quæ de *Diariis* supra conceperam, non possum non hæc sequentia subjungere, post consulta super ista

re duo clarissima eruditionis Græcanicæ lumina, D. D. Gilbertum Cyperum, & Jac Perizonium: Atque Amplissimus quidem Cuperus; qui *Ἀγελίων ἐνδείας γενομένης* sic conjunctim legit, (ut ostendat hæc ad Gladiatores *Diarios* non pertinere) id pro *annonæ caritate* jam in Harpocrate suo (pag. 139.) me nescio adhucdum, explicaverat; ulteriusque id ex Meursio ac Du Cange firmavit. Qui quoque, cum ipsi reponerem, exempla tam apud Meursium, quam apud Du Cange nulla extare, præterquam infimæ (ut sic loquar) Græcitatatis; ac præterea Justinianum Nov. 123. cap. 30. loqui de *Diaconissis* cum viris suspectis habitantibus; quibus foeminis interdicto non parentibus *Salaria*, (quæ *Ἀγελίων* vocabulo ibi denotantur,) ob ministerium istud tributa, ibi subtrahuntur: alterumque adeo ipsius exemplum eadem Nov. cap. 16, ad *annatas*, sive *annua* clericorum *salaria* spectare: quæ *annatæ* ibi *ἕνος ἐπιαντῆ Ἀγέλα*, seu *salaria* appellantur: cumque istis exemplis & conferenda esse illa, quæ ex Basili Eccloga III. adducuntur (ut gemina hisce allatis esse conferenda: cæteraque exempla ad Clericos sive Ecclesiasticos istorum seculorum, neque ullo modo (quantum ego judicare hæctenus valebam) ista *Annonam publicam* respicere: ille solita sua, erga doctos ac discendi meliora cupidos, bonitate hoc responso me dignatus est: *Diaria, Fateor, Meursio & Du Cange sumpta sunt ex auctoribus infimæ Græcitatatis; & agitur in iis de Personis vel Salaris Ecclesiasticis sive annatis, nec respiciunt annonam publicam. Neque tamen sententiam muto. Nam Diaria Latinis, atque inde Græcis notant victum quem populus sibi in diem, vel paucos, dies emit. Cum igitur ille deficeret, Julius Bonatus singulis civibus ΜΟΔΙΟΝ vel FRUMENTI ΜΟΔΙΟΝ ad sublevandam inopiam, & sedandam procul dubio seditionem, dono dedit. Ita in genere de victu Ulp. L. 21. de Alimentis: Diariis vel cibariis relictis, neque*

neque habitationem, neque vestiarium, neque calciarium deberi palam est: quoniam de cibo tantum testator sentit. Ita etiam Cicero in Ep. ad Att. Cæsarem scribit diariis militum alacritatem accelerasse. Et quidem eo nomine veniebat frumentum & vilior cibus: unde apud Petronium post asellum diaria non sumo. Cum igitur Sardibus plebs sibi comparare non posset vel in singulos, vel in plusculos dies frumentum ΔΙΑΡΙΩΝ ΕΝΔΕΙΑ, annonæ caritas facta est; cui obviam iit Julius Bonnatius, qui ut hoc obiter addam, fuit bis primus magistratus vel Archon: non autem, ut Sponius vertit, primus militiæ Dux.

Quæ hisce reponi possent (quæque interim ipsius eruditissimis observationibus, limatissimoque iudicio submitto) sunt: *Diaria* solum aut de *Servorum* victu seu cibariis (quandoque & libertis aut servis, testamento manumissis, per idem testamentum legatis) aut etiam de militari cibo, quatenus is, vel his (servis) vel illis pro favore aut meritis adaugebatur vel imminuebatur; usurpari. nullibi vero de civium annonâ, frumentive inter cives, per dies aut menses distributione seu largitione. Huc enim clare spectare ista quæ Cujacius cum in VI. tum in LVII. Novell. habet: quæque ex Horatio, Petronio, Cicerone, ac (si bene memini Cæsare ipso) afferuntur. Hinc quoque illa, quæ idem Cujacius ex Cypriano de *Sportulis* affert, ita de Clericorum cibariis &c. esse interpretanda. Ita enim iste épist. LXVI: *Quæ nunc ratio & forma in Clero tenetur; ut qui in Ecclesia Domini ordinatione clerica promoventur, in nullo ab administratione divina avocentur, nec molestiis & negotiis sæcularibus alligentur, sed in honore SPORTULANTIUM FRATRUM tanquam decimas ex fructibus accipientes, ab altari & sacrificiis non recedant, sed die ac nocte cælestibus rebus & spiritalibus serviant.*

Cum aliàs apud Romanos & pro illis cibariis, quandoque
& pecu-

THIS PAGE IS LOCKED TO FREE MEMBERS

Purchase full membership to immediately unlock this page

Know Your Bible

Forgotten Books'
Full Membership
provides unlimited
access to more than
28,000 volumes of
Christian literature for
\$8.99/month

**HOLY
BIBLE**

Continue

*Fair use policy applies

libus. Sed difficillimum est verum invenire conjectando lectionem Inscriptionum malè descriptarum: quum multa in iis memorentur, quæ nusquam alibi occurrunt. Neque id mirum cum sæpe contineant peculiare ritus variarum urbium, quarum nullam vel exiguam prorsus habemus historiam. Ea verò ipsa quia ignota sunt ideo potissimum plerumque ab iis, qui descripsere, malè excepta sunt, &c.

In eadem ista inscriptione vexat æque fere illud ΤΡΙΣΑΠΟΛΕΩΝ, quod ego, fateor, initio nimis facile immutans pro ΙΕΡΟΠΟΛΕΩΝ sumpseram: quæ conjectura tamen facili labore subvertitur. Quod quamvis diversæ urbes *ιεροπόλεως* nomine venerint (in Phrygia, in Cana, in Syria, in Creta) nulla tamen earum, vel alia quæpiam *ιεραπόλεων* appellatione, adeoque plurali nomine, venerit. Unde & facillime inducor hîc (quamvis id sit durum atque insolens, cum hisce Celeberrimis viris (Cupero ac Perizonio) legendum ΤΡΙΣΔ. ΠΟΛΕΩΝ, *τρὶς δέκα πόλεων* (licet alias *τρὶς δέκα* *triginta* designet) tum quod & *δώδεκα* & *ένδεκα* legamus: tum quod etiam numerus $\tilde{\tau}$ *ιγ* urbium Asiæ in nummis plus semel per *ρι* exprimatur; tum denique quod & communia sacrificia per Pontificem Asiæ urbium pro iis fierent; sicut alibi ostendo; taleque sacrificium pereleganter expressum extet in nummo isto eximio quem Ampliff. Ez. Spanhemius nobis ad Callimachum, ex Gaza regis Galliæ exhibet, pag. 479. Quemque ea propter hîc ut repræsentarem operæ pretium duxi.

CAPUT II:

*De Latinorum Pontificibus ac Flaminiibus Coloniæarum Pro-
vinciarum, Cæsarium, sive Augustorum, &c. Plures
quandoque extra Romam Pontifices simul, atque adeo
Collegia eorum, uno eodemque in loco fuisse, interque
illos Pontificem Primum; quamvis nullus propriè Maxi-
mus fuerit, nisi Romæ. Casponiam Maximam, non
fuisse Sacerdotem Maximam: quantumvis aliàs Sacer-
dotes Maximæ obtinerent; sicut apud Græcos ἀρχιερεῖς
πρωτοῖ; tum & ἀρχιερεῖς plurimum simul locorum Deorum-
ve. De verbo ἑρηματίζων obiter aliquid; de Baccho Au-
spice; de Bacchi Novi aliisque hujusmodi epithetis, quæ
Cæsaribus, sive Augustis, tribuebantur; de Sacerdote Sy-
nodi, &c. De Sacerdotibus ac Pontificibus, sive ἀρ-
χιερεῖσι, cum temporariis, tum perpetuis, tum denique
ex jure ac successione Hereditaria; sicut & de ἀρχιερεῖσι,
secundum, tertium, quartum (quin & pluries) munere
eo fungentibus. De Sacerdotibus Summis, sive ἀρχιε-
ρεῖσι, foeminis, iisdemque ἐπωνύμοις; seu per quarum
æque ac per virorum nomina anni signabantur.*

Sicut etiam apud Græcos erant Pontifices & singularum
Civitatum & simul totarum Regionum; ita quoque apud
Romanos, seu Latinos, id obtinebat. Hinc enim erant
Pontifices Coloniæarum, hujus nempe illiusve coloniae. Un-
de apud Gruterum pag. 305. n°. 10.

Q. FLAVIVS . Q. F
 POLLINVS
 PONT . COL
 SVTPINAE

Et 345. 9.

P . AELIO : P . FIL : PAP
 GENIALI
 DEC . ET . PONTIF . COL
 APVL . PATPON . COLLEG
 C E N T .
 P . AELIVS . EVTHYMVS
 LIBERT .

Item n°. 8. ibid..

P . AEL' . FLAVI . DEC : ET . II : VIR
 ET . FLAMEN . ALCETIENSIVM .
 ITEM . DEC . ET . II . VIR . ET
 PONTIF . COLONIAE . AVRELIAE
 ANTONINIANAЕ . OVIL . &c.

Sic tandem quoque pag. 394. n°. 4. & 5. (de uno eodemque homine) ut:

THIS PAGE IS LOCKED TO FREE MEMBERS

Purchase full membership to immediately unlock this page

HISTORY

Tens of thousands of important historical sources, many previously unobtainable, are now available for the first time with a Forgotten Books Full Membership.

Unlimited Access
\$8.99/month

Continue

*Fair usage policy applies

non civitate, saltem provincia, fuisse, tam ex illis quæ jam supra attigimus, quam ex sequentibus apparere potest. Certe id mihi videtur numinus ille maximi moduli, qui inter Vaillantii pag. 99. hac cum inscript. exhibetur: ΕΠΙ. ΑΥΡ. ΓΑΥΚΩΝΟΣ Γ. ΝΙΓΡΟΥ ΑΡΧ. Α. ΒΛΑΥΝΔΕΩΝ ΜΑΚΕ. *Pontificis primi*; non *Pontificis primùm*; sicut Harduinus in hac sequenti vertit: ΕΠΙ ΑΡΧ. Α. ΑΥ. ΠΑΠΙΟΥ ΒΛΑΥΝΔΕΩΝ, (urbis Lydiæ scilicet) quod illi ambo, quamvis diversis temporibus ibi ἀρχιερεῖς πρῶτοι fuerint. De quibus πρῶτοι statim latius.

Plures autem unico eodemque in loco, extra Romam quoque *Pontifices*, simul fuisse, ex antiquitate satis clarum ac certum est. Apparet id namque ex *Pontificibus Iciditanis*, in Hispania; tum & ex *Pontificibus Albanis*, quorum utrorumque collegiorum apud Gruterum mentio est; ac priorum quidem, nempe *Iciditanorum*, pag. XXXI. n°. 8.

P . POPIL . AVITVS . P . F . INDVL
GENTIA . PONTIFI . ICIDITA
NORVM . LOCVM . SEPVL
ACCEPI . ANTE . AED . DEAE
MAGNAE . CYBELES . QVAM
IRATAM . MORTE . SENSI

Horum autem maxime notabilis mentio (ut quorum numerus ac nomina expressa sunt) fit in hoc sequenti marmore:

TI. CAISARI. DIVI. AVG. F

DIVI. IVLI. N. AVGVSTO

PONT. MAX. COS. V. IMP. VII. TRIBVN

POTEST. XVIII

PONTIFICES : ALBANI

Q. IVLIVS

Q. F. FAB. RVFVS.

C. IVLIVS

C. F. SCA. BASSVS

TI. IVLIVS

TIB. F. FAB. NERVA

M. IVLIVS

C. F. FAB. SENECEO.

In ejusmodi Collegio certè aliquis præsidebat; qui inde aut *caput*, aut *princeps*, aut *primus* (quocunque demum nomine eum vocare volueris, si non *Pontificem Maximum*, aut *summum*) audiebat; quod adeo inter cæteros emineret, illumque honorem aut per vices in circulum redeuntes, aut aliter annuo spatio, aut denique per totum vitæ spatium, possideret: quo modo id statim in ἀρχιερέως videbimus, atque in aliis Sacerdotibus quoque observabimus.

Hic igitur erat *Primus Pontifex*, seu *Pontifex Primus*; quemque aliquatenus *Maximum* inter ipsos appellare queas: quamquam revera nullus *Pontifex Maximus* eo modo aut sensu, seu potestate atque auctoritate, qualibus *Romæ* fuit caput *Collegii Pontificum*, cæterorumque omnium Sacerdotum, ac qui omnium & *maximarum rerum* quæ ad Sacra & religiones pertinebant, judex supremus erat, ullibi quod sciam extra urbem Romam, ac simul intra ista Rempublicam, locum habuerit.

Gutherius atque alii quidem contendunt, etiam inter *Sabinos* fuisse *Pontificem Maximum*, eodemque modo ut in
Urbe.

Urbe Roma; rationesque suas addunt, adducti eo ex inscriptione sequenti:

P . V E R G I L I O
P . F I L I O
P O N T : M A X
S A B I N

Verum enim vero & Reinesius & Bosius sat bene ostenderunt, hîc errare Doctissimum Gutherium: cum ad istud *SABIN*. *Sabini* plane non pertineant.

Melius certè idem Gutherius a Sirmondo edoctus in hac sequenti inscriptione; quæ jam, ubi de Taurobolis locutus sum, allata fuit,

(C A S P O N I A . P . F.
M A X I M A
S A C E R D O S . C E R E R I S
P U B L I C A
P O P U L I . R O M A N I
S I C U L A)

statuit illud *Maxima* non denotare *Maximam Sacerdotem*. atque ita ut id ad dignitatem Sacerdotalem respiciat; quasi illa sic fuisset *Pontifex Maxima*; verum denotare tantum nomen proprium, sive agnomen. Quod sane verum esse patet ex consuetudine Romanorum, quâ filia adultior, aut primigenia inter cæteras sorores, appellabatur simul *Maxima*: sicut apud Reinesium XIV. 74. *Gavia P. F. Maxima* XI. 23. *Herennia P. F. Maxima* XIV. 39. *Cæsonia P. F. Maxima*. Quum sic in filiabus quoque *Prima*,

THIS PAGE IS LOCKED TO FREE MEMBERS

Purchase full membership to immediately unlock this page

Know Your Bible

Forgotten Books'
Full Membership
provides unlimited
access to more than
28,000 volumes of
Christian literature for
\$8.99/month

**HOLY
BIBLE**

Continue

*Fair use policy applies

rum, tum nummorum, videtur, uti dixeram, consequi, inter ἀρχιερέας, sive regionum, sive civitatum [ac quidem singulari modo in Jonia, ubi Asiarcha simul ἀρχιερέας, saltem hujus illiusve civitatis erat, si non totius Asiæ propriæ, aut Ἐπαιωνίης] aliquem semper fuisse ἀρχιερέα πρῶτον; eumque, sæpiuscule fuisse simul ἀσιάρχην. Sicut (ut aliunde liquet) etiam iste ἀρχιερέως πρῶτος, seu *Pontifex Primus*, vel *Primarius* non semper unius ejusdemque civitatis fuit, verum (sicut & de ἀσιάρχαις in sequentibus patebit) nunc ex hac, nunc ex illa civitate (ex gr. Joniæ) eligebatur.

Ut igitur denuò propius ad *temporarios*, atque etiam ad *perpetuos ἀρχιερέας* accedamus; *perpetuorum* exempla habemus in nunc subsequenti inscriptionibus, apud eruditissimum J. Sponium reperiundis, quarumque prima (Miscell. pag. 335.) ita habet:

Τ . Β . Δ

ΤΗΝ ΑΞΙΟΛΟΓΟΤΑΤΗΝ ΚΑΙ ΠΑΝΤΑ ΑΡΙΣΤΗΝ ΑΥΤ.
 ΛΕΙΤΗΝ ΘΕΟΔΟΤΟΥ ΓΥΝΑΙΚΑ ΔΕ ΠΡΩΤΟΥ ΤΗΣ
 ΠΟΛΕΩΣ Μ. ΑΥΤ. ΦΑΥΣΤΟΥ ΑΡΧΙΕΡΕΩΣ ΕΚ ΠΡΟ
 ΓΟΝΩΝ ΔΙΑ ΒΙΟΥ ΣΕΒΑΣΤΩΝ ΚΑΙ ΚΑΙΣΑΡΩΝ
 ΚΑΙ ΚΑΒΑΡΝΟΥ ΚΑΙ ΓΥΜΝΑΣΙΑΡΧΟΥ ΤΗΝ
 ΓΥΜΝΑΣΙΑΡΧΟΝ, &C.

Secunda autem hoc modo (pag. 363.) exhibetur:

ΘΕΟΙΣ ΠΑΤΡΙΟΙΣ
 ΚΑΙ ΤΗ ΠΑΤΡΙΔΙ
 Δ. ΛΙΚΙΝΝΙΟΣ ΠΥΑΙΜ ΠΡΕΙΣΚΟΣ
 ΙΟΥΕΝΤΙΑΝΟΣ ΑΡΧΙΕΡΕΥΣ ΔΙΑ
 ΒΙΟΥ, &C.

Tum denique tertia, quam plenius seu totam exhibere volui, prout pag. 369. eorundem Miscellaneorum extat: quod ad eam nonnulla mihi notanda veniant:

ΥΠΕΡ . ΣΩΤΗΡΙΑΣ . ΚΑΙ . ΝΕΙΚΗΣ . ΚΑΙ . ΑΙΩΝΙΑΣ,
ΔΙΑΜΟΝΗΣ.

ΤΩΝ . ΚΥΡΙΩΝ . ΑΥΤΟΚΡΑΤΟΡΩΝ . ΔΟΥΚΙΟΥ ΣΕΠΤΙΜΙΟΥ,
ΣΕΟΥΤΗΡΟΥ . ΕΥΣΕΒΟΥΣ . ΠΕΡΤΙΝΑΚΟΣ . ΣΕΒΑΣΤΟΥ.

ΑΡΑΒΙΚΟΥ . ΑΔΙΑΒΗΝΙ
ΚΟΥ . ΠΑΡΘΙΚΟΥ . ΜΕΓΙΣΤΟΥ . ΚΑΙ . ΜΑΡΚΟΥ . ΑΥ-
ΡΕΛΙΟΥ . ΑΝΤΩΝΕΙΝΟΥ,

ΣΕΒΑΣΤΟΥ . ΑΡΑΒΙΚΟΥ . ΑΔΙΑΒΗΝΙΚΟΥ : ΠΑΡΘΙΚΟΥ.
ΜΕΓΙΣΤΟΥ . ΚΑΙ.

ΔΟΥΚΙΟΥ . ΣΕΠΤΙΜΙΟΥ . ΓΕΤΑ . ΚΑΙΣΑΡΟΣ . ΚΑΙ.
ΙΟΥΛΙΑΣ . ΣΕΒΑΣΤΗΣ

ΜΗΤΡΟΣ . ΣΤΡΑΤΟΠΕΔΩΝ . ΚΑΙ . ΤΟΥ . ΣΥΝΠΑΝΤΟΣ,
ΑΥΤΩΝ . ΟΙΚΟΥ . ΚΑΙ.

ΙΕΡΑΣ ΣΥΝΟΔΟΥ . Α . ΣΕΠΤΙΜΙΟΣ ΤΡΥΦΩΝ . ΚΑΙ . ΩΣ.
ΧΡΗΜΑΤΙΖΩΝ ΑΛΕΞΑΝΔΡΕΥΣ . ΦΙΛΟΣΟΦΟΣ . ΓΕΝΟΜΕ-
ΝΟΣ . ΙΕΡΕΥΣ

ΚΑΤΑ . ΤΟ . ΕΞΗΣ . ΔΙΣ . ΚΑΙ . ΑΡΧΙΕΡΕΥΣ . ΤΟΥ.
ΚΑΘΗΓΕΜΟΝΟΣ . ΔΙΟΝΥΣΟΥ . ΔΙΑ.

ΒΙΟΥ . ΕΤΙ . ΤΕ . ΚΑΙ . ΤΕΙΜΗΘΕΙΣ . ΑΡΧΙΕΡΕΥΣ.
ΜΑΡΚΟΥ . ΑΥΡΕΛΙΟΥ . ΑΝΤΩΝΕΙΝΟΥ.

ΣΕΒΑΣΤΟΥ . ΤΟΥ . ΝΕΟΥ . ΔΙΟΝΥΣΟΥ . ΔΙΑ . ΒΙΟΥ.
ΚΑΙ . ΥΠΟΣΧΟΜΕΝΟΣ . ΑΥΘΑΙ

ΡΕΤΟΣ . ΚΑΙ . ΤΑΤΗΝ . ΤΗΝ . ΑΡΧΙΕΡΩΣΤΗΝΗΝ . ΔΙΑ
ΒΙΟΥ . ΕΠΙΤΕΛΕΙΝ .

ΤΟΝ . ΔΙΟΝΥΣΟΝ . ΑΝΑΚΟΣΜΗΣΑΣ . ΕΚ . ΤΩΝ . ΙΔΙΩΝ .
ΠΡΩΤΟΣ .

ΛΟΓΙΣΤΕΥΟΝΤΟΣ . Μ . ΟΥΟΛΥΣΣΙΟΥ . ΠΕΡΙΚΛΕΟΥΣ .
ΕΠΑΝΤΙΛΑΜΕΝΟΣ . ΤΟΝ . ΔΙΟΝΥΣΟΝ . ΑΝΑΚΟΣΜΗΣΑΙ .

ΕΠΙ . ΑΡΧΟΝΤΟΣ

ΒΕΝΤΙΔΙΟΥ . ΣΩΤΑ . ΠΥΘΑΓΟΡΟΥ . ΠΕΡΙΟΔΟΝΕΙΚΟΥ .

ΠΑΡΑΔΟΞΟΥ .

ΚΑΙ . ΓΡΑΜΜΑΤΕΩΣ . ΔΙΔΙΟΥ . ΑΓΑΘΗΜΕΡΟΥ . ΚΙΘΑ-

ΡΩΔΟΥ . ΠΑΡΑΔΟ-

ΞΟΥ . ΚΑΙ . ΝΟΜΟΔΙΚΤΟΥ . ΔΥΛΟΥ . ΟΙΝΕΩΣ . ΤΡΑ-

ΓΩΔΟΥ . ΠΑΡΑΔΟΞΟΥ .

ΕΤΕΛΕΙΩΣΑ . ΔΕ . ΩΣ . ΕΠΗΝΓΕΙΛΑΜΗΝ . ΤΟΝ . ΔΙΟ-

ΝΥΣΟΝ . ΕΠΙ . ΑΡ-

ΧΟΝΤΟΣ . ΔΥΡ . ΑΓΧΑΡΝΗΝΟΥ . ΦΑΙΔΡΟΥ . ΕΦΕΣΙΟΥ .

ΚΩΜΩΔΟΥ .

ΠΕΡΙΟΔΟΝΕΙΚΟΥ . ΚΑΠΕΤΩΔΙΟΝΕΙΚΟΥ . ΠΑΡΑΔΟΞΟΥ .

ΚΑΙ . ΓΡΑΜΜΑΤΕΩΣ .

ΜΕΝΕΚΡΑΤΟΥΣ . ΑΣΣΥΡΙΟΥ . ΣΥΛΛΕΩΣ . ΚΩΜΩΔΟΥ . ΠΕ-

ΡΙΟΔΟΝΕΙΚΟΥ .

ΠΑΡΑΔΟΞΟΥ . ΚΑΙ . ΝΟΜΟΔΙΚΤΟΥ . ΤΙΒ . ΚΛΑΥΔ . ΑΛΕ-

ΞΑΝΔΡΟΥ . ΛΑΟΔΙΚΕ

ΩΣ . ΤΡΑΓΩΔΟΥ . ΚΑΙ . ΠΟΙΗΤΟΥ . ΠΑΡΑΔΟΞΟΥ .

Hæc clarius paulo explicanda seu vertenda sunt quam fe-
cit

THIS PAGE IS LOCKED TO FREE MEMBERS

Purchase full membership to immediately unlock this page

HISTORY

Tens of thousands of important historical sources, many previously unobtainable, are now available for the first time with a Forgotten Books Full Membership.

Unlimited Access
\$8.99/month

Continue

*Fair usage policy applies

Oraculorum Responſa agnoſco: nec video quò hîc illa convenire queant. Ac longe melius mihi videor iſta vertiſſe; ſicut & mea interpretatio nititur exemplo Plutarchi, in vita Antonii, de Cleopatra; de qua iſte, inter alia: κλεοπατὲρ μὲν γὰρ εἰς τὸ πλῆθος ἐξῆσαι, πολλὴν ἐπέραν ἐλάμβανε καὶ νέα ἴσις ἐρημαίηζε (ne plura de hujus verbi tali ſignificatione addam.) An vero bene vertantur illa: *Sacerdos creatus Secundum ordinem bis;* cum ex jam ante tractatis, tum ex ſequentibus ſatis clarè eluceſcit.

Quis verò hîc fuerit ille *Bacchus Auſpex* fateor me juxta cum ignariſſimis ignorare. Bacchum equidem Ductorem Nympharum reperimus in hymnis Homeri atque Orphei (vulgo ita dicti) uti & totius exercitus uſque in Indiam. quin & ῥησέματα, ſive Oracula, ſua illum diverſis in locis habuiſſe, jam alibi clare oſtendi: verum iſta hîc nihil ad rem. Melius igitur pro Duce hic habetur, ob illa quæ jam protuli: vel etiam pro *Suaſore* aut *impulſore*, quatenus *epulis & commeaſationibus præeſſe creditus fuit*. Sed priora mihi magis placent.

Tota interim inſcriptio reſpicit quatuor unà principes, Patrem, duos filios, uxoremque ipſorum matrèm; quibus ſimul arà iſta ſacrata fuit: ſicut quoque Ephesii (forſan & alii; nam de τῆς in Caracallæ, & Juliæ Domnæ id conſtat) πατρίαις νεωκόροι, horum nempe quatuor ſimul, fuere: ut ex Caracallæ nummis liquet. de quibus tamen infra latius. At maxime, ſeu peculiari modo, videtur hæc inſcriptio facta ob hunc Antoninum Caracallam, a Septimio Tryphōne: ut qui primò quidem *Sacerdos ſecundum*, ſeu *ſecunda vice*, eſſet. 2. verò Ἀρχιερεὺς, ſeu *Pontifex Bacchi Ductoris*. 3. vero Pontifex Antonini Caracallæ: ad quem forſan indirecte quoque reſpicit ille Pontificatus Διονυſίῳ καὶ Ἡημίῳ, quod ille quaſi Ductor, ut caput, orbis eſſet. Is enim Antoninus hîc ut *Novus Bacchus* oſtentatur: cujuſque, quâ
tal

talis ille, Pontifex erat noster Trypho. Neque mirum quod, exemplo aliorum, dum adhuc in vivis esset, Deus haberi vellet. Præiverat namque sic non solum Caligula, qui se *Jovem Latialem* haberi, ac coli, voluerat, utque appellaretur ΖΕΥΣ ΕΠΙΦΑΝΗΣ ΝΕΟΣ: sed & Domitianus [ne de Hadriano, Olympio illo, aliisque nunc loquar] & Commodus; qui Hercules & in theatro & alibi audire cupiebat, Herculisque ornatus deformatus prodibat. ne de foeminis nunc loquar, quæ adhuc infra sibi locum reperient, ut *Novæ Cereses, Vestæ, Junones, Isides*; aliæve θεὰ νεο-τέραι (ut Cleopatra in nummo Marci Antonii) &c.

Nunc hæc tantum de Antonino addam; non mirum hunc *Tryphonem Bacchi* ΚΑΘΗΓΕΜΟΝΟΣ seu *Ducis* aut *Ductoris* vel *Principis* Pontificem; sed & hujus *Novi Bacchi* extitisse: quum *Baccho Deo* Scenica, seu theatraia, Sacra essent; adeoque & scenici, musici, & cætera huc pertinens turba, *Baccho* seu *Dionysio* sacra: qui quæ alio nomine τεχνίται sive *Artifices* audiebant.

Porro disquirendum restaret; quodnam fuerit, istud Sacerdotium, quo [vide lineam 10] secundâ vice jam hic *Tryphon*ungebatur. Id autem mihi videtur fuisse *Synodi*, sive scenicorum [scimus namque unumquodque Collegium fere, ac Φεατείαν suum sibi habuisse Sacerdotem] sive *musicorum*, interque illos forte *Tibicinum*; quatenus ad scenam pertinebant: quin & omnium illorum, qui aliàs membra istius *Synodi* essent; cujus & ἀρχων, & *Scriba* & *Nomodiætes* in inscriptionis inferiori parte memorantur.

Sic videbimus infra & Σύνοδον τῶν Μουσῶν τῆς Ἰουλιανῆς ἑστῆς, & Σύνοδον τῶν ἐπὶ τῆς Βρεισίας Διόνυσου τεχνιτῶν ἑστῆς: de quibus tunc plura dicendi occasio erit. Non igitur mirum si hîc pro incolumitate quoque ac perennitate talis *Synodi* vota concipiantur, eodem in marmore, in quo pro Imperatorum talium maxime studiosorum vota fiunt.

Erat itaque Tryphon, si bene rem capio, & Pontifex, siue ἀρχιερέως ἑ διενόου ἑ καθηγουμόνου, & Pontifex M. Aur. Antonini, ut *Novi Bauchi*, & Sacerdos jam dictæ *Synodi*.

Plura autem Sacerdotia ac Pontificatus simul uno eodemque tempore, in uno eodemque homine locum habuisse, videmus (præterquam ex aliis exemplis jam suprâ allatis) ex hac jam sequenti inscriptione, quæ (apud Gruterum, tum & apud alios reperiunda) hîc, si quid bene judico, plane ad rem facit:

L. AVRELIO

APOLAVSTO . MEMPHIO
AVGG . LIB . HIERONICAE
CORONATO . ET . TON . DIAPAN
TON . APOLLINIS . SACERDOTI
SOLI . VITTATO . ARCHIERI
SYNODI . ET . AVGG

L. AVRELIVS

PANNICVLVS . QVI . ET
SABANAS . PATRONO
OPTIMO

Quum autem, hi ἀρχιερείς aut urbium seu civitatum; aut regionum, seu provinciarum; aut horum illorumve Deorum Dearumve; aut denique Augustorum, ipsorumve domus, essent; sicque (ut jam suprâ attigi) aut perpetui essent, illoque munere per totam vitam fungerentur; ita illud non semper in monumentis antiquis exprimitur. Quod, præterquam ex aliis, ex hic sequentibus videre licet: quarum prima, ita a Sponio (. . . .) exhibetur:

THIS PAGE IS LOCKED TO FREE MEMBERS

Purchase full membership to immediately unlock this page

Know Your Bible

Forgotten Books'
Full Membership
provides unlimited
access to more than
28,000 volumes of
Christian literature for
\$8.99/month

**HOLY
BIBLE**

Continue

*Fair use policy applies

Secunda vero est hæc:

Π Ο Π Λ Ι Ο Σ
 Τ Ο Υ Τ Ω Ι
 Υ Η Ε Ρ Ε
 Γ Ω Ν Ι Δ Ω Ν Σ Α Ρ Α Π Ι Δ Ι
 Ι Σ Ι Δ Ι Α Ν Ο Υ Β Ι Δ Ι Α Ρ Π Ο
 Κ Ρ Α Τ Ε Ι Δ Ι Ο Σ Κ Ο Ρ Ο Ι Σ
 Ε Π Ι Ι Ε Ρ Ε Ω Σ
 Σ Τ Α Σ Ι Ο Υ Τ Ο Υ Φ Ι Λ Ο
 Κ Λ Ε Ω Σ Κ Ο Λ Ο Ν Η Θ Ε Ν

Neque solum per totam vitam, seu perpetui, erant quandoque hi Græcorum ἀρχιερεῖς; sed & sæpius possessione hæreditaria eō munere gaudebant: unde & in illa inscriptione, quæ n°. 93. inter Græcas, Miscellan. Erud. Antiq. Sponii comparet, habetur Ι Ε Ρ Α Τ Ε Υ Ο Ν Τ Ο Σ Δ Ι Α Γ Ε Ν Ο Υ Σ, &c. sicut & hæc verba apud Philostratum, lib. 2. de vitis Sophistarum, in Euodiano: "Αἱ ἡ οἴκῃ τιμῆ εἰς τὰς ἀρχιερέας σεφανεμένους τῶ Ἰππὶ τῶ ὄπλων τὰ δὲ Φωνῆς ἀθλα, &c. tum & illa, apud eundem: ἱερεὺς, καὶ ἐξ ἱερέων τὰ πρὸς πατρὸς ἀνωθεν καταγενόμενος. Nisi hîc ἱερεὺς ad *Flamines*, aliove, non ἀρχιερέας, referendus fuerit. Clarius ergo id patet ex eodem Philostrato, ubi ita de Scopeliano loquitur: Ἀρχιερεὺς μὲν ἐγένετο τῆς Ἀσίας, αὐτὸς τε ἔ πρόγονοι αὐτῶ πάντες ἐκ πατρὸς πάντες.

Quo etiam respicere videntur illa, apud Suetonium, *Paterna atque avita Sacerdotia*, quæ apud Ægyptios, ac Rhodios, teste Herodoto lib. 2. tum etiam & Photio (si memoria non fallax hîc) locum habuerunt.

Sic

Sic apud Romanos frequenter reperimus non tantum *Pontifices Cæsarum*, sive Augustorum; uti apud Grut. pag. 234. 2. *Pontificem Cæsaris*: 418. 7. *Augustorum*: 395. 4. *Domus Augustæ*; *Divi Claudii*, &c. verum etiam *perpetuos*; ut 321. 6. *Perpetuum Divi Augusti*: 101. 3. *Perpetuum Domus Augustæ*; ac, 305. 8. *Pontificem perpetuum Coloniae*. Præter quæ vide & pag. 30. 2. 168. 5. 181. 7. &c.

Ut autem apud Romanos, ac Latinos cæteros, reperimus *Pontifices*, qui certo seu definito spatio, istud munus obtinebant, indeque apud dictum Gruterum habemus *Pontifices Quinquennales*, pag. 437. 5. 446. 2. 479. 1. Ita etiam apud Græcos reperimus ἀρχιερέας *Quinquennales*; seu per πενταετηρίδας eo munere præditos; aliosque secundâ, tertiâ, quin & quarta vice (forsan & sæpius) ἀρχιεροσύνας, hanc illamve, obeunt.

Quinquennialium, seu πενταετηρικῶν, exemplum habemus in sequenti hac inscriptione; quæ cum apud Sponinium, in Itinerario, quam apud Reinesium, Classe I. n°. 24. hoc modo reperitur:

ΗΡΑ ΒΑΣΙΛΙΔΙ
 ΚΑΙ ΤΗ ΠΟΛΕΙ ΛΕΒΑ
 ΔΕΩΝ ΜΕΝΑΝΔΡΟΣ ΧΡΗ
 ΣΙΜΟΥ ΙΕΡΑΤΕΥΣΑΣ ΠΕΝ
 ΤΑΕΤΗΡΙΔΑ ΕΚ ΤΩΝ
 ΙΔΙΩΝ ΑΝΕΘΗΚΕΝ ΙΕΡΗ
 ΤΕΤΟΤΗΣΗΣ ΤΗΣ ΓΥΝΑΙ
 ΚΟΣ ΑΥΤΟΥ ΠΑΡΗΣΙΑΣ
 ΤΗΣ ΟΝΑΣΙΣΙΜΒΡΟΤΟΥ

Ex illis autem, quæ nobis nummi exhibent, sic videri quoque potest, Ἀρχιερέας Græcorum temporarios fuisse: sive illi Quinquennales essent, sive annuitantum. Inter istos autem, tam quos jam supra adduxi (quosque plures adducere possem) ex abbreviatura ἀρχ. dubium manet quandoque an ἀρχων, an vero ἀρχιερεὺς sit legendum. Unde & eruditissimi viri Harduinus ac Vaillantius sæpe nec inter sese, nec cum semetipsis, satis bene concordant.

At sicut in hac sequenti ΤΗΜΕΝΟΘΥΡΕΥΣΙ ΛΟΛ. ΞΕΝΟΦΙΛΟΣ ΑΡΧ. ΤΟ Β. legendum esse ΑΡΧΙΕΡΕΥΣ clarescit ex ista quæ ibi sic allata fuit, ΝΙΚΟΜΑΧΟΣ ΑΡΧΙΕΡ. Α. ΤΟ Β. ΤΗΜΕΝΟΘΥΡΕΥΣΙΝ. atque etiam ex hoc sequenti (Julix Domnæ) ΕΠΙ. Λ. ΑΥΡ. ΗΦΑΙΣΤΙΩΝΟΣ ΑΡΧΙΕΡ. ΔΑΛΔΙΑΝΩΝ, patet (refragante licet Vaillantio) in hoc Gordiani Pii ΕΠ. Λ. ΑΥΡ. ΗΦΑΙΣΤΙΩΝΟΣ ΑΡΧ. Α. ΔΑΛΔΙΑΝΩΝ etiam ΑΡΧΙΕΡΕΩΣ ΠΡΩΤΟΥ legendum esse. Sic namque similem quoque Daldianorum, ex Tristano, producit Harduinus, hunc nempe ΕΠ. Μ. ΑΥΡ. ΗΦΑΙΣΤΙΩΝ. ΑΡΧΙΕΡ. Ostenditque unà ex Artemidori Oneirocritico, *Apollinem Mystam* ibi cultum fuisse, his verbis: ουδὲν ἐν θαυμασόν ἐν Δαλδία Ἀπόλλωνα, ὃν μύσην καλῶμεν πατρῶω ὀνόματι, ταῦτα μὲν περὶ τῆς αἰῶνος. Quæ verba (ut hoc in transitu notem) simul indicant, ibi *Apollinis Mystæ Oraculum* fuisse: sicut in Oraculorum catalogo Dissertationi secundæ, editionis secundæ, inserto, quoque notavi.

Verum enim vero, ut hæc minus ad Ἀρχιερέας temporarios faciunt, sic magis hæc jam sequens inscriptio nummi sub Augusto cusi ΑΡΧ. ΚΟΥΣΙΝΙΟΥ Δ. ΕΦ. *Archiereus Cousinius Ephesiorum quartum*, seu *quarta vice*. Quod tamen, an de Quinquennali munere intelligendum sit mihi, fateor, dubium, ac minus credibile fit; ob longum istum plusquam viginti annorum tractum, intra quem necessariò ali-

THIS PAGE IS LOCKED TO FREE MEMBERS

Purchase full membership to immediately unlock this page

HISTORY

Tens of thousands of important historical sources, many previously unobtainable, are now available for the first time with a Forgotten Books Full Membership.

Unlimited Access
\$8.99/month

Continue

*Fair usage policy applies

N V M I S I A E . M A
 X I M I L L A E . V . V
 M A X . T I . I V L . B A L
 B I L L V S . S . S O L I S
 D E D . I D I B . I A N
 L . A N N I O . F A B I A N O
 M . N O N I O . M V C I A N O . C O S

Græcos autem quoque suas habuisse *Sacerdotes Vestales* (licet non ita Collegium) etiam infra videbimus, ubi nobis de *Prytanibus* sermo erit: quare nunc pergamus ad *ἀρχιερείας*. Nymphidiam igitur *ἀρχιερείαν* (cui & ibi aliæ *ἱερείαι* videntur adjunctæ) habemus n° ΧΧVIII. inter Marmora Oxoniensia: atque apud Smyrnenfes, in illa quæ secunda numero est:

ΑΓΑΘΗ ΤΥΧΗ
 ΚΑΘΑ ΕΨΗΦΙΣΑΤΟ Η ΚΡΑΤΙΣΤΗ ΒΟΥΛΗ
 ΤΗΣ ΠΡΩΤΗΣ ΤΗΣ ΑΣΙΑΣ
 ΚΑΛΛΕΙ ΚΑΙ ΜΕΓΕΘΕΙ ΚΑΙ
 ΛΑΜΠΡΟΤΑΤΗΣ ΚΑΙ ΜΗΤΡΟ
 ΠΟΛΕΩΣ ΤΗΣ ΑΣΙΑΣ ΚΑΙ
 ΤΡΙΣ ΝΕΩΚΟΡΟΥ ΤΩΝ
 ΣΕΒΑΣΤΩΝ ΚΑΤΑ ΤΑ ΔΟ
 ΓΜΑΤΑ ΤΗΣ ΙΕΡΟΤΑΤΗΣ
 ΣΥΝΚΛΗΤΟΥ ΚΑΙ ΚΟΣΜΟΥ
 ΤΗΣ ΙΩΝΙΑΣ ΣΜΥΡΝΑΙ
 ΩΝ ΠΟΛΕΩΣ
 ΑΥΡ. ΦΑΥΣΤΑΝ ΑΡΧΙΕΡΕΙΑΝ
 ΠΟΜΠΟΝΙΑ ΚΛΑΥΔΙΑ
 ΦΑΥΣΤΑ ΛΟΥΠΕΡΚΙΑΝΗ
 Η ΚΡΑΤΙΣΤΗ ΤΗΝ ΧΡΗ
 ΣΤΗΝ ΤΗ ΘΗΝ
 ΕΤΥΧΕΙΤΕ

Plane igitur ibi (ac forsan longe prius, ἀρχιέρεια) fuere, quam Romæ, ac post in municipiis quoque: de quibus hæc apud Gruterum pag. 174. 8. habentur (quam jam alia occasione supra attuli)

IVNIA. D. F. RVSTICA SACERD. PERP
ET PRIMA IN MVNICIP. CARTAMITA
NOR. &c.

Sicut & apud eundem pag. 29. n°. 11. ubi *Sacerdos
Quinquennalis Lectoratensium* habetur:

M A T R I ' D E V M
P O M P . P H I L V M E N E
Q . P R I M A L E C T O R
T A V R O B O L I V M
F E C I T

Neque omittenda est illa (ut nos rursus ad Græca converter-
tamus) quæ apud Sponium, in Miscellaneis, pag. 338.
n°. 52: reperitur:

Φ Α Μ Ι Λ Ι Α Μ Ο Ν Ο
Μ Α Χ Ω Ν Κ Α Ι Τ Π Ο
Μ Ν Η Μ Α Κ Τ Ν Η Γ Ε
Σ Ι Ω Ν Ν Ε Μ Ε Ρ Ι Ο Υ
Κ Α Σ Τ Ρ Ι Κ Ι Ο Υ
Λ Ε Υ Κ Ι Ο Υ Π Α Κ Ο
Ν Ι Α Ν Ο Υ Α Σ Ι Α Ρ Χ Ο Υ
Κ Α Ι Α Τ Ρ Ε Λ Ι Α Σ
Σ Α Φ Ο Υ Σ Π Λ Α
Τ Ω Ν Ο Σ Λ Ι Κ Ι Ν Ν Ι Α
Ν Η Σ Α Ρ Χ Ι Ε Ρ Ε Ι Α Σ
Γ Υ Ν Α Ι Κ Ο Σ Α Τ Τ Ο Υ

De Minia Campana Bacchanalium Antistite, nullum nobis dubium relinquit Titus Livius: qui ista Sacra ex Græcia in Etruriam (superstitionis in Italia matrem;) hincque Romam devecta, libro 39. c. 8. ostendit.

At perinsignis est illa inscriptio, quæ apud modo allatum Sponium habetur pag. 349. n°. 83. ac repetita fuit Phocæa non procul a Smyrna; de Flavia Moscho:

Η ΤΕΥΘΑΔΕΩΝ ΦΥΛΗ

ΦΛΑΟΥΙΑΝ ΜΟΣΧΟΝ ΘΥΓΑΤΕΡΑ ΑΜΜΙΟΥ

ΤΗΝ ΚΑΛΟΥΜΕΝΗΝ ΑΡΙΣΤΗΟΝ ΑΡΧΙΕΡΕΙΑΝ

ΑΣΙΑΣ ΝΑΟΥ ΤΟΥ ΕΝ ΕΦΕΣΩ ΠΡΥΤΑΝΙΝ ΣΤΕΦΑΝΗΦΟΡΟΝ

ΔΙΣ ΚΑΙ ΙΕΡΕΙΑΝΤΗΣ ΜΑΣΣΑΛΙΑΣ ΑΓΩΝΟΘΕΤΙΝ ΤΗΝ

ΦΛΑΟΥΙΟΥ ΕΡΜΟΚΡΑΤΟΥ ΓΥΝΑΙΚΑ ΑΡΕΤΗΣ ΕΝΕΚΕΝ

ΚΑΙ ΤΗΣ ΠΕΡΙ ΤΟΝ ΒΙΟΝ ΚΟΣΜΩΤΗΤΟΣ ΤΕ ΚΑΙ ΑΓΝΕΙΑΣ

Ubi in una eademque fœmina diversa, præter Pontificatum, videmus Sacerdotia; ac (quod notandum veniet inferius,) habemus *πρῦτανον* quoque & *σεφανεφόρον* & *ἀγωνοθέτην*.

Quin & anni, seu tempora, notabantur quandoque a *Sacerdotibus fœminis*; non quidem ita, sicut ab hujus illiusve Archontum, Strategôn, aut Prytanum similiumve notabantur (quod ad Rempublicam magis proprie spectabat:) verum quod ejusmodi mos, in Sacerdotum *ἐπώνυμων* regimine etiam observaretur; actaque publica, fœdera que atque alia monumenta (quantumvis non ubique) *Sacerdotum Primariorum*, sive *Ἀρχιερέων*, vel *Pontificum*, nominibus prænotarentur: sicut ex Marmoribus liquet.

De fœminis igitur talia habemus apud Sponium in Itinerarii tomo secundo pag. 411.

THIS PAGE IS LOCKED TO FREE MEMBERS

Purchase full membership to immediately unlock this page

Know Your Bible

Forgotten Books'
Full Membership
provides unlimited
access to more than
28,000 volumes of
Christian literature for
\$8.99/month

**HOLY
BIBLE**

Continue

*Fair use policy applies

Nunc quoque aliquid dicendum est de *Asiarchis*. Hi autem videntur cæteris Asiæ ἀρχιερεῖσι præfuisse quidem; at non ut illis circa omnia præessent; vel etiam reliquis Sacerdotibus sive urbium; sive provinciarum [quorum ἀρχιερέων munus pro parte cognoscimus ex epistola Juliani Cælaris ad Arfacium] sed quatenus hi *Asiarchæ* [uti & *Bithynarchæ*, *Lyciarchæ*, similesque, de quibus etiam hic loquendum] ipsi quoque essent ἀρχιερεῖς (ut ex istorum numero electi) ac Ludis Certaminibusque publicis, quatenus illa Sacra essent, Diisque aut Imperatoribus dicata, præfessent; atque *Asiarchæ* quidem; quatenus eò respectu Sacris Ἐκείνῃ τῆς Ἀσίας, seu Ἐκείνῃ τῶν πόλεων moderarentur: aut etiam aliis Asiæ regionibus, quum, & civitatibus; Asiæ sc. Proconsularis. Ad-cujusmodi homines ac munera respicit Tertullianus cap. 11. de Spectaculis; ubi ita loquitur: *Quid ergo mirum, si apparatus agōnum idololatria conspurcat de coronis profanis, de SACERDOTALIBVS PRÆSIDIBVS, de collegiariis ministris, de ipso postremo boum sanguine, &c.*

In uno autem eodemque homine, uno eodemque tempore ἀρχιεροσύνη & *Asiarchatum*, distincta ab invicem *Sacerdotia* fuisse, infra adhuc docebitur. Interim de Trallibus Strabo, lib 14. ita: Συνοικεῖται ἡ καλῶς, εἴ τις ἄλλη κτ' τῆς Ἀσίας ἢ τῶν ἀνθρώπων, καὶ αἰεὶ ἕντες ἐξ αὐτῶν εἰσιν οἱ πρωτεύοντες κτ' τὴν ἐπαρχίαν [legendum sane ἱεραρχίαν,] ἕς Ἀσιαρχας καλεῖσιν. *Civibus optime frequentata est, ut nulla Asiaticarum urbium alia, opulentis: & semper aliqui eorum sunt princepe in Provincia loco, quos Asiarchas appellant.* Et hæc quidem non mea, sed Xylandri versio est.

Nec frustra ad hæc verba Casaubonus: *Vocat ἐπαρχίαν, quæ verius ἱεραρχία sive ἱεροσύνη diceretur. Vide quæ scripsit Cujacius Obs. lib. 11. cap. 13. & ad legem Cod. de mune-*

muneribus patrimoniorum. Item ad legem unicam Cod. de Periculo successorum.

Unicusne uno eodemque tempore, an plures quoque simul fuerint *Asiarchæ* nunc quoque disquirendum venit: eo quod Actor. cap. 19. v. 31. (his verbis, *Τινὲς ἢ καὶ τῶν Ἀσιαρχῶν, πέμψαντες πρὸς αὐτὸν, &c.*) plures numero *Asiarchæ*, ac simul uno eodemque tempore præfidentes, indicari ibi videantur.

Quod porrò spectat ad hæc verba Actor. cap. 19. putaræ fere, cum *Salmasio*, in iis *Asiarchas*, plurali numero, vocari, non quod plures simul hoc munus *ἀσιαρχίας* administrarent: verum ita appellatos fuisse etiam illos, qui jam ante isto munere functi fuerant. Temporarium quippe, ac quidem fere annuum hoc munus erat. quod ut obscurius; ex Strabone, de Trallibus liquet; sic clare satis ex hoc *Hyæpenorum* nummo: *ἘΠΙ ΣΤΡ. ΑΠΙΩΝΟΣ ΑΣΙΑΡ. ΤΟ Β. ΤΠΑΙΠΗΝΩΝ.*

Nempe eodem modo hic de *ἀσιάρχαις*, quam alibi (Act. cap. XIX.) Lucas de *ἀρχιερεῦσι* loquitur. cum tamen semper tantum unus actu (ut loquuntur) esset, uno eodemque tempore, *ἀρχιερεὺς* apud Judæos.

Cur vero tempore isto, quo Apostolus Paulus Ephesi morabatur, plures numero ibi fuerint *Asiarchæ* [ita appellati] in causa esse potuit, quod præter jam solum isto munere fungentem, etiam alii adessent, olim quoque isto munere functi: vel etiam qui ex aliis urbibus *Neocoris*, occasione *Νεωκωρίας Ἀρθεμίδου* vel sponte, vel invitati ob festa, certamina ac ludos, ibi præfentes adessent: vel quod, quamvis emeriti, aliquid muneris ibi quoque administrarent, atque ex ista causa ibi assessores quasi essent; vel saltem *προεδρία* in spectaculis &c. gauderent.

Sed notabilis iste locus Aristidis est, sub finem Orationis Sacræ, quæ quarta numero est. Ipse nempe Aristides, cum *εἰ τὴν ἱερωσύνην τῆς καλλιῆς τῆς Ἀσίας* (quam cum Vaillantio, *Ἀσιαρχίας*

intelligo) deferrent, illam recusabat, ac pro illa, somnio monitus petebat τὴν ἱεροσύνην Ἀσκληπιῶ. Verum (ut ipsius Aristidis verbis utar) ὁ ἦ θεὸς ἐπιπέσει οἷσι πέρας τῶτο ἔχειν· ὁ δ' ἐγχειρίδιον ἔχει ὑπὸ μάλης, καὶ συμβαίνει μὲν τῶτο, συνέδρους μὲν ἐξιέναι Σμυρναίων εἰς Φρυγίαν ἄνω, ἔμμελλεν φέρειν τῶτον ὄνομα ἐν τῷ συνεδρίῳ τῷ κοινῷ. προαιδέσθαι ἦ μὲν, καὶ πέμψαι τὸ τροφέα τὸ Ζίσιμον. καὶ γίνεσθαι τρίτῳ ἢ τέταρτῳ τῆ χειροτονία. Verum Deus nondum ista sinebat perfici, quidem pugionem habet sub ala. Postea iudices Smyrnaei in superiorem Phrygiam sunt profecti, ac nomen meum in publico concilio erant oblaturi. Id ego praesentiens, nutritium misi, Zosimum: ac tertio vel quarto loco sum electus.

Hinc enim liquere videtur, plures simul, ac quidem diversis ex urbibus, ἀσιάρχας fuisse; unumque, (ut optime observat Vaillantius) primum, cæteros Assessores aut Socios, ac secundos, tertios, quartos (forsan & ulterius) ordine συνεδρίαν in ipsorum Collegio obtinuisse. Nec dubito illos eodem modo fuisse electos, quo εἰρηάρχαι; qualique modo ipse Aristides ante εἰρηάρχης electus fuerat. quem modum & ipse sic describit: Ἐπέμπετο τοῖς ἡγεμόσι κατ' ἐκείνης τῆς χρόνης ἀφ' ἐκάστης πόλεως, ἐκάστη ἕτης, ὀνόματα δέκα, ἀνδρῶν τῶ πρώτων. ταῦτα ἔδει σκεψάμενον τὸν ἡγεμόνα, ἕνα ὃν προκρίνειν ἐξ ἀπάντων, καθιστάμενον φύλακα τῆς εἰρήνης. ὅτι δὴ πολισματος τῆς μυσίας, ἔτ' ἔνομα ἔδεν δόμοι λέγειν, ἀφικνεῖται παρ' αὐτῶν ταῦ προχειρόμενα ὀνόματα· ὃ δ' ἐδέπω τῶ ἐμῶν σαφῶς εἰδώς, ἀλλ' ἢ τοσοῦτον ἀκηχθώς, ὅτι κτήματα εἴη μοι. πρὸς τὸν τόπον τῶτον, ἔτ' ἄλλην μοι δοκεῖν τάξιν ὅτι ἔτ' ἀφανῶν, παρεδῶν ἔτι ἀτιμάτας ἀπαντα τὰ πεμφθέντα ὀνόματα, προκρίνειν ἀρχεῖν ἐμέ. Mittebantur quotannis eo tempore ad Praetorem ex urbibus singulis nomina decem praestantissimorum quorumque civium: quae ille considerans aliquem deligeret ex omnibus, quem pacis custodem [credo hinc Εἰρηάρχην designari] constitueret. Itaque cum ex Mysiae quodam oppidulo, cuius nihil est opus nomen dicere, venis-

THIS PAGE IS LOCKED TO FREE MEMBERS

Purchase full membership to immediately unlock this page

HISTORY

Tens of thousands of important historical sources, many previously unobtainable, are now available for the first time with a Forgotten Books Full Membership.

Unlimited Access
\$8.99/month

Continue

*Fair usage policy applies

tatibus eò pertinentibus, communium moderator erat. Quamvis non semper eodem in loco, aut ab unius ejusdemque civitatis Asiarcha, ut præside, celebrarentur, seu administrarentur.

Hinc etenim videmus in nummis plures ac diversos diversarum civitatum *Asiarchas*; nempe *Smyrnearum*, *Pergamenorum*, *Sardianorum*, *Hypæpenorum*, *Cyzicenorum*, forsitan & aliorum: prout una quæque Metropolis esset, ac sua *Κεῖρα* haberet (de quibus & infra loquar) aut aliâ quâdam prærogativa gauderet. Qui quoque Asiarchæ, quamvis alias tantum ἀρχιερέως titulo gauderent, & ita in nummis alicujus civitatis, aut κειρῆ publicè cusis, comparerent; tamen cum illorum vices essent Ludis publicis seu Certaminibus Sacris præsidere, in nummis *Asiarcha* signabantur. Quod inde patere videtur, quod qui ejusdem civitatis in nummo hoc aut illo ἀρχιερέως appellatur, in alio rursus Asiarchæ nomine gaudeat; ut mox infra videbimus.

Ephesiorum autem Ἀσιάρχας in nummis non ita reperiri inde puto accidere, quod, cum ubique constaret Ephesios, non tantum Νεωτέρας esse *Dianæ*; verum & Collegium τῆς Ἀσιάρχας, si non semper ac perpetuo apud ipsos resideret, potissimum tamen eò congregaretur, atque ut in commune Concilium conveniret. nisi velimus, Act. 19. unum ex *Asiarchis Ephesus* memoratum, quod munus ipsis illud non perpetuum esset; & tamen illi qui isto jam semel aut bis perfuncti essent tamen eo titulo gauderent in posterum; sicuti & iidem plus semel id idem munus administrabant quandoque, uti & sequentibus patebit. Quum igitur Ephesii sic perpetuo essent *Neocoræ Dianæ*; aliisque civitatibus ille honor non perpetuo contingeret, verum istæ nunc semel tantum, nunc bis, nunc ter, aut (quod nullis præterquam Ephesii contigisse videmus) quater, ac sæpe quidem diversis admodum temporibus, *Neocoræ* essent; non videntur hi Ephesii
necef-

necessarium duxisse, ut id, quod omnibus percognitum erat, ita in nummis suis, sicut aliæ, jactarent: quod potissimum gauderent perpetua ista νεωκορία Ἀρτέμιδος; cui Asiarchatus ille necessario annexus erat.

Porro *Pergamenorum Asiarcham*, novimus ex nummo hoc Antonini Pii, ΕΠΙΣΤΡ. ΑΙ ΠΟΛΛΙ. ΑΣΙ. ΠΕΡΓΑΜΕΝΩΝ; tum & ex hoc Valeriani ΠΕΡΓΑΜΕΝΩΝ ΠΡΩΤΩΝ Γ. ΝΕΩΚΟΡ. ΕΠΙΣΤ. ΑΥΡ. ΔΑΜ. ΑΣΙΑΡ. Smyrnæorum vero ex hisce; quorum primus in uno latere habet, ΣΜΥΡΝΑΙΩΝ ΠΡΩΤΩΝ ΑΣΙΑΣ in altero, ΕΠΙ Μ. ΑΥΡ. ΤΕΡΤΙΟΥ ΑΣΙΑΡΧΟΥ. Secundus (qui Gordiani Junioris est) ΕΠΙ ΤΕΡΤΙΟΥ ΑΣΙΑΡΧΟΥ ΣΜΥΡΝΑΙΩΝ Γ. ΝΕΩΚΟΡΩΝ, tertius vero (qui Tranquillinæ est, si bene memini) ΣΜΥΡΝΑΙΩΝ Γ. ΝΕΩΚΟΡΩΝ ΕΠ. ΤΕΡΤΙΟΥ ΑΣΙΑΡΧΟΥ.

Sardianos autem quod attinet, reperimus in nummo Saloninæ Chryfagonæ Augustæ, hæc: ΕΠΙ ΔΗΜ. ΡΟΥΦΟΥ ΑΣΙΑΡΧ. ΣΑΡΔΙΑΝΩΝ Γ. ΝΕΩΚΟΡΩΝ. Sicut & in Valeriani Salonini nummo ΕΠ. ΔΗΜ. ΡΟΥΦΟΥ ΑΣΙΑΡΧ. ΣΑΡΔΙΑΝΩΝ ΝΕΩΚΟΡ. Quem eundem Demetrium Rufum videmus in alio ἀρχιερέα, ac quidem *primum*, prætereaque, jam secunda vice; ut in *Caracallæ* nummo, ΣΑΡΔΙΑΝΩΝ ΝΕΩΚΟΡΩΝ ΕΠΙ ΔΗ. ΡΟΥΦΟΥ ΑΡΧ. Α. ΤΟ Β. qui & in alio (apud Sponium, in quo optime corrigi Erudit. Harduinus ΔΗ pro ΑΥ) tertium *Archiereus* reperitur, ut ΕΠ. ΔΗ. ΡΟΥΦΟΥ ΑΡΧ. Α. ΤΟ Γ. sicuti & Sulpitium Hermophilum reperimus hoc titulo insignitum Asiarchæ; ΕΠΙ ΣΟΤΑ. ΕΡΜΟΦΙΛΟΥ ΑΣΙΑΡΧ. ΣΑΡΔΙΑΝΩΝ Γ. ΝΕΩΚΟΡΩΝ: quem eundem, videmus fuisse Ἀρχιερέα; licet Harduinus scribat ΙΟΤΑ, atque inde *Sub Julio Hermophilo*, ita, ΕΠΙ ΙΟΤΑ. ΕΡΜΟΦΙΛΟΥ ΑΡ. ΧΡΥΣΑΝΘΙΝΑ ΣΑΡΔΙΑΝΩΝ ΝΕΩΚΟΡΩΝ, ex *Tranquillinæ* nummo (suppeditante Sponio): quum tamen
apud;

apud Vaillantium, inter nummos maximi moduli, reperiamus hunc Tranquillinæ, ΕΠΙΣΟΤΑ. ΕΡΜΟΦΙΛΟΥ Α. ΑΡΧ. sicut alibi reperimus, ΕΠΙΙΟΥΤΑ. ΣΟΤΑ &c.

Ut autem sic quoque *Cyzicenorum Asiarchas* habemus, qui majori etiam consideratione inter Græcos Asiaticos erant, (sicuti ex Strabone ac Pausania liquet) unde & hæc nummi inscriptio: ΣΤΡ. Λ. ΑΥΡΗΛΙΟΥ ΑΣΙΑΡΧΟΥ ΚΥΖΙΚΗΝΩΝ, sic & *Hypæpæ* eo titulo superbiebant; quantumvis parvum possiderent oppidum, idque Sardibus subiectum. Ita enim Strabo (eodem libro XIII) Ἕπαιπα δὲ πόλις ἐστὶ καταβαίνουσα ἀπὸ τῆς ἑμώλης πρὸς τὸ καὶ ἔρηρον πεδῖον. *Hypæpæ* vero urbs est descendens a *Timolo* in campum *Caïstri*. Parvum vero oppidum fuisse Ovidius duobus indicat locis, primo quidem, ubi simul situm ipsius describit hoc modo:

*Timolus in ascensu, clivoque extensus utroque
Sardibus hinc, illinc parvis finitur Hypæpæ.*

Atque ubi de Arachnes patria terra loquitur:

Orta domo parva, parvis habitabat Hypæpæ.

Et tamen, ut jam suprâ ostendi, hunc ipsorum nummum reperimus, ΕΠΙΣΤΡ. ΑΠΙΩΝΟΣ ΑΣΙΑΡ. ΤΟ Β. ΥΠΑΙΠΗΝΩΝ. Qui Apion ibi non simplici, sed etiam secunda vice comparet. Unde simul clarius patere videtur istud munus Asiarchæ-neque in aliis civitatibus perpetuum fuisse; ut jam supra modo obiter notavi.

Asiarchas autem istos non tantum ex *Archiereis* fuisse ad istum gradum promotos, verum & aliàs summa auctoritate viros in republica, patet inde quod εὐεργετῶν munere illos simul perfunctos liqueat: qui & alias erant simul Pontifices sive ἀρχιερεῖς; uti ex hac sequenti nummo Sardinorum

THIS PAGE IS LOCKED TO FREE MEMBERS

Purchase full membership to immediately unlock this page

Know Your Bible

Forgotten Books'
Full Membership
provides unlimited
access to more than
28,000 volumes of
Christian literature for
\$8.99/month

**HOLY
BIBLE**

Continue

*Fair use policy applies

Magnus ille numismatarius Joannes Vaillantius, putat hunc nummum fuisse cūsum nomine istarū Asiæ urbium, quæ sub Antonino Pio terræ motu afflictæ fuerunt. Quod tamen minus facile ipsi (ut hoc cum venia istius pereruditi viri dicam) concedendum existimo.

Verba ipsius (pag. 27. selectorum numismatum maximi moduli) hæc sunt: *Iterum tredecim aliæ* [locutus modò fuerat de urbibus Asiæ sub Tiberio afflictis] *sub Antonino Pio, eodem modo afflictæ sunt, quibus succurrit Princeps, ut notat Capitolinus. TERRÆ MOTVS QVO RHODIORVM ET ASIÆ OPPIDA CONCIDERVNT, quæ omnia mirifice instauravit. Memor beneficiorū Commune istarum urbium munifico Imperatori plurimos cudit nummos, curante Claudio Frontone AD ID. creato Asiarchâ, id est. ASIÆ SACERDOTVM PRINCIPES; cum jam esset urbis suæ Pontifex. Nam ille ex urbium illarum SACERDOTIBVS eligebatur, qui curam habebat Concilii totius illius communitatis & Ludorum, seu festorum in iis agendorum.*

At de nullis *tredecim* urbibus sub Antonino Pio terræ motu afflictis ullibi legimus; neque apud Capitolinum, neque apud alios, quod sciam: ac ne quidem de Rhodiorum urbe id constat. Nam, præterquam quod (notante Casaubono ad Capitolinum) Regius codex *Corinthiorum* habeat, Xiphilinus hîc *Cyzicum*, non *Rhodum*, nominat. Ita enim loquitur: Ἐπὶ τῷ Ἀντωνίνῳ λέγεται καὶ φοβερῶτατος περὶ τὰ μέρη τῆς Βιθυνίας καὶ τῆς Ἑλλησπόντου σεισμός γενέσθαι, καὶ ἄλλας τε πόλεις καμῆν ἰσχυρῶς καὶ πεσεῖν ὀλοχρεῶς, καὶ ἐξαιρέτως τὸ Κύζικον, καὶ τὸ ἐν αὐτῇ ναὸν μέγιστον τε καὶ κάλλιστον ναῶν ἀπάντων καταρριφθῆναι. *Ferunt sub Antonino in Bithynia atque in Hellesponto* [at quam procul hæc ab Asia minori, illa Propriâ, & Rhodo!] *valde horribilem terræ motum esse factum; eaque de causa*
plures

plures. *Asiæ civitates* [quas tamen non nominat] laborasse vehementer, ac penitus esse collapsas; & præsertim *Cyzicum*: ejusque urbis templum maximum omnium, atque pulcherrimum corruisse. Quare ex Dione forsân, apud Capitolinum, istud *Rhodiorum*, in *Cyzicenorum*, mutandum fuerit: quum tam sigillatim ille de Cyzico, & Hellesponto (cæterâ Asia, ac quidem Propriâ omissâ) loquatur. Quamvis Asiâ, in eâque Smyrnam, hîc minime exclusam velim: ut quæ circa hæc tempora (modò per eundem terræ motum) corruerit.

Corruit igitur hinc assertio illa Doctissimi Vaillantii, de XIII. urbibus Asiæ terræ motu collapsis: sicut & ista quæ istarum XIII. ruinis superstruxit: nempe has XIII. urbes in memoriam beneficiorum Imperatoris, plurimos cudisse nummos; quorum è numero fuerit is, de cujus inscriptione nunc agimus: ac quidem *CVRANTE* Claudio Frontone, ad id creato Asiarchâ. De quo *CVRANTE* statim aliquid addam. Eruditissimus Pater Harduinus, sic etiam *Rhodiorum*, apud Capitolinum, legit, ita & Rhodios, & Asiaticos communi nomine, seu *pariter*, (ita namque loqui amat) jussisse (tale) numisma cudi: ex eâdem nempe causa, quam Vaillantius affert. Hincque legit in nummo Π. ΡΟΔΙΟΝ idque explicat *πρυτανείως Ῥοδίων*. Quasi ille Claudius Fronto simul & Rhodiorum Prytanis, & Asiarcha, & Pontifex, sive *ἀρχιερεύς* XIII. urbium Asiæ Propriæ; illarum scilicet, quas jam supra enumeravi: quod mihi, fateor, planè paradoxum est.

Namque si statuamus Rhodios eodem tempore, simili ruinæ involutos fuisse (quod minime constat) quonam modo probabile fit, omnes istas XIII. urbes, quæ *ἡ κοινὴ*, seu *commune Asiæ* constituebant, sic isto terræ motu afflictas fuisse, ac nullas alias præter ipsas? aut si simul & Cyzicum, & Bithyniæ & regionis Hellesponticæ urbes; qui

verisimile fit, ab his XIII. urbibus, relicta non sola Cyzico, sed & tota Bithynia atque Hellesponto, solis cum Rhodiis (quum præterea & reliquorum ejusmodi nummi, sive eandem, sive similem, ob causam, non extent) tales nummos ut sic gratias agerent, fuisse cufos? ac *in id*, sicut Vaillantius asserit, ἀσπίρχης fuisse electum; ac quidem talem qui simul Prytanis Rhodiorum esset, ut Harduinus existimat? de quorum tamén tali Rhodiorum, cum τὰς κείνας XIII. illarum urbium nullibi constat.

Quibus rationibus & superaddi possunt verba magni illius, circa rem nummariam, antiquarii Andr. Morellii verba, pag. 26. *Speciminis* (secundæ editionis) *rei nummariae antiquæ*; quæ ita habent: *Sed hanc conjecturam* [Vaillantium respicit, quocum alias contra Harduinum, ratione Rhodiorum sentit] *oppugnare videtur alius nummus M. Aurelii cum eadem inscriptione, in quo caput ejus admodum juvenile exprimitur; quo probatur nummos hosce cufos fuisse primis Antonini Pii imperii annis, & tempore adoptionis M. Aurelii. Vix ergo tantum temporis elabi potuit, intra quod tot urbes sint restitutæ: præsertim cum Pausanias illas infinitis prope sumptibus, & summa in coloniis deducendis diligentia, δαπανημάτων ὑπερβολῆ καὶ εἰς τὸ ἀνοικισμὸν ἡγορευίας, restitutas tradat, in Ariadicis pag. 526. Terræmotum verò multis annis post, adeoque serum magis extitisse, inter alia etiam colligitur ex Rescripto, pro cobi-benda persecutione, apud Eusebium Lib. IV. Hist. Eccles. cap. XIII. sive istud Antonini Pii sit, sive M. Aurelii.*

Porro istud sive Π. ΡΟΔΙΟΝ (ut Harduinus vult) sive ΠΡΟΔΙ. ΟΝ. (ut etiam Morellius legit) Vaillantius haberi cupit abbreviate pro ΠΡΟΔΙΚΟΥ ΟΝΤΟΣ; unde & vertit *curante*; ut jam supra obiter notavi. At si maxime ΠΡΟΔΙΚΟΥ legendum esset, non constat tamen id *cura-*
torem

THIS PAGE IS LOCKED TO FREE MEMBERS

Purchase full membership to immediately unlock this page

HISTORY

Tens of thousands of important historical sources, many previously unobtainable, are now available for the first time with a Forgotten Books Full Membership.

Unlimited Access
\$8.99/month

Continue

*Fair usage policy applies

bitur mea conjectura, dum, si ΠΡΟΔΙΚΟΣ retinendum sit, hic lego ΠΡΟΔΙΚΟΥ ΚΛΑΥΔΙΟΥ ΦΡΟΝΤΩΝΟΣ; ut ita illud προδικος sit prænomen. Sic namque ipse Spanhemius, in epistola erud. L. Begeri *observationibus & Conjecturis*, subiuncta, ex Goltzii Græcia affert hoc exemplum, ΠΡΟΔΙΚΟΣ ΠΑΛΑΜΗΔΟΥ. Si vero aliquis objiciat, non ita reperiri potest prænomena integrè posita agnomona abbreviate expressa; respiciat is ad hæc sequentia exempla ab Harduino prolata ΕΠΙ ΣΤΡ. ΤΙΤΟΥ ΑΥΡ. [pro 'Αυρελίου] ΘΥΑΤΕΙΡΗΝΩΝ, & ΕΠΙ ΙΟΥΕΝΤΙΟΥ ΚΕΛ. [pro Κελλου] ΠΕΣΣΙΝΟΥ. Quo forsitan & referenda inscriptio, in nummo Phocænsium, sub Commodo, apud Patinum reperiunda; ΣΤΡΑ. ΕΡΑΚΛΙΔΟΥ ΑΣΚΛΗ. Τ. ΦΩΚΑΙ. Verum hæc dicta inter conjecturas non usque adeo magni momenti censeantur. Considerent porro eruditi Antiquarii an ΟΝΤΟΣ alicubi in nummis pro ΕΠΙ positum reperiatur.

De *Asiarchis* idem Illustr. Spanhemius paulò post illa, quæ de *Frontone* dixerat (nempe pag. 694,) hæc inter alia habet: *Idem nempe apud Asiaticos, cum Ludorum, & publici concilii totius Communitatis, tum reliquorum Flamminum, præsides quidam & Principes habebantur.* Ast in nummis reperimus quidem ἀσιάρχας: non vero ἀσιάρχας γι πόλεων: cum contra nobis obviant ἀρχιεῖς γι (seu γι) πόλεων; non solum in isto nummo, in quo *Fronto*, cum *Asiarcha* tum ἀρχιεὺς appellatur: verum & in alio *Laodicensium*, quem idem Spanhemius, paulò post hæc allata verba, affert hoc modo ΣΑ. ΕΥΤΥΧΟΥΣ ΑΡΧΙΕ. ΓΙ. ΠΟΛ. ubi vertit *Samio Eutyche Sacerdotē XIII. Civitatum.* Attamen Harduinus istud ΣΑ. loco *Samio*, reddit *Sabinò*: verum id nullam hîc difficultatem parit.

Illos igitur ἀρχιεῖς, seu *Pontifices XIII. urbium* reliquorum *Flamminum*, ἀρχιεῶν, ac *Sacerdotum* Præsides fuisse

fuisse mihi plane videtur; tum & *Concilio totius Communitatis*: nisi quatenus eo nomine quoque gauderent *Asiarchæ*, ratione publicorum Ludorum ac Certaminum: ut quorum πανηγυριάρχαι erant; omnibusque ad illa pertinentibus moderabantur.

Videmus enim alias, sicut ex jam ante allatis liquet, *Sardianos* ἀρχιερεῖς gavisos, ac quidem πρώτῳ, seu *primo*, vel *primario*; quod urbs illa esset non simpliciter *Metropolis*, verum & *Prima*; uti ex hac nummi inscriptione patet: ΣΑΡΔΙΣ ΑΣΙΑΣ ΛΥΔΙΑΣ ΕΛΛΑΔΟΣ Α. ΜΗΤΡΟΠΟΛΙΣ. Qui certe πρώτῳ ἀρχιερεὺς æque alius ab *Asiarcha* fuit, atque ille, qui ἀρχιερεὺς (seu *Pontifex*) γῆ, πόλεων erat.

Ac quamvis unus idemque homo quandoque simul ἀρχιερεὺς & ἀσιάρχης esset; tamen frequentius longe contingebat, ut qui hoc, ex. gr. tempore ἀρχιερεὺς erat [quod in ἀρχιερεὺσι qui pro Elamine essent Augustorum non ita locum habebat] alio rursus tempore (deposito jam, post justum, præstitumve tempus, Pontificatu) ἀσιάρχης esset: sicut id jam supra allata exempla in *Ful. Sulpitio Hermophilo* & *Demetrio Rufo* ostendunt. Qui Rufus non semel tantum, verum & bis, & ter, ac forsan pluries, successivis temporibus, ἀρχιερεὺς πρώτῳ *Sardianorum* fuit; atque alio rursus tempore (semel an. pluries incertum est) *Asiarcha*. Ex talibus igitur aliisque exemplis (quæ ex hac ipsa Dissertatione colligi possunt) patet, ἀσιάρχαι quidem ἀρχιερεὺς fuisse, at ἀρχιερεὺς non ex inde quod ἀρχιερεῖς (licet πρώτῳ) essent, fuisse ἀσιάρχαι: nisi si, dum ἀρχιερεῖς essent, in id *Asiarchatus* munus eligerentur: eodem modo ut illi, qui jam ἀρχιερεῖς essent Patriæ suæ, sic præterea ad ἀρχιερείαν πρώτῳ, seu *Pontificatum Primum*, provehebantur. Tales itaque, qui simul ἀρχιερεῖς atque ἀσιάρχαι erant; ut ἀρχιερεῖς, seu Pontifices, curabant illa Sacra, quæ ad Civitatem suam regionemve spectabant,

con-

constituebant *Sacerdotes*, & etiam Pontifices (si nempe ipsi *Pontifices Primi* essent) cæteraque ad religiones spectantia ordinabant: sed ut *Asiarchæ* communia illa Sacra, quæ ad Ludos (sicuti dictum) & Certamina, cunctaque præterea ad ista spectantia erant, curabant.

Porro occasione istarum inscriptionum, in quibus $\omega\epsilon\iota\ \tau\ \kappa\omicron\iota\nu\tilde{\omega}\ \iota\gamma\ \pi\acute{o}\lambda\epsilon\omega\nu$ mentio fit, non possum, non etiam aliquid de illa *Communitate*, seu $\kappa\omicron\iota\nu\tilde{\omega}$ hîc adjungere: ut inde de cæteris $\kappa\omicron\iota\nu\tilde{\omega}\iota\varsigma$, *Panbæotiis* scilicet, *Panachæis*; de *Macedonum*, *Galatiæ*, aliorumque $\kappa\omicron\iota\nu\tilde{\omega}\iota\varsigma$ ita melius judicium feratur.

Commune igitur illud $\pi\alpha\nu\iota\omega\nu\iota\omicron\nu$ coibat in locum ac Templum, quod *Panionium* appellabatur; de quo ita Herodotus lib. I. "Αἱ δώδεκα πόλεις αὐτῶν τῶν τε ὀνόματι ἠγάλλοντο καὶ ἱεῖον ἰδρύσαντο, ὅπῃ τε σφῆων αὐτῶν τῶνομα ἔθεντο Πανιώνιον ἐβλάσαντο ἢ αὐτὰ μεταδῆναι μηδαμοῖσιν ἄλλοισιν Ἰώνων. εἰδὲ ἐδέηθησαν ἢ εἰδαμοὶ μεταχεῖν, ὅτι μὴ Σμυρναῖοι. Cæterum duodecim istæ civitates isto nomine gloriabantur, templumque [commune] construebant, sibi que [seu locietati isti] nomen *PANIONIVM* imponebant: cujus nullos alios participes facere statuerunt. Neque erant qui magnopere id postularent, exceptis Smyrnæis.

Quum autem illa de *Triopio*, nullo facto interstitio, hîc de *Panionio* subjungat, non possum non & ista subjungere: Κατὰπερ οἱ ἐκ τῆς Πενταπόλιος ἡνὴν χώρης Δωριέες, πρῶτερον ἢ Ἑξαπόλιος τῆ αὐτῆς ταύτης καλεομένης, φυλάσσοντα ὦν μηδαμὸς ἐρδέξασθαι τῶν πρῶσίκων Δωριέων ἐς τὸ Τροπικὸν ἱεῖον. ἀλλὰ καὶ σφῆων αὐτῶν τὰς πρῶι τὸ ἱεῖον ἀνομήσαντας ἐξεκλήϊσαν τῆς μετοχῆς. ἐν γὰρ τῶ ἀγῶνι εἰς Τροπικὸν Ἀπόλωνος. &c. Tale quæriam *Doriensibus* accidit qui *Pentapolim* incolunt, quæ ante *Hexapolis* vocabatur. Nam & hi cavent, ne quem e finitimis *Doriensibus* ad *Tropicum Templum* [quod *Apolini* sacrum erat] admittant: adeo ut etiam ex popularibus suis, qui sacri legem transgressi essent, a *Ludorum communi- catione* excluderint. &c. Sed

THIS PAGE IS LOCKED TO FREE MEMBERS

Purchase full membership to immediately unlock this page

Know Your Bible

Forgotten Books'
Full Membership
provides unlimited
access to more than
28,000 volumes of
Christian literature for
\$8.99/month

**HOLY
BIBLE**

Continue

*Fair use policy applies

τείχεά τε περιβάλλοντο ἕκαστι, ἔσωελέγοντο ἐς Πανιώνιον οἱ ἄλλοι πηλὴ Μιλησίων (πρὸς μὲν γὰρ τῆς ὄρκιον κύρωσιν ἐποίησατο, ἐπ' οἷσπερ ὁ Λυδὸς) τοῖσι δὲ λοιποῖσι Ἰωσι ἔδοξε κοινῶ λόγῳ πέμπειν ἀγγέλους ἐς Σπάρτην, δεησομένους Ἰωσι τιμωρεῖν. *Jones vero his auditis, ac reversi ad suas quisque civitates, mœnia singuli communiebant, atque congregabantur omnes in Panionium, exceptis Milesiis (cum istis enim solis fœdus inierat Cyrus, &c.) porrò reliquis Jonibus communi sententiâ videbantur legati in Spartam mittendi, qui peterent, ut sibi Jonibus auxiliarentur.*

Tum & hæc sequentia: Κακωμένων ἢ Ἰώνων καὶ συλλεγομένων ἔθεν ἦσαν ἐς τὸ Πανιώνιον, πωθάνομα γνώμην βίαντα ἄνδρα Περικέα ἀποδέξατο Ἰωσι χρησιμοτάτῳ, τῇ εἰ ἐπέειποντο, παρέϊχε ἄν σφι εὐδαιμονεῖν Ἑλλήνων μάλιτα, &c. *Jam vero Jonibus etiamsi afflictis, ad Panionium se congregantibus, audio Biantem virum Prienæum saluberrimum dedisse consilium: cui si obtemperassent, licuisset illis Græcorum omnium felicissimè vivere.*

Prienses autem ibi Neptuni Heliconii Sacrificiis præfuisse, sic Strabo rursus nos docet: Πρῶτον ἢ ἕστιν ἐν τῇ παραλία τὸ Πανιώνιον, τρισὶ σταδίοις ὑπερκείμενον τῇ θαλάσσης, ὅπερ τὸ Πανιώνια κοινὴ πανήγυρις τῶν Ἰώνων σωτελεῖται τῷ Ἑλικωνίῳ Ποσειδῶνι ἔθυσια ἱερῶνται ἢ Περικεῖς. Primum in ora maritima illa est Panionium, tribus stadiis supra mare situm; ubi Jones solennem conventum agunt, & Heliconio Neptuno sacrificant. Sacrificio præsent Prienses. &c.

Asiarchas tamen crediderim tunc illic locum habuisse, quando, hujus Panionii, seu 13. urbium societatis nomine, Certamina Sacra, ac Ludi celebrabantur: cum alias Concilium esset politicum; neque aliter in eo Sacrificia adhiberentur, quam in aliis Conciliis politicis (atque etiam in Senatu Romano) ubi semper illa consultis præstant; sicque Rex ille ibi tunc, sibi quædam peculiaris Sacrificia, aut Sacra perageret.

Ut vero, occasione hujus *Panionii*, etiam aliquid de aliis *κλινοῖς* seu *Communitatibus* dicam; inter illa numerantur τὰ κλινα̅ *Asiae, Lyciæ, Bithyniæ, Cappadociæ, Galatiæ, Phrygiæ, Macedonum, Cretenſium, Eleutherolacorum, Asiae in Smyrna, &c.* Quorum mentio partim in Codice Theodosiano lib. XV. tit. 9. cap. 2. partim in nummis apud accuratissimos viros, Patinum, J. De Wilde & alios videndis; partim in inscriptionibus, exstat.

Sic de Cretenſium *κλινοῦ* hæc sequens apud Gruterum, pag. 1094. 5. habetur:

ΑΥΤΤΙΩΝ Η ΠΟΛΙΣ
 Τ. Φ. ΛΕΟΝΤΙΟΥ ΤΙΟΝ
 ΚΥΡΕΙΝΑ ΑΚΕΣΤΙΜΟΝ
 ΠΡΟΤΟΚΟΣΜΟΝ Β. ΑΓΟ.
 ΡΑΝΟΜΟΝ Β. ΞΥΣΤΑΧΗΝ
 ΙΕΡΟΥ ΑΓΩΝΟΣ ΗΝΤΑ
 ΕΤΗΡΙΚΟΥ ΤΟΥ ΚΟΙΝΟΥ
 ΤΩΝ ΚΡΗΤΩΝ ΑΡΕΤΗΣ
 ΕΝΕΚΑ ΚΑΙ ΤΗΣ ΕΣΤΗΝ
 ΠΟΛΙΝ ΑΔΙΑΛΕΙΠΤΟΥ ΜΕ
 ΓΑΛΟΥΤΧΙΑΣ ΗΡΩΑ ΚΑΙ
 ΚΟΣΜΟΠΟΛΙΝ
 Τ. Φ. ΧΑΡΜΑΤΙΩΝ ΤΟΝ
 ΕΑΥΤΟΥ ΠΑΤΡΩΝΑ

Quæ inscriptio nobis iterum inserviet ubi de *κόσμοις* Cretenſium loquendum erit. Porro Cretenſium *κλινοῦ* ad istam Reipublicæ formam spectare, qua ista adhuc integra neque in plures respublicas divisa fuit (sicut id accidisse ex mutuo foedere a Prausiensibus cum Lyttiensibus percusso alibi videbimus) mihi certum est. Nisi potius hæc inscriptio facta fuerit, postquam jam, sub Romanorum imperio, denuo in unum coaluerant.

Galatarum κωνόν (cujus oppida enumerat Plinius libro 5. cap. 32. & regionis administrationem Strabo libro 12.) jam sub Romanis erat: qui Galatiam, in unam communem rempublicam redegerunt seu potius (ut cum Strabone loquar) ἐπαρχίαν: cujus ἐπαρχίας Metropolis Ancyra erat; sicuti non solum Ptolomæus, ubi de Τεκτοφάγibus loquitur: ἐν οἷς πόλεις Ἀγκύρα μητρόπολις; verum & nummi cum Commodi, tum *Caracallæ* ac Getæ, tum Gallieni, tum denique Saloniinæ; in quo & δις νεωκέρῳ nominatur. Quin & in *Caracallæ* nummo ab uno latere habemus, ΑΥΤ. Κ. Μ. ΑΥΡ. ΑΝΤΩΝΕΙΝΟΣ, ab altero verò, ΜΕΤΡΟΠΟΛ. ΑΝΚΥΡΑΣ. ΑΣΚΛΗΠΙΑ. ΣΩΤΗΡΕΥΑ. ΙΣΘ. ΠΥΘ. Quæ modò dicta apprime faciunt illustrandis sequentibus jam inscriptionibus, quæ nobis *Galatarum* ἡ κωνόν exhibent: quarumque prima (ex Douza, sicuti & secunda, apud Gruterum reperiunda) habet:

ΓΑΙΝΟΝ ΙΠΠΕΑ
 ΡΩΜΑΙΩΝ Κ-- ΒΤΗΝ
 ΤΗΝ ΥΡ. . . . ΝΑΡΕΑΝΤΑ
 ΠΟΛΙΤΟΓΡΑΦΗΣΑΝΤΑ ΠΑΡΑ
 ΑΠΑΝΤΩΝ ΕΘΝΩΝ Κ. ΑΓΩ
 ΝΟΘΕΤΗΣΑΝΤΑ. ΔΙΣ ΤΟΥΤΕ
 ΚΟΙΝΟΥ ΤΩΝ ΓΑΛΑΤΩΝ Κ:
 ΔΙΣ ΤΩΝ ΙΕΡΩΝ ΑΓΩΝΩΝ
 ΤΩΝ ΜΕΓΑΛΩΝ ΑΣΚΛΗΠΙ
 ΤΙΩΝ. ΙΣΘ. ΠΥΘΙΩΝ Κ. ΑΡΧΙ
 ΕΡΕΑ ΤΟΥ ΚΟΙΝΟΥ. ΤΩΝ. ΓΑΛΑ
 ΓΑΛΑΤΑΡΧΗΝ ΣΕΒΑΣΤΟΦΑΝ
 ΤΗΝ Κ. ΚΤΙΣΤΗΝ. ΤΗΣ. ΜΗΤ
 ΡΟΠΟΛΕΩΣ ΑΝΚΥΡΑΣ ΦΥΛΗ
 ΕΟΝΕ ΠΑΣΙΠΡ.
 . . . ΕΡΓΕΤΗΝ Κ. Π.

THIS PAGE IS LOCKED TO FREE MEMBERS

Purchase full membership to immediately unlock this page

HISTORY

Tens of thousands of important historical sources, many previously unobtainable, are now available for the first time with a Forgotten Books Full Membership.

Unlimited Access
\$8.99/month

Continue

*Fair usage policy applies

simul supplendo) convertendum. Quam facile enim in describendis marmoribus vetustate exesis, aut aliter corruptis aberretur, etiam ab eruditis viris, licet satis attentis, sed nimis abrupte ac festinanter illorum inscriptiones excipere coactis, ex ipsorum querelis constat: imprimis ubi Turcæ imperium obtinent. Audiatur modo Th. Smithus Anglus super ista re: ac conferantur inter se Wheler, Sponius alii-que. Nec præterea constat excerptores, seu descriptores, semper æque eruditos circa talia; doctosve viros semper a talibus accepisse. Quod tamen de Douza hîc cogitari non debet: sed illi potuisse accidere, quod *Smithus* alii-que sibi accidisse queruntur: nempe id ipsis pro lubitu aut voto non semper licuisse. Quare & priorem ex hâc posteriori corrigendam ac supplendam, (pro parte saltem) existimo. Igitur pro Κ— . . . ΒΤΗΝ ΤΗΝ ΥΡ . . . Ν. ΑΡΕΑΝΤΑ reponerem ΚΑΛΙΣΤΗΝ ΠΡΩΤΗΝ ΑΡΧΗΝ ΑΡΞΑΝΤΑ. Quod ΠΡΩΤΗΝ ΑΡΧΗΝ Proprætoris munus designare videtur, quo M. Lollius eam provinciam primus administravit; ut Rufus testatur.

Porro illa ΚΤΙΣΤΗΝ . . . ΗΣ ΜΗΤΡΟΠΟΛΕΩΣ nullam difficultatem creant, suppleto hîc Τ, quo Ἔ ΤΗΣ restituitur. Cætera verò, quæ post ΑΝΚΥΡΗΣ ΦΥΛΗ sequuntur in illa priori, tam malo vulnere laborant, ut (a me saltem) plane in integrum restitui nequeant.

De *Λυκίων κοινῶν* habemus hæc apud Gruterum pag. 1009. 5.

Α ΚΙΟΝΤΟ ΚΟΙΝΟΝ ΚΟΜΙΣΑΜΕΝΩΝ ΤΗΝ-ΠΑ-
 ΤΡΙΟΝ ΔΗΜΟ
 ΚΡΑΤΙΑΝ ΤΗ ΡΩΜΗΝ ΔΗ ΚΑΠΕΤΩΔΙΩΙ ΚΑΙ
 ΤΩΙ ΔΗΜΩΙ ΤΩΙ
 ΡΩΜΑΙΩΝ ΑΡΕΤΗΣ ΕΝΕΚΕΝ ΚΑΙ ΕΥΝΟΙΑΣ
 ΚΑΙ ΕΥΕΡΓΕΣΙΑΣ
 ΤΗΣ ΕΙΣ ΤΟ ΚΟΙΝΟΝ ΤΩΝ ΛΥΚΙΩΝ

Ubi

Ubi primo legendum pro ΑΚΙΟΝΤΟ, &c. ΛΥΚΙΟΝΤΟ. ΚΟΙΝΟΝ. 2°. Secunda linea pro ΤΗΝ ΡΩΜΗΝ ΔΗΚΑΠΕΤΩ ΔΙΩΙ, ΤΗΙ. ΡΩΜΗΙ. ΔΙΙ. ΚΑΠΕΤΩ ΔΙΩΙ. &c. ut Scaliger optime animadvertit.

Lyciorum certe *commune* habemus apud Plinium libro 5. cap. 27. ubi & urbes ipsius, quas olim XL. habuerat, ut ipsius Plinii ævo XXXVI. ex parte enumerantur.

Porro τὸ 'ελευθερολακῶνων κοινον' habemus in hac sequenti, atque apud Reinesium Classe VI. n°. 120. reperiunda, inscriptione:

ΤΟ ΚΟΙΝΟΝ ΤΩΝ ΕΛΕΥΘΕΡΟΛΑΚΩ-
 ΝΩΝ ΓΑΙΟΝ ΙΟΥΛΙΟΝ ΛΑΚΩΝΑ
 ΕΥΡΥΚΛΕΟΥ ΥΙΟΝ ΤΟΝ
 ΙΔΙΟΝ ΕΥΕΡΓΕΤΗΝ
 ΔΑΜΑΡΜΕΝΙΔΑΣ
 ΣΤΡΑΤΗΓΩΝ
 ΕΠΕΜΕΛΗΘΗ

De hisce autem Eleutherolaconibus ita Strabo lib. 8: Σωέβη δὲ καὶ τὰς 'ελευθερολάκωνας λαβεῖν πῖνα τῶν πολιτείαις; ἐπειδὴ Ῥωμαίοις προσέθεντο πρῶτοι οἱ περὶ οὐκ οὐκ τυραννικῆς τῆς Σπαρτης, οἵ τε ἄλλοι, καὶ οἱ 'εἰλωτες. Sed & Eleutherolacones (i. e. liberi Lacones) quandam reipublicæ constitutionem adepti sunt, quo tempore Sparta tyrannis serviente vicini cum alitum Heilotes Romanis se applicuerunt.

Pausanias vero de illis, in Laconicis, ita: Γύθειον ἢ ἀπέχει μὲν πλείους τριάκοντα 'Αιγῶν, ἔπι θαλάσῃ δὲ ἠκισμῶν ὅτιν' ἴδῃ τῆς 'ελευθερολακῶνων, ἕς βασιλεὺς 'Αυγυῖος δαλείας ἀφῆκε Λακεδαιμονίων τῆς ἐν Σπάρτῃ κατηκόου ὄντας. Ab Aegius distat Gytheum

theum stadiis triginta. Ad mare situm est, atque incolitur jam ab Eleutherolaconibus, quos Augustus imperator servitutis jugo liberavit, quum ante Spartanis parerent.

Illorum autem *commune*, sive urbes paulo post hoc modo enumerat: Ἀριθμὸς δὲ τῶν Ἐλευθερολακῶνων ὀκτώ πόλεις καὶ δέκα εἰσὶ πρώτη μὲν καταβάσιν ἐξ Ἀιγῶν ἔπι θάλασσαν Γύθειον, καὶ δὲ αὐτῶν Τευθρώνη τε καὶ Λᾶς, καὶ Πύρρικοι ἔπι Ταινάρῳ δὲ Καινὴ πόλις, Ὀτυλός τε καὶ Λευκτρα καὶ Θαλάμη, πρὸς δὲ Ἀλεγονία τὴ καὶ Γερηνία. Ταῦτα δὲ ἐπέκεινα Γυθείου πρὸς θάλασση, Ἀσωπός, Ἀκραιά, Βοιὰ, Ζάραξ, Ἐπίδαυροι ἢ λιμηρά, Βρασιαί, Γερόνθραι, Μαρῖός. αὐτῶν μὲν ἔν εἰσιν αἱ λοιπαὶ τῶν Ἐλευθερολακῶνων ἄπο τεσσάρων πότε ἔεικοσι πόλεων. *Urbes quidem Eleutherolacorum XVIII. extant: quarum prima ab Ægis ad mare descendentes est Gytbeum, deinceps Teuthrone, Las, Pyrrhichus; ad Tænarum Cænopolis, Oetylos, Leuctra, Thalama, Alegonia, Gerenia: & ad mare propius multò ultra Gytbeum Asopus, Acriæ, Bææ, Zax, Epidaurus cognomento Limeræ, Brasæ, Geronthræ, Marios. Atque hæc quidem reliquæ sunt Eleutherolacorum, cum ante quatuor & viginti fuissent.*

Ad urbium κοινὰ ut deveniamus, eorumque aliquot exempla demus, *Lampsacenorum* κοινον' seu κοινωνίαν habemus in hac jam sequenti inscriptione quæ apud Gruterum pag. 95. habetur:

Ι Θ Υ Φ Α Λ Α Ω Ι . Κ Ο Ρ Υ Ν Ο Φ Ο Ρ Ω Ι
 Κ Η Π Ο Φ Υ Λ Α Κ Ι . Κ Λ Ε Π Τ Ο Μ Α Σ Τ Ι Γ Ι
 Ε Υ Ε Ρ Γ Ε Σ Ι Α Σ . Κ Α Ι . Ε Υ Δ Ο Κ Ι Α Σ . Χ Α Ρ Ι Ν
 Λ Α Μ Ψ Α Κ Ι Ω Ν Κ Ο Ι Ν Ω Ν Ι Α

Sic in nummis *Ephesiorum, Pergamenorum, Tarsensium, Smyrnenisium, Neocesariensium, ac Sardoniorum* κοινὰ alio-

THIS PAGE IS LOCKED TO FREE MEMBERS

Purchase full membership to immediately unlock this page

Know Your Bible

Forgotten Books'
Full Membership
provides unlimited
access to more than
28,000 volumes of
Christian literature for
\$8.99/month

**HOLY
BIBLE**

Continue

*Fair use policy applies

Sardianæ autem *urbis* [ne plura huc congeram] ut quæ non tantum Metropolis fuit; sed quæ se etiam hoc titulo extulit, $\text{C A P A I C A C I A C A T A I A C E L L A A D O C A M H T P O P O A I C}$ sicut & in alio nummo, *Juliaæ Mammææ*, $\text{C A P . Π P . Μ Α Ι Ο Ν Ω Ν}$, quæque & *Ἀσιάρχου* in nummis ostentabat; hujus, dico, conventus ita a Plinio describitur: *Sardiana nunc appellatur ea jurisdictio. Conveniuntque in eam extra prædictos Macedoniae, Cadueni, Loreni, Philadelpheni, & ipsi in radice Imoli, Cogano fluvio appositi Mæoni, Apollonobieritæ, Mysotmolitæ & alii ignobiles.*

Verum enim verò hîc nimius fio talia congerendo: addam hoc solum; sicut Smyrnenes nummis inscribebant suis, $\text{Κ Ο Ι Ν Ο Ν Α C I A C}$ &c. & Ephesii similiter $\text{Κ Ο Ι Ν Ο Ν Α C I A C}$; &c. ita & Sardianos sibi $\text{Κ Ο Ι Ν Ο Ν Α C I A C}$ vendicasse. Hinc enim habemus hanc nummi inscriptionem, in uno quidem latere, $\text{Δ Ρ Ο Υ Σ Θ Σ Κ Α Ι Σ Α Ρ Γ Ε Ρ Μ Α Ν Ι Κ Ο Σ Κ Α Ι Σ Α Ρ Α Δ Ε Λ Φ Ο Ι}$, in altero verò inscriptam laureæ coronæ hanc, $\text{Κ Ο Ι Ν Ο Ν Α C I A C}$. Nempe ambitio & æmulatio inter civitates Asiæ crescebat; atque unaquæque Metropoleon sibi majorem supra alias honorem, dignitatem atque auctoritatem arrogabat: quod tractu temporis crescebat; sicuti infra latius, de ista re adhuc aliquid dicam.

DISSERTATIO QUARTA

DE

Neocoris Sacerdotibus, & Urbibus Neocoris.

CAPUT I.

De Sacerdotibus Neocoris, cum Deorum, Dearumque, aliorum, tum & Augustorum, Augustarumque: ac qua dignitate illi fuerint. De νεωκόρω κερτίσῳ; uti & de προσβυτάῳ. Sacerdotes illos simul fuisse peculiare istorum Deorum, quorum erant νεωκόροι. De Collegio Neocororum. Quidnam commune illi habuerint, cum Asiarchis, & Pontificibus, sive ἀρχιερεῖσι, Sacerdotalibusque Præsidibus Tertulliani. Zacoros alio sub nomine cum illis eosdem fuisse. De Ædituis, seu Neocoris, foeminis; ac quodnam ipsorum munus fuerit.

AB Asiarchis transeo ad Neocoros Sacerdotes, κατ' ἐξοχλήν: ita dictos quod isti quandoque iidem, quamvis ut plurimum ἀρχιερεῖς, mihi fuisse videantur: ut qui in altiori longe gradu videntur fuisse constituti, majorisque inter suos auctoritatis. Neocorus autem apud Græcos (quin etiam apud Latinos) erat, secundum Suidam, ὁ τὸ νεὼν κοσμεῖν καὶ ἐπιτελεῖν αἰὲν ἔχ' ὁ οὐρανόν. is qui Templum ornat ac disponit &c. non vero qui id verrit aut purgat. Quamvis id antiquioribus temporibus locum habuisse in illis videatur. Tutores alias atque ornatores ac curatores, erant Templorum. Hinc & Festus:

Æditus Sacræ ædis tutor: ac Turnebus ad verba Horatii Epist. 1. Lib. 2. *Æditui igitur sunt cultores, ut* *θεσπῶλοι & νεωχέροι*. Nam cum alii fortasse Deum aliquem eximiè colunt; tum vel potissimum *Æditui ejus & Sacerdotes præter cæteros id faciunt: nec alioqui parva cultûs pars in æde tuendâ censenda est*. Unde quoque urbes *νεωχέροι* quasi *tutrices* atque *Ornatrices* Deorum, Dearumve, erant earum quorum quarumve *νεωχέρις* sive *ædituas* se gerebant.

Sed de his infrâ amplius loquendum erit. Modò dictis igitur addam illa, quæ præstantissimus Vaillantius, in *Numismatis Imperatorum &c.* Græcè loquentibus ita effert: *Neocorus primum dicebatur ædituus, qui Templum verrebatur; deinde qui illius curam habuit; postea qui Sacra alicui Deo, vel pro salute Imperatoris faciebat.* Unde & in nummo sub Alexandro Severo cuso, habemus, ΜΑΡ. ΕΥΓΕΝΟΥΣ. ΝΕΩΚΟΡΟΥ ΑΙΓΕΑΙΩΝ.

Huc spectant hæ sequentes inscriptiones; ac 1º. quæ apud Sponium. Misc. Erud. Antiq. pag. 340. nº. LX. ita habetur:

ΘΥΜΙΑΤΗΡΙΟΝ ΕΠΤΡΟΝ
ΒΑΘΡΑ ΔΥΟ
Α. ΚΑΣΣΙΟΣ ΕΥΤΥΧΗΣ
ΝΕΩΚΟΡΟΣ ΤΟΥ ΜΕΓΑΛΟΥ
ΣΑΡΑΠΙΔΟΣ
ΑΝΕΤΗΚΕΝ ΕΠΙ ΑΓΑΘΩ
P E R M I S S V
C. NASENNI. MARCELLI
PONTIFICIS VOLCANI ET
AEDIVM SACRARVM
Q. LOLLI RVFI CHRYSIDIAN
ET. M. EMILII VITALIS.
CREPERIANI II. VIR

Sicut

THIS PAGE IS LOCKED TO FREE MEMBERS

Purchase full membership to immediately unlock this page

HISTORY

Tens of thousands of important historical sources, many previously unobtainable, are now available for the first time with a Forgotten Books Full Membership.

Unlimited Access
\$8.99/month

Continue

*Fair usage policy applies

Nec simplex, aut infimi gradûs, *Neocorus* fuisse videtur illè *Staius Quadratus*; de quo hæc habentur apud Reinesium Classe I. n°. 290.

ΑΓΑΘΗ ΤΥΧΗ
 ΔΙΙ ΗΛΙΩ ΜΕΓΑΛΩ
 ΣΑΡΑΠΙΑΙ ΚΑΙ ΤΟΙΣ
 ΣΥΝΝΑΟΙΣ ΘΕΟΙΣ ΣΤΑΤΙΟΣ
 ΚΟΔΡΑΤΟΣ ΚΡΑΤΙΣΤΟΣ
 ΝΕΩΚΟΡΟΣ ΕΚ ΜΕΓΑΛΩΝ
 ΚΙΝΔΥΝΩΝ ΠΟΛΛΑΚΙΣ
 ΣΩΘΕΙΣ ΕΥΧΑΡΙΣΤΩΝ
 ΑΝΕΤΗΚΑ
 ΙΛΕΩΣ ΣΟΙ
 ΑΛΥΠΙ
 ΤΟΝ ΕΝ ΚΑΝΩΒΩ
 ΜΕΤΑ ΤΟΝ ΡΩΜΗΣ ΚΑΡΙ. . . .
 ΔΙΟΣΚΟΡΟΣ ΝΕΩΚΟΡ. . . .
 ΤΟΙΣ ΜΕΓΑΛΟΙΣ ΑΓ. . .
 ΑΝΕΘΗΚΑ.

Habemus hic quippe *κρίτιστον Νεωκόρον*, id est eximium, (seu primarium quoque) quale potentiaæ atque auctoritatis epitheton additur suprâ in illa, quæ *Sabinam Augustam Novam Cererem* appellat. ibi enim habetur, ut supra vidi-
 mus,

MUS, ΙΟΥΛΙΟΥ ΚΑΝΔΙΤΟΥ ΤΟΥ ΚΡΑΤΙΣΤΟΥ
ΑΝΤΗΑΤΟΥ. Quo epitheto etiam in Actis cap. XXIII.
v. 25. utitur Claudius Lysias hoc modo: κλαύδιος λύσιας τῶν
κρατίσῳ ἡγεμόνι φήλικι χαίρειν *Præstantissimo Præsidi Felici.*
& Tertullus rhetor erga eundem, dum apud ipsum contra
Paulum Apostolum perorat, κράτισε φήλιξ. Quod ergo epi-
theton huic νεωκόρῳ additum κατ' ἐξοχλήν datur, ac majorem
altiolemque gradum indicare videtur.

Inter plures autem νεωκόρους unum eminuisse ostendunt hæc
sequentia, quæ habentur in ista inscr. quæ pag. 314. 1. apud
Gruterum exstat:

ΜΑΡΚΟΣ ΑΥΡΕΛΙΟΣ ΑΣΚΛΕΠΙΑΔΗΣ, Ο ΚΑΙ
ΕΡΜΟΔΩΡΟΣ, Ο ΠΡΕΣΒΥΤΑΤΟΣ ΤΩΝ
ΝΕΩΚΟΡΩΝ ΤΟΥ ΜΕΓΑΛΟΥ ΣΑΡΑΠΙΔΟΣ
Ο ΑΡΧΙΕΡΕΥΣ ΤΟΥ ΣΥΝΗΑΝΤΟΣ ΕΥΣΤΟΥ
ΔΙΑΒΙΟΥ ΕΥΣΤΑΡΧΗΣ, &c.

Sacerdotes interim quoque aliorum Deorum hi *Neocori*,
præterquam istorum, quorum *Sacerdotes Neocori erant*:
sicut id, tam ex aliis (quin & ex istis, quæ modò pag. 301.
adduxi) quam ex hisce jam sequentibus inscriptionibus li-
quet; quæ apud Thomam Smith, Georg. Whelerum, &
Jacobum Sponium, viros magno suo labore, sumptibus, ac
periculo, reipublicæ literariæ prædesse nifos; reperiuntur.
Harum autem prima est:

DISSERTATIO QUARTA

ΤΟΝ ΓΗΣ ΚΑΙ ΘΑ
 ΛΑΣΣΗΣ ΔΕΣΠΟΤΗΝ
 ΑΥΤ. ΚΑΙΣ. Μ. ΑΥΡ. ΣΕΟΥΤΗΡΟΝ
 ΑΝΤΟΝΕΙΝΟΝ ΠΑΡΘ. ΜΕ
 ΓΕΡ. ΜΕ. ΠΑΤΕΡΑ ΠΑΤΡΙΔΟΣ
 ΕΑΥΤΟΥ ΚΑΙ ΤΗΣ
 ΠΟΛΕΩΣ ΕΥΕΡΓΕΤΗΝ
 Τ. ΑΝΤ. ΑΛΦΗΝΟΣ
 ΑΡΙΓΝΩΤΟΣ ΤΟ
 ΤΡΙΤΟΝ ΧΕΙΛΙΑΡΧΟΣ
 Ο ΙΕΡΕΥΣ ΤΟΥ ΘΕΟΥ
 ΚΑΙ ΝΕΩΚΟΡΟΣ
 ΤΟΥ ΣΕΒΑΣΤΟΥ
 ΚΑΙ ΕΠΙΤΡΟΠΟΣ ΣΕ
 ΒΑΣΤΟΥ ΑΡΧΗΣ ΛΙ
 ΒΙΑΝΗΣ

Altera vero:

ΑΥΤ. Κ. Μ. ΑΥΡ. ΣΕΟΥ
 ΑΝΤΟΝΕΙΝΟΝ
 ΣΕΒ. ΕΥΣ. ΕΥΤΥΧΗ
 Τ. ΑΝΤ. ΑΛΦΗΝΟΣ
 ΑΡΙΓΝΩΤΟΣ ΑΠΟ
 ΤΡΙΩΝ ΧΕΙΛΙΑΡΧΙΩΝ
 ΤΟΝ ΙΔΙΟΝ ΚΥΡΙΟΝ
 ΚΑΙ ΤΗΣ ΠΟΛΕΩΣ
 ΚΤΙΣΤΗΝ Ο ΙΕΡΕΥΣ
 ΤΟΥ ΘΕΟΥ ΚΑΙ ΝΕΩ.

THIS PAGE IS LOCKED TO FREE MEMBERS

Purchase full membership to immediately unlock this page

Know Your Bible

Forgotten Books'
Full Membership
provides unlimited
access to more than
28,000 volumes of
Christian literature for
\$8.99/month

**HOLY
BIBLE**

Continue

*Fair use policy applies

Qui tamen *Deus Tyrimnus* alio ornatur epitheto in alia inscriptione, quæ apud G. Wheler pag. 217. post hanc præcedentem exhibetur; cuius solum initium huc afferam:

ΑΙ. ΣΤΑΤΟΥ ΑΓΩΝΟΘΕΤΗΣΑΝΤΑ ΤΟΥ
ΠΡΟΠΟΛΕΟΣ ΤΥΡΙΜΝΟΥ. &c.

Qui Tyrimnus hic quasi alter Mercurius seu ΗΡΜΗΣ ΣΤΡΟΦΑΙΟΣ vel ΠΡΟΠΥΛΑΙΟΣ in scenam prodit, seu potius Athenarum arcis ingressui adstitit: sicut & (testante Th. Smith,) ab utraque parte portæ ædis, hæc prius adductæ inscriptiones, incisæ marmoribus singulis, visabantur.

Ille autem ΚΡΑΤΙΣΤΟΣ ΝΕΩΚΟΡΟΣ, sicut & iste imprimis, πρεσβύτατος τῶν νεωκόρων Σαργάπδος, indicant aut Collegium seu Concilium aliquid *Neocororum* fuisse; aut saltem plures numero simul fuisse uno eodemque tempore; si non & loco; ac non omnes eodem dignitatis vel auctoritatis gradu eminuisse; eosque eatenus cum *Asiarchis* eisdem, seu potius similes fuisse: nisi velimus cum Asiarchis, hos *Neocoros Sacerdotes* (quatenus non urbes aut Civitates, regionesve, sed homines fuerent) unos eisdemque, si non semper, multoties tamen fuisse.

Interim κρᾶτιστος νεωκόρος (forsan & πρεσβύτατος νεωκόρων, talis fuit) mihi fere videtur fuisse; qui tum ἀσιάρχης tum & ἀρχιερεὺς XII I. urbium Asiæ Propriæ dictus esset: vel quandoque etiam ἀρχιερεὺς plurium simul regionum; quæ jam per Romanos combinatæ Asiam Proconsularem constituiebant. quæ quam late patuerit, ex solo satis discimus Cicerone; cui illa ex Caria, utrâque Mysia, utrâque Phrygia & Lydia, (sub qua Joniam & Æolidem comprehendit) constitit. Quales igitur ἀσιάρχαι urbis suæ, cui νεωκορίας celebrandæ munus obtigerat, inter νεωκόρους aliarum urbium, etiam

tiam νεωκόρων, pro isto tempore, ac celebritate eminebant. Nisi collegium aliquod fuerit Sacerdotum νεωκόρων (sicut & ἄσιάρχων; quod clare tamen non liquet. Interim istos (imprimis si simul ἄσιάρχαι essent; nam ἄρχιερέας eos fuisse mihi nullum dubium) hinc & a Tertulliano *Sacerdotes Præsides* appellatos, (ut jam supra notatum) crediderim: quod ipsis ἀγώνων, seu Ludorum ac Certaminum ad νεωκορίας spectantium, cura ac regimen peculiari modo incumberet.

Porro Ζάκοροι illi, quorum mentio apud Plutarchum & Athenæum fit, mihi iidem cum νεωκόροις fuisse videntur: neque magis simplices *æditui*, quam illi, de quibus nunc dixi, νεωκορίαι. Plutarcho enim (in Camillo) vocantur ἱερεῖς καὶ Ζάκοροι θεῶν: Athenæus vero ita, τὴν δικαστῶν Δεισιδαιμονίᾳ τε ἐπίησε ἔτι ὑποφῆτην καὶ Ζάκορον Ἀφροδίτης μὴ ἀποκλείναι. *Superstitionem iniecit Judicibus, Prophetam & Ædituam Veneris, ne occiderent, &c.* Atque adeo his iterum suberant ὑποζάκοροι: sicut ex Herodoto patet.

Ex quibus præterea videmus, quod, ut Græci suas habebant ἄρχιερείας, & Prytanes fœminas, & Stephanephoros fœminas, & Hierophantrias, [de quibus omnibus post tractatas urbes νεωκόρους loquar:] ita ii & suas Ædituas fœminas habuerint: quæ tamen minime erant simplices Ædituæ.

Huc certè mihi facere videtur istud epigramma, quod sic apud Gruterum, Thesauri ejus pag. 85. n.º. 5. habetur:

ΝΗΘΝ ΜΕΝ ΣΙΓΑΛΟΕΝΤΑ ΣΑΡΑΠΙΔΟΣ ΤΥΙΜΕΔΟΝΤΟΣ

ΗΔ ΑΤΤΟΝ ΧΡΥΣΟΥ ΠΑΜΦΑΝΩΝΤΑ ΒΟΛΑΙΣ

ΣΤΗΣΑΝΤΟ ΖΑΚΟΡΟΣ ΤΕ ΔΙΟΣΚΟΡΟΣ, ΗΔΕ ΚΥΡΙΑΛΟΥ

ΕΥΝΕΤΙΣ, Η ΜΑΚΑΡΩΝ ΜΗΠΟΤΕ ΛΗΘΟΜΕΝΗ.

ΚΑΙ ΔΥΟ ΤΗΣ ΑΥΤΗΣ ΓΕΝΕΗΣ ΕΝΑ ΘΕΣΜΟΝ ΕΧΟΝΤΕΣ

ΟΙΣΙ ΜΕΜΗΛΕ ΚΑΤΗΣ ΕΡΓΑ ΝΕΩΚΟΡΙΗΣ.

At dubium fere manet, utrumne soli parentes, an vero etiam duo filii, hic simul fuerint νεωκόροι; istaque νεωκορία tantum respiciat solum istud Σαργαπέϊον, quod sic illi quatuor simul statuerant: an denique soli filii hic fuerint *Æditui*: cum pater jam antea ΖακόςⓄ seu νεωκόρⓄ, sive templi alterius, sive urbis suæ esset.

Quodnam vero proprie harum munus fuerit, minus scio; nisi quod aut ἀρχιερείαις & ἱερείαις subservierint; aut ipsæ simul, ἱερείαι, ac quandoque ὑποφύτιδες fuerint.

Crediderim interim, sicuti Reginae Sacrorum peculiaria quædam ministeria reservata erant; ita & hisce partes, sive circa ἀγῶνας [quod tamen minus putem, nisi simul ἀγωνοθέτιδες essent, de quibus in sequentibus quoque loquendum erit] sive circa Sacrificia: imprimis ubi Sacerdotes fœminæ obtinebant, ac Sacra per illas vel solas, vel simul istis ministrantibus, peragebantur suas obtinuisse.

C A P U T II.

De Urbibus Neocoris ipsarumque prima origine. Primam Neocoram urbem fuisse Ephesum, ac quidem Dianæ; hancque Dianam Ephesiam & apud Massilienses, & apud Messenios, & apud plures alios, fuisse cultam, Hieropolitas sc. Clarios, Pergæos, Prusæenses aliosque. De Diana Leucophryne, apud Magnetes; tum & de Diana Pergæa. Sub Cæsaribus ipsorum Cæsarium quidem primos tempore Neocoros fuisse Ilienses, & Cæsarienses in Palæstina, hincque Pergamenos. Quid Augustus, quid Tiberius Asiæ urbibus (ac quibusnam) concesserint. Jam olim ante tamen Smyrneses, quin & Alabāndenses; Neocoros urbis Romæ fuisse. Tempora Cæsa-

THIS PAGE IS LOCKED TO FREE MEMBERS

Purchase full membership to immediately unlock this page

HISTORY

Tens of thousands of important historical sources, many previously unobtainable, are now available for the first time with a Forgotten Books Full Membership.

Unlimited Access
\$8.99/month

Continue

*Fair usage policy applies

interjectis: ἔν τε τῶν ἀποίκων πόλεσι πανταχῶς τιμᾶν ἐν τοῖς πρώτοις ταύτῃ τῶ θεῶν, καὶ τῶ ξοάνων τῶ ἀγάθειν τῶ αὐτῶ, καὶ τῶ ἄλλα νόμιμα φυλάττειν τὰ αὐτὰ ἄπερ ἐν τῇ μητροπόλει ἐνενόμισο. *Sed & in colonis ut ubique primo loco [sive inter primas] istam Deam colerent, & ad imitationem Ephesi, simulacrum Deæ ac reliquos cultus instituerent. Tum & paulo inferius: 'ΑΦ' ἧς καὶ τὰς πόλεις ἔκτισαν, Ἰππειχίσματα, τὰς μὲν καὶ τῶ Ἰβηρίαν τοῖς Ἰβηρσιν, οἷς καὶ τὰ ἱερά τῶ Ἐφεσίας Ἀρτέμιδος παρέδοσαν τὰ πάτρια ὡς Ἐλλωισὶ θύειν. Qua subnixi [potestate] urbes quoque condiderunt, quibus munitionibus uterentur, ut ad Hispaniam contra Hispanos; quibus [urbibus] etiam ritus Dianæ Ephesiæ avitos tradiderunt; eosque sacrificare GRÆCO MORE docuerunt.*

Sic de Messeniis Pausanias libro 4: Ἐφεσίαν τε Ἀρτέμιον πόλεις τε ὀνομάζουσιν αἱ πάντα, καὶ ἄνδρες ἰδίᾳ θεῶν μάλιστα ἄγουσιν ἐν ἡμῇ. *Ephesiam quidem Dianam urbes propè cunctæ eodem celebrant cognomine. & privatim viri omnes præ cæteris eam Dīs prosequuntur honoribus. Cujus rei rationes tunc addit. Docent & hoc nummi apud Patinum, Harduinum, Vaillantium, Spanhemium, aliosque videndi. Habemus enim Dianam Ephesiam, in numimis Clariorum, Hieropolitarum, Phaneorum in Syria, Pergæorum, Prusæorum, Hyæpæorum, Amphipolitarum, Clazomeniorum, præter hos, Gortyniorum in Creta, Cyzicænorum, Samiorum, Arameensium, pluriumque, præter hos, aliorum. Si talia consideremus non mirum Ephesios Dianam suam Magnam (Act. XIX. 35.) appellavisse: cum & è cœlo id ad ipsos delapsum esse pertenderent.*

Dicant se igitur, jam antiquis temporibus Dianæ; atque hinc se pro νεωκόροις ipsius gessere, urbemque suam νεωκόρον Dianæ appellarunt.

Hos Ephesios autem circa Dianæ cultum æmulati sunt Magnetes ad Meandrum: namque hi suam Dianam nomina-

bant

bant Ἀρτέμιδα Λευκοφρύνῳ; ut tum Pausanias, tum & Strabo, testantur; qui posterior lib. XIV. ita habet: Ἐν ἡ τῆ πόλει ἔστι Λευκοφρύνης ἱερόν ὄντιν Ἀρτέμιδος, ὃ τὰ μὲν μέγισται ἔστι καὶ τὰ πλείους τῶ ἀναθημάτων, λείπεται ἔστι ἐν Ἐφέσῳ τῆ ἡ Ἀρτυμία καὶ τῆ τέχνη τῆ πρὸς τὸ κατασκευῆν ἔστι σπουδὴ πολὺ διαφέρει. καὶ τῷ μεγέθει ὑπεραίρει πάντας τὰς ἐν Ἀσίᾳ πόλιν δυῶν, ἔστι ἐν Ἐφέσῳ, καὶ ἔστι ἐν Διδύμοις. *In ea quæ hodie est. urbe, fanum Dianæ Leucophrynes est, magnitudine quidem templi, & multitudine donariorum Ephesio cedens: concinnitate autem & artificiosa delubri structura longe superius. Magnitudine etiam omnia Asiatica superat, duobus exceptis, Ephesio, & quod est in Didymis.*

Hinc igitur reperimus in nummo Maximi Cæsaris ΜΑΓΝΗΤΩΝ ΝΕΩΚΟΡΩΝ ΑΡΤΕΜΙΔΟΣ. Illos autem tunc temporis demum hunc titulum sibi adscivisse, minime, ut ex jam ante dictis patet, verisimile est.

Nam quamvis Otaciliæ Severæ nummus habeat ΕΠ. Γ. ΤΥΧΙΚΟΤΒ. ΝΕ. ΜΑΓΝΗΤΩΝ. [quod de his magnetibus capiendum, ob γραμματέα hic per γ. indicatum; cum Magnetes ad Sipylum στρατηγὸς suos haberent] id de duobus Philippis (Patre ac filio) proculdubio intelligendum; quorum amborum, atque adeo bis Neocori, fuere: sicuti melius constare poterit, ubi de urbibus νεωκείροις Cæsarum vel Augustorum semel, bis, terve tractabimus.

Porro Pergæos suum quoque Dianæ Pergææ templum habuisse, ἐν ᾧ ut Strabo testatur lib. 14.) πανήγυρις κατ' ἔτος σωπελεῖται, ad quod singulis annis sacer est conventus; quodque æque ac Dianæ Ephesiæ Jure Asyli gaudebat; notum & ex Cicerone, in Verrem, & ex Mela est. Sicut etiam illi fuerunt Neocori: ut ex hac inscriptione a Spanhemio exhibita patet. ΠΕΡΓΑΙΩΝ ΝΕΩΚΟΡΩΝ ΑΣΤΑΟΝ ἹΕΡΟΝ *Pergensium Neocorum jure Asyli gaudens templum.* Dianæ autem illos istius Neocoros, fuisse mihi nullum dubium.

Cicero autem illud Templum *Antiquissimum* ac sanctissimum vocat.

Sub Cæsaribus, jam orbis imperium obtinentibus, maxime hæc ambitio gliscere cœpit. atque a Pergamenis initium habuisse videntur Cæsarum atque Augustorum ab urbibus Asiæ impetratæ νεωκορῶν: nisi, quod Ilienses, prout ex hoc frequenti nummo patet, ipsis priores fuisse videantur: cum ille in una quidem facie exhibeat ΙΛΙΕΩΝ ΔΙΣ ΝΕΩΚΟΡΩΝ in altera vero Γ. ΙΟΥΛΙΟΥ ΑΥΤΟΚΡΑΤΟΡΟΣ. Quum autem in facie averfa Æneæ, qui patrem Anchisem humeris simul cum Palladio gestat, effigiem exhibeat, clarum satis mihi videtur illud ΔΙΣ non ad Hectora & Cæsarem pertinere; neque ad Palladem atque Æneam, quorum Rubenius Ilienses δις νεωκόρης fuisse vult: Sed ad Cæsarem atque Æneam: quod ille ab Ænea genus duceret; saltem ut ipse atque adulatores ipsius, perhibebant [non verò ab Hectore, quamvis & existet nummus sub M. Aurelio cufus signatus hoc modo ΙΛΙΕΩΝ ΕΚΤΩΡ: cuius rei alia causa est] inter quos adulatores non postremi fuere Ilienses, qui maxime sibi gloriæ ducebant Romanos a se ortos fuisse, ac J. Cæsarem ab Ænea generis originem traxisse. An autem inter postremos adulatores ipsius, quamvis jam tum dudum demortui, fuerit Dion Cassius, iudicet æquus lector ex hisce, quæ libro XLIV. de Cæsare, atque illius prima generis origine, inter alia affert: Ὅου μὲν ἄλλ' ἔγωγε δ' τὸ μάλιστα νῦν ἐπαινῶ τὸ καίσαρ, ὅτι τὰ μὲν νεώτατα ἐκ πολλῶν [καὶ] γεναίων ἀνδρῶν ἔφυ, τὰ δ' ἀρχαιότατα, ἐκ βασιλέων καὶ θεῶν ἐγένετο· ἀλλὰ ὅτι πρῶτον μὲν τὴ πόλεως ἡμῶν ὅλης συγγενῆς ἔστιν (ἐκ γὰρ ὧν ἔτος ἐγενήθη, πρὸς τούτων ἡμεῖς ὠκιάθημεν) ἔπειθ' ὅτι τὸ προπατόρων αὐτῶν ἐς τὸ θεῖον, δι' ἀρετὴν ἀνήκειν νομιμαθέντων, ἔχ' ὅπως ἐπηληθόσε τὸ φήμιαι, ἀλλὰ καὶ ἐπηύξησεν ὡς εἰ καὶ τις ἡμφοισθήσει πρῶτον, μήποτ' ἂν ἐκ τῆς Ἀφροδίτης τὴ Δινείαν γενέσθαι, νῦν δὲ πεισασάτω. θεοῖς μὲν γὰρ ἤδη πινὲς οὐκ ἀξιοὶ παῖδες ἐπαφημίθησαν.

THIS PAGE IS LOCKED TO FREE MEMBERS

Purchase full membership to immediately unlock this page

Know Your Bible

Forgotten Books'
Full Membership
provides unlimited
access to more than
28,000 volumes of
Christian literature for
\$8.99/month

**HOLY
BIBLE**

Continue

*Fair use policy applies

πινὸς ἀξίων ἐτόλμησε τῆτο ποιῆσαι μεταλλάξαι μὲν τοὺς κενταῶνας τοῖς ὀρθῶς ἀναρχήσασιν ἀλλὰ τε ἰσοῦχοι πρὸς δίδονται, καὶ δὴ καὶ ἡρώα ποιῆται. ταῦτα μὲν ἐν τῷ χειμῶνι ἐγένετο, ἔπειτα καὶ οἱ Περγαμῶνι τὸ ἀγῶνα ἱερὸν ὠνομασμένον ἐπὶ τῇ τῆς ἡρώας ἀπὸ Ἰουλίου ποιῆν. *Cæsar hoc tempore cum alia quedam constituit, tum Templum urbi Romæ ac patris Cæsaris, quem Heroa Julium nominavit, Ephesi & Nicææ fieri permisit: (hæ enim urbes Asiæ & Bithyniæ clarissimæ habebantur) utque ab incolis Romanis colerentur. extraneis autem hominibus, quos Græcos ipse appellabat, concessit ut sibi quoque Tempula facerent; Asiani quidem Pergami, Bithyni vero Nicomediæ. Id ab hoc initio tractum reliquorum in honorem imperatorum non tantum in Græcis provinciis factum est, sed etiam apud alios omnes populos Romanis subditos. Nam ROMÆ quidem & in ITALIA nemo unquam alicujus pretii homo id facere ausus est. Quamquam illic quoque defunctis imperatoribus, qui imperio rectè usi sunt, cum alii Divini honores dantur, tum Sacraria tribuuntur. Hæc eâ hyeme acta, & PERGAMENIS quoque ut LUDOS quos SACROS dicunt, in honorem Templi ejus celebrarent permissum.*

Quæ hîc nunc consideranda veniunt, sunt 1°. Augustum Ephesiis ac Nicæensibus, ut Patris Julii ac Romæ templa dèdicarent permisisse; tum & ut sibi Augusto Pergameni ac Nicomedienses templa sic quoque facerent. 2°. Pergamenis præter templum concessos quoque fuisse *Ludos Sacros*, in hujus Augusti honorem: quod de ipsis ut singulare quiddam ibi narrari videtur: aliis istis videlicet Templum quidem fuisse concessum, Pergamenis præterea *Ludos Sacros* &c. ut inde sic magis *Neocori* apparerent. Encæniæ ad Templorum dedicationes ubique locum habuisse satis notum est: unde ad ludos solemnes, sive *τριετηρίδας*, sive *πενταετηρίδας*, sive demum annuos hos Pergamenorum spectare mihi nullum dubium

bium est. Præterea appellatio *νεωκόρη* tunc temporis adhuc fere insolita erat: neque illa mihi occurrit nisi in inscriptionibus de Iliensibus; ac post sub Tiberio de Ephesiis Dianæ perpetuis *Νεωκόροις*. quum tamen hic jam, in modo memoratis, quatuor revera neocoras urbes habeamus C. J. Cæsaris duas, duas Augusti: quarum priores *δις νεωκόρης*, Cæsaris scilicet ac Romæ, appellare posses: sicut Nicæenses post sub Heliogabalo repente *τέτρακίς νεωκόροι* evaserunt; quod indicant hæc *ΝΙΚΑΕΩΝ ΤΕΤΡΑΚΙ ΝΕΩΚΟΡΩΝ* in nummo Elagabali (sive Heliogabali) apud Harduinum repertiundo: cum tamen ante illud tempus nullibi, ea appellatione, quod ego sciam comparuerint: quamvis alias tot ipsorum nummi extant, quibus maxime Antonino Pio, tum & Juliæ Domnæ, tum & aliis Cæsaribus adulati fuere.

3°. Notandum *Ab hoc initio tractum*, ut sic & sequentibus imperatoribus, non solis a Græcis atque Asiaticis, sed & ab aliis quoque urbibus templa consecrarentur; permisso scilicet horum Cæsarum sive Augustorum: unde *Neocori Augustorum*; cum jam antea id Smyrnenses urbi Romæ, sicut & similiter Alabandenses, fecissent: de quibus Alabandensibus ita Livius lib. 45. cap. 6. *Alabandenses Templum urbis Romæ se fecisse commemoraverunt, LV DOS QVE anniversarios ei Divæ instituisse.* Hæcque tempore belli contra Perseum facta. Interim Smyrnenses ipsis XXVIII. annis priores fuerant, stante nimirum adhuc Punicâ urbe, ac quo tempore Hannibal ex ista urbe profugus sese ad Antiochum contulerat. Stabat tamen & tunc Carthago cum Alabandenses Templum suum dedicarent: sed astu & artibus Masinissæ, instigantibus eum ad talia Romanis, jam magis magisque crescebat.

At certe non omittendus ille nummus, quem exhibet perillustis Spanhemius, ad Juliani Cæsaris; quemque *ἀβλεψία*, cum de Julio Cæsare loquerer, prætermisi, quique hanc exhibet

bet inscriptionem, in uno, scilicet, latere ΙΟΥΛΙΟΣ ΘΕΟΣ. in altero verò ΚΑΙΣΑΡΕΑ ΣΕΒΑΣΤΗ ΝΕΩΚΟΡΟΣ. Quæ indicant & illam ab Augusto J. Cæsaris *Neocoram* fuisse factam. Quod & firmatur ex Fl. Josepho: qui ἄλωσ. cap. 16. lib. 1. & (cap. 13. Lib. Antiq. XV.) quo cap. XVI. ἄλωσεως hæc habet: Ἐν μὲν γε τῇ Σαμαρείῃ πόλιν καλλίσῃ περιβόλῃ τειχισάμενθ' ὑπὲρ σαδείας ἕκθισι, καὶ καταγαγὼν ἑξακισχίλις εἰς αὐτὴν οἰκήθρας γῆν τε τέτοις προσηύμας λιπαρωτάτῃ, καὶ ἐν μέσῳ τῶν κτίσματι, ναὸν τε ἐκιδρυσάμενθ' αὐτῷ ΚΑΙΣΑΡΙ μέγιστον, καὶ περὶ αὐτὸν τέμενθ' ἀποδείξας τριῶν ἡμισαδίων, τὸ ἄστυ ΣΕΒΑΣΤΗΝ ἐκάλεσεν. ἐξαίρετον ἢ τοῖς ἐν αὐτῷ παρέχεν ἄνομίαν. ὑπὲρ τέτοις δωρησάμενος τῷ Καίσαρ' αὐτὸν ἕτερον ποσθέσει χώραν· ὃ ἢ καὶ ἐν ταύτῃ ναὸν αὐτῷ λευκῆς μαρμάρου καθιδρύσατο περὶ τὰς Ἰορδάνου πηγὰς. καλεῖται ἢ Πάνιον ὃ ἔστι. *Nam in Samaritica regione oppidum muro pulcherrimo per viginti stadia circumdatum, Sebasten appellavit, deductis eò sex millibus colonorum, terræque fecundissimâ his attributâ. ubi TEMPLVM quoque MAXIMVM inter ædificia, & circum id aream trium semistadiorum CÆSAR I, dicavit, ejusdemque oppidi habitatoribus præcipua legum beneficia præstitit. Ob hæc alterius terræ adjectione donatus a Cæsare, aliud ei Templum circa Jordanis fontem, candido marmore posuit: qui locus appellatur Panium.*

Hinc namque apud Occonem, ΑΥΤ. ΚΑΙΣΑΡ ΣΕΒΑΣΤΟΣ ΑΡΧΙΕΡ. ΜΕΓ. Ο. ΥΠΑΤΟΣ ΔΗ. ΕΞ. ΙΖ. & ab altera parte ΣΕΒΑΣΤΗ ΜΗΤΡΟΠΟΛΙΣ. proculdubio ob adjectas ipsi ab Herode terras, &c. Hinc & ille nummus (è Patino apud Harduinum,) Augusti Cæsaris, ΚΑΙΣΑΡΕΩΝ ΣΕΒΑΣΤΗΝΩΝ. & apud Occonem 17. & 82. caput radiatum, & inscript. ΘΕΟΥ ΣΕΒΑΣΤΟΥ ΠΑΤΡΟΣ ΠΑΤΡΙΔΟΣ, & ab altero latere Templum ab Herode dedicatum, cum inscr. ΚΑΙΣΑΡΕΩΝ ΦΙΛΙΠΠΟΠΟΛΙΤΩΝ ΝΕΩΚΟΡΩΝ. Addit Dion, *id non in Græ-*

THIS PAGE IS LOCKED TO FREE MEMBERS

Purchase full membership to immediately unlock this page

HISTORY

Tens of thousands of important historical sources, many previously unobtainable, are now available for the first time with a Forgotten Books Full Membership.

Unlimited Access
\$8.99/month

Continue

*Fair usage policy applies

Hoc interim constare videtur, unam ex hisce duabus fuisse, de qua, in prima Satyra Juvenalis hæc, *Aut Lugdunensem rhetor dicturus ad aram.* Quò autem is alludat satis notum est, ex Suetonii Caligula; quamvis non credibile mihi, Augustum, si vel maxime ejusmodi certamina, qualia Suetonius refert, tales quoque pœnas victis, statuisset; quales idem de Cajo narrat, his verbis: *Sed & certamen quoque Græcæ Latinæque facundiæ [edidit.] quo certamine ferunt victoribus præmia victis contulisse, eorundem & laudes componere coactos. Eos autem qui maxime displicissent, scripta sua spongiâ linguave delere jussos, nisi ferulis objurgari aut flumine proximo mergi voluissent.* Crediderim namque hæc præmia, sicut & pœnas, Cajum de novo instituisse; illaque quæ Augustus statuerat (pro isto tempore saltem) oblitterasse.

Quantumvis autem hujusmodi urbes & Templis, & Ludis Sacris, ac solemnibus in honorem Cæsarum gauderent, non tamen in Gallia, aut Hispania, ne quidem in ipsa Italia, *Neocori* sive *Æditui* titulo superbiebant; aut illum ambuisse videntur: quod tamen urbes Asiaticæ quam maxime faciebant. Quin & in Sicilia videmus Messanenses se jam sub Augusto *Νεωκόρη* in nummis scripsisse. Hinc enim apud Parutam, inter nummos Siculos, pag. 20. habemus, in nummo Cæsaris Augusti, ab una parte inscriptionem sequentem hanc: ΚΑΙΣΑΡ ΣΕΒΑΣΤΟΣ ΑΡΧΙΕΡ. ΜΕΓ ΔΗΜ. ΕΞΟΥΣ. ab altera vero tripodem cum inscriptione hac ΜΕΣΣΑΝΙΩΝ ΔΙΟ ΝΕΩΚΟΡΩΝ Augusti, prout judico, ac Livix. Neque dubitandum, plures Civitates fuisse, quæ hoc titulo gaudebant; quamvis nummi ipsarum, quibus id inscriptum erat nunc non inter Antiquarios reperiantur; sed injuria temporum perierint. An autem (ut hoc adhuc addam, quod supra oblivione præterii *Nicæenses*) jam ante Helioabalum *νεωκόρη* nominati fuerint, incertum est: neque id itidem

dem ex ipsorum nummis, quod sciam, ostendi potest: nisi quod in quodam Commodi nummo reperitur ΙΕΡΟΣ ΑΓΩΝ ΝΙΚΑΙΕΩΝ in alio ΚΟΜΟΔΕΙΑ ΝΙΚΑΙΕΩΝ in alio rursus ΚΟΜΟΔΟΥ ΒΑΣΙΛΕΥΟΝΤΟΣ Ο ΚΟΣΜΟΣ ΕΤΤΥΧΕΙ. ΝΙΚΑΙΕΩΝ. Ex quibus conjecturam facias, illos jam sub Commodio Neocoros fuisse; saltem istum honorem ambiisse.

At revertor denuo ad Dionem, qui addit: *Id ab hoc initio tractum reliquorum in honorem Imperatorum, non in Græcis tantum Provinciis factum est.* Quod jam in Messanorum nummo patet: sicut & alia exempla, & data sunt (ut de Sebaste &c.) & adhuc procedente contextu dabuntur. De Smyrnensibus autem hæc apud Tacitum lib. IV. cap. 35. videmus: *Sed Cæsar quo famam averteret, adesse frequens Senatui, legatosque Asiæ ambigentes quam in civitate Templum statueretur, plures per dies audivit. Undecim urbes certabant pari ambitione, viribus diversæ. Neque multum inter se distantia memorabant, de vetustate generis, studio in populum Romanum, per bella Persei & Aristonici aliorumque regum. Verum Hypæpeni Trallianique Laodicensis & Magnetibus simul tramissi, ut parum validi. Ne Ilienses quidem, cum parentem urbis Romæ Trojam referrent, nisi antiquitatis gloria pollebant. Paulum ad dubitatum quod Halicarnassii mille & ducentos per annos nullo motu terræ mutaverint sedes suas, vivoque in saxo fundamenta Templi asseveraverint. Pergamēnos (eo ipso nitebantur) æde AVGVSTO ibi sita satis adeptos creditum. Ephesii, Milesique, hi Apollinis illi Dianæ cæremonia occupavisse civitates visi. Ita SARDIANOS inter, SMTRNÆOSQVE deliberatum. Sardiani decretum Etruriæ recitavere, ut consanguinei. Nam Tyrrhenum Lydumque Atye rege genitos, ob multitudinem divisisse gentem. Lydum patriis in terris resedisse, Tyrrheno datum*
novas

novas ut conderet sedes; & ducum e nominibus indita vocabula, illis per *Asiam*, his in *Italia*: auctamque adhuc *Lydorum* opulentiam, missis in *Græciam* populis, cui mox a *Pelope* nomen. Simul literas Imperatorum, & ic̄ta nobiscum fœdera bello *Macedonum*, ubertatemque fluminum suorum, temperiem cœli, ac dices circùm terras memorabant. At *Smyrnæi* repetita vetustate, seu *Tantalus* *Jove* ortus illos, sive *Theseus* divina & ipse stirpe, sive una *Amazonum* condidisset, transcendere ad ea, quibus maxime fidebant in populum *Romanum* officiis, missâ navali copia non modò externa ad bella, sed quæ in *Italia* tolerabantur: seque primos *TEMPLVM URBIS ROMÆ* statuisse, *M. Porcio* consule, magnis quidem, populi *Romani* rebus, nondum tamen ad summum elatis, stante adhuc *Punica* urbe, & validis per *Asiam* regibus. Simul & *L. Sullam* testem adferebant, gravissimo in discrimine exercitûs, ob asperitatem hiemis, & penuriam vestis, cum id *Smyrnam* in concionem nunciatum foret, omnes qui astabant detraxisse corpori tegmina, nostrisque legionibus mississe. Ita rogati sententiam patres *Smyrnæos* prætulerunt. &c.

Unde sane minime mirum, cum a *Græcis* aliis, tum maxime a *Smyrniensibus*, (ut jam suprâ vidimus) *Senatum Romanum* appellari *ΤΗΝ ΙΕΡΟΤΑΤΗΝ ΣΤΗΝ ΚΛΗΤΟΝ* *Sacrum Sanctissimumve Senatum*: Hosque inde se magnopere extulisse contra alias urbes *νεωκόρης*: ut quibus non tantum ab antiquo *Urbis Romæ* templum esset: sed qui & jam olim *Tiberii*, *Matrisque ejus* & *Senatus Neocori* essent; tantoque e numero, ac tantarum civitatum soli a *Senatu* electi fuissent.

Porro, ex illis, quæ supra ex *Dione* attulimus, videmus clarissimis urbibus id jus concessum, ut essent *Neocoræ* (*Julii Cæsaris* scilicet) sicut & aliæ quamvis minime omnes, id subse-

THIS PAGE IS LOCKED TO FREE MEMBERS

Purchase full membership to immediately unlock this page

Know Your Bible

Forgotten Books'
Full Membership
provides unlimited
access to more than
28,000 volumes of
Christian literature for
\$8.99/month

**HOLY
BIBLE**

Continue

*Fair use policy applies

Theſſaliæ; & ſub eodem ΜΑΡΑΝΘΗCΙΩΝ (NB) ΔΙC
ΝΕΩΚΟΡΩΝ; credo Neronis ac Matris ipſius Agrippinæ;
ſicut Smyrnenſes Tiberii ac Matris ejus. Porro Galbæ
ΚΑΤΠΙΕΩΝ ΝΕΩΚΟΡΩΝ: quæ Clypea, uti notum fa-
tis, Africæ urbs fuit.

De Vitellio mihi nihil occurrit: neque adeo accuratum
aliquem catalogum hîc facere inſtituo (quod alias & plures
hiſce addendi ſint) ſed quæ urbes *Neocoræ* mihi potiffimum
occurrunt, huc adduco; ut videat Lector nullum pene Cæ-
ſarem, uſque ad *Posthumum*, non ſuas habuiſſe urbes νεωκό-
ρος; nullumve fere fuiſſe, cujus non hîc aut ille nummus
(quandoque plures) hoc titulo notati fuerint.

Inter Veſpaſiani nummos igitur habemus, & ΖΕΛΕΙ-
ΤΩΝ ΝΕΩΚΟΡΩΝ; quæ urbs Troadis (& olim Oraculo
Apollinis, teſtante Strabone, clara) fuit, & ΦΡΙΞΙΩΝ
Lyciæ: ſicut & inter Titi Veſpaſiani nummos, ΠΡΟΞΕ-
ΝΟΠΟΛΕΙΤΩΝ ΝΕΩΚΟΡΩΝ; urbis ſcilicet circa
Naucratiam; ΚΑCΣΑΝΩΡΙΤΩΝ, Ægyptiæ, teſte Ste-
phano: ΘΥΕCΣΕΩΝ, Piſidiæ; ſicut & ΦΑΛΑΙCΤΙΕΩΝ
ΔΙC ΝΕΩΚΟΡΩΝ, urbis Arcadiæ *Neocoræ*, ut credo,
Titi ac patris Veſpaſiani: niſi id in Domitiani grâtiâ fa-
ctum fuerit. Cujus Domitiani hic nummus habetur, ΔΙΑ-
ΔΕΩΝ ΝΕΩΚΟΡΩΝ, Lyciæ urbis; ac ΠΗΛΑCΕΩΝ,
urbis Cariæ; uti & ΓΕΦΤΡΑΙΑΗΔΩΝ. Denique (namque
Nervæ mihi nulli occurrunt) & Trajani: cujus hic occurrit
ΠΟΔΑΛΕΩΤΩΝ ΝΕΩΚΟΡΩΝ. quæ itidem Lyciæ urbs olim fuit.

C A P U T III.

*Contentio civitatum ſuper πρωτεία; ſeu primatu circa Neo-
corias, maximeque urbis Ephēſi, Smyrnæ, ac Pergami.*

Πρω-

Πρωτείαν illam, seu Primatum, non ordinem temporis, sed dignitatem civitatum spectare, &c. quæ paulo latius pertractantur.

UT enim, ut suprâ notavi, Sacerdotes *Neocori* aut aliorum Deorum Dearumve, Serapidis nempe, *Jovis*, *Nemeseon*, aliorumve Numinum erant; quin & ipsorum *Augustorum*, talesque qui curam gererent Templorum hujusmodi, cultûs, Ludorum seu Sacrorum Certaminum, a Communi Asiæ, Bithyniæ &c. celebrandorum, adeoque & sub alio nomine Asiarchæ, Bithynarchæ, &c. erant: Sic urbes istæ quæ tali prærogativa *Neocoratus* (ut sic loquar) gaudebant sese maxime supra alias efferebant; Sicuti tam ex marmoribus, quam nummis, istorum occasione, aut causa, signatis nobis indicatur. Hinc namque apud Sponium (Itinerarii Tom. I. pag. 401.) habemus hæc sequentia:

ΑΓΑΘΗ ΤΥΧΗ
ΤΗ ΛΑΜΠΡΟΤΑΤΗ ΚΑΙ ΜΗ
ΤΡΟΠΟΛΕΙ ΚΑΙ ΤΡΙΣ ΝΕΩΚΟ
ΡΩ ΤΩΝ ΣΕΒΑΣΤΩΝ ΚΑΤΑ
ΤΑ ΔΟΓΜΑΤΑ ΤΗΣ ΙΕΡΩΤΑ
ΤΗΣ ΣΥΝΚΛΗΤΟΥ ΣΜΥΡ
ΝΑΙΩΝ

Quonam vèro tempore talia de se jactarint Smyrnenses, patet ex sequenti inscriptione nummi a Smyrnensibus his cusi; quam eodem Tomo, pag. 401. idem Sponius ita exhibet, A. K. M. ΑΥΡ. ΑΝΤΩΝΕΙΝΟΣ in uno latere signatam, in altero vero CΜΥΡΝΑΙΩΝ ΠΡΩΤΩΝ ΑΣΙΑΣ Γ ΝΕΩΚΟΡΩΝ ΤΩΝ ΣΕΒΑΣΤΩΝ ΚΑΛΛΕΙ ΚΑΙ ΜΕΓΕ-

ΘΕΙ ΕΠΙ ΣΡΑΤΗ. ΤΙΒΕΡΙΟΥ ΚΑΙ ΚΡΑΤΗΡΙΟΥ.
Sic quoque inter Oxoniensia hoc sequens, pag. 277. habetur, de eadem Smyrnensium civitate:

ΑΓΑΘΗΙ ΤΥΧΗΙ

Η ΠΡΩΤΗ ΤΗΣ ΑΣΙΑΣ ΚΑΛΛΕΙ ΚΑΙ ΜΕΓΕΘΕΙ ΚΑΙ ΛΑΜ
ΠΡΩΤΑΤΗ ΚΑΙ ΜΗΤΡΟΠΟΛΙΣ ΚΑΙ Γ. ΝΕΩΚΟΡΟΣ ΤΩΝ ΣΕ
ΒΑΣΤΩΝ ΚΑΤΑ ΤΑ ΔΟΓΜΑΤΑ ΤΗΣ ΙΕΡΟΤΑΤΗΣ ΣΥΝ
ΚΛΗΤΟΥ ΚΑΙ ΚΟΣΜΟΣ ΤΗΣ ΙΩΝΙΑΣ ΣΜΥΡ

ΝΑΙΩΝ ΠΟΛΙΣ

ΛΕΡΕΜ ΣΕΠΤΙΜ

ΗΛΙΟΔΟΡΟΝ ΑΝΤΙ

ΝΟΕΑ ΚΑΙ ΣΜΥΡ

ΝΑΙΟΝ ΠΑΝΚΡΑΤΙ

ΑΣΤΗΝ

Quibus adde (præter illam quam ex iisdem marmoribus exhibui ubi de ἀρχιερείαις loquebar) pag. 296. ita exstantem:

ΑΓΑΘΗΙ ΤΥΧΗΙ

Η ΠΡΩΤΗ ΤΗΣ ΑΣΙΑΣ ΚΑΛΛΕΙ ΚΑΙ ΜΕΓΕΘΕΙ
ΚΑΙ ΛΑΜΠΡΟΤΑΤΗ ΚΑΙ ΜΗΤΡΟΠΟΛΙΣ ΚΑΙ Γ. ΝΕΩΚΟΡΟΣ
ΤΩΝ ΣΕΒΑΣΤΩΝ ΚΑΤΑ ΤΑ ΔΟΓΜΑΤΑ ΤΗΣ ΙΕΡΩΤΑΤΗΣ
ΣΥΝΚΛΗΤΟΥ ΚΑΙ ΚΟΣΜΟΣ ΤΗΣ ΙΩΝΙΑΣ ΣΜΥΡΝΑΙΩΝ

ΠΟΛΙΣ

Α. ΣΕΠΤΙΜ. ΑΥΡ. ΣΤΕΦΑΝΟΝ ΘΥΑΤΕΙΡΗΝΟΝ ΚΑΙ

ΣΜΥΡΝΑΙΟΝ ΠΑΝΚΡΑΤΑΣΤΗΝ

Verum

THIS PAGE IS LOCKED TO FREE MEMBERS

Purchase full membership to immediately unlock this page

HISTORY

Tens of thousands of important historical sources, many previously unobtainable, are now available for the first time with a Forgotten Books Full Membership.

Unlimited Access
\$8.99/month

Continue

*Fair usage policy applies

.

 COHORTI . BREVC.
 TRIB . MIL . PROC
 DIVI . TITI . ALEXAN
 DRIAE . AGONOTHE
 TAE . CERTAMINIS
 PENTAETERICI . BIS
 EX . TESTAMENTO
 HEREDES
 C . COECILIVS FRONTO
 M . FLAVIVS VERANVS

Ingens sane catalogus confici posset istorum Ludorum ac certaminum, quæ non ad *νεωκρίαις* spectabant: quantumvis sæpe ob Dedicaciones Templorum, ararum, &c. celebrarentur; siue anniversarii essent, siue Quinquennales, siue nulli certo temporis spatio adstricta. quod ex sequenti loco Suetonii, de Augusto, satis liquere videtur: *Fecisse ludos se ait suo nomine quater: pro aliis magistratibus, qui aut abessent, aut non sufficerent, ter & vicies. Fecitque nonnunquam vicatim, ac pluribus scenis per omnium linguarum histriones: non in foro modo, nec Amphitheatro, sed in Circo, & in Septis; aliquando nihil præter venationem edidit. Athletas quoque exstructis in campo Martio sedilibus ligneis: item navale prælium circa Tiberim cavato solo: in quo nunc Cæsarum nemus est. Sed & Trojæ ludum edidit frequentissime, &c.*

Sic videmus Ludos Votivos, multosque alios diversas ob causas, tantum unica vice editos fuisse. Sed revertamur denuo

denuo ad urbes Neocoras; ac quidem primùm ad æmulationem ipsarum super *πρωτεία*, seu Primatu, cum circa Neocorias: tum & circa alia.

Super *πρωτεία* seu primatu maxime inter se contendebant, atque in perpetua quasi æmulatione vivebant *Ephesi*, *Smyrnæi* ac *Pergameni*: quod clare perspiciamus ex Oratione de Concordia, ad civitates Asiaticas, Aristidis; qui ait illos, dum de Templis ac certaminibus, quæ communia dicebant, inter se dissentirent, de *πρωτεία* prævum iniisse certamen, &c. Verba ipsius Aristidis sunt: Θαυμάζω δὲ ἔπαινον ἔχειτε μὲν, ἔχ' ἡκιστα τοῖς ναοῖς, καὶ τοῖς ἀγῶσι ἐς κεινῶς νομίζετε, ὑπὲρ δὲ αὐτῶν τέτων διεσῆκατε. καίτοι ὅταν οἷς ὡσπερ κεινοῖς ἀλλάξετε ὑπὲρ τέτων ἐρίζητε, ὑπὲρ τῶ τὰυτῶν προήσεται;

Causas autem cur pro primatu inter se sic contenderent eleganter admodum indicat, dum singulas istas urbes encomiastice describit: quas descriptiones minus tædio fore credo ejusmodi elegantiarum amatoribus; quod simul (quamvis fatis longæ) multam lucem cum modo dictis, tum adhuc dicendis affundant. Veruntamen versionem solam adducam: Lector circa talia magis curiosus ipsa Græca Aristidis verba consulat: *Incipiam autem ab ea [Pergamo] quæ nos nunc excipit, & hisce sermonibus curiam præbet. Quod quidem LOCIS FINITIMIS QUONDAM IMPERAVIT, eademque, de quibus gloriamur, hinc originem postea duxerunt, omittendum duco. Quæ autem statim in oculos incurrunt, arx est primùm tantæ magnitudinis, longe ab omni introitu refulgens, velut communis quidam totius gentis vertex. Sub ipsa vero reliquæ urbis partes, aliæ alibi, varios habent situs ac formas, ita ut multa dicas oppida in unum congressa habitari, & esse quasdam quasi finitimas urbes, quæ progressu temporis, cum utrinque semper auctæ fuissent, in unum convenerint.*

Huc

Huc accedunt ornamenta tum vetera, tum nova, quæ per totam distenduntur civitatem: quorum quodlibet etiam toti possit urbi sufficere. Ac multa de aliis quoque narrare possim, sive partes, sive sint oppidula vocanda: quod autem omnium est honorificentissimum, atque omni memoria dignissimum, quisnam silentio queat præterire? nempe extremum urbis segmentum quod *SERVATORI*, communi omnium bona fortunâ consecratum est. Etenim cum in hanc quoque continentem oportebat Deum transire, huc primùm trajecit, & urbem pro auspicio commercii cum tota continente habendi duxit. Et quamquam temporis ratione secunda hæc est colonia, e Græcia post illam deducta, quam ex Arcadia Telephus cum suis deduxit, dignitate tamen & potentia omnium est antiquissima. *Æsculapii* enim ædes in hac est Asiæ parte collocata, atque heic amicæ *FACES* omnibus a Deo suspenduntur, qui eos ad se vocat, ac prorsus veram extollit lucem. Neque vero vel chari cætus, vel navigationis aut disciplinæ societas tanti est, quanti fit, ad *Æsculapii* simul comæsse, ac sub optimo perfectissimoque *TE'DIFERO* atque *MYSTAGOGO*, cuique omnis cedit necessitas, *PRIMIS ESSE SACRIS INITIATVM*. Ego certe unus ex iis & ipse sum, qui non bis operâ Dei vixerunt, sed multas ac varias transegerunt vitas, & morbum ea de causa censent utilem, atque tesseras insuper acceperunt: pro quibus equidem non omni felicitate, quæ potest homini contingere; frui velim. Itaque nec portu carere quis hæc loca dixerit, verum rectissime ac justissime hunc esse judicavit tutissimum ac firmissimum portum, quique plurimos recipiat, & maxima vigeat tranquillitate, in quo ab *Æsculapio* salutis omnium navalia pendeant. Quis igitur non jure tantæ talique civitati congratuletur, atque omnè, quod possit, laudis auxiliique genus tribuat? Equidem sic
 existi-

THIS PAGE IS LOCKED TO FREE MEMBERS

Purchase full membership to immediately unlock this page

Know Your Bible

Forgotten Books'
Full Membership
provides unlimited
access to more than
28,000 volumes of
Christian literature for
\$8.99/month

**HOLY
BIBLE**

Continue

*Fair use policy applies

præcipue non tribuuntur. Age vero, TERTIÆ quoque tanquam libationis memoriam colamus. numero autem tertiam nunc dico, non ordine: nec mihi quisquam verborum auceps sermonem in contrarium trahat. Hoc igitur primum de ipsa maximum dici potest, cum duæ sint urbes istæ, de quibus tam multa dicta sint, aliquid tamen etiam de hac dicendum restare, quod simul & diversum sit, & dictu non inutilius. Atque existimo cunctos, quotquot inter Hercules columnas & Phasim fluvium habitant, recte facturos si Ephesum sibi familiarem fecerint: idque partim societate portuum, partim aliis omnibus susceptionibus. Omnes enim velut in patriam suam deferuntur: nec est quisquam tam imperitus, quique iis adeo, quæ manifesta sunt, repugnet, quin & commune Asiæ ærarium & necessitatis refugium urbem esse concesserit. neque tam est quisquam querulus, ut ejus urbis terminos reprehendat. Nam & mari terraque longe extenditur, & ubique sufficit ad ea, quibus est opus, præbenda, cunctasque vitæ rationes quibuscunque uti homines vel possunt, vel volunt suppeditandas. Quod si usus ejus ad omnes extenditur, cur non ab omnibus eam communis excipit benevolentia? & si eam felicem esse omnium simul interest, cur id illi non simul omnes exoptent? cumque Persarum temporibus tanta reverentia Dianam prosecuti sint barbari: cur jam, cum præter templum, solito majus erectum, imperium quoque maximum & augustissimum est constitutum, non vel honorem duntaxat eum, quo & urbem Dea affecit, & ipsa debet ab omnibus hominibus affici, ad civitatis gloriam sufficere credamus? Cum porro urbes duæ unius atque ejusdem Atheniensis, urbis, quam nemo totius Græciæ decus erubuerit appellare, sint coloniae: hæc quoque simile quiddam, quale Athenæ, sibi potest arrogare, quantum ad indigenarum [αὐτοχθόνων] & Heroum proventum spectat. Sin minus, cum his certe comparari

parari potest. Siquidem & ipsa colonos indigenas habuit Arcades. Quo circa vel hac de causa inter se agnoscere, digneque honorare debent, &c.

Encomiastica hæc istarum urbium descriptio continet etiam, pro parte saltem argumenta, quæ unaquæque pro tali primatu, ut sibi debito, afferebat. Præter quæ, in nummis suis, cum νεοκορίας sive Augustorum, sive & aliorum Deorum, tum & alia ostentabant: de quibus tamen infra ulterius loquar.

Notandum interim Pergamenos se duplici nomine πρώτους appellasse; 1. quidem ob causas ab Aristide allatas. 2. Quod primi omnium inter Asiæ propriæ urbes νεωκόροι τῷ σεβαστῷ, sive *Augusti Caesaris* facti essent. Smyrnenses enim sub Tiberio νεωκόροι τῷ σεβαστῷ facti sunt; Ephesiique his posteriores: quantumvis ab antiquis temporibus νεωκόροι Ἀρτέμιδι, seu *Dianæ Aeditui* fuissent. In Asia propria dico: quum aliàs & Gnosii in Creta, & Messenii in Sicilia, & Ilienses in Phrygia, istâ prærogativa jam gauderent.

Hinc igitur nummus ille, ex Gaza Regia, apud Harduinum (nam de aliis adhuc dubito) qui habet ΠΕΡΓΑΜΟΣ ΣΕΒΑΣΤΟΝ, & in aversa parte, ΚΑΙΣΑΡΑ ΑΤΤΟΚΡΑΤΟΡΑ. Atque hinc, quoque illustranda inscriptio illa quæ apud Sponium Itinerarii tomo primo (mihi pag: 414.) habetur: ubi post alia prægressa leguntur hæc sequentia:

Η ΒΟΥΛΗ ΚΑΙ Ο ΔΗΜΟΣ ΤΩΝ ΠΡΩΤΩΝ
 ΝΕΩΚΟΡΩΝ ΠΕΡΓΑΜΕΝΩΝ ΤΟΝ ΕΥΕΡ-
 ΓΕΤΗΝ ΕΠΙΜΕΛΗΘΕΝΤΩΝ ΤΗΣ
 ΑΝΑΣΤΑΣΕΩΣ ΤΩΝ ΣΤΡΑΤΙΩΤΩΝ

Quæ ab ipsis ita dicuntur, non quod se tunc prima vice
 T t 2 [nam

[nam sub Nerva Trajano hæc inscriptio posita fuit] νεωκόρης factos velint; sed quod primi tempore νεωκόροι fuerant. quippe qui jam sub Cæsare Augusto hunc adepti fuerant honorem. Atque sic Smyrnenses, quamvis non πρώτης, certe se τ, seu τῆς νεωκόρης appellare potuissent: quum ipsis jam concessum esset, ut Templum *Tiberio, Matrique, & Senatui* ædificarent & consecrarent.

Verum ista ambitio tunc nondum ita glifcebat. At quum temporis tractu, etiam sub aliis Augustis plures urbes cum Asiaticæ, tum & aliæ, hunc honorem adipiscerentur (ut Abolla in Sicilia, Crissæi, Cydonii, aliique) major ambitio, atque hinc æmulatio accrevit: & ut præfertim inter potentiores, sic maxime inter has tres, de quibus nunc nobis sermo est, Ephesum, Smyrnam, ac Pergamum. *Gnosii* tamen, in Creta, maturius (utpote sub ipso Cæsare Augusto sicut & Ilienses. Sub Julio) se δὲ νεωκόρης scripserant: ex ista nempe causa, quod Labyrinthus jam restitutus esset, (sicuti conjicit Harduinus) vel ex alia mihi incognita.

An autem primorum Augustorum temporibus plures quidem *Neocori* facti sint, paucioribus vero Sacri Ludi concessi, dubitare quis possit exinde, quod (apud Dionem) Augustus solis Pergamenis concesserit ut Ludos Sacros facerent.

At alibi Ludi Sacri fuere instituti, ubi minime constat Tempa Cæsaribus, (huic illive, pluribusve simul) fuisse dedicata. Sicut rursus Ephesii *Neocori* in nummis non comparent ante Neronem. quod an acciderit quando jam is Nero certamina sua per Græciam, ac ludos celebraret, disquirendum restat.

Quum autem jam plurimæ urbes, hæc quidem sub hoc, istæ vero sub alio imperatore, quin & plures quandoque simul sub uno eodemque; pluresque jam se bis (imò & Smyrnæi jam olim τῆς) *Neocoras* scriberent; æmulatio ista, qua

THIS PAGE IS LOCKED TO FREE MEMBERS

Purchase full membership to immediately unlock this page

HISTORY

Tens of thousands of important historical sources, many previously unobtainable, are now available for the first time with a Forgotten Books Full Membership.

Unlimited Access
\$8.99/month

Continue

*Fair usage policy applies

que Asia, si non propria, saltem Proconsulari.

Quum alioquin minime mirum videri deberet, alias quoque aliarum regionum aut provinciarum urbes (sive quod μητροπόλεις essent, sive aliis de causis) se scripsisse πρώτης: ut ex. gr. Amasia, quæ nummis inscribebat ΑΜΑΣΙΑΣ ΝΕΩΚΟΡΟΥ ΠΡΩΤΗΣ ΠΟΝΤΟΥ atque ΑΔΡΙΑΝ. ΑΜΑΣΙΑ Π. Π. ΝΕΩ. &c. Tum & Tomos: ΤΟΜΕΩΣ ΜΗΤΡΟΠ. ΠΟΝΤΟΥ Δ. Tarsusque ΤΑΡΣΟΥ ΜΗΤΡΟΠ. ΚΟΜΟΔΕΙΟΣ ΟΙΚΟΜΕΝΙΚΟΣ [sc. αἴγων] ΔΙΣ ΝΕΩΚΟΡΟΥ. Nec sine superbîa Nicæenses scribebant ΑΡΙΣΤΩΝ ΜΕΓΙΣΤΩΝ ΝΙΚΑΙΕΩΝ ΑΣ ΝΙΚΑΙΕΙΣ ΠΡΩΤΟΙ ΤΗΣ ΕΠΑΡΧΕΙΑΣ, in Domitiani nummo.

Verum enim verò, qui pares sibi hîc ferre non posse ostendebant, sub Macrino, plus semel nummis suis inscribebant ΕΦΕΣΙΩΝ ΜΟΝΩΝ ΠΡΩΤΩΝ ΑΣΙΑΣ. Hinc & sub Caracalla (quando jam maxime ista lis ferveret) ΕΦΕΣΙΩΝ ΜΟΝΩΝ ΑΠΑΣΩΝ ΤΕΤΡΑΚΙ ΝΕΩΚΟΡΩΝ ut & sub Macrino ΕΦΕΣΙΩΝ ΜΟΝΩΝ ΠΡΩΤΩΝ ΑΣΙΑΣ ΝΕΩΚΟΡΩΝ. Quibus tamen rursus Smyrnenfes concedere quicquam nolebant: sicuti supra ex Marmorum inscriptionibus vidimus.

CAPUT IV.

Disquiritur unde, ac quomodo, Civitates, bis, ter, quaterve Neocoræ factæ fuerint: sicut & aliorum eruditissimorum Virorum Sententiæ super ista re expenduntur; meaque illorum examini exponitur opinio, quâ pono, urbes semel, bis, ter, quaterve Cæsarum, sive Augustorum Augustarumque, fuisse Neocoras, prout aut unius, aut plurium simul

simul (ac quidem uno eodemque tempore,) Neocoræ essent, sive templum unicum pluribus simul, sive singulis singula, consecrassent, &c.

Nunc autem disquirendum, ob quas rationes urbes se scripserint *Bis, ter, quaterve νεωκόρησ*. Duplex super hac re opinio est; ac quidem una, urbes non sub uno eodemque Imperatore factas fuisse pluries *νεωκόρησ*; verum sub diversis, ac quandoque admodum, tempore. unde, (exempli gratia) ad nummos maximi moduli, pag. 61. ita Vaillantius: *Ephesus Joniæ urbs præcipua Severo etiam nummos consecrat, ob victorias ab eo relatas; ut indicat typus, Ephesii in eo se bis Neocoros inscribunt, primam vero Neocoriam a Nerone eos accepisse testatur illius Principis nummus, & secundam ab Hadriano alter hujus Imperatoris arguit. Nec quis existimet EOS A SEVERO BIS NEOCOROS fuisse factos: urbes enim factæ Neocoræ eos titulos semper in nummis servabant; & si quas amplius obtinuissent, in iis tum apponebant, ut ipsa Ephesus quæ sub Caracalla tertiam obtinuit Neocoriam, se deinde ter Neocoram inscripsit. Imo se quater Neocoram sub Elagabalo gloriatur, non quod illa, ut quidam putarunt, ab hoc Principe acceperit, quater fuerit Neocora. Nam postea sub aliis Principibus, in plurimis nummis, se ter Neocoram tantum appellat: quod intelligendum est de ter facta Neocora Imperatorum cum jam esset Neocora Dianæ templi, ut fert insignis nummus ΕΦΕΣΙΩΝ ΤΡΙΣ ΝΕΩΚΟΡΩΝ ΚΑΙ ΤΗΣ ΑΡΤΕΜΙΔΟΣ. Alter habet ΕΦΕΣΙΩΝ Γ. ΝΕΩΚΟΡΩΝ ΤΩΝ ΣΕΒΑΣΤΩΝ: quæ dignitas NEOCORA Imperatorum pro ludis & Sacris faciendis instituta est. Atque ab hac fere parte stant eruditissimi viri Rubenius, Ez. Spanhemius, & J. G. Grævius.*

Alii vero, atque inter istos in primis nominandus Amplissimus

simus Gisbertus Cuperus, existimant sub uno eodemque Imperatore unam eandemque urbem bis, ter, quaterve factam fuisse Neocoram. Quæ certe opinio, veritati; uti ego (quamvis his omnibus eruditionis coryphæis longe impar) magis consentaneam puto: licet illam aliter, intelligendam rear, atque explicandam. quod nunc pro viribus conabor.

Ut autem hîc versamur in statu conjecturali; sic, spero, temeritati meæ veniam dabunt viri modo nominati; quod illud minimæ ipsorum famæ (quæ semper maxima permanebit) detrahendæ tentare velim: verum ut sic, si minus recte conjecero, meliora ab ipsis docear.

Mea igitur fert opinio, sub uno eodemque Imperatore; vel pluribus unâ imperantibus Imperatoribus, urbes, quandoque *semel*, quandoque *bis*, quandoque *ter*, quin & aliquando *quater*, factas fuisse *Neocoras*. Ac Ilienses sic factas fuisse *bis Neocoras*, seu Cæsaris & Æneæ simul, seu *Romæ ac Cæsaris* simul: [sicut jam olim cum Smyrnenes, tum Alabandenses *Romæ*] sive id unico tantùm constituto templo fieret (uti sub Tiberio a Smyrnenibus factum) sive duobus diversis in uniuscujusque honorem dedicandis. Quantumvis de Iliensibus statuatur Rubenius, illos primùm ab Alexandro *Palladis*, post vero a J. Cæsare *Æneæ* factos fuisse *Neocoras*: quod quo fundamento nitatur non satis capio.

At de unico *Romæ ac Cæsaris* templo aliquatenus firmant verba Dionis de Augusto: ut qui istud Ephesiis ac Nicæensibus concessit. Ita ut inde semel *Romæ*, semel J. Cæsari, atque adeo bis hisce duobus simul (sive ob unicum, sive ob bina templa dedicata,) *Neocori* facti fuerint. Licet Ludos huic dedicationi accessisse non memoretur.

Si autem Ludi Sacri accederent, eo magis sese poterant ostentare *Νεωκóρις*; sive Ludi isti anniversarii essent, sive Quinquennales: ob quos Ludos ita iteratos tamen minime
de

THIS PAGE IS LOCKED TO FREE MEMBERS

Purchase full membership to immediately unlock this page

Know Your Bible

Forgotten Books'
Full Membership
provides unlimited
access to more than
28,000 volumes of
Christian literature for
\$8.99/month

**HOLY
BIBLE**

Continue

*Fair use policy applies

tempore, ut suspicor, licet diversis temporibus tamen sub eorum imperio singula singulis aut bina singulis, &c. dedicata existimem: nummumque hunc omnibus simul cufum cum jam Geta Cæsar factus esset; ac quidem post obitum Severi; cujus tamen memoria (ac templi dedicatio, ibi, uti videtur, recolitur: cum sub ipso Severo & bis (semel nempe Severo, semel Juliae; quæ alibi, in nummis ut Dea Fortuna comparet) & ter, (quippe Severo, Juliae ac Caracallæ) *νεοκόροι τῶ Σεβαστῶν*, sive *Augustorum* fuissent: quorum nunc, addito Getâ, *τέτρακις* seu quater, *Neocori* erant. Quin & bis jam ante *Neocori* fuisse videntur, ob templum *Caracallæ* ac *Getæ*, consecratum; quibus & tertia *Νεωκορία Ἀρτέμιδος* accedebat: uti ex nummo liquet apud Occonem reperto, cujus in uno latere extant *Caracallæ* & *Getæ* effigies, in altero *Dianæ Ephesiæ*, cum inscriptione hac, ΕΦΕ-
 CΙΩΝ ΔΙΟΝ ΝΕΩΚΟΡΩΝ ΚΑΙ ΤΗΣ ΑΡΤΕΜΙΔΟΣ.
 Sicut & ante tribus Augustis simul (ut ex Juliae nummis apparet) *Smyrnæi Neocori* fuerant. Quod autem sub Caracalla iidem Ephesii quoque *τρίς* seu *ter* tantum *Neocori* conspiciantur, crediderim inde factum, quod Geta jam a fratre interemptus in hujusmodi Caracallæ nummis omissus fuerit: aut si tunc is adhuc viveret, id partim ex adulatione erga Caracallam, partim ex metu, cum jam talia inter illos essent dissidia, acciderit.

Verum enim vero, ut porrò Ephesios hos maximè (alios tamen illis intermiscendo) exemplo sumam, ii sub Hadriano quoque *bis* fuere *Neocori*; semel, ut puto, ipsius *Hadriani*, semel quoque *Sabinæ* i. e. utriusque simul (ut qui sæpius in nummis conjunctim occurrunt.) Nec mirum, quando sic simul, uno eodemque in nummi latere aliquoties, cum ab Hadrianopolitis, tum ab aliis exhibeantur. At clarius id apparet in nummo, cujus apud Sponium hæc extat inscriptio, ΕΦΕCΙΩΝ ΔΙΟΝ ΝΕΩΚΟΡΩΝ; de quo porrò hæc

hæc Sponius: *Hadrien & Ælius, qui se regardent, le premier avec le titre d'Olympien; in altero scilicet latere.* Nempe ut Titus ac Domitianus, uno eodemque in latere reperiuntur, se mutuò respicientes; ac post Domitianus & Julia Titii filia: sic hi, in quorum honorem adulatoriè *bi-na*, seu *duplex*, sive mavis *Bis*, *Neocoria* ab Ephesiis am-
biebatur. Quin & Tarsenses sic voluerunt esse *Bis Neoco-ri*, prout in nummo Antinoi exprimitur; semel scilicet Ha-
driano, semel & ipsi Antinoo; seu adhucdum vivo seu jam demortuo. Quo & forte referendus nummus ille (apud Spanhemium ad Juliani Cæsares reperiendus) in cuius uno latere apparet Hadrianus, cum hac inscriptione ΑΥΤ. ΚΑΙ. ΤΡΑΙΑΝΟΣ ΑΔΡΙΑΝΟΣ ΣΕΒ. in altero Antinous cum hac ΗΡΩΣ ΑΝΤΙΝΟΟΣ. In cuius quoque jam demortui honorem Hadrianus (teste Pausania. . . .) *quinquennale instituit ludicrum, seu certamen.* Aliàs autem (atque ante, ut reor) in alio nummo signarant Tar-
senses, ΑΔΡΙΑΝ. ΤΑΡΣΟΥ ΝΕΩΚΟΡΟΥ ΚΥΔΝΟΣ: nisi hic illud ΔΙΣ subintelligendum sit.

Porro Antonino Pio ac Lucio Vero *bis Neocori* facti fuere cum Ephesii, tum Æliopolitæ; sicut & in nummis Antoninus ac Verus simul, capitibus obversis comparent. Non quod velim ubique ubi duo simul (quin & tres) Cæsares comparent in nummis, id indicare, illos ob *νεωκείας* fuisse cufos; quod tales illa, de ipsorum *Neocoris* bis terve alibi indicata quoque firment: uti hac sequenti id fieri puto in-
scriptione Ephesiorum, in nummo scilicet Lucii Veri: ΕΦΕΣΙΩΝ Β. ΝΕΩΚΟΡΩΝ ΤΡΑΛΛΙΑΝΩΝ ΟΜΟΝΟΙΑ. Sic & in aliis M. Antoninus ac Verus simul in uno eodemque latere, vel etiam diversis ejusdem nummi lateribus exprimuntur.

Marci Aurelii & simul Faustinae Neocori sic plus semel in nummis occurrere videntur. Namque ut ille sub Sera-

pidis ita & hæc sub Isis habitu in iis quandoque simul comparent. De Faustina id magis clarum reddit, (præter alias rationes) quod *Cyziceni* & in M. Aurelii, & in Faustinae nummis *Neocori* compareant. Qui nummi tamen an eodem tempore utrisque, an vero diversis temporibus, cusi fuerint incertum est.

Interim Pergameni se sub Marco Aurelio scribunt *ter Neocoros*; ut, ΠΕΡΓΑΜΕΝΩΝ ΠΡΩΤΩΝ Γ. ΝΕΩΚΟΡΩΝ ΕΠΙ ΣΤ. ΑΥΡ. ΔΑΜΑΣΙΑΡ. Quod *πρώτων* tamen ad *πρωτείαν* inter urbes Asiaticas, spectare puto; non eò quod illi primi *Neocori* fuerint facti: uti ex aliis satis clare patet. Fuere igitur hi, ut credo, *Neocori* M. Aurelii, Lucii Veri, ac Faustinae. Sic rursus in nummo Marci Aurelii & Commodi (apud Occonem) Nicomedenses horum amborum tantum *Neocori* fuere, ut ex hac sequenti inscriptione liquet; ΝΙΚΟΜΗΔΕΩΝ ΔΙΣ ΝΕΩΚ. cum duobus scilicet templis & triremi in ipsorum medio. Cum tamen in Caracallæ nummo, in quo & tria templa comparent, habeatur ΝΙΚΟΜΗΔΕΩΝ Γ ΝΕΩΚΟΡΩΝ. Caracallæ nimirum, Getæ, ac Juliae Domnæ. De quibus Caracallæ nummis statim quoque loquar.

Hos vero *Nicomedenses*, ut Commodò Templum ac certamina dedicarent, a senatu obtinere, sicut Dio (de Sotero) his verbis testatur: καὶ διὰ τῆτο καὶ οἱ Νικομηδεῖς ἐ ἀγῶνα ἀγειν, ἐ νεῶν τῶ κομμίδεσ ὡδὲ τῆσ βελῆσ ἔλαβον. Et per eundem *Nicomedienses* impetrauerant a Senatu, ut *Certamina* celebrarent, templumque Commodò facerent.

Quin & ita Ephesii *bis Neocori*, sub Commodò fuere, (sicuti jam ante sub Antonino Pio, atque iterum sub Marco, ut vidimus) semel, ut existimo, ipsi Commodò, ac simul semel Crispinae. Quantumvis *Cyziceni* tantum semel, adeoque soli Commodò *Neocori* fuisse videantur.

De Severo, uti & de Julia Domna, jam supra plus semel

THIS PAGE IS LOCKED TO FREE MEMBERS

Purchase full membership to immediately unlock this page

HISTORY

Tens of thousands of important historical sources, many previously unobtainable, are now available for the first time with a Forgotten Books Full Membership.

Unlimited Access
\$8.99/month

Continue

*Fair usage policy applies

tis (ut in Oxoniensibus ΓΡΑΜΜΑΤΕΥΣ ΒΟΥΛΗΣ ΔΗΜΟΥ pro βουλῆς ἢ δήμου) extent. Etenim in ista inscriptione, aut incuria, aut compendii gr̄atia (ut dixi) ob spatii in nummi margine defectum, aut alia quapiam ex causa nobis nunc ignota, id accidisse quovis pignore decertare fere auserim. Ac forsitan istæ literæ κ & ο hic a præcedentibus separandæ fuerint; ac pro ο, (quod nunc apparet vel apparere videtur, temporis ruina) Α Ι substituendum.

Veruntamen hîc ipse nummus accuratius inspiciendus esset. Quicquid sit, nullibi videmus Smyrnenses denuo *Romæ neocoros* factos: ac plures occurrunt nummi, nempe diversis temporibus cusi, qui ab una parte habent hanc inscriptionem, ΙΕΡΑ ΣΥΝΚΛΗΤΟΣ, ab altera vero aut ΣΜΥΡΝΑΙΩΝ Γ. ΝΕ. ΕΠ. ΠΩΛΛΙΑΝΟΥ, aut simpliciter ΣΜΥΡΝΑΙΩΝ Γ. ΝΕΩΚΟΡΩΝ, simul cum effigie Isidis ac Nemeseos. Consideratione dignus quoque, in hac disquisitione, & nummus quem, ex Goltii Magna Græcia, profert Harduinus; qui ex una parte habet Romæ sedentis effigiem, cui coronam stans Virtus porrigit, cum inscriptione ΛΟΚΡΩΝ. ΝΕ. ΡΩΜΑ. ex altera parte Jovis caput cum epigraphe, ΝΕΩΚ. Quibus sane hi Locri (quos pro Locris, non Italicis, sed Græcis, cum Harduino habuerim) videntur se scribere Δις νεωκόρης, semel scilicet *Deæ Romæ*, semel *Dei Jovis*.

Neque usque adeo mirum in Julæ Domnæ nummis comparere *ter Augustorum* & simul *Romæ neocoros*. Quod tum maxime glisceret, quæ jam Aristidis Rhetoris ætate gliscere cœperat, ambitio illa inter Ephesios, Smyrnæos, ac Pergamenos (quibus & sese Sardiani intermiscuisse videntur, ut statim videbimus) qua se πρώτης singuli horum venditabant: unde & sub eadem Julia Domna habemus, & sub Caracalia, Herennio & Valeriano, ΠΕΡΓΑΜΕΝΩΝ ΠΡΩΤΩΝ ΤΡΙΣ ΝΕΩΚΟΡΩΝ. Quum autem sese Ephesi efferrent ob

ob *Dianam* suam, cuius perpetui *Neocori* erant, ac Smyrnenses ob *Romam* Deam, cui etiam perpetui *Neocori* dudum fuerant; nempe jam ab anno 558. Urbis conditæ: superaddidere hi quoque & in nummis & in marmoribus Η ΠΡΩΤΗ ΤΗΣ ΑΣΙΑΣ ΚΑΛΛΕΙ ΚΑΙ ΜΕΓΕΘΕΙ, &c. quæ jam supra adduxi: quibus iterum contrahentes Ephesii sibi illud μένων πρώτων Ἀσίας sibi adsciverunt: ac denique istud ΜΟΝΩΝ ΑΠΑΣΑΝ ΤΕΤΡΑΚΙ ΝΕΩΚΟΡΩΝ: quod sub Caracalla fecerunt, ac sub Alexandro Severo.

Etenim jam sub Commodō Smyrnæi se jactaverant hoc titulo: ΣΜΥΡΝΑΙΩΝ ΠΡΩΤΩΝ ΑΣΙΑΣ Γ. ΝΕΩΚΟΡΩΝ & ΣΜΥΡΝΑΙΩΝ ΠΡΩΤΩΝ Γ. ΝΕΩΚΟΡΩΝ ΤΩΝ ΣΕΒΑΣΤΩΝ. Porro sicut Ephesii (ut ad illos revertar) in nummis Macrini semel tantum fuere *Neocori*, indeliquere videtur, illos huic soli *Neocoros* fuisse: ac notandum ab illis posthabitas fuisse *Neocorias* præcedentium Augustorum, jam novo imperante: nisi is simul aliquorum ex his rationem haberi voluisset. Hinc etenim sub Elagabalo hi Ephesii tum simplici vice *Neocori* fuere, (cum nempe adhuc ipsi soli Templum dedicarent,) tum & τρις; quin & τετρακίς, prout alii aliæve huc assumerentur, iisque vel tribus, vel quatuor simul unicum, vel singulis contrà proprium Templum constitueretur. Etenim mihi probabile est (ob illa quæ de Alexandro Severo dicturus sum) sub hoc Elagabalo tandem & Marcum, & Severum, & Bassianum assumptos (seu sponte urbium, seu potius ipsius nutu mandative) eo quod ille quam maximè Antoninus haberi vellet: adeoque eos hinc *quater Neocoros* fuisse factos. eandemque rationem fuisse, cur etiam Nicæenses sub eodem quater ita *Neocori* facti fuerint; ut ex hac nummi, apud Harduinum, inscriptione patet: ΝΙΚΑΙΕΩΝ ΤΕΤΡΑΚΙ ΝΕΩΚΟΡΩΝ

Qui Elagabalus tamen ipse hinc post mortem excludebatur; sicut &, teste Lampridio, & *occisus est per scurras,*

& per plateas tractus est, & per cloacas ductus, & in Tiberim submissus est. Cui fere consentit Herodianus: nisi quod is illum a Prætorianis occisum affirmet.

Interim eo adhuc vivente Perinthii ΔΙΣ ΝΕΩΚΟΡΟΙ facti fuere: in ipsius scilicet honorem, atque uxoris *Julæ Paulæ*; cum qua in nummo S. C. cuso, media stante eosque conjungente Concordia, extant: Sicuti & in Severi quodam nummo Concordia stat inter fratres Caracallam ac Getam. At Sardiani, seu Sardienses, uti se jam sub Severo *Bis-Neocoros* scripserant hoc modo: ΕΠΙ. Ὶ. Ι. ΚΡΙΣΠΟΥ ΑΡΧ. ΣΑΡΔΙΑΝΩΝ ΔΙΣ ΝΕΩΚΟΡΩΝ *cum templo gemino, altero nempe Augusti, (ut Harduini verbis utar) Augustæ altero: quod in nummis frequenter usu venit: ita & hujus se Δις νεωκόρης scribunt: quamvis jam sub Caracalla se τρις νεωκόρης notassent; ut ΧΡΥΣΑΝΘΙΝΑ ΣΑΡΔΙΑΝΩΝ ΤΡΙΣ ΝΕΩΚΟΡΩΝ.*

At Alexandro Severo (qui tamen Antonini nomen rejecit) non solum Senatus Tempora decrevit; verum & *Antoninorum Tempora dedicari ab ipso iterato petebat* (excluso tamen ut dixi Elagabalo;) quod *Sacrum* istud nomen appellaret. Hinc enim ista, apud Lampridium, *Tempora Antoninorum Antoninus consecret*; sicut & illa (post jam rejectum ab illo Antoninorum nomen) *Tempora Antoninorum Alexander Augustus consecret.*

Quinam autem Antonini hic assumpti fuerint, ex sequentibus verbis liquet: *Injuriam MARCI tu vindica; injuriam Bassiani tu vindica. Pejor Commodus solus Helio-gabalus, nec imperator, nec Antoninus, nec civis, nec senator, nec nobilis, nec Romanus.* Quibus tunc paulò post sequuntur verba illa: *Antoninorum tempora Antoninus dedicet.*

Non mirum igitur, & hinc denuo Ephesios τέτρακίς νεωκόρης factos fuisse; ipsius, nempe, ac trium istorum Antoninorum: nam-

THIS PAGE IS LOCKED TO FREE MEMBERS

Purchase full membership to immediately unlock this page

Know Your Bible

Forgotten Books'
Full Membership
provides unlimited
access to more than
28,000 volumes of
Christian literature for
\$8.99/month

**HOLY
BIBLE**

Continue

*Fair use policy applies

quodam nummo Sardiani simpliciter *Neocori* dicuntur, in alio Nicomedienses *bis Neocori*, cum duobus Templis, uno scilicet Maximini, altero vero Maximi. Sicut hinc quoque, quod hujus illiusve urbis postulationibus plura pauciorave concederentur; atque hæc illave urbs quandoque magis ambitiosa aut potentior plura vel pauciora sibi postularet. Atque ita crediderim Ἐ κοινὸν Μακεδόνων δις νεωκόρης fuisse, semel Caracallæ, semel Plautillæ.

Si vero cuiquam mirum videtur, etiam Augustas in illorum numerum censerem, quibus νεωκροῦν tribuebantur; consideretis, non Augustos solos, in nummis ut Deos *Serapim* aliumve quemcunque, exhiberi, verum & Augustas, sub *Isidis*, *Dianæ*, *Junonis* aliarumque habitu, Illasque in inscriptionibus audire *Novam Cererem Vestamve Matrem*, &c. æque atque Caracalla & Geta in nummis ΝΕΟΙ ΗΛΙΟΙ; quin etiam ut tales cum earum maritis facie obversa in nummis conspici: denique (sicut jam sæpius exempla exhibui) ipsarum nummis vocem νεωκόρων insculptam: quod ob quas alias causas, quam quod tales urbes, in quarum nummis istæ sic comparent, ipsarum *Neocoræ* essent, contigerit, plane non video. De Tiberii Matre (ne alia afferam) id sane perspicuum satis esse puto; uti & certò certius de Româ Dea.

Nec ullatenus dubitandum puto de *Mammæa* Alexandri Severi matre; ut quæ non tantum unâ cum ipso in nummis extat; sed de qua etiam Lampridius: *In matrem Mammæam unicè pius fuit; ita ut Romæ in palatio faceret diætas nominis Mammææ; puellas & pueros, quemadmodum Antoninus Faustinianas instituerat, Mammæanas & Mammæanos instituit.* Verum hæc eruditioribus satis nota sunt: quare deveniamus ad *Gordianum Pium*; qui in nummis non tantum una cum Serapi obversa facie apparet, verum & cum *Tranquillina*; cuique non tantum *Cyziceni* ac *Sardiani* simplici vice *Neocori* videntur fuisse, (prout ex nummorum inscrip-

scriptionibus liquet) sed Nicomedienses etiam *bis*; (sicut & in alio nummo Sardiani quoque *bis*;) quin & Ephesii, & Smyrnenfes *ter*. Priores nempe soli Gordiano, Ephesii vero huic & *Tranquillinae*; Smyrnenfes forsan tribus simul Gordianis, hunc honorem exhibuerint.

Porro in Philippi nummis habemus quoque Γ. ΝΕΩ. quæ tres *Neocoriæ* procul dubio ad ambos Philippos patrem ac filium, simulque & ad Otaciliam Severam, illius uxorem, hujus vero matrem, spectant: nisi quod, cum cives Thessalonicenses solum, in nummistam Philippi patris, quam etiam Otaciliæ Severæ; atque Ephesii in nummo Philippi filii, se scribunt ΔΙΣ ΝΕΩΚΟΡΩΣ, id vel ad Patrem atque Otacilium, vel ad Patrem simul cum filio, spectet: cum & Pater & filius simul Const. simul Augusti fuerint, simulque Ludos Sæculares ediderint; sicut & Philippus senior, & Otacilia in unis iisdemque nummis capitibus adversis comparent: quin & extat nummus Nicomediensium in quo hic sub Serapidis, illa sub Isidis forma exprimuntur, cum inscriptione hac: ΝΙΚΟΜΗΔΕΩΝ ΔΙΕ ΝΕΩΚΟΡΩΝ. Præterea Celeberrimus Gisbertus Cuperus, in epistola ad me data, observat, quamvis Harduinus in nummis Elagabali, Philippi filii, ac Valeriani Δ pro τέτρακις legat, tamen non deesse eruditos, qui ibi ΔΙΣ tantum, non τέτρακις, legant: atque ad Illustrem illum Ez. Spanhemium mihi præcipue respicere videtur. Nec sane aliter mihi intelligenda videtur hæc inscriptio: ΚΟΙΝΟΝ ΜΑΚΕΔΟΝΩΝ Δ. ΝΕΩΚΟΡΩΝ ΟΛΥΜΠΙΑ. nempe, *Commune Macedonum BIS Ædituorum* [Augg. sc] *Olympia*.

. Occurrit nunc nobis *Decius*; in cujus nummo quodam habemus ΝΙΚΟΜΗΔΕΩΝ ΔΙΕ ΝΕΩΚΟΡΩΝ. Quosnam vero illud ΔΙΕ spectet obscurum non esse potest; quod in alio ipse & filius Herennius Etruscus, unico in latere, faciebus adversis, occurrant. Quamvis istud quoque in aliis videamus, quorum nullæ νεωκωρειας, quod sciam, commemoran-

morantur: ut *Triboniani Galli*, qui cum filio Volufiano sic ab Antiochensibus exprimitur. Atqui occurrit quoque Decii hujus nummus cum inscriptione hac, ΕΠΙΣΚΟΜ. Φ. ΓΑΥΚΩΝΟΣ ΠΕΡΓΑΜΕΝΩΝ ΠΡΩΤΩΝ Γ. ΝΕΩΚΟΡΩΝ, idque inter nummos maximæ moduli a Celeberrimo numismatario Vaillantio editos: nempe fuere hîc Pergamener *Neocori*; semel ipsius *Decii*, semel *Herennii*, semel denique *Barbiæ Orbianæ*; quæ uxor Decii, ac mater Herennii fuit.

Interim Vaillantius ad istum nummum hæc sequentia notat: *A Pergamenis cusus est nummus Trajano Decio. Hi se primos Asiæ scilicet, & ter Neocoros inscribunt; non quidem ab hoc principe factos, cum vix triennium imperii inchoaverit; sed hos titulos ab aliis Augustis, ut supra dictum est, acceperant.*

Verum enim vero ex ipsius, & aliorum nonnullorum Doctissimorum virorum, hypothesei urbes (ut ipsius exemplo jam supra de Ephesiis adducto utar) ex. gr. Ephesus, sub Nerone primâ vice Νεωκόρη facta, sub Adriano bis *Neocora* exstitit, ac tertiâ sub Caracalla, &c. quod si ita procedere debuit, jam sub Valeriano deciesquingies ac pluries, *Neocora* esse debuit. At jam sub diversis principibus se *ter Neocoros* inscripserant Ephesii, post vero sub aliis, aut simpliciter *Neocoros*, aut etiam *bis*: quin contra *quater*, non addito. Ἐϋϋ' Ἀπλέμιδ. quare objectio illa quam ibi sibi ipse facit, simul cum solutione corrui.

Quod autem alteram illam opinionem aliorum etiam magnorum virorum attinet; quod nempe sub uno eodemque Imperatore, ratione annorum imperii ipsorum, Νεωκορέλαι numero accreuerint; illa certe destruitur per hunc unicum Decii nummum, quo Pergamener *ter Neocori* fiunt. Ac certe, si aliàs ista ratio valeret sub istis Imperatoribus qui per XV. aut viginti annos imperarunt, jam hæc aut illa urbs quæ primo

THIS PAGE IS LOCKED TO FREE MEMBERS

Purchase full membership to immediately unlock this page

HISTORY

Tens of thousands of important historical sources, many previously unobtainable, are now available for the first time with a Forgotten Books Full Membership.

Unlimited Access
\$8.99/month

Continue

*Fair usage policy applies

male faciat. Certe Sardianos *ter neocoros* in Saloninæ nummis sese ostentare firmat Harduinus nummo e Cimelio Regio, in quo, in uno latere habetur, ΣΑΛΩΝ ΧΡΥΣΟΓΟΝΗ ΣΕΒ., in altero verò ΕΠΙ ΡΟΥΦΟΥ ΑΣΙΑΡ. ΣΑΡΔΙΑΝΩΝ Γ. ΝΕΩΚΟΡΩΝ. Quamvis sub eodem Rufo Asiarcha, sub quo ambo hi nummi cusi sunt, hi Sardiani (in nummo sc. Valeriani Salonini) simpliciter ΝΕΩΚΟΡΟΙ audiant: ut ΕΠ. ΔΗΜ. ΡΟΥΦΟΥ. ΑΣΙΑΡΧ. ΣΑΡΔΙΑΝΩΝ ΝΕΩΚΟΡΩΝ: sicut & Smyrnæi, & Ephesii: dum interim *Nicomedienses se bis Neocoros* scribebant. Interim in Saloninæ nummis Ephesiorum quoque & simpliciter, & ΔΙΣ ΝΕΩΚ. reperitur. ex quibus qui priores qui posteriores cusi, licet incertum, probabile tamen est; numerum tempore atque adulatione, &c. increvisse.

Sicut autem ille Nicomediensium ad Gallienum ac Saloninam spectasse videtur; sic puto istos Sardianorum, ad Gallienum & Saloninam, & Valerianum Juniorem, spectasse. Nec minus illos Gallieni Senioris, in quibus, cum Nicomediorum, tum Smyrnæorum *tria Tempia* unico in singulorum latere extant, ad tres simul principes referrem, cum Celeberrimo Patino; qui tam de uno quam de altero nummo ita loquitur: *Tria Tempia quid indicent præter Nicomediensium reverentiam erga suos Imperatores patrem Valerianum & filios, Gallienum & Valerianum non satis video. Idem fere occurrit in Smyrnæensium nummis, quorum simile puto fuisse consilium.*

Neque sane abs re; cum in unoquoque nummo tribus istis templis circumscripta sint hæc: ΝΙΚΟΜΗΔΕΩΝ ΤΡΙΣ ΝΕΩΚΟΡΩΝ & ΣΜΥΡΝΑΙΩΝ Γ. ΝΕΩΚ. &c. At Harduinus pag. 355. ΝΙΚΟΜΗΔΕΩΝ ΔΙΣ vel ΤΡΙΣ ΝΕΩΚΟΡΩΝ *passim in nummis. In Gallieni nummo templa terna insculpta, ob honorem Gallieni, Salonini, qui Gallieni. F. & ipse Cæsar, & Valeriani, qui Gal-*

Gallieni frater, pariterque Augustus: aliter frustra sentiente Patino.

Nec minus & sub hoc Gallieno *se ter & quater*, characteribus Γ . & Δ , in nummis quibus *Diana Venatrix* insculpta erat, inscribere. Quod Δ , si pro *quater*, seu *τέτρακις* habendum sit, ad Valerianum seniore, & Gallienum, & Saloninum, & denique Valerianum Gallieni fratrem referendum fuerit: nisi malimus, excluso posteriori Valeriano, pro hoc includere *Saloninam*, sive *Chryfogonam*; de qua jam supra locutus sum; vel alias *νεωκορῆα Dianæ*, cujus Venatricis imago in nummis illis extat, hic assumenda esset: quod tamen minus puto, tum ob istum nummum, cui Γ . ΝΕΩΚΟΡΩΝ inscriptum est, tum ob illum Caracallæ, cui in una parte Geta ac Caracalla, in altera duæ statuæ equestres sunt cum inscriptione, ΕΦΕΣΙΩ ΔΙΣ ΝΕΩΚΟΡΩΝ ΚΑΙ ΤΗΣ ΑΡΤΕΜΙΔΟΣ: quod nempe Ephesii, cum simul istam Dianæ *νεωκορῆαν* celebrarent, id sic expresse adderent: ut & alibi in *τῆς καὶ τῆς Ἀρτεμίδος*.

Pergenes autem Cornelii Salonini consecrationem in nummo exhibuisse, atque ut ipsius *νεωκόρης* Ludos quoque illi celebrasse ostendit ille, qui apud Patinum habetur, cujus in uno latere caput ipsius, ac sub ipso aquila, Consecrationis indicium, extat, in altero verò mensa cum urna illi superposita & inscriptione ΠΕΡΓΑΙΩΝ ΝΕΩΚΟΡΩΝ. Quæ *νεωκόρῆα* cum Ludis instituta occasione hujus Consecrationis facta videtur.

Quod porro *Cornelium Saloninum* attinet; hujus *Neocoros* sese tum *ter* tum Δ (sive id *δὶς*, sive *τέτρακις* interpretandum) scribere. Ita enim in nummis videmus ΕΦΕΣΙΩΝ Γ . ΝΕΩΚΟΡΩΝ, & ΕΦΕΣΙΩΝ Δ . ΝΕΩΚΟΡΩΝ. Si vero Δ pro *τέτρακις*, *Valerianus Junior*, *Salonina*, *Gallienus*, ac *Saloninus* ipse hîc intelligendi fuerint: vel si pro *bis*, forsan Saloninus cum patre Gallieno, aut matre

Salonina; quamvis id potius de Gallieno cogitem. Quin & Licinii Valeriani, Gallieni fratris, se quoque τοῖς νεωκόροις hi iidem scripsere Ephesii.

Quod itaque sub uno eodemque Imperatore eadem urbes (ex. gr. Ephesus) nunc simpliciter, seu *semel*, nunc *bis*, nunc *ter*, nunc vero *quater Neocori* dicantur inde esse videtur, quod (ut supra dicere cœpi) aut isto tempore quo jam simpliciter τοῖς νεωκόροις scribebant, solius Imperatoris, sive Augusti, facti essent *Neocori*; ac temporis tractu, Imperatorisque aut Senatûs indultu, fierent *bis*, imo *ter*, quin & aliquando *quater Neocori*: adaucto sic indultu seu permissu, ambitione, atque adulatione, æmulationeque erga alios, numero *Neocoriarum*. Fieri tamen quoque potuit, ut urbes quæ se jam ante *bis terve Neocoras* scripserant, se post simpliciter scripserint *Neocoras*; quod jam per alios nummos ipsorumque inscriptiones satis notum esset, illas *pluries* esse *Neocoras*: quod tamen, si verum, rarò admodum contigisse credo.

Multæ sane urbes *semel tantum Neocoræ* factæ non ulterius numero pervenerunt, aut pertenderunt: cum tamen sub iisdem Cæsaribus aliæ *bis, ter quaterve Neocori* fierent: sive quod non tanta ambitione aut adulatione laborarent, indeque unico *Neocoratu* contentæ fuerint; cum id potius dicis gratiâ peterent; vel simili cum aliis gratia non valerent; vel denique facultates deessent, talia (præsertim si Ludi ac Certamina accederent) sumptuosius celebranda: quod tamen de omnibus urbibus non temere (saltem de Antiochensibus similibusque) asserendum.

Quin nec omnes Græciæ aut Asiæ urbes *Neocoræ* factæ fuerunt, illudve nomen ambiisse videntur: ut Athenienses, multæque aliæ: quæ potius sub aliis nominibus, aliive titulis, Imperatores demereri voluere. At Asianæ civitates maxime hac laborarunt ambitione, paucæque præter illas in
Græ-

THIS PAGE IS LOCKED TO FREE MEMBERS

Purchase full membership to immediately unlock this page

Know Your Bible

Forgotten Books'
Full Membership
provides unlimited
access to more than
28,000 volumes of
Christian literature for
\$8.99/month

**HOLY
BIBLE**

Continue

*Fair use policy applies

Augusti vel *Augustorum*, prout unicam, pluresve *neocorias*, sub hoc illove jam rursus obtinuerant: oblitteratis, ut plurimum, præcedentium Imperatorum ejusmodi titulis: dum interim *Ephesus*, *Smyrna*, similesque *perpetuæ Neocoræ* sive *Dianæ*, sive *Romæ Deæ*, permanerent.

Ea autem ratio quæ erat urbium *Neocorarum*, eadem quoque fuit *Sacerdotum Neocororum*, apud *Ephesios*, *Smyrnenses*, *Alabandenses*, earumque eatenus similes: ut qui jam nominatarum *Dearum* *Æditui* seu *Neocori perpetui* erant. Sicut contra hujus illiusve *Augusti*, vel horum illorumve *Augustorum* tamdiu, quamdiu istorum *Neocoriæ* perdurabant. Post quas abolitas, vel iidem homines, vel alii istorum loco delecti, denuo illorum qui jam imperium adepti erant *Neocori* (sive unius, sive plurium simul) fiebant; prout urbes, quibus tales fuerant *Sacerdotes*, denuo fierent *Neocoræ*. Cum interim & hi iidem *Sacerdotes*, simul & aliorum *Sacerdotiorum* honore quandoque gauderent. Sic nempe Τ. ΑΝΤ. ΑΛΦΗΝΟΣ ΑΡΙΓΝΩΤΟΣ Imperatoris *M. Aurelii Antonini Sacerdos ac Neocorus* fuit, ac simul ΕΠΙ ΚΕΝΣΟΝ. ΤΟΥ ΣΕΒΑΣΤΟΥ, ΚΑΙ ΝΕΩΚΟΡΟΣ ΤΗΣ ΛΑΜΠΡΟΤΑΤΗΣ ΚΥΣΙΚΕΝΩΝ ΜΗΤΡΟΠΟΛΕΩΣ.

Talis etiam, procul dubio fuit ille *Septimius Tryphon*, de quo jam supra locutus sum, cum inscriptionem illam, ΥΠΕΡ ΣΩΤΗΡΙΑΣ ΚΑΙ ΝΙΚΗΣ &c. illustrare conarer: uti & iste *Aulus Clodius Erennianus*, qui erat *Neocorus Pergamenorum*: tum & ille, qui, in fragmento marmoris detricto hoc sequenti (atque apud *Sponium Miscell. Erud. Antiq. pag. 355.*) si bene verba capio, *Sebastophantes Cæsaris* [*Giberii Claudii Neronis*] & *Deæ Romæ, & Dei Jovis Patrii*, &c. erat.

. . . ΟΣ ΕΝ ΤΟΙΣ ΕΠΙ ΤΗΣ ΑΣΙΑΣ
 ΤΙΒΕΡΙΟΥ ΚΛΑΥΔΙΟΥ ΗΡΩ . . .
 ΚΑΙ ΣΕΒΑΣΤΟΦΑΝΤΟΥ ΚΑΙ
 ΘΕΑΣ ΡΩΜΗΣ ΚΑΙ ΘΕΟΥ
 ΔΙΟΣ ΠΑΤΡΩΟΥ ΑΥΤΟΚ. . . .
 ΜΕΓΙΣΤΟΥ ΠΑΤΡΟΣ ΤΗ
 . ΤΟΥ ΣΥΜΠΑΝΤΟΣ ΑΝ. . . .
 . ΕΙ ΜΑΡΚΟΣ ΑΙΦΟΥΛΑΝΟΣ
 ΑΝΘΥΠΑΤΟΣ ΑΠΟ ΤΗΣ
 ΝΕΡΩΝΟΣ ΚΑΙΣΑΡΟΣ ΠΡΟ
 ΠΑΡΧΕΙΑΝ ΚΗΔΕΜΟΝΙ
 ΑΙ ΔΥΣ ΜΕΓΙΣΤΟΝ ΗΘ . . .
 ΟΜΙΣΑΣ . . . ΤΟ ΤΗ
 ΠΛΙΝΟΥ . . . ΔΙΚΑ.

Quin & *Gainus* ille, de quo etiam infra, quando de
Hierophantis agam, ulterius loquar; ubi eum videbimus
 ΑΡΧΙΕΡΕΑ ΤΟΥ ΚΟΙΝΟΥ ΤΩΝ ΓΑΛΑΤΩΝ, ΓΑ-
 ΛΑΤΑΡΧΗΝ & ΣΕΒΑΣΤΟΦΑΝΤΗΝ, huc pertinet:
 denique & iste, qui primùm jam, bonitate in Rempublicam
 literariam Amplissimi G. Cuperi, lucem publicam hîc aspi-
 cit, *Marcus Aurelius Charidemus Julianus* ΝΕΩΚΟΡΟΣ
 ΤΩΝ ΣΕΒΑΣΤΩΝ.

Nunc porrò considerandum restat, an ac quomodo unæ
 eædemque urbes quandoque diversis temporibus, aut *semel*
 tantum, aut *bis*, aut *ter*, aut denique *quater*, *Neocoræ*
 fuerint. Nempe Philadelphenses, sub Decio, diversis tem-
 poribus.

poribus *Neocori* fuerunt, uti liquet ex inscriptionibus, quæ Decii hujus nummis impressæ leguntur; ex. gr. ΕΠΙ ΑΥΡ. ΡΟΥΦΕΙΝΟΥ ΑΡΧ. ΦΙΛΑΔΕΛΦΕΩΝ ΝΕΩΚ. ΕΦΕ-
 ΣΙΩΝ ΟΜΟΝΟΙΑ; & ΕΠ. ΑΥΡ. ΡΟΥΦΕΙΝΟΥ ΑΡΧ. ΤΟ Β. ΦΙΛΑΔΕΛΦΕΩΝ ΝΕΩΚΟΡΩΝ Quin & sub Hadriano, ΑΔΡΙΑΝΗΣ ΤΑΡΣΟΥ ΜΗΤΡΟΠΟ-
 ΛΕΩΣ ΝΕΩΚΟΡΟΥ ΚΥΔΝΟΣ & in alio rursus nummo, ΑΔΡΙΑΝΗΣ ΤΑΡΣΟΥ ΜΗΤΡΟΠΟΛΕΩΣ ΝΕΩΚ. Atque ita quoque in Juliae Domnae nummis, sicut & Caracallæ, Smyrnenses quinquies, vel pluries etiam inscribunt (ubi hæc *ἑξακοετία* quinquennales esse sic non potuere) ut, ΣΜΥΡΝΑΙΩΝ ΠΡΩΤΩΝ ΑΣΙΑΣ Γ. ΝΕΩΚΟΡΩΝ; uti & (sicut jam supra habuimus) ΣΜΥΡΝΑΙΩΝ Γ. ΝΕΩΚΟ. καὶ ΘΕΑΣ ΡΩΜΗΣ. Et sunt tamen hujus Juliae Domnae nummi, quibus inscribere ΣΜΥΡΝΑΙΩΝ ΠΡΩΤΩΝ ΑΣΙΑΣ Β. ΝΕΩΚΟΡΩΝ. Ephesii quoque sub Heliogabalo ter, diversis temporibus comparent Δ. ΝΕΩΚΟΡΟΙ; cum tamen & sub eodem ΤΡΙΣ ΝΕΩΚΟΡΟΙ fuerint. Similia fere & de aliis pluribus urbibus ostendi possent. Hæc autem faciunt, meo iudicio, illustrandis istis inscriptionibus, ΚΟΙΝΟΝ ΜΑΚΕΔΟΝΩΝ Β. ΔΙΣ ΝΕΩΚΟΡΩΝ sub Caracalla; & ΠΕΡΓΑΜΗ. ΔΙΣ ΝΕΩΚΟΡΩΝ Β.

Nimirum non necesse erat, istud Β. seu *bis* ita addere, si post illud primum bis, semper *Bis Neocori* mansissent: nisi velimus, cum amplissimo Cupero, hæc (ut de Macedonibus nunc loquar) denotare *Macedonas secundas bis Neocoras*, vel *Macedoniam secundam bis Neocoram*. Cujus Amplissimi viri verba ex epistola eruditissima ad me data huc, quod maxime mihi ad rem facere videantur, non possum non afferre. Sunt vero hæc sequentia: *Notum est Macedoniam a Paulo Emilio divisam esse in quatuor provincias, vel partes; Liv. L. 45. c. 29. Hæ partes erant 4. totidem respublicæ, de communi consultan-*
tes,

THIS PAGE IS LOCKED TO FREE MEMBERS

Purchase full membership to immediately unlock this page

HISTORY

Tens of thousands of important historical sources, many previously unobtainable, are now available for the first time with a Forgotten Books Full Membership.

Unlimited Access
\$8.99/month

Continue

*Fair usage policy applies

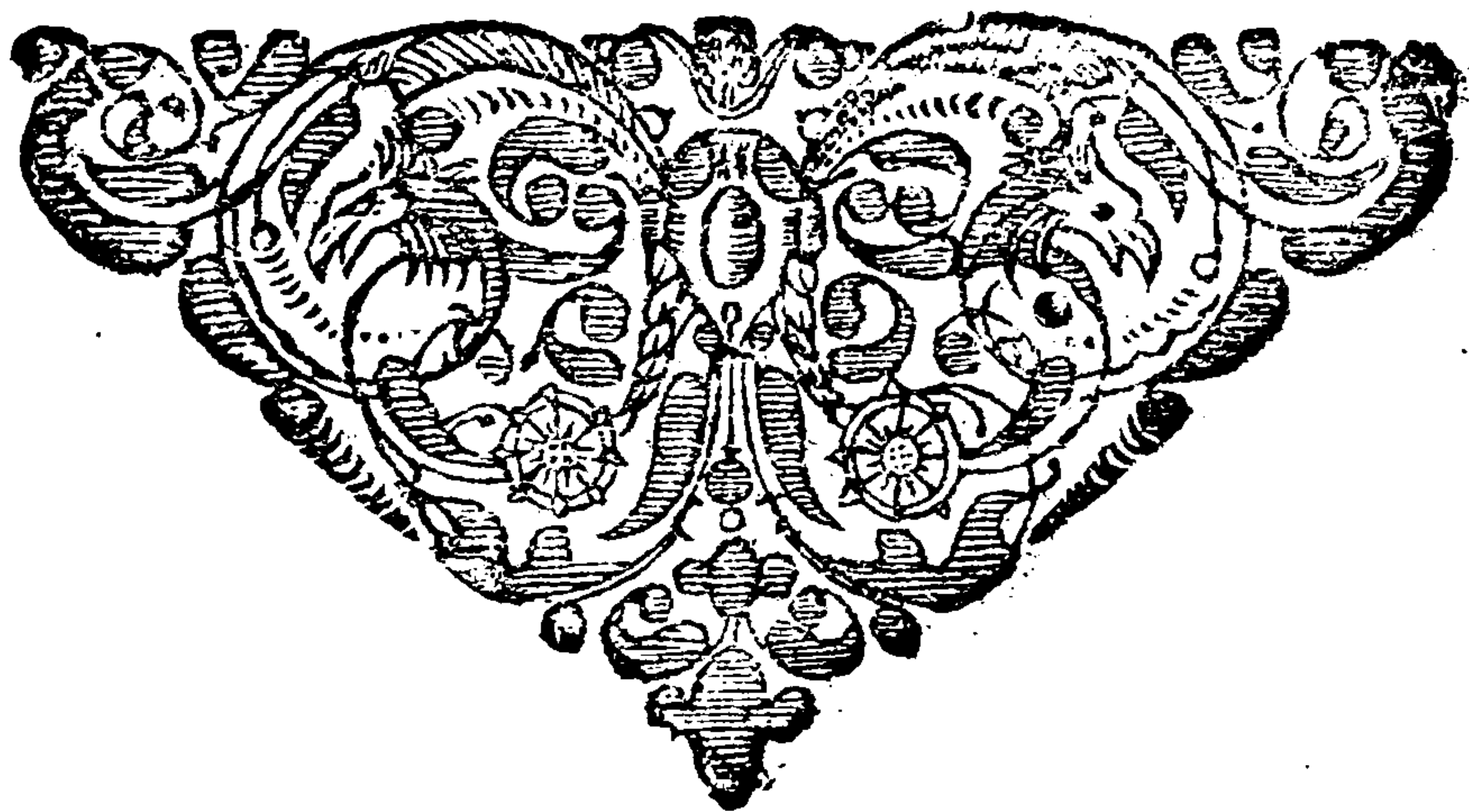
mo) Ephesii simplici νεωκέρῃ appellatione se jactant: in cuius tamen alio nummo Smyrnaei τῆς νεωκέρῃ titulo superbiunt; ut, ΕΠΙ. C. ΙΠΠΟΛΕΙΤΟΥ ΣΜΥΡΝΑΙΩΝ ΠΡΩΤΩΝ ΑΣΙΑΣ Γ. ΝΕΩΚΟΡΩΝ ΤΩΝ ΣΕΒΑΣΤΩΝ.

Verum enim verò, ut adhuc aliquid super Macedonibus addam, minime credo istas ipsorum νεωκέρῃ ad Alexandrum Magnum; illiusque tempora, referendas esse: ut quibus adhuc iste titulus ignotus erat; ac nullo modo Macedonia in provincias divisa: sed ad Imperatorem Caracallam: quantumvis Celeberrimus Patinus illas isti Alexandro videatur adscribere. Macedones enim non in tantum adulabantur Regi, qui pro Ammonis filio haberi volebat. Hinc enim Curtius hoc modo loquitur: *Et Macedones, assueti quidem Regio imperio; sed majore libertatis umbrâ quam ceteræ gentes, immortalitatem affectantem contumacius, quam aut ipsis expediebat, aut Regi, adversati sunt.*

Bassianus autem ille Caracalla, seu mavis Antoninus, & pro Deo, & pro Alexandro Magno haberi voluit. id, præterquam ex Spartiano, ita ex Dione Cassio patet: Περὶ δὲ τῷ Ἀλέξανδρον ἔγωγε πῶς ἐπέθηκε, ὥστε καὶ ὄπλοις ποσὶ καὶ ποτηρίοις, ὡς καὶ ἄλλαις γεγονόσι χρῆσασθαι, ἔπεσεν καὶ εἰκόνας αὐτῶν πολλὰς ἐν τοῖς στρατοπέδοις, καὶ ἐν αὐτῇ τῇ Ῥώμῃ στήσαι. Φαλαγγὰ τε πινὰ ἐκ μόνων τῶν μακεδόνων ἐς μυριάδας ἔξακιοχιλίους συντάξαι, ἔταυτὴν Ἀλεξάνδρου τε ἐπωνομάσαι, ἔτα τοῖς ὄπλοις, αἷς ποτε ἐπ' ἐκείνους ἐπέχρηστο, ὄπλισσαι ταῦτα δ' ἦν κράνθη ὠμοβόειον, θώραξ λυγρὸς τρίμηλον, ἀσπίς χαλκῆ, ἰδίου μακροῦ, αἰχμὴ βραχεῖα, κρηπίδες, ξίφος. καὶ ἔδδ' ταῦτα μέντοι αὐτῷ ἐξήρκεσε, ἀλλὰ καὶ αὐτὸν ἐκείνον ἕωον Ἀυγύστον ἐπεκαλεῖτο. καὶ ποτε καὶ τῇ βαλῇ ἐχραψεν, ὅτι ἐς τὸ σῶμα αὐτοῦ τῷ τῷ Ἀυγύστου εἰσῆλθεν, ἵνα, ἐπειδὴ ὀλίγον ὅτε χρῆνον ἐβίω, πλείονα αὐτοῦ δὲ ἐκείνους ζήσει. *Alexandri autem adeo dementi studio ducebatur, ut etiam armis. ὅς ποσὶ quibusdam, quasi illius fuissent, uteretur. eique complures statuas in castris, atque adeo in ipsa urbe collo-*

caverit; comparaveritque Phalangem ex solis Macedonibus, in qua erant hominum sedecim millia, eamque phalangem Alexandri cognominavit, & iis armis, quibus olim Alexandri temporibus usi fuerant, eosdem instruxerit. Hæc erant galea ex crudi bovis corio, thorax ex lino triplex, scutum ex ære, hasta longa, cuspis brevis, crepida, gladius. Nec his contentus eundem illum Orientalem Augustum appellabat: scripsitque aliquando ad Senatum, animam Alexandri in corpus Augusti introisse: ut quoniam tunc illi fuerat vita brevis, in hoc viveret diutius. Hæc Dion, quæque plura ibi (lib. LXXVII.) æque stolta atque insana reperire lector poterit.

Non mirum igitur Alexandri caput, quibusdam nummorum ipsius fuisse impressum, quibusdam, Bucephalum; quin & quibusdam Alexandri Bucephalum domantis effigiem.

DISSERTATIO QUINTA

DE

Stephanephoris, Prytanibus, Strategis, & Scribis, seu ΓΡΑΜΜΑΤΕΥΣΙ
Græcorum.

CAPUT I.

De quibus qualibusque στεφανηφόροις hic Sermo sit; ac quale istud fuerit munus, seu Sacerdotium. Hos namque Stephanephoros cum apud Magnesios, tum apud Tarsenses, tum & apud plures alios, obtinuisse. Etiam Epicureos Sacerdotia administrasse. Qualimodo hi Sacerdotes electi (Secundum Platonem) apud Magnesios. Stephanephoros hos tum aliorum Deorum, tum & Augustorum fuisse. De Julia Domna Novâ Cerere, &c. Stephanephoros simul & aliis perfunctos fuisse Sacerdotiis, ut Pontificatu, sive ἀρχιεπισκοπήν, &c. quin & Magistratu: cum tamen quatenus essent Stephanephori, fuerint solum Sacerdotes: quamvis contrarium asserat Reinesius; istaque occasione pauca hic inseruntur de Harmostis. Annuum munus hos Stephanephoros gessisse. De Corona aurea, alioque illorum vestitu, (per totum caput, hinc inde.) Scenicis illos apud Græcos, ut videtur, præfuisse: qua occasione, & de τεχνίταις, sive Artificibus Dionysiacis, ac de Scenicis Latinorum; quænamque illorum differentia a Græcis fuerit, &c.

THIS PAGE IS LOCKED TO FREE MEMBERS

Purchase full membership to immediately unlock this page

Know Your Bible

Forgotten Books'
Full Membership
provides unlimited
access to more than
28,000 volumes of
Christian literature for
\$8.99/month

**HOLY
BIBLE**

Continue

*Fair use policy applies

illud Panathenæa appellasse: tum & Baccho Choopotæ hostias immolasse, sicque [Atheniensium more] Congiorum festum [quod apud Athenienses illos, mense Athesterione, vel, ut alii, Pyanepsione agebatur] celebrasse.

Quæ non obscure indicare videntur, eum ibi summum gessisse Pontificatum; quod sic religioni νόμον ac modum statuerit; sibi que ita licuerit per ejusmodi festa ibi instituta, Patriæ suæ rituum ac consuetudinum tristem memoriam recolare, atque æmulari; occasione nempe istius Σεφανηφορίας.

Videmus ex hisce *Stephanephoros* non vulgaris notæ *Sacerdotēs* fuisse. Quod & magis clare apparere videtur ex *Lysia* isto, apud *Athenæum* (libro *IV.*) qui occasione istiusmodi *Sacerdotii* tyrannidem invalit, perpetuumque imperium politicum, apud *Tarsenses*, pro anniversario *Sacerdotii* munere occupavit: sicut ex hisce verbis videri potest: καὶ τὰρ οὗτος δὲ Ἐπικύρειος Φιλόσοφος ἐτυράννησε Λυσίας ἰνομαι. εἰς ὑπὸ τῆς πατρὸς Σεφανηφόρου αἰρεθείς, τὰτ' ἔστιν ἱερῶς Ἡρακλέους, οὗκ ἀπέτιθετο τὴν ἀρχὴν, ἀλλ' ἐξ ἱματίου τύραννος ἦν. πορφύρεον μὲν μεσόλευκον χιτῶνα ἐνδεδυκώς, χλαμύδα δὲ ἐφεστρίδα περικελευμένον πολυτελεῖ, ἔτι ὑποδάμνος λευκὰς λακωνικὰς, Σεφάνον δὲ δάφνης χυσοῦς ἐσεμμένον. *Fuit & Tarsi Philosophus Epicureus, qui ibi tyrannidem invasit: qui que a civibus suis electus Stephanephorus, i. e. Herculis Sacerdos, regimen istud non deposuit [eove Sacerdotio se minime abdicavit.] Sed occasione vestimenti tyrannidem exercuit; dum tunicam purpuream indutus, albo colore distinctam, & sagum, seu paludamentum [hinc apud Herodianum lib. VII. Gordiano χλαμύδα πορφύρεα περικελευμένον quod id paludamentum esset Imperatorium] sumptuosum [forsan auratum aut argento variegatum qualia apud Virgilium reperimus,] Laconicisque albis calceatus, coronam lauream ex auro gestaret. Quales coronas Tertullianus, de Idololatriâ, Sacerdotibus Provincialibus tribuit.*

Miretur hîc forsan aliquis Epicureum Herculis Sacerdotem. At simile exemplum habemus, in festivissimo illo dialogo Luciani, qui *Symposium*, vel *Lapithas*, nomen habet: quem locum quin huc afferam mihi temperare nequeo. est igitur hic sequens: Ἐἵτα ἐνεδιάζετο, πότερον ἢ πρέτερον Ζενόθεμι τὸ Σταῖκόν ὅτε γέροντα, ἢ Ἑρμῶνα τὸ ἱπικύρειον. ἱερεὺς γὰρ ἦν τοῦ Ἀνάκθιν, καὶ γένος τῶ πρώτου ἐν τῇ πόλει. ἀλλὰ ὁ Ζενόθεμις τὴν ἀπορίαν ἔλυσεν. εἰ γὰρ με, φησὶν, ὦ Ἀριστάνετε, δεύτερον ἄξις Ἑρμῶνα, τῆς γὰρ αἰδέος, ἵνα μηδὲν ἄλλο κακὸν εἶπω, ἱπικερεῖς, ἀπειμι. ὅλον σοι τὸ συμπόσιον καταλιπὼν καὶ ἅμα τὸ παῖδα ἐκάλει, καὶ ἐξιόντι ἐώκει. καὶ ὁ Ἑρμῶν, ἔχε μῦθον, ὦ Ζενόθεμι τὰ πρώτα, ἔφη. ἀτὰρ εἰ καὶ μηδὲν πῖ ἕτερον, ἱερεῖγε οἶνε, ὑπεξίστασθαι καλῶν εἶχεν, εἰ καὶ τὸ ἱπικερεῖς πάνυ κατεπεφρόνηκας. ἰδέλασα, ἦ δ' ὅς ὁ Ζενόθεμις, Ἑπικερεῖον ἱερέα. καὶ ἅμα λέγων, κατεκλίνετο καὶ μετ' αὐτὸν ὁμοῦς ὁ Ἑρμῶν. *Tum amovigi cœpiti, utrum altero priorem oporteret accumbere, Zenothemim-ne Stoicum, quippe senem, an Hermonem Epicureum. Nam hic erat Castoris ac Pollucis sacerdos, & nobilissimæ inter cives familiæ. Verum eam hæsitacionem solvit Zenothemis. Si me, inquit, Aristenete minoris Hermone ducis, viro videlicet isto, ut ne quid aliud mali dicam, Epicureo, discedo, totumque convivium vobis relinquo. Et puerum illico tanquam discessum parans, advocat. Tum Hermon, priores partes, inquit, habe Zenothemi: quamquam & si nihil aliud, vel hoc nomine par erat conieci, quod sacerdos sim. Rideo inquit Zenothemis, Sacerdotem Epicureum; simulque cum dicto accubuit: ac post illum itaque Hermon.*

Quemnam autem in finem aut serio, aut simulatè, etiam Sacerdotia Epicurei obierint, & Sacrificia fecerint, aliosque ritus religiosos peregerint: & an non hi iidem fere fuerint inter Gentiles, quod Sadducæi inter Judæos; cum ex ipsorum dogmatibus, tum ex istis quæ de utrisque tam Gentiles Scriptores, quam Judaici tradunt (imprimis Josephus) considerandum lectori relinquo.

Erant igitur, ut ad propositum redeamus, hi *Stephane-*
phori Sacerdotes, suarum urbium quasi *Pontifices Maximi*,
 & vel *Herculis*, vel alijs, cujuscunque demum Dii Deæve;
 ut *Apollinis* & *Solis*, apud *Magnesios*: de quibus ita
 Plato, *De Legibus* lib. XII: Τάττης ἢ πρῶτω μὲν ἐνιαυτῶ
 δώδεκα ἄθύνους ἀποδείξαι, μέγιστοι περὶ ἀνὴρ ἐκάστῳ πέντε καὶ ἐβδομή-
 κοντα ἔτη ζυμῆν γενόμενα. τὸ λοιπὸν ἢ τρεῖς αἰεὶ προσγενέσθων κατ'
 ἐνιαυτὸν. ἔσθι ἢ πᾶς ἀρχαὶς πᾶσι καὶ δώδεκα μέρη διελόμενοι, πᾶ-
 σαις βασινοῖς χρωόμενοι ἐλευθεραῖς ἐλεγχόντων οἰκίτων ἢ, ὅσον ἂν
 ἄθύνωσι χροῖον, ἐπὶ τῷ Ἐ' Ἀπολλωνίῳ τε Ἡλίῳ τε μένει, ἐν ᾧ περ
 ἐκρίθησαν καὶ τὰ μὲν ἴδια ἕκαστος, τὰ ἢ καὶ κοινῆ μετ' ἀλλήλων
 κρίναντες, τὰς ἀρχαίας τῆ πόλει ἀποφηνάντων, εἰς τὴν ἀγορὰν
 γραμμῶτα πατάξεντες πρὸ ἑκάστης ἀρχῆς, ὅς τε ζῆν παθεῖν ἢ ἀπο-
 λύνειν καὶ τὴν ἄθύνων γνώμην. ἥτις δ' ἀντὶ τῶν ἀρχῶν μὴ ὁμολογῆ κε-
 κρίασθαι δικαίως, εἰς τὰς ὀφθαλμῶν δικαστῶν ἐπιπέτω τὰς ἄθύνους. Ἐ-
 ἴαν μὲν ἀποφύγη πᾶς τὰς ἄθύνους, αὐτῶν τὴν ἄθύνων κατηγορεῖται,
 εἴαν θέλῃ· εἴαν ἢ αἰδέσθαι, εἴαν μὲν ἢ τῷ θανάτῳ τετιμημένον ὑπὸ τῶν
 ἄθύνων, ὡς περ ἀνάγκη ἀπαλῶς θύσκειτω· τὴν ἢ ἄλλων πρημάτων
 ὧν ἀνδραγαθὸν ἢ διπλοῦ πᾶσι, διπλασίαν τιπέτω. τὰς ἢ ἄθύνους
 αὐτῶν τῶν ἀκρίτων ζῆν τίνες ἔσονται, καὶ ἴνα τρέπον. ζῶσι μὲν ἔσθ
 τῶν τοῖς πᾶσι τῆς πόλεως ἀρχαίων ἀξιωματοῖς· περὶ δὲ τῶν
 ἐν τῷ πανηγύρεσι πᾶσι ἔσθσαν· ἐπὶ δὲ τῶν εἰς τὰς Ἑλλάδας κοινῆ θυ-
 σιῶν καὶ θεωρῶν καὶ ὅσων ἀνδρῶν κεινονῶσιν ἰσθῶν, ἐκ τῶν τῶν
 ἀρχόντων τῶν τῆς θεωρίας ἑκάστης ἐκπεμπεῖν καὶ τῶν τῶν μόνους δάφνης
 σεφάνω τῶν ἐν τῇ πόλει κεινομένων εἶναι. καὶ ἱερέας μὲν πάντας, Ἐ'
 Ἀπολλωνίος τε καὶ Ἡλίου ἀρχιερέα δὲ ἴνα καὶ ἐνιαυτὸν, καὶ πρῶτον
 κριθῆντα τῶν γνομένων ἐκείνω τῶν ἐνιαυτῶν τῶν ἱερέων καὶ τῶν ὀνομα ἀνα-
 γράφειν τῶν κατ' ἐνιαυτὸν, ὅπως ἀνδρῶν γίνηται μέτρον ἀριθμῶν Ἐ'
 ἄθύνους ἕως ἀνδρῶν ἢ πόλις οἰκῆται. Qui primo anno duodecim repe-
 tundarum rationum examinatores [Tres viri scilicet.] creent,
 idque faciant donec singulis septuagesimus quintus annus ex-
 actus sit: deinde singulis annis tres addantur. Hi magi-
 stratus omnes in partes duodecim distributos omni liberâ
 exa-

THIS PAGE IS LOCKED TO FREE MEMBERS

Purchase full membership to immediately unlock this page

HISTORY

Tens of thousands of important historical sources, many previously unobtainable, are now available for the first time with a Forgotten Books Full Membership.

Unlimited Access
\$8.99/month

Continue

*Fair usage policy applies

Sacerdotibus hujus illiusve Dei Deæve eligerentur, atque hinc fierent ἀρχιερεῖς, seu Pontifices, hujus illiusve civitatis: ac Flamines, si Augustorum Stephanephorī facti essent. Qui item his illiusve in urbibus ἀρχιερεῖς appellabantur, ii in aliis Stephanephororum nomine venisse videntur.

Hos vero & Augustorum eorumque familiae ostendit hæc sequens inscriptio, apud Lamplacenos reperta; prout apud Whelerum Par. 120. ac Sponium Itinerarii Tomo I. pag. 378. videre quoque licet:

ΙΟΥΛΙΑΝ . ΣΕΒΑΣΤΗΝ
 ΕΣΤΙΑΝ . ΝΕΑΝ ΔΗΜΗ
 ΤΡΑ . Η . ΓΕΡΟΥΣΙΑ ΤΟ ΔΕ
 ΕΙΣ . ΤΟ . ΑΓΑΛΜΑ . ΚΑΙ . ΤΗΝ . ΒΑ
 ΣΙΝ . ΚΑΙ . ΤΗΝ ἈΝΑΣΤΑΣΙΝ ΑΥ
 ΤΟΥ ΔΑΠΑΝΗΜΑ ΠΟΙΗΣΑΜΕ
 ΝΟΥ ΕΚ ΤΩΝ ΙΔΙΩΝ ΥΠΕΡ ΤΗΣ
 ΕΙΣ . ΤΟΥΣ . ΣΤΕΦΑΝΟΥΣ ΕΥ
 ΣΕΒΕΙΑΣ ΤΟΥ ΙΕΡΕΩΣ ΤΩΝ
 ΣΕΒΑΣΤΩΝ . ΚΑΙ . ΣΤΕΦΑΝΗΦΟΡΟΥ
 ΤΟΥ ΣΥΜΠΑΝΤΟΣ ΑΥΤΩΝ ΟΙ
 ΚΟΥ . ΚΑΙ . ΤΑΜΙΟΥ . ΤΟΥ ΔΗΜΟΥ ΤΟ
 ΔΕΥΤΕΡΟΝ
 ΔΙΟΝΥΣΙΟΥ
 ΤΟΥ . ΑΠΟΛΛΩΝΟΤΕΙΜΟΥ

Circa hanc inscriptionem notatu certe digna sunt verba ista, ΥΠΕΡ ΤΗΣ ΕΙΣ ΤΟΥΣ ΣΤΕΦΑΝΟΥΣ ΕΥΣΕΒΕΙΑΣ. Sed quæ jam olim occupavit Amplissimus G. Cuperus: qui illa
 brevi-

breviter quidem, at quamoptime, illustrat in Appendice ad Harpocratem, pag. 286. Verum secundò illa, ob quæ hanc adduxi inscriptionem, ΤΟΥ ΙΕΡΕΩΣ ΤΩΝ ΣΕΒΑΣΤΩΝ ΚΑΙ ΣΤΕΦΑΝΗΦΟΡΟΥ ΤΟΥ ΣΥΜΠΑΝΤΟΣ ΑΥΤΩΝ ΟΙΚΟΥ: de quibus ergo nunc ulterius aliquid dicendum. At prius aliquid notabo ad ista, ΕΣΤΙΑΝ ΝΕΑΝ ΔΗΜΗΤΡΑ quibus nominibus hîc Julia Augusta (quæ alias & *mater castrorum*, &c. audiebat) appellatur; ut *Vesta*, nempe, ac *Nova Ceres*, seu *Junior*; ut quæ quoque (uti puto me jam alibi notasse) pro Δηὼ νέα, seu *Proserpina* venit.

Pro *Vesta nova*, quasi ita legendum hîc esset, stat eruditissimus Sponius, hoc modo: *C'estoit la base d'une statue élevée a l'honneur de Julia Augusta femme de l'Empereur [Severi sc.] a qui le titre est icy donne de VESTA NOVA: parce que de mesme: que cette Deesse & ses Prêtresses appellées Vestales étoient les depositaires du feu sacre, dont la perte ou la diminution auroit présagé celle de la République Romaine, aussi vouloient ils dire, que Julia étoit la gardienne & la protectrice de l'Empire. C'est par cette même raison, qu'on trouve des medailles de cette Imperatrice avec le revers, VESTÆ SANCTÆ, & d'autres avec un sacrifice de Vestales avec cette inscription, VESTA simplement ou VESTA MATER.*

Cum qua *Vesta Matre* sane non admodum quadrat hæc prætenfa *Vesta Nova*: qua appellatione nunquam venit aut ipsa, quod sciam, aut aliæ Augustæ: at contra quidem (ut statim videbimus) *Ceres nova*. Quare magis mihi probatur sententia Wheleri; qui cum de eadem inscriptione loquitur, ait: *La premiere [nam duas ibi adfert inscriptiones] est une d'une statue a Julie . Augusta, remplie de titres de VESTA, & de NOUVELLE CERES, par la communauté. &c. Quod & perdoctè firmatur ab Amplissimo Cupero (Apotheoseos Homeri pag 285.) occasione tum*
hujus.

hujus modò præcedentis, tum & jam modò sequentis, apud eundem Sponium quoque reperiundæ:

ΣΑΒΕΙΝΑΝ ΒΑΣΙΛΙΣΣΑΝ ΣΕΒΑΣΤΗΝ ΝΕΑΝ
 ΔΗΜΗΤΡΑ ΑΥΤΟΚΡΑΤΟΡΟΣ
 ΑΔΡΙΑΝΟΥ ΓΥΝΑΙΚΑ ΠΑΜΦΥΛΟΙ ΥΠΟ ΤΗΝ
 ΕΠΙΜΕΛΕΙΑΝ ΙΟΥ
 ΛΙΟΥ ΚΑΝΔΙΤΟΥ ΤΟΥ ΚΡΑΤΙΣΤΟΥ ΑΝΘΥΠΑΤΟΥ
 ΣΤΡΑΤΗΓΟΥΝΤΟΣ
 ΑΙΣΙΩΝΟΣ ΤΟΥ ΔΗΜΟΚΡΑΤΟΥΣ

In miscellaneis vero suis, melius jam edoctus Sponius, a dicto Cupero, in hujus inscriptionis versione, pro, *Nouvellement consacrée à Ceres* (attamen & sic male) reponit, *novam Cererem*. Et *Julia Domna* (namque de hac inscriptio loquitur) quidem, ut in nummis pro *Cerere*, ac *Cereri frugifera* venit; sic etiam pro *Libera*; quæ eadem & *Proserpina* est: cum *Liberi* (i. e. *Bacchi*) & *Liberæ* (h. e. *Proserpinæ*) mater sit *Ceres*. Hinc nempe *Δήμητρε ἡ κόρη καὶ Ἰακχῶ* in Eleusiniis; uti & *Deo Baccho, Cereri & Coræ*, supra pag. 79. & 81. in marmoribus habuimus: atque apud Tacitum Annal. II. videmus: *Ædes Libero Liberæque & Cereri juxta Circum Maximum, quas Aulus Posthumius dictator voverat*. At cap. VII. *De Taurobolis* satis multa de illis attuli.

Nunc itaque tempus est ut redeamus ad *Stephanephoros Augustorum*; quos etiam infra in marmore, primùm ab Ampl. Cupero in lucem publicam, prolato, videbimus; ut ubi *M. Aurelium Charidemum Julianum* eundem ΔΙΣ ΑΣΙ-
 ΑΡΧΗΝ ΚΑΙ ΣΤΕΦΑΝΗΦΟΡΟΝ ΚΑΙ ΝΕΩΚΟΡΟΝ ΤΩΝ
 ΣΕΒΑΣΤΩΝ ΚΑΙ ΒΑΚΧΟΝ ΤΟΥ ΘΕΟΥ, *Dionysii* scilicet,
 feu

THIS PAGE IS LOCKED TO FREE MEMBERS

Purchase full membership to immediately unlock this page

Know Your Bible

Forgotten Books'
Full Membership
provides unlimited
access to more than
28,000 volumes of
Christian literature for
\$8.99/month

**HOLY
BIBLE**

Continue

*Fair use policy applies

phanephorus ea appellatione non expressus sit καπεφωνίας vitandæ gratia, sive quod Magnesium *Stephanephoris* Smyræorum priores, ac magis antiqui fuerint; sive ex alia quadam causa hoc factum fuerit. Apud Smyræos enim *Stephanephoris* sacerdotium obtinuisse, docent clare hæc verba Philostrati, in vita Heraclidis: καὶ σεφανηφόρον εἰρχένω παρ' αὐτοῖς ἦρξεν, ἀφ' ἧς τοῖς ἐνιαυτοῖς ἴθυσται Σμυρναῖοι τὰ ὀνόματα. *Et Stephanephoris magistratum gessit apud ipsos: a quo Smyrnenses annorum nomina signant.*

Interim & in isto marmore, quod, dum de Sacris Tauroboliis agebam, pag. 118. adduxi, vocabula ista ἱερεὺς & σεφανηφόρος simul juncta, uni eidemque homini applicantur, ut:

ΕΚ ΔΕΚΑΠΕΝΤ' ΑΝΔΡΩΝ ΦΟΙΒΟΥ ΣΤΕΦΑ-
 ΝΗΦΟΡΟΣ ΙΡΕΥΣ
 ΚΡΕΣΚΕΝΣ, &c.

Ut autem suprâ vidimus *Sacerdotes Augustorum*, a *Stephanephoris* ipsorum distinctos, sicut & *Asiarchas* a *Stephanephoris*; ita & *Strategos*, & *Archiereis* a *Stephanephoris* diversos conspiciamus, in hac sequenti inscriptione, in nummo Trajani Decii: ΕΠΙ ΣΤΡ. ΑΦΦΙΑΝΟΥ Β. ΑΡΧ. Α. ΤΟ Β. ΣΤΕΦΑΝΗ. ΜΑΓΝΗΤΩΝ. *Sub Prætorè Aphiano iterum, Pontifice Primo iterum, Stephanephoro Magnetum.* cui similem nummum exhibet Illustris Ez. Spanhemius (pag. 221, 222. De Usu ac Præstantia Numismatum) & cum hac inscriptione: ΕΠΙ ΑΥΡ. ΑΦΦΙΑΝΟΥ ΑΘΗΝΑΙΟΥ ΑΡΧΙ. ΚΑΙ ΣΤΗΦΑΝΗΦΟΡΟΥ ΜΑΙΟΝΩΝ *Sub Aurelio Aphiano Athenæo, Pontifice & Stephanephoro Mæoniorum.*

Dubitat Ill. Spanhemius, annon in priori loco adductâ inscriptione, æque atque in posteriori, legendum sit ΜΑΙΟΝΩΝ loco

ΛΟCΟ ΜΑΓΝΗΤΩΝ. *Eadem nempe (ait) in utroque symbola hinc Decii Imperatoris, illinc vero Bacchi & Ariadnes in Bigis Pantherarum, nisi quod Regius nummus præeuntem insuper habeat Cupidinem, epigraphen vero accurate mihi inspectam* ΕΠ. ΑΥΡ. ΑΠΦΙΑΝΟΥ ΑΘΗΝΑΙΟΥ ΑΡΧΙ. ΚΑΙ ΣΤΕΦΑΝΗΦΟΡΟΥ ΜΑΙΟΝΩΝ. Ad quos igitur illum nummum, non vero ad Magnesios, refert. P. Harduinus tamen, quantumvis alias valde in lectione prioris, neque immeritò, a Tristano discrepet; tamen cum ipso circa lectionem illam ΜΑΓΝΗΤΩΝ plane concordat. At sive in ambobus ΜΑΙΟΝΩΝ, sive in priori ΜΑΓΝΗΤΩΝ legendum sit; hoc tamen manet, in utroque ἀρχιερέα, seu Pontificem, a Stephanephoro, ratione sacerdotii, quamvis in uno eodemque homine concurrant, distingui: diversumque ibi hunc ab illo fuisse. Adde quod Mæonia (quo nomine olim Lydia veniebat) non urbs aliqua sed regio erat, in eaque Magnesia sita neque procul a Sardi, quæ olim Lydiæ caput erat.

Hinc certe, facile fieri potuit, ut fere eodem tempore, seu sub hoc eodem Imperatore, idem fere munus nunc nomine Magnesiorum (ut qui tantæ considerationis in Mæonia, seu Lydia, essent) nunc vero nomine Ἐκωνῶν τῶν Μαίωνων obtinuerit, idemque pene, nummus cusus fuerit. Sardiani satlem, ut ut sibi & ἀρχιερέα, & quandoque ἀσιάρχων habuerunt; attamen quod ego sciam ipsorum, in nummis aut marmoribus, *Stephanephororum* non reperimus; quamvis se πρώτῳ Ἀσίας Λυδίας μητροπόλιν inscriberent: quod de Chio tamen nobis occurrit, in nummo illo, qui exhibet, ΣΤΕΦΑΝΗΦΟΡΟΣ ΧΙΟΣ.

Ex modo allatis, itaque, videmus *Stephanephorus* peculiare huic illive urbi Sacerdotium obiisse. At eruditissimus Reinsius istud munus (Classis I. n°. 72. Inscriptionum) ad magistratus politicos refert. Ita enim ille ibi: *Cum Stephanephororum, ut supremorum Harmostarum & Judicum di-*

gnitas diversis Asiæ urbibus, Magnesiæ, Smyrnæ, Sardi-
bus, Iarso: item στρατηγὸι & Ἰππάρχου τῆς στρατηγίας multis
fuerunt communes, &c. Hæc enim munera ad magistratus
politicos pertinent.

De *Strategis* statim loquemur latius; nunc pauca hîc de
Harmostis addam.

Constat sane eruditis, ex Xenophonte, aliisque; quin &
ex Hesychio atque Harpocrate, quali munere, ac quo-
rum mandatu, hi *Harmostæ* functi fuerunt. Ita enim de ip-
sis Hesychius: Ἀρμοστὴς ὁ πεμπόμενος Ἰππάρχου εἰς ὑπαίκοιο
πόλιν. quod Harpocrate clarius explicat, dum ait: Ἀρμο-
στὴς, οἱ ὑπὸ Λακεδαιμονίων εἰς τὰς ὑπαίκοιο πόλεις ἐκπεμ-
πόμενοι.

Erant namque Lacedæmoniis proprii, non aliis, ista ap-
pellatione ac munere; ac quidem rectores urbium devicta-
rum, quas, & subsidio militum, gubernabant. Verum alio
cum munere & *Strategi* (cùm Smyrnæ, tum Magnesiæ,
tum & in aliis civitatibus) & ἀρχόντες, & ἡγεμόνες, & γραμ-
ματεῖς, coloniis, & maxime urbibus quæ sui juris erant,
præfuerunt. Sic etenim, ut magistratus politicus οἱ γραμ-
ματεῖς Magnesiæ ad Mæandrum, οἱ στρατηγὸι Magnesiæ ad Si-
pylum, moderabantur.

Quo autem sub titulo Regiminis politici, Themistocles
rexerit urbes istas quas a Persarum Rege acceperat, interque
illas Magnesiæ, mihi incognitum est. hoc tamen satis cla-
rum est, eum ut *Stephanephorum*, (adeoque ut Sacerdotem)
festis ibi moderatum fuisse; atque ut ἀρχόντα, (quacunque
demum sub appellatione, regimini, saltem istius urbis, præ-
fuisse. Quod ex Pausaniæ his verbis liquet: μαγνητες γὰρ ὧν
ἦρχε θεμιστοκλῆς, λαβὼν ὡς βασιλέως, Λάκωφρύνειον ἄρτιμιν
ἀγασιν ἐν πύλῃ.

Utramque autem Magnesiæ σεφανηφόρῳ gavisam arguit illa,
quam ex Harduino (prius tamen a Tristano exhibitam) ad-
duxi,

THIS PAGE IS LOCKED TO FREE MEMBERS

Purchase full membership to immediately unlock this page

HISTORY

Tens of thousands of important historical sources, many previously unobtainable, are now available for the first time with a Forgotten Books Full Membership.

Unlimited Access
\$8.99/month

Continue

*Fair usage policy applies

tur, ac quidem *Bacchi Brisæi*. De quibus, horumque similibus mystis statim, ex alia occasione aliquid addam; postquam hîc paucula de ἐπωνύμοις, sive *annis Stephanephoris* subjunxero.

Hos igitur ita *annuos* fuisse clarescit ulterius ex isto marmore, quod apud Reinesium Classis II. n°. 68, & inter Oxoniensia n°. XXIX. habetur: ubi inter instauratores Templi Nemeseon (nisi ibi ἀγωνοθέτης Νεμέσεων legendum sit) occurrit ΘΕΥΔΙΑΝΟΣ ΣΤΕΦΑΝΗΦΟΡΟΣ Β. *Theudanus Stephanephorus secundum*, seu *secunda vice*. Sicut & in hoc sequenti, (quod apud Reinesium Cl. I. n°. 72, inter Oxoniensia n°. CXXIX. habetur) mihi *Portius Domitius tertium*, seu *tertiâ vice*, *Stephanephorus venit*. Quantumvis Doctissimi viri Reinesius ac Prideaux hîc *Gajum* aut *Gnejum Domitium* legere videantur; dum illud γ quod post ΣΤΕΦΑΝΗΦΟΡΟΥΝΤΟΣ sequitur, pro *Portii Domiti Cleodemi* prænominibus sumunt, *tertiæque vicis* nullam mentionem faciunt. Sed ipsum illud marmor hîc pro parte repræsentemus; ut inde melius iudicium feratur.

Γ Ε Σ Σ Ι Ο Σ

Φ Λ Α Κ Κ Ο Σ

Σ Τ Ρ Α Τ Η Γ Ο Σ

Ε Π Ι . Τ Ω Ν . Ο Π Λ Ω Ν

Η Ρ Α Κ Λ Ε Ι . Ο Π Λ Ο

Φ Τ Λ Α Κ Ι

Σ Τ Ε Φ Α Ν Η Φ Ο Ρ Ο Υ Ν

Τ Ο Σ Γ . Π Ο Ρ Κ Ι Ο Υ Δ Ο

Μ Ι Τ Ι Ο Υ . Κ Λ Ε Ο Δ Η Μ Ο Υ

Φ Λ Α Ο Υ Γ Ι Α Ν Ο Υ . Ν Ε Ο Υ

Σ Α Γ Α Ρ Ε Ι Τ Ο Υ , &c.

Nam firmiter mihi persuadeo illud γ. æque hîc denotare
 το τρίτον, seu *tertium* quam istud β de *Theudiano*, *se-*
cundum.

Quæ modo de annuo *Stephanephororum* regimine dixi
 firmantur & inscriptione nunc sequenti; quamque Venetiis
 nactus Celeberrimus Car. Patinus, simul cum commentario-
 lo, eximio sane, erudito orbi communicavit. Scripturam
 ipsam, seu characterum ductum, aut formas, hic non exhi-
 beo: quod novi characteres ad id essent sculpendi ac funden-
 di; vel ipsa inscriptio (sicut Patinus id ut fieret curavit) æri
 incidenda esset. Illa autem ita habet:

ΑΥΡΗΛΙΑ ΤΡΥΦΑΙΝΑ ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΥ ΕΠΕΣΚΕΥΑΣΕ
 ΤΟ ΠΡΟΓΟΝΙΚΟΝ ΗΡΩΝ ΑΥΤΗ ΚΑΙ ΚΛΗΡΟΝΟΜΟΙΣ
 ΑΥΤΗΣ ΚΑΙ ΑΠΕΛΕΥΘΕΡΟΙΣ ΚΑΙ ΑΝΤΩΝΙΩ ΜΕΛΙΤΙ
 ΝΩ ΜΕ
 ΤΑ ΤΗΣ ΓΥΝΑΙΚΟΣ ΟΜΟΙΑΣ ΚΑΙ ΤΕΚΝΩΝ ΑΥΤΩΝ
 ΚΑΙ ΠΑΜ
 ΦΙΛΟΥ ΜΟΝΟΥ ΟΝΗΣΑΜΕΝΗ ΤΟ ΚΑΙΝΟΝ ΑΓΓΕΙΟΝ ΠΡΟ
 ΚΟΝΝΗΣΙΟΝ ΤΟ ΚΑΤΑ ΤΟΥ ΣΩΛΑΡΙΟΥ ΜΕΔΕΝΟΣ ΕΧΟΝ
 ΤΟΣ ΕΞΟΥΣΙΑΝ ΕΤΕΡΟΥ ΕΙΣ ΤΟ ΚΑΙΝΟΝ ΑΓΓΕΙΟΝ
 ΤΕΘΗΝΑΙ Η ΜΟΝΗΣ ΤΗΣ ΤΡΥΦΑΙΝΗΣ ΟΜΟΙΩΣ ΜΗ
 ΔΕ ΕΙΣ ΤΟ
 ΕΤΕΡΟΝ ΑΓΓΕΙΟΝ ΤΟ ΠΡΟΓΟΝΙΚΟΝ ΜΗΔΕ ΑΠΑΛΛΟ
 ΤΡΙΩΣΑΙ
 ΤΟ ΗΡΩΝ ΩΣ ΕΑΝ ΤΙΣ ΠΑΡΑ ΤΑΥΤΑ ΤΟΛΜΣΗ
 ΠΟΙΗΣΑΙ
 ΑΠΟΤΕΙΣΕΙ ΜΗΤΡΙ ΘΕΩΝ ΣΙΠΥΛΗΝΗ ΔΗΝΑΡΙΑ ΔΙΣ
 ΧΕΙΛΙΑ ΠΕΝΤΑΚΟΣΙΑ ΤΑΥΤΗΣ ΤΗΣ ΕΠΙΓΡΑΦΗΣ
 ΑΠΟΚΕΙΤΑΙ ΤΟ ΑΝΤΙΓΡΑΦΟΝ ΕΙΣ ΤΟ ΑΡΧΕΙΟΜ ΑΠΟ
 ΤΕΘΕΝ
 ΕΠΙ ΣΤΕΦΑΝΗΦΟΡΟΥ ΑΙΛΙΟΥ ΒΙΩΝΟΣ, ΜΗΝΟΣ ΤΡΙΤΟΥ

Aurelia Tryphæna Alexandri F. instauravit

Hoc avitum monumentum, sibi & Hæredibus suis

Et libertis, & Antonio Melitino, cum ejus uxore similiter

Et filiis eorum, & Pamphilo solo, cum emisset novum

Vas Proconnesium, situm juxta solarium, nullo alio habente

Facilitatem, ut ponatur novum vas, nisi sola Tryphæna:

Et pariter nec in aliud vas avitum; neque ut alienet

monumentum.

Ut si quis ausus fuerit præter hæc facere, pro

multa pendat Matri

Sipylenæ denariorum duo millia & quingentos. Hujus

Inscriptionis servetur exemplar in Archivis repositum,

tempore

Stephanephoræ Elii Bionis, mense tertio.

Ad quem postremum versum Patinus hæc sequentia notat: *Stephanephororum genus duplex erat: alii tam magistratum censuræ quam Deorum Sacris, annis suis electi præerant: alii exuta post elapsum annum dignitate profana, seu administratione civili, perpetuò tamen manebant Sacerdotes honorarii: utrique autem Stephanephoræ nuncupati, quod universis iisque solis coronam lauream gestare fas erat.*

Unde autem hoc duplex Stephanephororum genus hauserit Eruditissimus Patinus, fateor me plane ignorare; quo nempe per annum quidem Magistratus Politici, ac Stephanephoræ simul essent (si bene ipsum capio:) ac post annum istud regimen politicum, porrò *perpetuo manerent Sacerdotes honorarii.* Certe exempla illa de Themistocle, ac de Lysia Epicureo, ex Athenæo supra allata, tale nil docent: verum tam illa, quam quæ ulterius adduxi plane contrarium suadent. Sicut & Sacerdotia, quæ talia, semper & ubique ab invicem distincta fuere: neque ullus, quod sciam, apud Græcos, aut Romanos, inde quod magistratu politico gauderet,

THIS PAGE IS LOCKED TO FREE MEMBERS

Purchase full membership to immediately unlock this page

Know Your Bible

Forgotten Books'
Full Membership
provides unlimited
access to more than
28,000 volumes of
Christian literature for
\$8.99/month

**HOLY
BIBLE**

Continue

*Fair use policy applies

celluisse Sacerdotibus judicabitur. Hujus nomine quousque civitas habitabitur, tempora distinguantur.

Videmus sane hîc Sacerdotes *laurea corona* coronatos, ex iisque Summum Sacerdotem electum qui revera & unicus hîc *Stephanephorus* erat: licet & illi ex quibus iste eligebatur, quoque *coronam lauream* gestarent: cum appellatio ista ac munus *Stephanephorî* non simpliciter ad coronam (quin nihil minus) sed ad *Sacerdotium* illud *Summum* pertineant. Ac certe, cum apud Tarsenses lauream quidem; sed ex auro confectam, Lysias ille coronam gestarit; Arrianusque de *aurea corona* loquatur; & *coronæ aureæ* secundum Tertullianum (de Idololatria) *Sacerdotum Provincialium* essent; summique Sacerdotis, præter alia, hæ gestamen atque indicium essent; ratione coronæ istius nimis quam oportuit de *Stephanephoris* dixit Patinus: sicut contra nimis, quod illorum duplex genus fecerit, unumque illorum perpetuum: quum per illos, cum apud Magnesios, tum apud Smyrnenses, tum & alibi, *anni* signarentur: ac contra alii *ἀρχιερεῖσι* (uti ostendimus) & Flamines sæpius perpetui; quin & hæreditarii [quod de *ἀρχιερεῖσι* dictum sit] essent ac permanerent. Quod autem clare indicat, hunc *Ælium Bionem*, (cujus *Stephanephoricæ* occasione ista notat Celeberrimus Patinus) *Stephanephorum annum* fuisse, est, quod etiam in ista postrema inscriptionis linea addatur illud ΜΗΝΟΣ ΤΡΙΤΟΥ; quum & integra linea habeat:

ΕΠΙ ΣΤΕΦΑΝΗΦΟΡΟΥ ΑΙΛΙΟΥ ΒΙΩΝΟΣ ΜΗΝΟΣ
ΤΡΙΤΟΥ

Quæ non tantum probant, ipsum *annuum Stephanephorum* fuisse; verum & *tertio mense* istius anni regiminis hæc inscriptionem (aramve ita inscriptam) fuisse dedicatam.

Ut autem Tarsensium *Stephanephorus* Sacerdos Herculis erat,

erat, Magnesium vero Apollinis ac Solis; Nicopoleos verò (sub Cæsaribus saltem) sicut & ille Lampfacenorum [de quo inscriptio illa, quæ incipit ΙΟΥΛΙΑΝ ΣΕΒΑΣΤΗΝ supra allata fuit] *Augustorum*, ut & totius ipsorum familiae; sic apud Smyrneses iste videtur fuisse Sacerdos *Bacchi Brisei*. quod tum ex ista inscriptione, quam superius citavi, ob *Claudium Bionem*, & *Cosconiam*, non obscure patescit; quatenus illi in ea Præsides ac capita ibi nominatorum Agnothetarum, Xystarcharum, Patromystarum, &c. videntur fuisse; adeoque principes *mystarum Dionysii*, seu *Bacchi Brisei*: tum & ex illa hinc sequenti, quam Amplissimus Gilbertus Cuperus primus orbi erudito publicè communicavit: nisi (ut obiter jam supra me monuisse puto) ibi *Marcus* iste *Aurelius Neocorus* quidem *Augustorum*, at non simul ipsorum *Stephanephorus* fuerit.

Si igitur hoc minus verum appareat: certe liquere videtur, eum cum esset *Bacchus*, seu Sacerdos, *Bacchi Brisei*, eum etiam æque atque illos, quos modo nominavi, fuisse Præsidem *Mystarum istius Bacchi*. quamquam existimem, illum & simul *Augustorum Stephanephorum* (pro *Flamine*) æque ac *Neocorum* ipsorum fuisse: quod Sacerdotia illa quidem aliàs ab invicem separata, tamen iisdem dicari potuerint: uti ex aliis exemplis liquet; ac jam supra tale exemplum attulerim, in modo memorata de Julia Augusta inscriptione.

Verum ista ab Ampl. Cupero publicata inscriptio nunc, & ob alia, nobis huc jam adducenda videtur. Illa igitur ita habet:

Η . ΙΕΡΑ . ΣΥΝΟΔΟΣ . ΤΩΝ . ΠΕ
 ΡΙ . ΤΟΝ . ΒΡΕΙΣΣΑ . ΔΙΟΝΥΣΟΝ
 ΤΕΧΝΕΙΤΩΝ . ΚΑΙ . ΜΥΣΤΩΝ
 ΜΑΡΚΟΝ . ΑΥΡΕΛΙΟΝ . ΧΑΡΙΔΗΜΟΥ
 ΙΟΥΛΙΑΝΟΝ . ΤΟΝ . ΔΙΣ . ΑΣΙΑΡΧΗΝ
 ΚΑΙ . ΣΤΕΦΑΝΗΦΟΡΟΝ . ΚΑΙ . ΝΕΩΚΟ
 ΡΟΝ . ΤΩΝ . ΣΕΒΑΣΤΩΝ . ΚΑΙ . ΒΑΚΧΟΝ
 ΤΟΥ ΘΕΟΥ . ΔΙΑ . ΤΗΝ . ΠΡΟΣ ΤΟΝ ΘΕ
 ΟΝ . ΕΥΣΕΒΕΙΑΝ . ΚΑΙ . ΤΗΝ . ΠΡΟΣ . ΤΗΝ
 ΠΑΤΡΙΔΑ . ΕΝ . ΠΑΣΙΝ . ΕΥΝΟΙΑΝ . ΚΑΙ . ΔΙΑ
 ΤΟ . ΜΕΓΕΘΟΣ . ΩΝ . ΑΥΤΗ . ΚΑΤΑΣΕΥΑ
 ΖΕΙ . ΕΡΓΩΝ . ΚΑΙ . ΔΙΑ . ΤΗΝ . ΠΡΟΣ . ΑΥΤΟΥΣ

ΔΙΑΘΕΣΙΝ

ΤΑΜΙΕΥΟΝΤΟΣ . ΜΗΝΟΦΙΛΟΥ . ΜΗΤΡΟ
 ΦΑΝΟΥΣ . ΑΜΕΡΙΜΝΟΥ . ΕΡΓΕΠΙΣΤΑΤΗ
 ΣΑΝΤΟΣ . ΑΦΡΟΔΕΙΣΙΟΥ . ΦΟΙΒΙΩΝΟΣ

ΠΑΥΛΟΥ

De *Mystis Bacchi Brisei* in hac inscriptione nominatis ali-
 quid dicendi alia occasio occurreret, ubi de *Hierophantis* lo-
 quar: nunc solum aliquid adjungam de *Technitis*, sive *Arti-*
ficibus, scenicis huic Deo sacratis: qui, sicuti videmus, hîc
 simul cum *Mystis* istam *Synodum* constituerant.

De *τεχνίταις* sive *Artificibus Dionysiâcis* hisce, loquitur
 Philostratus, in vitis Sophistarum, libro I. ubi ipsi de *Euodiano*
 sermo est, hoc modo: 'Αι ἡ οἶκει πρὸς εἰς τὰς ἀρχιερέας στεφανη-
 μένης Ἰπὶ τῷ ὄπλων· τὰ ἡ φωνῆς ἀθλα εἰς τὸ ῥώμιον, καὶ τὸ σκεῖ-
 θεν θρόνον Ἰπὶ ταχθεῖς ἡ καὶ τοῖς ἀμφὶ τὸ Διόνυσον τεχνίταις (ὅ ἡ
 ἔθνη

THIS PAGE IS LOCKED TO FREE MEMBERS

Purchase full membership to immediately unlock this page

HISTORY

Tens of thousands of important historical sources, many previously unobtainable, are now available for the first time with a Forgotten Books Full Membership.

Unlimited Access
\$8.99/month

Continue

*Fair usage policy applies

Verum, ut rursus me ad *τρατηγὰς* convertam, illos Philostratus, secundo loco (de Lolliano) ita describit: *Λολλιανὸς δὲ ὁ Ἐφέσιος πρῶτη μὲν τῆ Ἀθηνησὶ θρόνος πρῶτη δὲ ἐστὶ Ἀθηνάων δῆμος, τρατηγῆσας αὐτοῖς τὸ ἴππικὸν ὄπλων* [subintellige ἀρχὴν.] *ἢ δὲ ἀρχὴ αὐτῆ πάλαι μὲν κατέλεγέ τε ἐξῆγε ἐς τὰ πολέμια νωτὶ δὲ προφῶν ἵππιμελεῖται ἐσὶ σίτρα ἀγορᾶς.* Atheniensium, porro, magistratus coronigeros fuisse docent nos satis bene hæc Tertulliani, De Corona, (cap. XIII.) verba: *Coronant & publicos ordines laureis publicæ causæ: Magistratus vero insuper aureis, ut Athenis & Romæ.*

Præterea (ut ad *τεχνίτας Διονυσιακὰς* deveniam) hæc verba, *τὰ δὲ φωνῆς ἀθλα ἐς τὴν Ῥώμην, καὶ τὴν ἐκεῖθεν θρόνον:* supple *ἀνῆγον*, quod, ex superiori repetendum. Hæc etenim præcesserant: *Εὐοδιανὸν δὲ τὸ Σμυρναῖον, τὸ ἕδρ' ἔχον ἐς Νικήταν, τὸ σοφιστῶν ἀνῆγον.* post quæ tunc illa a nobis adducta verba, *αἱ δὲ οἴκοι πρῶτ' ἐς τὰς Ἀρχιερέας &c.* sequuntur.

Videndum igitur nunc, quid denotent hæc *φωνῆς ἀθλα*; quæ certe spectant ad *Agones Musicos*, quos Græciā primū ad Romanos, seu Latinos traduxit.

Notentur modò illa, quæ Suetonius (ne ulterius excurram) in Neronis vitâ, cap. 20. 21. 22. & 23. narrat; ut cap. XX. *Nec contentus harum artium experimenta Romæ dedisse, Achaiam; ut diximus petit, hinc maxime motus: Instituerant civitates; apud quas Musici Agones edi solent, omnes citharædorum coronas ad eum mittere, &c.* Et jam cap. XII. de eodem Nerone dixerat: *Instituit & quinquennale certamen primum omnium Romæ MORE GRÆCO triplex, Musicum, gymnicum, & equestre, quod appellavit NERONIA.*

Hæc tamen Musica & aliis certaminibus alibi, quandoque in Græcia, junctos fuisse, neque semper Gymnicis atque equestribus, ostendunt hæc Pausaniæ (in Corinthiacis) verba: *πλησίον ἢ αὐτῶν Διονύσια γὰρ μελαναῖα δέσονται.* Τέτρα μουσικῆς

κῆς ἀγῶνα κτ' ἕτ' ἕκαστον εἰσάγουσι, καὶ ἀμίλλης καλῶμεθα καὶ πλοίων
 ἡθέασιν ἄθλα. *Juxta id Liberi (i.e. Bacchi) Melanegidis*
ædes est. huic quotannis musici ludi, seu certamina, fiunt;
& natandi, ac certatim remigandi præmia proponuntur.

Hisce autem musicis artificibus certaturis, præter Agonothetas
 (de quibus latius infra) aliqui præerant, qui ipsos docebant
 atque exercebant; sicut id videmus in διδασκάλους, νομοδείκ-
 ταις & φωνάσκοις aliisque; de quibus etiam aliquid infra di-
 cam: nisi quod hæc de Phonaſcis, eodem ex Suetonio,
 modo dictis adjuncta velim. Is, nempe, ubi de studio con-
 ſervandæ vocis a Nerone adhibito, cap. XXV. loquitur,
 ita habet: *Ac post hoc tantum abfuit a remittendo laxando-*
que studio; ut conservandæ vocis gratiâ, neque milites un-
quam, nisi absens, aut alio verba pronuntiante, appellaret:
neque quicquam serio jocove egerit, nisi adstante PHO-
NASCO, qui moneret, parceret arteriis; ac sudarium
ad os applicaret.

Apud Græcos autem in Odeis, quin & in Theatris, mu-
 ſicos agones peragebant; uti tam Plutarchus, in Vita Peri-
 clis, quam etiam Hesychius, ostendunt; qui posterior:
 ᾠδεῖον, ἕπ' ἕ, ἐν ᾧ πρὸν τὸ θέατρον [Athenis nempe] κα-
 πασκυαθήναι, οἱ ραψῶδοι καὶ οἱ κιθαρωδοὶ ἠγωνίζοντο: quæ hisce
 Plutarchi verbis firmari videntur: Ἐθεῶντο ἢ καὶ τότε καὶ τ' ἄλ-
 λον κέρνον, ἐν ᾠδείῳ τῆς μουσικῆς ἀγῶνας: quum Romæ id
 in theatris fieret, illique qui ibi canebant non tam decertarent,
 quam pretio conducti ibi populum oblectarent. Hinc enim
 istud Juvenalis:

Si gaudet cantu nullius fibula durat
Vocem vendentis Prætoribus.

In majori quidem honore fuisse hos τεχνίτας apud Græcos
 quam quidem apud Latinos, indicare videntur, cum illa
 jam

jam suprà allata; tum & hæc sequens inscriptio, apud J. Sponium, Itinerarii tomo 2. pag. 350. reperiunda:

ΑΥΤΟΚΡΑΤΟΡΑ
ΑΔΡΙΑΝΟΝ ΣΕΒΑΣΤΟΝ
ΟΛΥΜΠΙΟΝ
ΘΑΣΙΟΙ
ΔΙΑ ΠΡΕΣΒΕΥΤΟΥ ΚΑΙ
ΤΕΧΝΕΙΤΟΥ ΞΕΝΟΦΑΝ
ΤΟΥ ΤΟΥ ΧΑΡΙΤΟΣ
ΕΠΙ ΙΕΡΕΩΣ ΚΛ. ΑΤΤΙΚΟΥ

Ubi idem Sponius (quam bene, judicent eruditi) vertit Gallice, *Maître ouvrier*: quasi ille, qui hic sive aræ, sive statuæ ponendæ *curator* fuit, mechanicus aliquis artifex fuisset.

Hic autem, ut ad *τεχνίτας* revertar, *Xenophantes Artifex* non solum, verum & legatus audit: sicut scenici isti Artifices *Bacchi Mystis*, ut supra vidimus, junguntur; quibus & ipsi Imperatores Romani scribere non dedignantur.

Apud Latinos vero (sive Romanos) quanta in existimatione *scenici* fuerint, vel solus Tertullianus nos satis docere queat; dum libro de Spectaculis, cap. 22. ita loquitur: *Etenim ipsi auctores & administratores* [Prætores sc. Ludorum editores] *spectaculorum quadrigarios, SCENICOS, Xysticos, harenarios illos amentissimos, quibus viles animas fœminæ, aut illi qui corpora sua substernunt, propter quos in ea committunt, quæ reprehendunt, ex eadem parte qua magni faciunt, deponunt & deminuunt, imò manifeste damnant ignominie, & capitis minutione, arcentes curia, rostris, senatu, equite, ceterisque honoribus omnibus simul & orna-*

THIS PAGE IS LOCKED TO FREE MEMBERS

Purchase full membership to immediately unlock this page

Know Your Bible

Forgotten Books'
Full Membership
provides unlimited
access to more than
28,000 volumes of
Christian literature for
\$8.99/month

**HOLY
BIBLE**

Continue

*Fair use policy applies

των καὶ τῶν λεγόντων ἐν τοῖς Ὀλυμπίοις τὰ ἀθύρματα, καὶ τῶν ἐν
 ξυστῶν ἀγωνιζομένων, &c.

Videmus itaque (& tamen commoda distinctione facta)
 apud Græcos ejusmodi homines minus infames fuisse [sicut
 ipsi Romani quoque inter *famosos* sive *infames*, & *inhone-*
stos distinguebant; sicut etiam, ut supra vidimus, qui pre-
 tio conducti talia faciebant.] Ac quandoque, sub Cæsaribus,
 qui talibus nimium addicti erant, non tantum *Archimi-*
mos & *Adlectos diurnos*, aliosque hujus farinae (qui tamen
 magis istis *Mystis Dionysiæis*, atque *artificibus scenicis*,
 seu *τεχνίταις* Græcorum affines, si non fere iidem, fuisse vi-
 dentur) in honore atque existimatione, inter ludicros fuisse
 liquet. Quod ulterius ostendi posset, si hoc præcipue age-
 remus.

Mystis igitur illis ac *τεχνίταις*, qui (sicut ordo Diurnorum
 seu scenicorum *adlectorum* suum sibi habebat præfectum)
 etiam apud Græcos, ut exemplo *Smyræorum* nobis liquet,
 suum Præpositum, Rectorem, seu Magistrum, habebant.
 Unde ille *Euodians*, cum jam Romæ (si rem bene capio)
 illorum magister seu præpositus fuisset [credo istorum qui
 ad sacros ludos & certamina pertinebant; qui etiam a cæte-
 ris, ac quidem conductitiis, distinguebantur;] ac simul ipse
 jam ante præmia vocis reportasset; post illa, dico, is &
Smyræ Ἰπταχθεὶς τοῖς ἀμφὶ τὸ Διόνυσον τεχνίταις, collegio
 hujusmodi præfectus fuit. Sacerdotes interim hi (sicuti de
 Xysticis cæteris videbimus, ipsorumque ἀρχιερεῖ) quoque
Bacchi erant; collegiumque adeo atque ordinem sacrum
 constituebant. Quod ex hisce Athenæi verbis, ubi (lib. 5)
 de Athenione ob favorem Mithridatis superbiente, loquitur
 ulterius perspicitur: Συνήνησαν δ' αὐτῷ καὶ οἱ περὶ τὸ Διόνυσον τε-
 χνίται, τὸ ἀγγελον ἔχοντες Διονύσῃ καλεῖντες, καὶ ἐπὶ τὸ κριντὸν ἔσαν
 καὶ τὰς περὶ τούτων ἄρχαίς τε ἔσπονδαίς. Obviam illi processe-
 runt & *Artifices Bacchici*, JUNIORIS BACCHI
 [Mi-

[Mithridatis] nuntium eum appellantes, & ad publicum domicilium, & preces libationesque (ibi) fieri solitas advocantes. Ac paulo post: Ἐν ᾗ τῷ τεμένει τῶν τεχνιτῶν θυσιαί τε ἐπετελεῖτο ἔπι τῇ Ἀθωνίων ἑορτασίᾳ, καὶ μὲν κήρυκός τε προαναφώνησεν ὁπποῦντα. In Artificum Bacchi ludo (seu Templo) ob Athenionis adventum Sacra fuere facta; quin & prius præclamante præcone, libationes.

Nec minus, quinam ac quales ad hos *Artifices* pertinuerint nos A. Gellius lib. 20. c. 4. docet, his verbis: *Comædos quispiam & Tragædos, & Tibicinés dives adolescens Tauri Philosophi discipulus in deliciis habebat. Id genus enim artifices, Græcè appellantur οἱ περὶ τὸ Διόνυσον τεχνίται. Eum adolescentem Taurus a sodalitatibus convictuque hominum scenicorum abducere volens misit ei verba hæc ex Aristotelis libro exscripta, qui περὶ θεῶν ἐγκύκλιον inscriptus est: jussitque ut ea quotidie lætaret: [quæ ad huc reperiuntur Sectione L. n.º. 10.]* Διὰ τὴν οἱ Διονυσιακοὶ τεχνίται ὡς ἐπὶ τὸ πολὺ πονηροὶ εἰσιν. ὅτι ἤκιστα λόγος καὶ φιλοσοφίας κοινωνοῦσι. Διὰ τὸ περὶ τὰς ἀναγκαίας τέχνας αὐτῶν τὸ πολὺ μέρους τῆς βίης εἶναι. καὶ ὅτι ἐν ἀκρεσίᾳ τὸ πολὺν χρόνον εἰσιν, ὅτι ἢ [vel ut Welchiana editio habet, τὰ ἢ καὶ] ἐν ἀπορίᾳ. ἀμφοτέρωθεν ἢ φωνολογία τε καὶ ἑορταστικά.

Et hæc quidem de *Scenicis* Græcorum *Aristoteles*. Latinorum autem quales (ne Cyprianum, ne Arnobium, ne Lactantium, ne denique Augustinum adducam) eos fuisse, ratione morum atque actionum, Tertullianus asserat, cum ex jam supra allatis ex ipso, tum ex nunc sequentibus (ex libri de Spectaculis, cap. 17.) fat clare comprehendimus. Ita namque is loquitur: *Similiter impudicitiam omnem amoliri jubemur. Hoc igitur modo etiam a Theatro separamus, quod est privatum consistorium impudicitiae: ubi nihil probatur, quam quod alibi non probatur. Ita summa gratia ei de spurcitia plurimum concinnata est; quam Attellanus*

gesticulator, quam mimus etiam per mulieres representat, sexum pudoris exterminans, ut facilius domi quam in scena erubescant. Quam denique pantomimus a pueritia patitur in corpore, ut ARTIFEX esse possit. Ipsa etiam prostibula publicæ libidinis hostiæ in scena proferuntur, plus miserie in præsentia fœminarum, quibus solis latebant, perque omnis ætatis, omnis dignitatis, ora transducuntur; locus, stipes, elogium, etiam quibus opus non est, prædicatur.

Unde & videmus quam non immerito, per Canones Ecclesiasticos, a Christianorum communione sacra exclusi fuerint, ac damnati. Verum enim vero (ut tandem hinc ad alia transeam) hoc solum subjungam, τὰ ἱερὰ Φωνῆς ἀθλα ἐς τὸ Ῥωμαῖον [ἀνῆγε] καὶ τὸ ἐκείθεν θεῖον, hic non ad præmia vocis (ut Morellius ista verba vertit) sed ad Certamina ista spectare; ad certamina Musica Romæ ob præmia prima, secunda, ac tertia, seu palmam primam, secundam, ac tertiam exercita; quibus & contra alios coronabantur. Nisi id ad Ludos Capitolinos spectet: ut in quibus & contra alios [vide hic etiam Scaligerum in Lectionibus Aufonianis] coronabantur victores vocibus ac cantu: qualia etiam in Neronianis conspicimus, apud Suetonium, in vita Neronis, cap. XXI. *Cum magni æstimaret cantare, etiam Romæ NERONEUM agona ante præstitutam diem revocavit. Flagrantibus cunctis cœlestem vocem, respondit quidem, in hortis se copiam volentibus facturum: sed, adjuvante vulgi preces etiam statione militum quæ tunc excubabat, representaturum se pollicitus est libens: ac sine mora NOMEN SUUM IN ALBO PROFITENTIUM CITHAROEDORUM jussit adscribi: sorticulaque in urnam cum cæteris demissa intrauit ordine suo, simulque præfecti prætorii citharam sustinentes, post tribuni militum, juxtaque amicorum intimi. Utque constitit peracto principio, Niobem se cantaturum per Cluvium Rufum con-*
sula-

THIS PAGE IS LOCKED TO FREE MEMBERS

Purchase full membership to immediately unlock this page

HISTORY

Tens of thousands of important historical sources, many previously unobtainable, are now available for the first time with a Forgotten Books Full Membership.

Unlimited Access
\$8.99/month

Continue

*Fair usage policy applies

ἱεροποιῶν, καὶ ναοφύλακας, καὶ Ταμίαι τῶν ἱερῶν χρημάτων. ἐχομένη
 ἢ ταύτης ἢ πρὸς τὰς θυσίας ἀφωρισμένη τὰς κοινὰς πάσαις ὅσαι
 μὴ τοῖς ἱερεῦσι ἀποδίδωσιν ὁ νόμος, ἀλλ' ἀπὸ τῆς κοινῆς ἐστὶν ἔχουσι τὴν
 πμὴν. καλεῖται ἢ οἱ μὲν ἄρχοντας τέττες, οἱ δὲ β.σιλεις, οἱ δὲ
 πευτανεῖς. αἱ μὲν ἐν ἀναγκαῖαι ἑπιμέλειαι εἰσι πρὸς τῶν ὡς εἶπεν
 συγκεφαλαιωσαμέναις, πρὸς τὰ δαιμόνια, καὶ πρὸς τὰς προσόδους,
 καὶ πρὸς τὰ ἀναλισκόμενα, καὶ πρὸς ἀγορὰν, καὶ πρὸς τὸ ἄστυ, καὶ
 λιμένας, καὶ τὴν χώραν ἐπι τὰ περι, τὰ δικαστήρια, καὶ σωμαλαγ-
 μάτων ἀπογραφὰς, ἔπραξις, καὶ φύλακας, καὶ ἑπιλογισμὸς τε
 ἔξετάσεις, καὶ πρὸς ἄθύνας τῶν ἀρχόντων. ἔτελθαι αἱ περὶ τὸ βα-
 λυόμενόν εἰσι τῶν κοινῶν ἰδίαι δὲ ταῖς χολαστικτέραις ἔτελλον ἄθημε-
 ρέσαις πόλεσιν, ἐπι δὲ φρονιζέσαις ἀκροσμίας, γυναικονομία, νο-
 μοφυλακία, παιδονομία, γυμνασιαρχία. πρὸς δὲ τέτοις, περὶ
 ἀγῶνας ἑπιμέλεια γυμνικῆς ἔτελλον Διονυσιακῆς, καὶ εἰ πιναις ἑτέρας συμ-
 βαίνει ταύταις γενέσθαι θεωρίας. τέτων δὲ ἑνιαὶ φανερώς εἰσιν ἔτελλον
 δημοτικῶν τῶν ἀρχῶν. εἶον γυναικονομία καὶ παιδονομία τοῖς γὰρ ἀπόροις
 ἀνάγκη χρῆσθαι καὶ γυναιξὶ καὶ παισὶν ὡς ἀπορῶν ἀπορῶν ἀπορῶν ἀπορῶν.
*Aliud porro curatioris genus est, quod in caeremoniis & cul-
 tu Deorum versatur: verbi gratiâ Sacerdotum & eorum,
 quorum est quæ ad res sacras pertinent, curare, ædes sacras
 fartas tectas conseruare, ruinosas & labentes reficere atque
 excitare; & alia similia, quæ ad religiones Deorum insti-
 tuta sunt, administrare. Evenit autem ut hæc curatio ali-
 cubi sit una, ut in parvis civitatibus: alicubi verò multæ,
 & a sacerdotio separatæ (verbi gratiâ) in quibus sunt sa-
 crifici, & templorum custodes seu æditui, & sacrarum pe-
 cuniarum custodes. Huic proxima ea curatio est, quæ ad
 sacrificia publica excepta & reservata est, ea, dico, quæ
 non sacerdotibus a lege assignantur, sed iis qui hunc honorem a
 communi civitatis foco, & totius urbis lare, consequuntur.
 [Græca hîc longe significantiora.] Appellant autem hos alii
 Archontes, alii Reges Sacrorum, alii Prytanes. Necessa-
 riæ igitur curationes, ut eorum, quæ diximus, summam
 facia-*

faciamus, in his rebus versantur: in Divinis, in bellicis, in vectigaliis, in sumptibus, in annonis, in venalibus, in rebus urbanis, in portibus, in agro & solo regionis, &c.

Ex hisce nostri Aristotelis verbis intelligimus, etiam viros summo Rerum publicarum regimini præpositos, ipsarum sacris (sicuti id antiquis valde temporibus obtinuerat) posteris quoque temporibus præfuisse; quamvis non essent peculiare hujus illiusve Dei Deæve Sacerdotes; verum tales, quales vidimus fuisse ἄρχοντας, βασιλέας atque ἀρχιερέας, seu Pontifices; qualesque etiam Prytanes (quos nominat) fuisse jam ulterius videbimus.

Summo autem magistratui τὸ πρυτάνειον connexam fuisse; quin & sæpius, multisque in locis illum constituisse, hoc modo docet Livius lib. XLII. cap. 45. *Quum in summo magistratu esset, PRYTANIM ipsi vocant: sicut & Appianus, Belli Civilis lib. IV. οἱ μὲν δὴ Ἀλέξανδρον ἐκ τῶν εἰλοντο πρυτάνειον ἅπερ ἔστιν ἀρχὴ παρ' αὐτοῖς ἀποκράτωρ. Illi vero exinde Alexandrum eligebant Prytanim; quæ apud ipsos summus magistratus est.*

Magistratum vero illum Sacerdotio conjunctum fuisse (etiam ipsis quandoque Athenis) jam supra alicubi (nisi memoria fallat) ex hisce Josephi verbis vidimus: πρυτανέως καὶ ἱερέως Διονύσου &c. Alioquin ibi (ut jam supra meminimus) πρυτανέων alia ratio fuit: sicut a Meursio aliisque jam olim ostensum est; quod Sacrorum cura illic Archontibus, Regibus &c. supra-memoratis, demandata esset; ac Prytanes quatenus Prytanes non Baccho, sed Vestæ sacrificarent: sicut ibi ὁ πρυτανεύσας τὸ πρῶτον πρυτάνειον ἅπασαν, τὸ πρυτανίον πρῶτον (seu Primum) vel καὶ ἐξοχλῶ ἰgnificabat; eum nempe qui, suo tempore, τὸ πρυτάνειον munereungebatur; post quem rursus alius Tribui suæ jam πρυτανεύσῃ, sicut & cæteris, ut Πρίστῆς præerat.

Verum ut ad Aristotelem, nostrosque, de quibus loqui nunc propositum erat Prytanes, revertamur; cum Aristotelis

verbis convenit, quod tot in urbibus *πρυτανεία* (de quibus jam supra aliquid dixi; atque ulterius consuli potest Illust. Spanhemius) fuisse reperiamus: sicut ad Athenæum optime notat Casaubonus: qui animadv. cap. 19. in lib. XV. ita loquitur: *Atqui Tarentinos suum Prytaneum habuisse, in-que eo πῦρ ἀσβεστον servasse, testis historia quæ hic narratur. Habuerunt & Corinthii, &c. porro & alia quorum meminit, ibi videnda; Rhodiorum, scilicet, Milesiorum, Tenediorum, Argivorum, Syphniorum, Thasiolorum &c. Hinc enim & Prytanes reperimus apud Lycios, Ephesios, Smyr-næos, Parios, Lebedeos, Delphos, Cumæos, pluresque alios: sicut ex sequenti nostro contextu patebit.*

Hî autem *Prytanes* vel annui erant, vel *ad vitam*, seu totâ, post electionem, perdurante vitâ: vel denique ex successione, seu hæreditario jure. Quod ultimum patet, ex hac sequenti inscriptione, in *Trojae* ruderibus reperta; & a Sponio Miscell. pag. 348. sic descripta:

Α ΒΟΥΛΑ ΚΑΙ Ο ΔΑΜΟΣ
 ΑΥΛΟΝ ΚΛΟΔΙΟΝ Γ. Υ. ΕΡΕΝ
 ΝΙΑΝΟΝ ΣΤΡΑΤΗΓΗΣΑΝ
 ΤΑ ΑΓΝΩΣ ΚΑΙ ΕΥΣΤΑΘΩΣ
 ΕΝ ΚΑΙΡΟΙΣ ΕΠΙΜΕΛΕΙΑΣ
 ΔΕΥΟΜΕΝΟΙΣ ΤΟΝ ΙΕΡΕΑ
 ΚΑΙ ΑΡΧΙΕΡΕΑ ΚΑΙ ΛΟΓΙΟΝ
 ΠΡΥΤΑΝΙΝ ΑΓΩΝΟΘΕΤΑΝ
 ΕΝ ΕΝΙΑΥΤΩ ΠΕΠΛΗΡΩΚΟΤΑ
 ΤΑ ΔΕ ΕΝ ΤΑ ΛΑΜΠΡΟΤΑΤΑ
 ΠΑΤΡΙΔΕ ΚΑΙ ΝΕΩΚΟΡΩ ΠΕΡ
 ΓΑΜΕΝΩΝ ΤΩΝ ΣΥΝΓΕΝΕΩΝ
 ΠΟΛΕΙ ΤΑΝ ΕΠΩΝΥΜΟΝ
 ΑΠΟ ΒΑΣΙΛΕΩΝ ΠΡΥΤΑΝΕΙ
 ΑΝ ΕΚ ΓΕΝΕΟΣ ΔΙΑΔΕΞΑΜΕ
 ΜΟΝ ΤΟΙΣ ΤΑΣ ΑΣΙΑΣ ΒΑΘ
 ΜΟΙΣ ΑΝΕΛΟΓΗΣΕ

THIS PAGE IS LOCKED TO FREE MEMBERS

Purchase full membership to immediately unlock this page

Know Your Bible

Forgotten Books'
Full Membership
provides unlimited
access to more than
28,000 volumes of
Christian literature for
\$8.99/month

**HOLY
BIBLE**

Continue

*Fair use policy applies

ΕΠΙ ΠΡΥΤΑΝΕΩΣ ΑΜΥΝΤΟΡΟΣ ΕΔΟ-
 ΞΕΝ ΙΩΝΩΝ ΤΗ ΒΟΥΛΗ ΤΩΝ ΛΕΒΕΔΙ-
 ΩΝ ΑΞΙΟΥΝΤΩΝ ΑΝΑΓΡΑΨΑΙ ΕΙΣ ΣΤΗ-
 ΛΗΝ ΤΕΛΕΣΙΤΟΙΣ ΕΟΥΤΩΝ ΚΑΙ:-:-:-:-:-
 ΣΤΗΣΑΙ ΕΙΣ ΠΑΝΙΩΝΙΟΝ ΠΕΡΙ
 ΤΗΣ ΔΙΚΗΣ ΤΗΣ ΓΕΝΟΜΕΝΗΣ ΗΕΡΙ
 ΤΗΣ ΙΕΡΑΤΕΙΑΣ ΤΟΥ ΔΙΟΣ ΤΟΥ
 ΜΟΥΛΗΙΟΥ ΚΑΙ ΤΗΣ ΗΚΗΔΟΥΜΑΙ
 ΑΥΤΟΙΣ ΚΑΤΑ ΠΕΡ... ΛΟΤΟΙ.. ΑΞΙΟΥΣ
 ΕΠΙΧΙΟΥ ΠΡΥΤΑΝΕΩΝΤΟΣ ΛΕΒΕ
 ΔΙΟΙΣ ΚΑΤΑ:-:-:-:-:-

Fueritne hæc lis, seu controversia *Mycalensium* cum *Lebediensibus* incertum quidem est, sed mihi summe probabile; quod apud *Mycalenses*, (uti ex Strabone atque Herodoto ostensum est) istud *Panionium*, seu ἡ κοινὸν τῆς Ἀσίας, vel τῆς γ. πόλεων, congregaretur: unde itaque & πρύτανις *Mycalensium* ab una, & πρύτανις *Lebediensium* ab altera parte hîc nominati videntur: dum interim lis ista ab *Jonum concilio*, seu *communitate Asiæ* decidenda esset.

Post Reges ejectos Corinthii quoque suos habuere (uti jam supra dictum) *Prytanes*; prout ex Pausaniæ Corinthiacis liquet: ita enim ibi habetur: καὶ Τελεσθὴν μὲν καὶ ἕχθρος Ἀρειοῦ καὶ Περγάντας κλείνυστιν· Βασιλεύς δὲ εὐδὲς ἐπὶ ἐγένετο, πρυτάνεις δὲ οὐκ Βακχιαδῶν ἐνιαυτὸν ἀρχόντες, ἐς ὃ Κύψελος τυραννήσας ὁ Ἡελίωνος ἐξέβαλε τῆς Βακχιάδας. Quo Teleste ab Arieo & Peranta de medio sublato, regno finis impositus fuit. *PRYTANES* enim deinceps ex *Bacchiadarum* gente annum imperium tenuerunt: donec *Cypselus Eetionis filius tyrannide occupata Bacchiadas expulit.*

Plures simul in una eademque civitate *Prytanes* fuisse, (præterquam Athenis) ostendere satis videtur marmor istud Oxoniense, quod, XXVIII. numero, Smyrnenfium donaria comprehendit. Namque ibi, (præter *Chersiphronem*, *Asiarcham*, *Theudanum Stephanephorum*, & *Nymphidiam Sacerdotem Summam*) nominantur & *Smaragdus* & *Claudianus*, ambo *Prytanes*.

In quo marmore etiam (quod in transitu nodam duco) occurrit & *Asiarcha* apud Smyrnæos, dum urbs ipsorum νεω-
κόρος esset.

Ubi autem plures simul *Prytanes* essent, ille qui ἐπώνυμος inter ipsos esset, etiam πρῶτος πρύτανις seu πρύτανις πρῶτος, (sicut jam suprâ obiter observatum fuit) appellabatur; ut ibidem ex marmore, quod 116. numero venit, liquet hoc modo:

. ΤΛΗΝΗΣ ΑΝΕΣΤΗΣΕΝ ΦΛ. ΠΑ
ΤΕΡΝΙΑΝΟΝ ΠΑΤΕΡΑ Τ. ΦΛ. ΟΝΗΣΙΜΟΥ ΠΑΤΕΡ
ΝΙΑΝΟΝ ΤΟΥ ΕΑΥΤΗΣ ΑΝΔΡΟΣ ΚΑΙ Τ. ΦΛ.
ΟΝΗΣΙΜΟΝ
ΠΑΤΕΡΝΙΑΝΟΝ ΣΤΡΑΤΗΓΟΝ ΕΠΙ ΤΩΝ
ΟΗΛΩΝ ΚΑΙ ΝΕΩΚΟΡΟΝ
ΤΩΝ ΜΕΓΑΛΩΝ ΘΕΩΝ ΝΕΜΕΣΕΩΝ
ΙΠΠΑΡΧΟΝ ΓΡΑΜΜΑ
ΤΟΦΥΛΑΚΑ ΠΡΥΤΑΝΙΝ ΠΡΩΤΟΝ ΑΡΟΡΑ
ΝΟΜΟΝ ΤΑΜΙΑΝ
ΤΗΣ ΠΟΛΕΩΣ ΚΑΙ ΤΑΣ ΛΟΙΠΑΣ ΑΡΧΑΣ
ΦΙΛΟΤΕΙΜΩΣ ΕΚ
ΤΕΛΕΣΑΝΤΑ ΑΛΛΑ ΚΑΙ ΕΙΣ ΕΡΓΟΝ ΚΑΤΑ
ΣΚΕΥΑΣ ΚΑΙ
:-:-:-: ΚΑΙ ΕΑΥΤΗΝ :-:-:-: ΣΤΗΣΑ :-:-:-: :-:-:-:

Sic & alibi. habetur: ΠΡΥΤΑΝΕΥΣΑΣ
Ddd 2 ΤΗΝ

ΤΗΝ ΠΡΩΤΗΝ ΠΡΥΤΑΝΕΙΑΝ ΑΠΑΣΑΝ. Namque id (ut jam supra monui) de prima vice, qua is *Prytanis* munere fungeretur, intelligi non existimem: quamvis in nummo, quæ a P. Harduino pag. 20. affertur, habeatur: ΕΠΙ ΑΡΧ. ΠΡΥΤΑΝΕ ΕΠΙΚΡΑΤΟΥ. Β. quæ inscriptio eidem Harduino legitur: ἐπὶ ἀρχιερέως πρυτανέως ἐπικράτης β. Quum tamen, quantum ego judicare valeo, legendum sit, ἐπὶ ἀρχοντῶ πρυτανέως Ἐπικράτης β.

Similiter Harduinus pro ΑΙΓΙΑΛΕΩΝ legi vult ΑΓΧΙΑΛΕΩΝ ac de Anchiale Ciliciæ urbe [in Stephani editionibus, cum Juntæ, tum Aldi, perverse Σικελίας, seu Ciciliæ scribitur] quod, (ut loquitur,) Ἀρχιερεῖς & Πρυτάνεις, sunt in nummis fere hujus tractûs, alibi rarius, obvii. At retinendum ego puto ΑΙΓΙΑΛΕΩΝ (præterquam quod & altera ἀγχιαλῶ in Thracia, sicut & alia in Ponto, fuerit) eo quod simul in altero latere, uti jam dixi, ἐπὶ ἀρχοντῶ πρυτανέως legendum sit. quod explicandum, ut censeo, πρώτης πρυτανέως, seu πρυτανέως πρώτης: ita ut de *Primo*, seu *primario prytane* id capiendum sit: nec commode dicatur ἀρχιερέως πρυτανέως. non interposita particula καί. Et πρύτανιν πρώτων jam modo vidimus; sicut & infra habebimus σερατηγὸν πρώτων, ac quidem bis, de quo tamen infra latius. Nunc igitur illud de hoc nummo addam, in eo memorari, quod Epicrates ille ibi apud *Ægialenses* fuerit *Primus Prytanis Secundum*, seu *Secundâ vice*: sicut illi, qui in marmoribus modo adductis memorantur, pro *Prytanibus primis*, seu *Primariis* habendi sunt.

Ut aliquid etiam addamus de *Prytanibus fœminis*, seu fœminei sexûs; de istis loquitur illud marmor, quod jam pag. 272. attuli; atque in quo habemus *Flaviam Moschon* non solum ἀρχιέρειαν &c. verum πρύτανιν, & σεφανηφόρον δις, & ἱέρειαν τῆς Μασσαλίας, & denique, ἀγωνοθέτιν.

At in politico regimine ejusmodi *Prytanes fœminas* locum ha-

THIS PAGE IS LOCKED TO FREE MEMBERS

Purchase full membership to immediately unlock this page

HISTORY

Tens of thousands of important historical sources, many previously unobtainable, are now available for the first time with a Forgotten Books Full Membership.

Unlimited Access
\$8.99/month

Continue

*Fair usage policy applies

sent, quæ ostendant, hos *Prytanes* eatenus τῆς Ἑστίας [quæ, ut scimus, eadem cum Magna Matre fuit] fuisse *Sacerdotes*. Nec dubitem τὸ Πρύτανιν πρῶτον non solum *primum*, seu *primarium*, fuisse inter hos magistratus; verum & tempore istius πρωτείας, etiam ἀρχιερέα reliquorum *Prytanum*, ubi plures simul essent, fuisse; adeoque & ἀρχιερέα omnium Ἑστίας, seu *Vestæ*, Sacerdotum; qui οἱ ἀφ' Ἑστίας, vel οἱ μυηθέντες ἀφ' Ἑστίας appellabantur: sicuti & foeminae sacerdotes, μυηθεῖσθαι ἀφ' Ἑστίας. Unde & Argivorum Rex, ut ἀρχιερός, seu πρῶτος Πρύτανις, apud Æschylum in *Supplicibus*, κρατὸν βαμὸν ἑστίαν χθονός.

Certe inscriptio illa, quæ apud Sponium itinerarii parte 2. pag. 461. & apud G. Wheler, 515. habetur, clare satis mihi indicare videtur, ibi *Vestæ Sacerdotem* esse intelligendam. Quam propterea hîc exhibere volui:

Η ΒΟΥΛΗ Η ΕΞ ΑΡΕΙΟΠΑΓΟΥ ΚΑΙ Ο
ΔΗΜΟΣ ΝΕΙΚΟΣΤΡΑΤΗΝ ΜΕΝΝΕΟ
ΒΕΡΝΕΙΚΙΔΟΥ ΘΥΓΑΤΕΡΑ ΜΗΘΕΙΣΑΝ
ΑΦ ΕΣΤΙΑΣ ΔΗΜΗΤΡΙ ΚΑΙ ΚΟΡΗ ΑΝΕΘΗΚΕ
ΕΠΙΜΕΛΗΤΕΝΤΟΣ ΤΗΣ ΑΝΑΘΕΣΕΩΣ
ΤΟΥ ΕΠΙΤΡΟΠΟΥ ΑΥΤΗΣ ΓΑΙΟΥ
ΚΑΣΙΟΥ ΣΗΜΑΧΙΔΟΥ

Et alia ibidem (Eleusine) reperta fuit; nempe hæc sequens,

. . . ΔΙΟΣ ΚΑΙ ΚΛΑΥΔΙΑ . .
Γ . ΚΛΑΥΔΙΟΝ ΣΕΙΛΙΑ
ΑΝΟΝ ΠΟΛΥΚΡΙΤΟΝ
ΤΟΝ ΥΙΟΝ ΜΗΘΕΝΤΑ
ΑΦ ΕΣΤΙΑΣ ΤΑΙΝ ΘΕ
ΑΙΝ ΑΝΕΘΗΚΑΝ
ΕΠΙ ΙΕΡΕΙΑΣ ΚΛΑΥΔΙΑΣ
ΤΕΙΜΟΘΕΑΣ ΤΗΣ ΤΕΙΜΟ
ΘΕΟΥ ΓΑΡΓΗΤΙΟΥ ΘΥ

Quæ inscriptiones sane indicant *Nicostraten* illam, uti & *Claudium Silanum Polycritum* fuisse *Sacerdotes Vestæ*, illorumque imagines, seu statuas, ut talium *Cereri* ac *Proserpinæ* fuisse consecratas, seu dedicatas. Hoc enim indicat istud *Δήμητρι ἡ Κόρη ἀνέθηκε*. Sicut & in ista, quæ apud G. Whelerum, pag. 518. habetur:

ΔΗΜΗΤΡΙ ΚΑΙ ΚΟΡΗ

Η ΤΕΡΑ ΓΕΡΟΥΣΙΑ Μ. ΑΥΡΗΛΙΟΝ

ΛΙΘΟΦΟΡΟΝ ΠΡΟΣΔΕΚΤΟΝ

ΠΙΣΤΟΚΡΑΤΟΥ ΚΕΦΑΛΗΘΕΝ

ΠΡΕΣΒΕΥΣΑΝΤΑ ΠΡΟΙΚΑ

ΤΙΜΗΘΕΝΤΑ ΔΕ ΥΠΟ ΘΕΟΥ

ΚΟΜΜΟΔΟΥ ΤΗ ΡΩΜΑΙΩΝ

ΠΟΛΕΙΤΕΙΑ ΑΡΞΑΝΤΑ ΤΟΥ

ΚΗΡΥΚΩΝ ΓΕΝΟΥΣ ΑΡΞΑΝ

ΤΑ ΤΗΣ ΙΕΡΑΣ ΓΕΡΟΥΣΙΑΣ

ΕΥΣΕΒΕΙΑΣ ΕΝΕΚΑ

ΑΤΤΙΚΟΣ ΕΥΔΟΞΟΝ ΣΦΗΤΤΙΟΣ ΕΠΟΙΗΣΗΝ

His addendi ac conferendi hi sequentes modi loquendi, οἱ ἀπὸ τῶν μαθημάτων, οἱ ἀπὸ τῆς φιλοσοφίας, ἡ λόγων, οἱ ἀπὸ τῆς σοφίας, οἱ ἀπὸ βήματων, οἱ ἀπὸ πειμάτων; sicut & ille apud dictum Wheler pag. 417.

ΦΛ . ΣΕΠΤΙΜΙΟΣ ΜΑΡΚ. . . ΗΝΟΣ

ΦΛΑΜ . ΚΑΙ ΑΠ ΑΓΩΝΟΘΕΤΩΝ

ΕΚ ΤΩΝ ΙΔΙΩΝ ΤΟΥΣ ΠΥΛΩΝΑΣ

ΤΗ ΠΟΛΕΙ. &c.

Neque

Neque aliter sæpe Latini; sicut vidimus, ex Grutero in *VETTIO AGORIO SYNTROPHO RELIGIOSO A MAGNA MATRE*, &c. de quo, cum de Sacris Tauroboliis agerem, locutus sum: quin & apud eundem Gruterum habemus, pag. 312. 7. *FANATICO AB ISIDIS, SERAPIS, AB ÆDE BELLONÆ*. Item p. 121. *A SACRIS D. N. AUG. & 29. 8. A. M. SACRIS* p. 632. *A SACRIS PUBLICIS POPULI RO. QUIRTIUM*. 306. *A LIBRIS PONTIFICALIBUS*: atque, ut paulo proprius ad rem propositam nobis accedamus. 319. 6. *ÆDITUUS AB CONCORDIA*. 312. 6. *ÆDITUUS AB ÆDEM BELLONÆ*. denique 312. 4. hanc inscriptionem,

TI . CLAVDIVS
CAESARIS. L
CELER AEDITVVS
A VESTA

Quæ omnia perspicue indicare videntur, Ἐϛϛ 'Esius in allatis jam inscriptionibus, nihil aliud indicare, quam quod illi *A VESTA*, *Deæ vestæ editui*, aut *Sacerdotes* essent; sive quod huic *Deæ Sacra*, ipsius *Sacra* curarent.

Dum hæc ita conscribo occurrit mihi locus insignis, ac quidem apprime huc ad rem faciens, in eximia *Diatriba* magni illius viri Ez. Spanhemii; quem hisce a me dictis subjungere mihi visum fuit, quod non ubique ista *Diatriba* eruditus occurrat: *Opportune autem referre hic licet, ut eadem pari opere explanemus, quæ leguntur in duabus præclaris Inscriptionibus Eleusinis, quas haud uno loco vulgavit vir bene de hâc antiquitate meritus Cl. Sponius. Una est, in*
qua

THIS PAGE IS LOCKED TO FREE MEMBERS

Purchase full membership to immediately unlock this page

Know Your Bible

Forgotten Books'
Full Membership
provides unlimited
access to more than
28,000 volumes of
Christian literature for
\$8.99/month

**HOLY
BIBLE**

Continue

*Fair use policy applies

τοῖς ΜΥΣΤΗΡΙΟΙΣ Ο ΑΦ ΕΣΤΙΑΣ λεγόμενος ΠΑΙΣ, ἀντὶ πάντων τῶν μυθμένων ἀπομειλίωσεται ὁ θεῖον, ἀνεκβῶς δρῶν τὰ περὶ ταυμένα. Sicut in MYSTERIIS, qui dicebatur *AVESTA PVER*, pro omnibus *INITIATIS* placabat numen, accurate mandata obiens. Aperta inde & perspicua mens harum Inscriptionum, quibus pariter filium aut filiam, ad simile ministerium seu 'αΦ' 'Εστίας μνηθέντα aut μνηθεῖσαν, Deus Eleusiniis consecrat Areopagitarum Senatus. Unde lux iterum præclaro apud Themistium loco, cujus mentem ignoratione hujus moris, non adsecutus est vir summus Petavius; neque quidquam ad eum contulit postremus ac eruditus, ex eadem societate ac domo editor. Nempe ubi Themistius, postquam retulisset profectum se ad Constantini filios, sed exoletæ jam formæ, addit ad Gratiani, formæ excellentis tum adolescentis, laudem, ἀλλ' ἐλεῖν ὡς εἶκε, τὸ μυσταγωγὸν μοι γενέσθαι τῆς ἐρωτικῆς τελετῆς, ἢ πόρρωθεν, ΤΩΝ ΠΑΙΔΙΚΩΝ, ἔδ' ἐθνεῖον, ἀλλὰ ἔγγυθεν, καὶ 'αΦ' 'ΕΣΤΙΑΣ. Sed decuit, ut videtur, fieri mihi mystagogum amatorii illius sacri, non qui procul esset ab *ÆTATE PVERILI*, non peregrinum, sed proximum & a *DOMO* seu *LARE*. Et quæ postremo verba ἀΦ' 'Εστίας *AB IP SO PENE TRALI*, ut cæteroquin eadem vox, & qua de re infra sumitur, vertit ibi Petavius. Respicit enim omnino eo loco Themistius, ad morem illum in Eleusiniis receptum, cujus meminit dicto loco Porphyrius, & quem illustrant Inscriptiones adlatæ, ac Isæi præterea apud Harpocratonem locus, quo 'αΦ' 'Εστίας παῖς, aut 'αΦ' 'Εστίας μυστήριον dicebatur, qui pro omnibus initiatis munus ibi commemoratum obibat in iisdem Sacris; & ad quod obeundum duo illa, ut ex iisdem monumentis liquet, requirebantur; quæ hic itidem tangit Themistius: nempe cum *ÆTAS PVERILIS*, aut adolescentis; tum patria, ut *OMNINO ESSET ATHENIENSIS*, quæ sunt Isæi ea de re verba;

ba; seu, quod ait Themistius, NON PEREGRINVS.

Ut autem aliquid reponam hisce Illustris viri verbis, quod spero (sicut vere ingenuus est, ac candidus) non ægre feret; supponit hic, si rem bene capio, *μύησις* sive *initiationem*, quæ ad solos pueros puellasque, ac quidem Athenienses, pertineat. 2. Pueros illos ac puellas, seu filios ac filias, a Senatu Areopagitico [qui an, ac quatenus Eleusiniis præfuerit disquirendum esset] Deabus Eleusiniis (*Cereri ac Coræ*, seu *Proserpinæ*) consecratos fuisse. 3. Illos, illasve, in Eleusiniis *pro omnibus initiatis numen* (ac quidem harum Dearum, si rem capio) *placasse*: ita ut ὁ vel ἡ ἀφ' Ἑσίας παῖς [quod tamen, ut ostendi, potius initiationem seu *μύησις τῆ Ἑσία* significat] *Pro omnibus Initiatis*, ut paulo post addit, *munus commemoratum*, a Porphyrio, *obiret in istis Sacris*: cum tamen in illis Eleusiniis quidem *Ceres, Libera ac Liber*, seu *Bacchus* locum obtinerent; *Vesta* vero, sive Ἑσία; quatenus talis, nullum ibi inveniret: in iisque *Hierophantæ* quidem ac *Hierophantides*, tum & *Ceryces* ac *Daduchi*, non vero Pueri aut puellæ, initiarent, ac Sacra curarent.

Operæ itaque, quamvis non usque adeo magnæ, pretium est, ut breviter consideremus illas, ad quas Vir Perillustris provocat Inscriptiones; ac quidem primùm illam, in qua Senatus Areopagiticus, tum & populus Atheniensis, *Nicostratem M. Bernicidæ* filiam *μνηθεῖσαν* jam consecrant vel dedicant (seu potius statuam, monumentumve ipsi erectum) *Cereri ac Proserpinæ*. Quod sane, non indicat, *Senatum* illum hanc per id consecrasse ministerio harum Dearum, (cum jam consecrata, sive initiata, ac quidem *Vestæ* sive Ἑσία, ut existimo, esset) sed, ob rationes, hîc non additas, ut alias sæpius illæ, licet non semper, adduntur (sive ἀρετῆς, sive ἁσεβείας ἕνεκα, sive aliter) *Senatum* ac *populum*, statuam, aliudve monumentum, posuisse; illudque Deabus; jam plus semel

nominatis consecrassè , aut dedicassè.

Ast in secunda Inscriptione, ne quidem ullo modo Senatus iste, aut populus comparent; sed contra, ut videtur, *Claudius* ac *Claudia* parentes; qui filium suum (post mortem, procul dubio, sicuti idem de *Nicostrata* censendum puto) his Deabus consecrarunt. Ac similia exempla hisque gemina, nobis occurrunt, in *non initiatis*, ac quidem, eodem in loco, Eleusine.

Sic enim id videmus in hac sequenti Inscriptione, apud eundem Sponium, itinerarii tomo secundo, pag. 393. edit. Amstel. reperiunda; ubi uxor maritum Deabus Eleusiniis consecrat.

ΚΤΗΣΙΚΛΕΙΑ ΑΠΟΛΛΩΝΙΟΥ
 ΑΧΑΡΝΕΩΣ ΟΡΓΙΑΣΤΗΣ ΤΟΝ
 ΕΑΥΤΗΣ ΑΝΔΡΑ ΣΟΦΟΚΛΗΝ
 ΞΕΝΟΚΛΕΟΥΣ ΑΧΑΡΝΕΑ ΔΑ
 ΔΟΥΧΗΣΑΝΤΑ ΔΗΜΗΤΡΙ ΚΑΙ
 ΚΟΡΗ ΑΝΕΘΗΚΕΝ

Quanquam ille inter initiatos, *licet non Sacerdotes*, censendus videatur; tum quod Atheniensis fuerit, qui fere omnes initiati; tum quod & foeminae Orgiastæ maritus fuerit. nec dubitandum videtur, de modo sequentibus, quæ itidem Eleusine reperiæ sunt; quamvis non ita addatur, quibus Dîs. Deabusve monumenta dedicata sint, ut:

ΑΥΣΙΚΡΑΤΗΣ ΑΝΑΞΟΝΟΣ
 ΑΝΑΞΙΟΩΝΟΣ ΚΑΛΛΙΣΣΩ
 ΙΩΝΑ ΜΑΤΕΡ ΑΝΕΘΗΚΕ

Tum

THIS PAGE IS LOCKED TO FREE MEMBERS

Purchase full membership to immediately unlock this page

HISTORY

Tens of thousands of important historical sources, many previously unobtainable, are now available for the first time with a Forgotten Books Full Membership.

Unlimited Access
\$8.99/month

Continue

*Fair usage policy applies

Ex qualibus exemplis videmus æque vivorum ac mortuorum sic statuas Dis Deabusve fuisse consecratas. Atque insigne est exemplum, quod apud Plutarchum, in vitis X. Rhetorum, de Isocrate habemus, nempe hoc sequens: Ἀνάκειται ἡ αὐτὴ καὶ ἐν Ἐλευσῖνι εἰκὼν χαλκῆ, ἔμπροσθεν δὲ πρυθῶος ὑπο Τιμοθέου δὲ Κόνωνος, καὶ Ἰππύγεγραπτα, ΤΙΜΟΘΕΟΣ ΦΙΛΙΑΣ ΤΕ ΧΑΡΙΝ ΞΕΙΝΙΑΝ ΤΕ ΠΡΟΤΙΜΩΝ ΙΣΟΚΡΑΤΟΥΣ ΞΙΚΩΤΗΝΔΕ ΤΑΙΣ ΘΕΑΙΣ. *Est etiam illius in Eleusine aenea erecta statua ante porticum, sub Timotheo Cononis filio, cui ita inscribitur: TIMOTHEVS HONOREM AMICITIAE DEFERENS ATQVE HOSPITALITATI, DEABVS (Eleusiniis sc.) ISOCRATIS IMAGINEM DEDICAVIT.*

Quin & semetipsos quandoque huic illive Deo ita consecrabant: ut de Romulo apud Plutarchum videmus; ac de Domitiano, apud Suetonium: qui Domitianus jam *imperium adeptus, Jovi Custodi templum ingens, seque in sinu Dei, consecravit.* Verum enim vero hinc nimis superfluous fio: alibi de ista re plura dixi. Quare hæc tantum addam ad Porphyrii ista verba ab eximio nostro Spanhemio adducta.

De quonam mysterio Porphyrius loquatur, eo minus judicare valeo, quod ille mihi ad manum non sit. At certe, quantum ex verbis allatis dijudicare queam, ille de *Cereris, Proserpinæ ac Bacchi* mysteriis Eleusiniis mihi loqui non videtur; quod, ut puto, satis clare istud Ἐλευσῖνιον indicare videtur. Et multa sane ac multorum Deorum Dearumque mysteria, multisque & diversis in locis, fuisse novimus, cum Athenis tum alibi, in Græcia, in Asia, in Thracia, alibi.

De unico igitur numine hinc loquitur Porphyrius, neque Eleusiniarum ullatenus, ut puto, meminit; tum & illud, ὁ ἀφ' Ἑσίας παῖς foemineum sexum excludere videtur: dum interim istud ἀφ' Ἑσίας indicet παῖδα illum *Vestæ*, sive Ἑσία, seu *Magnæ*

Magnæ Matri initiatum, quin & inter Sacerdotes, Sacrorumve ejus ministros fuisse. Præterea illud *παῖς* non necessario puerum aut adolescentem indicare videtur: cum non solum servi *παίδων* nomine veniant; verum & ipsi poetæ, Philosophi, Medici &c. ut τῶν ποιητῶν παῖδες ut & ἡμεῖς Ἀχαιῶν, &c. Verum ut hæc nimis πρόρρωθεν quæsitæ merito videri possunt, sic proprius accedunt hæc Strabonis verba, quæ libro ejus X. ita habentur: καὶ [ἐξ ἄροντό] ἵνα τῶν ὀνομάτων, ἀπὸ τῆς περὶ πόλεως καὶ χοροῦ τῆς, καὶ θεοπραγμάτων τῶν ἱερῶν ἐκάλεσαν Καβείρης, καὶ Κορύβαντας, καὶ Πάνας, καὶ Σατύρης, καὶ Τιτύρης, καὶ τὸ θεὸν Βάκχον, καὶ τὸ ῥεῖον Κυβήλλω, ἢ Κύβλω, καὶ Δινδυμένω, καὶ τῆς ἑτέρας ἁλῆς. Καὶ ὁ Σαβάζιος ἢ τῶν Φρυγικῶν ἔστι ἢ τρέπον τινα τῆς μητρὸς τὸ ΠΑΙΔΙΟΝ ὡς διδόμενον τοῖς Διονύσῃ καὶ ἁλῆς. *Excogitata sunt etiam vocabula, quibus ministros chorearum ductores, & famulos sacrorum adficerent, Cabiros, Corybantes, Panes, Satyri, Tityri; & demum Bacchum & Rheam Cybelam, & Cyben, atque Dindymenem, ipsosque locos: Sabazius quoque de Phrygiis est [quamquam & alias ex Thracia primùm prodiisse videatur] & quodammodo PVER Matri [Deorum] ipse quoque Bacchicis adjunctus.*

Certe sic *Bacchos & Bacchas* Dei *Bacchi* sacerdotes novimus. qui, an quoque *παίδων* nomine circa Sacra venerint (quod & ipse *Bacchus* nobis κόρος, seu κῆρος, quod & *puer* est, æque ac *Proserpina*, quæ κόρη est, appelletur: sicut & juvenili facie & habitu, ac cum comitatu puerili pene, faltem juvenili, depungatur) mihi probabile quidem, at incertum est: sicut & an, quod *Attis puer Cybeles* (i. e. etiam *Vestæ*) fuerit, hinc quoque tam inter hujus quam inter illius ministros fuerint, qui *παίδων* nomine venerint. Et quare & hæc & hisce similia conjecturis deputanda putem; circa illa istud valere, *Qui bene conjecerit, &c.*

CAPUT III.

De Strategis, ac de Scribis Græcorum.

Doctissimi Joan. Vaillantii verba de στρατηγῶσι, eademque
 oort perpenſa. Unius ejuſdemque urbis nunc ἀρχοντα in
 nummis, nunc vero στρατηγὸν. nunc ruruſus ἀρχὸν, nunc ve-
 ro στρατηγὸν; nunc denique πρίταν, nunc verò στρατηγὸν, &c.
 fuiſſe. Munus illud ἢ στρατηγῆ πολιτικὸν, non militare,
 ſeu bellicum fuiſſe; ac quare cūm Athenis, tum & alibi fue-
 rit. Ezech. Spanhemii ſententia de στρατηγῶσι. Conſtan-
 tinum Magnum Athenis fuiſſe στρατηγὸν, adeoque & ibi
 annonæ Curatorem. Hinc ulterior Strategorum conſidera-
 tio; & ulterior de στρατηγῶσι ἐπὶ τῶν ὀπλων; iſtaque occa-
 ſione, aliquid de πολεμάρχῳ; ſicut & paucula de τεχνίταις.
 De στρατηγῶσι ἐπὶ τῶν πόλεως. De Athenionis
 στρατηγία Athenis. De pluribus numero ſimul στρατηγῶσι in
 una eademque civitate; iſtâque occasione de στρατηγῶσι πρῶ-
 τῳ atque ἐπιτερίπῳ στρατηγῶσι, ſeu ἐπιτερίπῳ στρατηγίας; ac
 de στρατηγῶσι τῆς εἰρήνης. De στρατηγῶσι, ac στρατηγῶσι ἢ ἰερῶσι
 ad Templum Hieroſolymitanum. Denique ruruſus de στρα-
 τηγῶσι ἀπνυο, ac πρῶτῳ, &c.

De γραμματεῖσι ſeu Scribis Græcorum; ac primò quidem de
 Scribis Athenienſium: hinc de Scribis urbium Græcarum
 Aſiaticarum ἐπωνύμοις; cuiuſque dignitatis atque αὐτορι-
 tatis illud munus fuerit. De Scribis agonis muſici: de
 Grammatophylace, &c.

THIS PAGE IS LOCKED TO FREE MEMBERS

Purchase full membership to immediately unlock this page

Know Your Bible

Forgotten Books'
Full Membership
provides unlimited
access to more than
28,000 volumes of
Christian literature for
\$8.99/month

**HOLY
BIBLE**

Continue

*Fair use policy applies

interim ἀρχοντες ac στρατηγοὶ, ut urbium summi magistratus in nummis comparerent; per illosque anni notarentur. Quin & πρύτανις & στρατηγός (nunc hic, nunc ille) apud Smyrnenfes cum in nummis, tum in marmoribus, aliisque monumentis publicis, ut magistratus ἐπώνυμοι exprimebantur: qui & simul quandoque uno eodemque in loco magistratu fungebantur. Quod ubi contingebat, Στρατηγοὶ magis ad sola politica, Πρύτανις quoque simul ad sacra mihi spectasse videntur: quamvis fatear, me, quantum hi ab illis ratione muneris vel auctoritatis inter se convenirent, aut diversi fuerint, me plane ignorare: nisi quatenus & Στρατηγοὶ (uti statim patebit) quoque inter se munere, sicuti & nomine, non semper aut ubique convenirent.

Porro apud Ephesios & Ἀρχιερεῖς, & Ἀσιάρχαι, & Γραμματεῖς, & Πρύτανις, & Στρατηγὸς, ita obtinebant ut horum omnium nomina (nunc horum, nunc illorum) ut ἐπωνύμων in publicis monumentis exprimerentur. Quod de Cyzicenis, ubi & ἀρχων & στρατηγός &c. simul obtinebant, ac de aliis civitatibus ostendi quoque posset. Verum hæc atque hisce similia sese hinc inde, in hoc opere, sponte satis oggerunt.

Notandum quoque *Strategos* (senioribus saltem temporibus atque ubi jam civitates sub aliorum imperio essent) ad regimen Politicum proprie, non ad Bellicum spectasse. Ostendunt hoc Philostrati verba; quæ, lib. I. (pag. 526.) de *vitis Sophistarum*, ita habent: Λολλιανὸς Ἐφέσιος πρέσβη μὲν ἔξ Ἀθήνησι θρόνον, πρέσβη δὲ καὶ τῶν Ἀθηναίων δήμῳ στρατηγήσας ἀσποῖς τὸ ἔπι τῶν ἑσπέρων. ἥδε ἀρχὴ αὕτη πάλαι μὲν κατέλεγέ τε καὶ ἐξῆλθε εἰς τὰ πολέμια νυκτὶ δὲ τροφῶν ἑπιμελείται καὶ σίτη ἀγορᾶς. *Lollianus Ephesius primus in subsellio Athenis præsedit; & Atheniensi populo ut STRATEGVS præfuit. Hæc præfectura olim quidem censum faciebat, & ad bellum educēbat: nunc vero annonam [Athenis scilicet] & fori cibaria curat.*

Quæ

Quem magistratum quam generose gesserit, paucis inter-
jectis ita idem Philostratus his verbis indicat: Σίτῃ δ' ἐκ Θεσ-
σαλίας ἐπεπλάκετο, καὶ λεημάτων δημοσία ἐκ ἄλλων, ἐπέτερε-
ψεν ὁ Λολλιανὸς ἔργον τοῖς αὐτῶν γυνεῖμοις καὶ λεήματα συχνὰ
ἠδ' ἐρίθη. *Annona vero ex Thessalia advecta, cum pecu-
niæ publicæ non extarent, suis familiaribus collectam ut
facerent auctor Lollianus fuit: hincque magna pecuniæ vis
est collecta. De quibus pecuniis, quomodo per ipsum resti-
tutæ post fuerint, idem tunc porro narrat.*

Hinc autem non male mihi videor inferere hîc illa, quæ
egregie (uti omnia solet) ad Julianum Imperatorem obser-
vavit magnus ille Ezechiel Spanhemius, hoc modo: *Diver-
sa verò στρατηγῶν in aliis Græciæ aut Asiæ urbibus nuncupa-
torum ratio, apud quos nempe ita dicti urbani & Civiles
& Magistratus, qui Athenis, & alibi etiam, ut apud The-
ræos, & quandoque in aliarum Græcarum urbium nummis,
ἀρχοντες dicebantur; idque pro veteri & apud antiquos Atti-
cos scriptores familiari vocis στρατῆς usu de populi cœtu, seu
urbana multitudine, pro δήμῳ nempe & ὄχλῳ. Vide Æschyl-
lum Persis, v. 658. & Eumen. v. 569. (ubi στρατὸν multi-
tudinem) Libanium Orat. pro Aristoph. p. 212. δαπανῶν εἰς
τῆς καλεμένης στρατηγῆς λειτουργίαν. καὶ στρατὸν αὐτὸν εἶδον ἐν σκείνῃ
τῆς πόλεως ἀδραπεμπόδρον ὑπὸ εὐφημιῶν. *Sumptus suppeditans
ad obeundum στρατηγῆς munus; & ipse in eo magistratus illius
amictu deductum eundem cum acclamationibus vidi: &
pag. 214. καὶ ἀδρα Κορινθίοις ἐλεῖργει τὰ τῶν καλεμέτων
στρατηγῶν. Et apud Corinthios obiens ea, quæ iis qui στρατηγοὶ
vocantur incumbunt.**

Hujusmodi autem στρατηγὸς & ipse ille Constantinus Magnus
fuit, teste Juliano (ad cujus verba hæc modo adducta Span-
hemius annotavit) βασιλεὺς ὢν καὶ κύριος πάντων, στρατηγὸς σκεί-
νων ἠξίως καλεῖσθαι, & τοιαύτης εἰκόντος τυγχάνων μὲν Ἰππιδάμα-
τος, ἐκείνου πλείον, ἢ τῶν μεγίστων τιμῶν ἀξιώθεις. ἀμειβόμενος

δ' ἐπ' αὐτῷ ἔτι πάλιν πορῶν μεδίμνος δίδωσι πολλάκις μυρία καθ' ἕκαστον ἔτος δρεάν καρπῶν, ἐξ ὧν ὑπέρχε τῇ πόλει μὴ ἐν ἀφθονοῖς εἶναι, σκείνω δ' ἔπαινα καὶ ἡμῶν ὡς αἰ τῶν βελίτων. *Cumque Princeps omnium esset ac Dominus, Divem [εραληγὸν] se nihilominus illorum [Atheniensium, sive Athenarum; nam de Athenis loquitur] appellari voluit: atque ejusmodi imagine & inscriptione donatus, impensius lætabatur, quam si amplissimis esset honoribus affectus. Cæterum ut ob eam rem civitati gratiam referret, tritici medimnorum millia multa quotannis assignavit. Quâ ex re cum urbi ipsi omnium ubertas atque affluentia; tum illi laudes & honores ab optimis viris contigerunt.*

Videmus ex hisce 1. Constantinum jam Imperatorem factum fuisse εραληγὸν apud Athenienses, idque sibi æque gloriæ, quamvis jam Augusto, duxisse, quam Adrianum, qui ipse quoque, ut ibidem *Archon* crearetur, passus fuit.

2. Per hæc confirmari verba Libanii, quibus munus istud εραληγῶ, in alimentorum ac frumenti, adeoque annonæ cura constitisse describit: indeque Constantinum ambitiose studuisse ut hæc larga semper esset Atheniensibus.

An autem etiam aliis in urbibus ubi εραληγῶ munus obtinebat eadem cura ipsis incubuerit, quæ Athenis, ubi ἐπάνυμοι non erant, sicut ἀρχοντες, incertum. Quare Prætorio munere illos alibi functos crediderim. An vero ubi plures simul obtinebant, alii fuerint quasi Prætores urbani alii vero Peregrini, exemplo fere Romanorum, etiam plane incertum est; licet non usque adeo dissimile vero. Manebat quippe nomen etiam in istis urbibus quæ jam Imperio Romano subjæctæ erant, ut summi magistratus: nec solum ἔτι εραληγῶ ἐπὶ τὰς πολίτας, verum & εραληγῶ ἐπὶ τῶν ὀπλων. Hinc in inscriptione Smyrnenensium (inter marmora Oxoniensia) habemus:

THIS PAGE IS LOCKED TO FREE MEMBERS

Purchase full membership to immediately unlock this page

HISTORY

Tens of thousands of important historical sources, many previously unobtainable, are now available for the first time with a Forgotten Books Full Membership.

Unlimited Access
\$8.99/month

Continue

*Fair usage policy applies

sint πάσης τέχνης ἢ ὁποιασῶν ἐργασίας ὄργανα, sive ἐργαλεία: quantumvis per ista plerumque intelligantur arma Bellica; ut ὄπλα Ἄρηϊα apud Homerum. Interim hīc non incommode capi possunt pro istis *instrumentis* quæ Gymnasiis atque gymnasticæ inservire solebant. Neque inde multum abluere crediderim istud *τραίηγῶν* munus quo Athenion ille Philosophus (de quo Athenæus libro V. loquitur) ab Atheniensibus ornatus fuit; istaque occasione ibi tyrannidem invasit, prope eodem modo, quo Lysias iste, de quo, cum, de Stephanephoris agerem, ex eodem Athenæi libro locutus sum. Hunc nempe, cum jam ante eum ὦν τῷ τεμένει τῶν Τεχνίων, εἰ περὶ τῶν Διονυσίου τεχνίται, τῶν ἄγγελον ἔνεσθαι Διονύσου [Mithridatis sc.] καλεῖσθαι τε εἰλοντο τραίηγον ἐπὶ τῶν ὄπλων. Ipsorum namque potissimum impulsu hoc populum fecisse crediderim. Interim notandum venit τεχνίτας hos magis ad *Bacchum*, [unde & *Bacchici*] adeoque ad scenam, quam ad ξύσαν, qui Herculi, ut dixi, sacer erat pertinuisse; nisi velit quis hos ambos, cum Xysticos, tum scenicos suum sibi habuisse *τραίηγόν*: de qua re tamen nullum plane indicium sese ullibi offert. Quare melius hocce referatur ad munus *τραίηγῶν* quod ad arma spectabat; cum iste Athenion Athenienses jam pro Mithridate contra Romanos instigaret: hincque accidisse videatur eum tyrannidem ibi invasisse. Et huc facere videntur hæc sequentia Athenæi verba: Ταῦτ' εἰπὼν συγκαθέστησεν αὐτῷ τὰς ἄλλας ἀρχοντας, τῶν ἐβέλετο ὑποβάλλων τὰ ὀνόματα καὶ μετ' ἑπολλὰς ἡμέρας τύραννον αὐτὸν ἀναδείξας, δόγμα, &c. Hæc fatus alios sibi mag. stratus allegit, quos voluit; nominibus eorum in publico propositis, & haud multis post diebus tyrannide occupatâ, quid sibi decretum, &c.

Scilicet hunc magistratum, si jam ante, cum Athenienses subessent Romanis, immutatus fuerat (quod hinc nulli duces bellici ibi locum haberent) hi rursus ad arma militaria reducebant; Athenionemque talem creabant *τραίηγόν*; qualēs sub
libera

libera republica locum habuerant, qualisque, apud Demosthenem (pro Corona) Nauficles; de quo in decreto; δεκεῖ τῆ βυλῆ καὶ τῷ δήμῳ σεφασάσαι Ναυσικλέα ἔ ἐπὶ τῷ ὄπλων, quia nempe militibus stipendia suo sumptu subministrasset. Quod autem, cum jam subessent Romanorum imperio, munus istud στρατηγῆ ex militari politicum fuerit factum jam supra ex Philostrato vidimus.

Sic namque nec πολεμάρχης munus tunc amplius ad militiam pertinuit. De quo *de polemarcho* (nulla belli, militiæve, ratione muneris, mentione facta) ita loquitur Pollux: ὁ ἢ πολέμαρχος θύει μὲν Ἀρτίμιδι ἀγροτέρῳ, καὶ τῷ Ἐνυαλίῳ Διαπίθησι ἢ τῷ Ἰππιάφιον ἀγῶνα, ἔ ἐν πολέμῳ ἀποθανόντων καὶ τοῖς περὶ Ἀρμόδιον ἐναγίζει. δίκαι ἢ πρὸς αὐτὸν λαγχάνοντα μετόικων, ἰσοπελῶν, προξένων καὶ θανόντων τὸ λαχόν, ἐκάστη Φυλῆ π μέρους τὸ μὲν διακίηταις ὡς ἀδικίας, εἰσάγων ἢ καὶ γραμματεῖα, ἔς, ἐνόμῳ δικαστηρίῳ κρίνεται. Quin & apud Harpocrationem, de eodem Aristoteles ita: οὗτος τε εἰσάγει δίκας τὰς τε ἀπομασίς, καὶ ἀπρομασίς, καὶ κλήρων, καὶ Ἰππικλήρων, τῆς μετόικος, καὶ τὰλλα ὅσα πολίταις ὁ Ἄρχων, ταῦτα τοῖς μετόικοις ὁ πολέμαρχος. Quali munere (ac modo) fereungebatur apud Romanos Prætor peregrinus. Hinc etenim Scholiastes Aristophanis ad hunc, in *Vespis*, versum: ὡς ἀναπηδᾶν δαιμάνοντας πολλὰς, ὡς τὸ πολέμαρχον, ὄνομα ἀρχῆς. ἔ τοῖς πολίταις τῶτο προσήψεν ἀλλὰ τῆς ξέναις· αἱ γὰρ ξενικαὶ δίκαι Ἰππὶ τῷ πολεμάρχῃ ἐσῆγοντο, & cætera ibi videnda.

Verum denuo revertamur ad nostros Strategos; qui non solum erant, seu nominabantur στρατηγοὶ ἐπὶ τῷ ὄπλων, sed (quum alis in urbibus ipsis alia agnomina essent, uti & diversa munera, quamvis æque politica) etiam ΣΤΡΑΤΗΓΟΙ ΕΠΙ ΤΟΥΣ ΠΟΛΙΤΑΣ: unde habemus talem & in hoc insigni marmore, quod apud Gruterum pag. 105. n°. 9. invenitur:

Ο ΔΗΜΟΣ ΘΕΑΙ ΡΩΜΗΙ ΚΑΙ
 ΣΕΒΑΣΤΩ ΚΑΙ ΣΑΡΙ
 ΣΤΡΑΤΗΓΟΥΝΤΟΣ
 ΕΠΙ ΤΟΥΣ ΠΟΛΙΤΑΣ ΠΑΜΜΕΝΟΥΣ
 ΤΟΥ ΞΗΝΩΝΟΣ
 ΜΑΡΑΘΩΝΙΟΥ
 ΙΕΡΕΩΣ

ΘΕΑΣ ΡΩΜΗΣ ΚΑΙ ΣΕΒΑΣΤΟΥ ΣΩΤΗΡΟΣ
 ΕΝ ΑΚΡΟΠΟΛΕΙ ΕΠΙ ΙΕΡΕΙΑΣ ΑΘΗΝΑΣ
 ΠΟΛΙΑΔΟΣ ΜΕΓΙΣΤΗΣ ΑΣΚΛΕΠΙΑΔΟΥ
 ΑΔΑΙΕΩΣ ΘΥΓΑΤΡΟΣ ΕΠΙ ΑΡΧΟΝΤΟΣ
 ΑΡΗΟΥ ΤΟΥ ΜΩΡΙΩΝΟΣ ΠΑΙΑΝΙΕΩΣ

Sicut & apud Sponium in Miscellaneis pag. 327, ita:

Η ΒΟΥΛΗ ΚΑΙ Ο ΔΗΜΟΣ
 Μ. ΑΙΜΙΛΙΟΝ ΣΑΤΟΥΡΝΕΙΝΟΝ ΑΝΘΥΠΑΤΟΝ
 ΕΑΥΤΩΝ ΜΕΓΑΝ ΕΥΕΡΓΕΤΗΝ ΕΠΙΜΕ
 ΛΗΘΕΝΤΟΣ ΤΟΥ ΣΤΡΑΤΗΓΟΥ ΤΗΣ ΠΟ
 ΛΕΩΣ ΑΡΙΣΤΩΝΟΣ ΤΟΥ ΔΙΟΝΥΣΙΟΥ

Ut autem *ἑραληγοὶ* apud Athenienses (adhuc liberâ Republicâ) diversi munere erant 1. quidem Militares (qui postea mutato, ut supra dictum, in procuratores annonæ publicæ conversi fuere) 2. vero Civiles, ceu *Prætores Urbani*; sic *illorum Urbanorum* (ut Ubbonis Emmii verbis utar) *cognitio potissimum circa trierarchias, & facultatum permutationes, & quæstiones quas ἀπόφασις & ἀσφατεία vocarunt, versabantur.*

Plures

THIS PAGE IS LOCKED TO FREE MEMBERS

Purchase full membership to immediately unlock this page

Know Your Bible

Forgotten Books'
Full Membership
provides unlimited
access to more than
28,000 volumes of
Christian literature for
\$8.99/month

**HOLY
BIBLE**

Continue

*Fair use policy applies

plura præter necessitatem congeram exempla) ΣΜΥΡΝΑΙΩΝ
Γ. ΝΕΩΚΟΡΩΝ ΕΠ. ΣΤΡ. ΑΝΤΙΟΧΟΥ.

Sic iisdem eruditis considerandum relinquo, an isti, qui in eadem illa inscriptione vocantur στρατηγοὶ τῆς εἰρήνης; prout verba ea, licet plane corrupta, idem eruditissimus Keinesius legit, non habendi sint, apud eosdem Smyrnenfes, pro iisdem qui apud Athenienses, vocabantur οἱ στρατηγοὶ τῆς πόλεως, seu *Prætores urbani*: quo nomine ejusmodi magistratus apud Romanos veniebat.

An autem *Eleutherolaconum* plures simul fuerint στρατηγοὶ incertum est: quum in ista inscriptione quam supra, pag. 295. adduxi, solus compareat ΔΑΜΑΡΜΗΝΙΔΑΣ ΣΤΡΑΤΗΓΩΝ.

Ex Polybio tamen videmus apud *Achaeos* primum quidem duos simul, unà cum γραμματεῖ, seu *Scriba* (qui ipse primo loco nominatur:) postea autem unicum tantum obtinuisse: ac quidem tali modo, ut ibi pro Rectoribus Reipublicæ istius, tam circa militaria, quam circa politica, hi venisse videantur. Ipsa Polybii verba sunt: "Εἴκοσι μὲν ἔν τε ταῖς πρώταις καὶ πέντε σιωεπολιθώσαντο μεθ' ἑαυτῶν αἱ περὶρημένα πόλεις, γραμματεῖα κοινὸν ἐκ παλαιῶν περὶ χειρὸς ἰδίου, καὶ δύο στρατηγοὺς. μετὰ δὲ ταῦτα πάλιν ἔδοξεν αὐτοῖς ἕνα καθιστάνειν, ἃ τῷ πρώτῳ πρὸς τὸ ὅλον καὶ πρῶτος ἔτυχε τῆς πρώτης αὐτοῦ Μάρκος ὁ Καρυνοῦς. τεταρτῶ δὲ ὑστερον ἔτι δὲ περὶρημένῃ στρατηγὸς, Ἀράιος ὁ Σικυώνιος, εἶη μὲν ἔχων εἴκοσι, τυραννομένῳ δὲ ἐλευθέρως τῆς παλαιῆς, διὰ τῆς ἀρετῆς τῆς ἑαυτοῦ καὶ ὁλμῆς προσέειπε πρὸς τὸ τῆς Ἀχαιῶν πολιτείας, ἀρχῆθεν αὐτὸς ἐραστὴς γενόμενος τῆς περὶ αὐτῶν οὐκ ὀρθῶς δὲ πάλιν ἔτι στρατηγὸς αἰρηθεὶς τὸ δεύτερον, ἃ πρῶτον ἔλαβεν τῆς Ἀκροπόλεως ἀντιγόνα κυρδόνιον, ἃ γενόμενος ἐγκρατής, μέγας μὲν ἀπέλυσε φόβος τῆς τῆς Πελοπόννησον κατοικούντων. ἐλευθέρως δὲ Κορινθίους, προσελάγεται πρὸς τὸ τῆς Ἀχαιῶν πολιτείας. ἐπὶ δὲ τῆς αὐτῆς ἀρχῆς ἃ τῆς Μεγαρέων πόλιν ἀπὸ πρῶτον ἀπέλυσε, προσέειπε τοῖς Ἀχαιοῖς. *Quinque igitur et viginti primos annos dictæ*

dictæ urbes [Achaia] Rempubliam eandem coluerunt, *SCRIBAM* communem & *PRÆTORES* duos [Strategos] in orbem eligentes. Postea placuit unum designare, cui rerum summam permitterent. eoque honore primus est usus, Marcus Carynensis. Quarto post anno, eodem Marco (rursus) Prætura fungente [Eruditissimus Casaubonus, minus bene vertit: Quartum annum in Prætura agebat Marcus, sicut ex sequentibus liquet]. Aratus Sicyonius viginti annos natus, ereptam jugo tyranni patriam virtute suâ & fortitudine, Achæorum Republicæ attribuit. Adeo jam inde a principio ætatis mores atque instituta illorum adamaverat. Octavo deinde anno post *ITERVM PRÆTOR* [Strategus] creatus, nonnullos e præsidio, quod in Acrocerintho Antigonus habebat, pollicitationibus pellicit ad loci proditionem: quo mox occupato, ingenti quidem Peloponnesios metu liberavit Aratus; Corinthios vero, post libertatem eis redditam, Ad Rempubliam Achæorum adjunxit. In eadem Prætura etiam Megarensium urbem Achæis contribuit, astu in potestatem redactam.

Hos *Strategos*, seu *prætores* non in solis reperimus profanis scriptoribus, verum etiam in ipsa Novi Testamenti Scriptura. Sic enim de iisdem, pluribus numero simul in una eademque urbe, Philippis nempe Macedonia, legimus in Actis cap. XVI. v. 20. καὶ παρουγαγόντες αὐτὸς τοῖς στρατηγῶν, εἶπον· Οὗτοι οἱ ἄνθρωποι ἐκταράσασιν ἡμῶν τὴν πόλιν Ἰουδαῖοι ὑπάρχοντες, &c. ac paulo post: καὶ συνεπέση ὁ ὀχλὸς καὶ αὐτῶν, καὶ οἱ στρατηγοὶ περιήραντες αὐτῶν τὰ ἱμάτια, ἐκέλευον ῥαβδίσειν. Qui *Strategi* certe militares non erant: quum jam à tam longo tempore Macedonia subfuisset Romanis.

Quin & suos sibi habebant στρατηγὸς ipsi *Judæi*; nimirum Judaicos, ac quidem non Republicæ suæ aut civitatum, sed *Templi Hierosolymitani*, itidem plures numero

simul. Hinc enim habemus cap. XXII. v. 4. Evangelii S. Lucæ: καὶ ἀπελθὼν συβλάλησε τοῖς Ἀρχιερεῦσι ἔτι τοῖς στρατηγοῖς ὅπως αὐτὸν ᾤδαδῶ ἀποθῆναι. Ac rursus v. 52. Ἔειπε ἦ ὁ Ἰησοῦς πρὸς τὰς ᾤδαζομένους ἐπ' αὐτὸν Ἀρχιερεῖς καὶ ΣΤΡΑΤΗΓΟΥΣ ἔτι ἱερῶν, καὶ Πρεσβυτέρους.

Videmus itaque illos, qui priori loco simpliciter στρατηγὸς vocantur, hoc secundo appellari στρατηγὸς ἔτι ἱερῶν. Interim sicuti hinc plures simul nominantur; sic Act. IV. v. 1. unus tantum nominatur, ac quasi καὶ ἐξοχλίαν. Ita enim ibi habetur: Διαλέξαντες ἦ αὐτῶν πρὸς τὸ λαόν, ἐπέστησαν αὐτοῖς οἱ ἱερεῖς, καὶ ὁ ΣΤΡΑΤΗΓΟΣ ἔτι ἱερῶν, καὶ οἱ Σαδδουκαῖοι. atque iterum v. 24. Ὡς ἦ ἤκουσαν τὰς λόγους τούτους ὁ, τὸ ἱερῶν [subintellige Ἀρχιερεῖς, ita enim idem versu 21. appellatur] καὶ ὁ ΣΤΡΑΤΗΓΟΣ ἔτι ἱερῶν, &c. tum denique v. 26. Τότε ἀπελθὼν ὁ ΣΤΡΑΤΗΓΟΣ συν' τοῖς ὑπηρέταις ἤγαγεν αὐτὸς εἰς μετὰ Βίαν.

Fuit igitur is qui sic solus nominatur vel caput cæterorum στρατηγῶν, seu præses, adeoque eatenus πρῶτος στρατηγός; vel quod cum plures essent, tum ipsius vices ratione regiminis essent: quamvis, crediderim potius eum cæterorum præsidem fuisse; sicut idem fere videmus in τοῖς Ἀρχιερεῦσι.

Quod verò munus ipsorum attinet (quum sub Romanis essent, ac bella gerere ipsis minime liceret) videntur illi fuisse *Præfecti* custodiæ Templi; quæ custodia, seu custodes, licet arma gererent, non tamen erant milites (ut infra clarius patebit: attamen tales, qui prohiberent vim quæ Templo inferri poterat; atque adeo excluderent ac prohiberent a Sanctis locis, seu gentilibus inaccessis, illos qui Judæi non erant: (quibus & usi videntur Judæi. Act. XXII. v. 30. cum Templi januas contra externos clauderent) tum & Lictores erant, subserviebantque τοῖς Ἀρχιερεῦσι, & γραμματέσι, cæterisque in magistratu Judaico, quibus vi agere ex jure licebat, constitutis. Unde & priorem ob causam appellabantur

THIS PAGE IS LOCKED TO FREE MEMBERS

Purchase full membership to immediately unlock this page

HISTORY

Tens of thousands of important historical sources, many previously unobtainable, are now available for the first time with a Forgotten Books Full Membership.

Unlimited Access
\$8.99/month

Continue

*Fair usage policy applies

ΡΟΝ ΚΑΙ ΙΕΡΕΑ ΤΙΒΕΡΙΟΥ ΚΑΙΣΑΡΟΣ ΚΑΙ ΣΤΡΑΤΗ-
ΓΟΝ ΠΡΩΤΟΝ ΔΙΣ, &c.

Annuum vero ipsorum munus fuisse imprimis ex ipsorum ἐπωνύμοις (sive illi soli, sive cum aliis simul regimen istud politicum obtinerent) patet; adeoque ex exemplis jam supra allatis: quibus addi possunt hæc sequentia, ΕΠΙ ΣΤΡ. ΔΗΜΗΤΡΙΟΥ ΑΠΕΛΛΑ ΑΠΟΛΛΟΝΙΔΕΩΝ; & in nummo qui sub severo cusus fuit, ΕΠΙ ΣΤΡ. ΑΙΛΑΝΤΙΦΑΝΟΥΣ ΤΟ Β. ΠΕΡΠΕΡΗΝΩΝ: in alio rursus, ΕΠΙ ΣΤΡ. ΑΝΤ. ΠΑΚΙΑΝΟΥ ΤΟ Β. ΑΔΡΥΜΥΤΗΝΩΝ. in alio iterum, ΕΠΙ ΣΤΡ. ΛΟΓΓΕΙΝΟΥ ΤΟ Β. ΤΩΝ ΜΑΓΝΗΤΩΝ ΣΙΠ. denique (ut finem hisce exemplis imponam) ΕΠΙ ΣΤΡ. Α. ΜΙΑΩΝΟΣ ΤΟ Β. ΑΒΥΔΗ.

Ex quibus, videmus quoque, illos quandoque plus vice simplici hoc munus administrasse: sicut & ex isto *Lucii Bonnati* exemplo videmus, unum eundemque hominem plus semel, aliquando, στρατηγὸν πρῶτον fuisse; forsitan & pluries; uti id in aliis muneribus annuis sæpius contigisse videmus.

στρατηγὸς tamen & ἀνίστρατηγὸς inter Græcos quoque locum habuisse, in Asia, ut Prætores & Proprætores, æque ac Proconsules à Romanis eo in imperium missis, ostendit hæc sequens inscriptio Pergami reperta, & à Sponio Itinerarii parte I. pag. 413. editionis Amstelædamensis, exhibita; tum & à Thoma Smitho, in Septem Asiæ Ecclesiarum notitia:

ΓΑΙΟΝ ΑΝΤΙΟΝ ΑΥΛΟΝ ΙΟΥΛΙΟΝ ΑΥΛΟΥ
 ΥΙΟΝ ΚΟΥΑΔΡΑΤΟΝ ΔΙΣ ΥΗΑΤΟΝ ΑΝΘΥ
 ΠΑΤΟΝ ΑΣΙΑΣ ΣΕΠΤΕΜΟΥΙΡΟΝ
 ΕΠΟΥΛΟΝΩΝ ΦΡΑΤΡΕΜ ΑΡΟΥΑΛΕΝ
 ΠΡΕΣΒΕΤΗΝ ΚΑΙ ΑΝΤΙΣΤΡΑΤΗΓΟΝ
 ΚΑΙ ΒΕΙΘΥΝΙΑΣ ΠΡΕΣΒΕΥΤΗΝ ΑΣΙΑΣ
 ΠΕΣΒΕΥΤΗΝ ΣΕΒΑΣΤΟΥ ΕΠΑΡΧΙΑΣ
 ΚΑΠΠΑΔΟΚΙΑΣ ΑΝΘΥΠΑΤΟΝ ΚΡΗΤΗΣ
 ΚΥΠΡΟΥ ΠΡΕΣΒΕΥΤΗΝ ΣΕΒΑΣΤΟΥ
 ΣΤΡΑΤΗΓΟΝ ΛΥΚΙΑΣ ΚΑΙ ΠΑΜΦΥΛΙΑΣ
 ΠΡΕΣΒΕΥΤΗΝ ΚΑΙ ΑΝΤΙΣΤΡΑΤΗΓΟΝ
 ΑΥΤΟΚΡΑΤΟΡΟΣ ΝΕΡΟΥΑΣ ΤΡΑΙΑΝΟΥ
 ΚΑΙΣΑΡΟΣ ΣΕΒΑΣΤΟΥ ΓΕΡΜΑΝΙΚΟΥ
 ΔΑΚΙΚΟΥ ΕΠΑΡΧΙΑΣ ΣΥΡΙΑΣ Η ΒΟΥΛΗ
 ΚΑΙ Ο ΔΗΜΟΣ ΤΩΝ ΠΡΩΤΩΩ ΝΕΩΚΟ
 ΡΩΝ ΠΕΡΓΑΜΕΝΩΝ ΤΟΝ ΕΥΕΡΓΕΤΗΝ
 ΕΠΙΜΕΛΗΘΕΝΤΩΝ ΤΗΣ ΑΝΑΣΤΑΣΕΩΣ
 ΤΩΝ ΣΤΑΤΙΩΤΩΝ

Inter *ἐπωνύμους* magistratus numerandi & *Γραμματεῖς*; qui
 in pluribus Asiæ urbibus obtinuerunt. Hi autem longe majo-
 ris dignitatis atque auctoritatis fuisse videntur, quam ii qui
 isto nomine vel apud Romanos, vel etiam apud Athenien-
 ses, gaudebant: quantumvis apud hos Athenienses quando-
 que in Psephismatis ipsorum nomen compareret; sicut ex
 hisce Aristophanis, in Thesmophoriazasis, liquet:

Κηρ] Ακχε πᾶς. ἔδοξε τῇ βουλῇ ταύτῃ
 τῇ τῶν γυναικῶν. Τιμοκλεί ἐπεσάτει,
 Λυσίλλ' ἐγραμμάτουν. εἶπε Σωστράτη
 Ἐκκλησίαν ποιεῖν, &c.

*Preco] Audi unusquisque, visa sunt Senatui hæc,
 Mulierum Senatui inquam. Timocles præerat
 Lysilla Scribæ officium exercebat; dixit Sostrata,
 Concionem facere, &c.*

De horum autem Γραμματέων munere ita Pollux libro 8.
 Γραμματεὺς, ὁ καὶ πρυτανείαν κληρωθεὶς ὑπὸ τῆς βουλῆς, ἐπι τῶν
 γράμματα φυλάττειν, καὶ τὰ ψηφίσματα, καὶ ἕτερα ἐπι τῶν νό-
 μων ὑπὸ τῆς βουλῆς χειροτονέμεθα. ὁ δὲ ὑπὸ τῆς δημοσίας αἰρεθεὶς
 γραμματεὺς, ἀναγνώσκειν τῶν τε δήμων καὶ τῆς βουλῆς.

Nempe, ut bene notat ad Harpocratonem doctissimus
 Valesius, numero primus erat, γραμματεὺς τῆς βουλῆς, & hic
 κληρωθεὶς καθ' ἑκάστην πρυτανείαν ὑπὸ τῆς βουλῆς; ejusque offi-
 cium erat custodire decreta & scripta omnia (hicque fuisse
 videtur, qui in marmore apud Ipronium pag. 406. vocatur
 Γραμματεὺς βουλευτῶν nempe Σιρότων Ὀλυμπίας μελίτεις.) Ali-
 ter erat χειροτονηθεὶς ὑπὸ τῆς βουλῆς. Tertius denique erat Scri-
 ba populi αἰρετὸς ὑπὸ τῆς δήμου. de quo præter hunc Pollucem,
 & Æschinem, quoque Thucidides lib. 7. ubi de epistola
 Niceæ, in summis jam augustiis ad Syracusas constituti,
 Atheniensibus prælecta loquitur; ὁ δὲ γραμματεὺς τῆς πόλεως πε-
 ρελευθῶν, ἀνέγνω τοῖς Ἀθηναῖοις. Sic de Senatus scriba Demo-
 sthenes, pro Corona: ὁ γραμματεὺς τῆς βουλῆς: uti & Æschi-
 nes, contra Ctesiphontem, ἵνα δὲ μὴ ἀποπλανῶ, ὑμᾶς ἀπὸ τῆς
 ὑποθέσεως, ἀναγνώσεται ὑμῖν ὁ γραμματεὺς τὸ ἐπιγράμμα, ὁ ἐπι-
 γράψεται τοῖς ἀπὸ φυλῆς τῆς δήμου καταγαγῶσι, &c. *Sed ne vos
 ab instituto sermone, longius abducam, epigramma, quod
 in eos qui populum a Phyla reduxerunt scriptum est, Scri-
 ba vobis recitabit.*

THIS PAGE IS LOCKED TO FREE MEMBERS

Purchase full membership to immediately unlock this page

Know Your Bible

Forgotten Books'
Full Membership
provides unlimited
access to more than
28,000 volumes of
Christian literature for
\$8.99/month

**HOLY
BIBLE**

Continue

*Fair use policy applies

ΤΕΙΝΟΥ ΜΑΓΝΗΤΩΝ. 2. Alexandri Severi ἡὲς ΜΑΓΝΗ-
ΤΩΝ. ΕΠΙ. ΓΡ. ΑΥΡ. ΤΥΧΙΚΟΥ. & 3. Gordiani Junioris,
ΜΑΓΝΗΤΩΝ ΕΠΙ. ΓΡ. ΑΜΑΡΑΝΤΟΥ ΜΟΣΧΙΩΝΟΣ.

Neque aliter sub eodem Gordiano imperante ΜΑΓΝΗ-
ΤΩΝ ΕΠΙ. ΓΡ. ΑΘΗΝΟΔΩΡΟΥ, ac sub Caracalla, ΜΑΓΝΗ-
ΤΩΝ ΓΡ. ΦΛ. ΒΑΣΣΟΥ. tandemque sub Maximino ΜΑΓΝΗ-
ΤΩΝ ΓΡΑΜΜΑ. ΜΑΡΚΙΑΝΟΥ. Ut autem inter hujusmodi
inscriptiones signatas frequentius se produnt illi, qui fuere
Ephesiorum, Nysæorum, Magnetum, ac Trallianorum;
sic tamen reperiuntur & *Antiochensium & Adrymyttensium,*
& *Pergamenorum, & Laodicensium, & Mylasensium,* &
prætereâ aliorum.

Apud *Nysæos* autem sicuti, γεγραµµατέϊς obtinebant, ita
& iidem secundum quandoque, seu secunda vice (forsan &
pluries) istud munus obibant. Id namque ex hac inscrip-
tionē nummi sub Maximino cusi liquet: ΕΠΙ ΓΡ. ΕΥΤΥΧΟΥ
Β. ΝΥΣΑΕΩΝ. Quod idem tamen & apud alios locum ha-
buisset, hæc sequens satis clare indicat ΕΠΙ ΓΡ. ΦΛ. ΒΑΣΣΟΥ
Β. ΜΑΓΝΗΤΩΝ. Ex quibus quoque non obscure apparet
magistratum hunc annum fuisse, atque ad eisdem aliquan-
do post interpositum tempus, sive electione sive sortitione, ite-
rum rediisse.

Porro ὁ γεγραµµατέϊς, secundum Eruditissimum Vaillan-
tium; fuit *senatus ac populi Scriba, quique omnes Leges,*
*Plebiscita, & Senatus consulta, in tabulas referebat, eo-
rumque custos & interpretes* [de quo postremo tamen ego val-
de dubito] *erat & in omnibus Psephismatis nomen suum,*
& ante ἀρχοντῶν & στρατηγῶν, qui Senatus pro magistratus
tempore Præsides fuissent præscriptum habebat: cum illis
quotannis crearetur, & si Archon aut Prætor è vita in
magistratu exierat, nomen scribæ in nummis signabatur:
quod in urbibus ubi eorum nomen pro magistratu in nummis
apponebatur, duo eligebantur ut Archontes & Duumviri,
ut videre est in nummis.

An autem ille qui vocatur in marmoribus Oxoniensibus *γραμματεὺς βελῆς δήμῳ* (supple *ἔ*, sicuti apud Sponium Tom. 2. pag. 404. habetur *γραμματεὺς βελῆς καὶ δήμῳ*) cum pag. 264. tum pag. 294. unus idemque fuerit cum illo qui pag. 295. nominatur *γραμματεὺς τῆ πόλεως*; uti & an in postremo isto marmore, miserabilem in modum mutilato, quum bis occurrat *γραμματέων* ibi duo simul *γραμματεῖς*, sive uno eodemque tempore id muneris obeuntes, indicentur fateor mihi obscurum atque incertum esse.

Quod ulterius ad ipsorum dignitatem attinet; in ista inscriptione quæ apud Reinesium Classe III. n°. 36. & apud Sponium in miscellaneis pag. 369. occurrit, habemus I. ΕΠΙ ΑΡΧΟΝΤΟΣ ΒΕΝΤΙΔΙΟΥ ΣΩΤΑ ΚΑΙ ΓΡΑΜΜΑΤΕΩΣ ΑΙΔΙΟΥ ΑΓΑΘΗΜΕΡΟΥ ΚΑΙ ΝΟΜΟΔΙΚΤΟΥ ΑΥΛΟΥ ΟΙΝΕΩΣ ac secundo (paucis interjectis) ΕΠΙ ΑΡΧΟΝΤΟΣ ΑΥΡ. ΑΓΧΑΡΗΝΟΥ ΦΑΙΔΡΟΥ ΚΑΙ ΓΡΑΜΜΑΤΕΩΣ ΜΕΝΕΚΡΑΤΟΥΣ ΑΣΣΥΡΙΟΥ ΣΥΛΛΕΩΣ ΚΑΙ ΝΟΜΟΔΙΚΤΟΥ ΤΙΒ. ΚΛΑΥΔ. ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΥ. Quibus indicari videtur, sicut *ἀγώνεσιν* seu Certaminibus præsidebant *ἀρχόντες*; ac quidem hoc anno hic, alio vero alius quispiam; iique essent *Sacræ Synodi* i. e. Collegii moderatorum ac ministrorum præsides; ita & *γραμματεῖα* hujus collegii secundum locum occupasse (sicut *νομοδείκτης* tertium) adeoque & in actis publicis ad illa Certamina spectantibus sic in suo munere quoque *ἐπώνυμον* fuisse temporaque certaminum diversa ab ipso etiam (prout is hoc aut illo anno præsidebat quoque) fuisse denominata.

Habemus igitur hîc & *γραμματεῖα* seu *Scribam Agonis Musici*: sive istius *Synodi*, aut *Collegii*, quod ei agoni præsidebat ac subserviebat. Huc enim spectat ille *ἀρχων*, & non ad Reipublicæ regimen: sicut ex *νομοδείκτῳ* qui tum huic, tum scribæ subjungitur, clarescit.

Quantæ dignitatis alias & circa administrationem civitatum fuerint ex sequentibus patet ; ac 1. quidem ex lapide *Sardibus* urbe Lydiæ reperto ; quem Reinesius Cl. VII. n°. 36. exhibet :

ΑΡΞΑΝΤΑΣ ΤΑΣ ΠΛΕΙΣΤΑΣ
 ΑΡΧΑΣ ΚΑΙ ΛΕΙΤΟΥΡΓΙΑΣ
 ΕΝΔΟΞΟΣ ΚΑΙ ΕΠΙΦΑΝΟΣ
 ΚΑΙ ΓΡΑΜΜΑΤΕΥΣΑΝΤΑΣ ΦΙΛΟ
 ΤΙΜΟΣ καὶ τὰ λ.

2. Ex illo apud Napolitanos reperto, qui moribus Græcanicis ac ritibus (sicut alibi ex Strabone ostendo) maxime gaudebant, Classis I. n°. 203. reperiundo,

Η ΦΡΗΤΡΙΑ ΗΟΝΙΟΝΑΕΩΝ ΛΕΥΚΙΟΝ
 ΕΡΕΝΝΙΟΝ ΠΥΘΩΝΟΣ ΤΙΟΝ ΑΡΙΣΤΟΝ
 ΑΡΕΤΗΣ, ΕΝΕΚΕΝ. ΚΑΙ ΕΥΕΡΓΕΣΙΑΣ
 ΔΗΜΑΡΧΗΣΑΝΤΑ ΝΑΥΚΕΛΑΡΧΗΣΑΝ
 ΤΑ ΓΡΑΜΜΑΤΙΣΑΝΤΑ ΑΡΞΑΝΤΑ ΤΟΝ
 ΠΕΝΤΑΕΤΗΡΙΚΟΝ ΘΕΟΙΣ

Tum tertiò ex illa Agrigentinarum, quæ sub finem hujus opusculi integra (prout nunc habetur) adducenda erit :

ΕΠΙ ΙΕΡΟΘΥΤΑ
 ΝΥΜΦΩΔΩΡΟΥ ΤΟΥ ΦΙΛΩΝΟΣ
 ΠΑΡΑΠΡΟΣΤΑΣ ΤΑΣ ΒΟΥΛΛΑΣ
 ΠΡΟΕΔΡΕΥΟΥΣΑΣ ΤΑΣ ΦΥΛΑΣ
 ΤΩΝ ΥΛΛΕΩΝ ΠΡΟΑΓΟΓΟΥΝΤΟΣ
 ΔΙΟΚΛΕΟΣ ΤΟΥ ΔΙΟΚΛΕΟΣ
 ΓΡΑΜΜΑΤΕΥΟΝΤΟΣ ΑΔΡΑΝΙΩΝΟΣ ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΥ καὶ τὰ λ.
 4. Deni-

THIS PAGE IS LOCKED TO FREE MEMBERS

Purchase full membership to immediately unlock this page

HISTORY

Tens of thousands of important historical sources, many previously unobtainable, are now available for the first time with a Forgotten Books Full Membership.

Unlimited Access
\$8.99/month

Continue

*Fair usage policy applies

DISSERTATIO SEXTA,

DE

Concilio Amphictyonum, &c.

CAPUT I.

Origo atque initium Concilii Amphictyonum; & an ab Acrisio an vero ab Amphictyone institutum fuerit. Quænam gentes membra istius Concilii fuerint, tum initio, tum etiam posterioribus temporibus. Quænam immutationes circa illud factæ fuerint; imprimis à Philippo Macedone. De ἀγορευτική Delphis, seu prærogativa, qua primi ordine aliqui præ cæteris consulebant Oraculum: istaque occasione de ἀγορευτική, ἀποδικία, & ἀτελεία, ἀουλεία, tum hîc loci, tum alibi.

Nisce jam utcunque pertractatis, non possum, non subjungere *Amphictyonas*: eo quod istud *Amphictyonum Concilium*, quod tanta fama atque auctoritate inter Græcos fuit, cum peculiaria quædam curaret Sacra, (hincque & Delphici Templi, atque Oraculi simul, curam gereret) tum & commune jus Græcorum (illorum saltem qui hujus communitatis participes erant) tutaretur; eorum nempe, libertatem, quamdiu ipsa Græcia libera fuit, tutaretur; judicia quædam peculiaria exerceret, bellaque Sacra aut profana pro ista declararet ac susciperet; aliaque plura gereret quæ ad istam communitatem pertinerent. Sicuti & *Sacerdotum* ac membrorum primariorum istius *Concilii*, sive *Hieromnemorum*

ac *pylagorarum*, nominibus, ut ἐπωνύμων, annua tempora signata fuerunt.

Ut autem de origine istius *Concilii* prius agam, notandum diversimode de illa scripsisse veteres: cum hi illam Amphictyoni, alii rursus Acrisio adscribant, atque illa quæ de Concilio isto ante Acrisium narrantur plane fabulosis deputent: quorum è numero quoque Strabo est; qui temporum fabulorum historiis non nimium credulus, ita libro nono loquitur: Ταῦτά μιν ἀγνοεῖται. Ἀκρίσιος ἢ τῷ μνημονομένων πρώτος διατάξαι δοκεῖ τὰ περὶ τὰς Ἀμφικλύονας, καὶ πόλεις ἀφορίσαι τὰς μεταχέσας ἔσυνεδρίς, καὶ ψῆφον ἐκάστη δέναι, τῇ μὲν καθ' αὐτὴν, τῇ ἢ μεθ' ἑτέρας, ἢ μὲν πλείονων ἀποδείξαι ἢ καὶ τὰς Ἀμφικτυονικὰς δίκας, ὅσαι πόλεις πρὸς πόλεις εἰσὶν. ἕσπερον ἢ ἄλλαι πλείους διατάξεις γέγονασιν, ἕως κατελύθη καὶ τὸ σὺνταγμα, καθάπερ καὶ τῷ Ἀχαιῶν. αἱ μὲν ἔν πρώτῃ δωδέκα συνελθεῖν λέγονται πόλεις: ἐκάστη δ' ἔπεμπε Πυλαγόραν, δὲ καὶ ἕτερος τῆς συνόδου, ἕσπερος τε καὶ μεσπώρος ὕστερον ἢ καὶ πλείους σωῆλον πόλεις: τῷ ἢ σίνοδον Πυλαίαν ἐκάλεον, τῷ μὲν ἑαρινῷ, τῷ δὲ μεσπωρινῷ, ἐπειδὴ ἐν Πύλαις σωήγοντο, αἷς καὶ Θερμοπόλαις καλεῖσιν ἔθνον δὲ τῇ Δήμητρι οἱ Πυλαγόρα. *Antiquiora sane ignorantur. Sed Acrisius primus memoratur, qui Amphictyonum ordinem instituerit, & urbes definiverit, quibus in eo consessu locus esset: singulisque suffragii locum tribuerit, alius pro se, aliis cum una aliqua aut pluribus aliis, communicata sententia: iudicia etiam ordinasse, quibus urbium inter se lites disceptarentur. Postea temporis plures sunt factæ constitutiones: donec illud quoque abolitum est collegium; itidem, ut Achæorum. Principio convenisse dicuntur duodecim civitates, quarum quævis suum mitteret legatum Pylagoram dictum. Conveniebatur bis per annum, scilicet Vere & Autumno. Concilium Pylæam nominabant, vernum & autumnale: quia ad Pylas conveniebant, quæ etiam à calidis aquis Thermopylæ appellantur. Cereris sacrificabant Pylagoræ.*

Quæ Strabonis verba paulisper illustrare, ac cum aliorum verbis conferre nitar, postquam & Pausaniam, de hoc Concilio loquentem adduxero. Qui Pausanias, dum rem altius repetit, ulteriusque deducit quam Strabo, hoc modo loquitur in Phocicis, seu lib. 10. *καταστήσασθαι δὲ σωέδριον ἐν ταῦτα Ἑλλήνων, εἰ μὴ Ἀμφικτύονα τὸ Δακαλιῶν ἔθνος νομίζουσι, ἔτι δὲ τὰς τοῖς σωεθῆσι ἑπικλησὶν Ἀμφικτύονας γενέσθαι. Ἀνδρόπιον δὲ ἐν τῇ Ἀττικῇ ἔφη συγγραφῇ, ὡς ποξάρχῃς ἀφίκεντο εἰς Δελφὸς ὡς τὰ τῶν περσικῶν σωεθῶντες καὶ ὀνομαθῆναι μὴ Ἀμφικτύονας τὰς σωελθόντας, ἐκικῆσαι δὲ ἀνα γένον τὸ νῦν σφισιν ὄνομα. Ἰπὸ μὴ δὴ Ἀμφικτύονος αὐτὸ φασὶν εἰς σωέδριον κοινὸν ποσάδε γένη τῶν Ἑλλῶνικῶν σωαχθῆναι Ἴωνας, Δόλοπας, &c.* *Conventum hoc in loco Græci constitutum ab Amphictyone primum Deucalionis filio, satis constanti hominum sententia traditur; & ab eo confessum illum Amphictyonas appellatos. Androtion vero in Attica historia, scribit, in Delphicum confessum initio è circumvicinis convenisse consiliarios: eosque qui eo convenire solerent, Ἀμφικτύονας (i. e. circumvicinos) nominatos fuisse: postmodum vero id obtinuisse nomen, quo nunc appellantur, Ἀμφικτύονες. Ab ipso quidem Amphictyone in commune concilium vocatos tradunt hos Græci nōminis populi Jones, Dolopes, &c.*

Primo igitur initio, sive id ab Amphictyone, sive ab Acrisio repetendum sit, Concilium istud fuit XII. urbium, qui singulæ ad *Pylæam*, quæ primitus, *Thermopylis* instituebatur, unicum mittebant *Pylagoram*. Crediderim sane fundamenta istius Concilii jam ante Acrisium fuisse jacta, ab isto vero illud in meliorem ordinem fuisse redactum, pluresque civitates illis XII. superadditas; quanquam non plures numero *Pylagoræ* tunc adhuc eo mitterentur: sed una unicum suffragium ferret, pro semetipsa, alia vero unicum pro duabus i. e. pro se atque alia sibi juncta simul, alia denique pro pluribus ita simul junctis.

THIS PAGE IS LOCKED TO FREE MEMBERS

Purchase full membership to immediately unlock this page

Know Your Bible

Forgotten Books'
Full Membership
provides unlimited
access to more than
28,000 volumes of
Christian literature for
\$8.99/month

**HOLY
BIBLE**

Continue

*Fair use policy applies

At Paulanias (ut jam pro parte indicavi) ita de ipsis loquitur: ὑπὸ ἡμῶν δὴ Ἀμφικτύονες αὐτὰ φασὶν εἰς σιωδέριον κοινὸν ποσάδε γένη εἶ Ἑλληνικῶ σιωαχθῆναι Ἴωνας, Δολόπας, Θεσσαλὸς, Αἰνιανὸς, Μάγνητας, Μαλεέας, Φθιώτας, Δωριεῖς, Φωκέας, Λοκρὸς τῆ Φωκίδι ὁμόρους ὑπὸ τῷ ὄρει τῆ Κρημίδι. Καταλαβόντων ἢ Φωκέων τὸ ἱερόν, καὶ ὑπερον δεκάτω ἔτει λαβόντες πέρασ εἰς πόλεμον, μεταβολῶν καὶ τὰ Ἀμφικτυόνων ἔχει Μακεδόνας μὲν γὰρ τέλειν εἰς Ἀμφικτυόνας ἄροντο, Φωκέων ἢ τὸ ἔθνος καὶ ἐκ εἰς Δωρικῶ Λακεδαιμόνιοι μεταχόντες ἐπαύσαντο Ἀμφικτυονίας· οἱ μὲν εἰς πολυμήματα ἕνεκα οἱ Φωκαεῖς, οἱ ἢ συμμαχίας ἄραντο οἱ Λακεδαιμόνιοι εἰς Φωκέων ζημίας. Βρέννης δὲ τῶ Γαλατῶν στρατὸν ἀγαγόντων εἰς Δελφῶς, προθυμίᾳ εἰς τὸν πόλεμον οἱ Φωκαεῖς πλείστην τῶ Ἑλληνικῶ παρέχοντες. καὶ ἀπὸ τῶ ἔργου τῶ μεταχέειν Ἀμφικτυονίας αὐτοῖς καὶ εἰς τὰ ἄλλα ἐγένετο ἀξίωμα αὐτοῖς ἀνασώσασθαι τὸ ἀρχαῖον. Βασιλεὺς δὲ Ἀυγαστὸς μέλεινα καὶ Νικοπολίτας τοῖς πρὸς τῷ Ἀκτῶ σιωεδρῶς τῶ Ἀμφικτυόνων ἠθέλησε. Μάγνητας μὲν εἰν καὶ Μαλεεῖς, καὶ Αἰνιανῶνας, καὶ Φθιώτας, Θεσσαλοῖς σιωτεμεῖν· τὰς ψήφους δὲ ὅσαι τῶν τε καὶ Δολόπων (εἰ γὰρ ἔτι ἦν Δολόπων γένος) Νικοπολίτας φέρειν. οἱ ἢ Ἀμφικτυόνες οἱ ἐπ' ἐμῶς τρίακοντα ἀριθμῶ ἦσαν. Ἐκ Νικοπολέως μὲν καὶ Μακεδονίας τε εἰς Θεσσαλῶν, ἀπὸ ἐκάστων δύο ἀριθμῶ ἦσαν· ἐκ ἢ Βοιωτῶν (Θεσσαλίας γὰρ καὶ εἰς τὰ ἀρχαιώτερα ὠκησαν, καὶ Αἰολεῖς τῆνικαῦτα ἐκαλεῖν) καὶ ἐκ Φωκέων τε εἰς Δελφῶν, πρὸς τῶν δύο ἐκάστων εἰς ἢ ἐκ Δωριίδος τῆς ἀρχαίας. πέμπτος ἢ καὶ Λοκροὶ οἱ τε καλῆμυροι Ὀζόλαι καὶ οἱ πέραν Ἐυβοίας, ἕνα ἐκάτεροι. εἰς Ἐυβοίᾳς εἰς καὶ εἰς Ἀθηναῖος. Ἄι μὲν δὴ πόλεις Ἀθῆναι καὶ Δελφοὶ εἰς ἢ Νικόπολις, αὐτῶ μὲν ἀποστέλλουσι σιωεδρῶσαντας εἰς Ἀμφικτυονίαν πᾶσαν. Ἀπὸ δὲ ἔθνων κατειλεγμένων ἐκάστη πόλις ἀναμέρτος εἰς Ἀμφικτυονίας εἰς ἐν χροῖον πειύδω σιωτελεῖν ὅσιν. *Ab ipso quidem Amphictyone in commune Concilium vocatos tradunt hos Graeci nominis populos, Iones, Dolopas, Thessalos, Aenianos, Magnetes, Maleenses, Pthiotas, Dorienses, Phocenses, & Locros Phocidi finitimos, Cremidis montis arcolas. Postea vero quam*

quam Phocenses Templum diripuerunt, decenniali jam bello confecto, mutationem etiam sensit Amphictyonum curia: siquidem Macedones locum in ea sunt adepti: Phocensium vero natio, & ex Dorico nomine Lacedæmonii, sunt ordine moti: illi ob admissum sacrilegium, hi quod opem Phocensibus tulissent, multa affecti. Verum cum Galli duce Brenno Delphos adorti fuissent, præ cunctis Græcis Phocenses strenuè rem gesserunt: quare & Amphictyonatum, & pristinam omnem dignitatem receperunt. Augustus deinde Imperator Nicopolitanis etiam, qui ad Actium sunt, locum esse inter Amphictyonas voluit: cum Magnetæ, Maleenses, Ænianas, ac Phiotas contribuere se Thessalis jussisset: Suffragia autem quæ eorum & Dolopum fuerant (interierat enim jam Dolopum gens) ad Nicopolitanos transtulit. Fuerunt ætate mea Amphictyones numero XXX. A Nicopoli, Macedonia & Thessalis bini: ex Bæotis vero (nam & hi priscis temporibus Thessaliæ partem tenuerunt, Æolenses appellati) ex Phocensibus item & Delphis bini: unus ex vetere Dorica terra. Mittunt præterea Locri qui Ozolæ appellantur, & simul qui ultra Eubæam sunt, unum utrique. Unus Eubæensis, & item unus Athenis accedit. Athenæ quidem, Delphi, & Nicopolis, omnes obeunt Amphictyonum conventus. Nam ex cæteris quos enumeravimus populis, vicem quisque suam rato temporis ambitu in eum confessum conveniunt.

Mutationem hîc factam non obscure videmus per Acrisium: forsan & alia quoque facta fuit intra Acrisii & Philippi Macedonis ætatem: quod postremum etiam, non tantum ex temporum constitutione, sed & ex ipsa Æschinis enumeratione, apparere videtur. Thessalos enim nominat Æschines & Oetæos, & Locrenses, & Bæotos; ac quidem cum hac distinctione addita, non solos Thebanos, Thebanos-

que adeo a *Bæotis* separatos in istarum gentium catalogo recenset. *Oltæos* quoque (ut videmus) nominat, quos alii, uti nec *Dolopas*, memorant: quum Harpocratio, & Suidas *Achæos* & *Dolopas* & *Ænianas* numerent. Nec *Delphos* memorat *Æschines*; qui tamen ab Harpocratio & Suida memorantur: Sicuti nec *Bæotorum*, nec *Thebanorum* meminit Pausanias, dum cæteros recenset.

Nec certe cum idem Pausanias enumerare suffragia, quæ sua ætate ibi ferebantur, instituerit, eaque XXX. numero fuisse dicat, non tamen ultra XVII. adscendit. Ita ut hîc aliquid in ipso deficere videatur: cum XIII. restent, ab eo non memorata, ut numerus iste XXX. compleatur. Nec præterea ipsi cum *Æschine* convenit; qui singulis populis bina suffragia adscribit: cum noster *Doriensibus*, *Locrensi- bus* aliisque duobus, singulis tantum singula suffragia attribuat. De *Prienensibus*, in *Jonia* (ac quidem ubi Concilium *Panionium* habebatur) ac de *Erythræis* interim ita loquitur *Æschines*, ut qui æquale suffragiorum jus cum *Atheniensibus* ac *Lacedæmoniis* obtinuerint.

Hic similiter observandum, ex *Joniæ* urbibus, non solis majoribus verum & longe minoribus, vice ita, ut videtur observatâ delegatos *Pylagoras* atque *Hieromnemonas* ad *Pylæam* (sive illa ad *Thermophylas* sive *Delphis* celebraretur) fuisse profectos: seu quod istæ vices ordine in orbem redirent, seu quod id electione facta contigerit. Quod maxime factum fuisse mihi videtur, ubi ac quando, duæ, tres, quatuor pluresve urbes simul unicum (ut *Strabo* narrat) ibi ferrent suffragium. Quod ex. gr. ita in *Doride*, quæ quatuor tantum urbibus constabat, proculdubio locum habuit.

Notanda denique illa, quæ *Plutarchus* de *Themistocle* narrat; hæc nempe sequentia: 'Εν δὲ τοῖς Ἀμφικτυονικαῖς συνεδρίοις τῶν Λακεδαιμονίων ἐπιλεγμένων ὅπως ἀπείργωνται τῆς Ἀμφικτυονίας

THIS PAGE IS LOCKED TO FREE MEMBERS

Purchase full membership to immediately unlock this page

HISTORY

Tens of thousands of important historical sources, many previously unobtainable, are now available for the first time with a Forgotten Books Full Membership.

Unlimited Access
\$8.99/month

Continue

*Fair usage policy applies

hensos: sicut *Jones* in Asia minori: qui æque ab *Jonibus Achæis* atque illi a *Doride*, extra Peloponnesum, originem suam trahebant.

Denique ex *Pausaniæ* verbis videmus, nunc hos populos, vel civitates, inde fuisse extrusos, nunc illos fuisse allectos, aliorumque suffragia, vel tali, vel alia, occasione aliis fuisse tributa: nec semper easdem civitates idem jus suffragii obtinuisse; nec semper omnes simul ad omnes conventus *Pylæos* comparuisse: postremis saltem (ac quidem *Pausaniæ*) temporibus; cæterosque, præter *Athenienses*, *Delphenses* ac *Nicopolitanos*, statas suas vices eò conveniendi observasse.

Porrò hoc tandem observari debet Civitates istas, quæ ibi jus, sive unius, sive bini numero suffragii obtinebant, non semper unicum tantum eò misisse *Pylagoram*. Sed videmus ex *Æschine*, jam *Philippi Macedonis* tempore, ab Atheniensibus quatuor simul eo missos fuisse *Pylagoras* (inter quos & ipse *Æschines* semetipsum numerat, & *Demosthenes* quoque ut optime *Le Prideaux* observat, numerandus est) una cum *Hieromnemone*, fuisse delegatos: non scilicet, quod majus jus suffragii (ut dixi) tunc haberent, sed ob negotii tunc tractandi pondus, ac quod, factionibus laborante tunc populo Atheniensi, pars una alteri plane diffideret; hincque *Demosthenes* æque atque *Æschines* eò delegatus fuisset; alique, sive ex more, sive ob causam modo dictam, ipsis adjuncti fuerint: quod tamen circa *Hieromnemones* se aliter habebat. Istumque morem credo & apud alios, populos scilicet potentiores obtinuisse; in turbido, saltem, Græcorum populorum statu, aut metu hostis externi.

Ex *Pausaniæ* verbis, jam supra adductis, videmus *Macedonas*, post decennale bellum cum *Phocensibus*, locum inter *Amphictyonas* fuisse adeptos, extrusis inde his *Phocensibus*. Quod quomodo factum nobis narrat, libro 16. *Diodorus*

dorus Siculus. Unde & clarius perspicimus, cuinam fundamento innixus Demosthenes dixerit. [Sicut & alibi rationes reddidi] ἡ Πυθίαν Φιλιππίζειν : quod ille scilicet Oraculo Delphico, adeoque & Pythiæ, dominaretur; eamque cogere valeret, ut quicquid ille vellet, de quocunque negotio vaticinaretur. Verba autem ejus hæc sunt: 'οἱ ἡ Φωκεῖς συντριβάντες ἔλπίσι, παρέδωκαν ἐαυτῶν τῷ Φιλίπῳ. ὁ ἡ βασιλεὺς ἀνὸς μάχης ἀνελπίτως καταλύσας τὸν ἱερὸν πόλεμον, συνέδρασε μὲν ἡ Βοιωτῶν ἡ Θεσσαλῶν. ἔκρινεν ἔν συνεκατάγειν τὸ τὸ Ἀμφικτυόνων συνέδριον, καὶ τῷ πρὸς τὸ ὅλων ἀγάγῳσι Ἰππυρέψαι. ἔδοξεν ἔν τοῖς συνέδροις μεταδόναι τῷ Φιλίπῳ καὶ τοῖς ἀπογόνοις αὐτοῦ τὸ Ἀμφικτυονίας, καὶ δύο ψήφους ἔχειν ἀς πρότερον οἱ καταπολεμηθέντες Φωκεῖς εἶχον. τὸ ἡ ἐν Φωκεῖσι τριῶν πόλεων περιελεῖν τὰ τείχη, καὶ μηδεμίαν κοινότητα εἶναι τοῖς Φωκεῖσι ἢ ἱερῶν, μηδὲ ἢ Ἀμφικτυονικῶν συνεδρίων μὴ ἐξεῖναι ἡ αὐτοῖς μηδὲ ἵππους, μηδὲ ὄπλα κτήσασθαι, μέλεις ἂν ἡ τὰ χεῖματα ἐκτίσῃσι τῷ θεῷ τὰ σεσυλημένα. τῶν ἡ πεφωγῶτας τὸ Φωκέων, καὶ τὸ ἄλλων τὸ μεταχρηστέων τὸ ἱεροσυλίας ἐπαγῆς εἶναι ἡ ἀγωγίμους πάντοθεν τὰς ἡ πόλεις ἀπάσας τὸ Φωκέων κατασκάψαι, ἡ μετρικίσαι εἰς κώμας, ὧν ἐκάστην μὴ πλείον ἔχειν οἰκῶν πεντήκοντα, μηδὲ διεσπῆσαι ἔλαττον σαρδῆς τὰς κώμας ἀπ' ἀλλήλων. ἔχειν ἡ Φωκεῖς τὸ κώμα, καὶ φέρειν καὶ ἐνιαυτὸν τῷ θεῷ φέρειν πάντα ἐξήκοντα, μέλεις ἂν ἐκτίσῃσι τὰ ἀπογραφέντα χεῖματα καὶ τὸ ἱεροσυλίαν. ἡ τῶν ἡ καὶ τὸ ἀγῶνα τὸ Πυθίων Φίλιππον μὲν Βοιωτῶν καὶ Θεσσαλῶν, ἀλλὰ τὸ κορινθίους μεταχρηστέον τοῖς Φωκεῖσι τὸ εἰς τὸ θεῖον ὄνομα. τῶν ἡ Ἀμφικτυόνων καὶ τὸ Φίλιππον τὰ ὄπλα τὸ Φωκέων καὶ τὸ μισοφόρων καταπετροκεπήσαι, ἡ τὰ λείψανα αὐτῶν κατακαῦσαι, καὶ τῶν ἵππους ἀποδόσθαι ἀκολούθως ἡ τῶν δέταξαν οἱ Ἀμφικτυόνων τὰ πρὸς τὸ Ἰππυρέψαι ἢ μαντεῖς, ἡ τὰ ἄλλα πάντα τὰ πρὸς ἄσεβειαν ἡ κοινήν εἰρήνην, ἡ ὁμόνοιαν τοῖς ἡ ἔλασιν ἀνήκοντα μὲν ἡ ταῦτα Φίλιππον μὲν τὰ δεδογμένα τοῖς Ἀμφικτυόσι συγκαταστήσαι, καὶ πάντα φιλοφρονηθεῖς, ἐπανῆλθεν εἰς τὸ Μακεδονίαν, ἡ μόνον δόξαν ἄσεβειας ἡ ἀρετῆς ἡ εὐαγγελικῆς πεποιημένον, ἀλλὰ ἡ πρὸς τὸ μέλλουσιν αὐτῷ αὐξήσει γενέσθαι μεγάλα ὄνομα.

Ἐγκαταστὰς αὐτοῖσι. At Phocenses, rebus jam desperatis, se dederunt Philippo. Rex autem cum sic sine pugna Sacrum illud bellum ad finem perduxisset, consilium inuit cum Bæotis & Thessalis. Utile igitur duxit convocare concilium Amphictyonicum, illique (quasi) iudicium omnium rerum gerendarum permittere. Visum itaque fuit Amphictyonici concilii membris participem facere Philippum ejusque posteros istius Concilii: utque duo suffragia (in eo) obtineret; quæ, antequam debellati fuissent, Phocenses habuerant: utque trium urbium in Phocide muri subverterentur; nullaque communio esset Phocensibus neque Templi, neque Concilii Amphictyonici; neque ipsis liceret ut equos aut arma possideant, donec pecunias quibus Deum spoliarant, restituisent. Profugos autem Phocensium, omnesque illorum sacrilegii participes devoti ut essent, atque undecunque in nexum ipsos abducere jus esset cunctæque urbes Phocensium ut subruerentur, incolæque in pagos habitandos distribuerentur: quorum [pagorum] unaquæque non plures quam quinquaginta domos haberent, neque ultra stadium una ab altera distarent. Ac possiderent quidem Phocenses terram, sed quotannis redderent tributum sexaginta talentorum, donec persolvissent æstimatam atque indicatam pecuniæ multam, pro ratione Sacrilegii: utque Philippus constitueret, atque indiceret certamina Pythia, simul cum Bæotis ac Thessalis; eo quod Corinthii participes fuissent Phocensibus injuriæ ac criminis in Deum. Ut porro Amphictyones ac Philippus arma Phocensium contrarupes ac lapides confringerent, & fragmenta inde reliqua comburerent; equosque redderent. Secundum hæc ordinarunt Amphictyones illa, quæ ad Oraculi curam atque administrationem pertinebant, cunctaque alia quæ ad religionem & communem Græcorum concordiam facerent. Post illa vero constituta Philippus, cum & ea simul cum illis constituisset,

THIS PAGE IS LOCKED TO FREE MEMBERS

Purchase full membership to immediately unlock this page

Know Your Bible

Forgotten Books'
Full Membership
provides unlimited
access to more than
28,000 volumes of
Christian literature for
\$8.99/month

**HOLY
BIBLE**

Continue

*Fair use policy applies

id faceret, verum & Thessalis, & Doriensibus, & omnibus cæteris Amphictyonibus.

Fuisse tamen sive gentes, inter Græcos, sive singulares homines, quibus ob merita in rempublicam primus locus, ratione ordinis ac temporis, præ aliis, circa Oraculi consultationes concedebatur (quum interim Oraculi Antistites bene caverent, ne id ipsis circa expiscandas postulationes, aliquid detrimenti afferret) minime negare velim: cum & *περξενίαν* & *πλιτίαν*, & *ατέλειαν*, & *αουλίαν*, & *προεδρίαν*, & alia nonnulla præter ista, hominibus bene meritis erga hanc illamve rempublicam concessa fuisse reperiamus.

Quam jam posterius memoratam *προμαντείαν*, fateor, mihi suggestit, in epistola mihi auro contrà cara, Amplissimus Gisb. Cuperus, dum in memoriam revocaret mihi inscriptionem apud Sponium in Wheler reperiundam, quamvis injuria temporum (forsan & hominum sive Turcarum, sive aliorum) misere mutilatam: & ex qua nobis hæc sequentia restant: quamquam aliter paulo a Wheler, aliter a Sponio excerpta fuit. Illa enim quam Wheler exhibet pag. 346. Itinerarii (ac quidem parte Secunda) hoc modo se habet:

. ΤΥΧΑ ΔΕΛΦΟ
 . . ΑΝΓΙΑΤΡΩΝΑ
 . . ΩΝΙΟ ΕΥΔΩΡΩΝ
 . . ΑΡΚΟΥ ΒΟΙΩΤΟΙΣ
 ΤΑΝΑΓΡΑΣ ΑΥΤΟΙΣ
 Ι ΕΝΓΟΝΟΙΣ ΠΡΟΞΕ
 Ν ΠΡΟΜΑΝΤΕΙΑΝ
 : ΕΛΙΑΔΑΣ ΤΑΙΑΝ
 ΠΡΟΕΔΡΙΑΝ ΠΡΟΔΙΚΙ
 ΑΝ ΕΠΙ ΤΙΜΑΝ ΚΑΘΑΠΕΡ
 . ΔΕΛΦΟΙΣ ΑΡΧΟΝΤΟΣ
 ΘΟΙΝΙΩΝΟΣ ΒΟΥΛΕΥ
 . ΝΤΩΝ . ΣΩΠΟΔΟΡΟΥ

Illa autem, quam præfert Spōnius, hoc modo:

. . . . ΑΔΕΛΦΟ
 . . . ΑΝ ΠΑΤΡΟΝΑ
 ΕΥΔΩΡΩΙ
 . . ΤΑΡΧΟΥ ΒΟΙΩΤΟΙΣ
 ΤΑΝΑΓΡΑΣ ΑΥΤΟΙΣ
 ΕΓΓΟΝΟΙΣ ΠΡΟΞΕ
 . . ΠΡΟΜΑΝΤΕΙΑΝ
 ΕΛΕΙΑΔΑΣΥΛΙΑΝ
 ΠΡΟΕΔΡΙΑΝ ΠΡΟΔΙΚΙ
 ΑΝ ΕΠΙΤΙΜΑΝ ΚΑΘΑΠΕΡ
 . . . ΔΕΛΦΟΙΣ ΑΡΧΟΝΤΟΣ
 ΘΟΙΝΙΩΝΟΣ ΒΟΥΛΕΥ
 . . Ν ΓΩΝ . . ΣΩΠΙΟΔΟΡΟΥ
 . . . ΡΑΚΛΕΙ . . ΑΔΑΜΟΥ . .

Videmus satis clare (saltem isti qui circa inscriptiones aliquantulum versati sunt) hujus marmoris inscriptioni & caput & caudam deesse; præterquam quod & alias nulla pene linea in illa restet integra. Hinc & incertum manet quid in lineis prima, secunda ac tertia, cum emendandum, tum suppleendum, sit: nisi quod omisso isto ΕΥΔΩ, illud, quod sequitur, ΡΩΙ, in ΒΟΙ mutandum videatur, ac cum sequenti linea, inserto Ω, conjungendum, atque ita ΒΟΙΩΤΑΡΧΟΥ legendum sit: qui βουλευτής forsan ex Tanagra fuit electus. Novimus, certe, ex Stephano, Strabone, ac Pausania Tanagram ex præcipuis Bœotiae urbibus fuisse, tum ob antiquitatem, tum ob religionem, tum denique ob Tempula ac Theatrum, quibus ornata fuit.

A Delphensibus igitur, (ubi inscriptio illa, sicuti reperta, ita & proculdubio posita fuit) videtur ille, cujus honori hoc marmor inscriptum fuit, non solus, verum & ipsius posteris, memoratis in illo prærogativis, honorati fuisse. Hoc namque liquere videtur, ex vocibus illis ΑΥΤΟΙΣ ΕΓΓΟΝΟΙΣ (quibus, uti credo vocula ΣΥΝ interferenda, atque inde legendum ΑΥΤΟΙΣ ΣΥΝ ΕΓΓΟΝΟΙΣ: quamvis non ignorem illud σὺν manente eodem sensu sæpius quandoque omitti) quibus posteris denotantur. Prærogativæ autem istæ sunt, non sola ΗΡΟΜΑΝΤΕΙΑ, verum & præter ΠΡΟΕΔΡΙΑΝ & ΠΡΟΔΙΚΙΑΝ; etiam ΑΤΕΛΕΙΑ & ΑΣΤΛΙΑ ita enim ista ΕΛΕΙΑ ΑΑΣΤΛΙΑΝ, emendanda, seu restituenda sunt. Illustratur autem hoc marmor quoque 1. ex Decreto illo Byzantium, quod habetur apud Demosthenem, in oratione πρὸς τὸν Περικλῆα; in quo inter alia habentur hæc sequentia: δεδόχθω τὰ δάμω τῶν Βυζανθίων, καὶ Περικθίων Ἀθηναίοις δόμω Ἰππικαμίαν, πολιτείαν, ἕκτασιν γὰς (namque ita certe legendum, non vero ἐκ τῆς γὰς: sicuti id statim illustrabitur per verba ἐσγείων ἕγκτησιν) καὶ οἰκείαν παρεδρείαν ἐν τοῖς αἰγῶσι ποθ' ὅλον ποτὶ τῶν βωλῶν καὶ δάμον πρὸς τοῖς πρὸς τὰ ἱερά, καὶ τοῖς κατοικεῖν ἐθέλωσι τῶν πόλιν, ἀλειτρυρήτοις ἡμῶν πάσαν πρὸς τῶν λειτρυρήαν, &c. *Populo Byzantio & Perinthio placuit, jus matrimonii contrahendi & civitatis ac reipublicæ nostræ communionem, agrorum & fundorum emendorum ac possidendorum potestatem Atheniensibus concedi: in ludis ac certaminibus principem locum ac proprium, in Prytaneo, in curia, apud populum, apud eos qui sacris præpositi sunt tribui: tum si qui volent in urbe nostra domicilium suarum fortunarum collocare, omnium rerum immunitatem dari.*

2. Adhuc magis ex marmore, cujus inscriptio (ex Douza) apud Gruterum pag. 419. exhibetur; (quodque alibi integrum a me adducitur) hoc modo:

THIS PAGE IS LOCKED TO FREE MEMBERS

Purchase full membership to immediately unlock this page

HISTORY

Tens of thousands of important historical sources, many previously unobtainable, are now available for the first time with a Forgotten Books Full Membership.

Unlimited Access
\$8.99/month

Continue

*Fair usage policy applies

ΕΠΙ ΑΡΙΣΤΑΓΟΡΑ ΑΡΧΟΝΤΟΣ

ΕΝ ΔΕΛΦΟΙΣ, &c. statim quoque adducenda.

Quinam vero ex Senatoribus (id enim per istud ΒΟΥΛΕΥΟΝΤΩΝ, ut ego legerem, indicari videtur) huic dedicationi, ut curatores, præter *Sopodorum*, subjuncti fuerint, nobis ignotum manet, ex dolenda istius marmoris ruina. Ἐπιμελητῆς enim frequenter satis in dedicationum fine subjungitur, notius eruditus est, quam ut hîc operose docere necessarium sit: nec desunt exempla in his ipsis Dissertationibus. Quare & hos in isto lapide (prout a Sponio exhibetur) subjunctos fuisse mihi firmiter persuadeo. Verum nunc tempus est, ut denuo redeamus ad nostros *Amphictyonas*.

CAPUT II.

Quibusnam in locis hoc Concilium solemni tempore congregatum fuerit, nempe 1. ad Thermopylas, 2. ad Templum Delphicum. Ex quibus qualibusque membris, ratione eo delegatorum; hoc Concilium constiterit: adeoque de Hieromnemionibus ac Pylagoris; istaque occasione rursus aliquid de Polemarchis dicitur; tum & super inscriptione una atque altera apud Gruterum ac Reinesium reperiunda; &c.

U Binam locorum, ac quando, seu quibus anni temporibus, hos solemnes conventus egerint *Amphictyones* nos satis clare docent veteres scriptores. Ac quidem cum de temporibus, tum de locis, liquet satis ex supra adducto Strabonis loco. Is enim illa ibi de Amphictyonibus narrat, occasione Delphicæ urbis, Delphicique ibidem Oraculi. ubi,
(cum

(cum bis per annum, verno atque autumnali tempore, congregarentur) post Acrisium saltem, *Amphictyones* Concilium istud initio veris concelebarunt: sicut & initio Autumni ad Cereris templum in Thermopylis. Atque a *Pylis* (Portis ita dictis) seu *Thermopylis* Concilium istud *πυλαία* appellatum fuit, sicut & membra ejus Collegii *πυλαγόρα*.

De Concilio ad *Thermopylas* ita Herodotus lib. VII. Ἐν ἧ τῷ μεταξύ Φοίνικος ἔ' Θερμοπυλέων κώμη τῆ' ὄβι ἔνομα Ἀνθήλη κείται, παρ' ἣν δὴ τῷ Ἰσθμῶν ὁ Ἀισωπὸς, ἐς θαλάσσαν ἐκδιδῶι, ἔ' χωρῶι πρὸ αὐτῆν ἑυρύς. ἐν τῷ Δημητρός τε ἱερῶν Ἀμφικτυονίδ' ἱδρυται, καὶ ἔδραι εἰσὶ Ἀμφικτύοσι ἔ' αὐτῶι ἔ' Ἀμφικτύων' ἱερῶν. A flumine Phœnice ad Thermopylas XV. stadiorum est intervalium, in quo vicus est nomine Anthela; quem præterfluens Asopus in mare evolvitur: & ei locus est spatiosus circumjectus, ubi Templum Cereris Amphictyonidis exstruetum visitur, & sedilia Amphictyonibus, & ipsius Amphictyonis delubrum.

De Amphictyonum ad Templum Delphicum conventu ita Strabo lib. 9. loquitur: Τοιαύτης ἡ τῷ Ἀκαίρας ἔ' οἰς τῆς πρὸ τῶν Δελφῶν, σωήεσαν ῥαδίως ἐκείσε· μάλιστα ἡ οἰς ἐβγύθεν καὶ δὲ καὶ τῷ Ἀμφικτυονικῶν. συστήμα ἐκ τέτων σωεζάχθη, πρὸ τῶν κρινῶν βελυστόμυρον, καὶ ἔ' ἱερῶν τῷ Ἰππιδεῖαν ἔ' ζων κρινοτέρων ἄτε καὶ λημάτων ἀποκειμένων πολλῶν, καὶ ἀναθημάτων, Φυλακῆς καὶ ἀγιστείας δεομένων μεγάλης. Tantam ob Delphorum opportunitatem, cum facile eò e vicinia conventum fuit; tum Amphictyonum etiam collegium institutum fuit, quod & de publicis consultaret rebus, & Templi communem sustineret procuracionem: quod accurata indigebat custodia atque sanctimonia, multis ibi pecuniis, multis depositis donariis. Ex hoc Strabone videmus hunc confessum, etiam de publicis rebus consultasse: quod tamen ab eruditissimo Joan. Marshamo aperte, his verbis, negatur: Neque publicas Græciæ, sed templi Delphici res sacras procurabant: cum ta-

men ipse modò allata Strabonis verba adduxisset.

Scitum sane istud Atheniensium, ab Æschine adductum, & velut Demosthene auctore factum, ita manifeste Marthami opinioni contrarium est; ut nullus dubitationi locus sit.

Cum enim Cottyphus dux Amphictyonum, congregata Delphis concione, effecisset ut decretum fieret, quo *Amphicisenses* suorum scelerum poenas luerent: simulque, ut ante tempus, quod a majoribus constitutum, atque usitatum, erat *Amphictyones* ad Pylas (cum jam Delphis congregati essent) convenirent: Demosthenes, quando hoc jam Athenis referretur, quo minus id ab Atheniensibus fieret, intercessit; ibique contra effecit, ut decerneretur: *Τὸν δὲ ἱερομνήμονα (φησὶ) τῶν Ἀθηναίων καὶ τὰς πυλαγόρας τὰς εἰσαεὶ πυλαγορέοντας παράεισι Πύλας καὶ εἰς Δελφὸς ἐν τοῖς τετραγμένοις χρόνοις ὑπὸ τῶν προγόνων.* *Ut Hieromnemo Atheniensium & Pylagori, qui post hac hoc munere functuri essent, ad Thermopylas & Delphos iis temporibus; quæ a majoribus nostris constituta sunt, proficiscerentur: Verno scilicet Delphis, autumnali tempore ad Thermopylas: ut ibi & de re Græcorum publica, & de Sacris etiam, simul consultarent: sicut optime quoque ab Erudissimo H. Prideaux, ad Chronicum marmoreum, observatur, utroque in loco de iisdem rebus, prophanis nempe seu politicis & bellicis, ac Sacris fuisse consultatum ac decretum. Marthamus interim Sacras tractatas fuisse Delphis, profanas ad Thermopylas. Et tamen Plinius ait lib. 35. c. 9. (ubi de Delphis loquitur) *Siquidem Amphictyones, quod est publicum Græciæ concilium, hospitia ei, &c. ac lib. 7. c. 37. Grammaticâ Apollodorus, cui Amphictyones Græciæ honorem habuere. Quin & ipsum illud Concilium, quod Delphis congregatum super rebus Græciæ ac bello Phocensi Demosthenis tempore congregatum erat, Sacerdote Clinagora, [sicut ex ipsius oratione pro Ctesiphonte patet] semetipsum τὸ κεινὸν τῶν Ἑλλήνων συνέδριον appellat:**

THIS PAGE IS LOCKED TO FREE MEMBERS

Purchase full membership to immediately unlock this page

Know Your Bible

Forgotten Books'
Full Membership
provides unlimited
access to more than
28,000 volumes of
Christian literature for
\$8.99/month

**HOLY
BIBLE**

Continue

*Fair use policy applies

plane incertum & obscurum est: uti & , an *Hieromnemes* ipsorum nomine ac numero fuerint comprehensi; eò quod, initio saltem, etiam a pluribus urbibus simul (minoris potentiae scilicet atque auctoritatis) unicus tantum eò mitteretur *Pylagora*.

At subsecutis temporibus videmus, non solos *Pylagoras*, & quidem plures numero; verum & *Hieromnemes* ab istis nomine & munere distinctos, ad istud Concilium fuisse delegatos. Plures nempe mittebantur (ex majoribus saltem civitatibus) *Pylagoræ*, unus, vero *Hieromnemon*. Quod quam clare ex *Æschini* verbis liquet; cum illis quæ jam supra de Decreto Atheniensium attuli, tum his sequentibus:

Ἐπὶ γὰρ Θεοφράστῃ Ἀρχοντος, ἱερομνήμωνος ὄντος Διογνήτῃ Ἀναφλυσίῃ, πυλαγόρῃς ὑμεῖς εἴλεσθε Μειδίαν τε ἐκείνον τὸ Ἀναγυρράσιον (ὃν ἐβέλομιν ἀν πολλῶν ἕνεκα ζῆν) καὶ Θρασυκλέα τὸ Λεσβίον, καὶ τρίτον ἢ μὲν τρίτων ἐμέ. σωέβη δὲ ἡμῖν ἀρήως μὲν εἰς Δελφὸς ἀφίχθαι, ὡς δὲ ζῆμα δὲ τὸ ἱερομνήμονα Διογνήτην πύρεττειν, τὸ δ' αὐτὸ τῷ σωεπεπλώκει καὶ τῷ Μειδίᾳ ὃ δ' ἄλλοι σωεκάθητον Ἀμφικτύονες ἐξηγγέλλετο δ' ἡμῖν ὡς δὲ τὸ βελομένων.

μεταπεμψάμενος δὲ ὁ ἱερομνήμων ἤξις με εἰσελθεῖν εἰς τὸ σωέδρον, καὶ εἰπεῖν πρὸς τὰς Ἀμφικτύονας ὑπὲρ τῆς πόλεως, ἔ' αὐτὸν ἔτω θεωρημένον. ἀρχομένῃ δὲ μὲν λέγειν, &c. *Theophrasto Archonte, Diogneto, Anaphlystio Hieromnemone* (sic enim appellant scribam *Amphictyonicum*) vos *Pylagoras* legistis *Midiam* illum *Anagyrasium* (qui utinam multas ob causas viveret) & *Thrasiclem Lesbium*, & me una cum his tertium. Accidit autem ut cum salvi Delphos pervenissemus, continuo *Diognetus Hieromnemon* in febrim incideret, itemque *Midias*. alii *Amphictyones* in concilio aderant.

. Ego arcessitus ab *Hieromnemone* & in concilium INTROIRE JUSSVS, ut apud *Amphictyones* pro civitate nostra dicerem, quippe qui mea sponte hoc ipsum facere constitutum in animo haberem, &c.

Hic

Hic sane tres tantum *Pylagoræ*, præter *Hieromnemone*, electi videntur: cum tamen H. Prideaux existimet fuisse quatuor, interque illos unà *Demosthenem*: quod is quidem tanta cum confidentia asserit, ut dicat: *Delirant enim, qui lectâ oratione Æschinis contra Ctesiphontem: præter Æschinem, Midiam, Anagrasium, & Thrasiclem Lesbium, Demosthenem etiam in illo conventu supponunt non fuisse Pylagoram.*

At optimus ille vir non animadvertit, Æschinem, cum jam de factis Demosthenis locutus fuisset, cum novo Archonte Diogneto, ac novo *Heromnemone*, de novis sic quoque (seu de novo electis) loqui *Pylagoris*, inter quos semetipsum, adeoque postremum numerat, nulla *Demosthenis* facta mentione. Qui quoque *Demosthenes* id hic nullo modo oblitus fuisset: cum se ubique dictis ac factis hujus Æschinis ipsius partibus vehementer opponeret: ac quidem adeo, ut is in legatione ad Philippum una cum Æschine & aliis, ille (criminante super ista re ipsum Æschine postea ad populum) quamvis minimus natus, adeoque & postremus ordine, primas dicendi vices ad Philippum & huic Æschini & reliquis legatis præripuerit. nec ullo modo is silentium tenuisset in conventu, ubi talia, qualia ibi narrat Æschines, tractabantur, verum omni vi ac conamine sese interposuisset: sicut etiam, post reditum horum Pylagorarum, Athenis revera fecit. Crediderim tamen numerum Pylagorarum (licet semper unus tantum Hieromnemo mitteretur) pro beneplacito, aut necessitate, reipublicæ eo immutatum fuisse.

Quod autem attinet *Hieromnemonas*, qui aliàs quoque *επορχηματῆς* appellantur, quatenus in administratione reipublicæ locum habebant (duplicis enim generis fuisse illi videntur) ubi adeo pro Secretariis, ut nunc loquimur, aut Zyndicis veniebant; illi in hoc confesso super *Pylagoras* eminuisse videntur, ac quidem ipsorum, capita seu præsides fuisse.

Hinc enim inter *Pylagoras* primus, & ante ipsos, nominatur: ut tam ex iis, quæ jam præcessere videmus, quam ex hoc sequenti, apud Æschinem decreto, *Ut Atheniensium Hieromnemoni, & pylagoræ qui post illa futuri essent, &c.*

Atque hinc quoque accidit ut Æschines dixerit sibi ab Hieromnemone accersito injunctum fuisse ut pro Civitate, apud Amphictyones. Quamvis dubitari possit, an non hic de illo *Hieromnemone*, qui toti conventui, pro isto confessus tempore presidebat, sermo sit; ac non de *Hieromnemone* tunc febris succumbente.

Aliquem enim ex *Hieromnemonibus* præsidis locum sub nomine *ιερέως* seu *Sacerdotis* ibi obtinuisse [nam de Delphorum Antistite, uti & de Cereris ad Thermopylas hinc altum silentium] patet ex Decretis illis quibus præscribitur: *Επί ιερέως κλειναγόρου, ἐαρινῆς Πυλαίας, ἔδοξε τοῖς Πυλαγόροις, καὶ τοῖς σιωέδροις τῷ Ἀμφικτυόνων, &c. Sacerdote Clinagora, Pylæo concilio verno Pylagoræ, Amphictyonumque Assessores, &c.*

Item, *Ἐπί ιερέως κλειναγόρου ἐαρινῆς Πυλαίας, ἔδοξε τοῖς Πυλαγόροις καὶ τοῖς σιωέδροις τῷ Ἀμφικτυόνων, καὶ τῷ κοινῷ τῷ Ἀμφικτυόνων, &c. Sacerdote Clinagora, concilio Pylæo verno, Pylagoræ & Amphictyonum Assessores, & commune Amictyonum ita censuerunt &c.* Quibus & illa addas jam supra memorata, *Theophrasto Archonte, Doigneto, Anaphlystio Hieromnemone.*

Ex quo posteriori loco, etiam apparere videtur, illos *Hieromnemonas* annuos fuisse, cum *Pylagoræ* tantum semestres essent, i. e. unoquoque semestri, de novo eligerentur. Cum *Pylagoræ* ibi nominati (atque inter quos ipse Æschines quoque) electi fuerint sub Archonte annuo, ac dum *Hieromnemo* esset, sed non jam simul eligeretur, Diognetus; atque adeo ille quoque annuus esset; sicut tali modo cum annuo Archonte *Theophrasto* nominatur.

Appellatur quidem simul, explanationis causa, non ipso ab Æschine, sed interprete Latino, *Scriba Amphictyonum*; sicut

THIS PAGE IS LOCKED TO FREE MEMBERS

Purchase full membership to immediately unlock this page

HISTORY

Tens of thousands of important historical sources, many previously unobtainable, are now available for the first time with a Forgotten Books Full Membership.

Unlimited Access
\$8.99/month

Continue

*Fair usage policy applies

SUB ARISTAGORA ARCHONTE IN DELPHIS
 JANITRICE ASIÆ, SACRORUM MEMORIÆ
 PRÆFECTIS Æ
 TOLIS POLEMARCHO ALEXEMENE DAMONIS
 F.

Mera monstra certe hæc versio loquitur; Delphos nempe fuisse *Janitricem Asiæ*; quod omnibus eruditis novum, imo ridiculum esse debet: sicut & *Ætolos Sacrorum memoriæ præfectos* fuisse: quibus accedat, *Polemarchum* pro nomine proprio & appellativo videri sumptum: quod tamen clarius apparet in Marthamo; qui hæc tria ita ordinat:

ΠΟΛΕΜΑΡΧΟΥ ΑΛΕΞΑΜΕΝΟΥ ΔΑΜΟΝΟΣ

atque inde *Tres viros* aliquos extundit. Hæc enim ille: *Ad Delphicam hanc societatem pertinet Ætolorum illud III virorum sacrorum monumentum.* Ignorat nimirum *Polemarchi* munus, quod nemo pene eruditus ignorat: quod & ex hac inscriptione liquet apud Ætolos quoque obtinuisse, æque ac apud Athenienses.

De quorum *Polemarcho*, ita Pollux loquitur [erat enim is, ut alibi notavi, unus ex novem Archontibus; sicut & dictus Pollux ipsum tertium numero inter Archontes recenset] ο' δὲ Πολέμαρχος, θύει μὲν Ἀρθέμιδι ἀγροτέρῳ, καὶ τῷ Εὐαλίῳ &c. quæ jam supra a me, allata fuere. Unde & apud Athenæum lib. 5. ἡ πολεμάρχεια στα, seu porticus ubi *Polemarchi* jus dicebant. Eadem pene omnia de hoc *Polemarcho* Aristoteles; cum 6 politic. tum apud Harpocrationem: ne plures ex veteribus adducam.

Verti igitur debet hæc inscriptio: *Archonte apud Delphos Aristagora, cum ibi Pylæa annua esset, Hieromnemonis munere fungentibus Ætolis, ac Polemarcho existente Alexamene Damonis filio.*

Minime tamen pertendere velim *Polemarchi* munus apud Ætolos idem fuisse, cum eo quod apud Athenienses obtinebat: cum nec alibi *Polemarchi* munus, eodem ut apud Athenienses modo administraretur; ac pluribus in locis solum bellum spectaret: quod & ipsum nomen indicat.

At quæ nobis totam rem conficere videntur, sunt sequentia Suidæ verba; quæ clare ostendunt Ætolos sibi suos habuisse *Polemarchos*, ac quidem cum munere satis singulari. Ita enim ille: πολεμάρχοι. ἡ ἀρχὴ συνέβαινε κλείειν πύλας, καὶ τὸν μετὰ ξυὸ χρένον κυριάζειν τῶν κλείδων, καὶ ποιῆσαι τὸ καθ' ἡμέραν τὴν δίκαιαν ἵππὶ τῶν πυλόνων παρ' Ἀιτωλοῖς. *Polemarchi* Magistratus erat, quorum munus erat claudere portas, atque isto intermedio tempore servare claves, ac tempore diurno victitare ad portas, apud Ætolos.

Cum autem me jam finem huic digressiunculæ, super inscriptione modò allata, imposuisse crederem, incidi in inscriptionem, quæ apud Reinesium, Classè prima n° 241 habetur; & quæ non, ut puto eadem, sed plane similis, ac super eadem re, licet alio loco (uti exempla docent, talia sæpius contigisse) dedicata fuit, ac posita; nempe, sicut harum una in oppidi Bæotiæ Lebadia, diruto templo, altera in Cycladibus, reperta fuit, ita hæc in Apollinis templo ad urbem Delphorum: ac quidem, ut ista ita, uti apud Reinesium habetur, hic quoque reponatur mihi operæ partium videretur:

ΘΕΟΙΣ

ΕΠΙ ΑΡΙΣΤΑΓΟΡΑ ΑΡΧΟΝΤΟΣ ΕΝ
 ΔΕΛΦΟΙΣ ΠΥΛΑΙΑΣ ΗΡΙΝΗΣ ΙΕΡΟ
 ΜΝΗΜΟΝΟΥΝΤΩΝ ΑΙΤΩΛΩΝ ΠΟ
 ΛΕΜΑΡΧΟΥ ΑΛΕΞΑΜΕΝΟΥ
 ΔΑΜΟΝΟΣ

Reperimus hîc in capite vocem ΘΕΟΙΣ, quæ in illis Gru-
 terianis non habetur; tum & pro ΗΣΙΗΣ in una earum,
 & ΗΣΙΗΣ, in alterâ habemus ΗΡΙΝΗΣ. ΗΣΙΗΣ autem il-
 lud, sive ΗΣΙΗΣ, magnus Scaliger, in ΟΥΣΙΗΣ mutandum,
 atque ita legendum in utraque, judicat. Verum non ΟΥΣΙΗΣ, sed
 supplendo hiatum, adeoque defectum, (sive temporis, sive alia
 ruina factum, neque ab exscriptoribus, ut oportunt quidem, ani-
 madversum) ΕΤΗΣΙΗΣ legendum esse, quovis pignore
 decertare aulim. Quod autem in hac Reinesii illud ΗΡΙΝΗΣ
 pro ΕΑΡΙΝΗΣ habendum (cum ipso Reinesio) sit, qui-
 vis vel primo intuitu perspiciat.

Præterea (ut & hoc de isto ΗΣΙΗΣ addam) nimis magna
 discrepantia est inter ΟΥ & Η, sicut & inter ΙΗ & Η, quam ut sic
 pro ΟΥΣΙΗΣ facile illud ΗΣΙΗΣ legi queat: tum & istud
 ΟΥΣΙΗΣ, quamquam subaudiatur, in Decretis non exprimi
 solebat: sicuti formularum exempla jam supra ex Demost-
 hene allata ostendunt: ut in quibus habemus quidem, Ε'πὶ
 ἱερέως κλειογόρου, ἐαρινῆς πυλαίας, ἔδοξε, &c. sed istud ΟΥΣΙΗΣ
 minime additur: tum denique, ratione sensus vox ΕΤΗΣΙΗΣ
 longe melius cum illa ΗΡΙΝΗΣ convenit: quod, uti ista
autumnale tempus designat. hæc *vernum* indicet. Ac quidem
 utroque in loco, cum Delphis, tum ad *Thermopylas* concilium
 istud

THIS PAGE IS LOCKED TO FREE MEMBERS

Purchase full membership to immediately unlock this page

Know Your Bible

Forgotten Books'
Full Membership
provides unlimited
access to more than
28,000 volumes of
Christian literature for
\$8.99/month

**HOLY
BIBLE**

Continue

*Fair use policy applies

CAPUT III.

Pergitur ulterius circa Hieromnemes & Pythagoras. Hincque agitur de Ecclesia seu Concione in Amphictyonum Concilio: de horum Amphictyonum juramento: de Panegyribus, circa easque nundinis & spectaculis: De Certaminibus ac Ludis ibi peractis, de Amphictyonum Concilio in Calarea, ad Templum Neptuni.

DE Hieromnemionibus hisce ita Aristophanis scholiastes, seu potius scholiastæ, quod plures huc symbolam contulisse (quamvis non æque feliciter) videantur: Ἀπήεσαν δὲ [Hieromnemes] Ἰπίσκαπι τῶ ἀναλισκομένων ἐν ταῖς θυσίαις, ἱερομνήμονας ἔπεμπον εἰς πυλαίαν καὶ πυλαγόρας. Ἀριστοφάνης θεομοφοραξέσεως. Ἀγαθὰ μεγάλα τῇ πόλει ἤκειν φεροντάς φασι τὰς πυλάγορας καὶ τὸ ἱερομνήμονα. καὶ εἰσὶν οἷον ἱερεῖς γεγραμμένους. Hinc non male de hisce Hieromnemionibus affirmat eruditissimus Prideaux illos fuisse *Sacerdotes*, qui circa res sacras & Deorum cultum docti ac periti fuerint, memoriaque tenuerint, quo ritu ac quibus sacris quisque eorum colendus esset: illosque adeo in eo solenni conventu sacra Deo peregisse, &c. At male, quod ibi scribæ ac notarii existentes Pythagorum jussis paruerint adeoque ipsorum decreta exsecuti fuerint. Quum tam ex jam suprâ a medicis quam ex nunc sequentibus, constet, hos Hieromnemes supra Pythagoras dignitate atque auctoritate eminuisse. Illi enim decernebant, si quid decernendum; unde & Demosthenes de Æschine: τὰς ἱερομνήμονας πείθει ψήφισαθ, sicut & hujus Demosthenis Scholiastes: οἱ πεμπόμενοι εἰς τὸ τῶ Ἀμφικτυόνων συνέδριον, ὡς κύριοι τῶ ψήφων ἐλέγοντο ἱερομνήμονες, Qui ad concilium Amphictyonum missi erant, qui ibi decretis, quasi ipsorum domini aut principes moderarentur, vocabantur Hieromnemes. Neque enim ut perhibet Prideaux, Pythagoræ soli, sed Amphictyonum

Etynum concilium decrevit ἡκεῖν τὰς ἱερομνήμονας πρὸς τὴν Πύλαιαν ἐν ῥητῷ χροῖνι εἰς Πύλας, ut *Hieromnemones*, ante solemne ei concilio tempus, more ac consuetudine antiquitus constitutum, concilio indicto convenirent ad *Pylas*. Quod, ut ita fieret (ut nempe extra ista antiquitus constituta tempora convocarentur) contra jus ac fas esse ostendit Demosthenes: non vero ut *Hieromnemones* convenirent. Illos autem præfuisse patet exinde, quod Diognetus ille (de quo supra ex Æschine) qui alias verba pro Atheniensibus facere debuerat, quod jam febre correptus esset, munus illud, sive onus, Æschini tunc *Pylagoræ* demandarit; quod alias ex jure ac debito ipsi incumberet. Quamvis igitur apud eundem Æschinem præco prædicat, ut *Hieromnemones* & *Pylagoræ* eòdem [contra Ampissenses] convenirent, Deo ac terræ sacræ *Auxilium* laturi: Attamen hæc apud Harpocracionem reperimus, ἱερομνήμονες, ἰι μετὰπεμπόμενοι εἰς τὸ τῷ Ἀμφικτυόνων συνέδριον ἐκ ἐκάστης πόλεως τῷ τῷ συνεδρίῳ συνεχιστῶν ἔτω καλῶνται. *Hieromnemones* appellantur illi qui ad concilium *Amphictyonum* mittuntur ex singulis civitatibus quæ hujus concilii participes sunt. Nimirum omnes quidem *Hieromnemones* erant *Pylagoræ*; sed non omnes *Pylagoræ* *Hieromnemones* erant: quod *Hieromnemones Pylagorarum* capita ac præfides essent, sicut ex. gr. ἀρχιθεῶροι primi, seu capita, τῷ θεῶρων. de quibus tamen quoque inferius aliquid nobis dicendum erit.

Licet autem de *his Pylagoris* jam tantum locutus sim, ut non necesse sit, aliquid superaddere; hæc tamen cæteris subjungenda duxi, cum modo dicti Harpocracionis: Ἐπέμποντο δὲ ἐκ τῶν πόλεων τῶν μετῆχουσῶν τῆς Ἀμφικτυονίας τινες, οἵπερ ἐκαλῶντο *πυλαγόρα*, tum & *Ηελύχου* illa: *Πυλαγόρα* οἱ πρεσβύτεροι τῆς *Πυλαίας*. *Πυλαία* δὲ ἐστὶν ἡ εἰς Πύλας τὰς θερμοπύλας γενομένη σύνοδος τῶν Ἀμφικτυόνων. Nempe *Pylæam* vitam, seu Concilium [quod tamen æque de Delphico intelligendum] constituebant, ut πρεσβύτεροι, ratione aliorum, de quibus quoque statim men-

tio fiet ex Æschine,) ac simul ita cum *Hieromnemonibus* Concilium istud constituebant; ut quamvis simul omnes Pylagoræ essent. hi tamen dignitate atque auctoritate (ut qui peculiari modo hîc sacra curarent) cæteris Pylagoris supereminerent.

Quandoque tamen & *Ecclesia*, vel *concio*, seu longe amplior numero conventus habebatur: si nempe pondus rerum ibi tractandarum id desideraret; aut studia partium, si quando Concilium illud factionibus laboraret, in causa essent. Quali modo id accidisse tempore belli Phocensis videmus ex Æschine; cujus verba sunt: Τῇ δὲ ἑπτάσῃ ἡμέρᾳ κότευφῶ, ὁ τὰς γυνάμας ἑπταψήφισων, ἐκκλησίαν ἐποίησεν τῶν Ἀμφικτυόνων. ἐκκλησίαν γὰρ ὀνομάζουσιν, ὅταν μὴ μόνον τὰς πυλαγόρας καὶ τὰς ἱερομνήμονας συναλέσωσιν, ἀλλὰ ἔτι τὰς συνθύοντας καὶ λεγόμενας τῷ θεῷ. Postridie *Cottyphus*, qui sententias ratas faciebat, *Amphictyonum* concionem habuit. Concionem autem nominant, quando non solum Pylagoræ & Hieromnemes, sed etiam qui una sacra faciunt, & qui ad consulendum Oraculum conveniunt, convocantur. Qui *Cottyphus*, ut hoc verbulo addam, isto tempore Concilii hujus primus Hieromnemon, seu Præses, fuisse videtur: nec solum sententias rogasse, verum etiam post datas ac collectas illas decreto suo firmasse.

Porro *Cottyphus* iste dux illorum simul qui contra Amphissenses animati erant; superstitionem, ac concitatam per alios multitudinem sibi, suisque, in auxilium ascibat; ac per illorum cæcas assentationes, quibus se Deo atque Oraculo superpetias ire credebant, Amphissenses condemnabat. Hisce interim concitandis prætendebatur istud juramentum, quod Æschines coram Philippo, in legatione ad illum decretâ, recitaverat (in oratione ista, quam Demosthenes falsis ac fabulosis plenam arguit) ut sic Philippus eo magis animaretur, ac superstitiosi magis incitarentur. Ita enim ille, in oratione, de falsa legatione: Ἄμα δὲ ἐξ ἀρχῆς διεξήλθον τὴν κρίσιν τῶν ἱερῶν, καὶ τὴν πρώτην σύνοδον γενομένην τῶν Ἀμφικτυόνων, καὶ τὰς ἑρκας

THIS PAGE IS LOCKED TO FREE MEMBERS

Purchase full membership to immediately unlock this page

HISTORY

Tens of thousands of important historical sources, many previously unobtainable, are now available for the first time with a Forgotten Books Full Membership.

Unlimited Access
\$8.99/month

Continue

*Fair usage policy applies

καὶ Δωριεῖς οἱ περὶ τὰς αὐτὰς πόλεις ἐπιδρυσάμενοι, ἰε-
 ρὰ κατεσχόησαν ἀπὸ κεινῶν ἀναλωμάτων. Ἴωνες μὲν ἐν Ἐφέσῳ,
 ἔθ' Ἄρθεμιῶν Δωριεῖς ἢ ἐν Ἐπιτροπίῳ, ἔθ' Ἀπόλλωνῶν, ἔνθα
 σωνιόντες γύναιζιν ἑμᾶ καὶ τέκνοις καὶ τὰς ἀποδειχθέντας λεόντας,
 σωέθρον' τε καὶ σωεπανηγύριζον, καὶ ἀγῶνας ἐπέτελεν ἵππικὰς καὶ
 γυμνικὰς, ἔθ' τῶν περὶ μισοκλίω ἀκροσμάτων, καὶ τὰς θεὰς κοινῶς
 ἀναθήμασιν ἐδώδυντο. θεωρήσαντες ἢ καὶ πανηγυρίζοντες, καὶ τὰς
 ἄλλας φιλοφροσύνας παρ' ἀλλήλων λαβόντες, εἶλε πρὸς κρῆσμα πρὸς
 πόλιν ἐγεγόνει, δικαστὰ καθεζόμενοι δῆτων, καὶ περὶ ἔθ' πρὸς βαρ-
 βάρους πόλεμα καὶ περὶ ἔθ' πρὸς ἀλλήλους ὁμοφροσύνης κεινὰς ἐποιδύντο
 βελὰς. *Maxime admiratus est inventum Amphictyonis,*
filii Hellenis; qui cum videret Græcam gentem infirmam
esse, & facile a finitimis Barbaris deleri posse, ipse eam
in id concilium ac conventum, qui ab eo Amphictyonicus est
dictus, coëgit, legesque tulit, præter illas quæ cuique ci-
vitati propriæ & peculiare erant, eas quæ omnibus com-
munes essent, quas Amphictyonicas vocant, quarum bene-
ficio in mutua amicitia perpetuo continebantur, & cogna-
tionem re potius quam verbis servabant, & molesti, &
formidabiles barbaris perpetuò erant. Cujus exemplum se-
cuti Jone, qui sedes transtulerunt ex Europa in Carie par-
tes maritimas, & Dorienses, qui in usdem locis urbes
condiderunt, Tempia communibus sumptibus exstruxerunt,
Jone Ephesi templum Dianæ, Dorienses in urbe Triopio
templum Apollinis, quò statim temporibus CUM UXO-
RIBUS ET LIBERIS conveniebant, & simul sa-
cificia faciebant, & simul negotiabantur & mercatus ex-
ercebant, & certamina equestria, & gymnica, & musica
faciebant, Dusque donaria communia dicabant. Peractis
vero spectaculis, & nundinis, aliisque festis, in quibus
omnes omni humanitatis genere se mutuo excipiebant: si
qua simultas inter civitates ob aliquam offensam exorta
fuiſſet, iudices sedentes de ea cognoscebant, & de bello
contra

DE CONCILIO AMPHICTIONUM, &c. 463
contra barbaros gerendo, & de mutuâ concordia inter se
consultabant.

Quæ, sane, Dionysii verba & Concilium istud *Amphi-*
tyonicum, & *Communitates* Asiæ (cum *Panionium*, tum
& alias) apprime illustrant; sicut & illa *Pausaniæ* verba quæ
de *Ludis* ac *Certaminibus*, libro 10. seu in *Phocicis*, affert:
Ἀρχαιότατον ἢ ἀγώνισμα γενέσθαι μνημονόεσσι, καὶ ἐφ' ᾧ πρῶτον
ἀθλα ἔθεσαν, ᾧσιν ὕμνος ἐς τὸ θεόν καὶ ἦσε καὶ ἐνίκησεν ἄδων χρυσο-
θεμῖς ἐκ Κρήτης, ἃ δὴ ὁ πατήρ λέγεται καρμείνωρ καθήραμ Ἀπόλλω-
να. χρυσοθεμίδῳ ὕπερον φιλάμμωνά τε ᾠδῆ μνημονόεσσι νικήσασθαι,
καὶ ἐπ' ἐκείνῳ θάμυρον τὸ φιλάμμωνῳ. Ὀρφέα ἢ σεμνολογίαι τῆ
ἑπὶ τελευταῖς καὶ ἐπὶ φρονήματῳ ἔ' ἄλλα, καὶ μισαῖων τῆ ἐς πάν-
τα μιμήσασθαι ἔ' Ὀρφέως, ὅσα ἐθελήσασθαι, φασὶν αὐτὸς ἑπὶ ἀγώνι-
μοικῆς ἐξετάζεσθαι. φασὶν ἢ ἑλδύθηρα ἀνελέσθαι πυθικῶν νικη-
μέγα καὶ ἡοῦ φωνᾶντα, ἐπεὶ ἄδειν γε αὐτὸν ἔχ' αὐτῶ τὸ ᾠδὴν. λέ-
γεται ἢ καὶ Ἡσίοδον ἀπελαθῆναι ἔ' ἀγώνισματῳ, ἅτε ἔ' κίθαρί-
ζεν ὁμῶ τῆ ᾠδῆ δεδιδαγμένον. Ὀμηρῳ ἢ ἀφίκετο μὲν ἐς Δελφὸς
ἐρησάμενῳ ὅπρῳα ἔ' ἐδεῖτο. ἔμελλε καὶ αὐτῷ κίθαρίζειν διδασκένε
ἀχρεῖον ἔ' μάθημα ἐπὶ τὸ ὀφθαλμῶν τὸ συμφορᾶς γενήσεσθαι. τῆς
ἢ τεσσαροσῆς ολυμπιάδῳ καὶ ἰγδόης ἦν Γλαυκίας ὁ κροτωνιάτης
ἐνίκησε, ταύτης ἔπειτα τρίτῳ ἀθλα ἔθεσαν οἱ Ἀμφικτύονες, κίθαρω-
δίας μὲν καθὰ καὶ ἐξ ἀρχῆς, προσέθεσαν ἢ καὶ αὐλωδίας ἀγώνισ-
μα, καὶ αὐλῶν. ἀνηγορεύθησαν ἢ νικῶντες κεφαλὴν τε ὁ λάμπει
κίθαρωδία, καὶ αὐλωδῳ Ἀρκὰς Ἐχεμβροτος. Σακάδας ἢ Ἀρ-
γεῖῳ ἑπὶ τοῖς αὐλοῖς ἀνείλετο ἢ ὁ Σακάδας ἔτῳ καὶ ἄλλας δύο
ταῖς ἐφεξῆς ταύτης πυθιάδας. ἔθεσαν ἢ καὶ ἀθλα ἔπειτα ἀθληταῖς
πρῶτον τὰ τε ἐν Ὀλυμπίᾳ, πλὴν τεθρίπων, καὶ αὐτὰ νῆμοθετή-
σαντες δολίχου καὶ διαύλου παισὶν εἶναι δεόμενον. Δεύτερα ἢ πυθιάδε
ὅσα ἑπὶ ἀθλοῖς ἐκάλεσαν ἐπὶ ἀγωνίζεσθαι. σεφανίτην ἢ τὸ ἀγαθὸν
ἀπὸ τῶν κατεσῆσαντο ἔ' αὐλωδίας τε κατέλυσαν, καταγρόντες ὅσα
εἶναι ἔ' ἀκροσμάς εὐφημον. Ἡ γὰρ αὐλωδία μελέτη τε ἦν αὐλῶν
σκυθρωπότητα, καὶ ἐλεγεῖοι καὶ θρηνοὶ προσεδόμας τοῖς αὐλοῖς.
Μαρτυρεῖ ἢ μοι καὶ ἔ' Ἐχεμβροτὸς ἔ' ἀνάθημα, τρίπων χαλκῶς
ἀνα-

ἀναπεθεὶς τῷ Ἡρακλεῖ τῷ ἐν Θήβαις. ἐπίγραμμα ἃ ὁ τρίπυς εἶ-
 χεν. Ἐχέμβροτος Ἄρκας ἔθηκε Ἡρακλεῖ νικῆσας τὸ δ' ἀγαλμ' Ἀμ-
 φικτυίνων ἐν ἄθλοις, Ἑλλησι δ' αἰείδων μέλεα καὶ ἐλέγους. Κατὰ
 τὸ μὲν τ' αὐλαδίας ἐπαύθη τὸ ἀγώνισμα. Προσέθεσαν ἃ καὶ
 ἰππέων δρόμον. ἀνηγορεύθη ἃ ἐπὶ τῷ ἄρματι κλειθένης ὁ Σικυώ-
 νιος τρυφίνης. Ὀγδὴ ἃ Πυθιάδι προσενομοθέτησαν κισσάρι-
 τος ἐπὶ τ' κρημάτων τ' αἰφάνων καὶ τεγεάτης ἐσεφαιδτο Ἀγέλαος.
 τρίτη ἃ Πυθιάδι ἐπὶ τ' εἰκοσι προσήθεσαν ὀπλίτην δρόμον. καὶ ἐπ'
 αὐτῷ Τιμαίνετος ἐκ φλιθόντος ἀνείλετο τ' δάφνην. Ὀλυμπίασιν
 ἕξτερον πέντε ὁ Δημάρετος Ἡρακλῆος εἰκήσεν. Ὀγδὴ ἃ ἐπὶ πεσσα-
 ρήκεντα Πυθιάδι καὶ σωωρίδῳ εἶναι κατεστήσαντο δρόμον. Ἐξή-
 κησίδος φωκέως εἰκήσεν ἡ σωωρίς. Πέμπτη δὲ Πυθιάδι ἀπὸ ταύτης
 πάλης ἐξέλεξε ὑπὸ ἄρματι καὶ παρέδραμν' Ὀρφανδα Θηβαίης τέ-
 θριππον. Παγκράτιον ἐν παισὶ καὶ σωωρίδα τὸ πῶλον καὶ κέλητα
 πολλοῖς ἔτησιν ἕξτερον κατεδείξαντο Ἡλείων τὸ μὲν πρῶτον Πυθιάδι ἐπὶ
 τ' ἐξήκοντα. καὶ ὁ Λαίδης εἰκά Θηβαῖος. ἀφελίποντο ἃ ἀπὸ ταύ-
 τος μίαν, κέλητι ἔθεσαν δρόμον πῶλον. ἑνάτη ἃ ἐπὶ τ' ἐξήκοντα
 σωωρίδι παλικῆ. καὶ ἐπὶ μὲν τῷ πῶλῳ τῷ κέλητι Λυκέρμας ἀνη-
 γορεύθη Λαριταῖος. Πτολεμαῖος ἃ ἐπὶ τῇ σωωρίδι Μακεδών.
 ἔχαιρον γὰρ δὴ Μακεδόνες οἱ ἐν Αἰγύπτῳ καλέμενοι βασιλεῖς, κατὰ
 περ γε ἦσαν. Δάφνης δὲ ἐφαιον ἐπὶ τ' Πυθίων τῇ νίκη κατ' ἄλλο
 μὲν (ἐμοὶ δοκεῖν) εἶναι ἕδεν ὑπὸ τ' Λαίδων Ἀπόλλωνα ἠγαθῆ-
 ναι κατέσχευεν ἡ Φήμη. *Antiquissimum in Pythiis ludis,*
certamen fuisse memorant, hymnum in Apollinem cane-
re: eique certamini primo proposita fuisse premia in eo ce-
ciuisse, & cantu vicisse Chrysothemem Crentensem; cujus
pater Carmanor Apollinem de cæde purgasset. Post Chry-
sotthemem, Philammonem cantu vicisse memorant: post
hunc, Thamyrim Philammonis filium. Orpheum vero,
imitiorum traditione venerabilem, aliisque animi dotibus
elatum; similiter etiam Musæum, qui Orpheum in omni-
bis imitaretur, negant in musicum illud certamen descen-
dere voluisse. Tulisse narrant Eleutherum Pythicam pal-
matu

THIS PAGE IS LOCKED TO FREE MEMBERS

Purchase full membership to immediately unlock this page

Know Your Bible

Forgotten Books'
Full Membership
provides unlimited
access to more than
28,000 volumes of
Christian literature for
\$8.99/month

**HOLY
BIBLE**

Continue

*Fair use policy applies

Agelaus. Vicesima demum tertiâ accessit armatorum cursus; de quo lauream reportavit Timenetus Phliasius, Olympiadibus quinque postea quam vicerat Demaratus Heraensis. Octava post hæc & quadragesima Pythiade bigis certari cœptum. Vicere Phocensis Execestidæ jugales. Quinta ab ea, pullis ad currum junctis decursum est: antevortit Orphondæ Thebani quadriga. Jam pancratiun inter pueros, bijugem & injugem pullum multis serius quam Elei annis admiserunt: pancratiun scilicet prima & sexagesimâ Pythiade, qua Thebanus Laidas vicit: una post hanc interjecta, pullum induxerunt injugem: nona vero & sexagesima pullorum bigas. Singulari pulio Lycormas Larissæus, bigis victor renunciatus Macedo Ptolomæus. Ægyptiorum enim reges Macedonas dici se (sicuti sane fuerunt) facillime passi sunt. Lauream quidem Pythicis ludis peculiarem fuisse nulla alia de causa existimo, quam quod Daphnem Ladonis filiam adamatam ab Apolline fama vulgavit.

De Calauria autem (parva insula ad Troezenem) notatu digna sunt quæ Strabon, libro octavo, tradit: præter Asylum enim Neptuni, ibi quoque *Amphictyonium* aliquis conventus fuit. Ita enim is de hoc conventu loquitur: Ἦν ἡ καὶ Ἀμφικτυονία τις, πρὸ τοῦ ἱεροῦ τρίτο, ἑπτὰ πόλεων, αἱ μετέειχον τῆς θυσίας; ἧσαν δὲ Ἐρμιῶν, Ἐπίδαυρον, Ἀίγινα, Ἀθήνας, Πρασιεῖς, Ναυπλιεῖς, Ὀρχουρούς ὁ μινύειον ὑπὲρ μὲν ἐν τῇ Ναυπλίων Ἀργεῖοι συνέτελλον, ὑπὲρ Πρασιέων δὲ Λακεδαιμόνιοι. Οὕτω δ' ἐπεκράτησεν ἡ τιμὴ τῆς θεῆς τῆς τε, πρὸς τοῖς Ἕλλησιν, ὥστε καὶ Μακεδόνες δυναστεύοντες ἤδη μέγιστον δεῖον ἐφύλαττον πῶς τὸ ἀσυλίαν, καὶ τὰς ἰκέτας ἀποπαῖν ἠδύντο τὰς εἰς Καλαυρίαν καταφυγόντας ὅπως γὰρ εἰδὲ Δημοκλένη ἐξάρτησεν Ἀρχίας Βιάσεσθαι τραχιώτατος ἔχων, εἰς προπέτακτον ὑπο Ἀντιπατρὸς ζῶντα ἀγαγεῖν κακείνον, ἐτ' ἄλλων ῥητόρων ὃν ὄροι τὸ ἐν αἰτίαις ὄντων τὸ πρὸς Ἰθακησίαις· ἀλλὰ πέθειν ἐπειράτο δὲ μὲν ἐπεισε γὰρ, ἀλλ' ἔφη Φαρμάκω πρὸς Ἰθακήσας εἰαυτὸν

ἑαυτῶν ἔστιν. Fuit & Amphictyonum conventus quidam ad hoc templum, civitatum septem: quarum nomina Hermione, Epidaurus, Ægina, Athenæ, Prasiæ, Nauplia, Orchomenus Minyejus; ac pro Nauplia contribuebant Argivi, pro Prasiis Lacedæmonii. Adeo autem veneratio istius Dei [Neptuni] apud Græcos invaluit, ut & Macedones, Græciâ in suam redacta potestatem adhuc jus Asyli illæsum servaverint, ac qui supplices in Calauriam confugissent, inde avellere sint veriti: quando Archias etiam armata stipatus manu Demostheni vim ibi inferre non fuit ausus, cum ei ab Antipatro injunctum esset, ut & hunc & alios, qui simili in crimine essent, oratores vivos sibi adduceret: sed verbis eum ex Asylo abstrahere frustra est conatus, cum hausto veneno se vita exsolvere Demosthenes occupasset.

Hæc posteriora de Demosthene cæteris, de Amphictyonibus addidi, ex affectu erga virum, cujus morti quin illachryment, sibi temperare non possunt, qui vero libertatis amore, & ardore incensi, ipsius interitum legunt apud Lucianum, in Demosthenis hujus encomio; uti & apud Pausaniam, in Atticis. Porrò, ut ad istud Amphictyonum in Calauria Concilium redeam, illud solum de eo addam; me credere ex æmulatione (non mala tamen) hoc ex illis ad Delphos ac Thermopylas, fuisse exortum.

C A P U T IV.

De Theoris ad Certamina &c. missis; deque ipsorum diversis muneribus, cum circa Oracula consulenda, tum circa panpas ad Panegyres deducendas, donaria mittenda, &c: tum & ad alia loca, Ludos nempe ac Certamina

mina simul celebranda. Denique de Architheoris eorumque munere; uti & de σωθεώροις, &c.

Occasione horum *Amphictyonum*, non intempestive, ut credo, aliquid dicam de *Theoris* seu θεώροις, σωθεώροις & ἀρχιθεώροις, sicut & de Pythiis qui Lacedæmoniorum regibus assidebant: licet de his posterioribus jam alibi aliquid dixerim. Illos autem θεωρῶς ita nobis describit Hesychius: θεωροὶ εἰς θεωπέποι, ἔοι θεώμυροι, καὶ οἱ φρονιζόντες πρὸς τὰ θεῖα. Quorum primi ac postremi, non vero spectatores, ad nostrum propositum faciunt. Sic quoque Harpocration: θεωροὶ μὲν τοὶ λέγονται, ἃ μόνον οἱ θεαταὶ ἀλλὰ ἔοι εἰς θεῶς πεμπόμενοι: καὶ ὅλως τὰς τὰ θεῖα φυλάττοντας, ἢ τὰ θεῖων φρονιζόντας ἔτιως ὠνόμαζον ὥρην γὰρ ἔλεγον τὰ φρονιῖδα. *Theori* dicuntur non solum spectatores; verum & illi qui ad Deos consulendos mittuntur: & in universum illi qui *Sacra* custodiunt; qui *Sacrorum* curam gerunt. ὥρην enim curam vocabant. Scholiastes Sophoclis ad *OEdipum Tyrannum*: θεωροὶ δὲ οἱ πρὸς τὰς θεῶς διὰ τῶν ἀπερχόμενος. *Theorus* est qui ad Deos oraculorum accipiendorum gratia proficiscitur. Et Triclinius ibidem: θεωρῶς φασὶ τὰς εἰς τὰ μαντεῖα ἀπὸντας ἃ μαθεῖν ἕνεκα πρὸς ὧν αὐτοῖς ὄσι ζήτησις. Quæ prioris Scholiastæ dictis plane gemina sunt.

Hæc quidem horum Scholiastarum dicta ut vera esse possunt, sicut tamen magis id vocabulum ibi spectat ad illos, qui ad Oracula missi fuerant; ac quidem ex auctoritate publica. Quale exemplum habemus apud Arrianum lib. 7. Ἦκον δὲ ἔπειρ' Ἀμμωνοῦ οἱ θεωροὶ, ἃς πινὰς ἐστέλιον ἐρησομένους, ὅπως θεμῖς αὐτῶν πρὸς Ἡφαιστῖωνα. οἱ δὲ ὡς ἠρωῖ, ἐφῆσαν ὅτι θύειν θεμῖς ὁ Ἀμμων λέγει. *Per hos dies venerunt etiam, ab Hammon Theori, quos sciscitatum miserat, quosnam honores Hephestioni tribuere fas esset. Qui quidem Hammonem respondisse nuntiabant; fas esse ut Heroi sacrificare.*

THIS PAGE IS LOCKED TO FREE MEMBERS

Purchase full membership to immediately unlock this page

HISTORY

Tens of thousands of important historical sources, many previously unobtainable, are now available for the first time with a Forgotten Books Full Membership.

Unlimited Access
\$8.99/month

Continue

*Fair usage policy applies

toribus quoque Romanis postea, a Græcis quoque fuisse tributum, eoque illos ut Deos ipsos honorasse.

Hoc namque videmus ex sequentibus inscriptionibus, Hadriano sic fuisse datum: ac quidem ex hac, apud Sponium, in Itinerarii tomo secundo:

ΑΥΤΟΚΡΑΤΟΡΑ
 ΤΡΑΙΑΝΟΝ ἈΔΡΙΑΝΟΝ
 ΟΛΥΜΠΙΟΝ
 ΚΑΙΣΑΡΑ ΣΕΒΑΣΤΟΝ
 ΑΒΥΔΗΝΟΙ
 ΤΟΝ ΑΥΤΟΝ ΣΩΤΗΡΑ
 ΚΑΙ ΚΤΙΣΤΗΝ
 ΔΙΑ ΠΡΕΣΒΕΥΤΟΥ
 ΜΑΡΚΕΛΛΟΥ ΜΑΙΟΡΟΣ

Tum & 2. ex hac

ΑΥΤΟΚΡΑΤΟΡΙ
 ΑΔΡΙΑΝΩΙ
 ΟΛΥΜΠΙΩΙ ΣΩΤΗΡΙ
 ΚΑΙ ΚΤΙΣΤΗΙ

Sicut & in alia, pag. 105. n°. 9. apud Gruterum reperiunda, (quamque integram jam suprâ pag. attuli) non quidem Abydenorum sed ipsorum Atheniensium; ubi *Deam Romam & Augustum Cæsarem Servatorem* simili plane modo, atque unâ honorari videmus.

Neque ipsi Romani a tali adulatione in Cæsares liberi fuere. Ita enim apud modo dictum Sponium (ne plura afferam exempla) habemus:

IMP.

IMP . CAES . M . AVRELIO
 ANTONINO PIO FELICI
 AVG . PRINCIPI IVVEN
 TVTIS NUMINI PRAE
 SENTI RESTITVTO
 RI ET CONSERVATORI
 SEMPER VITAE ADQVE
 DIGNITATIS SVAE DEVO
 TISSIMVS NUMINI EIVS
 A . AEMILIVS MACER FAV
 STINIA.
 V . C.

Verum ut denuo redeamus ad *Θεωρῆς*; talis fuit *Creon* Oe-
 dipò Tyranno, apud Sophoclem; qui de ipso,

· · · · · παῖδα γὰρ Μεναικέως
 κρέοντ' ἐμῶν γαμβρὸν ἐς τὰ Πυθικὰ
 Ἐπεμψα φόνεσ δόμαθ' ὡς πύθοιθ' ὄ, τι
 Δῶν, ἢ τί Φωνῶν, τήν δὲ Ἰουσαίμην πόλιν.

*Misi autem ad Oraculum Pythicum generum meum
 Creonta Menœcei filium; ut ibi audiret, quænam
 Mibi dicenda aut facienda sint, ut liberem
 Hanc civitatem.*

Incertain verò an autem isti *Θεωρῆς*, de quibus Arrianus (lib. II.
 de Expeditione Alexandri, sub fine) loquitur, his verbis:
 Καὶ Καρχηδονίων τινὲς Θεωρῆς ἐς πηλὸν τῆ Ἡρακλέου, καὶ δὴ πνευ
 νόμον παλαιὸν, εἰς τὴ μητρόπολιν ἀφικόμενοι, tales simul fuerint:
 nisi.

nisi constet, hunc Tyrriorum Herculem etiam Oracula reddidisse: quod Doctissimus illius interpres B. Vulcanius ita, quamvis, meo iudicio, non recte cepisse videtur. Ita enim illa vertit: *Erant & . . . nonnulli Carthaginenses ORACULORUM CONSULTORES, qui ex veteri consuetudine in honorem Herculis ad metropolim conveniebant.* Nam certe hi Θεωροὶ potius eo, ex veterilege, seu consuetudine eo (ac quidem stasis vicibus, ut puto) veniebant, in Herculis honorem, ut sic Tyrum metropolim sese agnoscere ostenderent.

Neque Oraculi consulendi gratia missi fuerant isti viri, qui (testante T. Livio Dec. III. lib. 8. sub finem) *Legati Delphos ad donum ex præda Asdrubalis portandum missi M. Pomponius Matho, & Q. Catulus, tulerunt coronam auream CC pondi, & simulacrum spoliis ex M-pondo argenti facta.*

Neque, ut jam supra videre cœpimus, solum ad Oracula petenda, Deorumve voluntatem ita exquirendam, mittebantur; sed & cum ad illa tum ad alia Tempa, Sacrificia, ac Solemnitates, seu Ludos ac Certamina Sacra, victimas suas, vel simul & donaria, vel etiam hæc seorsum offerenda; Sic enim Dionysius Halicarnassæus in Lysia: *Ἐπεμψε γὰρ Θεωρὸς εἰς τὸ Πανήγυρον ὁ Διονύσιος, ἀγόντας θυσιάων τῷ Θεῷ μεγαλοπρεπῆς τε καὶ ἀγαθῆς τῆς Θεωρῶν ἐγένετο ἐν τῷ πεμένει καὶ πολυτελῆς [σκήνῳ ἰσχυρῷ τε καὶ πορφύρῃ & ἄλλῳ πλέτῳ κεκοσμημένῳ] ἵνα θαυματοειή μάλλιν ὁ τύραννος ὑπὸ τῆς Ἑλλάδος.* *Misit namque Dionysius Theoros ad solennem ac sacrum conventum, qui Deo offerrent Sacrificia: Et magnificentum præclarumque fiebat contubernium horum Theororum in luco; [tentorium scilicet, auro & purpurâ aliisque divitiis ornatum;] ut ita hic tyrannus Græciam magis in sui admirationem raperet.*

In honorem vero Dei huius illiusve illud fecisse [quamvis quandoque ubi *ἄρρητον* aliquod erat, simul Oraculum, vel
dicitis

THIS PAGE IS LOCKED TO FREE MEMBERS

Purchase full membership to immediately unlock this page

Know Your Bible

Forgotten Books'
Full Membership
provides unlimited
access to more than
28,000 volumes of
Christian literature for
\$8.99/month

**HOLY
BIBLE**

Continue

*Fair use policy applies

Μνήσεσθ', ὅποτε κέν τις Ἰππυθονίων ἀνθρώπων
 Ἐνθάδ' ἀνείρηται ξεινῶν Τελαπείριον ἔλθων,
 ὦ κῆρα, τίς δ' ὑμῖν ἀνὴρ ἠδίστος ἀειδῶν
 Ἐνθάδε πωλεῖται, καὶ τέω περπεθε μάλισσα;
 Ἰμεῖς δ' οὐ μάλα πάντα ὑποκρίνεσθε ἀφήμως,
 τυφλὸς ἀνὴρ, οἷκεῖ ἢ χίω ἐνὶ παιπαλοέσση

Τοσαῦτα μὲν Ὅμηρος ἐτεκμηρίωσεν ὅτι ἡ ἐπιπάλαια μεγάλη
 ζύνοδος καὶ ἑορτὴ ἐν τῇ Δήλῳ ὑστερον ἢ τὰς μὲν χορὰς οἱ νησιῶται καὶ
 οἱ Ἀθηναῖοι μεθ' ἱερῶν ἔπεμπον. Καὶ ἢ περὶ τὰς ἀγῶνας καὶ τὰ πλείεστα
 κατελύθη ὑπὸ συμφορῶν, ὡς εἶχες, πρὶν δὲ οἱ Ἀθηναῖοι ἴσπερ ἀγῶ-
 να ἐποίησαν, καὶ ἱπποδρομίας, ὁ πρῶτος οὗτος.

[Quod autem Græcos versus attinet (ut hoc notem, ante-
 quam ad versionem progrediar) non possum non afferre ista
 quæ apud Thuciddiem meum sic in Margine habentur:
 τὰς ἐνταῦτα Διαφόρας γεφὰς ζήτη ἐν τῷ πλὴ ἔ βιβλίῳ
*Latīnam horum versuum interpretationem oratione soluta
 scriptam, ubi res melius exprimuntur, vide in Apollinis
 hymno Æmilii Porti.*]

Tunc quoque primum Athenienses, lustrationem, festa
 lustralia, ludosque Deliacos, qui quinto quoque anno cele-
 brabantur instituerunt [atque celebrarunt.] Fuit [NB] au-
 tem priscis temporibus in Delo frequens Ionum & accola-
 rum in insulis circumjacentibus conventus. Nam cum uxoribus
 & liberis ad spectacula conveniebant [ἐθεώρουν, quod hic alio sensu,
 quam de quo nunc agimus sumitur; atque adeo ad spectatores &c.
 non ἀθεωρίαν ceu munus sacrum spectat,] Ut nunc Iones ad
 ludos in Dianæ Ephesiæ honorem institutos [confluere so-
 lent:] Illic autem Gymnicum Musicumque certamen fiebat.
 Et civitates eò saltatorum choros mittebant. Quod autem
 hæc ita se habuerint, Homerus in primis declarat his versi-
 bus, qui sunt ex hymno Apollinis:

*Tunc tibi Magnopere in Delo mens gestit Apollo,
Cum natis quoties cum conjugibusque frequentes
Jones in fluxa celebrant tua compita veste:
Cestibus & variis certamina sacra choreis
Oblectant, referuntque tuas modulamine laudes.*

Quod autem Musices etiam certamen ibi fieret, & Musici proposito certamine illuc se conferrent, his quoque versibus indicat, qui sunt ex eodem Apollinis hymno. Nam Postquam Deliacum mulierum chorum celebravit, suam laudationem his versibus finivit, in quibus & sui ipsius mentionem fecit:

*Verum agedum nobis adsis cum, Phœbe, Diana.
Vos etiam cunctæ me discedente valetate:
Et memores estote mei post hac, homo siquis
Venerit huc alius peregre, dicatque, Puellæ,
Quis vir in his versans unquam lepidissimus oris
Pectora præcipue demulsit vestra canendo?
Vos uno assensu sic respondete faventes,
Vir qui luminibus captus Chion incolit altam.*

His igitur argumentis Homerus manifeste probavit vel priscis temporibus ingentem conventum, & celebritatem in Delo fieri consuevisse. Postea vero Athenienses & insularum incolæ, cætus quidem saltatorum cum sacris eo Mittebant. Sed certamina & cætera Pleraque ut credibile est, adversis casibus exoleverunt, donec Athenienses certamen tunc instaurarunt, & equorum cursum addiderunt, quod ante non fuerat.

Quod autem de Jonibus affirmat (quum de solis insulis Cycladibus alii tantum loquantur; saltem ubi de prima origine loquuntur) ex Heliodori Æthiopicis firmatur, ubi libro primo, de se ita Chariclea narrat: Γένθη μὲν ἐσμεν Ἰωνες

Ἐφεσίων ἢ τὰ πρῶτα γεγενότες, καὶ ἀμφιθαλεῖς ὄντες, νόμῳ τῶν
 Τριτύων καλεῖντ' ἱερατεῖαν, ἐγὼ μὲν Ἀρτέμιδος, Ἀπόλλωνος ἢ ὁ
 ἐμὸς ἀδελφὸς ἔπος ἐλαγχάνομεν. ἐπειεῖς ἢ τὸ πρῆξ ἔπος, καὶ ἔ
 χροῖα πληρημένῃ, θεωρίαν ἄς Δῆλον ἤγομεν, ἔνθα μουσικὸς τε καὶ
 γυμνικὸς ἀγῶνας διαθήσεσθαι, καὶ τὸ ἱεροσύνην ἀποθήσεσθαι καὶ ἡ πατρι-
 ον ἐμέλλομεν. ὁλκὰς δὲ ἐπληρῆτο χρυσῶ τε καὶ ἀργύρῳ καὶ ἐσθήτων,
 καὶ τῶν ἄλλων ὅσα πρὸς τὴν ἀγῶνας, καὶ τὴν πάνδημον δωχίαν
 ἐπαρκέσειν ἐμελλε. καὶ ἄνηγόμεθα, τῶν μὲν πατέρων γήρατε προσηκόν-
 των, καὶ δέει ἔτι πλεον καὶ τὴν θαλάσσης ὁκάδε καταμεινάντων. ἄλλων
 ἢ πολιῶν εἰς πλεον τῶν μὲν καὶ τὴν αὐτὴν ὁλκὰδα συνεισβάδων,
 τῶν ἢ σκάφειν ἰδίῳις χρωμένων.

Natione Iones sumus, Ephesi in illustri familia nati. Cum autem pubertatis annos ingressi essemus, lege tales ad sacerdotii munus vocante, ego Dianæ, frater autem hic meus Apollinis designatus est Sacerdos. Ceterum cum sit annuus honor, & tempus impleretur, profecti sumus in Delum cum sacro apparatu, ibi Musicos & Gymnicos Ludos exhibituri, & sacerdotium more & instituto Majorum deposituri. Quamobrem navis onerabatur auro & argento & vestibus, & aliis rebus necessariis quantum ad Ludorum apparatum, & epulas populo publice instruendas satis esse videbatur. Solvebamus igitur ex portu, cum parentes tum ob ætatem proveciorem, tum ob metum navigationis & jactationis in mari, domi mansissent: porro alii cives magna frequentia, pars eandem navim consiendissent, pars suis navigiis uterentur.

Videmus igitur 1 (ut hæc paucula ad Heliodorum notem) Ex Jonia Sacerdotēs Apollinis atque Dianæ (quorum sacerdotii munus annuum erat) & θεωρῶν (nec dubito quin & ἀρχιθεωρῶν egisse, nisi ista cura ac dignitas seniori cuiquam ætate commissa fuerit) egisse. 2 Epulas hos θεωρῶν populo Deliorum, ob hanc θεωρίαν dedisse. 3 Magnam catervam illos concomitatam fuisse, non publicis tantum, verum &

THIS PAGE IS LOCKED TO FREE MEMBERS

Purchase full membership to immediately unlock this page

HISTORY

Tens of thousands of important historical sources, many previously unobtainable, are now available for the first time with a Forgotten Books Full Membership.

Unlimited Access
\$8.99/month

Continue

*Fair usage policy applies

καὶ αὐλαίαις κραιίζων, διὰ νυκτὸς ἐγεφύρωσε τὸ μετὰξὺ ῥηνίας καὶ
 Δήλου πόντον, ὅσκι ὄντα μέγαν. εἶθ' ἅμα ἡμέρα τήν τε πομπὴν τῷ θεῷ
 καὶ τὸ χορὸν ἄγων κεκοσμημένον πολυτελῶς καὶ ἀδόντα διὰ τὸ γεφύρας
 ἀπεβίβαζε. μὲν ἢ τὸ θυσίαν, καὶ τὸ ἀγῶνα καὶ τὰς ἐστίασεις &c. - -
*Nam cum chori quos civitates ad canendum mittebant in
 Apollinis honorem, appellerent promiscue; & quia navi
 turba repente occurrente canere jubebantur, nullo ordine,
 sed nimia festinatione, incomposite simul descenderent de na-
 vi, coronas sumerent & vestes: ille cum Theoriam duce-
 ret, trajecit secum in Rhenen chorum, victimasque & re-
 liquum apparatus trahens; ad hæc pontem Athenis pa-
 raturum atque eximiè excultum auro, pictura, sertis, tapeis
 bus deportans, nocte fretum eo inter Rhenen & Delum
 medium, quod non est latum, junxit. Mox ubi diluxit, pom-
 pam Deo, & chorum magnifice comptum canentemque,
 traduxit per pontem. Post sacra verò peracta, ludos, &
 epulum, palmam aeneam posuit, &c.*

Hinc ergo etiam, cum sic plures urbes simul istas solemnitates celebrare moris esset, θεωρῶν
 ἐκάλεσεν τὰς ἀπὸ τῶν πόλεων δημοσίως ἀπεμπόμενας συνθύσαντας καὶ
 συμπανηγυρήσαντας; *Advocabant Theoros illos, qui a civita-
 tibus publice eo missi fuerant; ut cum ipsis simul sacrificarent & solemne illud festum celebrarent.*

Athenienses autem, si non primos, inter primos saltem, harum solemnitatum cultores fuisse, non obscure colligitur, ex illis Platonis verbis, quæ sub initium Phædonis habentur: τῷ ἐν Ἀπόλλωνι ἄξαντο (ὡς λέγει) εἰ σωθεῖεν ἐκάστῃ ἔτος θεωρίαν ἀπαίξιν εἰς Δήλον ἢν ἢ αἰεὶ καὶ νῦν ἐπιέξῃ ἐκείνης κατ' ἐνιαυτὸν τῷ θεῷ πέμπουσι. ἐπειδὴν ἐν ἀρχῶν τὸ θεωρίας, νόμος ἐστὶν αὐτοῖς ἐν τῷ χρόνῳ τῷ καθαρῶν τὴν πόλιν, καὶ δημοσίᾳ μηδένα ἀποκλινύμενα, πρὶν ἂν εἰς Δήλον ἀφίκη) τὸ πλοῖον, ἔτι πάλιν δῶρο. *Novenerant autem, ut fertur, Apollini, si servarentur, quotannis in Delum Theoriam [retineo id vocabulum, quod id factis*

tis per cætera à me dicta explicetur] *mittere*. Quod quidem etiam nunc semper ex illo tempore, singulis ad Deum mittunt annis. Cum igitur instat illa Theoria, ex lege lustrant urbem, neminemque eo tempore publice necant, donec Delum perveniat navis, rursusque inde huc [Athenas] revertatur.

Neque ad Delum aut Delphos tantum Athenienses (aliique,) verum & ad alios sacros *Agonas*, seu certamina, ludos, ac solennia, præterquam ad Oracula) suos mittebant *Θεωρῆς*; quin & ad Isthmum & ad Olympiam, & ad Nemeam, & plures alias Græcorum panegyres: quod tam ex Andocide Oratore, quam & ex Platone discimus; ut quorum primus, in Oratione de Mysteriis, in hunc modum loquitur: *Τρία μὲν ἔτη Ἰπιδημάτων, καὶ ἤκων ἐκ Κύπρου, ὅσα ἀσεβεῖν ἐδόκειν αὐτοῖς, μυσῶν μὲν ἀδελφῶν, εἴτε δὲ καὶ ἄλλης ξένης ἑμαυτῶν, καὶ εἰσιῶν εἰς τὸ Ἐλευσίνιον, καὶ θύων ὡς περὶ ἑμαυτῶν ἄξιον νομίζω εἶναι, ἀλλὰ τὸναντιὸν λειτουργεῖν ἕτοι προβάλλοντο, πρῶτον μὲν γυμνασίαρχον Ἡφαιστείοις, ἔπειτα Ἀρχιθέωρον εἰς Ἴσθμον καὶ Ὀλυμπίαζε· εἴτα ταμίαν ἐν πύλαι τῶν ἱερῶν χρημάτων.* Cum jam tribus annis absens fuisset & ex Cypro veniret, non fui ipsis visus impius, dum iniret fratrem meum, sicut & alios hospites meos, intrans in Eleusinium & sacrificans, ita uti me dignum videbatur. Illi verò contrà ad administrationem munerum publicorum impulerunt: ac Primum quidem Gymnasiarcham (me crearunt) in Vulcaniis; deinde Architheorum in Isthmum & Olympiam; denique quæstorem sacrarum pecuniarum in urbe. Secundus vero (Plato) lib. 12. De legibus: *Πυθῶδε τῶν Ἀπόλωνι, καὶ εἰς Ὀλυμπίαν Διὶ, καὶ εἰς Νεμέαν, καὶ εἰς Ἴσθμὸν χρὴ πέμπειν Κοινωνῶντας θυσίων τε καὶ ἀγώνων τῶν τοῖς θεοῖς.* Ad Pythium verò Apollinem, ad Jovem Olympium, Nemeam etiam & Isthmum, mittendi sunt aliqui, qui cum his qui eò aliunde missi fuerint, simul sacrificia ac ludos celebrent Dis istorum præsidibus.

Videntur autem fere omnis ætatis homines, ex una eademque civitate plures numero, ac quiam voluntarie, seu sponte sua, sese harum Θεωριῶν comitatu adjunxisse: saltemve chororum socios, illorumque vel aliorum munerum ministros sese eligi passos fuisse: sicut id non obscure videtur liquere, ex Mocratis Æginetica; ubi ille καὶ ἔτε θυσίαν, ἔτε Θεωρίαν, ἔτε ἄλλην ἑορτήν, χωρὶς ἀλλήλων ἡγάγομεν ἑπειδὴ δ' αὐδρες ἐγενόμεθα - - - - - Neque vel sacrificium, vel Theoriam, vel festum quodcumque demum aliud, seorsim [sive ab invicem sejuncti] celebravimus. Et jam adulti; &c.

Postrema namque verba indicant, adolescentes illos sese comites una his pompis tradidisse; chorisque forsan illarum sese adjunxisse: quod pueri innuptæque puellæ; in illis ut plurimum cantarent; viri vero graviora Theoriarum munera obirent.

Ne autem quis cogitet *has Theorias* missas fuisse, ad solas Oraculorum sedes, seu χρησθήρια; - prætereaque tantum ad quatuor istos *Agonas* Græcorum celeberrimos, Pythios, Isthmicos, Nemeos, atque Olympicos, consideret hæc Plutarchi e Convivio septem sapientum: Ἐτύχανε γὰρ εἰς ταίναρον ἀπεσταλμένοι, ἐκ πινῶν χρησμάτων τῷ Ποσειδῶνι θυσίαν ἔτε Θεωρίαν ἀπάγων. Fuerat namque ad Tenarum missus, ut, Oraculis quibusdam, ita monentibus, rem sacram faceret, ac pompam duceret. tum & alia, quæ de Panathenæis, Dionysiis, aliisque panegyresin, partim a me afferuntur, partim apud alios (veteres sc.) reperire licet. Neque soli isti, qui ad solemnitates istas mittebantur; verum & isti qui ad illas invitatum alios missi fuerant, eo nomine (Θεωρῆ) quos tamen Hesychius &c ἱεροστέλης dictos vult, quandoque veniebant. Hinc namque ista apud Athenæum lib. 5. mihi pag 194. Πρέσβεις ἔτε Θεωρῆς Ἀντιόχου ad civitates mittit καταγγελλόντας τὰς ἐσομένους ἀγῶνας ὑπὸ αὐτῷ ἐπὶ Δάφνης.

THIS PAGE IS LOCKED TO FREE MEMBERS

Purchase full membership to immediately unlock this page

Know Your Bible

Forgotten Books'
Full Membership
provides unlimited
access to more than
28,000 volumes of
Christian literature for
\$8.99/month

**HOLY
BIBLE**

Continue

*Fair use policy applies

ΙΕΡΕΥΣ ΤΕ ΓΕΝΟΜΕΝΟΣ ΤΩΝ ΜΕΓΑΛΩΝ ΘΕΩΝ ΚΑΙ
ΠΑΛΙΝ ΤΟΥ ΑΣΚΛΗΠΙΟΥ ΚΑΙ ΠΑΛΙΝ ΑΙΡΕΘΕΙΣ

ΥΠΟ ΤΟΥ

ΔΗΜΟΥ ΚΑΙ ΛΑΧΩΝ ΤΟΥ ΔΙΟΝΥΣΙΟΥ ΚΑΙ ΕΚ ΤΩΝ

ΙΔΙΩΝ ΤΗΣ

ΔΑΠΑΝΗΣ ΤΑΣ ΠΟΜΠΑΣ ΚΑΙ ΤΑΣ *εορτὰς* ΕΛΛΗΝ
ΝΩΝ ΚΑΙ ΡΩΜΑΙΩΝ ΚΑΛΩΣ ΚΑΙ ΙΕΡΟΠΡΕΠΩΣ ΣΥΝΕΤΕΛΕ
ΣΕΝ ΟΠΩΣ ΟΥΝ Ο ΔΗΜΟΣ ΦΑΙΝΗΤΑΙ ΕΥΧΡΗΣΤΩΙ
ως ΑΞΙΑΣ ΑΠΟΔΙΔΟΥΣ ΧΑΡΙΤΑΣ ΑΓΑΘΕΙ ΤΥΧΕΙ ΔΕ
ΔΟΧΘΑΙ ΤΗΙ ΒΟΥΛΗΙ ΤΟΥΣ ΛΑΧΟΝΤΑΣ ΠΡΟΕΔΡΟΥΣ
ΕΙΣ ΤΗΝ ΕΠΙΟΥΣΑΝ ΕΚΚΛΗΣΙΑΝ ΧΡΗΜΑΤΙΣΑΙ
ΗΕΡΙ ΤΟΥΤΟΝ ΓΝΩΜΗΝ ΔΕ ΕΥΜΒΑΛΛΕΣΘΑΙ ΤΗΣ
ΒΟΥΛΗΣ ΕΙΣ ΤΟΝ ΔΗΜΟΝ ΟΤΙ ΔΟΚΕΙ ΤΗΙ ΒΟΥΛΗΙ ΣΤΕ
ΦΑΝΩΣΑΙ ΕΥΒΟΥΛΟΝ ΔΗΜΗΤΡΙΟΥ ΜΑΡΑΘΩΝΙΟΝ
ΤΩΙ ΙΕΡΩΙ ΤΟΥ ΘΕΟΥ ΣΤΕΦΑΝΩΙ ΑΡΕΤΗΣ ΕΝΕΚΕΝ
ΚΑΙ ΕΥΝΟΙΑΣ ΤΗΣ ΕΙΣ ΤΟΝ ΔΗΜΟΝ. ΧΕΙΡΟΤΟΝΗΣΑΙ
ΔΗ ΚΑΙ ΠΡΕΣΒΕΙΣ ΗΔΗ ΤΡΕΙΣ ΟΙΤΙΝΕΣ ΕΠΕΛΘΟΝ
ΤΕΣ ΕΠΙ ΤΗΝ ΑΘΗΝΗΣΙΝ ΒΟΥΛΗΝ ΚΑΙ ΕΚΚΛΗΣΙΑΝ
ΠΑΡΑΚΑΛΕΣΟΥΣΙ ΤΟΝ ΔΗΜΟΝ ΣΥΝΕΠΙΧΩΡΗΣΑΙ
ΤΟΙΣ ΕΠΙΨΗΦΙΣΜΕΝΟΙΣ ΕΥΒΟΥΛΩΙ ΦΙΛΑΝΘΡΩΠΩΙ
ΑΝΑΓΡΑΨΑΙ ΔΕ ΤΟ ΔΕ ΤΟ ΨΗΦΙΣΜΑ ΚΑΙ ΕΙΣ ΣΤΗΛΗΝ
ΔΙΘΙΝΗΝ ΚΑΙ ΣΤΗΣΑΙ ΕΝ ΤΩΙ ΗΡΑΚΛΕΙΩ ΚΑΙ
ΠΡΕΣΒΕΙΣ

ΕΙΣ ΑΘΗΝΑΣ ΚΑΤΑ ΤΟ ΨΗΦΙΣΜΑ ΟΙΔΕ ΚΕΧΕΙΡΟ
ΤΟΝΗΝΤΑΙ *τρεις* ΑΝΘΕΣΤΗΡΙΟΣ ΕΚ ΜΥΡΡΙΝΟΥΤΤΗΣ
ΞΕΝΟΦΙΑΟΣ ΘΙΝΑΙΟΣ ΔΗΜΗΤΡΙΟΣ ΜΑΡΑΘΩΝΙΟΣ
ΕΠΕΨΙΦΙΣΤΗ ΚΑΙ ΕΝ ΑΘΗΝΗΣΙΝ

Subjunctæ erant coronæ novem, quarum quinta Hederacea, quadrato hoc ordine sic inscriptæ,

Η ΒΟΥΛΗ	Η ΒΟΥΛΗ	Η ΒΟΥΛΗ
ΚΑΙ Ο ΔΗΜΟΣ	ΚΑΙ Ο ΔΗΜΟΣ	ΚΑΙ Ο ΔΗΜΟΣ

ΙΕΡΕΥΣ	ΙΕΡΕΥΣ	ΙΕΡΕΥΣ
ΘΕΩΝ ΜΕΓΑΛΩΝ	ΔΙΟΝΥΣΙΟΥ	ΘΕΩΝ ΜΕΓΑΛΩΝ

Η ΒΟΥΛΗ	ΙΕΡΕΥΣ	Η ΒΟΥΛΗ
ΚΑΙ Ο ΔΗΜΟΣ	ΑΣΚΛΗΠΙΟΥ	ΚΑΙ Ο ΔΗΜΟΣ

Sub Archonte Aristomacho mensis Gamelionis die decimo, in solenni senatus Concilio in curia, dixit Menander Menandri F. Melitensis: quandoquidem Eubulus Demetrii filius Marathonus, electus inter magistratus se bene & gloriose, atque inculpate gessit; & ARCHITHEORUS electus, cum filio suo aliisque Syntheoris cuncta bene ac decenter administravit; ac primum quidem effecit ut populus Atheniensis Deliorum in Panathenæis honoratus fuerit aurea corona, quæ in theatro quod in urbe [Athenar. Atticar.] est, proclamata fuit; ac multoties legatione functus sit, summoque cum studio in id incumbens multas utilitates, multaque beneficia Atheniensibus Deliorum contulit: tum & sacerdos factus Magnarum Dearum, ac rursus Æsculapii, insuperque sortitò Dionysii; ac propriis sumptibus pompas, & festa Græcorum & Romanorum sancte ac decenter concelebravit: (eapropter) ut populus videatur (illi) benemerito ac proficuo dignas rependere gratias; visum est (quod felix faustumque sit) senatui, ut illi qui præsides futuro jam concilio facti fuerint decretum senatus referant ad Populum; quod (nempe) visum sit senatui, ut coronetur Eubulus Demetrii F. sacra Dei coronâ, ob virtu-

tem & benevolentiam ejus erga populum: utque eligantur tres legati qui abeant ad senatum Athenarum Atticarum & adhortentur populum, ut approbet illa quæ humanissimo (ac benemerito) Eubulo decreta sunt; utque istud Decretum inscribatur columnæ lapideæ, itaque ponatur in templo Herculis; atque ut (denique) ad legationem obeundam tres eligantur legati Anthesterius ex Nlerimutta, Xenophilus Thinaeus, ac Demetrius Marathonus. Hoc decretum & Athenis comprobatum fuit: &c.

Plura quidem notari possent ad hanc inscriptionem, sed notabo tantum hæc ex versione, quæ apud Gruterum adjicitur; nempe ibi ista verba (linea 8) Ἀρχιθέωρος τε ἄρχηθεὺς malè Latine reddi, *Spectaculorum magister lectus*; cum tamen illa ad eam Θεωρίαν, istosque ἀρχιθέωρος, spectent, de quibus nobis nunc sermo est. interpres namque non attendit ad Παναθηναῖα, quæ linea ibi undecima nominantur; atque ad quæ nolter *Eubulus* una cum aliis συνθεώροις a Delis missus fuerat. At enim ab Atheniensibus Atticis Θεωρίαι ac Θεωραὶ ad Delum in Apollinis honorem mittebantur; sic vice verâ id ab Atheniensibus delis Athenas ad Panathenæa fiebat, ut cum aliis coloniis festum illud concelebrarent. Namque sicut Θεωρὸς (ut Hesychii verbis utar) ἐκάλουν τὸς τοὺς Θεοὺς τὰς ἀπαρχὰς ἀπάγοντας; sicque, teste scholiaste Aristophanis, ἐν τοῖς Παναθηναίοις πᾶσαι αἱ ἀπὸ τῶν Ἀθηνῶν ἀποικισθεῖσαι πόλεις βῶν θυσιάζοντες ἐπέμπουν, in *Panathenæis omnes civitates Athenens deducere bovem ad sacrificium mittebant*; ita & Atheniens Delii (ut qui colonia essent Athenarum Atticarum) eo quoque pompam & *Bovem*, &c deducebant per suos *Theoros*.

Hiscæ non addere nequeo illa, quæ de *Architheoris* habet Etymologici magni auctor, hoc modo: Ἀρχιθέωρος, ὁ ἡγούμενος τῶν Θεωρῶν. Θεωροὶ δὲ εἰσὶν οἱ τῶν Θεωρίαν φέροντες εἰς τὸς Ἑλληνικὰς ἀγῶνας, καὶ ὡς τῶν πατρῴων θυόντες.

THIS PAGE IS LOCKED TO FREE MEMBERS

Purchase full membership to immediately unlock this page

HISTORY

Tens of thousands of important historical sources, many previously unobtainable, are now available for the first time with a Forgotten Books Full Membership.

Unlimited Access
\$8.99/month

Continue

*Fair usage policy applies

re; & utrique liceat binos eligere Pythios. sunt autem Pythii, qui Delphos ad consulenda Oracula mittuntur; quique publice cum regibus vescuntur, &c.

Sic idem quoque de iisdem regibus: τὰς ἢ μαντήϊας τὰς γενομένας τῶν Φυλάσσειν, συνειδέναί ἢ τὰς πυθίους. Illos quidem vaticinia reddita servare, at Pythios illorum conscios esse.

Sicut autem Hisce Lacedæmoniis hi Pythii præcipue Θεωροὶ ad Oracula (ac proprie quidem ad Oraculum, Pythium unde & nomen illis) erant; sic apud alios quoque erant Θεωροὶ qui Delphos non solum Oraculi consulendi gratia, ex auctoritate publica mittebantur; verum qui ad Ludos ibi concelebrandos Relegati fuerant, hincque πυθιασά appellabantur: ut qui ad certamina Isthmia, Olympica, vel Deliaca mittebantur ἰσθιασά, vel ὀλυμπιασά, vel δελιασά vocabantur. Unde & Hesychius: Δηλιασά ὁ εἰς Δῆλον πεμπόμενοι Θεωροί. Deliaestæ sunt Theori qui in Delum mittuntur. Neque aliter Harpocratio: Δηλιασά, οἱ εἰς Δῆλον ἐξερχόμενοι Θεωροί. cuius ipsissimis verbis quoque Suidas utitur.

Denique videmus hinc Athenienses Delios ita subfuisse Athenis Atticis (quam urbem propterea quoque, lineā 14 πᾶσι ἄστυ vocant) ut necesse habuerint creare legatos, per quos ab istis Atheniensibus Atticis peterent, ut honorem quem Eubulo decreverant, approbare vellent. Quod etiam factum fuisse ex calce hujus inscriptionis liquet.

CAPUT V.

De Hierophantis seu Summis Initiatoribus &c mysteriorum; ac Orgiophantis, de Cerycibus Daduchis, Epibomo, &c. (qua occasione & de πῦν pro Statua, seu statuæ dedicatione: tum denique de Lampadarchis, &c.

Quos hætenus tractavi sacerdotes, partim ad singulares civitates singulariaque illis sacra, partim ad totas regiones, seu communitates spectant: qui vero nunc proxime sequuntur, peculiari modo ad Athenienses pertinent, *Hierophantæ* scilicet (nam τ̄ σεβασφάντων alia ratio est) ac qui istis ministrabant δαδῆχοι, &c.

Hierophantæ igitur illi erant, qui *Mysteriis Eleusiniis* præerant: quamvis & *Rex sacrorum* (qui iidem pene erant, qui Romæ Pontifex Maximus) ibi suas ministerii partes obtineret, cum cæteris suis procuratoribus, seu μὲ τ̄ ἄλλων Ἰπιμελητῶν; sicut jam supra ubi de hoc Rege loquerer, ostendi. Alias namque *Hierophanta* non tantum præsidebat dictis sacris, verum & mystas initiabat, mysteriaque illa sacra Epoptis monstrabat; unde Hesychius: Ἱεροφάντης, μυσαγωγός, ἱερδὲς τὰ μυστήρια δεικνύων, seu qui initiandos atque initiatos ad sacra *Mysteria* introducit; qui *Mysteria* epoptis ostentat; ea nempe, quæ tanta cum cura, tantaque cum (præterita) sanctimonia recondita habebantur.

Attamen *Hierophantæ*, non circa sola Eleusinia, sed & circa alia plura *Mysteria* locum obtinebant. Plura alia enim præter hæc fuisse norunt eruditi; ut *Mysteria Magnæ Matris, Bacchi, seu Dionysii*; cujus trieterica orgia cum ex Virgilio, tum & ex aliis nota sunt; *Herculis, Dianæ, Isidis, Deorum apud Æginam, Hecates*; Jovis quoque (sive ille Sa-

Sabazius, sive alius fuerit;) ut in lapide apud Smyrnenfes posito, atque inter Oxoniensia marmora exhibito, patet. Ita enim ibi habetur:

ΤΟΙΣ ΤΟΥ ΘΕΟΥ ΜΥΣΤΗΡΙΟΙΣ ΔΙΟΣ

Atque ut in alio, Puteolis in Campania reperto, (qui a Grutero pag. 67. exhibetur) quique ad *Liberum* spectat; ubi habemus:

LIBERO PATRI

SACRVM

T. T. FLAVII ECLE

CTIANVS ET OLIM

PIANVS FIL. EIVS

SACERDOTES

ORGIOPHANTAE

At de ipsis ejusmodi Sacris nunc non agimus, sed de *Hierophantis* qui ipsis præerant.

De quo *Hierophanta* hoc quoque notandum venit, quoquo quarto anno de novo alium fuisse electum. Id enim ex hisce Philostrati verbis (quæ libro 4. cap. habentur) liquere satis clare videtur: ὁ δὲ ἱεροφάντης, ὅτε ἐβόλετο παρέχειν τὰ ἱερά, μὴ γὰρ εἴη ποτε μυῆσαι γόητα, μήδε τ' ἐλευσίνα ἀνοῖξαι μὴ καθαρά τὰ δαιμόνια, &c. *Hierophanta* autem illum ad (*Initiationis*) *Sacra* aditum præbere volebat; dicebatque se nunquam initiaturum esse hominem præstigiatores: neque Eleusinia se reclusurum homini qui circa Deos imprius esset. Ac paulo post: ὁ μὲν ἱεροφάντης, ἐπειδὴ ἐξείργων αὐτὸν ἐφίλα τῷ πολλοῖς ἐδόκει πράττειν, μετέβαλε τ' ἕντα καὶ

THIS PAGE IS LOCKED TO FREE MEMBERS

Purchase full membership to immediately unlock this page

Know Your Bible

Forgotten Books'
Full Membership
provides unlimited
access to more than
28,000 volumes of
Christian literature for
\$8.99/month

**HOLY
BIBLE**

Continue

*Fair use policy applies

derent: addebatque, & se etiam initiari velle. Sed Hierophanta negabat, &c.

Nullibi reperio hæc Epidauria Eleusiniis sacris superaddita ac subjuncta fuisse; præterquam a Celeb. Meursio (cæteri namque excepto P. Castellano, quæ habent a Meursio habent) in *Græcia* ipsius *Feriatæ*: quam auctiorem multo, & emendatiorem eruditus orbis summa cum aviditate ab Amplissimo Gisb. Cupero expectat. Si interim Philostratum bene capio, vult is hæc Epidauria Sacra ita Eleusiniis subnexa fuisse, ut etiam per illud ii, qui aut tempestatibus, aut aliis ex causis præpediti, non sat tempori ad Eleusinia, ut iis initiarentur accedere valuerant, adhuc isto Epidauriorum die initiari potuerint; iteratis scilicet eum in finem tunc Sacrificiis: ac quidem ob Æsculapium, qui quoque non sat tempori ad Eleusinia pervenerat, nec tamen minus initiatus fuerat. Quam conjecturam tamen eruditorum judicio submitto.

Hujus diei quoque meminit Pausanias, in Corinthiacis, ubi de Epidauro, atque Æsculapio ibi nato, locutus hæc subjungit: Τῷτο μὲν γὰρ Ἀθηναῖοι τῆς τελετῆς λέγοντες Ἀσκληπιά μετὰ δῶνα, τὴν ἡμέραν ταύτην Ἐπιδάυρια ὀνομάζουσι, καὶ θεὸν ἀπ' ἐκείνης φασὶν Ἀσκληπιὸν σφισιν νομιεῖναι. Quæ Romulus Amasæus vertit: Nam & Athenienses initiorum diem unum, quem Æsculapio tribuunt, Epidauria nuncupant, atque ab illo se die divinos honores habere Æsculapio cœpisse tradunt.

Quod porrò ad Hierophantam attinet, is circa hæc Sacra ordine ac dignitate omnium, excepto Rege, primus erat; hincque cæteri Sacerdotes ceu ministri sequebantur; unde & Pollux eos hoc modo enumerat: Ἱεροφάντα, δαδῶχοι, κήρυκες, ἀπονδοφόροι, ἱέρεια, παναγῆς, πυρφόροι, ὕμνωδοὶ, ὕμνηται, sive ὕμνητρίδες, ἰακχαγωγὸς, δα.εἰρίτης. Inter quos quisnam qualesve fuerint οἱ παναγῆς, atque an illi eximio quodam gradu.

gradu inter *Eroptas* eminuerint, mihi plane incertum, imo ignotum est: sicut & quis qualisve fuerit ille $\kappa\alpha\rho\tau\epsilon\rho\phi\theta$, hîc inter Sacros ministros nominatus; (æque atque $\alpha\rho\chi\iota\beta\acute{\epsilon}\kappa\theta\lambda$ iste *Dei Liberi* seu *Bacchi*, qui nullibi, præterquam in Inscriptionibus occurrit.) tum & $\delta\alpha\epsilon\rho\acute{\iota}\tau\eta\varsigma$: nisi forsan is peculiari modo *Proserpinæ* dicatus fuerit; quod in Etymologico magno hæc reperiamus: $\Delta\acute{\alpha}\epsilon\rho\alpha$ ἡ Περσεφόνη $\omega\delta\alpha$ ἂν Ἀθηναίοις $\omega\delta\alpha$ ἢ δᾶδα: ἐπειδὴ μὲν δᾶδων Ἰπιτελεῖται αὐτῇ τὰ μυστήρια ἢ ὅτι δᾶδα Φορῆ. An autem, ut $\delta\alpha\delta\epsilon\chi\theta$ forsan fuit caput τῶν $\delta\alpha\delta\epsilon\chi\acute{\epsilon}\nu\tau\omega\upsilon$ in pompa Cereri, ita $\delta\alpha\epsilon\rho\acute{\iota}\tau\eta\varsigma$ caput fuerit illarum, quæ *Proserpinæ* $\delta\alpha\delta\epsilon\chi\acute{\epsilon}\sigma\alpha\iota$ erant (modo tales ibi $\delta\alpha\delta\epsilon\chi\acute{\epsilon}\sigma\alpha\iota$ fuerint) mihi æque incognitum. Neque nimis temere hîc conjecturis indulgendum censeo. Ἰακχαγωγὸν vero illum fuisse qui Ἰακχὸν seu *Bacchum* (id est ipsius *Imaginem*) portabat, paulò audentius asserere auderem: ut quem vigesimo Boëdromionis mensis die (uno illorum qui Eleusiniis Sacris dicati erant) ἐξ ἄστως Ἐλευσίναδε ἐπιμπον: sicut alii jam id ex Herodoto, ex Plutarcho, & ex Aristophanis Scholiaste ostenderunt.

At an rectum ordinem in ista enumeratione Pollux servaverit merito quis dubitare queat, si ad omnes ab eo nominatos respiciat; cum præterea & τῶν Ἰπιβώμων prætermittat; qui alias post *Hierophantam* & *Hierocoryca* & *Daduchum* sequitur, adeoque quartus ordine fuisse videtur: quamvis & in Inscriptionibus Atticis, etiam non semper is ordo observetur. Apud Sponium namque, in Catalogo Atticarum Tribuum, in prima, inscriptione habetur:

ΙΕΡΟΦΑΝΤΗΣ, ΙΕΡΟΚΗΡΥΞ, ΕΠΙΒΩΜΟΙ

in Secunda vero, sic recto ordine:

ΙΟΥΑ . ΙΕΡΟΦΑΝΤΗΣ

ΑΙΑ . ΔΑΔΟΥΧΟΣ

ΕΡΕΝΝΙΟΣ ΙΕΡΟΚΗΡΤΞ

ΜΕΜ . ΕΠΙΒΩΜΟΙ

Sic rursus , in eodem catalogo , ac Tribu παλλήνη habemus , hanc admodum corruptam :

. . . ΙΤΟΙ . . .

ΒΟΝΗΣ ΚΑΙ ΔΗΜΟΥ

. . . ΟΣ ΠΑΛΛΗΝΕΥΣ

ΙΕΡΟΦΑΝΤΗΣ

ΙΕΡΟΚΗΡΤΞ

. . . ΙΟΣ ΔΑΔΟΥΧΟΣ

Hic tres præcipuos Sacerdotes ac curatores ministrosque (excepto Rege) hujus *Sacri* habemus : neque adnumeratur illis ὁ ΕΠΙΒΩΜΩΙ ; sive quod id ex ruina marmoris acciderit , sive quod is non semper , in inscriptionibus , hisce tribus adnumeretur : quod ultimum & in Plutarcho observamus , ubi de Alcibiade locutus illos in verso ordine hoc modo adducit : Ἐλεγον ἢ Θεόδωρον μὲν πινυδρᾶν τὰ δὲ Κήρυκα , Πολυτίωνα ἢ δὲ Δαδάχον , τὰ δὲ δὲ Ἱεροφάντην Ἀλκιβιάδην τὸς ἢ ἄλλους ἐταίρους παρῆναι καὶ μυεῖσθαι , μύστας προσαγορευμένους . Dicebant Theodorum quendam *PRECONIS* partes egisse , *Polytionem DADUCHI* , *Alcibiadem vero* [ut qui præcipuus inter ipsos erat] *HIEROPHANTÆ* : reliquos socios adfuisse , atque initiatos , adeoque & *MYSTAS* appellatos :

An autem ille ΕΠΙΒΩΜΩΙ fuerit , ut Sponius vult , *celum qui avoit soin de l'Autel* , qui aræ curam gerebat [Eleusiniæ sc.] an vero is fuerit quasi *Ædituus* Templi Eleusinii , mihi quoque

THIS PAGE IS LOCKED TO FREE MEMBERS

Purchase full membership to immediately unlock this page

HISTORY

Tens of thousands of important historical sources, many previously unobtainable, are now available for the first time with a Forgotten Books Full Membership.

Unlimited Access
\$8.99/month

Continue

*Fair usage policy applies

quoque locum habuisse, ex sequenti exemplo apud Livium (lib. 8. Dec. IV.) patet: *Primo saciarium istud fœminarum fuisse, nec quenquam virum eo admitti solitum. Tres in anno statos dies habuisse, quibus interdum Baccho initiarentur. Sacerdotes invicem matronas creari solitas. Paculam Miniam Campanam omnia, tanquam Deum monitis immutasse. Nam & viros eam primam suos filios initiasse, Minium & Herennium Cerinnios, & nocturnum sacrum ex diurno, & pro tribus in anno diebus quinos singulis mensibus dies initiorum fecisse. Qui fratres hîc certo certius Hierophantæ seu Orgiophantæ fuerunt. At plures simul quoque infra, ex Suida, alia occasione ostendam.*

Ut autem illud nomen *Orgiophanta* quoque in viris obtinebat; sic & *Orgiastæ* quandoque in fœminis: ut ex inscriptione ad Eleusina, reperta, atque apud Sponium T. 2. pag. 393. extante liquere videtur: Illa autem ita habet:

ΚΤΗΣΙΚΛΕΙΑ ΑΠΟΛΛΟΝΙΟΥ
 ΑΧΑΡΝΕΩΣ ΟΡΓΙΑΣΤΗΣ ΤΟΝ
 ΕΑΥΤΗΣ ΑΝΔΡΑ ΣΟΦΟΚΛΗΝ
 ΞΕΝΟΚΛΕΟΥΣ ΑΧΑΡΝΕΑ ΔΑ
 ΔΟΥΧΗΣΑΝΤΑ ΔΗΜΗΤΡΙ ΚΑΙ
 ΚΟΡΗ ΔΙΣ ΑΝΕΘΗΚΕΝ

Fateor hanc vocem etiam sumi posse pro mysta fœmina simul cum aliis ὀργαζόση: sed cum hæc δαδύχη uxor fuerit: ac Plutarchus, de Orac. defectu, dicat: Δαίμονας νομίζουσι Πιστόχους θεῶν ἱερῶν καὶ μυστηρίων ὀργαστῆς, *Arbitros divinorum sacrorum, & initiorum auspices & autores; quod idem est ac si Orgiophantas vel Hierophantidas dicas, id de simplici Mysta non intelligendum videtur. Hierophantides tales quoque reperimus apud Sophoclis Scholiasten, ad Ædipum Coloneum,*

lonæum, hoc modo : Ἴσρος ἢ Δήμητρος εἶναι σέμμα Φησὶ. τὸ μυρρίνῳ, καὶ τὸ σμίλακα· καὶ τὸ ἱεροφάντιῳ, ἔτι τὰς ἱεροφάντιδας καὶ τὸ δαδᾶχον, καὶ τὰς ἄλλας ἱερείας, μυρρίνης ἔχειν σέφραον.

Sicut denique in aliis mysteriis *Hierophantæ*, *Orgiophantæ*, atque *Orgiastæ* tali nomine Sacerdotes veniebant, sic & in Taurobolis, uti ostendi, *Taurobolini*, vel etiam *Ducis Mystici*, adeoque *mystagogi* seu *Protomystæ*; quin & *Patromystæ*, seu πατέρες τῆς ἱερατικῆς τάξεως sive *Synodi mystarum*. Quæ σύνοδος τῶν μυστῶν nobis occurrit apud Gruterum pagg. 309. & 1097. (Quas inscriptiones adduxi ubi de σεφανηφόροις loquebar) Sic & τῇ συνόδῳ τῶν ἐν Σμύρνη μυστῶν (apud Sponnium in Miscellaneis. pag. 353. & 354) scribit Cæsar Ælius Adrianus Antoninus; ac filius ipsius eidem συνόδῳ τῶν ἐπιτῶν βασιλέα Διόνυσου; cujus *Synodi Patromystæ* erant ΑΡΤΕΜΙΔΡΟΣ ΑΡΤΕΜΑΣ ΠΑΤΡΟΜΥΣΤΗΣ & ΑΠΟΛΛΩΝΙΟΣ ΕΥΔΗΜΟΣ ΠΑΤΡΟΜΥΣΤΗΣ, istius scilicet dei *Bacchi Brisei*: ut cujus Orgia ac Ludi apud Smyrnæos celebrabantur. Adde denique, jam dictos *Hierophantas* atque *Hierophantidas* simplici aliquando *Sacerdotis* nomine venire. Nam de tali *sacerdote fœmina* loquitur procul omni dubio inscriptio statuæ, quæ Thyatiris *Ulpia Marcelle*, *Sacerdoti Dianæ*, erecta fuit, inde, quod illa istius Deæ Mysteria splendide admodum ac sumptuose administrasset,

DISSERTATIO SEXTA
 Η ΒΟΥΛΗ ΚΑΙ Ο ΔΗΜΟΣ
 ΕΤΕΙΜΗΣΑΝ ΟΥΛΠΙΑΝ
 ΜΑΡΚΕΛΛΑΝ ΤΗΝ ΙΕΡΕ
 ΙΑΝ ΤΗΣ ΑΡΤΕΜΙΔΟΣ
 ΜΑΡΚΟΥ ΟΥΛΠΙΟΥ ΔΑ
 ΜΑ ΠΑΡΑΔΟΞΟΥ ΚΑΙ ΚΑ
 ΝΙΔΙΑΣ ΒΑΣΣΗΣ ΟΥΓΑ
 ΤΕΡΑ ΕΠΙΤΕΛΕΣΑΣΑΝ ΤΑ
 ΤΗΣ ΘΕΟΥ ΜΥΣΤΗΡΙΑ
 ΚΑΙ ΤΑΣ ΘΥΣΙΑΣ ΛΑΜ
 ΠΡΩΣ ΑΝΣΤΗΣΑΝΤΩΝ
 ΤΗΝ ΤΕΙΜΗΝ ΑΝΔΡΟΝΕΙ
 ΚΟΥ ΤΟΥ ΑΝΔΡΩΝΕΙΚΟΥ
 ΚΑΙ ΣΤΡΑΤΟΝΕΙΚΗΣ ΤΗΣ
 ΜΗΝΟΓΕΝΟΥΣ ΤΩΝ ΘΡΕ
 ΨΑΝΤΩΝ ΕΚ ΤΩΝ ΙΔΙΩΝ

Quod optime observat (in Inscriptionibus suis Athleticis pag. 52. &c. editionis Romanæ) est in ista inscriptione, quæ cum statua honori Ulpii Domestici erecta fuit vocem *τειμήν* pro *statua* sumi debere. Ibi enim verba habent ΤΗΝ ΤΕΙΜΗΝ ΑΝΑΤΙΘΕΝΤΟΣ; quod in jam modo adducta inscriptione adhuc clarius indicatur per verba hæc ΑΝΑΣΤΗΣΑΝΤΩΝ ΤΗΝ ΤΕΙΜΗΝ. Neque aliter (ut idem bene notat) intelligenda Herodiani verba quæ libro septimo, (Stephanicæ editionis pag. 149.) ita de Maximini avaritia, habet: *Ναὼν τε ἀναθήματα, θεῶν τε ἀγάλματα, καὶ ἡρώων ἱμαῖς, καὶ εἰς τὴν κόσμῳ δημοσίων ἔργων, ἢ καλλωπίσματ' ἑ πόλεως, ἢ ὑλῆς νόμισμα ποιῆσαι δυναμένης, πᾶν ἔχωνόετο.* *Ad hæc templorum omnium donaria,*
STA-

THIS PAGE IS LOCKED TO FREE MEMBERS

Purchase full membership to immediately unlock this page

Know Your Bible

Forgotten Books'
Full Membership
provides unlimited
access to more than
28,000 volumes of
Christian literature for
\$8.99/month

**HOLY
BIBLE**

Continue

*Fair use policy applies

ἄνδράσι Γορδιανῶ τὰς πόλεις ἐκόσμων. Sicut tandem & hæc:
 Τὰς ἢ τῆ Μαξιμίνας πρὸς ἀνατρέψεις.

Nunc quoque notandum *Hierophantæ* nomine non solos illos venisse, qui Mysteriis hinc illisve præerant, verum & alios; Ἀρχιερέας nimirum, seu Pontifices; & Flamines quidem potissimum illos, qui Cæsarum sive Augustorum apud Latinos Flamines erant. Qui Flamines, uti notum est, nulla mysteria, sed sola Augustorum Sacerdotia, ac quæ ad illa pertinerent, administrabant. Ita ut illud Φαίνω. in voce ἱεροφάντης ibi nihil præter peculiarem ac majorem gradum Sacerdotii denotet. Quod patet ex Plutarcho; qui in Numa ita de Pontifice Maximo loquitur: ὁ ἢ μέγιστος τῶν ποιητικῶν ὄντων ἐξηγητῆς καὶ προφήτης, μάλλον ἢ ἱεροφάντης ἄξιον ἔχει. *Maximus vero Pontificum Interpretis [Deorum] ac Vatis instar est; seu potius, Hierophantæ munus obtinet: dum &c.* Sicut etiam ex Philone, qui in libro de vita Mosis, de LXX, sic dicitis, Interpretibus ita: οὐχ ἐρμηνεῖς ἐκείνης, ἀλλ' ἱεροφάντας καὶ προφήτας προσαγορεύοντες. *Neque interpretes ipsos, verum Hierophantas appellantes.* In quibus tamen posterioribus verbis Hierophanta magis Sacrorum doctorem denotat: sicut id etiam pro maxima parte, in Pontifice Maximo Romanorum (ut supremo sacrarum Legum Legislatore quoque) locum habebat. An vero ille *Apronianus*, qui ex Aringii Roma Subterranea, apud Reinesium Classe I. n°. 207. comparet, inter hos, an vero illos, de quibus primum locutus sum, numerandus sit, erudito Lectori dijudicandum relinquo. Ista autem (quam mutilam credo) ita habet:

ΕΣΤΙΑΙ ΔΙΟΝΥΣΟΥ

ΑΠΡΩΝΙΑΝΟΣ ΙΕΡΟΦΑΝΤΗΣ

Ad posteriores autem (ut ad illos rursus revertar) pertinent illi, de quibus loquuntur inscriptiones; cum illa quæ mutilata apud

apud Reinesium Classe V. n°. 33. sicut & apud Sponium occurrit, quaque indicari videtur *σεβαστοφάντης* *Cæsaris Claudii ac Romæ*; hujusque *Claudii*, per Neronem, *ἀποθέωσις*: tum istæ, quas ex Douzæ appendice itineris sui Constantinopolitani, & inde quoque ex Grutero, jam supra, ubi de Asiar-chis, atque ista occasione quoque de Galatarchis loquebar, attuli.

Quod porrò circa *Hierophantas* animadverti potest est, illos nominari fas non fuisse, (ab illis saltem, qui ab ipsis initiati fuerant; prout Eunapius in Vita Maximi loquitur. Ita enim ille: *ὡς δὲ ἐ ταῦτα εἶχε καλῶς, ἀκρίτως πὶ πλεον εἶναι κτ' ἢ Ἑλλάδα πρὸς τῷ ταῖν θεῶν ἱεροφάντη, καὶ πρὸς ἐκείνον ἐυθὺς ἐδραμε. τὸ δὲ ἱεροφάντη κατ' ἐκείνον ἢ χρένον ὅς τις ἦν τῆνομα, ἔμοι θεμὶς λέγειν. ἐπίλει γὰρ ἢ ταῦτα γράφοντα, ἐ εἰς Ἐυμολπίδας ἦγα.* Quum igitur hæc quoque egregiè essent acta, atque audivisset aliquid amplius esse in Græcia apud Dearum [Eleusinarum Athenis] *Hierophantam*, citus etiam ad illum currit. *Hierophantæ* autem istius temporis quod fuerit nomen, non mihi fas dicere. Consecrabat enim eum qui hæc scribit, & ad *Eumolpidas* duxit.

Qua de causa id dicat Eunapius, fateor me aliàs non sat bene comprehendere; quum *Hierophantarum* nomina plus semel in Græcorum Inscriptionibus compareant: nisi (ut attigi) illud interdictum pertineat ad istos, qui ab hoc illove *Hierophanta* initiati, reverentiæ erga eos gratia hîc silentium tenere debuerint: quod id, ut dixi, de aliis minime liqueat.

Addit Eunapius præterea istud; *Hierophantæ* illius temporis. quod tamen non indicat, eos nullibi perpetuos fuisse; quamvis temporarios, atque singulis quadrienniis de novo creatos, cum apud Athenienses, jam id ex Philostrato, habuerimus, tum & alibi, apud Pausaniam, reperiamus; sicut ex sequentibus patet: *τῆς δὲ πόλεως ἐνταῦθα δι' ἐνιαυτῶν τετάρτης τὴν τελετὴν, ἧ κτ' ἔτι ἄγιστον. ἱεροφάντης οὐκ ἐς τὸ βίον πάντα ἀπο-*
K r r 2
δέδεικ-

δεδεικται καὶ δὲ ἐκάστην τελετὴν, ἀλλοτὲ ὅτιν ἄλλοι σφίσιν αἰρετοὺς λαμβάνων ἦν ἐθέλη ἔ γυναικα. καὶ ταῦτα μὲν ἀπόφορα τῶν ἐν ἑλλάσιν ἐνομάζουσι. Ἔδε ἐς αὐτὴν τὴν τελετὴν, ἐκείνων ὅτιν ἐς μίμησιν. *Celeæ autem quinque admodum stadia ab urbe ab-sunt, & Cereri illic quadriennis singulis, non unoquoque anno sacrum celebrant. Hierophanta non ad omnem vitam creatur, [ut alibi videtur in usu fuisse] sed per singula festa ab illis eligitur, habens [NB] etiam, si volet, uxorem. Et hæc quidem discrepantia ab Eleusinis nominant: quod vero ad ipsum initiorum ritum attinet, peraguntur hæc ad illorum imitationem.*

Daduchos autem ad vitam sive perpetuos fuisse, atque hæreditario [ut id alibi etiam de Pontificibus vidimus] ostendit sic idem Pausanias, in Atticis: Τάτῳ δὲ ἐς τὸ τρίτον πρόγονον Λέοντα, δαδῆχος πάντας ὑπῆρχε γενέσθαι ὡς τὸ βίον αὐτῆς πρώτον μὲν τὸ ἀδελφὸν σοφοκλέα εἶδε δαδῆχῆτα, ἔπει δὲ τῷ τῷ ἀνδρῶ Θεμισοκλέα, τελευτήσαντος δὲ τῷ, Θεόφραστον τὸ παῖδα. *Illos enim ad quartum ex progenitoribus Leontem Daduchos omnes esse contigit per vitam hujus; primum quidem fratrem Sophoclem vidit Daduchum; post hunc vero maritum Themistoclem, hoc autem mortuo Theophrastum filium. Ad quos Daduchos nunc nobis ulterius pergendum est.*

Ad *Hierophantas* enim illos, qui mysteriis præerant, pertinebant, sicut jam vidimus, *Daduchi* seu δαδῆχοι, illosque ordine ac dignitate proxime sequebantur. Isti autem facem ferebant; Quia (ut Lactantius lib. I. cap. 21. loquitur) *Proserpinam* facibus in *Ætnæ* vertice accensis, quæsisse in *Sicilia* *Ceres* dicitur: idcirco sacra ejus ardentium tædarum jactatione celebrantur, &c.

Fiebat igitur id *Cereri* ac *Proserpinæ*, cujus initia hîc celebrabantur; in quibus ut, teste Eusebio, ἱεροφάντης *Creatoris*, sic *Daduchus* (δαδῆχος) *Solis*, κήρυξ seu ἱεροκήρυξ *Mercurii* personam gerebant. Ita enim ille: Ἐν ἧ τοῖς κατ' ἑλλάσιν

THIS PAGE IS LOCKED TO FREE MEMBERS

Purchase full membership to immediately unlock this page

HISTORY

Tens of thousands of important historical sources, many previously unobtainable, are now available for the first time with a Forgotten Books Full Membership.

Unlimited Access
\$8.99/month

Continue

*Fair usage policy applies

rint: quod tamen ex appositione unius tantum *Archontis* videretur posse concludi.

At videmus, ex illis quæ jam suprâ dicta fuere, plures simul fuisse *Hierophantas*: quod etiam ex sequentibus Suidæ verbis liquet: 'Ευξάντο ἢ καὶ τῆ βελῆ καὶ τῆ κέρη ἀλά τε τ' ἱεροφάντων καὶ τ' Δαδύχου σωτηρίαν αὐτοῖς. *Orabant autem & Senatum & Proserpinam per Hierophantas ac Daduchum, ut salutem Obtinerent.*

Ubi sicut plures *Hierophantas*, sic tamen solum unicum habemus *Daduchum* seu *Lampadephorum*. Nisi forte per vi-ces plures (verum unicus unica vice) cum *Hierophantæ*, tum *Daduchi* sacra ista munera impleverint. Vel quod potius reor, unicus fuerit *Hierophanta*, unicusque *Daduchus* in *Magnis Mysteriis*, unicusque utrorumque itidem in *Parvis*: cum ambo hæc Mysteria uno eodemque anno; hæc quidem in mense Anthesterione, illa vero in Boëdromione, celebrarentur: illique aliquando, ob causas mihi ignotas, ambo simul hæc vel illa sacra conjunctim obirent; ac quandoque quidem ita *Hierophantæ* duo adessent (præsertim in supplicationibus; ut ex Suida conjicere licet) cum unico *Daducho*, quandoque duo simul *Daduchi* unico cum *Hierophanta*. Verum enim vero hæc inter conjecturas, non usque adeo solidas ponantur.

Certius liquet hos *Daduchos* non solos Lampada portasse, sed & alios mystas plures ac forsan plurimos numero; quorum duces ac moderatores hi *Daduchi* essent: atque ad hos posteriores respicere Statium Sylv. lib. 4. dum ita ibi canit:

*Tuque Actæa Ceres, cursu cui semper anhelò
Votivam taciti quassamus lampada Mystæ.*

Quod sane firmatur ex basi illa apud Sponium Tom 2. pag. 216. & G. Whelerum, pag. 516. reperiunda: quamque hic

hîc post illos non possum non (ex Sponio) repræsentare:

Dum interim in hisce versor, video (quod prius non animadverteram) G. Wheelerum inscriptionem illam quam modo ex Sponio attuli, perfectiorem eatenus exhibere; quod in ipsius non duo, ut in Sponii, *Daduchi*, verum tres numero compareant. Ita enim illam; ac quidem occasione Basis istius, exprimit:

ΑΡΞΑΝΤΟΣ ΤΗΝ ΕΠΩ.
 ΤΙΒ . ΚΛ . ΣΩΣΙΠΟΛΟΣ ΔΑ. . . .
 ΤΙΒ . ΚΛ . ΛΥΣΙΑΛΟΥ ΔΑ. . . .
 ΤΙΒ . ΚΛ . ΛΕΟΝΙΔΟΥ ΔΑΔΟΥΧΟΥ
 ΣΥΓΚΛΗΤΙΚΩΝ ΑΝΕΘ. . . . &c.

Sic de *Cerycibus* feu *Hierocerycibus* dubitari queat, an non plures numero simul fuerint: quamvis existimem inscriptionem nunc sequentem, quæ huic dubitationi ansam præbet, respicere potius ad familiam istam κηρύκων, quæ Athenis, sicut illa 'Ευμολπίδων, locum habebat: cuiusque familiæ caput, rector ac moderator (forsan tamen etiam simul ἱεροκήρυξ) ille, cui dicata hæc inscriptio, fuerit. Paucula tantum ex inscriptione illa (cum jam integra alibi a me exhibita fuerit): huc afferam, nempe hæc:

ΑΡΞΑΝΤΑ ΤΟΥ ΚΗΡΥΚΩΝ ΓΕΝΟΥΣ.

ΑΡΞΑΝΤΑ ΤΗΣ ΙΕΡΑΣ ΓΕΡΟΥΣΙΑΣ.

Verum plura hîc nec de *Hierophantis*, nec de *Daduchis*, nec de *Ceryciis*, nec de *Epibomis*, nec denique de aliis ministris ad Eleusinia Sacra spectantibus, addam. Consulat Lector, cui talia jucunda, super illis, Meursium de *Eleusinis*, ac P. Castellanum de *Festis Græcorum*.

Neque tamen omittere possum illa, quæ mihi de *Lampadophoris*, de *Lampadodromis*, atque hinc de *Lampadarchis*, occurrunt, paucis attingere. De quibus, sicut dicti Meursius ac Castellanus consuli possunt ulterius, nobis hæc sequentia notasse suffecerit; nempe *Lampadophoros* fuisse illos, qui in *Panathenais*, in *Hephestiæis*, & in *Prometheis* agonibus ac ludis, sive pedites, sive in equis *Lampadodromiâ* certabant: unde & *Lampaduchi* appellabantur (teste Hesychio). cum jam victores in isto cursus certamine evasissent.

Λαμπαδάρχαι autem, (ex Aristotelis libro V. Politicorum) videntur fuisse isti, qui huic cursus certamini ac ludo præerant, quique impensas seu sumptus illis adornandis ac perficiendis faciebant; subministrando scilicet lampadas aliaque, quæ huic festo ac certamini aut necessaria aut honorifica erant: quæ interim illis propriis sumptibus, sive ex sorte, sive voluntarie perficere, incumberebat. Ipsius vero Aristotelis verba sunt: *λείτεργεῖν τὰς δαπανηρὰς μὲν, μὴ χειρίμους ἢ λειτεργίας, οἷον χορηγίας καὶ λαμπαδαρχίας...* *Sumptus facere in munera Reipublicæ, quæ impensâ quidem eos qui illa gerunt, gravant, at ipsi Reipublicæ inutiles sunt: quales sunt munus erogationis sumptuum in Ludos Choricos, & præfectura Certaminis Lampadum.*

Ipsam certamen nobis ita describit Pausanias, in Atticis: *Ἐν ἀκδημίᾳ δὲ ἔστι Προμηθεὺς Βωμὸς, καὶ ἕξουσιν ἀπ' αὐτοῦ πρὸς τὴν πόλιν ἔχοντες καιομένας λαμπάδας. τὸ δὲ ἀγώνισμα, ὅμῃ τῷ δρόμῳ φυλάξαι τὴν δάδα ἐπι-καιομένῳ, ἔστιν ἀποσβεσθείσης δὲ εἶδεν ἔστι τῆς νίκης τῷ πρώτῳ, δεύτερῳ δ' αὖτ' αὐτὸ μέτεσιν. εἶδε μὴδὲ τρίτῳ καί οἱ, ἀπὸ τῆς ἐστίν ὁ κρατῶν. εἰ δὲ καὶ πᾶσιν ἀποσβεσθείη, εἰδὲ ἔστιν ὅτῳ καταλείπεται ἡ νίκη.* *In Academiâ Promethei ara est, à qua homines in urbem accensas lampadas præferentes decurrunt. In eo enim certamen est, ut in cursu accensæ conserventur. Cujus enim fax extincta fuerit, is Victoria succes-*

THIS PAGE IS LOCKED TO FREE MEMBERS

Purchase full membership to immediately unlock this page

Know Your Bible

Forgotten Books'
Full Membership
provides unlimited
access to more than
28,000 volumes of
Christian literature for
\$8.99/month

**HOLY
BIBLE**

Continue

*Fair use policy applies

DISSERTATIO SEPTIMA .

D E

*Agonothetis , Hellanodicis ,
Alytarchis , Panegy-
riarchis , &c.*

C A P U T I .

*De Agonibus obiter agitur : post quos de Hellanodicis , Agono-
thetis , similibusque Certaminum , Ludorumque judici-
bus ; ac quidem 1. de Hellanodicis : qua occasione de Na-
vigio in Smyrnæorum Olympicis per urbem vecto ; ista-
que rursus de Navi Atheniensium Panathenaica ; tum &
de illa in Delo ; quin & ista , quæ sub Severo in Amphi-
theatro Romano fabricata fuit ; atque omnis fere generis
feras effudit .*

*Plus semel iisdem , aliisque Certaminibus eosdem ut Agono-
thetas præfuisse : unde rursus transitur ad Hellanodicas ,
Æsymnetas &c. An ad lævam Hellanodicarum manum
Agonothetæ sederint . Porro de Mastigophoris , & Aly-
tarchis ; quonamque munere hi posteriores functi fue-
rint : &c.*

Agis Sacra tamen , & longe majoris usus atque auctoritatis videbantur munera illa ἀγωνοθετῶν si-
ve *Agonothetarum* , ac *Panegyriarcharum* ho-
rumque similium , ac sub alio quandoque nomi-
ne idem pene regimen obtinentium (quale fuit istud *Hella-
nodi-*

nodicarum in Elide, seu potius Olympia:) ob ἀγῶνες seu *Sacra Certamina*, ac *Ludos*, quibus illi moderabantur. Plurima hujusmodi *Certamina* ac *Ludos* inter Græcos, & alibi (in Italia, Africa, &c.) obtinuisse, eaque magis magisque tractu temporum numero fuisse adaucta; imprimis cum jam adulatio erga Cæsares sive Augustos, indies increfceret, ex antiquis cum Scriptoribus, tum marmoribus, tum denique & nummis discimus. Quatuor numero a prima vetustate honore, auctoritate, ac splendore excelluisse, cunctis eruditis notissimum est: hinc istud quippe Archiæ epigramma, quod incipit. Τέσσαρες εἰσιν ἀγῶνες αὐτῆς Ἑλλάδα, &c.

At præter ista *Olympia* in Pisis erant & *Olympia* Athenis, Alexandriæ & Smyrnæ, &, puto, alibi. *Pythia*, quoque præterquam ad Delphos, in Sibus, in Magnesia, in Mileto, in Pergis, in Thessalonica; forsitan & alibi. Præter quæ (ne de Isthmiis ac Nemeis nunc quoque addam) etiam alia erant in Cæsarum, sive Imperatorum, Romanorum honorem celebrata: qualia fuere τὰ Σεβαστὰ ἐν Νεάπολι, Πιάλια ἐν Πυτεόλοις, aliaque plura, quorum totus confici posset catalogus; ut qualia quoque fuere Ἀδελφάνεια, Ἄκτια ἐν Νικοπόλει, Ἀντινεία, tum & Ἀντωνεία, sive Ἀντωνείνια, plurimæque, ut dixi, alia; quorum, si quis multa unico fere obtutu perlustrare velit, is Inscriptionum Gruteri pag. 314. tum & alias, consulat; ut & Sponii Miscell. pag. 364. & 365; quæque idem J. Sponius, ac Whelerus, in Itinerariis suis adduxere.

Ad hos igitur ἀγῶνας, seu *Certamina publica* & *Sacra*, pertinebant ἀγωνοθέται, illisque moderabantur. De quibus igitur, sicut & de Ἑλλανοδίκαις, de Ἀισυμνήταις, Ἀγωνάρχαις sive Ἀγωνισάρχαις, Ἀγωνοθέταις, Ἀγωνοδίκαις & βραβούταις similibusque nunc quoque aliquid dicendum est; atque inquirendum in quibus hi omnes aut inter se convenirent, adeoque & uni eidemque fuerint, in quibus vero ab invicem

diversi; majorive aut minori in dignitatis, ratione muneris, gradu constituti.

Hoc ut eo melius procedat consideremus verba Pausaniæ; qui Eliacorum priore ita loquitur: Ταῖ δὲ Ἰπί τοῖς ἀγωναθεταῖσιν ἔκαστ' αὐτὰ ἀκαθεσθηκότα ἦν ἐξάρχῃς, καὶ ἐφ' ἡμῶν, ἐς αὐτὸς νομίζουσιν· ἀλλὰ Ἰφίππῳ μὲν τὸν ἀγῶνα ἔθηκεν αὐτὸς μόνῳ· καὶ μὲν Ἰφίππον ἐτίθεισαν ὁσαύτως οἱ ἀπὸ ὕξυλλο. πεντηκοστῇ δ' Ὀλυμπιάδι ἀνδράσι δύο ἐξ ἀπάντων λαχῶσιν Ἡλείων ἐπεὶ ἄπη ποιῆσαι τὰ Ὀλύμπια· καὶ Ἰπί πλείστον ἀπὸ σκείνης διέμενε τ' ἀγωναθετῶν ὁ ἀριθμὸς τ' β'. Πέμπτῃ δ' Ὀλυμπιάδι καὶ ἑκστῇ ἐνέει Ἑλλανοδικὰς κατέστησαν τρισὶ μὲν δὴ ἐπετέτραπτο ἐξ αὐτῶν ὁ δρόμος τ' ἵππων· τοσούτοις δ' ἑτέροις ἐπόπαις εἶναι ἔπειτα πέντε· τοῖς δ' ὑπολοίποις τὰ λοιπὰ ἐμελε τ' ἀγωνισμάτων. Δωτέρῃ δ' ἀπὸ ταύτης Ὀλυμπιάδι, προστέθη καὶ ὁ δέκατος ἀθλοθέτης· ἐπὶ δ' τ' τρίτης καὶ ἑκατοστῆς, Φυλαί τε Ἡλείοις δώδεκα, καὶ εἰς ἀπὸ Φυλῆς ἑκαστῆς ἐγένετο Ἑλλανοδικῆς. πεσθέντες δὲ ὑπὸ Ἀρκάδων πολέμῳ μοῖραν τε ἀπέβαλον τ' γῆς, καὶ ὅσοι τ' δήμων ἦσαν ἐν τῇ ἀποτμηθείσῃ χώρῃ, καὶ ἔτω ἐς ὀκτώ τε ἀριθμὸν Φυλῶν Ἰπί τ' τετάρτης συνετάλησαν Ὀλυμπιάδος ἑκατοστῆς, καὶ Ἑλλανοδικὰ σφίσιν ἴσοι τ' Φυλαῖς ἠρέθησαν Ὀγδόῃ δὲ ἐπὶ τ' ἑκατὸν Ὀλυμπιάδι, ἐπανήλθον αὐτοῖς ἐς ἀνδρῶν δέκα ἀριθμὸν· καὶ ἤδη τ' ἀπὸ τῆς. Διαμεμένηκεν ἐς ἡμᾶς. *In Agonotheis a majorum more ætatis nostræ institutum variavit. Iphitus enim solus a se editis Ludis præfuit. Idemque post Iphitum ab omnibus Oxali posteris est observatum. Quinquagesima Olympiade Duumviris ex ipsa Eliorum civitate sorte ductis Olympiorum cura mandata est. Atque ille quidem binorum Agonothetarum numerus ad multos post annos servatus est. Quintâ post ἑ vicesima Olympiade novem Hellenodicas constituerunt. Eorum tres de equorum cursu, totidem de quinquertio, reliqui de cæteris certaminibus cognoscebant. Secunda deinceps Olympiade Athlotheta decimus additus fuit. At tertiâ super centesimam in Tribus duodecim Elei descripti sunt; ac deinde Tribus singule suum*

THIS PAGE IS LOCKED TO FREE MEMBERS

Purchase full membership to immediately unlock this page

HISTORY

Tens of thousands of important historical sources, many previously unobtainable, are now available for the first time with a Forgotten Books Full Membership.

Unlimited Access
\$8.99/month

Continue

*Fair usage policy applies

non injucundam historiolum accidisse (ita enim Philostratus) Ἀγωνιστῶν τῶν τραγωδίας ἐν τοῖς καὶ τῶν Σμύρνης Ὀλυμπίοις, πρὸς τὸν Ζεὺς ἐς τὴν γῆν δείξαντες, τὸ δὲ ὡς γὰρ ἐς τὸ θεῖον ἀναχόντες, προκαθέμενοι τῶν Ὀλυμπίων ὁ Πολέμων ἐξέωσεν ἑαυτὸν τῶν ἀθλῶν, εἰπὼν, ἔτῳ τῆ χειρὶ ἐσολοικίζε. *Cum tragædiæ actor in Olympiis, quæ apud Smyrnæos agebantur: O JUPITER, exclamasset, manu terram ostendens: & O TERRA vultu in cælum erecto. Præsides in Olympiis Polemon, eam exegit dicens: hic manu solæcismum fecit.*

Quæ verba sicuti non quidem de Olympicis Ludis in Eliade celebratis loquuntur, tamen satis indicant, etiam aliis in Olympiis, istorum exemplo celebratis, certos Agonothetas certis Certaminibus præsedisse: sicut & alio loco ostenditur, eundem Polemonem, alio tempore, in iisdem Olympiis Tragicorum certaminibus præfuisse: atque alio rursus loco, occasione istorum Smyrnenium Olympiorum notabilem valde ritum ibi videmus observatum: quem quod alibi non tam facile occurrat, hinc præterire (quantumvis minus hinc ad rem faciat) silentio præterire nequeo, his verbis comprehensum: Προκαθῆσθαι γὰρ τῶν Ἀθηνῶν Ὀλυμπίων ἔδοσαν τὰς ἀνδρῶν, & ἐκγόνοις [live mavis, ut in textu habetur, ἐσγόνοις, utrumque enim in marmoribus occurrit] καὶ τῶν ἱερῶν τελεῶν ἐπιβαίνειν. πέμπεται γὰρ πρὸς μὲν τὸν ἀνθηστηρίων μετὰρσία τελεῶν ἐς ἀγορὰν ἣν ὁ δὲ Διονυσίος ἱερῶν οἶον κυβερνήτης ἀθύει, πείσματα ἐκ θαλάττης λύσσειν. *Viro huic & posteris ejus datum est, in Adriani Olympiis præsidere; & sacram triremem conscendere. Mense enim Athesterioni triremis elata in forum mittitur, quam Dionysii sacerdos, tanquam gubernator, jam funem è littore solventem, regit.*

Dubitare interim quoque licet, an non hæc *Triremis*, in Smyrneniorum Olympiis sic acta, inducta fuerit eo, ad exemplum illius navis quæ in Atheniensium Panathenæis peplo adornata per Ceramicum usque ad Elcusinam vehebatur; ac de

de qua Suidas ita, in voce Πέπλον, loquitur: Πέπλον τὸ ἄρ-
 μνον τῆς Παναθηναϊκῆς νεώς· ἦν οἱ Ἀθηναῖοι κατεσκεύαζον τῇ Ἀ-
 θηναῖα διὰ τετραετηρίας, ἧς καὶ τὴν πομπὴν διὰ τῆς Κεραμεικῆς ἐποίουν
 μέγρι τῆς Ἐλευσινίης. *Perius velum est Panathenaisæ navis,*
quam Athenienses quinto quoque anno Minervæ apparabant,
cujus pompam quoque deducebant per Ceramicum usque ad
Eleusinium.

De navi autem ista Panathenaisicâ, Philostratus, in vita
 Herodis Attici, loquitur; dum de illius Sophistæ magnificen-
 tiâ, inter alia, & hæc sequentia narrat: Στεφανῶφεις ἡ καὶ τὴν
 τῆς Παναθηναίων, καὶ ὑμᾶς, εἶπεν, ὦ Ἀθηναῖοι, καὶ Ἑλλήνων τὰς ἡξον-
 τας, καὶ τῆς ἀθλητῶν τὰς ἀγωνισμένους, ὑποδέξομαι σάδιον λευκὸν
 λίθον. καὶ εἰπὼν ταῦτα, τὸ σάδιον, τὸ ὑπὲρ τῆς Ἰλισσοῦ ἐἴσω τετρά-
 ρων ἐτῶν ἐπέτελεσεν, ἔργον ξυμφεῖς ὑπὲρ πάντα τὰ θαυμασια εὐδὲν
 γὰρ θεάτρον αὐτῷ ἀμιλλᾶται. καὶ κείνα περὶ τῆς Παναθηναίων τέτων ἤκχον,
 πέπλον μὲν ἀνῆφθαι τῆς νεώς ἠδὲ γὰρ γραφῆς σὺν ἐρίῳ τῷ κέλπω· δρα-
 μεῖν ἡ τῆς ναῦς ἔχει ὑποζυγίων ἀγόντων, ἀλλ' ὑπογείοις μηχαναῖς
 ἐπολιθαίνουσαν. ἐκ Κεραμεικῆς ἡ ἀράσαν χιλία κώπη, ἀφείνα ἐπὶ
 τὸ Ἐλευσίνιον, ἐπεβαλῶσαν αὐτὸ, καὶ δαμείψαι τὸ Πελάστικον,
 κρημιζομένων τε καὶ τὸ Πύδιον ἐλθεῖν, οἱ γὰρ ὄρμισαν. *Cum co-*
rona in festo Panathenaisico donatus esset, vos (inquit) A-
thenienses, & cæteros Græcos, qui huc accessuri sunt, &
Athletas, qui hic decertaturi sunt, in stadio ex albo lapi-
de constructo excipiam. Ac postquam hæc dixisset, stadium
illud, quod Ilisso flumini imminet, intra quadriennium
(post quod jam denuo Panathenæa celebranda essent,) per-
fecit; opus ita perfectum, ut cuncta mirabilia superet nul-
lum enim theatrum cum eo decertat. Illa quoque de istis
Panathenais audivi, perium e NAVI fuisse suspensum ju-
cundius (solito) picturâ, ac cum sinu prosperum ventum
indicante; navimque nullis trahentibus jumentis cucur-
risset, sed subterraneis machinis processisset, & mille ramis
sublatam (quasi) ac proveltam ex Ceramicum ad Eleusinium
 per-

pervenisse, idque circumcucurrisse, atque ita, præterve-
ctam fuisse ad Pythion, ubi nunc (quasi in portu,)
consistit.

Hæc eo libentius afferre volui, quod inde discere videamur, istam *Navim* antiquitus protractam fuisse jugatis equis, aliisve jumentis; eamque vecturam ab *Herode Attico*, (ut & hic, sicut in aliis, suam ostentaret magnificentiam) pro isto saltem tempore, immutatam fuisse; ipsiusque sumptibus tunc actam, occultatis machinis, ac quidem longe majore cum apparatu atque ostentatione quam unquam antea [sicut & in ipso *Peplo*, & illis quæ ipsi intexta nunc erant, tum & circa sinum ejus protensam ac prosperum ventum ita indicantem, fecerat] quasi revera & remis, & vento, actam per pelagus.

Quare eruditiss. Meursius (ut hoc cum pace manium tanti viri dicam) hinc nihil agere mihi videtur, dum ex hoc Philostrati loco ostendere conatur, hanc vecturam ab *Herode* ipsiusque sumptu, institutam, ratione modi, jam antea, & ab antiquis temporibus, obtinuisse. Neque enim indicant id ullatenus aut Heliodorus in *Æthiopicis* suis, dum ait: ὅτε τὴ ναὺν Ἀθηναῖοι ἐπιτῆ γῆς τῆ Ἀθηνᾶ πέμπουσι; neque Aristophanis Scholiastes; dum ita loquitur: ἔτε καὶ ἡ ναὺς ἐπὶ γῆς πλέει παρ' αὐτοῖς. Quamvis minime negare aulim hæc ita temporibus *Herodem* sequentibus obtinuisse: cum ipse tamen talis machinæ auctor fuisset.

Illam autem *Navim* aliàs semper, quamdiu perduraret, eandem fuisse, liquere videtur ex hisce Pausaniæ (in Atticis) verbis: τῆ δὲ Ἰ Ἀρείῃ πάγος πλεσιόν δείκνυται ναὺς ποιηθεῖσα ἐς τὴ Παναθηναίων πεμπὴν καὶ ταύτην μὲν ἤδη πᾶσι ὑπεβάλλετο. Τὸ δὲ ἐν δήλῳ πλεσιόν εἶδεναι πῶ νικῆσαντα οἶδα καθῆκον ἐς ἐννεὰ ἑρέτας ἀπὸ τῶν κατασκευασμάτων. Quæ Kom. Amalæus vertit: Non longe ab Areopago NAVIS ostenditur à Panathenæorum pompam fabricata; quâ fortasse major facile
inve-

THIS PAGE IS LOCKED TO FREE MEMBERS

Purchase full membership to immediately unlock this page

Know Your Bible

Forgotten Books'
Full Membership
provides unlimited
access to more than
28,000 volumes of
Christian literature for
\$8.99/month

**HOLY
BIBLE**

Continue

*Fair use policy applies

drigas) eam circumcurrentibus; atque in parte secunda The-
sauri Brandenburgici, nunc nuper ab eruditiss. Bejero editi,
pag. 692. exhibetur.

Verum enim vero redeamus denuo ad *Agonothetas*; de
quibus ex Polemonis exemplo (tum & ex aliis, quæ in hoc
ipso opere occurrunt) discimus, unum eundemque homi-
nem plus semel, diversis temporibus, *Athletæ* munus ad-
ministrasse. Quod tamen de talibus, ut singulare quiddam,
narrari videtur: atque hinc de Hippodromo Sophista hæc se-
quentia habemus apud eundem Philostratum: *μεγάλα δὲ ἐν*
Θεσσαλία δοκῶντος τὸ ἀπαξ περὶ τῶν πυθίων, ὁ Ἰππόδρομος
περὶ δὲ τῶν πυθίων ἀθλῶν. Porro cum magnum quir-
riam apud Thessalos consecratur, semel Pythiis agonibus præ-
fuisse; Hippodromus bis Præfecturam adeptus Pythicis
Certaminibus præsedit.

Quæ tamen Præfectura non ad *Agonothetæ* munus, sed
ad *Panegyriarchæ* spectat; de quibus & statim nobis aliquid
dicendum erit: quod idem etiam de Polemone notandum
venit; cui id ter; ac quidem Smyrnæ, contigisse videtur:
quin & semel præterea Athenis; ut ex his sequentibus ejus-
dem Philostrati, fere colligere licet: *τὸ δὲ Ἀθήνησι Ὀλύμπου;*
δὲ ἐξήκοντα καὶ πεντακασίων ἐτῶν ἀποτελεσθὲν, καθιερώσας ὁ
ἄντικράτωρ ὡς χεῖνος μέγα ἀγώνισμα, ἐκέλευε καὶ τὸν Πόλεμον
ἐφυμνήσαι τῇ θυσίᾳ. Cum Athenis Olympicum consecraret
annorum quingentorum & sexaginta curriculo peractum,
Imperator, tanquam magnum temporis certamen Polemo-
nem etiam sacrorum hymnos celebrare iussit.

Ac quidem Lucianus, in *Vera* sua *Historia*, quæ reverâ
in poëtas, ac fabulosos historicos est lepidissima Satyra, hujus-
modi vices in uno eodemque homine plures enumerat; cum li-
bro secundo ita narrat: *προϊόντος ἡ δὲ χεῖνος, ἐνέση ὁ ἀγὼν, τὰ*
παρ' αὐτοῖς θανατόσια. ἠγωνοθέται ἡ Ἀχιλλεύς τὸ πέμπτον, καὶ Θε-
σῆς, ὁ ἑβδόμον. Progressu vero temporis initum est certa-
men,

DE AGONOTHETIS PANEGYRIARCHIS, &c. 515
*men, quod apud ipsos Thanatusia (seu Mortualia) appella-
tur: in quo Achilles quinta vice, Theseus vero Septima
Agonothetam agebat.*

Quæ licet fabulose conficta, tamen ex vero, & veterum consuetudine ita scripta quis non immerito conjiciat. Quod interim, Certamen *Θανατία* ridendi solum gratia (sicut & tota illa *Vera Historia*) confictum, miror magnum illum Meursium *Græciæ suæ Feriatæ* seriò inseruisse: sicut & *Δα-
δν* istud, ex eodem Lucianialia Historia (quantumvis feria) sed quod ultra istius Alexandri Pseudomantis vitæ terminum perdurasse minime in animum inducere queam. Hoc tamen ex istis *Thanatusis* firmari videtur, (quum non frustra hîc ad mores sui, antiquorumque temporum videatur respicere Lucianus) *Agonothetas* quandoque *ter, quater, quinque,* quin & aliquando pluries, iisdem Agonibus ut iudices præfuisse.

Sed ad *Hellanodicas* ut redeam, de illis adhuc paucula subjungenda duco: nempe Tzetzen a Scaligero recte erroris argui, dum is inter alia, canit: Ἦσαν Ἑλλανοδικαὶ ἢ ἐκ τῶν Ἀμφικτυόνων, οἱ Ἄιτωλοι ἢ μάλιχα, καὶ σὺν αὐτοῖς Ἡλεῖοι: Quod contrà *Amphictyones* quidem Pythico in Delphis certamini præsiderent; at nullo modo Olympico in Pisis. Ferri tamen aliquatenus Tzetzes posset, si apud ipsum legamus Ἀμφικτίονες (ut *πεικτίονες* fuerint) non Ἀμφικτύονες. De *Æto-
lis* quæ addit quidem vera sunt. At illis quæ de Hercule auctore ex Pindari Scholiaste affert Scaliger, præferenda sunt ista, quæ a Strabone libro 8. his verbis traduntur: Ἐάται γὰρ θεῶν τὰ παλαιὰ, καὶ περὶ τῆς κτίσεως τῶν ἱερῶν, καὶ περὶ τῆς θεσεως τῶν ἀγῶ-
νων. τῶν μὲν ἕνα τῶν Ἰδαίων δακτύλων Ἡρακλέα λεγόντων ἀρχηγέτην τέτων τῶν δὲ Ἀλκμήνης καὶ Διός, ὃν ἐστὶ ἀγωνίσασθαι πρῶτον, καὶ νικῆσαι τὰ γὰρ τοιαῦτα πολλαχῶς λέγεται, ἐστὶ πάνυ πικρῆται. Ἐγ-
γυτέρω δὲ πίστεως, ὅτι μέγιστος τῶν ἑκτῆς ἐστὶν ἱεροῦ Ὀλυμπιάδου ἀπὸ τῆς πρώτης, ἐν ἣν κέρουετο ἐνίκα σάδιον Ἡλείοις, τῶν περὶ τὴν εἶχον

τῶ π̄ ἱερῶ, καὶ τῶ ἀγῶνι Ἡλείοι. Omittenda enim sunt *vetusta*, quæ de auctore temporis & institutione certaminis feruntur; alius auctorem horum facientibus Herculem unum de Dactylis Idæis, alius Herculem Jovis & Alcmenæ filium, qui & certaverit primus & vicerit. Nam talia solent & varie dici, & non admodum credi. Vero propius est, usque ad vigesimam sextam a prima Olympiade, in qua cursu vicit Coræus Eleus, cum templo, tum certamini præfuisse Eleos, &c.

Ut autem & ad Eliam & alibi, præterquam Ἑλλανοδίκων, Certaminum præsidibus istis nomen Ἀγωνοθελῶν tribuebatur, sic antiquis magis temporibus Ἀισυμνήται appellabantur.

Hi Ἀισυμνήται vero alias reges erant antiquis. Hinc enim Aristoteles lib. IV. Polit. cap. 10. ait, Reges, Tyrannos seu Monarchas per electionem assumptos vocatos fuisse Ἀισυμνήτας. Sic enim ibi loquitur: Ἐπεὶ γὰρ τῶν βαρβάρων ἴσιν αἰρεῖσθαι ἀποκράτορας μονάρχους καὶ ἔτι παλαιὸν ἐν τοῖς ἀρχαίοις Ἑλλήσιν ἐγίνοντο ἴνες μονάρχου τῶτον ἢ τρέπον. Nam & apud nonnullas Barbarorum nationes, principes, penes quos solos summa sit omnium rerum potestas: & olim apud præscos Græcos fiebant hoc modo quidam principes, soli imperium obtinentes, quos Ἄσυμνεται appellabant. ac lib. III. cap. 15. Καθάρπερ εἰ ἀρχαῖοι τὰς φυλακὰς εἰδούσαν, ὅτε καθιστάειεν τινα τὴ πόλεως, οὗ ἐκάλουν Ἀισυμνήτῳ ἢ τύραννον. Quales antiqui custodias tribuebant, nisi quem civitatis Ἄσυμνεται, quemadmodum appellabant, aut tyrannum creassent. Verum vide & illa quæ capite XIV. differit.

Ab hisce igitur ista appellatio ad ἀγωνοθίτας traducta: quamvis numerus illorum apud Eleos aliquando usque ad duodecim accreverit. Atque huc respicere videtur Hesychius, dum ex Appione, ait: Ἀισυμνητήρ. . . τῶ βασιλεῖ τῶ τηρῶντι τὰ αἴσια, ὅ ἐστι τὰ δικάζοντα. & Ἀισυμνά, βασιλεύς. denique, Ἀισυμνήται οἱ τῶ ἀγῶνος προϊστάτες, ἢ ὑπὸ θίται. ubi videmus etiam, *Aisym-*

THIS PAGE IS LOCKED TO FREE MEMBERS

Purchase full membership to immediately unlock this page

HISTORY

Tens of thousands of important historical sources, many previously unobtainable, are now available for the first time with a Forgotten Books Full Membership.

Unlimited Access
\$8.99/month

Continue

*Fair usage policy applies

nam in ludis sacris universæ Græciæ communibus, Hellenædicis præsentibus, ad lævam sedebant Athlothetæ. Quæ, absque ulteriori examine ex hoc Fabro hausta, sic notis suis in Historiam Augustam videtur inseruisse.

Porro de commissionibus per Ἑλλανοδίκας etiam hæc Lucianus habet, in Hermotimo dialogo: κάλπις ἀργυρᾷ πρὸκειται ἱερὰ ἔθρα. εἰς ταύτῃ ἐμβάλλοντα κλήροι μικροὶ ὅσοι δὴ κυριαῖσι τὸ μέγεθος, ὀπιγεγραμμένοι. ἐβγαφέτω ἢ εἰς δύο μὲν, ἀλφα ἐν ἑκατέρῳ. εἰς δύο ἢ τὸ βῆτα. καὶ εἰς ἄλλας δύο τὸ γαμμα. Ἐξῆς κτ' ἑαυτὰ, ἢν πλείους εἰ ἀθλητῶ ὡσι, δύο αἰ κλήροι τὸ αὐτὸ γράμμα ἔχοντες. προσελθὼν ἢ τ' ἀθλητῶν ἕκαστος, προσδράμῃ τῷ Διὶ, καθεὶς τ' χεῖρα εἰς τ' κάλπιν, ἀνασπᾷ τ' κλήρων ἕνα καὶ μετ' ἐκείνον ἔπερῃ. καὶ παρεστῶς μασιγοφόρῃ ἕκαστῷ, ἀντέχει αὐτῷ τ' χεῖρα, ἔ παρέχων ἀναγνώστα, ὅτι τὸ γράμμα ὅστιν, ὃ ἀνέσπασεν. ἀπάντων ἢ ἤδη ἔχόντων, ὃ Ἀλυτάρχης οἶμα, ἢ τῶν Ἑλλανοδικῶν αὐτῶν εἰς, ὅκ ἐπι γὰ τῷ μέμνημα, πειῶν, ὀπισκοπεῖ τὰς κλήρας ἐν κύκλῳ ἐσώτων. καὶ ἔτω τ' μὲν τὸ ἀλφα ἔχοντα, τῷ τὸ ἔτερον ἀλφα ἀνεσπασέτι, παλαίειν ἢ πανκρατιάζειν συνάπλει. τ' ἢ τὸ βῆτα, τῷ τὸ βῆτα ὁμοίως. καὶ τὰς ἄλλας τὰς ὁμογράμμους κτ' ταυτὰ. ἔτω μὲν γάρ, ἢν ἄρποι ὡσιν εἰ ἀγωνισαί, οἶον ὄκτω, ἢ τέσσαρες. ἢ δώδεκα. ἢν ἢ πειῶν, πέντε, ἔπτα, ἐνέα, γράμματι περιπλὸν ἐνὶ κλήρῳ ἐβγαφέν, συμβάλλεται αὐτοῖς, ἀντίγραφον ἄλλο ὅκ ἔχον. ὅς δ' ἂν τῷ ἀνασπασῇ, ἐφεδρῶει, πειμένων ἐστ' ἂν ἐκείνοι ἀγωνίσωνται. ἔ γὰρ ἔχει τὸ ἀντίγραμμα. καὶ ὅτι τῷ ἔ μικρὰ ὀτυχία ἔ ἀθλητῷ, τὸ μέλλειν ἀκμήτα τοῖς κεκμηκόσι συμπεσεῖσθαι. *Argentea urna Deo Sacra in medio posita est: in eam parvæ sortes conjiciuntur, fabæ magnitudine literis inscriptæ. Duabus, utrique nimirum ALPHA inscribitur; duabus item BETA, duabus quoque aliis GAMMA, ac deinceps ordine literarum; si sint Athletæ plures, duæ semper sortes eandem literam habent. Tum Athletarum quisque accedit, & invocato Jove, manuque in urnam immissa, unam ex sortibus trahit, & post eum alter & adstans unicuique*

DE AGONOTHETIS PANEGYRIARCHIS, &c. 519
que Flagellifer [mastigophorus] protensa manu obstat quo minus legant quænam sit litera quam traxit. Sed quum jam habent omnes, Alytarchus, opinor, aut unus ex Hellanodicis (non enim id amplius memini) circummeundo sortes in orbem stantium inspicit. Sicque eum qui ALPHA habet, cum eo qui ALPHA alterum traxit, aut lueta, aut pancratio decertaturum committit: eum quoque qui BETA cum eo qui Beta, similiter; aliosque eadem ratione qui easdem literas sortiuntur. Sic enim committuntur, si pari numero sint Athletæ, ut octo, vel quatuor, vel duodecim. Si vero impares; quinque, septem, novem, supervacua aliqua litera uni sorti inscripta, una cum aliis in urnam conjicitur, literam aliam respondentem sibi non habens: quam qui traxerit victori imminet, EXPECTANS dum illi certaverint: non enim oppositam literam habet. Nec parva est ista felicitas Athletæ, quod viribus integer, cum defessus est certaturus. Talis autem, ut in sequentibus indicat, vocabatur ἔφεδρῶ.

Juramentum interim ante certamen, ac quidem, ut puto, ante hanc fortitionem debitè peractam, non a solis *Athletis*, verum & ab ipsis *Hellanodicis* præstari debebat, quale hîc a Pausania describitur: ὁ ἢ ἐν τῷ βασιλευμένῳ, πάντων ὀπίσσω ἀγάλματα Διὸς μάλιστα ἐς ἐκπληξίν ἀδίκων ἀνδρῶν πεπέηται Ἰπικλησις μὲν Ὀρκίος ἔστιν αὐτῷ, ἔχει ἢ ἐν ἑκατέρῃ κεραυνον χερί. τῷ δὲ τῶν καθεύθηκε τοῖς ἀθληταῖς, καὶ πατράσιν αὐτῶν, καὶ ἀδελφοῖς, ἐπὶ ἢ γυμνασίῃς Ἰπικλῆος καὶ ἑσθλῶν ἑσθλῶν, μηδὲν ἐς τὸ Ὀλυμπίων ἀγῶνα ἔσεσθαι παρ' αὐτῶν κακῆργημα οἱ δὲ ἄνδρες οἱ ἀθληταὶ καὶ τῷ δὲ ἐπὶ περὶ καθεύθηται, δέκα ἐφεξῆς μίλων ἀπικλησθῶσιν σφίσι τὰ πάντα ἐς ἀσκήσιν. ὀμνύσιν ἢ καὶ ὅσοι τῶν παῖδας ἢ τῶν ἵππων τῶν ἀγωνιζομένων τῶν πῶλῶν κέρυσιν, Ἰπικλῆος καὶ αἰδοῦσθαι πεποῆσθαι κέρυσιν καὶ τῶν ἐς τὸ δοκιμαζόμενον δὲ καὶ μὴ, φυλάξιν ἢ ταῦτα ἐν ἀπορήτῳ. In curia Jovis est signum specie perjuriosius hominibus quam maxime formidandum. Horcii ejus cognomen. Utraque manu fulmen tenet. Solenne verò Athletis

letis omnibus eorumque parentibus, fratribus, quin & insuper gymnastis, super apri extis verbis conceptis dejerare, nihil se fraudis facturos quo minus Olympici ludi rite fiant. Athletæ quidem ipsi hoc amplius jurant, se decem menses continuos accurate meditados quæ ad exercitationem requiruntur. Jurant etiam qui de pueris vel equorum pullis in certamen prodeuntibus judicant (Hellanodicæ scilicet) se ex jure sine ullis donis judicium laturos. quâ vero re adducti quemvis aut probarint aut improbarint, se non esse in viugis prolaturus.

Hæc Eliacorum priore tradit; in posteriore vero hæc sequentia, de horum Hellanodicorum pro tempore habitaculo, tum & de ipsorum altero juramento, hæc nobis narrat: Κατὰ πᾶσι τῶν ἐστὶν ἰόντι ἐς τὴν ἀγορὰν, ἔστιν ἑστῆς ἀριστερᾶς τοῦ θεοῦ πύργου τῆς σταῆς ὁ Ἑλλανοδικαίων. ἀγῶνὰ δὲ ἡ δειρῆγχα ἀπὸ τῆς ἀγορᾶς ἔστιν αὐτὸν. Ἐν τῷ τῶν Ἑλλανοδικαίων ἐκῆσι δέκα ἐφεξῆς μῆνας οἱ ἀιρεθῆντες Ἑλλανοδικεῖν, καὶ ὑπὸ τῶν νομοφυλάκων, ὅσα ἐς τὴν ἀγῶνα σφᾶς δεῖ ποιεῖν, διδάσκονται. Secundum hanc porticum ad forum accedenti ad lævam, circa extremam porticus partem, est Hellanodiceon, medio calle a foro divisus. In eo perpetuos decem menses habitant, ii qui ad ludorum præfecturam sunt delecti: totoque eo tempore a Legum conservatoribus (quos nomophylacas appellant) edocentur de omnibus quæ in ludorum celebratione fieri ab eis convenit.

Hi igitur admittebant, excludebant, castigabant, multas imponebant; denique remunerabantur ac coronabant Athletas: totique adeo Agoni, ac cunctis ad istum spectantibus moderabantur: ipsi interim delecti ex Hieronicis, (nisi me fallit opinio) quod ἡ σύνοδος ἑξυστική, seu Senatus Xysticus, qui Gymnastis cum Gymnasiarcha moderabantur, inde electus fuerit, tamen multis quoque subiecti.

De Hieronicarum præmiis ac prærogativis satis large agit eruditissimus Faber; neque ista usque adeo huc spectant: quod

THIS PAGE IS LOCKED TO FREE MEMBERS

Purchase full membership to immediately unlock this page

Know Your Bible

Forgotten Books'
Full Membership
provides unlimited
access to more than
28,000 volumes of
Christian literature for
\$8.99/month

**HOLY
BIBLE**

Continue

*Fair use policy applies

pergit: Τοσαύτῳ ἔχοντες δύναμιν, ἔχ ὡσπερ αἱ ἄλλαι πόλεις ἔδωκε
τὸς αἰρηθέντας αἰεὶ ἀρχεῖν τὸ ἔτος ἕως ἂν βέλωνται, ἀλλὰ ὡσπερ
οἱ τύραννοι καὶ οἱ ἐν τοῖς γυμνικοῖς ἀγῶσιν ὀπισθέτα, ἢ ἢ πῶς αἰσθάν-
ωνται ἡδονομῶντά τι, ἂν τοῖς ἡδονομῶντα κολάζουσι. *Tanta-
quum eorum potestas sit, non quemadmodum alius fit in urbi-
bus, magistratus creatos ex animi arbitratu toto anno uti
permittunt imperio; Sed regum instar, eorumve præsidum
qui certaminibus Gymnicis moderantur, si quem in leges
aliquid committere animadvertunt, eum statim puniunt.*

Ut autem hi *μαστιγοφόροι* & *μαστιγονόμοι* appellati erant, sic
& *ραβδόχοι* a Suida, his verbis: *ραβδόχοι ἦσαν ὀπί τῆ θυμέλης
ραβδοφόροι πῆες, πρὸς ἄταξίαν τῶ θεατῶν.* Ita ut etiam turbam
spectatorum, si ita id necesse foret, in ordinem cogerent: si-
cuti & *αγωνοθέτας* atque *αθλοθέτας* concomitabantur. Addit
porro, ἢ *ραβδόχοι οἱ κετὰ τῶ ἀγῶνῳ*, ἔς *αἰουμνήτας* λέγουσι
id est *αγωνοθέτας*. Virgam nempe illi, seu sceptrum quo-
que gerebant, in signum istius magistraturæ; sicuti coronam
quoque in capite, & vestem purpuream.

Hos verò sive *mastigophoros*, sive *mastigonomos*, sive
Rabdophoros Brabeutas quoque vocabant (uti sæpius plura
nomina inter se confunduntur, quæ ad hæc certamina spe-
ctant; quod latius ostendere hîc opus non est) ut apud Sue-
tonium in Vita Neronis, cap. 53. videmus de ipso Nerone:
*Nam luçtabatur assidue: nec aliter certamina gymnica Græ-
ciâ tota spectaverat, quam Brabeutarum more in stadio hu-
mi assidens: ac si qua paria longius recessissent, in medium
manibus suis protrahens.*

Attamen nec locus sessionis iste, neque munus istud *Agono-
thetarum*, aut *Hellanodicarum*, sed ipsorum ministrorum
erat.

Horum vero *μαστιγοφόρων* caput erat ac præfectus *Alytar-
chus* ille: quem tamen Faber lib. I. cap. 19. male cum *A-
gonothetis* & *Athlothetis* confundit. Hæc sunt ipsius verba:
Ath-

Athlothetas quidem & Agonothetas, EX quorum etiam numero fuit Alytarcha (qui ludos quod curaret, ipsisque adeo præsideret, propterea illo Luciani loco Hellanodicis adiungitur haud ita multo post) purpurea veste insignes fuisse probat istud ejusdem auctoris sub initium illius dialogi qui Anacharsis inscribitur; ubi Anacharsim de pugilum spectaculo in Lyceo Atheniensium gymnasio loquentem facit, atque hoc quoque proferentem, ἀλλ' ἔδὲ ὁ ἀρχὼν ἔστι δίστησι αὐτὸς ἡλύει, τὴν μάχην περμαίρομαι γὰρ τῆν πορφύρεϊν τῶν ἀρχόντων πινὰ τῶν εἶναι.

Hæc quidem bene: verum ista quæ de Luciani loco, ex Hermotimo (nameò respicit) affirmat plane falsa sunt: ut quivis primo quoque obtutu observare potest. Nam quamvis & *Alytarchum* & *Hellanodicas* is simul nominet, manifesto tamen illos, ab invicem distinguit. nec impedit, quod *Alytarchus* illorum, in hac aut illa ipsorum muneris parte, aliquando vicariam operam navaverit: quod id sæpius in aliis magistratibus quoque contigerit.

In eandem cum Fabro incidit foveam Humfredus Prideaux; qui ex eodem lib. 15. cap. 9. Codicis Theodosiani (ad quod respicit etiam Faber) ita de Alytarcha infert: *Eodem igitur modo quo hi [Syriarchæ, Agonothetæ, Asiarchæ &c.] ludis sacris præsidebat, & ut Asiarcha in Asia, Bythinarcha in Bythinia, Lysiarcha in Lycia, sic Alytarcha Antiochiæ sacerdos fuit, cui hoc munus demandabatur. Ut enim Asiarchia Asiæ, & Lyciarchia Lyciæ, sic Alytarchia Antiochiæ peculiaris fuit. Ac post nonnulla interjecta: Sed revera Alytarchia Pisæorum, cujus mentio fit in hoc marmore, eadem est quæ postea Antiochensium fuit. qui enim apud Antiochenses edebantur Ludi Olympiaci, & Alytarchæ qui iis præsidebat, & sacerdotium, a Pisæis ad eos transferebantur; iidemque illi Ludi Olympiaci fuere, qui ab omnibus Græcis tanto conventu quintò quoque anno*

celebrati erant. Quod tum porro ex Joanne Antiocheno, inedito adhucdum, astruere nititur; ex eoque affirmat, *Imperante Commodo, populum Antiochenum de hac re* (translatione scilicet Ludorum a Pisæis ad Antiochenes) *ad eum Imperatorem retulisse; cujus decreto facta copia Ludos Olympiacos ab Olympia Antiochiam transferendi, &c.* Sicque *Alytarchiam, quæ prius Pisæorum fuerat deinde Antiochenensium fuisse Sacerdotium.* Quin & *Diocletianum* (imo & sequenti Olympiade quoque Maximianum) *factum ibi Alytarcham, sese imperio abdicasse.* & cætera quæ ibi æque fabulose narrantur: ac de quibus meritò dicas,

Pergula pictoris, veri nihil, omnia ficta.

Nescire, certe, aut dissimulare videtur Doctiss. Prideaux Certamina Olympica & Athenis, & Alexandria, & Smyrnæ, & Megaris fuisse celebrata: ac de Ludis Olympicis Antiochenensibus nullam fieri alicubi mentionem, nisi apud hunc ineditum adhuc Joan. Antiochenum: præter quem nemo quoque scivisse videtur, imperante Commodo ista Certamina ac Ludos, cunctaque illa quæ ad ipsa pertinebant, a Pisæis ad Antiochenes, sive Antiochiam, fuisse translata. At concessio Antiochiæ Ludos publicos ac Certamina unquam fuisse celebrata, unde docebit illa a Pisis illuc fuisse translata; imo & *Alytarchiam*, quam pro summo regimine circa Certamina Olympica, atque inde apud Antiochenes nobis venditare conatur? aut quomodo nobis ostendet *Hellanodicarum* præsidem *Alytarcham* nomine ac munere fuisse? Dicat forsan, quisquis hujus sententiæ patronus fuerit, apud Lucianum, in Hermotimo) *Alytarcham* ante *Hellanodicas* nominari. Sed non ibi nominatur ut primus *Hellanodica*; verum exerte ab *Hellanodiciis*, qui & suum præsidem habebant (seniorem scilicet, uti supra ostensum est) distinguitur. Nec vestimen-

THIS PAGE IS LOCKED TO FREE MEMBERS

Purchase full membership to immediately unlock this page

HISTORY

Tens of thousands of important historical sources, many previously unobtainable, are now available for the first time with a Forgotten Books Full Membership.

Unlimited Access
\$8.99/month

Continue

*Fair usage policy applies

Ex hoc ergo (tum & ex Cujacii lib. II. c. 13.) Petrus Faber quidem pene consensum præbet isti originationi, ac muneri huic attributo: Attamen vocabulum istud deducere mavult ἀπό τῶ ἀλίου *letari*; quod illud sit ἐπαίρεσθαι *exultare, gestire*, ac *dissolvi præ gaudio*, &c. vel etiam ἀπό τῶ ἀλῆς, sive a *Sordibus* quæ strigili abraduntur ab unctorum *Athletarum* corporibus, in *Gymnasiis*. Quod si verum esset, immane quantum distarent hi ab illis *Alytarchis*, quos doctissimus commentator ad marmora Oxoniensia Antiochiæ, uti Pisis (sive apud Eleos) obtinuisse sibi persuaderi sinit.

Phavorini, ac Cujacii, ex Etymologico, opinionem amplectitur (ad Inscriptionem statim adducendam) eruditissimus T. Reinesius. Cui certe astipulandum puto. Quamvis minime credam, cum ipso, per istum *Moderatorem*, seu *Designatorem* (sicut ibi non male Crusenius vertit) intelligi a Plutarcho ἀλυτάρχῳ. Historiola illa ad quam Reinesius respicit, habetur in Vita Pompeii, ac sane digna est ut hic integra afferatur; quod satis jucunda sit. Illa autem ita habet:

Ὁ ὃ μέγιστον δυνάμει παρ' αὐτῶ, Δημήτριον ἦν, ἀπελάττει, ὅσα ἀφρων εἰς τ' ἄλλα νεανίας, ἀγαν ὃ τύχη χρώμενος. οὗτοι δ' ἔχουσι ποικίλ' τε λέγεται Κάτων ὁ φιλόσοφος, ἔτι μὲν ὢν νέος, ἤδη ὃ μεγάλην ἔχων δόξαν καὶ μέγα φρονῶν, ἀνέβαινε εἰς Ἀντιοχείαν, ὅσα ὄντι αὐτῷ Πομπηίῳ, βελόμην ἰσορήσαι τὸ πόλιον. αὐτὸς μὲν δ' ὡς, ὡς αἰεὶ, πεζὸς ἐβάδιζεν, εἰ ὃ φίλοι σωωδῶν ἵπποισι χρώμενοι καπδὸν ὃ περὶ τὴν πόλιν ὄχλον ἀνδρῶν ἐν ἐσθῆσι λυκαῖς, καὶ οὗτοι τὸ ὄδον ἔνθεν μὲν ἐφῆβος, ἔνθεν ὃ τὸς παῖδας δεκεκερμένους, ἐδυσχέρανε, εἰόμενοι εἰς πρὸν πᾶσα καὶ θεραπεία εἰσὶ μηδὲν δεομένοι, ταῦτα γενέσθαι τὸς μείτοι φίλους ἐκέλευσε καταβῆναι, καὶ πορεύεσθαι μετ' αὐτῷ γενόμενος ὃ πλησίον ὃ πάντα διακεσμένων ἐκείνα καὶ καθιστὰς, ἔχων σέφανον καὶ ράβδον, ἀπῆντησε, πυνθανόμενος παρ' αὐτῶν πῶς Δημήτριον ἀπολελοίπασι, καὶ πότε ἀφίξεται. τὸς μὲν δ' ἐν φίλοις τῶ Κάτωνος γέλωτος ἔλαβεν ὃ δὲ Κάτων εἰπὼν, ὃ τὸ ἀθλίας πόλεως, παρήλθεν εὐδὲν ἕτερον ἀποκερναόμενος.

Plurimum apud eum [Pompejum] libertus poterat Demetrius, non insipiens cætera juvenis, sed insolenter fortuna utens. de quo hoc refertur: Cato philosophus, juvenis tum quidem, sed magnæ jam opinionis & animi, Antiochiam absente Pompejo ad visendam perrexit urbem. Iter perpetuo faciebat more suo pedibus: amici, qui comitabantur eum, vectabantur equis. Hic contemplatus pro porta virorum turbam in vestibus candidis, atque ex uno latere viæ ADULTOS, ex altero PUEROS discretos, stomachatus est, ratus honoris sui & officii causâ hæc, quæ non morabatur, facta: amicos tamen ad pedes digredi & secum jussit incedere. Quum prope venissent, occurrit eis CVM CORONA ET VIRGA Designator, qui omnia illa componebat, quærens de ipsis ubi Demetrium reliquissent, & quando esset adfuturus. Ibi Catonis amicis in risum effusis, Cato ait, O miseram civitatem! neque alio dato responso præterit.

Hic sane Designator, aut pædotriba tantum fuit, aut ad summum Gymnasiarcha. Ac siquidem fuisset ἀλυτάρχης; non talis, certe, qualem nobis Joannes Antiochenus ille depingit, seu potius confingit.

Inscriptio autem illa, cujus modò mentionem feci, est hæc sequens, cum apud Reinesium, tum inter Oxoniensia marmora, numero XLVI, reperiunda.

.

 ΣΙΑΝΩ . ΥΜΝΩΔ.
 ΑΔΡΙΑΝΟΥ . ΚΑΙ . ΥΜΝ.

ΕΚ ΠΡΟΓΟΝΟΝ *lege* ΩΝ

ΥΙΟΣ . Γ . ΚΛ

Π Ο Μ Π Η Ι Ο Υ

Β Ο Υ Λ Ε Υ Τ Ο Υ

Π Ρ Υ Τ Α Ν Ε Ω Σ

Ε Γ Γ Ο Ν Ο Υ

Γ . ΚΛ . ΟΥΑΛΕΡΙΟΥ

ΛΙΚΙΝΝΙΑΝΟΥ

Ι Ε Ρ Ε Ω Σ

Α Σ Κ Λ Η Π Ι Ο Υ

ΚΑΙ ΑΛΥΤΑΡΧΟΥ

ΠΕΙΣΑΙΩΝ

ΤΟΙΣ ΓΝΗΣΙΟΙΣ

ΣΥΝΥΜΝΩΔΟΙΣ

ΘΕΟΥ ΑΔΡΙΑΝΟΥ

ΤΟΝ ΒΩΜΟΝ

: . . ΡΩΝ

. . . ΑΤΩ

.

THIS PAGE IS LOCKED TO FREE MEMBERS

Purchase full membership to immediately unlock this page

Know Your Bible

Forgotten Books'
Full Membership
provides unlimited
access to more than
28,000 volumes of
Christian literature for
\$8.99/month

**HOLY
BIBLE**

Continue

*Fair use policy applies

Amphictyones vocarentur; quod ipsorum quoque hoc munus esset) appellabantur Ἀγωνοθέται, cæterisque istis nominibus quæ jam supra, cum de illis loqui inciperem, attuli.

Neque simpliciter semper Ἀγωνοθέται vocabantur, verum aut hujus istiusve, horum istorum vel Certaminum, vel Deorum, in quorum honorem ista Certamina, vel Ἀγῶνες, celebrabantur. Sic enim apud Smyrneneses (ut in Oxoniensi marmore pag. 94. videmus) *Claudius Bassus Agonothetes Dearum Nemeseon* appellatur: quum istarum Dearum (quæ apud Smyrneneses hos maximo in honore erant) Certamina Sacra celebrarentur.

Sic quoque de Cæsaribus in Deorum aut Heroum numerum relatis, (nisi id in Neocoriis celebrandis fieret) id videmus apud Sponium Tom. 2. pag. 411. Itinerarii, in marmore, prout, (pro parte saltem) ab ipso optime emendatur:

ΚΗΡΥΚΕΥΣΑΝΤΑ . . . ΚΑΙ

ΓΥΜΝΑΣΙΑΡΧΗΣΑΝΤΑ . ΔΙΣ

ΑΓΩΝΟΘΕΤΗΣΑΝΤΑ . ΤΩΝ

ΜΕΓΑΛΩΝ . ΚΑΙΣΑΡΩΝ . ΣΕΒΑΣ

ΤΩΝ . ΚΑΙ . ΣΤΡΑΤΗΓΗΣΑΝΤΑ

ΕΠΙ . ΤΟΥΣ . ὈΠΛΕΙΤΑΣ . ΔΙΣ

. ΦΙΛΟΠΑΤΡΙΝ

Ubi illud ΔΙΣ, in secunda linea, ad ΓΥΜΝΑΣΙΑΡΧΗΣΑΝΤΑ *Palæstrarum* referendum est: sicut contra istud ΑΓΩΝΟΘΕΤ. ΤΩΝ ΜΕΓ. ΚΑΙΣ ΣΕΒ. ad *Certamina* in honorem Augustorum, vivorum tamen potius, quam jam mortuorum (cum nempe ipsorum *Neocoriæ* celebrarentur) respiciat. Quandoquidem alias *Agonotheta communium*, quandoque hujus illiusve regionis *Ludorum* essent; uti ex marmore, sequenti jam pagina, adducendo liquet: ubi in illis, ΤΟ ΚΟΙΝΟΝ ΤΩΝ ΓΑΛΑΤΩΝ subintelligendum est; ἈΓΩΝΟΣ. Qui ἀγῶν ibi quoque distinguitur a *Sacris certaminibus* τῶν μεγάλων Ἀσκληπιῶν, Ἰσθμίων, Πυθίων, &c.

Ex qua posteriori inscriptione simul videmus, unum eundemque hominem, non tantum diversis temporibus, unico ejusmodi certamini præfuisse, verum &, proculdubio diversis temporibus, diversis sic Certaminibus præsedisse.

At minime prætereunda illa inscriptio, quæ, quamvis dimidiâ fere parte mutilata, nobis indicare videtur, ipsum Cæsarem Titum Vespasianum ita etiam tertium isto *Agonothetæ* munere perfunctum fuisse. Exstat autem illa inter Gruterianas pag. 173. n°. 8. hoc modo:

Τ	Ι	Τ	Ο	Σ	Κ	Α	Ι	Σ	Α
.....
.....
.....
.....
.....
.....
.....
.....
.....
.....

Hic initio lineæ quintæ supplendum esse *Ἀγωνοθέτης* cum inde liquet quod *Agonothetæ* & *Gymnasiarchæ* munera pluries in uno eodemque homine concurrant; tum quod & de aliis Cæsaribus constet, illos cum *Agonothetæ* munere, *Agonistarchæ* saltem, Certaminibus ac Ludis præsedisse.

Hinc enim Suetonius de Domitiano: *In stadio vero cursu etiam virginum certamini præsedit crepidatus purpureaque amictus toga Græcanicâ, capite gestans coronam auream cum effigie Jovis ac Junonis, Minervæque: assidentibus Diali*

THIS PAGE IS LOCKED TO FREE MEMBERS

Purchase full membership to immediately unlock this page

HISTORY

Tens of thousands of important historical sources, many previously unobtainable, are now available for the first time with a Forgotten Books Full Membership.

Unlimited Access
\$8.99/month

Continue

*Fair usage policy applies

DISSERTATIO SEPTIMA

ΑΓΑΘΗ . ΤΥΧΗ

Α . ΒΟΛΛΑ . ΚΑΙ . Ο . ΔΑΜΟΣ
 ΕΤΕΙΜΑΣΣΑΝ . . . ΑΥΡ
 ΑΡΤΕΜΙΔΩΡΟΝ . Β . ΤΟΥ
 ΤΩ . ΥΜΕΝΑΙΩ . ΒΟΛΛΕΥ
 ΤΑΝ . ΑΓΩΝΟΘΕΤΗΣΑΝΤΑ
 ΚΑΙ . ΠΑΝΗΓΥΡΙΑΡΧΗΣΑΝΤΑ
 ΕΝΔΟΞΩΣ . ΚΑΙ . ΦΙΛ
 ΟΤΕΙΜΩΣ

Secunda vero non magis prætereunda, apud Sponium Tom. 2. pag. 414. ipsius Itinerarii:

ΚΑΤΑ ΤΟ ΕΠΕΡΟΤΗΜΑ . ΤΗΣ . ΕΞ
 ΑΡΕΟΠΑΓΟΥ . ΒΟΥΛΗΣ . ΚΑΙ . ΤΗΣ
 ΒΟΥΛΗΣ
 ΤΟΥ . ΔΗΜΟΥ . ΤΩΝ . ΑΘΗΝΑΙΩΝ
 ΤΟΝ . ΑΡΞΑΝΤΑ . ΤΗΝ . ΤΟΥ
 ΒΑΣΙΛΕΩΣ . ΕΝ . ΘΕΣΜΟΘΕΤΑΙΣ
 ΑΡΧΗΝ . ΚΑΙ . ΑΡΞΑΝΤΑ . ΤΗΝ
 ΕΠΩΝΥΜΟΝ . ΑΡΧΗΝ ΚΑΙ . ΠΑ
 ΝΗΓΥΡΙΑΡΧΗΣΑΝΤΑ . ΚΑΙ . ΑΓΩ
 ΝΟΘΕΤΗΣΑΝΤΑ . ΤΩΝ . ΜΕΓΑ
 ΛΩΝ . ΠΑΝΑΘΗΝΑΙΩΝ . ΟΙΚΟ
 ΘΕΝ . ΙΕΡΕΑ . ΠΑΝΑΓΗ . Π . ΕΡΕΝ
 ΔΕΞΙΠΠΟΝ . ΠΤΟΛΟΜΑΙΟΥ . ΕΡ
 ΜΕΙΟΝ . ΤΟΝ . ΡΗΤΟΡΑ . ΚΑΙ
 ΣΥΝΓΡΑΦΕΑ . ΑΡΕΤΗΣ . ΕΝΕΚΑ
 ΟΙ . ΠΑΙΔΕΣ

Qui *παῖδες*, per quos hoc monumentum fuit dedicatum, adhuc infra locum reperient.

C A P U T II.

Pergitur ad Panegyriarchas; & ista occasione paucis agitur de Agonistarcha Commodiano, uti & Agonarchis; atque in quibus illi differrent ab Agonothetis. Adrianum Cæsarem Athenis non Agonothetam sed Agonarcham, seu Panegyriarcham, fuisse; sicut antiquis temporibus Achilles inter Græcos, Æneas inter Trojanos fuerant. Ridicula quædam de Nerone. De Panegyriarcha in nummis (non panegyrista aut panegyri) expresso. Hinc, data occasione, de Thesmothetis eorumque munere: post quos, de Agonothetis (seu potius ἀγωνοθέται) fæminis, puellarumque ac fæminarum, cum in Olympiis, tum apud Laconas, & alibi, certaminibus super pulchritudine, cursu, pancratio, &c. De nominibus Agonotheta, Sophista, &c. quæ in nummis exprimuntur. Hinc denique de Pæanibus, Pæanistis, ὑμνωδοῖς, sive Hymnologis, &c.

QUod autem in ambabus hisce inscriptionibus plane eodem modo occurrit, quatenus per voculam *καί* ista duo munera ab invicem distinguuntur, est illud *ΠΑΝΗΓΥΡΙΑΡΧΗΣΑΝΤΑ ΚΑΙ ΑΓΩΝΟΘΕΤΗΣΑΝΤΑ*. Nam quod in illa *Mtilenorum*, *Agonothetes* ante *Gymnasiarcham* ponatur, id nihil hic pro dignitate majori *Agonothetæ* facit: ac solummodo indicare videtur, istum *Aurelium Artemidorum* non tantum *Agonothetam*, verum & *Panegyriarcham* fuisse: qui & alio nomine, ut puto, *Agonistarcha* vocabatur; qualis

in.

in hac sequenti inscriptione, (quam a Mercuriali Gruterus, Mercurialis vero a Ligorio habet) exhibetur:

APOLLINI INVICTO
SACRVM
M. AVRELIVS. M. AVG
LIB. APOLLONIVS
AGONISTARCHA. COM
MODIANVS

Unde bene, meo iudicio, Mercurialis ait: *Agonistarcham vero eum fuisse puto, qui certaminum publicorum præfectus est: minus bene vero, quæ de Palæstræ cura ipsi commissa addit. Illud namque COMMODIANVS additum, crediderim eò respicere, quod vice Commodi Ludis ac Certaminibus præfederit.*

Tales autem substitutos aliquando fuisse (sicut id de Tiberio Drusum substituente Tacitus notat) clare videmus in C. Augusto; de quo Suetonius, cap. 45. ejus vitæ: *Speſtaculo plurimas horas, aliquando totos dies aberat: petita venia, commendatisque qui suam vicem præsedendo fungerentur. Verum quoties adesset, &c.* Neque ipse Commodus semper adfuisse Certaminibus videtur; quod Dio narret, (ubi lib. LXXII. de Cleandri morte loquitur) multitudinem puerorum, cum Circenses fierent, in Circum irruisse, dum ipse Commodus versaretur in suburbio Quintilii, atque adeo nec Circensibus præsideret, neque ipse quidem præsens adesset. An autem isto eodem tempore hîc idem Apollonius ipsius *VICE Agonistarcha* fuerit, fateor, non liquet. interim videmus exinde quoque non obscure, *Agonistarchas* seu mavis *Panegyriarchas, vice Cæsaris Ludis præsedisse; hincque Apol-*

THIS PAGE IS LOCKED TO FREE MEMBERS

Purchase full membership to immediately unlock this page

Know Your Bible

Forgotten Books'
Full Membership
provides unlimited
access to more than
28,000 volumes of
Christian literature for
\$8.99/month

**HOLY
BIBLE**

Continue

*Fair use policy applies

nes, *Agonotheta* magis ad Musicos spectet. Hinc enim Hesychius: Ἀγωνοθέτης. ἀρχῆς ὄνομα Ἀθῆνῃσι, ὡς ἦ Νίκανδρος, ἀθλοθέτης ὁ τὰ μόνον γυμνικὰ, ἀγωνοθέτης ἦ ὁ τὰ μουσικὰ ἀκροαματὰ διατιθέμενος. An autem *Munerarius* (qua voce primus Augustus usus est, magis *Agonothetam*, quam *Agonistarcham* designet (quamvis Glossæ veteres, hincque & J. Lipsius, id *Agonotheta*, sive ἀγωνοθέτης, reddant) ac per *munerum editores* etiam *Agonothetæ* proprie dicti designentur, id eruditorum iudicio submitto. Quamvis minime negare velim hæc munera aliter apud Romanos, quam apud Græcos constituta fuisse, hincque & eadem nomina non semper, uno eodemque sensu venisse, (sed & quandoque confusa fuisse) sicut exemplo *Gymnasi* Græcorum, ac *Xysti* Latinorum, adhuc infra ostendere conabor.

Non magis, igitur, ibi in Dionysiis Adrianus Cæsar fuit *Agonotheta*, quam in certamine, occasione dedicationis Templi Panhelenii per ipsum instituto: de quo idem Dio, sic statim post illa jam allata verba: τὸν τε σηκὸν τ' ἑαυτῶ, τὸ Πανελλήνιον ὀνομασμένον οἰκοδομήσασθαι τοῖς Ἑλλησιν ἐπέτρεψε, καὶ ἀγῶνα ἐπ' αὐτῷ κατεστήσατο. *Templum suum, quod Panhellenium* [velut Græcis omnibus commune] *vocant, ut edificarent permisit: propter quod & instituit certamina.* quibus tamen an ipse præfederit incertum est.

An vero ἀγωνάρχαι, de quibus, apud Sophoclem, Ajax, jam moriturus, loquitur, ἀγωνοθέται simpliciter, an contrὰ πανηγυρεάρχαι intelligendi sint, dubitari merito queat, quod is ita loquatur:

καὶ τίμα' τ' ἄχνη μητ' Ἀγωνάρχαι τίτες

θήσασ' Ἀχαιοῖς. *Neque ulli Agonarchæ arma*

mea certaminis præmium ponent Achivis.

Hic nempe plures numero simul videntur indicari. Unde & apud Ovidium, super armis Achillis (ad quæ hinc clare respicere videtur Ajax, est illud, *Consedere duces.* etiamsi *Duces* Græ-

Græcorum (si in fabulis veritatem nos invenire posse putamus) hic, invidiæ amoliendæ causa, judices esse noluerint; sed iudicium istud ad captivos, ex urbe jam devicta, Trojanos transtulerint. Sic namque Nestor, apud Quint. Smyrnæum Calabrum, suadet; ac post rationes istius consilii addit:

Τῶνεκα Τρῶσιν ἐφῶμυ εὐφροσι τ' δε δικάσαι
'Αντιθέω τ' Αἰανί, Φίλοπτολέμω τ' Ὀδυσῆι.

*Idcirco prudentibus Trojanis negotium permittamus
disceptandi hæc litem
Inter Dīs comparandum Ajacem, & belli amantem
Ulyßem.*

Atque hinc. . . . Τί δ' ἕνα θυμὸν ἐνὶ σέρνοισιν ἔχοντες
'Αμφαδὸν ἠνήναντο δικάσασθαι ἐρατείνω.
Τῶν δ' αἶψ' ἀναινομένων Τρῶων ἐρμύδες ἦες
'Εζοντ' ἐν μεσοῖσι, δορυκτεπίπερ ἔοντες,
'Οφρα θέμις, κῆ' νεῖκε' Ἀρήϊον, ἰθύνασιν.

. . . . *hi Græci igitur unam sententiam in animis
habentes*

*Publice hujus controversiæ dijudicationem detrectabant
Quibus recusantibus, præclari Troum nati
Quamvis bello capti, in medio confederunt,
Ut jus in (hac) controversia militari recte admini-
strarent.*

Verum, ut hæc adhuc rudiori, perantiquo saltem, ævo accidisse narrantur, quo circa ludos ac Certamina ea nondum constituta videntur, quæ posteris temporibus; hinc argumenta minus defumi possunt: tum quod hîc nulli ludi, sed lis ac contestatio obtinuerint: quum aliàs ad Certamina, quæ Lu-

dorum nomine recte veniebant pro *Panegyriarchis*, adeoque
& pro *supremis Athlothetis*, ipsi Heroës ac principes,
(sicut inter Græcos Achilles, inter Trojanos Æneas) præsi-
derent. Hinc namque Homerus, in Patrocli funere,

. : 'Αὐτὰρ Ἀχιλλεύς

Αὐτὰ λαὸν ἔρυκε, καὶ ἴζανεν ἔυρυν' ἀγῶνα
 Νηῶν δ' ἔκφερ' αἴεθλα, λέβητάς τε, τρίποδάς τε,
 Ἴππους δ', ἡμιόνας τε, βοῶν τ' ἴφθιμα κάρηνα
 Ἦδε γυναῖκας εὐζώνης, παλιὸν τε σίδηρον
 Ἴππέδων μὲν πρῶτα ποδώκεσιν ἀγῶνα αἴεθλα
 Θῆκε, γυναῖκα ἀγέδω ἀμύμονα ἔξγ' εἰδυῖαν,
 Καὶ τρίποδ' ὠτώετα δύο καὶ εἰκοσίμητρον
 Τῷ πρῶτῳ ἀτὰρ αὐτῷ δευτέρῳ ἵππον ἔθηκεν
 Ἐξέτε' ἀδμήτῳ, βρέφῳ ἡμίονον κυέουσαν
 Ἀυτὰρ τῷ τρίτῳ ἀπυρον κατέθηκε λέβητα,
 Καλὸν, πέντε μέτρα κεχάνδοτα, λευκὸν ἐτ' αὐτῷ
 Τῷ δ' ἑτάρτῳ θῆκε δύο χεύσοιο τάλαντα
 Πέμπτῳ δ' ἀμφίπετον Φιάλλῳ ἀπύρωτον ἔθηκε.

. At Achilles

Ibi populum detinuit, & sedere fecit ad latum certami-
 nis locum:

E navibus autem proferebat præmia lebetesque tripodasque,

Equosque, mulosque, boumque fortia capita

Et fœminas benè cinctas, candensque ferrum.

Equitibus quidem primùm velocibus præclara præmia
 Pœsuit, mulierem ut ducerent incuipatam, opera doctam,

Primo: at secundo equam pœsuit

Sexennem indomitam; fœtum mulum utero gestantem:

At tertio igni non admotum deposuit lebetem

Pulchrum, quatuor mensuras capientem, album etiam-

num:

At.

THIS PAGE IS LOCKED TO FREE MEMBERS

Purchase full membership to immediately unlock this page

HISTORY

Tens of thousands of important historical sources, many previously unobtainable, are now available for the first time with a Forgotten Books Full Membership.

Unlimited Access
\$8.99/month

Continue

*Fair usage policy applies

vocem quandam, quam aiebat publice ab omnibus emissam
 audivisse se in Ludis Panathenaicis. Quendam ex civi-
 bus prehensum, & ad *LVDORVM PRÆSIDEM*
 adductum fuisse, quod in veste tincta spectaculo interesset.
 Ceteros autem qui hominem videbant misertos illius, ac
 veniam precatos esse. Cumque Præco publicaret, eum con-
 tra leges fecisse, quod tali cum veste Ludos spectaret, om-
 nes una voce, quasi antea super hoc deliberassent, excla-
 masse, ut venia daretur sic induto: neque enim illum aliam
 vestem habere.

Hic autem vocem Ἀγωνοθέτης bene verti per *Ludorum Præ-*
sidem, inde patet, quod, ut supra ex Polluce ostensum est,
Agonothetæ decem numero Athenis (sicut Olympiis decem
Hellanodicæ) præsiderent: ut alias præterea rationes omittam.

Interim ex his verbis Luciani simul docemur, Spectatores
 candidis vestibus amictos ad spectanda Certamina talia de-
 buisse accedere: ut nimirum sic ipsis vestimentis publicam
 lætitiā testarentur.

Hæc itaque, aliaque plura ad *Panegyriarchas* pertine-
 bant; qui cum *Agonothetæ* tantum illa videantur curasse,
 quæ ad ipsa certamina, adeoque ad Athletas illorumque ar-
 tem & agonismata spectabant; sicut & pœnis illos in ipso
 certamine peccantibus per *μαστιγοφόρος* afficiebant, ac contrā
 bene meritis præmia adjudicabant; *hi Panegyriarchæ* his
 Ludis ut summi præsides moderabantur: Sicut id jam vidi-
 mus in *Archonte ἐπώνυμῳ* Atheniensium; atque uti quoque
 idem videmus in *Rege Atheniensium*: de quo jam supra ex
 Polluce hæc adduxi, ὁ δὲ βασιλεὺς τῶν μυστηρίων προέσκηκε μὲν
 τῶν Ὀπμιλητῶν, καὶ Λυκαίων, καὶ ἀγῶνων τῶν Ὀπμι Λαμπάδι. ac de *Po-*
lemarcho, ἀγῶνιστῆς ἢ τῶν Ὀπμιτάφιον ἀγῶνα, &c. dum interim
Agonothetæ victoriarum &c. iudices federent: quamvis
 utrumque munus tam *Panegyriarchæ*, quam *Agonotheta-*
rum ad Delphos in Pythiis *Amphictyones*, ad Olympiam

DE AGONOTHETIS PANEGYRIARCHIS, &c. 543
in Olympicis *Hellenodica*, videantur impleſſe: niſi utrobi-
que ipſorum præſes pro *Panegyriarcha* ſederit: quod mihi
admodum veriſimile eſt.

Ad huiuſmodi autem *Panegyres* ſpeſtat illud decretum,
quod a Demoſthene, pro Corona, hoc modo recitatur: Ἐπὶ
ἹερομνάμονⓄ Βοσπορίῳ; ΔαμάγητⓄ ἐν τῇ αἰλία [ſic enim hęc
legi debet pro ἐπιλία] ἔλεξεν, ἐκ τῶν βωλῶν λαβὼν ῥήτραν
ἐπειδὴ ὁ δᾶμⓄ ὁ Ἀθηναίων ἐν τε τοῖς προγενομένοις καιροῖς ἀνοέων
Διατελεῖ Βυζαντίοις, καὶ τοῖς συμμάχοις, καὶ τοῖς συγγενέσι Περιν-
θίοις, καὶ πολλὰς καὶ μεγάλας χρείας παρέσχηται ἐν τε τῷ παρεστηκότι
καιρῷ, Φιλίππου ἔ ΜακεδόνⓄ Ἰππικρατόσαντος Ἰπὶ τὰν χώραν,
καὶ τὰν πόλιν, Ἰπὶ ἀναστάσει Βυζαντίων καὶ Περινθίων, καὶ τὰν χώραν
δαίοντος, καὶ δένδροκοπέοντος, βοηθήσας πλοίοισιν ἑκατὸν καὶ ἑίκοσι, καὶ
σίτω, καὶ βέλεσι, καὶ ὀπλίταις ἐξείλετο ἅμει ἐκ τῶν μεγάλων κινδύνων,
καὶ ἀποκατέσασε τὰν πατρίον πολιτείαν, καὶ τὴν νόμω, καὶ τὴν τάφω,
δεδόχθω τῷ δᾶμῳ τῶν Βυζαντίων καὶ Περινθίων Ἀθηναίοις δόμῳ Ἰπι-
ραμείαν, πολιτείαν, ἕκτασιν γὰρ [hęc alibi a me explicantur] καὶ
οικείαν προεδρίαν ἐν τοῖς ἀγῶσι ποθ' ὅλον ποτὶ τὰν βωλῶν, καὶ τὸν
δᾶμον, πρὸς τοῖς πρῶτοις ταῖς ἱεραῖς, καὶ τοῖς κατοίκεν ἐθέλῃσι τὰν πό-
λιν, ἀλειτρυγήτοις ἡμῶν πάσαν πρὸς τὰν λειτρυγίαν, σῶσαι ἣ ἐικό-
νας τρεῖς ἐκκαίδεκαπήχεις ἐν τῷ Βοσπορίῳ [i. Βορίῳ] σεφανε-
μῶν τῷ δᾶμον τῷ Ἀθηναίων, ὑπὸ τῷ δᾶμῳ τῷ Βυζαντίων καὶ Περιν-
θίων ἀποσῆλαι ἣ καὶ δωρεὰς ἐς τὰς ἐν τε Ἰλλάδι πανηγύριαις,
Ἰωθμια, καὶ Νέμεα, καὶ Ὀλύμπια, καὶ Πύθια, καὶ ἀνακαρῦσαι τῷ
σεφάνῳ, ὃ συνεφάνωται ὁ δᾶμⓄ ὁ Ἀθηναίων ὑφ' ἡμῶν, ὅπως
Ἰπιστέωνται οἱ ἔλληες πάντες, Ἀθηναίων ἀρετῶν, καὶ τὰν Βυζαντίων,
καὶ Περινθίων ἀχαρῆσαν. Hieromnemone (exiſtente) Boſpo-
richo, Damagetus IN CONCILIO verba fecit, (pote-
ſtate dicendi ſibi facta a ſenatu:) quod populus Athenien-
ſis cūm ſuperioribus temporibus perpetuam erga Byzantios,
ca ſocios cognatoſque Perinthios benevolentiam habuit,
tum hoc tempore cūm Philippus Macedo bellum huic agro
ca huic urbi calamitoſum inferret, eo conſilio atque animo,

ut Byzantios & Perinthios funditus deleret & everteret: cumque omnia partim incendio flammisque vastaret, partim caesis arboribus ferro popularetur, magno nobis usui utilitatisque fuit: auxilioque lato centum & viginti navibus, re frumentaria, armis, viris, magnis periculis nos liberavit, & antiquum nobis reipublicæ statum, leges, sepulcra majorum restituit: Populo Byzantio & Perinthio placere, jus matrimonii nobiscum contrahendi, & civitatis ac reipublicæ nostræ communionem, agrorum & fundorum emendorum ac possidendorum potestatem Atheniensibus concedi: in ludis ac certaminibus principem locum ac proprium, in Prytaneo, in curiâ, apud populum, apud eos qui sacris præpositi sunt tribui: tum si qui volent in urbe nostra domicilium suarum fortunarum collocare, omnium rerum immunitatem dari: statuas autem tres sexdecim cubitorum in Bosporo poni, quæ significant populum Atheniensem a populo Byzantio & Perinthio corona donari: mitti autem munera ac præmia ad celeberrimos totius Græciæ conventus, Isthmica, Nemea, Olympia, Pythia: ibique prædicationem coronæ (qua corona populus Atheniensis a nobis donatus sit) fieri, ut Atheniensium virtus, & Byzantium, Perinthiorumque gratus animus, Græcis omnibus perspectus sit & cognitus.

Ut hujusmodi πανηγύρεων præfecti ac moderatores nobis repræsentantur ab Homero & Virgilio, in Achille atque Æneâ: ita id ferioribus ævis locum habuisse videmus (ne plura exempla adducam) in Augusto, atque in Hadriano, Cæsaribus: cum longe aliter Nero, cujus dicta ac facta quam plurima non sani esse hominis non sanus juret Orestes loco Panegyriarchæ, vel Agonarchæ, ipse & Histrio, & Citharædus, & Aurigator, & nescio quid non aliud fuerit: quin & perhibuerit se τ̄ μασιγοφόρων flagella pertimiscere, Sicut id ex Apollonii apud Philostratum (lib. V. cap. 2.) his verbis liquet:

THIS PAGE IS LOCKED TO FREE MEMBERS

Purchase full membership to immediately unlock this page

Know Your Bible

Forgotten Books'
Full Membership
provides unlimited
access to more than
28,000 volumes of
Christian literature for
\$8.99/month

**HOLY
BIBLE**

Continue

*Fair use policy applies

Hypocrita, non animadversum id inter exultationes, succlamationesque populi. Hanc autem *μασίγωσιν* etiam ad *Tragedos* pertinuisse ostendunt hæc *Luciani* verba, in *Reviscentibus*: Ἐπεὶ καὶ οἱ ἀθλοθέται *μασιγῶν* εἰώθασιν, ἢν τις ὑποκριτῆς Ἀθηνᾶν ἢ Ποσειδῶνα ἢ τὸ Δία ὑπεδουκῶς, μὴ καλῶς ὑποκρίνασθαι, μηδὲ κατ' ἀξίαν τῶν θεῶν. *Quandoquidem Athlotheatae flagris cedere consueverunt eum histrionem, qui Minervæ, aut Neptuni, aut Jovis personam representans, actione non decorâ, nec Dis digna, utatur.* Quod jam supra notavi per *μασιγοφῆρας*, sive ἀλύτας, quorum caput erat ἀλυτάρχης, factum fuisse.

At revertamur ad *Panegyriarchas*; quos non tantummodo in marmoribus, verum & in scriptoribus, tum & in nummis antiquis reperimus. Hinc namque *Isocrates*, initio *Panegyrici*, ita: Πολλάκις ἐθαύμασται τὰς πανηγύρεις συναγαγόντων, καὶ τὰς γυμνικὰς ἀγῶνας κατασησάντων. quamvis illa & de primis πανηγύρεων auctoribus capi queant. Sed clarius *Plutarchus*, *Symposiac. V.* Ὅθεν ὅσα ἔρθῶς οἱ πλεῖστοι νεανιδόνται κατασπαράζοντες οἴκους τριακοντακλίνας ἔμειζες. ἀμίκτων γὰρ αὕτη ἔσφιλων δείπνων ἢ ὄψασαδῆ, ἔ [NB] πανηγυρχῆ μαῖλλον ἢ συμποσιάρχῃ δεομένων. *Proinde non recte divites luxuriant, domos ædificantes triginta lectorum atque amplius capaces. is enim apparatus est conviviorum ab amicitia mutuo usui alienorum, & solennis pompæ [panegyris potius ego hîc retinerem] præsidem potius, quam convivii rectorem requiruntium.*

Quod autem ad nummos attinet, & *P. Harduinus*, & *Vaillantius*, ambo, afferunt hos sequentes; quorum prior, sub *Gordiano* cusus, habet ΠΑΥ. ΒΑΚΧΙΟΥ ΠΑΝΗ. ΑΠΑΜΕΩΝ: alter verò sub. *Trai. Decio*, ΕΠ. ΑΥ. ΣΤΡΑΤΟΝΙΚΙΑΝΟΥ ΠΑΝΗΓ. ΑΠΑΜΕΩΝ; vel ut *Vaillantius* ΠΑΝΗΓΥΡ. ΑΠΑΜΕΩΝ. quod *Occo* corrupte ΠΑΝΗΓΗΡ expresserat. Obscurius licet, idem exprimere videntur hi nummi ab *Ægæen-*

Ægæensibus sub Macrino & Diadumeniano μακρινόπολεως appellatione auctis, in honorem utriusque, Patris sc. ac filii, percussis. Μ. ΕΥΓ. Π. Θ. ΜΑΚΡΕΙΝΟΥΤΙ. ΑΙΓΕΑΙΩΝ ΔΞC eo tempore nempe quo utriusque Νεωκῆροι facti fuerunt, Ludosque & Certamina sub *Marco Eugene* horum *Panegyriarcha* instituerunt. Vaillantius interim, cum in hisce Macrini ac Diadumeniani, tum in illis *Aremensium* legit ΠΑΝΗΓΥΡΙΣΤΗC seu *Panegyrista*. Sic enim ille in *nummis Græce loquentibus*, editionis Amstelæd. anni 1700. pag. 316. *Qui Panegyristæ dignitate ornatus erat, Deorum vel Imperatorum laudes & elogia in publicis Festorum, Ludorum & Certaminum conventibus proferebat, ex Luciano, & Jul. Polluce.*

Quod Pollucem attinet, talia in ipso non reperio. Ac certe Lucianus huic assertioni minime favet. Ita enim is in Herodoto (unde testimonia Vaillantio nostro peti debent) loquitur, de hoc ipso Herodoto: 'Εν μιᾷ συνόδῳ πάνδημον' πῖνα κενὴν ψήφον τῆς Ἑλλάδος λαβὼν, καὶ ἀνακηρυχθεὶς ἔχ' ὑφ' ἐνῶ, μὰ Δία, κήρυκῶ, ἀλλ' ἐν ἀπάσῃ πόλει ὅθεν ἕκαστος ἦν τῷ πανηγυριστῶν. *Quod in uno conventu, ab omni Græcorum populo commune suffragium accepit: nec, certe, ab uno præcone, promulgatus, sed in omnibus urbibus unde quisque spectatorum eo advenerat. Sicut & paulo post: οἱ τε αὖ πανηγυριστῶν, ἔσφυρῶν ὄχλῳ, ἀθλητῶν ἢ μάλλον φιλοθεάμονες, ἐν παρέργῳ οἱ πολλοὶ τῷ Ἡρόδοτον τιθέμενοι, ἀλλὰ ῥητόρων τε, καὶ συγγραφέων, καὶ σοφιστῶν οἱ δοκιμώτατοι.* Quæ certe ita vertenda sunt: *Cum spectatores (sive illi qui eo Festi celebrandi causa convenerant) non essent vilis plebecula, ac qui magis cupiditate spectandi Athletas eo devenerant, quique adeo Herodotum parvipenderent, & obiter eum, & velut in transitu [seu dum nil aliud haberent, quod ipsos ibi delectare posset] audirent: sed contra Rhetorum, historicorum, & Sophistarum celeberrimi.*

Unde sat clare videmus istos *Panegyristas* tantummodo spectatores fuisse: nisi his & ipsos Athletas, qui ad ludos decertandos eo advenerant adnumerare velis; quod ipsis tamen nullam dignitatem auctoritatemve afferebat, unde in nummis ipsorum nomen signaretur, quod contra in Agonothetis, qui Panegyriarchis & dignitate, & auctoritate inferiores erant videmus.

Ita enim apud eosdem *Apamenses*, qui *πανηγυριάρχας* in nummis ostentabant, etiam *ἀγωνοθέτας* quandoque in eis comparuisse, exemplo sit hic sequens Severi nummus, qui hac cum inscriptione ab ipso Vaillantio exhibetur: ΕΠΙ ΑΓΩΝΟΘΕΤΟΥ ΑΡΤΕΜΑ Γ. ΑΠΑΜΕΩΝ ΝΕΩ. *Sub Agonotheta Artema tertium Apamensium Neocororum.* Neque hinc (sicut alibi noto) *ἀγωνοθέτης* aut *πανηγυριάρχης* velut magistratus, cujus nomine annus signaretur, in nummis exhibentur; sed honoris tantum causâ, subintellecto magistratu illo (sive *ἀρχοντος*, sive *στρατηγῶ*, sive cujuscunque demum alterius) ut sic pateat, hos magistratus simul aut *ἀνθυπάτης*, aut *ἀγωνοθέτης*, aut *πανηγυριάρχης*, aut *σοφιστῶ*, aut *θεολόγος*, aut denique alia quamvis dignitate, sive politica, sive Sacra (ut *ἀρχιερέως* &c.) ornatos fuisse. Unum vero eundemque hominem (ut hoc adhuc addam) & *πανηγυριάρχης* & *ἀγωνοθέτης* quandoque fuisse, (quamvis forte ita diversis temporibus, ut non simul idem *πανηγυριάρχης* atque *ἀγωνοθέτης* esset) ostendunt inscriptiones illæ, cum Atheniensium, tum Militensium, jam supra a me allatæ.

At longe minus hinc quadrat istud ΠΑΝΗΓΥΡΙΣ, quod ex modo allatis nummorum inscriptionibus extundit eruditissimus P. Harduinus. Ut enim *ἀγῶνες* aut Ludi illi, qui in *Panegyribus* peragebantur, in nummis quidem crebro exprimuntur; non tamen nude ita, atque in vago (ut ita loquar) vox *πανήγυρις*: sed signabantur illi Ludi, seu Certamina peculiaribus suis appellationibus; sive Pythia; sive Olym-

THIS PAGE IS LOCKED TO FREE MEMBERS

Purchase full membership to immediately unlock this page

HISTORY

Tens of thousands of important historical sources, many previously unobtainable, are now available for the first time with a Forgotten Books Full Membership.

Unlimited Access
\$8.99/month

Continue

*Fair usage policy applies

de Polemone hæc Philostratus habet: προκαθήμενος τῶν Ἀδελφῶν Ὀλυμπίων ἔδωκεν [Smyrναῖ] τῷ ἀνδρὶ καὶ ἐγγόνιοις, &c. unde & alibi, de eodem, προκαθήμενος τῶν Ὀλυμπίων, &c. tum & rursus alio loco, ὑποκρίτης δὲ τραγῳδίας ἀπὸ τῶν καὶ τῶν Ἀσίας Ὀλυμπίων, οἷς ἐπετέθη ὁ Πολέμων, &c. Ex quibus Polemonem non ut simplicem *Agonothetam*, sed ut *Panegyriarcham*, præfuisse Smyrναorum Olympiis patet. Sicut eodem modo Hippodromus, itidem Sophista, bis Pythiis in Thessalia præfedit. Ita enim de ipso dictus modo Philostratus: ὁ Ἰππόδρομος παρέστη δις τῶν Πυθικῶν ἀθλων; sicut & directe præcedit: Μεγάλως ἢ ἐν Θεσσαλίᾳ διοικῶντος τῆς ἀπαξ παρεστῆναι τῶν Πυθίων, ὁ Ἰππόδρομος, &c. quæ certe de *Panegyriarcha* intelligenda videntur, non de simplici *Agonotheta*.

Interim dum rursus, extra oleas vagandi mihi libertatem sumo, aliquid addere volui de *Thesmothetis*; occasione istorum verborum, ΤΟΝ ΑΡΧΑΝΤΑ ΤΗΝ ΤΟΥ ΒΑΣΙΛΕΩΣ ΕΝ ΘΕΣΜΟΘΕΤΑΙΣ ΑΡΧΗΝ. Quod *regis inter Thesmothetas munus* obtinebat atque obibat, præter illud ΤΟΥ ΕΠΩΝΥΜΟΥ, iste P. Heren. *Dexippus*, atque adeo erat (non tamen, ut credo, uno eodemque tempore) *Thesmothetarum* caput ac præses.

Thesmothetæ apud Athenienses erant sex numero, ac quidem ex numero *novem archontum*; uti ex his verbis Harpocrationis nobis notum sit: Ἀρχή τις ἦν Ἀθηναίων ἢ Θεσμοθετῶν. ἐξ τῶν ἀειθεμονῶν ὄντων εἰσὶ ἢ ἑκτῶν καλεσμένων ἐνέα ἀρχόντων καλεσθησὶ ἕτως, ὅτι τῶν νόμων τῆς ἐπιμέλειαν εἶχον. *Magistratus erat apud Athenienses Thesmothetarum, qui sex numero erant, sunt autem illi ex numero novem Archontum; atque appellantur ita, quod illis legum cura incumberet.*

Ipsorum vero munus pro parte saltem, ita describit Æschines contra Ctesipontem: Διαρρήδην προστίθεσθαι τοῖς θεσμοθέταις καθ' ἕκαστον ἐνιαυτὸν διορθῶν ἐν δημοσίᾳ τὰς νόμους, ἀκρίβως ἐξετάσαντας καὶ σκεψαμένους εἰ τις ἀναγέροσθαι νόμον ἐναντιῶν νόμῳ,

νόμῳ, ἢ ἀκυροῦ ἐν τοῖς κυρίοις ἢ εἴπερ εἰσὶ νόμοι πλείους ἐνός ἀναγεγραμμένοι περὶ ἐκάστης πράξεως. καὶ πὶ τρίτον ἀρίσκουσιν, ἀναγεγραφέντας ἐν σανίσι ἐκπιθέσθαι κελύει [ὁ Σόλων ἱ.ε.] πρὸθεν τῶν ἐπανύμων. τὰς δὲ πρῶταις πρῶτον ἐκκλησίαν, ἑπιγράφοντας νομοθέτας. τὴν δὲ ἑπιτάτην τῶν πρῶτων ἀναχειροτονίαν δίδουσι τὰς δῆμον, καὶ τὰς μὲν ἀναρεῖν τῶν νόμων, τὰς δὲ καταλείπειν ὅπως ἀνείη ἢ νόμος, καὶ μὴ πλείους, περὶ ἐκάστης πράξεως. *Quin Thesmothetis hoc negotii diserte datum est, ut quotannis leges in publico recognoscant & corrigant, accurateque videant & considerent sitne lex aliqua alteri legi adversa, sitne aliqua abrogata inter approbatas ac ratas: postremò sitne plures unâ de singulis rebus perscriptæ. Quod si quid hujusmodi repertiant, jubet eas [Legislator] in tabulis descriptas pro decem Heroum statuis proponi; Prytanesque concionem habere nōminibus eorum adscriptis qui leges tulerint: Epistatem vero, (seu Prytanum præsidem) suffragii potestatem populo dare, & leges alias tollere atque abrogare, alias intactas atque integras relinquere; ut lex una sit ad unamquamque rem actionemque pertinens, non plures.*

Plura autem de his νομοθέταις ac πρῶτοις observare licet cum apud hunc Æschinem, tum & Budæum in Pandectas, tam prima quam secunda parte: quæ hîc exscribere nec lubet, nec convenit. Quæ autem de ipsis Pollux habet, jam præmissis illis, quæ simul cum cæteris *Archontibus* (Eponymo, Rege, & Polemarcho) administrabant, hæc sequentia sunt: Ἰδίᾳ δὲ οἱ μὲν θεσμοθέται πρῶτοι ποτε δεῖ δικάζειν τὰ δικάσματα καὶ τὰς εἰσαγγελίας εἰσαγγέλλουσιν εἰς τὴν δῆμον, ἐπὶ ταῖς χειροτονίας καὶ τὰς πρῶτας εἰσαγάσσι, καὶ ταῖς ἀδανύμων γραφάς. καὶ εἰ τις μὴ ἑπιτήδειον νόμον γράψῃ καὶ στρατηγὸς ἀδύνας. γίνονται δὲ πρὸς αὐτοῖς γραφαὶ ξενίας, δωροξενίας, δώρων, συκοφαντίας, ψευδοκλητίας, ψευδενγραφῆς, βελτίσεως, ἀγραφίς, μοιχείας εἰσαγάσσι καὶ δοκιμασίαν τῶν ἀρχαῖς, καὶ τὰς ἀποψηφισμένους, καὶ τὰς ἐκ τῆς βελτίης καταγνώσεις, καὶ δίκας ἐμπορικὰς; καὶ

μεταλλικὰς, ἔϊαν δὲ λῶ κακῶς ἀγροῦν τ' ἐλδ' ἄθρον' κ' τ' ἀρ-
 χαῖς Ἰπικληρῶσι τὰ δικαστήρια, τὰ ἴδια, κ' τὰ δηνύσια· κ' τὰ σίμ-
 βολα, τὰ πρὸς τὰς πόλεις κυρῶσι, κ' δικασαῖς [δίκας τὰς] ἀπὸ
 συμβόλων εἰσάγασσι, κ' τὰς τῶν ψευδομαρτυριῶν ἐξ Ἀρείων πύγῃ.
*Privatum vero (live ut sibi proprium) Thesmoibetæ præscri-
 bunt, quando tribunalia, ac quando delationes, deferri
 debeant ad populum; sicut & electiones, & injuriarum
 actiones inferunt; & eorum quæ contra leges dicta aut pro-
 mulgata fuerunt: ac si quis legem Reipublicæ non conducen-
 tem scripserit: quin & militiæ præfectis pœnas statuunt:
 ac fiunt coram ipsis actiones, an quis civis, an contra pe-
 regrinus sit, atque an quis peregrinitatis accusatus iudices
 pecuniâ corruerit: mulierum acceptionis, calumniarum.
 Quin & ad ipsos pertinent lites falsæ in jus vocationis (ut
 si quis quasi vocatus vadimonium deseruisse videatur:) ut
 & falsæ sive ementitæ inscriptionis (velut si quis revera
 aut non, aut minoris saltem, inscribendus sit:) ut & de
 cæde ambiguâ (sive, an maligne, an contrâ vulnus illa-
 tum sit; idque lethale aut contrâ non lethale sit:) sive ar-
 bitrario, & ex pacto constitutis: actionesque adversus eos,
 qui aliòs publico debitores, tamen ex alio debitorum ex-
 puncti essent: Judicia quoque de adulteris; sicut & censu-
 ræ, & ejectionis e magistratu: de absolvendis, (aut contra
 magistratu abrogandis:) de condemnationibus a senatu fa-
 ctis: judicia itidem ad mercaturam spectantia; & ad me-
 tallorum fodinas; atque an servus male & injuriose de li-
 bero homine locutus sit: de magistratiònis judicia sortitis,
 tam privata quam publica: Sicut denique & iudices arbi-
 tros, sive ex pacto mutuo utriusque adversariæ partis sta-
 tuunt: & tandem tractant falsorum testimoniorum lites ad
 ipsos ex Areo pago delatas.*

Quæ cuncta quidem paulo curatius vertenda essent; ac ju-
 stum commentariolum mererentur: verum ista hujus loci non
 sunt:

THIS PAGE IS LOCKED TO FREE MEMBERS

Purchase full membership to immediately unlock this page

Know Your Bible

Forgotten Books'
Full Membership
provides unlimited
access to more than
28,000 volumes of
Christian literature for
\$8.99/month

**HOLY
BIBLE**

Continue

*Fair use policy applies

παρα, τελευταῖα ἢ θύσον ὅσα πρὸς βύταται τῷ παρθένων εἰσί. Θέσσι
 ἢ ἔτω καθεῖπα σφισιν ἢ κόμη, χιτῶν ὀλίγον ὑπὲρ γόνατ' ἔκα-
 θήκει, τῷ ὤμον ἄλχι δὲ σήθους φαίνουσι τῷ δεξιόν. ἀποδεδευμένον μὲν
 δὴ ἐς τὸ ἀγῶνα ἔστι καὶ ταύταις τὸ Ὀλυμπικὸν στάδιον, ἀφαίρουσι ἢ
 αὐταῖς ἐς τὸ δρόμον δὲ σάδισ τὸ ἕκτον μάλιστα τῷ τε νικῶσι ἐλαίας
 δίδουσι σεφάνους, καὶ βούς μοῖραν πεποιημένης τῇ Ἥρᾳ καὶ δὴ ἀνα-
 θεῖνά σφισιν ἔστι γραψαμέναις εἰκόνας. εἰσί ἢ καὶ Διακονέμεναι τῷ
 ἑκκαίδεκα κτ' ταῦτα τῷ ἀγωνοθετοῖσι γυναῖκες. Ἐπανάγουσι δὲ ἔ-
 τῷ παρθένων τὸ ἀγῶνα ἐς τὰ ἀρχαῖα Ἰπποδάμειαν τῇ Ἥρᾳ τῷ γά-
 μων τῷ Πέλοπ' ἔχαριν, τὰς τε ἑκκαίδεκα ἀθροῖσαι γυναῖκας λέ-
 γοντες, ἢ συν' αὐταῖς Διαθεῖναι πρὸς τὴν Ἥρα. *Ac Junoni
 sane quinto quoque anno replum matronæ sedecim perte-
 xunt, eademque ludos faciunt Junonia, in his cursus cer-
 tamen virginibus proponitur in classes ex ætate descriptis.
 Primæ enim currunt impuberes puellæ, tum grandiores,
 postremo natu' maximæ [Compara cum hisce παῖδας, ἀγενεί-
 ρς, & ἄσδρας. In masculorum certaminibus.] Ornatus idem
 est omnibus; passus capillus, demissa tunica ad genua, ex-
 ertus usque ad pectus dexter humerus. Descendunt ἔτῷ ip-
 se in Olympicum stadium; sed curriculum parte pene sextâ
 detracta minuitur. Accipiunt victrices ex olea coronam. è
 bove' etiam quâ Junoni litatum fuerit, partem capiunt.
 Et pictas quidem earum imagines dedicare fas est. Ma-
 tronæ sedecim ludis præsumt (sive AGONOTHETIDES
 sunt,) totidemque iis ministræ attributæ sunt. Hoc ipsum
 etiam virginum ludicrum ad res prisca referunt. Hippo-
 damiam enim Junoni de Pelopis nuptiis ut gratiam refer-
 ret sedecim mulièrès convocasse, ἔτῷ cum eis primam Juno-
 nios ludos instituisse.*

Fœminas autem ad Virorum Certamina accedere, illaque
 spectare interdictum erat: sicuti ex sequenti exemplo (apud
 eundem Pausaniam) discimus: κατὰ δὲ τὸ ἐς Ὀλυμπίαν ὄδον,
 πρὸν ἢ Διαθεῖναι τῷ Ἀλφειόν, ἔστιν ὄρ' ἔκ σκιλλῶντος ἐρχομένου
 πέτραις

πέτραις ὑψηλαῖς ἀπότομον ὀνομάζεται ἢ τυπαῖον ἢ ὄρθον. καὶ τέτρα-
 τὰς γυναῖκας ἠλείοις ὄσιν ἀθεῖν νόμος, ἢν φεραθῶσιν ἐς τὸ ἀγῶ-
 να ἐλθῶσιν τὸ Ὀλυμπικόν, ἢ καὶ ἕλως ἐν τῷ ἀπειρημέναις σφίσιν
 ἡμέραις διαβάσασιν τὸ Ἄλφειον. εἰ μὴν εἰδὲ ἀλώσασιν λέγασιν εἰδεμίαν,
 ἔτι μὴ καλλιπάτειραν μόνω. εἰπέ ἢ οἱ τὸ αὐτῷ φερενίκω, καὶ εἰ
 καλλιπάτειραν καλῶσιν. αὕτη περαποθανόντων αὐτῇ εἰ ἀνδρῶν,
 ἐξεκάσασα αὐτὴν τὰ πάντα ἀνδρῶν γυμναστῆ, ἤγαγεν ἐς Ὀλυμπίαν,
 [supple τὸ ἕον] μαχέμενον. νικῶντων ἢ εἰ πεισιθέα, τὸ ἔρυμα ἐν
 ᾧ τὰς γυμναστὰς ἔχασιν ἀπειλημένους, τῷ εἰσπηδῶσα ἢ καλλι-
 πειρα ἐγυμνώθη. φεραθείσης ἢ ὅτι εἴη γυνή, ταύτῃ ἀφιασιν ἀζή-
 μιον, καὶ τῶ πατρὶ, καὶ τοῖς ἀδελφοῖς αὐτῆς καὶ τῶ παιδὶ αἰδῶ
 νέμοντες. εἰσῆρχον ἢ ἀπασιν αὐτοῖς Ὀλυμπιακῶν νίκαι. ἐποίησαν δὲ
 νόμον ἐς τὸ ἔπειτα εἰπὶ τοῖς γυμνασταῖς, γυμνὰς σφᾶς ἐς τὸ ἀγῶνα ἐσέρ-
 χεσθαι. *In Via quæ Olympiam ducit cis Alpheum Scillunte*
venienti, celsa crepidine præruptus mons occurrit. Ty-
pæum illum appellant. Hinc de saxis fœminas dejicere E-
leorum lex jubet, quæ ad Olympicos ludos penetrasse depre-
hensæ fuerint, vel quæ omnino Alpheum transmiserunt,
quibus est interdictum diebus. Non tamen deprehensam ul-
lam perhibent præter unam Callipatiram, quam alii Phe-
renicen nominant. Hæc, viro mortuo, cum virili ornatu
exercitationum se magistræ simulat, Pisidorum filium in
certamen deduxit: jamque eo vincente sepimentum id quod
magistros seclusos habet, transiliens se denudavit [improvi-
de scilicet] Fœminam tamen agnitam omni crimine libera-
runt. Datumque hoc (ex judicum æquitate) patris, fra-
tris, & filii gloriæ; qui omnes ex Olympicis ludis
victores abierant. Ex eo (tamen) lege sancitum
est, ut nudati adessent ad ludicrum etiam ipsi ma-
gistri.

Quousque vero virgines ac fœminæ, diebus licitis, ad-
 missæ fuerint, idem Pausanias post, alia occasione, indicat;
 ubi, nempe, aram Jovis Olympii, & sacrificia ad illam,

describit; ac quidem his verbis: Ἔστι δὲ ὁ Διὸς ἔν' Ὀλυμπίᾳ βω-
 μὸς ἴσον μὲν μάλιστα ἔν' Πελοπίᾳ τὴν καὶ ἔν' ἱερῷ τῷ Ἡραὸς ἀπέχων,
 περὶ μὲν πῶς ἐπὶ ἀμφοτέρων. κατασκευασθῆναι δὲ αὐτὸν
 οἱ μὲν ὑπὸ Ἡρακλέους ἔν' Ἰδαίᾳ λέγουσιν, οἱ δὲ ὑπὸ ἡρώων τῶν Ἰπι-
 χωρίων γενεαῖς δύο ὑπερον ἔν' Ἡρακλέους πεποίηται δὲ ἱερείων τῶν θυο-
 μένων τῷ Διὶ ἀπὸ τῶν τέφρας τῶν μηρῶν, καθάπερ γε ἐν Περγᾷ μὲν. τέ-
 φρας μὲν γὰρ δὴ ἔστιν καὶ τῆς Ἡρα τῆς Σαμίας βωμος, ἔδεν ἡ Ἰπι-
 φανέστερ' ἢ ἐν τῇ χώρᾳ τῆς Ἀττικῆς. ἀς αὐτοχεδίας Ἀθηναῖοι κα-
 λῶσιν ἐχάρας. Τὰ βωμῶν δὲ ἔν' Ὀλυμπίᾳ, κρηπίδος μὲν τῆς πρώ-
 τῆς προθύσεως καλεσμένης πόδες πέντε καὶ εἴκοσι ἢ ἑκατὸν ἔστιν πλείο-
 δ'· τῆς δὲ Ἰπι τῆς προθύσεως, πλείεστερ' ἑκάστη πόδες δύο ἢ τριά-
 κοντα. Ἡ δὲ ὑψὸς τῶν βωμῶν ἔσ' ὅσον ἐς δύο καὶ εἴκοσιν ἐξῆκε πό-
 δας. Ἄυτὰ μὲν δὴ τὰ ἱερῶν ἐν μέρει τῷ κάτω τῆς προθύσεως καθε-
 σθηκεν αὐτοῖς θύειν· τὰς μηρῶν δὲ ἀναφέροντες ἐς τὰ βωμῶν τὸ ὑψηλότε-
 ρον καθαγίζουσιν ἐσταῦθα. ἀναβαθμὸν δὲ ἐς μὲν τῆς προθύσεως ἀγ-
 σιν ἐξ ἑκατέρας τῶν πλευρῶν λίθων πεποιημένοι· Ἡ δὲ ἀπὸ τῆς προθύ-
 σεως ἐς τὸ ἄνω τῶν βωμῶν, τέφρας περιέχεται ἀναβαθμῶν. Ἄχρη-
 μέντοι τῆς προθύσεως ἔστιν ἀναβῆναι καὶ παρθείοις, καὶ ὁσαύτως γυ-
 ναῖξιν, ἐπειδὴ τῆς Ὀλυμπίας μὴ ἐξεύργωνται· ἀπὸ τούτου δὲ ἐς τὸ
 ἀναπάτω τὰ βωμῶν, μόνους ἔστιν ἀνδράσιν ἀνελθεῖν. *Olympi-
 quidem Jovis ara pari intervallo a Pelopio ἔν' JVNONIS
 æde distat, ante utriusque frontem sita. Erectam alii tra-
 diderunt ab Ideo Hercule, alii ab indigenis Heroibus,
 duabus ipsis ætatibus post Herculem. Congesta illa est ex
 cinere collecto ex adustis victimarum femoribus. Talis ἔσ'
 Pergami ara est, talis Samiæ Junonis, nihilo illâ quidem
 ornatio, quam in Attica, quas rudes appellant focos.
 Aræ Olympicæ ima crepido, quam προθύσειν appellant
 [quasi PRIMAM SACRORVM STATIONEM dicas]
 ambitum peragit pedum centum ἔν' amplius quinque ἔν' Vi-
 ginti: graduum singulorum supra imam istam crepidinem
 ambitus, pedes explet binos ac tricenos; universæ aræ al-
 titudo pedes conficit binos prope ἔν' viginti. Ducuntur ho-
 stia*

THIS PAGE IS LOCKED TO FREE MEMBERS

Purchase full membership to immediately unlock this page

HISTORY

Tens of thousands of important historical sources, many previously unobtainable, are now available for the first time with a Forgotten Books Full Membership.

Unlimited Access
\$8.99/month

Continue

*Fair usage policy applies

Alpheum condidit: ad quam inhabitandam cum è Parrhasiis quidam convenissent, lucum & aram Eleusinae Cere-ri consecrarunt, ejusque festo de pulchritudine certamen ut fieret, edixerunt, in quo prima victrix mulier fuit Herodice. Celebratur ad nostram usque memoriam id certamen, & quæ in eo contendunt fœminæ Chrysochori vocantur. Certari quoque de pulchritudine apud Eleos [inter viros] Theophrastus prodidit, idque fieri cum libationibus: esse vero præmium victori armaturam; quæ, ut ait Dionysius Leuctricus, Minerva dedicatur. Eum porrò qui vicit, ab amicis redimitum vittis ac tæniis, coronatumque myrto, ad Deæ templum accedere scribit Marsilus, in historiis paradoxis. Idem Theophrastus inquit, alicubi, ut apud Barbaros, fieri judicia de mulierum temperantia, & in administranda re familiari: Alibi vero de forma, seu Pulchritudine, tanquam & illa honoranda sit; ut apud Tenedios & Lesbios.

Habemus itaque hîc fœminarum certamina, *Cursus* in Elide, *Pulchritudinis* diversis in locis: quibus quoque *Pulchritudinis* certaminibus ἀγωνοθέτας fœminas præsedisse mihi nullum dubium est; atque id ita factum fuisse, pro parte, ut pudori ita consuleretur. Namque hæc meretricum certamina fuisse, taliumve quibus pudor atque honestas jam dudum inter amissa, aut nunquam cognita, putabantur, minime indicatur, aut constat.

At cursu decertasse, puellas Spartanæ ac quidem ex Lycurgi instituto, nos ita docet Xenophon, ubi de ipsarum educatione loquitur: πρῶτον μὲν σωμασκεῖν ἔταξεν ἔδεν ἤπιον τὸ θῆλυ τῆ ἀρρενος φύλας. ἔπειτα δὲ δρόμος καὶ ἰαχὺς ὡσπερ καὶ τοῖς ἀνδράσι, ἔτω ἐν τῇ θηλείαις ἀγῶνας πρὸς ἀλλήλας ἐπίησε, νομίζων ἐξ ἀμφοτέρων ἰαχυρῶν ἐταῖ ἐκγονα ἐρρωνενέστερα γίνεσθαι. Itaque primum non minus fœmininum sexum habere Corporis exercitia jussit, quam masculinum. Deinde sicut viris inter

se

se certamina cursus & roboris instituit, sic etiam fœminis: Quod statueret ex utroque parente robusto, etiam sobolem robustiorem nasci.

Talia autem *cursus* Certamina etiam Romæ aliquando *Virgines* decertasse cum ex Suetonio, tum ex Dione discimus; quorum primus in Domitiani vita: *In stadio vero cursu, etiam virginum certamini præsedit crepidatus.* Secundus vero, lib. LXVII. de eodem Domitiano: Ἐποίησε δὲ καὶ θεῶν πολυτελῆ, ἐν ἧ ἄλλο μὲν εἶδεν ἐς ἰσραήλιν ἐπίσημον παρελάβομεν, πλὴν ὅτι ἐπαρθένοι τῷ δρομικῷ ἠγωνίσαντο. *Edidit sumptuosum spectaculum, de quo nihil dignum historia accepimus, præterquam quod VIRGINES cursu certaverunt.*

Fœminas autem quoque sub hoc eodem Domitiano ad gladium depugnasse, ex Suetonio; quin & obiter, ex Dione Erudit Lipsius, in Saturnalibus notat. Quæ Dionis verba ipsa mihi digna videntur, ut hîc, quatenus hoc factum tangunt, integra afferam, ex fine libri LXXV. hoc modo: Ἐγένετο ἐν ταύταις τῆς ἡμέρας καὶ ἀγῶν γυναικίκες ἐν ᾧ τοσούτων πλῆθος ἀθλητῶν ἀναγκασθέν συνῆλθεν, ὥστε ἡμᾶς θαυμάσαι πως αὐτὰς [ego hîc legerim αὐτὰς] τὸ στάδιον ἐχώρησε. καὶ γυναῖκες δὲ ἐν τῷ ἀγῶνι τέτρω ἀγρωτάτα ἀλώμεναι [legendum puto ἀμιλλώμεναι] ἐμαχέσσαντο, ὥστε ἐς τὰς ἄλλας πάνυ ἐπιφανεῖς ἀπ' αὐτῶν ἀποκώπτεσθαι. Ἐ. Διὰ τὸ ἐκωλύθη μηκέτι μηδεμίαν γυναῖκα μηδαμῶθεν μονομαχεῖν. *Per id tempus factum est mulierum certamen, in quod coacta tanta venerat multitudo Athletarum; ut miraremur omnes, quemadmodum eas stadium caperet. In hoc certamine ita crudelissime decertantes pugnaverunt, ut etiam in cæteras matronas in opido illustres ab eis desumpta scommata jacerentur: unde prohibitum fuit, ne amplius ulla mulier, undecunque orta, more gladiatorio certaret.* Αὐτὰς pro αὐτὰς in textu lego, quod id ad fœminas *Athletas* mihi spectare videatur: nisi quis velit tantam
etiam

etiam multitudinem Athletarum masculi sexus huc concurrisse, non ad decertandum (quum hoc mulierum certamen esset) sed ad spectandum, ut stadium ipsos vix capere potuerit. Audacter quoque ἀμιλλάμεναι pro αἰλώμεναι (& quod in margine habetur editionis Lunelavii, αἰλάμεναι) quod ex illis sensus non sat commodus, huc spectans, nisi & aliud certaminis genus hic comminiscamur, elici queat.

Verum enim revertamur ad Laconias, de quorum aliis certaminibus quidem obscurius loquitur Xenophon per hæc, καὶ ἰσχύος. at distincte satis Plutarchus, in Vita Lycurgi, his verbis: Τὰ μὲν σώματα τῶν παρθένων, δρόμοις καὶ πάλαις, καὶ βολαῖς δίσκων, καὶ ἀκοντίων διεπόνησεν, ὡς ἢ τε τῶν γυνομένων ῥίζωσις ἰσχυροῦν ἐν ἰσχυροῖς σώμασιν ἀρχικῶς λαβῆσαι βλαστῆνοι βέλπιον, αὐταὶ τε μὲν ῥώμης τὰς ἑκάστας ὑπομένουσαι καλῶς ἅμα ἐν ἑαδίως ἀγωνίζονται πρὸς ταῖς ἀδύνας. Corpora virginum cursu lucta, discorum & telorum jactu exercuit, ut & fœtus radix validum in valentibus corporibus exordium accipiens germinaret melius, atque illæ strenuè partus excipientes, bene & facile adversus puerperii decertarent dolores.

Nec minus signate atque eleganter Propertius, lib. III. Elegiâ 12. ad Sparten, de Ludis Laconicus:

*Multa tuæ Sparte, miramur jura palæstræ,
Sed mage virginæ tot bona gymnasi:
Quod non infames exercet corpore ludos
Inter luctantes nuda puella viros:
Quum pila veloci fallit per brachia jactu,
Increpat & versi clavis adunca trochi.
Pulverulentaque ad extremas stat fœmina metas,
Et patitur duro vulnera pancratio.
Nunc ligat ad cestum gaudentia brachia loris,
Missile nunc disci pondus in orbe rotat.
Gyrum pulsat equis, niveum latus ense revincit,*

Virgi-

THIS PAGE IS LOCKED TO FREE MEMBERS

Purchase full membership to immediately unlock this page

Know Your Bible

Forgotten Books'
Full Membership
provides unlimited
access to more than
28,000 volumes of
Christian literature for
\$8.99/month

**HOLY
BIBLE**

Continue

*Fair use policy applies

& illud notavit P. Faber, lib. I. cap. 26.) nonnullas ibi evasisse Olympionicas; dum sic inter viros, licet ipse non præfentes, sed per Aurigas suos equosque domi alitos, eoque missos, decertarent *συνωρίδι* sive *biga*. Hinc namque Pausanias, sub initium Eliacorum II. ita loquitur: Ἔς δὴ τὸ Ἀρχιδάμου Κωϊσκαν, ἐς τὸ γένος τε αὐτῆς, καὶ ἐπὶ τῶν Ὀλυμπιονικαῖς νίκαις, πρῶτον ἐπὶ ἐδίλωσε ἐν τοῖς λόγοις οἱ ἐς τὰς βασιλέας τὰς Λακεδαιμονίων ἔχουσι. Πεποιήται ἢ ἐν Ὀλυμπίᾳ τῶν ἀδελάντων ἔ Τρωίλας, λίθου κρηπίς, καὶ ἄρμα τε ἵππων, καὶ ἀνὴρ ἠνίοχος καὶ αὐτῆς Κωϊσκάς εἰκὼν Ἀπελλῆ τέχνη. De Cynisca vero Archidami filia [quam tamen Plutarchus ipsius sororem facit, in Vita Agefilæ] ejusque genere, & in Olympicis certaminibus palma, omnia sunt ea in parte explicata, qua in enumerandis Lacedæmoniorum regibus historiæ operam sumpsimus. Prope Troili vero statuam crepido quædam lapidea extat, superque ea equorum quadriga, & auriga; ipsius etiam Cyniscæ statua ab Apelle facta.

Locus ille, quem respicit, reperitur in Laconicis ejus, habetque hoc modo: Ἐγένετο ἢ Ἀρχιδάμου καὶ θυγατρὸς, ὄνομα μὲν Κωϊσκά, φιλοτιμότερα ἢ ἐς τὸ ἀγῶνά ἔχε τὸ Ὀλυμπιακόν, καὶ πρῶτη τε ἵπποτρέφουσε γυναικῶν, καὶ νίκην ἀνείλετο Ὀλυμπιακῶν πρῶτη. Κωϊσκάς ἢ ὑπερόν γυναιξὶ καὶ ἄλλαις, καὶ μάλιστα τῆς ἐκ Μακεδονίας, γεγονόςιν Ὀλυμπιακῶν νίκαις, ἧν ἢ ἐπιφανέστερα ἐς τὰς νίκαις ἔστιν αὐτῆς. Habuit Archidamus & filiam, quæ ad Olympicas victorias virili propemodum animo adspiravit: primaque hæc fæminarum omnium equos aluit, & prima Olympicam palmam tulit. Post eam enim & aliæ, imprimis vero è Macedonia nonnullæ sunt victrices in Olympicis renuntiatæ: quibus tamen illa longe gloria præstitit. Sic in I. Eliacorum exemplum adducit mulieris Macedonicæ; nempe: Ἐπὶ μὲν δὴ τῆς συνωρίδι Βελισίχου ἐκ Μακεδονίας τῆς ἐπὶ Θαλάσῃ γυναικῶν ἀναγορεύθηνα. Bigarum palmam Belistichen, fæminam è maritima Macedonia ora, abstulisse,

DE AGONOTHETIS PANEGYRIARCHIS, &c. 563
lisse, seu victricem fuisse renunciatam.

De alia tamen Laconica quoque hæc sequentia narrat:
Πρὸς ἣ τῷ σκλώματι ὀνομαζομένῳ γυναικὸς ὄσιν εἰκῶν. Λακεδαιμό-
νιοι ἣ Ἐρυλεωνίδα λέγουσιν εἶναι· νίκῳ δὲ ἵππων σιωρείδι ἀνείλετο
Ὀλυμπικὴν. *Ad scenoma, quod ita nominant, mulieris est
imago, Lacedæmonii eam Euryleonidam esse dicunt; quæ
equorum bigis in Olympia palmam tulit.*

Verum hæc posteriora, sic datâ occasione allata non fa-
ciunt, ut jam dixi, ad *Agonothetides*: quare hinc ad alia
transgrediar: nisi quod hæc paucula, de Virorum super pul-
chritudine certamine apud Eleos, istis quæ jam supra ex
Athenæo adduxi, ex ejusdem scriptoris lib. XIII. adjungen-
da censeam: Ἐν Ἐλιδι ἣ καὶ κρείσσις γίνεται κάλλος, καὶ τῷ πρώτῳ
ταῖς τῷ θεῷ φέρειν τὰ χη δίδοται, τῷ ἣ δούτρω βῆν ἀγειν, ὁ ἣ
τεῖτα τὰς θύλας ἵππῳθησιν. *In Elide pulchritudinis etiam
fit judicium. Quem pulcherrimum esse iudices pronuntia-
runt, Dei arma ipsi ferenda traduntur: proximus ab eo bo-
vem victimam agit; tertius insulas, vittas coronas, liba-
mina, & id genus reliqua imponit.*

Quod incogitanter prætermiseram est, de *Agonothetis*
cogitari posse, eos, alicubi saltem, fuisse ἐπωνύμους; ac qui-
dem ita, ut si non ratione reipublicæ administrandæ, tamen
in fastis ipsorum nomina comparerent; eo quod in nummo
Apamensi, qui sub *Severo* cusus fuit, atque ab Eruditissimo
Falconerio, occasione alterius nummi ab ipso explicati, ex-
hibitus fuit cum hac inscriptione ΕΠΙ ΑΓΩΝΟΘΕΤΟΥ ΑΡ-
ΤΕ. [credo supplendo legendum ΑΡΤΕΜΩΝΟΣ] ΜΑΓΝΗ-
ΤΩΝ. ΑΠΑΜΕΩΝ. ubi & porrò supplendum puto [sicut id
& in aliis nummis sæpe subintelligitur] ΟΜΟΝΟΙΑ. Istud
namque ΕΠΙ, ut eo redeamus, talem ἐπωνυμίαν indicare
videtur.

Attamen in aliis nummis illud ΕΠΙ quoque sæpius occur-
rit, ubi nullam ἐπωνυμίαν designat. Sic enim pag. 279. ha-

buimus, ΕΠΙ Μ. ΑΥΡ. ΤΕΡΤΙΟΥ ΑΣΙΑΡΧΟΥ; (in Smyrnenſium nempe nummo) uti & ΕΠΙ ΤΕΡΤΙΟΥ ΑΣΙΑΡΧΟΥ: quum & aliàs apud eodem habeamus, ΕΠΙ ΣΤ. ΑΥΡ. ΔΑΜ. ΑΣΙΑΡ. *Sub Stratego Aurelio Dama, ſimul exiſtente Aſiarchâ.* Quo ſatis clare indicatur *Damam* iſtum ἐπώνυμον quidem fuiſſe, quatenus erat στρατηγός, ſed non quatenus *Aſiarcha*: licet minime dubitem, in factis communium Aſiæ ludorum, *Aſiarchas*, ut eatenus ἐπώνυμος, fuiſſe ſignatos.

Sic quoque exiſtimo in illo Smyrnenſium nummo, cujus inſcriptio ita habet, ΣΜΥΡ. Γ. ΝΕ. ΕΠ. ΠΟΛΛΙ. ΑΝΘΥ. Pollionem hunc, dum eſſet Aſiæ Proconſul, ſimul, honoris cauſa, quando hic nummus cuſus fuit Smyrnenſium fuiſſe στρατηγόν; ac proconſulatus hic ita factum fuiſſe mentionem, ut inde aliis pateret quantæ præterea auctoritatis στρατηγός iſto tempo illi honorati fuerint: eandemque ob cauſam in alio nummo apparere Apronianum Proconſulem hoc modo: ΣΜΥΡ. ΕΠΙ ΑΝΘΥΠΙΑΤΟΥ ΑΠΡΟΝΙΑΝΟΥ. Proconſulari imperio viros, id ſibi dedecori non duxiſſe, ut στρατηγός eſſent Smyrnenſium, eo minus mirum nobis videri debet, quod Adrianus Cæſar, jam ſummum imperium adeptus, tamen ἀρχων Athenienſium eſſe voluerit; ac Conſtantinus Magnus etiam, jam Auguſti titulo ac dignitate honoratus, ibi & nomen, & munus στρατηγός τῆς ὀψλων, ſeu *Curatoris publicæ annonæ* (ut ſupra, pag. 410. oſtendi) aſſumpſerit.

Quin *Sophiſtarum* nomina quandoque fuiſſe in nummis expreſſa ut Sophiſtarum, quamvis minime quatenus eâ ratione ἐπώνυμοι eſſent, ſed quod τῆς στρατηγός munus obirent, videmus aquid eodem Smyrnenſes (ne ab illis ad alios digrediar.) Sic namque ex. gr. habemus in nummo, ſub Severo & Caracalla cuſo: ΣΜΥΡΝΑΙΩΝ Γ. ΝΕΩΚΟΡΩΝ; ΡΟΥΦΙΝΟΥ ΣΟΦΙ. quod plenius in alio exprimitur hoc modo: ΕΠΙ

THIS PAGE IS LOCKED TO FREE MEMBERS

Purchase full membership to immediately unlock this page

HISTORY

Tens of thousands of important historical sources, many previously unobtainable, are now available for the first time with a Forgotten Books Full Membership.

Unlimited Access
\$8.99/month

Continue

*Fair usage policy applies

Pæanistis, &c. addideram, inter errata numerari libenter patiar; atque hoc Lemma huic nunc sequenti tertio capiti præfigi.

De Pæanibus ipsorumque origine: de Certaminibus inter Pæanum cantores Delphis, ante cæteros, Agones ibi constitutos. Illos initio Divi solis cantatos fuisse, & Heroibus: hinc & postea Regibus quandoque; quin & tandem, per fædissimam adulationem ipsorum adulatoribus, & meretricibus. De ipsorum usu in bellis, tum ante pugnas, seu prælia, tum post illa, ob jam partam victoriam; tum & ob pacta fœdera; tum denique & ob restitutam pacem. Hinc de illorum usu pacis temporibus in convivis, ac solemnitatibus.

De differentia inter Hymnos, Scolia & Pæanes. De Hymnodis, Hymnologis, & Pæanistis in solemnitatibus, & Ludis publicis, &c. deque ipsorum Collegiis cum in Græcia, tum & in Italia, seu Romæ. Singula istorum Collegiorum singulis suis numinibus fuisse attributa ex lapidibus ostensum; illaque non tantum aliorum Deorum, apud Romanos, alibique; verum & Cæsarum, sive Augustorum fuisse, &c.

Post *Agonothetas, Hellanodicas, cæterosque Certaminum præfides, judices, ac ministros, non male, ut puto, transibimus, ad Hymnodos, Hymnologos & Pæanistas: ut qui etiam ad solennia Sacra (qualia Panathenæa, Eleusinia, Dionysia, Olympia, similiaque alia fuerunt) Certaminaque ac Ludos, ob Hymnos ac Pæanes, in illis quoque decantandos, pertinuerunt: quamvis & alibi tam pacis quam belli temporibus, hi Hymni ac Pæanes obtinuerint.*

Pæanistarum nomen nullibi, quod sciam, præterquam in marmoribus (ac quidem unico hæctenus, apud Gruterum) reperitur.

peritur. *Pæanas* tamen, qui iidem cum *Pæanistis* fuerunt, Hefychius in Lexico suo agnoscit (nisi forte, & hic παιανισαῖ legendum sit, ut Sopingius non frustra ad hunc Hefychium notat) dum ait: παιάνας, οἱ τὰς παιᾶνας ἀδόντες. sicut & apud eundem habetur: παιανὶ Ζεὺς τιμᾶται ἐν ῥόδῳ, ἢ εἰδῶ ὠδῆς: tum & alibi ipsi παιανὶ est ὠδὴ ἐπὶ ἀλλαγῇ κακῶν ἢ αἰχρῶν πινθη, ac παιανὶ συγνὸς, θρηνητικὸς ὕμνος: cum aliàs παιᾶνας interpretetur, κώμους, ἄφημίας, ὠδὰς, ὕμνους εἰς θεόν. De cuiusmodi *Pæanibus* atque *Hymnis* mihi quoque, antequam ad ipsos *Pæanistas*, atque *Hymnodos* (sive ὕμνωδῆς) procedam, aliquid in antecessum dicendum videtur.

Hi *Pæanes* igitur primitus *Apolloni*, ut *Pæani*, proprii, ac dicati hymni erant; ac quidem, ut Aristophanis Scholiastes vult, ἐπὶ παύσει λοιμῶ ἀδύωροι, ἀλλὰ καὶ ἐπὶ παύσει πολέμου· πολλάκις δὲ ἐπεσοδοκούμενοι κακῶ; uti & contrà aliquando (ut idem, ad Irenem, notat) erant ὕμνοι Ἀχαρῆσιοι. At sequentibus ævis etiam aliis Dis canebantur, (ut ex sequentibus patebit) ac quidem Athenis, inter alios, Æsculapio Apollinis filio, teste Philostrato: qui libro 3. cap. V. de Vita Apollonii, (dum de Indis loquitur) ita narrat: οἱ δὲ ἤδον ὠδῶν, ὅπῃ οὐ παιανὶ οὐ τῶ Σοφοκλέους, ὃν Ἀθηναῖοι τῷ Ἀσκληπιῶ ἀδουσιν. *Ipsi vero canebant cantum, Sophoclis similem Pæani, quem Athenis Æsculapio cantari mos est.*

Quatenus autem hinc ad laudes Deorum Heroumve pertinebant, de ista nobis ita Pausanias narrat, in Bœoticis: Λυκίῳ ἢ Ὀλλῶ, ὅς καὶ τὰς ὕμνους τὰς ἀρχαιοτάτας ἐποίησεν Ἑλλήσιν, ἔπος ὁ Ὀλλῶ, ἐν Ἐιλειθυῖας ὕμνῳ μητέρα ἔρωτος τὴν Ἐιλειθυῖαν φησὶν εἶναι. Ὀλλῆν δὲ ὕπερον, Ἠάμφως τὴν ἔπη καὶ Ὀρφῶς ἐποίησαν, &c. *Lycius vero Olen, qui antiquissimos Græcis fecit hymnos, in Lucinæ hymno, matrem esse Cupidinis Lucinam ipsam dicit. Et qui post Olenem carmina fecerunt, Pamphus & Orpheus, &c.*

Ex quibus discimus, & Olenem primum fuisse, qui *Hym-*

nos composuit, & Lucinæ hymnum eum composuisse: Sicut & in Atticis, ait illum Hymnum a Cretensibus decantatum fuisse: atque in Corinthiacis, eundem & Junonis Hymnum fecisse; & alium in Achaiam, (in Eliacis.) Ita ut admodum antiqui sint, hymni etiam in aliorum Deorum Deorumque laudes cantati.

Certamina vero prima ad *Delphos Hymnorum Apollinis*, præ cæteris omnibus instituta fuisse, idem Pausanias nos in Phocicis hoc modo docet: Ἀρχαιότατον ἢ ἀγώνισμα γενέσθαι μνημονόεστι, καὶ ἐφ' ᾧ πρῶτον ἀθλα ἔθεσαν, αἴσαι ὕμνον εἰς τὸ θεῖον. καὶ ἦσε καὶ ἐνίκησεν ἀδῶν χρυσόθεμις ἐκ Κρήτης, ἔδῃ ὁ πατήρ λέγεται Καρμανῶν καὶ Θῆρα Ἀπόλλωνα. χρυσόθεμιδος ὕπερον φιλάμμωνά τε ᾠδῇ μνημονόεσι νικῆσαι, καὶ ἐπ' ἐκείνῳ Θάμυρον τὸ φιλάμμωνος. *Antiquissimum in Pythiis ludis certamen fuisse memorant hymnum in Apollinem canere; eique certamini primo proposita fuisse præmia in eo cecinisse, & cantu vicisse Chrysothemum Cretensem; cujus pater Carmanor Apollinem de cæde purgasset. Post Chrysothemum, Philammonem cantu vicisse memorant: post hunc Thamyrum Philammonis filium. Post hæc etiam & cætera certamina, temporum tractu, accesserunt.*

Apud Arcades autem, præ cæteris Græcis, hos *Pæanas* jam olim in usu fuisse, sic clare doceri videmur a gravissimo historiarum scriptore Polybio; ubi libro IV. ait: Ταῦτα γὰρ πᾶσιν ἐστὶ γνώριμα, καὶ συνήθη, διότι σχεδὸν πᾶσι μόνοις Ἀρκάσι, πρῶτον μὲν οἱ παῖδες ἐκ νηπίων ἀδῶν ἐθίζονται καὶ νόμους τῶν ὕμνων ἐπαιᾶνας, οἷς ἕκαστοι καὶ τὰ πάτρια τῶν ὀπλιχωρέων ἡρώων καὶ θεῶν ὕμνοι· μετὰ δὲ ταῦτα τῶν φιλοξένων καὶ Τιμοθέων νόμους μανθάνοντες, πολλῇ φιλοτιμίᾳ χορεύουσι κατ' ἐνιαυτὸν τοῖς Διονυσιακαῖς αὐλοῖς ἐν τοῖς θεάτροις· οἱ μὲν παῖδες τῶν παιδικῶν ἀγῶνας· οἱ δὲ νεανίσκοι τῶν ἀνδρῶν λεγόμενος. ὁμοίως γὰρ μὲν ἐπὶ πᾶν ὅλον τὸ βίον τῶν ἐν τῷ συνασπίαις, ἔχ' ἔτω ποιῶνται διὰ τῶν ἐπεισάκτων ἀκροαμάτων, ὡς δὲ αὐτῶν ἀνὰ μέρος ἀδῶν ἀλλήλοις προστάθοντες. καὶ τῶν μὲν ἄλλων μαθημάτων

THIS PAGE IS LOCKED TO FREE MEMBERS

Purchase full membership to immediately unlock this page

Know Your Bible

Forgotten Books'
Full Membership
provides unlimited
access to more than
28,000 volumes of
Christian literature for
\$8.99/month

**HOLY
BIBLE**

Continue

*Fair use policy applies

philosophistarum XIV. transtulit. Interim observamus hic, & *Pæanas* in laudem Deorum, atque Heroum istius gentis, tum & *Pæanas* bellicos, decantatos fuisse in convivis publicis (quod Athenæus addit;) ac super illis Pæanibus mutua in theatris certamina facta fuisse.

Ac quidem Diis, ac post hos Heroibus, ita *Pæanes* dicati erant, solisque illis cantabantur, ut Demophilus quidam Aristotelem violatæ religionis criminatus sit, subornatus ab alio, impietatis reum egerit; quod in convivis de *Hermia* tyranno, sacrum hymnum, seu *Pæana*, quotide (ut perhibebant) cecinerit; vel, ut ipsius Athenæi verbis utar, ὡς ἀσεβῶντας καὶ ἀδόντων ἐν τοῖς σουσιίοις ὁσημέρα εἰς τὸ Ἑρμῆαν παιᾶνα.

Et tamen posteris temporibus, neque admodum diu post hæc, illud genus adulationis ita invaluit, ut idem Athenæus (eodem libro XIV, ac paucis interjectis) adjungat, (de alio prius carmine locutus) hæc sequentia: Ὀὐκ ἔχει δ' ἔτε τὸ παιανικὸν ἐπίρρημα, καθάπερ ὁ εἰς Λύσανδρον τὸ Σπαρτιάτῳ γραφεὶς ὄντως παιαν', ὃν φησὶ Δῆρις, ἐν τοῖς Σαμίων ἐπιγραφόμενοις ἔροις, ἀδέσῳ ἐν Σάμῳ παιαν' δ' ἐστὶ καὶ ὁ εἰς Κρατερόν τὸ Μακεδόνῳ γραφεὶς, ὃν ἐπέκτηνατο Ἀλεξίνῳ ὁ ἀγαλεγκτὴς, ὡς φησὶν Ἑρμιπῶ ὁ Καλλιμάχιῳ ἐν τῷ πρώτῳ περὶ Ἀριστέλους. ἀδέσῳ ἢ καὶ ἔτε ἐν Δελφοῖς, λυρῖζαντος γέ τινος παιδός καὶ ὁ εἰς Ἀγέμονα ἢ τὸ Κορίνθιον Ἀλκυόνης πατέρος, ὃν ἀδῶσι Κορίνθιοι, ἔχει τὸ παιανικὸν ἐπίρρημα. παρέθετο ἢ αὐτὸν Πολέμων ὁ ποιητὴς ἐν τῇ πρὸς Ἀράνθιον ἐπιστολῇ. καὶ ὁ εἰς Πτολεμαῖον ἢ τὸν πρῶτον Αἰγύπτου βασιλεύοντα παιαν' ὄσιν, ὃν ἀδῶσι Ῥόδιοι. ἔχει γὰρ τὸ ἰὴ παιαν', ἐπίρρημα ὡς φησὶ Γεωργὸς ἐν τῷ Περὶ τῶ ἐν Ῥόδῳ θυσιαῶν. ἐπ' Ἀντιγόῳ ἢ Ἐδημητρίῳ φησὶ φιλόχορος Ἀθηναῖος ἀδειν παιᾶνας, τὰς πεποιημένους ὑπὸ Ἑρμίπῳ ἢ Κυζικλήῳ, ἐφαιμίλων γενομένων τῶ παιᾶνας ποιησάντων πολλῶν, καὶ ἢ Ἑρμοκλέους πεσοφθέντος. Præterea in eo carmine nulla est acclamatio Pæanica, velut in eo qui de Lyfandro Spartiata scriptus, Pæan verus est, quem

quem Duris in eo libro, cui titulus est, Samiorum fines, tradit à Samiis cantari. Est & Pæan, scriptum carmen in Craterum Macedonem, quod Alexinus Dialecticus composuit, ut inquit Hermippus Callimachus libro primo de Aristotele. Canitur ille Delphis, puero lyram pulsante. In eo quem de Agemone Corinthio, patre Alciones cantant Corinthii, & quem in epistola sua ad Aranthium Polemon orbis descriptor memorat, Pæanice sunt acclamations, quemadmodum & in eo, quem de Ptolemæo Primo Ægypti rege cantant Rhodii. Habet enim crebro repetita hæc verba, ἠ παιάν, ut ait Georgius libro de Rhodiorum sacrificiis. Philochorus scribit de Antigono & Demetrio Athenienses Pæanas cantare, multis autoribus, sed omnibus prælato Hermocle.

Quæ hîc Athenæus de Lysandro memorat, etiam Plutarchus, in ipsius Vita (ex eodem quoque Duri) tradit, hoc modo: Τότε δ' ἔν ὁ Λύσανδρος ἴσον ἐδείξ τ' πρὸθεν Ἑλλήνων δυναστείας ἐδόκει φρονήματι καὶ ἔγκω μείζονι κεχρηῶς τῆς δυνάμεως. πρῶτον μὲν γὰρ (ὡς ἰστορεῖ Δῆρις) Ἑλλήνων βωμὸς αἱ πόλεις ἀνέστησαν ὡς θεῶ, καὶ θυσίας ἔθυσαν. εἰς δ' αὐτὸν πρῶτος παιᾶνες ἠόδησαν, ὧν ἐνὸς ἀρχαῖο ἀπομνημονεύσει τοιάνδε, Τὸν Ἑλλάδος ἀγαθέας στρατηγὸν ἀπ' εὐρυχώρης Σπάρτας ὑμνήσομεν, ὧ ἠ παιάν. Σάμιοι δ' τὰ παρ' αὐτοῖς Ἡραῖα Λυσάνδρια καλεῖν ἐψηφίσαντο, &c. Porro Lysander cujus tunc erat major potentia quam cujusquam fuisset superiorum Græcorum, majorem potentia suâ visus est arrogantiam & fastum surpassasse. PRIMO enim Græcorum aras ei (ut Duris tradit) civitates ut Deo erexerunt, victimasque immolaverunt. In eum PRIMVM decantati Pæanes fuere: quorum unius exordium commemorant hujusmodi:

Ducem bonæ Pelasgiæ letis ab ampla plausibus
Sparta canemus inclytum.

Samii vero sciverunt, ut Junonia apud illos Lysandria dicerentur.

Hæc si utcunque toleranda fuissent (quod prudentiores tamen non ita existimabant) in Lysandro; quin & post in Antigono & Demetrio, tantis Atheniensium *Δεργέταις*; illa omnem foeditatem superant, quæ hi Athenienses erga hujus Demetrii adultores, quin & meretrices, ita adulatorie insanientes constituerunt, ut ipse talia cum indignatione admiraretur: quum tamen omnes adulationum species cupidissimo animo hîc Demetrius admitteret.

Verum hîc rursus audiamus Athenæum; qui libro sexto ita loquitur: *Δημοχάρης γὰρ ὁ Δημοθένης ἔ'ρητορ ὁ ἀνεψιὸς, ἐν τῇ εἰκοστῇ τῷ ἰσοκράτη διηγέμενον περὶ ἧς ἐπαίδοντο οἱ Ἀθηναῖοι κολακείας, πρὸς τὸν Πολιορκητῶν Δημήτριον, καὶ ὅτι τῶν τῶν ἦν ἐκείνω βυλομένων, γράφει ἕτως. ἐλύπει μὲν καὶ τῶν ἑνῶν αὐτῶν ὡς ἔοικεν, ἔ' μὲν ἀλλὰ καὶ ἀλλὰ παντελῶς αἰχρῶ καὶ ἄπεινά. Λεαίνης μὲν καὶ Λαμίας Ἀφροδίτης ἱερῶν. καὶ Βαρίχου, καὶ Ἀδειμάντη ἔ' Ὀξυθεμιδῶν τῶν κολακῶν αὐτῶν, καὶ βωμῶν, καὶ ἡρώων καὶ ἀπονιδῶν τῶν ἑκάστῳ ἔ' παιᾶνες ἤδοντο. ὡς καὶ αὐτὸν Δημήτριον θωμάζειν ἴπὶ τοῖς γινόμενοις, καὶ λέγειν, ὅτι εἰδὲς ἐπ' αὐτῶν Ἀθηναίων γέγονε μέγας καὶ ἀδελφὸς τῷ ψυχῆν. Itaque Demochares Demosthenis oratoris consobrinus, libro vigesimo historiarum, cum assentationes explicat, quibus Demetrio cognomine Poliorcetae adblanditi sunt Athenienses, quamvis ipse nollet, ita scribit: horum quædam, ut apparebat, Demetrium offenderunt, quin etiam alia insuper, & alia, pro'sus fæda, & humilia: nimirum Leænæ Lamiaque Veneris templa: & Adeimanti & Oxithemidis aram, & heroa, & libationes: horumque singulis ΠÆΑΝΕΣ canebantur; admirante ipso Demetrio illa quæ sic fierent, palamque dicente, quod suo tempore nullus Atheniensium inveniretur qui magni excelsique animi esset. quæ posteriora cum Dalechampii versione comparentur.*

Cætera

THIS PAGE IS LOCKED TO FREE MEMBERS

Purchase full membership to immediately unlock this page

HISTORY

Tens of thousands of important historical sources, many previously unobtainable, are now available for the first time with a Forgotten Books Full Membership.

Unlimited Access
\$8.99/month

Continue

*Fair usage policy applies

ἢ τὰ τοιαῦτα Ἐνυαλίῳ τε ἅμα ἐπιλάλαξαν, καὶ ἐξανίσταται ὁ Κῦρος
καὶ ἄλλοι μὴ μὲν τῶν ἰππέων λαβὰν πλαγίως τὰς πολεμίους, ὁμοίως
αὐτοῖς τὴν τάχιστην συνειμίγνυεν. *Sed ubi tamen Cyrus signum dedit,*
omnes ore adverso se in hostes converterunt. Et erat altum
ubique silentium præ futuri eventus formidine. Quam autem
Cyro jam tempus esse videretur, PÆANEM exorsus est,
& exercitus simul insonuit. Deinde Martem [Enyalium]
alta voce inclamabant, & Cyrus erupit, statimque cum equi-
tibus hostes aggressus ex obliquo, quam primùm manum cum
ipsis conseruit.

At non soli Marti Græcos *Pæana* ante pugnam cecinisse,
verum & Νεπτῦνο (foran & aliis Dīs) ostendunt hæc eju-
dem de Lacedæmonis verba: καὶ εἰ μὴ Λακεδαιμόνιοι, ἀρξάμε-
νων αὐτῶν ἀποδημίας, πάντες ὕμνησαν τὸ πρὸς τὸ Ποσειδῶν παιᾶνα.
Tum Lacedæmonii [jam Argivorum regionem ingressi] quod
jam abesse domo cepissent, PÆANEM omnes, qui Ner-
tuno solet accini, exorsi sunt. Quod tamen hīc non initio
prælii, quamvis alias ab accinctis ad prælia, factum fuit.

Exemplum *Pæanis* ob obtentam victoriam habemus apud
eundem libro VII. hoc modo: κακεῖνοι μὴ ταῦτα δειπνήσαντες,
καὶ εἰκόθεν ἄλλα ἐλθόντα, ὡς ἐπ' ἄτυχία σπείσαντες, καὶ παιανί-
σαντες, καὶ Φυλακὰς κατασκωασάμενοι, κατέδαρθον. *Quapropter*
illi tum iis vescuntur, tum aliis quæ allata domo fuerant:
factâque ob rem prospere gestam libatione, ac Pæane absolu-
to, constitutis excubiis dant se quieti.

Quin & jam pactis fœderibus, illos etiam *Pæana* cecinisse,
ex hisce ejusdem libri septimi verbis liquet: βυλομένων ἢ ταῦτα
καὶ τῶν Ἡλείων, ἔδοξεν ἀμφοτέροις εἰρήνην ποιήσασθαι, καὶ ἐγένοντο ἀπον-
δαί. γενομένων δὲ τῶν ὅρκων, καὶ ὁμοσάντων τῶν τε ἄλλων ἀπάντων, καὶ τῶν
Τεγεατῶν, ἔα αὐτῶν τῶν Θηβαίων, ὅς ἐτύγχανεν ἐν τῇ Τεγείᾳ, ἔχων
ὀπλίτας τριακισίους τῶν Βοιωτῶν, οἱ μὴ ἄλλοι Ἀκαρναῖνες, ἐν τῇ Τε-
γείᾳ αὐτῶν καταμένοντες, ἐδειπνοποιῶν τε, καὶ ἄθυμῶντο, καὶ ἀπον-
δαί, ἔα παιᾶνας, ὡς εἰρήνης γεγενημένης, ἐποιῶντο. *Quint hæc*
&

& Eleis placerent, ambabus partibus visum est pacem facere, ac libabant super illa. I'osteaquam vero in hoc præstitum esset Sacramentum, jamque non solum alii omnes, sed ipsi quoque Tegeatæ unâ cum illo Thebæo, qui gravis armaturæ peditibus ὙΠΕΡ ΤΕΓΕÆ Βæotis præerat, jurassent: Acarnanes alii Tegeæ manentes, conviviis ac hilaritati vacabant, & ΠΑΝΕΣ ut jam [NB] pace constitutâ, decantabant.

Hinc nempe & apud Aristophanem Trygxus,

Ἄκτετε λεὼ τὰς γεωργίας ἀπιέναι
 Τὰ γεωργικὰ σκώη λαβόντας εἰς ἀγρὸν
 ὡς τάχιστα ἄνω δοξατῆς καὶ ξίφους ἑκακοντίας.
 ὡς ἅπαντ' ἤδη εἰ μετὰ πάντῃς εἰρήνης σαπρούς.
 Ἀλλὰ πᾶς κώρει πρὸς ἔργον εἰς ἀγρὸν παιωνίσας.

TRTG.] Audite populus, jam coloni agros petant
 Et arma secum perferant agrestia
 Quam citissime, absque tragula, sparo, ense, spicuiis
 Quippe jam sunt plena cuncta pacis antiquæ bonis.
 Ergo in agrum quisque cedat, Disque Pæanem cantet.

Ut autem ab his bellicis Pæanibus revertar ad illos, qui tempore pacis in Panegyribus, aliisque casibus, celebrabantur; Pollux, libro primo, ostendit Pæanas hos, sive hymnos (qui revera cum Pæanibus iidem, nec nisi diverso respectu, diversierant) aliis quoque nominibus venisse, prout huic illive Deo, Deæve celebrarentur, dum ait: Ἄι δὲ εἰς θεῶν ᾠδῶν κοινῶς μὲν παιᾶνες, ὕμνοι. ἰδίᾳ δὲ, Ἄρθεμιδὸς ὕμνος, ὁ ὕπνυρος. Ἄ πόλλωνος, ὁ παιανὶς ἀμφοτέρων, πρὸς ᾠδὴν. Διονύσης, διθύραμβος, Δήμητρος, Ἴαλος, &c.

Hymnos autem in Conviviis quoque fuisse decantatos, ostendit nobis Athenæus per hæc sequentia verba (lib. 14.)

Ἀλλὰ

Ἀλλὰ μὲν οἱ ἀρχαῖοι καὶ παρέλαβον ἔθεσι, καὶ νόμοις, τὰς τῶν θεῶν ἕμνας αἰεὶ ἀπαντας ἐν τῷ ἐστίασει, ὅπως καὶ διὰ τῶν τηρήτων ἑκατόν καὶ σωφρονικὸν ἡμῶν ἐναρμονίαν γὰρ ὄντων τῶν ἀσμάτων, προσγενόμενοι ὁ τῶν θεῶν λόγος ἀποσεμνύνει τὸ ἐκάστων πρέπον. *At prisca homines consuetudine legeque Deorum hymnos in convivis ab omnibus cantari iusserunt, ut reverentia numinum, ejus quod moderatum & honestum est, fines non transirent. Adjuncta namque musicis numeris de Dis oratione, magis composui fiunt, & graves cujusque mores.*

Sic, vidimus supra, in exemplo Aristotelis παιᾶνας in mensis, seu convivis fuisse decantatas; quamvis ille Aristotelis Hymnus non *Pæan*, sed *Scolium*, fuerit; quod eo a *Pæane* (ut ostensum) differt, quod illud ἢ παιᾶν crebro quidem repetatur in *Pæanibus*, nullo verò modo in *Scolis*. *Scolion* autem, quod Hesychius παροίνιον φῶδῶν vocat, ita dictum idem vult & διὰ τῶν μελοποιίας πρέπον, ὅτι σκολιος ἦν. ἀλλ' ὅτι ἔχ' ἀπαντες ἤδον αὐτά. ἀλλὰ μοῖοι οἱ σωετοί. - Quibus cum verbis ut convenit Athenæus; ita & ulterius *Scoliorum* genera explicat, hoc modo: σκολιά ἢ καλεῖνται, ἔκ τῶν μελοποιίας πρέπον ὅτι σκολιος ἦν. λέγουσι γὰρ τὰ ἐν τῷ ἀνειμέναις εἶναι σκολιά. ἀλλὰ τῶν γενῶν ὄντων, ὡς φησὶν Ἀρτέμιων ὁ Κασσιανός ἐν δαυτέρῳ βιβλίῳ τῆς ἐπιπέρας, ἐν οἷς τὰ πρὸς τὰς συστάσεις ἦν ἀδόμματα, ἃν τὸ μὲν πρῶτον ἦν, ὁ δὲ πάντας αἰεὶ νόμος ἦν ἢ τὸ δεύτερον, ὁ δὲ πάντες μὲν ἤδον, ἔμην ἀλλάγε κτῆ πῖνα πείσοδον ἐξ ὑποδοχῆς. τῶν ἢ, ἔκ τῶν ὅτι πᾶσι τάξιν ἔχον, ἔμετῆχον ἕκτε πάντες, ἀλλὰ οἱ συνετοὶ δοκῶντες εἶναι μένοι, καὶ κτῆ τῶν πῖνα εἰ τύχοιεν ὄντες. διόπερ ὡς ἀτάξια ἵνα μόνον τῶν τῶν ἄλλα ἔχον τὸ μηδ' ἄμα, μήθ' ἐξῆς γνώμης, ἀλλ' ὅτι ἔτυχε εἶναι, σκολιον ἐκλήθη. τὸ ἢ τῶν τῶν ἤδετο, ὅποτε τὰ κενὰ καὶ πᾶσιν ἀναγκαῖα τέλος λάβοιεν. ταῦτα γὰρ ἤδη τῶν σοφῶν ἕκαστον αἰεὶ πῖνα καλῶς εἰς μέσον ἤξιον προσφέρειν. καλῶς δὲ ταῦτα ἐνόμιζον, πῶς τῶν τῶν ἔχειν δοκῶσαν τῶν τῶν εἰς τὸ βίον. *Scolia* vero nuncupantur, non ὅτι *ratiocent* & *modum* eorum *versantur*, qui profecto est σκολιός.

THIS PAGE IS LOCKED TO FREE MEMBERS

Purchase full membership to immediately unlock this page

Know Your Bible

Forgotten Books'
Full Membership
provides unlimited
access to more than
28,000 volumes of
Christian literature for
\$8.99/month

**HOLY
BIBLE**

Continue

*Fair use policy applies

næ) repertum (ac cum in Oxoniensibus quoque, tum, & a Reinesio exhibitum) ita, inter alia, habet:

. ΚΑΙ . ΟΣΑ . ΕΠΕΤΥΧΟΜΕΝ
ΠΑΡΑ . ΤΟΥ . ΚΥΡΙΟΥ ΚΑΙ ΚΑΙΣΑΡΟΣ
ΑΔΡΙΑΝΟΥ . ΔΙ . ΑΝΤΩΝΙΟΥ . ΠΟΛΕ
ΜΩΝΟΣ . ΔΕΥΤΕΡΟΝ . ΔΟΓΜΑ
ΣΥΝΚΛΗΤΟΥ . ΚΑΘ . Ο . ΔΙΣ . ΝΕΩ
ΚΟΡΟΙ . ΓΕΓΟΝΑΜΕΝ . ΑΓΩ
ΝΑ . ΙΕΡΟΝ . ΑΤΕΛΕΙΑΝ . ΟΘΕΟΛΟ
ΓΟΥΣ . ΥΜΝΩΔΟΥΣ, &c.

Quorum *Hymnodorum* (sive ὑμνωδῶν) forsitan caput ac præses fuit *Polemon* Sophista, in hoc marmore nominatus, cum quod is apud Smyrnenes in permagna esset existimatione atque honore; quoniam ita magnus horum Smyræorum apud Imperatorem esset patronus (quod quoque ex hac ipsa inscriptione perspicere licet) ut etiam ipsius jam mortui, olim pro Smyrnenibus conscripta oratio, pro Smyrnenium primatu, præ ceteris maxime valeret, primatumque istum obtineret: tum quod etiam Imperator, quum is Athenis templum Olympicum consecraret, *Polemonem* ibi *Sacrorum Hymnos* celebrare jussit.

Ita namque Philostratus, in hujus *Polemonis* vita, id testatur: τὸ δὲ Ἀθήνησιν Ὀλύμπιον, δι' ἐξήκοντα ἔ πεντακισίων ἐτῶν ἀποτελεσθὲν, καθιερώσας ὁ αὐτοκράτωρ ὡς χροῖα μέγα ἀγώνισμα, ἐκέλευσε ἔ τ' Πολέμωνα ἐφυμνήσαι τῇ θυσίᾳ. Quum *Athenis Olympicum* consecrasset annorum quingentorum ἔ sexaginta curriculo peractum, Imperator, tanquam magnum temporis certamen, *Polemonem* etiam *sacrorum hymnos* (seu *Pæanas*) celebrare jussit.

Ut autem Smyrna suos sibi habebat *ὑμνωδῆς*; sic illi (uti modo ex exemplo *Polemonis* didicimus) minime ex fece vulgi erant. Quod clarius adhuc ex hac jam sequenti (apud Sponium *Miscell.* pag. 354. reperiunda) inscriptione liquet:

ΒΡΗΣΕΙ ΔΙΟ΄
 ΝΥΣΩ ΟΙ
 ΝΟΜΑΟΣ
 ΝΕΙΚΕΡΩΤΟΣ
 ΤΟΥ ΘΕΩΔΟΤΟΥ
 ΠΡΥΤΑΝΙΣ
 ΚΑΙ ΥΜΝΩΔΟΣ

Iste nempe *OEnomaus Nicerotus* ibi simul *ὑμνωδῆς* ac *Prytanis* erat.

Neque tantum Smyrnæ, alibique in Græcia, hujusmodi *ὑμνωδῆς*, sive *Hymnologî*, obtinebant, ipsorumque *Collegia*; sed etiam *Romæ*; sicut id patet ex sequenti inscriptione, quæ apud Gruterum pag. 645. habetur:

TI . CLAVDIO GLYP
 TO . HYMNOLOGO DE
 CAMPO CAELIMON
 TANO VIXIT ANNIS
 XXV . MENSIBVS VIII . FE
 CIT . L . CEIONIVS . MA
 GNVS FILIASTRO
 BENE MERENTI
 ET . T . CLAVDIVS CHRYSOCON
 FRATRI PIENTISSIMO
 Dddd 2

Quin & plura ibi ejusmodi *Collegia* fuisse, ostendit illud, HYMNOLOGO. DE CAMPO CAELIMONTANO: tum etiam id, quod & diversorum Deorum diversa talia *Collegia* fuerint: sicut & inde patere videtur, quod ut apud Smyrnenfes, tantum unicum nobis (quod sciam) restat, *Bacchi Brysei*: ita & Romæ plura ac plurimum Deorum fuisse fat clare constare videtur, ex isto marmore, quod a Grutero pag. 314. n°. 2. repræsentatur hoc modo:

ΙΕΡΑ ΤΑΞΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΑΝΙΣΤΩΝ
 ΤΩΝ ΕΝ ΡΩΜΗ ΔΙΟΣ ΗΛΙΟΥ
 ΜΕΓΑΛΟΥ ΣΑΡΑΠΙΔΟΣ ΚΑΙ ΘΕΩΝ
 ΣΕΒΑΣΤΩΝ ΕΤΕΙΜΗΣΑΝ ΕΜΒΗΝ
 ΠΡΟΦΗΤΗΝ ΠΑΤΕΡΑ ΤΗΣ ΠΡΟ
 ΓΕΓΡΑΜΜΕΝΣ ΤΑΞΕΩΣ ΠΡΟΤΟ
 ΜΗΜΑΡΜΑΡΙΝΗ Η ΑΝΑΘΕΙΣΑ
 ΕΝ ΤΩ ΟΙΚΩ ΤΩΝ ΠΑΙΑ
 ΝΙΣΤΩΝ ΤΗ $\frac{P}{|I|}$ \overline{A} ΝΩΝΩΝ
 ΜΑΙΩΝ Η ΕΣΤΙΝ ΚΑΤΑ
 ΑΔΕΞΑΝΔΡΕΙΣ ΠΑΧΩΝΙΑ
 ΕΠΙ ΚΟΥΡΑΤΟΡΟΣ ΜΕΤΕΙΛΙΟΥ
 ΑΜΠΛΙΑΤΟΥ ΠΡΕΣΒΥΤΕΡΟΥ
 ΣΕΞΤΩ ΕΡΟΥΚΙΩ ΚΛΑΡΩ
 Β . ΓΝΕΩ ΚΛΑΥΔΙΩ
 ΣΕΒΗΡΩ ΚΩΣ

Licet autem hic eosdem *Pæanistas*, adeoque unum idem-
 que

THIS PAGE IS LOCKED TO FREE MEMBERS

Purchase full membership to immediately unlock this page

HISTORY

Tens of thousands of important historical sources, many previously unobtainable, are now available for the first time with a Forgotten Books Full Membership.

Unlimited Access
\$8.99/month

Continue

*Fair usage policy applies

De *Patrimis* autem *Matrimisque* pueris, illa quæ Vopiscus habet, in Aureliani vita, hæc Suetonii verba aliquatenus illustrare videntur, ubi super inspiciendis Sibyllinis libris consultatio habetur, atque inter alia Ulpius Syllanus primæ sententiæ senator, ait: *Patrimis, Matrimisque pueris carmen indicite.* Quæ carmina an hymni simpliciter an *Pæanes* fuerint, non exprimitur; nec cui Deo Deæve canerentur: quod, ut dixi, melius de *Hymnis* ac *Pæanibus* ab *Hymnologis*, ἤμνωδοῖς, ac Παιανιστῶν decantatis liquet. Illi namque *Patrimi* ac *Matrimi* ex Romuli institutione è & ex Sacerdotum liberis, aut alias, ex aliis familiis (si hi eatenus orbi essent) atque ex singulis curiis electi fuerunt: puerique ad pubertatem usque, puellæque quandiu virgines essent, certis Sacris, (teste Dion. Halicarn) ut illa ita optime peragerentur, ministrabant; hi contra diverso admodum modo collegiati, etiam horum illorumve Cæsarum, sive Augustorum, velut Deorum, Sacris, ut & Laudibus decantandis, Sacrati erant. Unde & ἤμνωδὸς Adriani Cæsaris, & συμνωδοῦς Ἐθεῖ Ἀδριανῆ, in illa, pag. 528. allata inscriptione reperimus. quæ inscriptio si integra nobis superesset, forsan (quantum conjicere licet) etiam ἤμνωδὸς, (saltem ἤμνωδὸν) alterius cujusdam Augusti, Deive exhiberet. Hæc autem *Hymnodorum*, tum & *Pæanistarum*, Collegia mihi instituta videntur, in Græcia Asiatica, ut per illa Deorum Laudes, in Ludis eorum honori dicatis, ac quidem maxime occasione *Neocoriarum* horum illorumve Augustorum, celebrarentur. Ut hoc autem obiter addam; verba illa, quæ in inscriptione Græca modò adducta, linea octava & nona occurrunt, nempe ΕΝ Τῷ ΟΙΚῷ ΤῶΝ ΠΑΙΑΝΙΣΤῶΝ, indicant horum *Pæanistarum contubernium*, seu domum in quam simul ut tales coibant: Quamvis hoc omnibus ac singulis Collegiis, Sodalitatibus, Fratriis ac Thiasis proprium est;

DE AGONOTHETIS PANEGYRIARCHIS, &c. 583
est; adque adeo vix mereatur, ut cum aliqua cura notetur,
cæterisque superaddatur.

Quare ab hisce ita per occasionem, ac quasi per paren-
thesin tractatis, transeamus ad *Gymnasiarchas* aliosque præ-
positos ac ministros *Gymnasiorum*, seu *Palestrarum*; in qui-
bus illorum Certaminum, seu Ludorum, qui aut Del-
phis aut in Olympia aut alibi, vel per Pentaëterides
aliterve, vel in *Neocoriis Augustorum* fiebant, *Progym-
nasmata* fiebant.

DISSERTATIO OCTAVA

D E

Gymnasiarchis, &c.

C A P U T I.

De Gymnasiarcharum munere. Illud annum fuisse (qua occasione & super vera lectione unius alteriusque Inscriptionis aliquid dicitur:) nec solummodo annum, sed quandoque, in uno eodemque homine, per aliquot subsequentes annos continuatum. Quid λειψια fuerit; atque hinc obiter de coronatis obmerita; plurimumque inde quandoque urbium civibus. Unde transitur ad Gymnasiarchas Mensurnos, seu qui ex duodecim numero electis, unusquisque suo mense præsiderent Gymnasio: qua rursus occasione differitur de Mensibus Atticis; ipsorumque rectus ordo ex lapidibus certò ostenditur: sicut & quatenus illi, ratione temporum anni, cum mensibus Romanorum convenerint: tum denique de Mensibus ἐμβολίοις, quatenus & isti huc faciunt.

Post *Agonothetas* qui Certaminibus ac Ludis moderabantur, non male, meo iudicio, sequuntur *Gymnasiarchæ* Græcorum [qua occasione & de *Xystarchis* Italorum aliquid dicendum erit] tum & *Pædotribæ*, & *Sophronistæ*, & alii Gymnasiorum ministri. *Gymnasiarchæ* hi, ut eruditioribus notum est, toti *Gymnasio*, adeoque & simul *Xysto*, præerant, ac velut ipsius principes, omnia dirigebant, tempus & horas præscribebant, atque alia denique, quæ ad huiusmodi exercita-

THIS PAGE IS LOCKED TO FREE MEMBERS

Purchase full membership to immediately unlock this page

Know Your Bible

Forgotten Books'
Full Membership
provides unlimited
access to more than
28,000 volumes of
Christian literature for
\$8.99/month

**HOLY
BIBLE**

Continue

*Fair use policy applies

Horum vero *Gymnasiarcharum* munus annum fuisse videtur: nisi si aliquando etiam id benemeritis, seu qui cum laude atque honore illud jam administraverant, per unum pluresve subsequentes annos, (ut annum tamen) continuaretur: quamvis & aliàs quandoque secunda, tertia, quartave vice denuo eligerentur. An autem alicubi (ac qua ratione) etiam menstruum fuerit, inferius quoque disquirendum veniet.

Porro annum illud fuisse videmus ex sequenti hac inscriptione, cum apud Gruterum, tum inter marmora Oxoniensia reperiundâ:

ΑΓΑΘΗ ΤΥΧΗ
ΕΠΙ ΚΛ. ΑΤΤΑΛΟΥ ΑΡ
ΧΟΝΤΟΣ ΚΟΣΜΗΤΗΣ
ΕΦΗΒΩΝ ΙΕΡΕΥΣ ΘΕΟΥ
ΚΑΙ ΘΕΑΣ ΕΙΡΕΝΑΙ
ΟΣ ΠΑΙΑΝΙΕΥΣ
ΕΦΗΒΕΥΤΕΝ ΑΥΤΟΥ
ΤΙΟΣ ΔΙΟΝΥΣΙΟΣ
ΕΙΡΗΝΑΙΟΥ ΠΑΙΑΝΙ
ΕΥΣ ΕΓΥΜΝΑΣΙΑΡ
ΧΗΣΕΝ ΤΟΥ ΕΝΙΑΥ
ΤΟΥ ΤΟΥΣ ΕΦΗΒΟΥΣ
ΦΛ. ΣΤΡΑΤΟΛΑΟΣ
ΦΥΛΑΣΙΟΣ ΕΓΕΝΟΝ
ΤΟ ΕΦΗΒΟΙ ΔΙΑΚΟ
ΣΙΟΥ ΚΑΙ ΔΥΟ

Ubi sub *Gymnasiarcha* istius anni Stratofilao habemus ephe-

ephebos in album Gymnasii, ac numerum Athletarum; isto anno proculdubio) relatos C C II. istiusque adeo disciplinæ, seu regimini subditos.

Quod vero notandum duco est, hanc eandem inscriptionem, quæ inter Marmora Oxoniensia pag. 85. n°. 15. habetur, comparere quoque apud Gruterum pag. 317. n°. 3. sed ibi linea 7. & 8. pro ΑΤΤΟΥ ΤΙΟΥ reperiri ΑΝΤΩΝΙΟΥ. quod ΑΝΤΩΝΙΟΥ hîc longe magis quadrat quam istud ΑΤΤΟΥ ΤΙΟΥ. Nam qualis iste sensus, *Cosmetes (erat) Epheborum Irenæus Pæanius; inter Ephebos (vero) erat IP-SIVS filius, Dionysius Irenæi filius, præ illo: Cosmetes Epheborum. Irenæus Pæanius; inter Ephebos [nempe illos qui jam nomen suum exercitationibus Gymnasticis dederant] erat Antonius Dionysius Irenæi filius?* post quæ tum porrò sequitur: *Gymnasiarcha (istius) anni Ephebis moderabatur Flavius Stratosilaus, &c.* Contrà autem hæc, quæ directe post illa, ΔΙΑΚΟΙΟΙ ΚΑΙ ΔΥΟ in eadem inscriptione, sequuntur, ita corrupte apud Gruterum exhibentur, ut nullus sensus commodus inde elici queat; ut

Λ Α Μ Π Α Δ Α
 Ν Ε Ι Κ Η Σ Α Σ
 Σ Υ Ν Ε Φ Η Β Ο Ι Σ Τ Η Δ Α
 Ν Ε Θ Η Κ Α Σ Ο
 Τ Η Γ Ι Δ Η Σ
 Π Α Ν Τ Ω Ν Ω
 Τ Υ Χ Ι Δ Ο Υ
 Α Θ Μ Ο Ν Ε Υ Σ

Quantumvis sic illa ibi vertantur: *Lampada victor cum adolescentibus hic deposuisti Otigides Pantono Tychidæ F. Athmoneus.*

Interim Scaliger hanc Inscriptionis posteriorem partem (in notis ad Gruteri Thesaurum) *ita egregie reformari* existimat:

Λαμπαδα νεικήσις σὺν ἐφήβοις τῇ δ' ἀνέθηκα
σωτυχίδης Πάντων Ἐυτυχίδος Ἀθμονεύς;

Quum interim in dictis marmoribus Oxoniensibus legatur hoc modo:

Λ Α Μ Π Α Δ Α
Ν Ι Κ Η Σ Α Σ
Σ Τ Ε Φ Η Β Ο Ι Σ Σ Τ Η Λ Α
Ν Ε Θ Η Κ Ε Ν Ο
Τ Ι Γ Ι Δ Η Σ
Π Α Ν Τ Ω Ν Ω
Τ Υ Χ Ι Δ Ο Υ
Α Θ Μ Ο Ν Ε Υ Σ

Ubi ego ista πάντων τυχίδος, sic uti ibi exhibentur non divisim legerem, sed potius ita conjunctim, πάντων τυχίδος, adeoque, ea paulo altius repetendo, *Lampada* [seu in Lampadodromiæ certamine] *Victor*, *is qui simul Ephebi erant* [aut si dividere ab invicem hæc duo ΣΤΝ & ΕΦΗΒΟΙΣ marmoris, simul cum Ephebis, quod tamen minus probo] *cippum posuit Otigides Pantonotychidæ filius Athmoneus.*

Lectioem autem istam ΣΤΗΛΑΝ, tum & illam ΕΦΗΒΟΙΣ, confirmant, quæ cum apud Gruterum, eadem pag. n°. 1. habentur, tum & in Oxoniensibus, quoque unica inscriptione interposita, sequuntur:

THIS PAGE IS LOCKED TO FREE MEMBERS

Purchase full membership to immediately unlock this page

HISTORY

Tens of thousands of important historical sources, many previously unobtainable, are now available for the first time with a Forgotten Books Full Membership.

Unlimited Access
\$8.99/month

Continue

*Fair usage policy applies

ΕΠΙ ΘΕΩΝΟΣ
 ΑΡΧΟΝΤΟΣ
 ΚΟΣΜΗΤΟΥ ΔΙΟΝ
 ΥΣΙΟΥ ΜΑΡΚΟΣ
 ΑΝΑΦΛΥΣΤΙΟΣ
 ΓΥΜΝΑΣΙΑΡΧΗΣΑΣ

Quamvis id minus audeat affirmare ausim.

Ad continuatos vero per plures annos, cum isto munere, *Gymnasiarchas* pertinet hæc sequens Inscriptio; cujus versionem quoque dare operæ pretium duxi:

ΕΔΟΞΕ ΤΟΙΣ ΑΛΕΙΦΟΜΕΝΟΙΣ ἘΠΕΙΔΗ
 ΒΑΤΩΝ ΦΙΛΩΝΟΣ, ΠΡΟΤΕΡΟΝ. ΜΕΝ
 ΕΠ' ΕΤΗ ΔΥΟ ΠΡΟΧΕΙΡΙΣΘΕΙΣ ἘΝ ΔΟΞΩΣ
 ΑΡΧΟΣ ΠΡΟΕΣΤΑΤΗΣΕ ΕΝ ΔΟΞΩΣ
 ΚΑΙ ΚΑΤΑΞΙΩΣ ΑΥΤΟΥ ΤΕ ΚΑΙ ΤΩΝ
 ΑΛΕΙΦΟΜΕΝΩΝ ΠΡΟΑΙΡΕΣΩΣ, ΤΟΥ
 ΓΥΜΝΑΣΙΟΥ ἈΝΘΩΝ ΤΟ ΚΟΙΝΟΝ ΕΥΔΟ
 ΚΙΜΗΣΑΝΤΑ ἘΣΤΕΦΑΝΩΣΕΝ. ΑΥΤΟΝ
 ΕΠ' ἘΤΑ ΠΡΟΕΙΡΗΜΕΝΑ ΕΤΗ ΔΥΟ ΘΑΛ
 ΛΟΥ ΣΤΕΦΑΝΩ ΚΑΙ ΤΗΝ ΠΕΡΙ ΤΟΥΤΩΝ
 ΑΝΑΓΡΑΦΗΝ ΥΠΟΜΝΗΜΑΤΟΣ ΧΑΡΙΝ
 ΕΙΣ ΤΟ ΓΥΜΝΑΣΙΟΝ ΚΑΤΑΚΗΧΩΡΗΚΕΝ ΦΙ
 ΛΟΤΙΜΙΑΣ. ΕΝΕΚΕΝ ΚΑΙ ΤΗΣ ΛΟΙΠΗΣ Ε
 ΠΙΜΕΛΕΙΑΣ ΗΣ ΕΧΩΝ ΔΙΕΤΕΔΕΣΕΝ ΕΙΣ
 ΑΥΤΟΥΣ ΠΑΛΙΝ ΤΕ ΕΙΣ ΤΟ Κ Σ Λ ΚΑΙ Κ Ζ

Λ ΚΑΙ

Λ ΚΑΙ Η Κ Λ ΑΞΙΩΘΕΙΣ ΥΠΕΜΕΙΝΕ ΓΥ
 ΜΝΑΣΙΑΡΧΗΣΑΙ ΚΑΙ ΤΗΝ ΑΡΜΟΣΟΥΣΑΝ ΕΥ
 ΤΑΞΙΑΝ ΑΥΤΟΣ ΤΕ ΣΥΝΕΤΗΡΗΣΕΝ ΚΑΙ
 ΤΟΥ ΤΟΠΟΥ ΚΑΙ ΤΩΝ ΑΛΕΙΦΟΜΕΝΩΝ Ε
 ΚΤΕΝΕΣΤΕΡΟΝ ΚΑΙ ΦΙΛΟΤΙΜΟΤΕΡΟΝ ΕΤΙ
 ΠΟΛΛΩΙ ΠΡΟΕΣΤΑΤΗΣΕΝ ΤΟΥΣ ΤΕ ΤΩΙ
 ΕΡΜΕΙ ΚΑΙ ΗΡΑΚΛΕΙ ΤΙΘΕΜΕΝΟΥΣ ΥΠΕΡ
 ΤΟΥ ΒΑΣΙΛΕΩΣ ΓΥΜΝΙΚΟΥΣ ΑΓΩΝΑΣ .
 ΣΥΝΕΥΚΟΣΜΩΝ ΚΑΤΑ ΤΗΝ ΑΥΤΟΥ ΔΥ
 ΝΑΜΙΝ ΚΑΙ ΙΔΙΑΝ ΕΚΤΙΘΕΙΣ ΑΘΛΑ ΤΑ
 ΚΑΘΗΚΟΝΤΑ ΤΟΙΣ ΑΓΩΝΙΣΟΜΕΝΟΙΣ
 ΕΦ ΟΙΣ ΘΕΩΡΟΥΝ ΤΟ ΚΟΙΝΟΝ ΠΑΣΑΝ
 ΠΡΟΘΥΜΙΑΝ ΚΑΙ ΣΠΟΥΔΗΝ ΕΝΔΕΙΚΝΥΜΕ
 ΝΟΝ ΑΥΤΟΝ ΥΠΕΡ ΤΟΥ ΤΟΠΟΥ ΣΤΕΦΑΝΟΥΣ
 ΤΕ ΧΡΥΣΟΥΣ ΠΕΡΙΤΕΘΕΙΚΕΝ ΚΑΙ ΓΡΑΠΤΗ
 ΤΕΤΙΜΗΚΕΝ ΕΙΚΟΝΙ ΒΑΤΩΝΑ ΦΙΛΩΝΟΣ
 ΓΥΜΝΑΣΙΑΡΧΗΣΑΝΤΑ ΤΟ ΤΡΙΤΟΝ ΚΑΙ ΤΕ
 ΤΑΡΤΟΝ ΚΑΙ ΠΕΜΠΤΟΝ ΕΞΗΣ ΚΑΙ ΤΗΝ ΕΝ
 ΤΩΙ ΠΡΟΔΕΔΗΛΟΜΕΝΩΙ ΧΡΟΝΩΙ ΤΩΝ ΝΕ
 ΩΝ ΠΡΟΣΤΑΣΙΑΝ ΕΥΣΧΗΜΟΝΑ ΤΕ ΚΑΙ
 ΠΡΕΠΟΥΣΑΝ ΠΟΙΗΣΑΜΕΝΟΝ ΔΕΔΟΧΘΑΙ ΔΕ
 ΚΑΙ ΝΥΝ ΕΠΑΙΝΕΣΑΙ ΑΥΤΟΝ ΕΠΙ ΤΟΥΤΟΙΣ
 ΚΑΙ ΠΡΟΣΕΠΙΣΤΕΦΑΝΩΣΑΙ ΠΑΛΙΝ ΧΡΥΣΩΙ
 ΣΤΕΦΑΝΩ ΚΑΙ ΤΟΥΣ ΜΕΝ ΧΡΥΣΟΥΣ ΣΤΕΦΑ
 ΝΟΥΣ ΕΙΣ ΛΕΥΚΩΜΑΤΑ ΧΩΡΗΣΑΙ ΤΟ ΔΕ ΔΟ
 ΓΜΑ ΤΟ ΔΕ ΑΝΑΓΡΑΨΑΙ ΕΙΣ ΣΤΕΛΗΝ ΔΙΘΙ

ΝΗΝ ΚΑΙ ΑΝΑΘΗΝΑΙ ΕΝ ΤΩΙ ΕΠΙΦΑΝΕΣΤΑ
 ΤΩΙ ΤΟΠΩΙ ΤΟΥ ΓΥΜΝΑΣΙΟΥ ΠΡΟΣΑΞΙΩΣΑΙ
 ΔΕ ΑΥΤΟΝ ΚΑΙ ΕΙΣ ΤΟ Θ Κ Λ ΕΤΙ ΓΥΜΝΑΣΙΑΡΧΗ
 ΣΑΙ ΔΙΟΤΙ ΤΟΥΤΟ ΠΡΑΞΑΣ ΕΣΤΑΙ ΠΑΣΙ ΤΟΙΣ
 ΑΔΕΙΦΟΜΕΝΟΙΣ ΚΕΧΑΡΙΣΜΕΝΟΣ.

Placuit illis qui [in Gymnasio decertandi causa] unguuntur [scu ungi solent] quoniam Bato Philonis F. jam ante quidem per duos annos constitutus Gymnasiarcha cum gloria, ac digne ipso, atque unctorum placitis, Gymnasio praefuit: quapropter & communitas ipsum ob illa per duos annos [bene administrata] frondeâ [i. e. ex olivæ ramis] corona coronavit & inscriptionem, ob ista, memoriae causâ in Gymnasio concessit ob studium sc. ac diligentiam circa illa, cæteramque curam quam circa unctos gessit: quodque rursus in annum XXV. & annum XXVI. uti & XXVII. digne electus sustinuerit Gymnasiarchæ munus, ac convenientem decentiam (in eo) ipse conservaverit, atque loco & unctis adhuc longe majori cum Zelo praefuerit; & Certamina Mercurio ac Baccho in regis honorem simul adornaverit pro viribus suis; ac privatis sumptibus exposuerit Certaminis præmia, & decertantibus (sive Athletis) convenientia: ob illa communitas videns ipsius omne studium, ac benevolentiam, in loco isto coronis aureis cinxit, & picta imagine honoravit Bato Philonis F. Gymnasiarchæ munus jam tertium, quartum, ac quintum successive exercentem; & per istud jam memoratum tempus, adolescentium præfecturâ decenter ac cum gratia defungentem. Placet [igitur, dicimus] etiam nunc ea propter ipsum laudare, atque insuper (rursus) coronare corona aureâ: Et coronas illas aureas deponi in album [Gymnasilii] decretumque illud cippo (seu columnæ) inscribi lapideo, illumque poni in loco Gymnasii visui maxime exposito;
 hono-

THIS PAGE IS LOCKED TO FREE MEMBERS

Purchase full membership to immediately unlock this page

Know Your Bible

Forgotten Books'
Full Membership
provides unlimited
access to more than
28,000 volumes of
Christian literature for
\$8.99/month

**HOLY
BIBLE**

Continue

*Fair use policy applies

Ut autem & hoc jam modò præcedentibus addam; notum satis esse debet, coronatos fuisse sæpius vel homines hi aut illi, ob merita sua in hanc illamve rempublicam (quale exemplum habemus in ipso Demosthene, sicut ex ipsius oratione pro corona liquet) vel etiam *urbes*, seu *civitates* bene meritas erga alias. Ostendit namque id satis clare vel solum istud Byzantinorum Decretum, ex modò nominata Demosthenis oratione allatum.

De *Hieroniceis* autem coronatis, *multarumque* simul *urbium* (ob victorias ibi adeptas) *civibus* factis, ostendunt id, præter exempla jam ab aliis allata, inscriptiones (ne plures afferam) istæ quæ apud Sponium pag. 361. n°. 106. & pag. 367. n°. exhibentur; ut in quarum priore *M. Aurelius Demonstratus* audit *Sordianus*, *Alexandrinus*, *Antinoensis*, *Atheniensis*, *Ephesus*, *Smyrnæus*, *Pergamenus*, *Nicomediensis*, *Milesius*, & *Lacedæmonius*; in posteriori *G. Ant. Septimius Publius* civis *Pergamenus*, & *Smyrnæus*, & *Atheniensis* & *Ephesus*. Verum hæc ad Athletas victores in publicis Certaminibus (ac quidem majoribus) spectant.

At nunc disquiramus, an alicubi aut aliquando, ac quam ratione, *Gymnasiarchæ* non annui sed mensurni fuerint, seu menstruo spatio eo munere functi. Videmus etenim in sequenti hîc inscriptione, cum a G. Whelero, tum & a Sponio repræsentatâ, *Gymnasiarchas* (ac quidem Athenis, ubi eos jam suprâ annuos vidimus) singulos singulis mensibus præpositos fuisse; quin & duos quoque simul uni eidemque mensi.

ΓΥΜΝΑΣΙΑΡΧΑΙ ΚΑΘΩΣ ΕΓΥΜΝΑΣΙΑΡΧΗΣΑΝ
 ΒΟΗΔΡΟΜΙΩΝΑ ΝΥΜΦΟΔΟΤΟΣ ΑΖΗΝΙΕΥΣ
 ΠΥΑΝΕΨΙΩΝΑ ΔΗΜΗΤΡΙΟΣ ΝΥΜΦΟΔΟΤΟΥ ΑΖΗΝΙΕΥΣ
 ΜΑΙΜΑΚΤΗΡΙΩΝΑ ΣΤΜΦΕΡΩΝ ΑΖΗΝΙΕΥΣ
 ΠΟΣΕΙΔΕΩΝΑ Α. ΑΝΤΙΟΧΟΣ ΜΕΝΑΝΔΡΟΥ ΜΕΛΙΤΕΥΣ
 ΠΟΣΕΙΔΕΩΝΑ Β. ΚΑ. ΝΙΚΩΝ ΜΑΡΑΘΩΝΙΟΣ
 ΓΑΜΗΔΙΩΝΑ ΕΠΙΚΤΗΤΟΣ ΖΟΣΙΜΟΥ ΛΑΜΠΤΡΕΥΣ
 ΑΝΘΕΣΤΗΡΙΩΝΑ ΜΑΚΡΕΙΝΟΣ ΖΟΣΙΜΟΥ ΛΑΜΠΤΡΕΥΣ
 ΜΟΥΝΥΧΙΩΝΑ ΤΙΤΟΣ ΦΛΑΥ. ΑΛΥΠΟΣ ΜΑΡΑΘΩΝΙΟΣ
 ΘΑΡΓΗΛΙΩΝΑ ΤΙΤΟΣ ΦΛΑΥ... ΙΑΝ... ΜΑΡΑΘΩΝΙΟΣ
 ΣΚΙΡΟΦΟΡΙΩΝΑ ΑΝΘΟΣ ΚΑΙ ΠΑΝΚΑΡΗΣ ΘΙΑΝΘΟΥ
 ΛΑΜΠΤΡΕΙΣ
 ΕΚΑΤΟΜΒΑΙΩΝΑ ΩΛΟΣ ΠΟΝΤΙΟΣ ΝΥΜΦΟΔΟΤΟΣ
 ΑΖΗΝΙΕΥΣ
 μετὰ ΓΕΙΤΝΙΩΝΑ ΠΤΟΛΕΜΑΙΟΣ ΗΡΩΝ ΣΟΣ...Γ...Ν

Hanc autem inscriptionem positam fuisse, cum jam sub Romanorum imperio essent Athenienses, non male conjicit, meo judicio, eruditissimus Sponius, ex nominibus aliquot mere Latinis, quæ in illa (præcipue si totam, quanta restat, perlegas) occurrunt. At majoris ponderis est, quod observet, hinc clare nobis eluceffere rectum ac verum ordinem *mensium*, qui apud Athenienses obtinebant. Interim omittit idem in descriptione mensē Ἐλαφιβολιώνα, qui, inferendus inter γαμηλιώνα & μγνυχιώνα melius a Whelero observatus, huic læterculo hoc modo infertus fuit,

ΕΛΑΦΗΒΟΛΙΩΝΑ ΑΙΚΙΝΝΙΟΣ ΠΟΛΤΑΙΝΟΣ

ΚΟΛΛΑΤΕΥΣ,

Ffff 2

Sic

Sic contra ab hoc ipso Whelero, dum eandem excerpfit, simili, sive ἀβλεψία, sive festinatione, mensis Ἀνθεστηριῶν (qui tamen apud Ἕρονium, ac quidem suo loco, compareret) prætermisus est. Namque ambo, ut videtur, XII. mensium numero contenti fuere; minime advertentes, illum annum fuisse ἐμβολιαῖον, eique menslem ἐμβόλιμον (qui tertio quoquo anno recurrebat, eique inferebatur, ac semper Ποσειδῶν erat) hîc quoque fuisse insertum. Hinc enim *Posideon*, qui alias tantum semel occurrere debuerat, bis sese in hac inscriptione prodit; sicque ΠΟΣΕΙΔΕΩΝ Α, ut ἐμβόλιμος, atque hinc statim ΠΟΣΕΔΕΩΝ Β, nullo facto interstitio occurrunt, quod sic annus iste XII. mensium esset. Quod aliter apparet in alterius inscriptionis fragmento, apud eosdem reperiundo; ut in quo illud Α. aut Β. minime reperiuntur:

ΒΟΗΔΡΟΜΙΩΝΑ ΙΟΥΛΙΟΣ ΕΥΦΡΑΝΩΡ
 ΜΑΡΑΘΩΝΙΟΣ ΣΤΡΑΤΗΓΟΣ
 ΠΥΑΝΕΨΙΩΝΑ ΔΗΜΗΤΡΙΟΣ ΜΑΡΚΟΥ
 ΒΑΣΙΛΕΥΣ
 ΜΑΙΜΑΚΤΗΡΙΩΝΑ ΣΥΜΜΑΧΟΣ ΑΡΙΣΤΟ
 ΒΟΥΛΟΣ ΜΑΡΑΘΩΝΙΟΣ
 ΠΟΣΕΙΔΕΩΝΑ ΑΡΤΕΜΟΝ ΜΕΝΟΔΩΡΟΥ
 ΓΑΡΓΗΤΙΟΣ.

Nisi quis pro γαργηΤΙΟΣ legere malit ΣΦΕΤΤΙΟΣ: Quamvis utram lectionem eligas, id hic minime ad rem nobis propositam faciat. Ex tali autem posito mensium ordine, (quocum Josephus Scaliger concordat) nobis fere videre licet, cui nam Latinorum mensi quisque horum Atheniensium respondeat: modo fidem apud nos hi sequentes scriptores reperiant; inter quos Plutarchus, in Julii Cæsaris vita ita loquitur: χει-

THIS PAGE IS LOCKED TO FREE MEMBERS

Purchase full membership to immediately unlock this page

HISTORY

Tens of thousands of important historical sources, many previously unobtainable, are now available for the first time with a Forgotten Books Full Membership.

Unlimited Access
\$8.99/month

Continue

*Fair usage policy applies

liumque rerum inde magis gnari, Philostratus atque Harpocration: quorum primus illud nomen ἀπὸ τῆς αἰθέρας quibus flores incipit, derivat; alter vero ita: Ἀνθεστηριών. ὅγδοτον μὲν ἔστι παρ' Ἀθηναίους, ἱερός Διονύσου. Ἴσθητον ἢ ἐν τοῖς τῆς συνάγωγῆς κεκληθῆσθαι φησὶν αὐτὸν, διὰ τὸ πλεῖστα τῆς ἐκ τῆς γῆς αἰθεῖν τότε. *Anthesterion. qui mensis est Octavus apud Athenienses ac Baccho sacer. Ister autem illum ait ita appellari, quod flores tunc maxime ex terra erumpant.*

Initium vero anni Attici ostendit nobis Dionysius Halicarnassæus, dum lib. I. ita de Troja capta loquitur: Ἰλιὸν μὲν γὰρ ἤλω τελευτήαντος ἡδὴ τῆς θέρους, ἐπικαίδεκα πρότερον ἡμέραις τῆς θέρους τροπῆς, ὅγδοτον φθινοῦτος [sive alias τρίτη ἢ πρὶ εἰκάδι] μηνὸς θαρηλιῶνος, ὡς Ἀθηναῖοι τὰς θέρους ἀγχοῖ. πειταὶ ἢ ἦσαν αἱ τῆς ἐνιαυτοῦ ἐκείνου ἐκπληροῦσαι μὲν τῆς τροπῆς εἰκοσι ἡμέραι. ἐν ἣ τῆς ἑπτα καὶ τεράκοντα, τῆς ἀπὸ τῆς ἀλώσεως διαγενομένης τὰ τε πρὶ τὴν πόλιν οἴομαι διοικήσασθαι τὰς Ἀχαιῆς, καὶ τὰς πρεσβείας ὑπὸδείξασθαι τὰς πρὶ τῆς ἀφρηκέτων, καὶ τὰ ὄρνια ποιήσασθαι πρὸς αὐτὰς τὰ δὲ ἐξῆς ἔτι, &c. *Ilium enim captum est aestate jam vergente, XVII. dies ante Solstitium æstivum, vigesimo tertio [atit, si ipsa verba Dionysii retinere mavis, deficientis octavo] die mensis Thargelionis quemadmodum Athenienses tempora computant. Sed post Solstitium supererant XX. dies, qui annum illum complebant. Itaque intra XXXVII. dies, qui urbis expugnationem sunt secuti, existimo Græcos res urbanas composuisse, & legatos ab illis, qui secesserant, recepisse; fœdusque cum ipsis fecisse. Sequenti autem anno, &c.*

Ex jam allatis Dionysii verbis constat, cum Thargelion Junio fere responderet Thargelionemque sequeretur Scirophorion, eumque rursus Hecatombæon, a 23. Thargæleonis die adhuc restasse ad Hecatombæonem dies 37, ejusque adeo initium, initium novi anni constituisse: quo tempore & (jam constitutis mensibus Romanorum) Augustus Mensis incipiebat.

bat. Quocum convenit, quod Harpocration, de quorundam mensium (ratione temporis) ordine loquens, ponat *Metageitnionem* secundum numero, *Maimacterionem* quintum, *Posideonem* sextum (qui proinde cum Januario concidit) *Anthesterionem* octavum, & *Munychionem* decimum. Quæ plane cum marmoribus supra exhibitis conveniunt: simulque cum illis, quæ ex Plutarcho atque Appiano adduxi.

Non tamen usque quaque semper convenisse Atheniensium menses cum Romanis, videmus ex his Galeni Pergameni verbis, dum (quod notandum) ait: ὅστις καὶ ἐς τὴν Ῥώμην μὲν ὁ καλέμενος Σεπτέμβριος ἔστιν, ἐν Περγαμῷ ἢ παρ' ἡμῖν Ἵπερβερεταῖος, Ἀθήνησι ἢ Μυσήρια. *Quod tempus Romæ quidem vocatur September apud nos Pergami Hyperberetæus, apud Athenienses vero Mysteria.* quod sc. tunc illa celebrentur.

Sicut etiam videmus hinc Scaligerum, in laterculo suo mensium Atticorum, *Hecatombæonem* pro Julio habere, *Metageitnionem* pro Augusto, *Boëdromionem* pro Septembri: qui *Boëdromion* aliàs *October* est. Nempe, ut eruditis notum est, habebant Athenienses suos ἐξαιρέτους & ἐμβολίμους mensium dies, sicque menses cavos ac plenos; atque hinc quoque mensem ἐμβόλιμον, qui unicuique tertio inferebatur: eratque is anni istius decimus tertius, ac sequebatur *Maimacterionem*, præcedebat vero *Posideonem*, atque ita istis interpositus vocabatur tum *Posideon primus*; sequens autem (qui cum Latinorum Januario concurrebat, *Posideon secundus*: sicut & ex priori marmore, in quo omnes menses, (uti & simul ἐμβόλιμος) extant, clare liquet.

Anni autem, & mensium Atticorum rationem videmus traditam a Libanio, in secundo Argumento orationis Demosthenis adversus *Androtionem*; ac quidem hoc sequenti modo: Ἰστέον ὅτι οὐκ ἐψήφισον οἱ Ἀθηναῖοι τὰς μὲν αἰὰς καὶ τὴν ἡλιακὸν δρόμον, ὡς ἡμεῖς ἀλλὰ καὶ τὸ σελλωιακόν. καὶ γὰρ τὸ ἡλιακόν ἔχει ὁ ἐνιαυτός

τὸς ἡμέρας τριακοσίας ἐξήκοντα πέντε. ὥστε συμβαίνει ἔχειν τὸ μῆνα ἡμέρας τριακοντα καὶ τρίτον. Δεκάκις γὰρ τετράκοντα, τετακόσια δὲ τετράκοντα, ἐξήκοντα λοιπὰ πέντε. τὸ τρίτον τὸ δώδεκα, τέσσαρα λοιπὴ μία. δώδεκατον ἢ τῆς μιᾶς δύο ὥρα ἐστίν. καὶ ἢ σελευιακὸν δρόμον ὁ ἐνιαυτὸς ἔχει τριακοσίας πενήκοντα τέσσαρας. ὥστε συμβαίνει τὸ μῆνα ἔχειν ἡμέρας εἰκοσιν ἑνέα καὶ ἡμίου. δεκάκις γὰρ εἰκοσι, τετακόσια δὲ εἰκοσι, πεσσαράκοντα δεκάκις ἑνέα, ἐνετήκοντα δὲ ἑνέα, δεκαοκτώ καὶ τὸ ἡμίου τὸ δώδεκα, ἕξ ὥστε ὁμῶς εἶναι ἡμέρας τριακοσίας πενήκοντα τέσσαρας. ὑπολείπεσθαι ἢ καὶ τὸ ἡλιακὸν δρόμον ἡμέρας ἑνδεκά. ὡς Ἀθηναῖοι καὶ τριετείαν συνάγοντες ἐπίεν τὸ Ἐμβόλιμον μῆνα τετράκοντα τριῶν ἡμερῶν. *Scire licet Athenienses mensium rationem non ex cursu Solis, ut nos, sed ex cursu Lunæ inivisse. Nam cursus Solaris habita ratione annus habet dies trecentos sexaginta quinque: secundum quam rationem mensis habet dies XXX. & trientem. Decies enim triginta, trecentos pariunt: bis triginta, sexaginta; reliqui sunt quinque. At tertia pars, seu triens duodecim, sunt quatuor; reliquus est dies unus: duodecima pars unius diei duæ horæ sunt. Ad cursum verò Lunæ annus habet dies 354. quo fit ut mensis quilibet diebus constet XXXIX. & semisse. Nam decies viginti, ducentos pariunt: bis viginti, quadraginta: decies novem, nonaginta, bis novem, decem & octo: dimidia pars duodecim sunt sex: ut in summa dies sint 354. cursu Solaris summa brevior diebus II. quos Athenienses post tertium quemque annum coacervantes mensē ex illis Embolimum dierum triginta trium conflabant.*

De hoc anno Lunari loquitur Plato lib. VI. de Legibus, dum ait: Ἐπειδὴ μέλλῃ νεοῦ ἐνιαυτοῦ μετὰ θελευίας τροπῆς τὰς Ἰπρίωντι μὲν γίγνεσθαι, ταύτης τῆς ἡμέρας τῆ περόθεν πάντας ἀεὶ τὰς ἀρχοντας συνελθεῖν εἰς ἓν ἱερόν. Quæ M. Ficinus vertit, *Omnis magistratus tam annui quam majoris temporis pridie Calendas, mensis illius, quo post æstivum solstitium novus incipit annus, in templum unum conveniant.*

Quod

THIS PAGE IS LOCKED TO FREE MEMBERS

Purchase full membership to immediately unlock this page

Know Your Bible

Forgotten Books'
Full Membership
provides unlimited
access to more than
28,000 volumes of
Christian literature for
\$8.99/month

**HOLY
BIBLE**

Continue

*Fair use policy applies

steria fuisse annua, non Triëterica. Nec Triëterica Or-
gia Thebanorum cum Dionysii Atheniensium esse confun-
denda; neque hæc cum Parvis Mysteriis: quorum illa in
Ἄγραι, hæc vero in Λίμναις, celebrabantur. De Deme-
trii Poliercete initiatione, &c. Ut Mysteria hæc Chri-
stiani quoque sensim æmulati fuerint: denique de duo-
bus simul Gymnasiarchis uni eidemque mensi præfectis.
Postremo, quid circa talia ac similia temporum tractus
immutaverit, etiam exemplo Senatus Atheniensium, ra-
tione numeri Senatorum, ostenditur.

INterim hæc electio Gymnasiarcharum, ad, vel post,
Magna Eleusiniorum Mysteria, firmat quoque opinionem
illam, quæ statuit ista Mysteria non Quinquennialia, sed an-
nua fuisse; quandoquidem Gymnasiarchæ minime Quin-
quennales, sed annui erant; ita tamen, ut unusquisque eo-
rum mensurno tantum regimine potiretur.

Quo tamen solo argumento ista opinio non nititur, sed He-
rodoti etiam & Isocratis, & Aristidis disertis, sane, verbis:
ut quorum primus ita, ex persona Dicæi Atheniensis exulis,
atque inter Persas versantis: Τὴν ἢ ὀρθῶς ταύτῳ ἄγασσι Ἀθηναῖοι
ἀνὰ πάντα ἔπα τῆ Μητρὸς καὶ τῆ Κόρης, καὶ αὐτῶν τε ὁ Βασιλεὺς,
καὶ τῶ ἄλλων Ἑλλήνων μυεῖται. Καὶ τὸ Φωνῶν τὸ ἀκέραιον ἐν ταύτῃ τῇ
ὀρθῇ ἰακχάζει. Hoc vero festum QUOTANNIS Cereræ
& Proserpinæ celebrant. Et his Sacris quicumque vult,
tum Atheniensium ipsorum, tum & aliorum Græcorum,
initiatum. Et vox quam audis, est in hoc festo Bacchan-
tium [sive Jacchum cum clamore deducentium.] Neque
aliter Isocrates; qui in Panegyrico suo ita loquitur: Δήμητρος
ὃ ἀφ' κνημένης εἰς τὸ χώρον ἡμῶν, &c. καὶ δόσης δωρεὰς διπλάς,
αἵπερ μέγισται τυγχάνουσιν ἔσται, τὰς τε καρπῶν, εἰ δὲ μὴ θηροωδῶς
ζῆν ἡμᾶς αἵτιοι γένοιαι, καὶ τὴν τελετὴν, ἧς εἰ μετέχοντες ποιεῖτε δὲ
βίβω τελευτῆς, καὶ δὲ σίμπαντες αἰώνῳ ἡδίστης τῆς ἐλπίδας ἔχουσιν
ἔτως

ἔτιως ἡ πόλις ἡμῶν ἔ μόνον θεοφιλῶς, ἀλλὰ ἔ φιλανθρωπῶς ἔχει, ὥστε κυρία γενομένη τέτων ἀρχαίων, οὐκ ἐφθόνησε πῖς ἄλλοις, ἀλλ' ὦν ἔλαβεν ἅπασι μετέδωκεν. καὶ τὰ μὲν ἔπι ἔ νῦν ΚΑΘ' ΕΚΑΣΤΟΝ ΕΤΟΣ δείκνυμεν. τ̄ ἢ συλλήθω τὰς ἄεργασίας, ἔ τὰς ἄεργίας, καὶ τὰς ἀφελείας τὰς δὲ ἄυτῶν γενομένας ἐδιδάξαμεν. *Nam quum Ceres post raptam Proserpinam, erroribus acta in regionem nostram pervenisset; nostrisque majoribus ob accepta beneficia (quæ non nisi initiatis audire fas est) bene cupiens, amplissima duo munera largita esset: fruges, quæ in causa fuerunt, ne more belluarum viveremus: ἔ arcana illa sacra, quibus initiati qui sunt, hi ἔ de vitæ exitu, ἔ universo ævo spem habent meliorem: adeo non tantum accepta Diis, sed ἔ in homines benigna fuit nostra urbs, ut nemini tanta bona invideret: sed quæ acceperat, omnibus impertiret. Et hæc quidem etiam nunc QVOTANNIS ostendimus: illarum autem beneficia omnia, utendique rationem, ἔ utilitates inde capiendas, edocuimus.*

Nec denique minus clare id ostendit Aristides, in Eleusinia sua oratione, his verbis: Παιηγόρεις ἔνικω ἄε μὲν ἄλλα, δὲ ἔτις πέμπτη καὶ τρίτη πληρῶνται. μόνη ἢ ἢ τ̄ Μυσηρίων, παντὸς ἔτις ἐνίκησεν εἶναι. *Et alii quidem conventus publici [ἔ Sacri] quivato quoquo, vel tertio celebrantur anno: hic autem, ad quem pertinent Mysteria SINGVLIS ANNIS instaurantur. tum & per hæc, in Panathænaica: ἄλλα μὲν τῶνγε μυσηρίων, τὰ μὲν ὡς ἀρχαῖα πύμνηται. τὰ ἢ ὡς ἀναγκαῖα. τὰ ἢ ὡς πλείστοις γνώριμα. πάσαις τίνω τ̄ ψήφοις περφέρει τὰ ἔλθουσιναι. καὶ πῶι μὲν τ̄ ἄλλων ἔχ ἡμῶν ὁ λόγος. μόνοι ἢ τ̄ ἔλλήνων ΚΑΘ' ΕΚΑΣΤΟΝ ΕΤΟΣ ποιῆτε πανήγυριν, ἔδεμιῶς πενταετηρίδος Φαυλοτέρων. καὶ δέχεσθε τῶ ἔλθουσινῶ πλείους ἢ ἔτεροι τῆ πάση πόλει. καὶ πάντες ἐρίζουσιν αἰεὶ τ̄ παρῶσαν ἔορτῶν νικᾶν πολυανθρωπία. Mysteria potro quum alia propter antiquitatem, nonnulla necessitatis, quædam etiam celebritatis causa in honore sint, omnibus utique modis præstant Eleusinia. Ut autem de*

aliis dicere supersedeam, soli certe Græcorum QVOTANNIS panegyri nullis QVINQVENNALIBVS deteriorē celebratis; pluresque in Eleusinium (templum) quam reliqui in urbem totam recipitis: omnibus etiam hanc solennitatem hominibus turbâ superare contendentibus.

Quæ præterea tam ex his Aristidis, quam quoque ex Herodoti & Isocratis, verbis liquent, sunt, ad *Magna illa Mysteria* (non solummodo ad *Parva*) non solos Athenienses, verum & reliquos Græcos, tum vero & alios, undecunque exteros homines admissos fuisse. Quod posterius non solius Apollonii Thyanæi, uti & Demetrii regis exemplis, sed & Ciceronis tum verbis, tum etiam ipsius atque Attici exemplo, clarescit. Ita namque ille libro I. de *Natura Deorum*: *Mitto Eleusinem sanctam illam & augustam, ubi initiantur gentes oræ ultimæ: sicut & lib 2. de Legibus, per dialogum, loquitur: M. Quid ergo agent Facchus Eumolpidaeque nostri, & augusta illa Mysteria, siquidem sacra nocturna tollimus? non enim populo Romano, sed omnibus bonis firmisque populis leges damus. ATT. Excipis credo, illa, QVIBVS IPSI INITIATI SVMVS. M. Ego vero excipiam. Nam mihi cum multa eximia Divinaque videntur Athenæ tuæ peperisse, atque in vitam hominum intulisse, tum nihil melius illis Mysteriis, &c.*

Temporibus autem magis antiquis peregrinos à Magnis fuisse exclusos, cum ex aliis, tum ex verbis Apollodori, (lib. 2. & mihi pag. 106.) clare liquet. Ita enim is de Hercule: Ἦν ἡ κοῦκ ἐξὸν τοῖς ξένοις ΤΟΤΕ μνεῖσθαι.

Verum enim vero hæc, similiaque, accurate pertractat Eruditissimus Meursius, in Eximio opere de Eleusiniis. qui tamen illa de *annorum interstitio* inter Minora ac Majora non satis bene cepisse videtur; sicut statim quoque docere conabor. Quod interim ad hæc *Mysteria* adhuc pertinet, (quodque addendum duco, dum jam sic extra oleas vagor) est,

THIS PAGE IS LOCKED TO FREE MEMBERS

Purchase full membership to immediately unlock this page

HISTORY

Tens of thousands of important historical sources, many previously unobtainable, are now available for the first time with a Forgotten Books Full Membership.

Unlimited Access
\$8.99/month

Continue

*Fair usage policy applies

*Iam quarta Eleusis dona Triptolemi secat,
 Paremque toties libra composuit diem:
 Ambiguus ut me sortis ignotæ labor
 Detinuit inter mortis & vitæ mala.
 Pars una vitæ mansit extincto mihi
 Sensus. Malorum finis Alcides fuit.*

Magis stringere videntur ista Apollonii Thyanæi apud Philostratum (lib. I V. cap. 6.) verba: quæ tamen quoque pro *Quinquennialibus* istis nihil faciunt. Quod ut clarius perspicatur (tum quia & inferius ad alia nobis inservient) etiam paulo altius repetenda videntur. Habent se itaque hoc modo:

Ἀμελήσαντες ἢ οἱ πολλοὶ τῶν μυσῶν περὶ τὸ Ἀπολλώνιον εἶχον. καὶ τῶν ἑσπερίων μάλιστα, ἢ τῶν ἀπελθῆν τετελεσμένοι. ὃ ἢ ξυνέσταται μὲν αὐτοῖς αὐθις ἔλεγε, ἐκέλευσε ἢ πρὸς τοῖς ἱεροῖς ἵνα γίνεσθαι καὶ γὰρ αὐτὸς μυσῶν ὃ ἢ Ἱεροφάντης οὐκ ἐβόλετο παρέχειν τὰ ἱερά μὴ γὰρ ἄπο ποτε μυσῶν γένηται, μηδὲ τὸ Ἐλασίνα ἀνοῖξαι ἀνθρώπῳ μὴ καθάρῳ τὰ δαιμόνια. ὃ ἢ Ἀπολλώνιος δὲ ἐν ἑπὶ τέτων ἡπίων αὐτὸς γενόμενος, ἔπῳ, ἔφη, τὴ μέγιστον, ὣν ἐγὼ ἐγκληθεῖν αὐ, εἰρηκας, ὅτι περὶ τῆς πλειῆς πλείω ἢ σὺ γινώσκω ἐγὼ δὲ ὡς πᾶσι σοφώτερον ἐμαυτῶ μυσόμενος ἦλθον. ἐπαινεσάντων δὲ τῶν παρόντων, ὡς ἐρρωμένως, καὶ πᾶσι πλησίως αὐτῷ ἀπεκρίνετο, ὃ μὲν Ἱεροφάντης, ἐπειδὴ ἐξείργων αὐτὸν εἰ φίλα τοῖς πολλοῖς ἐδόκει πράττειν, μετίβαλε τῶν νεῦν ἐ μὲν ἔφη. σοφὸς γὰρ τις ἦκειν ἔοικας. ὃ δὲ Ἀπολλόνιος, μυσόμενος, ἔφη, αὐθις μυσῶν δὲ μὲ ὃ δεῖνα πρὸς γινώσκει γινώμενος, ἐς τὸ μετ' ἐκείνου Ἱεροφάντην, ὅς μὲν πηλάρα ἔτη τῶν ἱερῶν πρῶτον.

Quæ ita reddit Federius Morellius: *Cum plurimi Apollonio circumstantes curam Sacrorum [initiationem] negligerent, magis de illo videndo audiendoque, quam de se experian-*

nec Eleusinem patefacturum ei qui purus à demonibus non esset. Apollonius nihil propterea dejectus animo: Maximum, inquit, eorum, in quibus accusari possem, omisisti, quod cum de sacris, arcanisque mysteriis multa plura, & secretiora, quam tu, cognoscam: tamen ad te tanquam sapientio-riorem initiandus accesserim. Cum omnes qui aderam respon- sionem illam constanter, aperteque factam laudarent, & sa- crorum Antistes odiosum se, molestumque omnibus esse ani- madverteret, quod illum sacris prohibuisset, mutatâ voce, Initiare, inquit, vir enim sapiens esse videris. Tunc Apol- lonius: Ego certe paulo post initiabor, & digito quendam ex circumstantibus notans: Ille, inquit me initiaturus est, di- vinatione quadam præmonstrans eum qui Antistes templi fu- turus erat, quod post quartum annum evenit.

Quæ Apollonii, apud Philostratum, verba nihil aliud vo- lunt, quam quod, post quadricennium Athenas reversus hic Apollonius, sese initiari curaturus esset ab illo, qui tum tempo- ris futurus esset *Hierophanta*; adeoque ab illo, qui quadrien- nio post hunc præsentem *Hierophantam* isto munere decoran- dus esset: non vero indicant quod hujus præsentis *Hierophantæ* munus, nullis aliis interpolitis *Hierophantis*, eousque perduraret. Quandoquidem istud jam peractis *Mysteriis* finiretur, aliusque denuo eligendus esset: neque ulla exempla, quod sciam, se prodant, per subsequencia sibi quatuor *Magna Mystera*, unum eundemque hominem in istius muneris administratione permansisse. Et ex jam antedictis indubitato pater, hæc *Ma- gna Mystera* (sicut id de Minoribus quoque verum est, at- que statim obiter ostendetur) *annua*, non vero *quinquennalia* fuisse. unde & sequitur *Hierophantas* non *Quinquennales* sed annuos fuisse: sicut id in Ἀρχιερεῖσι, seu *Pontificibus*, locum habebat; nisi illi istud ἀρχιερείας munus ex jure Hæreditario, vel aliter in perpetuum, live ad vitam, obtinerent. Interim verbulo monendum censeo lectorem Græce peritum, ut, sicut alibi,

alibi, sic maxime hic, verba Græca Philostrati cum versione Morellii conferat. Qui sane, an ipse interpretes fuerit, an vero aliquis ex ipsius discipulis, valde dubito.

Porro idem Scaliger, de iisdem Magnis Mysteriis, libro V. de Emend. Temp. pag. 418. ut illa fuisse Quinquennalia hæc Tertulliani verba (ex primo capite libri adversus Valentinianos) affert: *Nam & illa Eleusinia, heresis & ipsa Atticæ superstitionis, quod tacent, pudor est. Iccirco & aditum prius cruciant: diutius initiant, quam consignant: cum & portas ante quinquennium instituunt, ut opinionem suspensio cognitionis ædificent: atque ita tantam Majestatem exhibere videantur, quantam præstruxerunt cupiditatem. Sequitur jam silentii officium. Attente custodiunt, quod tarde invenitur. Caterum tota in adytis divinitas, tot suspiria portarum, totum signaculum linguæ, simulacrum membri virilis revelatur.*

Legit in his Tertulliani Verbis Magnus Scaliger; ac cum illo etiam Meurfius, & Salmasius, pro *cum & portas*, aliter, nempe *cum epoptas*; sicut & pro *siparia*, aut, si mavis, *suspiria*, *portarum* legunt *suspiria epoptarum*.

Itane *instituebant* ante quinquennium *Epoptas*? quum tantum post quinquennalem institutionem *Epoptæ* fierent; tandiuque simpliciter *mystæ* manebant, donec ad *ἐπιπείαν* admittebantur? ac suspirabant *Epoptæ*, ut fierent tandem *Epoptæ*? Sane fateor hæc me plane non capere. Prius illud *& portas* levi mutatione emendari sic potest, *ad portas* (ut Petavius quoque vult) *quinquennium instituunt*: Atque ut aditus crucient, vel *siparia portarum* obtendant, (si ita legere placet) vel per diuturna *suspiria portarum*, sive *ad portas*, opinionem suspensio cognitionis ædificent, &c. Silentii officium, quod vocat, seu potius juramentum, præcessisse *ἐπιπείαν* minime negare velim: at per gradus, adeoque, ut per portarum præstructiones, initiationes has, quas
Ter-

THIS PAGE IS LOCKED TO FREE MEMBERS

Purchase full membership to immediately unlock this page

Know Your Bible

Forgotten Books'
Full Membership
provides unlimited
access to more than
28,000 volumes of
Christian literature for
\$8.99/month

**HOLY
BIBLE**

Continue

*Fair use policy applies

RESTAT, contemplari vero, & comprehendere naturam & ipsa facta.

Instituebantur ergo tandiu, donec satis perfecti in illa doctrina, ut digni, ad istam ἐποπλείαν (exacto tamen prius, ut dixi silentii juramento) admitterentur. Præcedebant autem antequam ad *Parva* admitterentur Sacrificia & purificationes, seu καθάρσεις. Quæ tamen minime ostendunt, *Magna* *Mysteria* fuisse *Quinquennalia*; sicut & *Salmasius*, & *Petavius*, illa *Annua* fuisse statuunt.

Celeberrimus verò, ratione Græcarum Antiquitatum, *Meursius*, illa etiam, si verba ejus bene capio, *quinquennalia* fuisse statuit; quamvis aliam rationem circa progressus, a Minoribus ad Majora, ineat. ita enim ille loquitur, *Eleusiniorum suorum cap VIII*, post verba ista *Tertulliani* (contra *Valentinianos*) allata: *Atque hoc* [initiari nempe diutius &c.] *de iis est capiendum, qui ipsis Mysteriis Majoribus initiabantur. Nam* [NB] *quos primis minoribus initiari contigisset, iis opus quadriennium expectare; quos secundis, triennium; quos tertius, biennium; quos quartis unum tantum annum; idque minimum intervallum omnium erat. Et de his Plutarchus sentit, in Demetrio. Επόπλειον ἢ τελάχισον ἀπὸ τῶν μεγάλων ἐνιαυτὸν ἀγαλιπόντες. Conspiciebant autem minimum ab magnis annum interponentes. Sed luxatus, corruptusque, iste locus; & legendum, ἐπόπλειον ἢ ἑπὶ τῶν μεγάλων, τελάχισον ἐνιαυτὸν ἀγαλιπόντες. Conspiciebant autem in magnis, minimum interponentes annum. Εροπταῖ enim, fiebant in Magnis anno minimum uno, postquam Mysteria facti essent: non autem post Magna anno uno, in minoribus, quod ista lectio præ se fert.*

Hactenus *J. Meursius*. At *H. Casaubonus* (licet improbante *D. Petavio*) in textu Græco *Plutarchi*, pro ἀπὸ τῶν μεγάλων reponit, (ac bene meo iudicio) ἀπὸ τῶν μικρῶν: uti statim videbimus, ubi de *Demetrii* regis, initiatione loquar.

Nunc

Nunc vero aliquid super Meursii opinione addam.

Is igitur vult Magna quidem fuisse *Quinquennalia*, Parva vero *Annua*. Sed plures paucioresve annos intercurrisse mystis, prout primis, secundis, tertiis, quartive Mysteris Parvis, post jam prægressa *magna*, initiati fuissent. Atque ita quidem, ut si jam primis Parvis post Magna illa recurrentibus, non ante istud fere Quinquennale spatium, quod inter illa Parva, & proxime (post quatuor annos circiter) sequentia Magna, initiati fuissent; ipsis eousque antiquam *Epoptæ* fieri possent expectandum esset: ac sic de cæteris. Verum talia minime ex Tertulliano, aut Plutarcho liquent; quorum verbis tamen hîc niti videtur.

Melius certe C. Salmasius, qui ad *Historias Augustas*, asserit, his verbis: *Sciendum enim est parva & magna mysteria intra eundem annum agi solita, & utraque quotannis: parva Anthesterione mense, magna Boëdromione. qui parva illa initia acceperat, non fiebat Epopta in magnis, sed illis tantum initiabatur, deinde anno post ἐπώπιον, in usdem scilicet μυστηρίοις. Sic magna illa μυστήρια erant τὰ μυστικὰ quam ἐποπικὰ. Nam necesse erat eis primum initiari, ac deinde interjecto anno ut minimum in Sacrarium admitti, καὶ ἐπώπιον licebat, &c.* Quæ tum porrò ex Plutarcho ac Scholiaste Aristophanis firmat.

Quare miror magnum illum Scaligerum, tam immensæ lecttionis ac memoriæ, tum & iudicii, virum, ad illa, dum de mysteriis utrisque scriberet, non curatius attendisse. Sicut enim Magna ponit *Quinquennalia*, sic Parva asserit fuisse *Trieterica*. Quod & Petavius ad Themithium optime notavit.

Post enim allata (libro I. Em. Temp.) Hesychni & Thucydidis verba, quibus de *Atheniensium Dionysiis* loquuntur, addit: *De his manifesto sentit Seneca his Anapestis:*

*Nos Cadmeis orgia ferre
Tecum solitæ condita cistis,
Cum jam pulso sidere brumæ
Tertia soles evocat æstas:
Et spiciferæ concessa Deæ
Attica Mystas clausit Eleusis.*

Quibus notatur tempus fuisse circa finem hiemis, & præterea τελετήρια fuisse: quæ [NB] & dicebantur minora mysteria.

At quæ hîc a Choro canuntur ad Orgia Dionysii Thebana; non vero ad Attica Dionysia spectant. nec magis quam ista Virgilii de Didone in furorem acta, ob Æneæ abitum;

*Sævit inops animi, totamque incensa per urbem
Bacchatur: qualis commotis excita sacris
Thyas, ubi audito stimulant trieterica Baccho
Orgia, nocturnusque vocat clamore Cithæron;*

(Qui Cithæron mons erat Bœotiæ) aut hæc Lucani (lib. V.)

*Parnassus gemino petit æthera colle
Mons Phæbo Bromioque sacer, cui numine misto,
Delphica Thebanæ referunt Triëterica Bacchæ.*

Nam quamvis Delphi ac Parnassus in Phocide essent, Thebanæ tamen Bacchæ hîc sua celebrabant Triëterica Bacchi Orgia.

Illum autem Parnassum non soli Apolloni verum & Baccho sacrum fuisse, præter Lucanum, etiam Macrobius ac Pausanias testantur; quorum postremus ita: Ἀπὸ ἧς ἔκωρυκίς χαλεπὸν ἦδη καὶ ἀνδρὶ δαζώνῳ πρὸς τὰ ἄκρα ἀφικέσθαι ἔς Ἡαρνασσῆ τὰ δὲ νεφῶν τε ὄσιν ἀνωτέρω τὰ ἄκρα, καὶ αἱ θυάδες ἵπτι τέτοις τῷ Διονύσῳ καὶ τῷ Ἀπόλλωνι μαίνονται. A Cerycio antro vel expedito iter arduum ac difficile ad Parnassi juga. Sunt enim

THIS PAGE IS LOCKED TO FREE MEMBERS

Purchase full membership to immediately unlock this page

HISTORY

Tens of thousands of important historical sources, many previously unobtainable, are now available for the first time with a Forgotten Books Full Membership.

Unlimited Access
\$8.99/month

Continue

*Fair usage policy applies

& Parva & Magna Mystera fuisse celebrata, ostendunt nobis verba Plutarchi, ubi de Demetrii regis secundo Athenas adventu, & initiatione (in vita ipsius) ita loquitur: Τότε δὲ ἐν Ἀναζωγυῶν εἰς τὰς Ἀθήνας, ἔγραψε ὅτι βέλεται τῷ Σαγηνέωμιος Ἀθῆναις μνηστῆναι, καὶ τὴν τελετὴν ἅπασαν ἀπὸ τῶν μικρῶν ἀρχῶν τῶν ἐποπλικῶν ἀναλαβεῖν. τῶν δὲ ἡμετέρων ἦν, εἰδὲ γεγοτὸς πρῶτον· ἀλλὰ τὰ μικρὰ τῶν Ἀθηνησιαῶν ἐτελεῖτο, τὰ δὲ μεγάλα τῶν Βοηδρομιῶν· ἐπάπλωτον δὲ τὸν ἀλάριστον ἀπὸ τῶν μεγάλων [iegei dum certe cum Cataubono, μικρῶν] ἐκαστὸν ἀναλιπύοντες. ἀναγνωθέντων δὲ τῶν γραμμάτων, μὲν ἐτόλμησε ἀπειπεῖν Πυθόδωρος ὁ Δαδῆχος· ἐπέβαινε δὲ εἰδέν, ἀλλὰ στρατοκλῆες γνώμῳ εἰπόντες, ἔνθεστησαν τῷ Μουνυχίῳ ψηφισάμωμοι καλεῖν καὶ νομίζειν, ἐτέλεον τῷ Δημητρίῳ τὰ πρὸς Ἀγρῶν καὶ μὲν ταῦτα πάλιν ἐξ Ἀθηνησιαῶνος ὁ Μουνυχίῳ γενέωμος Βοηδρομιῶν, ἐδέξατο τὴν λοιπὴν τελετὴν, ἅμα καὶ τῷ ἐποπλείῳ τῶν Δημητρίῳ Ἰπιλαβόντος. Porro pereiens tunc Athenas, velle scripsit se, ubi eò venisset ilico initiari, Mysteriorumque a Parvis usque ad ultima & recondita sacra, quæ epoptica appellant, omnia percipere. Id autem nefas erat, neque visum ante fuerat unquam: verum peragebantur Parva mense Anthesterione, Magna vero Boëdromione: ac demum recondita Sacra inspiciebant, interjecto a Parvis (ad Magna) ad minimum anno. Lectis autem literis ejus, unus sustinuit intercedere Pythodoros, qui Daduchus erat; incassum tamen. Cæterum latâ, ex Stratoclis sententia lege, ut mensem Munichiona nuncuparent atque haberent Anthesteriona, Demetrium initiaverunt Mysteriorum illis, quæ in Ἀγρῶν fiebant. Mox iterum ab Anthesterione Munychion conversus in Boëdromiona reliquas cæremonias recepit [magnorum mysteriorum,] simulque ad inspectionem Sacrorum quoque admissus est Demetrius.

Credibile est ipsum mense Munychione Athenas appulisse, indeque factam fuisse hanc immutationem; ne expectare ipsi

ipsi necesse foret; quum alias jam præterito Anthesterione Boëdromion etiam prætermittendus fuisset: hincque munichiona, ex ipsius nomine *Demetria* appellatum fuisse: nisi id jam ad hoc priorem ejus adventum Athenas fecerint. Ita enim de isto facto Plutarchus: τέλει δὲ τῶν μύων τῶν μυνυχιῶνα, Δημητριῶνα, καὶ τῶν ἡμερῶν τῶν ἑνώ καὶ νέου, Δημητριάδα προσηγόρευον, καὶ τῶν ἑορτῶν τὰ Διονύσια, μετωνόμασαν Δημήτρια. *Ad postremum mensem Munichiona Demetria, et die trigesimum [qui alias ἑνα καὶ νέου] Demetriadem appellaverunt. Adhæc Dionysia, mutato nomine, vocaverunt Demetria.*

Ac forsan hac secunda vice ipso Munychionis mense Athenas appulit, ut initiaretur eo mense, qui ipsi sacer erat. Verum hæc nullius ponderis conjectura est; quamvis illa ab istius hominis ambitione ac vanitate non usque adeo abludat.

Hoc interim magis certum, ipsum nullis consuetis ad hæc καθαρσίαις, nisi λυτρίαις, seu θυμασιν & ἀγνείαις compendiosis admodum per ὑδρανὸν, usum, ad Mysteria illorumque ἐποπλείαν accessisse. Cum aliàs, ut supra monui, καθάρσεις, &c. etiam ipsa Minora præcederent. Inde enim (ut hæc addam) Arrianus lib III. cap. 21. in Epictetum: καὶ ὡσαύτως ὅπου ταῦτα ὠφελεῖ, καὶ ὡσαύτως καιρὸν, καὶ μὴ θυπίας ἦ, καὶ μετ' ὠχρῶν, καὶ προσηγυρότητα. καὶ προδιακείμενον τῇ γνώμῃ ἐπιειροῖς προσελθούσῃ, καὶ ἱεροῖς παλαιῶς ἕτως ὠφέλιμα γίνεσθαι τὰ μυστήρια, &c. ἕτως εἰς φαντασίαν ἐρχόμεθα, ὅτι ἐπὶ παιδείᾳ καὶ ἐπανορθώσει τῆ βίης καταστάθῃ πάντα ταῦτα ὑπὸ τῶν παλαιῶν. *Et ratione loci ac temporis profunt. Item adhibito sacrificio, adhibitis precibus, castitate, animoque sic affecto, quod sis ad sacra accessurus, vetustasque ceremonias. Sic initia sunt utilia, si eam præbeant opinionem, quod erudiendæ, et corrigendæ vitæ causâ hæc ab antiquis omnia sint instituta.*

Talibus autem καθαρσίαις, seu Lustrationibus præviis; posteriori-

sterioribus ævis saltem, non semper sic initiandos usos fuisse, liquere videtur, ex exemplo Apollonii Tyanæi (verbisque de illo jam supraallatis;) quod scilicet ille jam Epidauriorum, i. e. postremo, Mysteriorum Majorum die Athenas appulsus, non alia de causa ab initiatione prohibitus, ab Hierophanta videatur; quam quod is ipsi γῆς seu præstigiator, atque impius videretur. qua ablata opinione, ac populo instante, Hierophanta ipsum (sine ullis prægressis Minoribus mysteriis, eorumve initiatione) admittere paratus fuit. nisi id solummodo contigerit hominibus, qui jam valde sapientes valdeque pii agnoscerentur. Nam quamvis ista verba, ὁ ἢ ξυώσεσθαι μὴ ἀπὸ αὐτοῖς αὐθις, ἔλεγεν, ἐκέλευσε ἢ πρὸς τοῖς ἱεροῖς πότε γίνεσθαι καὶ γὰρ αὐτὸς μυθεῖσθαι reflecti queant ad illa, μυήσαι μὲν ἢ ὁ δῆνα, &c. tamen Hierophantæ verba indicant, ipsum Apollonio, ut & tunc temporis, eove ipso die, initiaretur, infervire voluisse; ac quidem, ut videtur, sine prævia Minorum Mysteriorum initiatione. nisi forte hæ Epidauriorum die factæ initiationes tunc tantum Minorum mystericorum loco fuerint quod interim plane incertum est.

Hæc *mysteria* autem sensim æmulati quoque sunt Christiani tertii, quartique &c. Seculorum: ut qui præter gradus Catechumenorum, illorum nempe qui privatim primum instituebantur. 2. inter Audientes. 3. inter Competentes numerabantur, ac tandem ad Baptismum atque Eucharistiam admittebantur, ista vocabula ἱεράρχῃ, ἱεροφάντες, μύησις, μυσαγάγῃ, πελετῆ, μυθήριον, τελέμυθῃ, ἐπίπτης, βέθηλῃ, ἐποπλεία pluraque alia hujus farinae, beile imitati sunt atque applicarunt. sicut & non solos ἐνεργυμένους & pœnitentes, sed & Catechumenos, nedum Ethnicos, a præsentia ac conspectu suorum Mysteriorum, (quali nomine imprimis εὐχαριστίαν signabant) removebant. Verum enim vero de hisce alibi occasio dabitur copiosius differendi, si Deus Opt. Max. ad illa mihi vitam atque otium largiatur: nunc igitur ad *Gymnasiarchas* rever-

THIS PAGE IS LOCKED TO FREE MEMBERS

Purchase full membership to immediately unlock this page

Know Your Bible

Forgotten Books'
Full Membership
provides unlimited
access to more than
28,000 volumes of
Christian literature for
\$8.99/month

**HOLY
BIBLE**

Continue

*Fair use policy applies

post quindecim, denique & plures numero, uti & Pontifices, aliique, fuerunt) ita & Respublica Atheniensium, non tantum circa Archontes, aliosque; sed & circa ipsum Senatum, ratione numeri (aliorumque) decursu temporum, aliisque ex causis, multum mutata fuit.

Ita namque videmus ipsorum Senatum, qui prius, ex Solonis instituto C C C C senatorum erat, postea a Clisthene C C C C C viralem fuisse factum; ac denique ob Antigonom ac Demetrium D C viralem: postremoque sic ascendendo & X viralem: donec rursus in C C C viralem conversus fuit: sicut illum C C C viralem Senatum videmus in his proxime sequentibus inscriptionibus, quarum prima apud Gruterum pag. 464. n°. 7. exstat, hoc modo:

ΤΟΝ ΛΑΜΠΡΟΤΑΤΟΝ
 ΑΝΘΥΠΑΤΟΝ ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ
 ΡΟΥΦΙΟΝ ΦΗΣΤΟΝ ΚΑΙ ΑΡΕ
 ΟΠΑΓΕΙΤΗΝ Η . ΕΞ . ΑΡΕΟ
 ΠΑΓΟΥ ΒΟΥΛΗ ΚΑΙ Η ΒΟΥΛΗ
 ΤΩΝ ΤΡΙΑΚΟΣΙΩΝ ΚΑΙ Ο
 ΔΗΜΟΣ Ο ΑΘΗΝΑΙΩΝ ΕΥΝΟ
 ΙΑΣ ΕΝΕΚΑ ΚΑΙ ΕΥΕΡΓΕ
 ΣΙΑΣ ΤΗΣ ΗΕΡΙ ΤΗΝ ΠΟΛΙΝ
 ΑΝΕΣΤΗΣΕΝ ΠΡΟΝΟΟΥΝΤΟΣ
 ΦΛΑΒΙΟΥ ΠΡΥΛΛΑΔΟΥ
 ΑΛΟΥ ΔΙΑΣΕΜΝΟΤΑΤΟΥ
 ΑΡΧΟΝΤΟΣ

Videat lector, an non hæc eadem sit cum nunc sequenti (nisi binæ inscriptiones, uti sæpius factum videmus, eidem homi-

homini, sive uno eodemque tempore, sive diversis, positæ sunt) quæ apud Sponium Itinerarii Tomo secundo, pag. 336. tali modo extat:

ΑΓΑΘΗ ΤΥΧΗ
 ΤΟΝ ΛΑΜΠΡΟΤΑΤΟΝ ΑΝΘΥ
 ΠΑΤΡΟΝ ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ ΡΟΥ
 ΦΙΟΝ ΦΗΣΤΟΝ ΚΑΙ ΑΡΕΟΠΑ
 ΓΕΙΤΗΝ Η ΕΞ ΑΡΕΙΟΥΠΑΓΟΥ
 ΒΟΥΛΗ ΚΑΙ Η ΒΟΥΛΗ ΤΩΝ
 ΤΡΙΑΚΟΣΙΩΝ ΚΑΙ Ο ΔΗΜΟΣ
 Ο ΑΘΗΝΑΙΩΝ ΕΥΝΟΙΑΣ ΕΝΕ
 ΚΑ ΚΑΙ ΕΥΕΡΓΕΣΙΑΣ ΤΗΣ ΠΕΡΙ
 ΤΗΝ ΗΟΛΙΝ ΑΝΕΣΤΗΣΕΝ
 ΠΡΟΝΟΙΑ ΦΛΑΒΙΟΥ ΠΟΜ
 ΔΑΔΟΥΧΟΥ ΤΟΥ ΔΙΑΣΗΜΟ
 ΤΑΤΟΥ ΚΑΙ ΑΠΟ ΚΟΜΙΤΩΝ

Daduchi, autem, qui hîc in penultima linea memoratur, vestigia extant, in illa, quæ hanc modo præcessit: verum non prout a Grutero, sed a volaterrano edita fuit. [utramque enim exhibet, a Volaterrano, nempe, & a Grutero editam Erudit. Joannes Seldenus lib. II. cap. 4. de Synedriis.] Quarum, quæ Volaterrani est, habet,

ΦΛΑΒΙΟΥ ΠΡΥ . ΔΑΔΟΥ
 ΑΛΟΥ ΔΙΑΣΕΜΝΟΤΑΤΟΥ
 ΑΡΧΟΝΤΟΣ.

Ex quibus non difficulter (si illa ex Sponio allata in auxilium

xilium huc vocetur) extundas ΠΟΜ. ΔΑΔΟΥΧΟΥ. Quæ sane male hîc a Grutero emendata videntur. Sexcentumviralis Senatus habemus exempla duo, apud eundem Sponium pag. 451. & 452. ejusdem tomi. Quarum secunda magis integra (quamvis aliàs ejusdem Cæsarîs meminerint) ita habet:

Η ΒΟΥΛΗ Η ΕΞ ΑΡΕΙΟΠΑΓΟΥ ΚΑΙ Η ΒΟΥΛΗ
 ΤΩΝ ΕΞΑΚΟΣΙΩΝ ΚΑΙ Ο ΔΗΜΟΣ ΤΙΒΕΡΙΟΝ
 ΚΛΑΥΔΙΟΝ ΚΑΙ ΣΑΡΑ ΣΕΒΑΣΤΟΝ ΑΥΤΟΚΡΑΤΟΡΑ ΤΡΙΑΤΟΝ
 ΤΟ ΔΕΥΤΕΡΟΝ ΑΡΧΙΕΡΕΑ ΜΕΓΙΣΤΟΝ ΔΗΜΑΡΧΙ
 ΚΗΣ ΕΞΟΥΣΙΑΣ ΕΠΙΜΕΛΗΘΕΝΤΟΣ
 ΔΙΟΚΛΕΟΥΣ ΣΤΡΑΤΗΓΗΣΑΝΤΟΣ
 ΕΠΙ ΤΟΝ ΠΕΙΡΑΙΕΑ, &c.

Sicut & illa quæ pag. 471. in hunc modum incipit:

ΕΣΤΙΑ ΚΑΙ ΑΠΟΛΛΩΝΙ ΚΑΙ
 ΘΕΟΙΣ ΣΕΒΑΣΤΟΙΣ ΚΑΙ ΤΗΙ
 ΒΟΥΛΗΙ. ΤΗΙ. ΕΞ. ΑΡΕΙΟΥΠΑ
 ΓΟΥ ΚΑΙ ΤΗΙ ΒΟΥΛΗΙ ΤΩΝ
 ΕΞΑΚΟΣΙΩΝ ΚΑΙ ΤΩΙ ΔΗΜΩΙ, &c.

Senatûs denique, qui mille viris jam constabat, habemus in jam-sequenti hoc exemplum:

THIS PAGE IS LOCKED TO FREE MEMBERS

Purchase full membership to immediately unlock this page

HISTORY

Tens of thousands of important historical sources, many previously unobtainable, are now available for the first time with a Forgotten Books Full Membership.

Unlimited Access
\$8.99/month

Continue

*Fair usage policy applies

CAPUT. III.

De Gymnasiarchis foeminis. Foeminas non tantum Gymnasticæ studuisse, verum & bellicis. De foeminis Aetolorum, tum & de Arcadicis Tegeatum Mulieribus; ac de Merpessa; quacum componitur Kenava Harlemensis. Platonis supra isto negotio sententia. Machlum mulierum quoquo anno certamina. Denique reditur ad foeminas Gymnasiarchas, illasque obtinuisse ex lapide antiquo firmatur. De Cabarno non Deo, sed sacerdote Cereris. additurque occasione istius marmoris aliquid de foeminis Philoſophis.

De Xystarchis, -deque istis Erudit. Oct. Falconerii opinio. Illos in Gymnasiis Græcorum simul cum Gymnasiarchis locum non habuisse, paresve aut supparet istis fuisse. Gymnasiarchas fuisse Græcorum, Xystarchos vero Latinorum, &c. De Xystarchis Cretenſium. De Gymnasiis in Elide, sive Olympia. Xystos in Italia partem tantum, ac quidem minorem Balnearum, constituisse. De Xysticis pro Athletis. Gymnasia ac Xysti quibus Dis dicati fuerint. De Pontificibus, sive δεξερῶσι, totius Xysti; qui sicuti Xystarchæ, ita & præfecti Balnearum Augustorum erant.

Post Gymnasiarchas, qui virilis sexus erant, etiam aliquid addendum est de Gymnasiarchis foeminis, quas quoque locum inter Græcos obtinuisse, vel ex illis non obscure patet, quæ de *Agonothetidibus* (sive ut illas in Eliacis suis vocat Pausanias, ἀγωνοθετῆσαις) jam supra quoque dixi. Ostendi namque ibi non solummodo pulchritudinis, certamina mulieres inter se decertasse, verum & cursus, & luctæ & Pancratiæ, &c. quibus agonibus bene decertandis, certe, ipsis *Magistræ*, seu *Gymnasiarchæ* necessariae erant: imprimis,

mis, ubi puellæ, seu *Virgines* docendæ atque exercendæ essent. Cujusmodi magistræ, an ad exercitia bellica ipsis quoque præfuerint, plane incertum est: id tamen certum cum Ætolorum, tum & Tegeatarum in Arcadia, mulieres ad bella ac pugnas exiisse, atque in illis ut viros fortiter pugnas- se. Ita enim nos (in Phocicis) de Ætolibus docet Pausa- nias: Ἐξεστράδοντο ἢ καὶ ὄκοθεν ἀπὸ τῶν πόλεων πάσων ἢ ἐν ἡλικίᾳ ἀναμιγμένοι δ' ἦσαν ὑπὸ ἀνάγκης τε καὶ φρονημάτων καὶ οἱ γε- γνηκότες. συνεστράδοντο δὲ σφίσι καὶ γυναῖκες ἐκασίως πλέον ἐς τὰς Γαλάσας καὶ τῶν ἀνδρῶν τῷ θυμῷ χρώμεναι. *Confluxit undi- que in castra ex oppidis omnis Militaris ætas; & ei etiam permisti senes, cum necessitate tum pristina virtute impulsæ: Fœminæ certe ipsæ majore quam viri in Gallos ira incensæ, ultrò arma cepere.* Et hoc quidem ex vindicta, æque ac necessitate accidisse videtur: quod de *Tegeatarum* mulieribus non ita liquet; ut ex hisce Pausaniæ verbis (in Arcadicis) patet: καὶ Λακεδαιμόνιοι καὶ χάρικλῳ πρῶτον μὲν πόλει ἐς τὴν Τε- γεαίων ἐσβάλλουσι στρατῶν. καὶ σφᾶς αὐτοὶ τε οἱ Τεγεαῖοι καὶ γυναῖκε ὅπλα ἐνδύσαι μάχῃ νικῶσι, καὶ τὸν τε ἄλλον στρατὸν, καὶ αὐτὸν χάρικλον ζῶντα αἰρῶσι. *Tunc primum Lacedæmoni Charilli ductu Tegeatarum fines cum exercitu adorti sunt. Eos non viri solum, sed fœminæ etiam sumptis armis prælio fuderunt, & cum cætero hostium exercitu etiam ipsum Charil- lum vivum ceperunt.*

Quin & ipsas has fœminas ibi victoriæ causam extitisse, post in iisdem Arcadicis, sic idem docet Pausanias: Ἔστι δὲ καὶ Ἄρεως ἄγαλμα ἐν τῇ Τεγεατῶν ἀγορᾷ. τῆτο ἐκ τετύπωτο μὲν Ἰππὶ τῇ σῆλῃ, Γυνακῶθιναν δὲ ὀνομάζοντο αὐτὸν. Ἰππὶ γὰρ τὸ Λακωνικὸν πόλεμον, καὶ χάρικλῳ τῷ Λακεδαιμονίων βασιλέως πρῶτην Ἰππὶ- στρατείαν, λαβῶσαι αἱ γυναῖκες σφίσι ὅπλα ἐλόχων ὑπὸ τῷ λό- φον, ὃν φυλακίειδα ἐφ' ἡμῶν ὀνομάζουσι. συνελθάντων δὲ τῶν στρατοπέδων, καὶ πολυήματα ἀποδεικνυμένων ἐκατέρωθεν τῶν ἀνδρῶν, πολλά τε καὶ ἄξια μνημῆς, ἔγω φασὶν Ἰππὶ φανῆναι σφίσι τὰς γυ- ναῖκας, καὶ εἶναι τὰς ἐργασαμένας πύλας τῶν Λακεδαιμονίων πρὸς τὴν

πήν. Νιάρπησαν δὲ τῷ χήραν ὀνομαζομένην Ἐσβαλλεσθαι τῇ πόλει τὰς ἄλλας γυναῖκας· αἰλῶναι δὲ ἐν ταῖς Σπαρτιάταις καὶ αὐτὴν χαλκίον· ἔτ' αὖτ' ἀφ' ἐθέντα ἀνδρῶν λύτρων, καὶ ὄρκον Τεγεαταῖς δέντα μήποτε Λακεδαιμονίως στρατεύσειν ἐπὶ Ἰπὶ Τεγέαν ὡς βῆναι τὸ ὄρκον· τὰς δὲ γυναῖκας δὲ τῷ Ἄρει θυτὰ τῶν ἀνδρῶν ἰδίᾳ Ἰπινίκια, ἔτ' αὖτ' ἱερεῖς κρεῶν ἔμεταδίδοιαι σφᾶς τοῖς ἀνδράσιν· ἀντι τῶν αὖτ' αὖτ' Ἄρει γέγονεν Ἰπικλήσις. *Est etiam in Tegeatum foro Martis signum pilæ insculptum, Gynæcothænan nominant. Laconico enim bello, cum primum Charillus Lacedæmoniorum rex cum exercitu in Arcadium fines invasisset, fœminæ arreptis armis sub collem subsederunt, quam nostra ætate Phylactrida [ac si Præsidarium dicas] vocant. Congressis vero ad pugnam exercitibus, cum viri utrinque præclara & memoratu dignissima ederent facinora, Postremo fœminæ subita eruptione ex insidiis facta, in fugam Lacedæmonios ipse verterunt. Virtute quidem fœminas antesse cæteras prædicant Marpessam cui viduæ cognomen erat. Captum in pugna ipsum Charillum tradunt; dimissum deinde gratis, cum iurejurando obligasset, bellum nunquam amplius Tegeatibus illaturum: attamen postea minime quod fuerat juratus, servasse. Sed tunc fœminas ajunt Marti seorsum victoriam gratulatas, hostiæ exta cum viris communicare voluisse; ex eoque Marti cognomen (quod jam diximus) impositum.*

Hæc eo lubentius attuli, Marpessæque meminisse volui, quod talem Heroïnam & mea patria Harlemum habuerit in obsidione quam annis 1572 & 1573 summa cum constantia perpeffa fuit. De qua fœmina, ac vidua quoque Kenava Hasselariâ, ex honestissima familia nata, unicum hîc suffecerit testimonium, quod Famianus Strado lib. 7 Historiæ suæ hunc in modum inserit: *Fuit illustris mulierum manipulus Harlempjesium, reficiendis ac defensandis alicubi propugnaculis, cum viroꝝ sedulitate certantium. Præerat his*
Ke-

THIS PAGE IS LOCKED TO FREE MEMBERS

Purchase full membership to immediately unlock this page

Know Your Bible

Forgotten Books'
Full Membership
provides unlimited
access to more than
28,000 volumes of
Christian literature for
\$8.99/month

**HOLY
BIBLE**

Continue

*Fair use policy applies

non iisdem studiis mulieres ac viri omni conatu consensuque dent operam. Ferme enim civitas omnis hoc modo pro dupla, dimidia fit, ex iisdem laboribus ac tributis. Qui sane Legislatoris error est mirus.

Mirum sane, hunc Platonem, qui adeo cuncta virorum exercitia etiam mulieribus attribui vult (sicut & ulterius de hac re non tantum hoc septimo, verum & quinto & sexto, differit) non & illa in ipsis desiderare, quæ Strabo lib. 3. de Hispanorum foeminis sic tradit. Κοινὰ δὲ ἔστι πρὸς ἀνδρείαν, πῶς τε τῶν ἀνδρῶν καὶ πῶς τῶν γυναικῶν γεωργῶσι γὰρ αὐτῶν, τεκῆσαι τε καὶ ἀκονεῖσαι τοῖς ἀνδράσι, ἐκείνης ἀνδρῶν ἐαυτῶν κατὰ κλίνας. Sicut & fortitudo non virorum modo, sed etiam mulierum communis est. Mulieres enim agros colunt, & cum repererunt, suo loco viros decumbere jubent, iisque ministrant.

At propius ad propositum nostrum accedunt illæ *Machlyum* sive *Ausium*, virgines, de quibus ita in Melpemone sua Herodotus: Ὀρθὴ δὲ ἐνιαυσίῃ Ἀθηναίων ἑπιπαρθένοι αὐτῶν δίχα ἀκονεῖσαι μάχον πρὸς ἀλλήλας λίθοισι τε καὶ ξύλοισι. τῇ αὐθιγενεῖ δὲ λέγεται τὰ πάτερὰ ἀποτελεῖν, πῶς Ἀθηναίαν καλέουσι. τὰς δὲ ἀποθνησκούσας παρθένους ἐκ τῶν τραυμάτων, ψευδοπαρθένους καλέουσι. πρὶν δ' ἀνεῖναι αὐτὰς μάχεσθαι, τὰ δὲ παῖδες. κοινῇ παρθένον τὴν καλίστως ἐκάστοτε κρομήσαντες κοινῇ τε κορινθίῳ καὶ πανοπλίῃ Ἑλληνικῇ, ἐπὶ ἄρμα ἀναβιβάσαντες, πειράσονται πῶς λίμνην κύκλω. Horum virgines, anniversario Minervæ festo, in honorem ipsius Deæ inter se bifariam divisæ, præliantur lapidibus fustibusque, dicentes ritus patrios ei peragere quam Minervam nominavimus: & quæ virgines è vulnere decedunt, eas falsas virgines appellant. Sed Priusquam a pugnando desistant, hoc faciunt: Quæ virgo in pugna optimam operam navavit, eam, quoties hæc pugna fit, communi consensu cæteræ virgines exornant cum cætera armatura Græca, tum crista Corinthia, & Currui impositam circa Paludem circumducunt.

Et hîc forsan γυμνασιάρχαι fœminæ obtinuerunt; sicut, licet obscure, se produnt *Agonothetides*. Quod tamen circa cursus & cætera exercitia virginum Laconicarum, aliarumque (de quibus, ubi *Agonothetidibus* fœminis loquebar, dixi) minime obscurum videtur.

Apud Parios, sane, γυμνασιάρχαις fœminas locum habuisse, clare patet ex jam sequenti Inscriptione: quod simul indicium est, ibi talia fœminei sexus exercitia, hinc & certamina, obtinuisse. Extat autem illa in Sponii Miscellaneis, pag. 335 (quamvis alia in nonnullis literarum forma,) hoc modo.

I

B

Δ

ΤΗΝ ΑΞΙΟΛΟΓΟΤΑΤΗΝ ΚΑΙ ΠΑΝΤΑ ΑΡΙΣΤΗΝ ΑΥΡ.
 ΛΕΙΤΗΝ ΘΕΟΔΟΤΟΥ ΓΥΝΑΙΚΑ ΔΕ
 ΤΟΥ ΠΡΩΤΟΥ ΤΗΣ ΠΟΛΕΩΣ Μ. ΑΥΡ. ΦΑΥΣΤΟΥ ΑΡΧΙΕ
 ΡΕΩΣ ΕΚ ΠΡΟΓΟΝΩΝ ΔΙΑ ΒΙΟΥ
 ΤΟΝ ΣΕΒΑΣΤΩΝ ΚΑΙ ΚΑΙΣΑΡΩΝ ΚΑΙ ΚΑΒΑΡΝΟΥ ΚΑΙ
 ΓΥΜΝΥΣΙΑΡΧΟΥ ΤΗΝ ΓΥΜΝΑΣΙΑΡ
 ΧΟΝ ΕΝ Ω ΚΑΤΕΣΚΕΥΑΣΕΝ ΚΑΙ ΑΝΕΝΕΩΣΑΤΟ
 ΑΠΟ ΠΟΛΥΕΤΟΥΣ ΧΡΟΝΟΥ
 ΠΕΠΟΝΗΚΟΤΑ ΓΥΜΝΑΣΙΩ Ή ΔΑΜΠΡΟΤΑΤΗ ΠΑΡΙΩΝ
 ΠΟΛΙΣ Η ΠΑΤΡΙΣ ΑΝΤΙ ΠΟΛΛΩΝ ΚΑΙ
 ΜΕΓΑΛΩΝ ΤΙΜΗΝ ΛΑΜΒΑΝΟΥΣΑ Η ΔΙΔΟΥΣΑ
 ΠΟΛΛΑΚΙΣ ΕΨΗΦΙΣΑΘΟ ΑΝΕΣΤΗΣΕΝ
 ΑΥΤΗΝ ΕΝ ΑΝΔΡΙΑΝΤΙ ΜΑΡΜΑΡΙΝΩ ΤΗΝ ΦΙΛΟΣΟΦΟΝ
 ΚΑΙ ΦΙΛΑΝΔΡΟΝ ΚΑΙ ΦΙΛΟΠΑΙΔΑ
 ΚΑΙ ΦΙΛΟΠΑΤΡΙΝ ΔΙΑ ΤΗΝ ΑΡΙΣΤΟΤΟΚΙΑΝ
 ΟΣ ΑΠΗΓΛΑΙΣΕΝ

Quam Inscriptionem ita existimo esse vertendam: *Ex senatus Decreto Laude dignissima, ac per omnia optime Aurelie Letæ Theodoti filia, uxori vero Primi civitatis Marci Au-*

relii Fausti Pontificis ex proavis per totam vitam Augustorum & Cæsarum; qui & Cabarni Pontifex, & Gymnasiarcha fuit, ipsi Gymnasiarchæ, atque in eo Gymnasio quod extruxit ac renovavit operam danti Illustrissima Pariorum civitas, ob multa & magna (accepta beneficia;) honorem sæpius magis accipiens quam tribuens, decrevit atque erexit statuam marmoream ipsi huic viri, liberorum, ac patriæ amanti, ob fecunditatem, &c.

Нæc ita vertere sustinui, quod valde dubitem, an illud ΠΕΠΟΝΗΚΟΤΑ, quod in linea, quæ hîc nona est, compareret, bene sit exceptum; tum & an ad illud Η, quod linea eadem habetur, non vox ΜΑΛΛΟΝ sit subintelligenda: tum denique an inter illa ΕΥΗΦΙCΑΤΟ & ΑΝΕCΤΗCΕΝ non vocula ΚΑΙ interponenda sit. Quibus denique (quamvis jam aliter verterim) addi queat, an non illud ΠΟΛΛΑΚΙC, quod proxime (in eadem linea) antecedit, τῷ ΕΥΗΦΙCΑΤΟ jungendum sit: quod minime desint exempla, plures statuas diversis temporibus (quin & occasionibus) uni eidemque homini decretas ac dedicatas fuisse. Verum hæc, & totam hanc Inscriptionis, quæ minime integra est, versionem, Lectoris iudicio permitto.

De Cabarno autem, qui linea quinta habetur, post alias insulæ *Pari* ex Stephano memoratas appellationes, hæc Doctissimus Sponius subjungit: *At etiam & Cabarnis a Catarno, qui Cereri filia partum prodidit, ut ait Stephanus Byzantinus: quem ut Heroem Deumve apud Parios cultum fuisse testatur hæc Inscriptio.*

Latet hîc (ut sat clare ex ipso Stephano constare potest) vitium Typographicum ac *partum* pro *raptum* perversè a typothesa positum fuit. Ita enim ipse Stephanus: ΚΑΙ ΚΑΒΑΡΝΙΝ ΔΠΟ ΚΑΒΑΡΝΑ. Ε ΜΗΝΥCΑΙ @ ΠΛΙ ΑΡΠΑΓΗΝ ΤΗ ΔΗΜΗΤΕΡ Τ ΣΥΖΑΤΕΙC. *A Cabarno qui Cereri RAPTUM filia indi-*
cavit.

THIS PAGE IS LOCKED TO FREE MEMBERS

Purchase full membership to immediately unlock this page

HISTORY

Tens of thousands of important historical sources, many previously unobtainable, are now available for the first time with a Forgotten Books Full Membership.

Unlimited Access
\$8.99/month

Continue

*Fair usage policy applies

per inscriptione ista Pariorum, quam modo adduxi, notare, debeo me (post casu inspecta Sponii Miscellanea, cum jam pagella hæc tyrothetæ tradendæ essent) statuere illud ΜΑΛΛΟΝ, quod subintelligendum esse censebam, inde ex scriptoris ἀβλεψία omissum fuisse; adeoque certò ibi esse inferendum. Id namque indicat ista, quæ ibi pag. 334 no. 39 exhibetur, atque itidem Pariorum est: ut in qua hoc ΤΕΙΜΗΝ ΛΑΜΒΑΝΟΥΣΑ ΜΑΛΛΟΝ Η ΔΙΔΟΥΣΑ clare exprimitur. Est autem illa hæc sequens:

Η ΒΟΥΛΗ ΚΑΙ Ο ΛΗΜΟΣ
 ΤΟΝ ΤΗΣ ΑΡΙΣΤΗΣ ΜΝΗΜΗΣ ΠΑΙΔΑ ΤΟΥ
 ΛΑΜ. ΦΛΑΒ. ΜΑΡΚ. ΣΚΡΕΙΒΩΝΙΑΝΟΥ ΚΛΑΥ
 ΔΙΟΝ, ΟΥΑΛ. ΜΕΝΑΝΔΡΟΝ ΤΟΝ ΛΑΜ. ΕΚ ΤΩΝ ΙΔΙ
 ΩΝ ΕΙΚΟΝΙ ΛΑΒΙΝΗ ΔΙΑ ΤΕ ΤΑΣ ΠΡΟΣΟΥΣΑΣ
 ΑΠΟ ΤΕ
 ΠΑΤΡΟΣ ΑΥΤΟΥ ΤΕΙΜΑΣ ΤΕ ΚΑΙ ΕΥΕΡΓΕΣΙΑΣ ΠΡΟΣ
 ΤΗΝ ΠΑΤΡΙΔΑ ΕΠΙ ΜΕΡΟΥΣ ΠΑΡΑΜΥΘΗΣΟΜΕΝΗ ΤΟΝ
 ΑΝΔΡΑ ΤΕΙΜΗΝ ΛΑΜΒΑΝΟΥΣΑ ΜΑΛΛΟΝ Η ΔΙΔΟΥΣΑ
 ΕΠΙ
 ΤΗ, ΤΟΥ ΑΝΔΡΙΑΝΤΟΣ ΑΝΑΣΤΑΣΕΙ ΠΡΟΜΟΙΡΩΣ
 ΤΕΛΕΥΤΗ
 ΣΑΝΤΟΣ ΚΑΘΑ ΕΥΗΦΙΣΑΤΟ Η ΠΑΤΡΙΣ ΕΝ ΤΩ
 ΤΗΣ ΤΗ ΕΛΓ.
 ΠΡΟΣΧΗΜΑΤΙ Τ. Β. Δ.

Post *Gymnasiarchas* etiam aliquid de *Xystarchis* mihi dicendum videtur: de quibus inter se dissentiunt Mercurialis atque P. Faber, ambo viri eruditissimi; quibusque se mediatorem, seu conciliatorem, interponit ille, qui post ambos hosce pererudite super inscriptionibus Athleticis scripsit Octavius Falconerius: cujus verba ut huc afferam non extra pro-

positum duco; sunt igitur hæc sequentia: De Xystarchæ quidem munere non eadem opinio fuit eorum, qui præclare ante omnes de re Athletica scripserunt Mercurialis atque Fabri. Ille siquidem lib. I. cap. XII. Xystarcham secundum Locum a Gymnasiarcha inter Gymnasiorum ministros tenuisse vult, eumque Victorum & omnium præmierum decernendorum Judicem ambobus Xystis stadio, ac cunctis Athletarum exercitationibus præfuisse; hic vero Lib. I. Cap. XXII. Xystarchæ cum Gymnasiarcha idem, aut geminum, ac non absimile munus, imo idem illius in Xysto, quod hujus in Gymnasio fuisse adversus Mercurialem contendit: quod & Suidæ testimonio.asserit, qui ζυσταρχεῖν γυμνασίου ἀρχαίον interpretatur. Ego vero si mihi tantis viris conciliandis sequestrem agere fas sit, fieri potuisse non abnuerim ut Xystarchæ munus in prima ejus apud Athletas institutione diversum fuerit a Gymnasiarchæ munere, quod ex ipsa utriusque vocis Origine, ac scriptorum etiam locis colligitur; verum quod utrumque circa easdem fere res versaretur; factum deinceps crediderim, ut unum pro altero promiscue usurpare scriptores cœperint, quod de aliis quoque rei Agonisticæ officis accidisse mihi persuadeo. Cognata enim adeo sunt munera illa Agonothetæ Hellanodicæ, Alytarchæ, Brabentæ, gymnasiarchæ, Xystarchæ, Prostatae, Epistatæ, ut mirum non sit eorum aliquando notionem confusam, quod apud nonnullos scriptores observare licet: quamvis de uniuscujusque officio curiosius paulo inquirenti non nihil inter ea discriminis extitisse pateat. Utcunque res fuerit, certum est, non vulgaris dignitatis inter Athletica Xystarchæ officium fuisse, quem & purpura usum ex Ammiano lib. XXI. Hist. colligitur, qui Julianum Xystarchæ purpurato comparat, quique jus virgæ habuit, ut Hellanodicæ ac Brabentæ, quibus dignitate haud inferiorem fuisse, ipse ex hac Inscriptione Cretensi conjicio apud Gruter. pag. MXCIV. 5.

ΑΥΤΤΙΩΝ. Η ΠΟΛΙΣ.
 Τ. Φ. ΛΕΟΝΤΙΟΥ. ΥΙΟΝ.
 ΚΥΡΕΙΝΑ. ΑΚΕΣΤΙΜΟΝ
 ΠΡΟΤΚΟΣΜΟΝ. Β. ΑΓΟ
 ΡΑΝΟΜΟΝ. Β. ΕΥΣΤΑΡΧΗΝ
 ΙΕΡΟΥ. ΑΓΩΝΟΣ. ΠΕΝΤΑ
 ΕΤΗΡΙΚΟΝ. ΤΟΥ. ΚΟΙΝΟΥ
 ΤΩΝ. ΚΡΗΤΩΝ. ΑΡΕΤΗΣ
 ΕΝΕΚΑ. ΚΑΙ. ΤΗΣ. ΤΗΝ
 ΠΟΛΙΝ ΑΔΙΑΛΕΙΠΤΟΥ. ΜΕ
 ΤΑΛΟΥΨΥΧΙΑΣ. ΗΡΩΑ ΚΑΙ
 ΚΟΣΜΟΠΟΛΙΝ
 Τ. Φ. ΧΑΡΜΑΤΙΩΝ. ΤΟΝ
 ΕΑΥΤΟΥ. ΠΑΤΡΩΝΑ

*En tibi Flavium hunc Akestimum, sacri certaminis
 quinquennalis, quod à Comuni Cretensium celebrabatur Xy-
 starcham, hoc est Præsidem, quæ a'ibi Hellanodicarum,
 aut Agonothetarum partes erant. His omnibus accedit,
 quod inobservatum minime prætereundum, Xystarchæ mu-
 nus perpetuum fuisse, &c.*

Quamvis forsan temerarium eruditis videbitur, & me
 hîc Palæmonem agere; aliquid tamen in medium ut confe-
 ram quoque, me temperare nequeo.

Quæ igitur notanda censeo in hujus Falconerii verbis mo-
 do allatis sunt primò, ratione opinionis a Mercuriale defen-
 sæ, Xystarcham non secundum loco aut ordine fuisse, post
 Gym-

THIS PAGE IS LOCKED TO FREE MEMBERS

Purchase full membership to immediately unlock this page

Know Your Bible

Forgotten Books'
Full Membership
provides unlimited
access to more than
28,000 volumes of
Christian literature for
\$8.99/month

**HOLY
BIBLE**

Continue

*Fair use policy applies

letis moderabantur. Quæ jam dicta etiam ad Fabri opinionem refellendam suffecerint.

Neque hîc tractu temporis rem immutatam apud Græcos ita fuisse, ut Falconerii conciliatio locum habere queat, ex antiquitate ullo modo liquet multo minus vero, quod *Gymnasiarchæ*, adeoque & *Xystarchæ* ejusdem muneris fuerint cum *Hellanodiscis* [qui tantum Olympiæ obtinebant Pluresque ut jam supra ostendimus simul numero erant] aut *Agonothetis*, qui per Græcim Quinquennialibus, aliisque Agonibus, seu certaminibus Publicis præsedebant; *Panegyriarchis* tamen subordinati; contra vero *Gymnasis* tantum *Gymnasiarchæ*, aut *Xystarchæ* præessent; in quibus *Gymnasis* tantum præludia fiebant, quibus Athletæ ad vera certamina, in Agonibus publicis præstanda, præparabantur.

Neque, juvat Falconerium inscriptio illa Cretensis a Georgio Douza primum ex Oriente allata, atque in ista illud ΕΥΚΤΑΡΧΗΝ ΙΕΡΟΥ ΑΓΩΝΟΣ ΠΕΝΤΑΕΤΗΡΙΚΟΥ &c. Quum procul omni dubio æque Cretenses sua *Gymnasia* habuerint; unde forsan & sua Lacedemonii, sicuti multa alia, in usum introduxerunt) ne de Cretensium, ἀνδρείων, sive *Sysitiorum*, inter se, ac cum aliis, certamina aliquid addam.

Sicut igitur ibi ad Quinquennale istud certamen Publicum totius Græciæ non rudes atque inexercitati accedebant, atque præcipue contra peregrinos, qui aliis in *Gymnasis*, quin & in publicis certaminibus, se jam diu exercuerant, ac forsan victores imo & Hieronicæ essent; ita suis in *Gymnasis* quoque exerceri debuerunt: quæ ξυσδς, sicut in Italia, vocata fuisse illud nomen ξυστέρχης satis clare indicare videtur. Græcos autem & in istis locis ubi publica ea Certamina publica, ac Quinquennalia celebrabantur, sua sibi habuisse *Gymnasia*, ostendunt nobis ipsa Elis atque Olympia: de cujus Olympiæ *Gymnasio* ita in Eliacis Pausanias:

Ἀγάλματα δ' ἀπὸ τῶν ἀρχαίων, κώρη καὶ Δήμητρα, λίθου δὲ τῷ Πεντέλειον Ἀθηναῖον ἀνέθηκεν Ἡρώδης ἐν τῷ γυμνασίῳ τῷ ἐν Ὀλυμπίᾳ. πεντάθλοις μὲν καθέστηκασιν ἐν αὐτῷ καὶ δρομάσιν αἰ μελέῃ. κρηπίς ἣ ἐν τῷ ὑπαίθρῳ λίθου πεποίηται. τὸ ἣ ἐξ ἀρχῆς καὶ τρόπαιον καὶ Ἀρκάδων ἔπι τῇ κρηπίδι εἰσῆκει. καὶ ἄλλο δ' ἐστὶν ἐλάσων περίβολον ἐν ἀριστερῇ τῆς εἰσόδου τῆς ἐς τὸ γυμνάσιον. καὶ αἱ παλαίστραι τοῖς ἀθληταῖς ἐστὶν ἐνλαῦθα τῆς εἰσόδου αὐτῆς πρὸς ἀνίσχοντα ἥλιον τῷ γυμνασίῳ, πρὸς τῷ τοίχῳ τῶν ἀθλητῶν εἰσὶν αἱ οἰκῆσεις: *Pro veteribus (nova) signa reposuit Dea ipsius & filiae e Pen- telico lapide Herodes. Atticus, in gymnasio quod Olympiæ est, in quo certamina meditantur suæ quinquertiones & cursores. Crepido sub divo, lapidea eminent, in qua fuit olim erectum trophæum de victis Arcadibus: Ad sinistram ejus aditus qui in gymnasium fert, minor est ambitus, in quo Athletarum palæstræ. Parieti ejus porticus quæ in Gymnasio solis ortum spectat, contigua sunt Athletarum habitacula in Africum & occasum conversa.*

De veteri autem in Elide hæc sequentia habet: Ἐν ἣ Ἡλι- δι ἀξία μνήμης γυμνάσιον ἔστιν ἀρχαίον, καὶ ὅσα τὰς ἀθλητῶν πρὸς ἐς Ὀλυμπίαν ἀφίκνεῖσθαι, νομίζουσιν, ἐν τῷ γυμνασίῳ δρᾶν καθέστηκε. πλατανοὶ ἣ μὲν ὑψηλαὶ διὰ τῶν δρόμων πεφύκασιν ἐν τῷ τοίχῳ. ὁ σύμπαρ ἣ ἐστὶν περίβολον καλεῖται ΕΥΣΤΟΣ (Et cæte- ra quæ infra ad huc latius afferentur.) *In Elide memoratu digna sunt, gymnasium vetus in quo Athletas, priusquam in Olympiam descendant, omnia facere institutum est, quæ ante certamen fieri mos ritusque majorum postulat. Intra maceriam per curriculi spatia consitæ sunt platani proceræ. Septum vero illud universum XYSTUS ex eo appellatur, quod Hercules, &c.*

Provocat Doctissimus Falconerius ad scriptores, quos inte- rim nullos, præter Suidam Lexicographum, & A. Marcellinum historicum, profert: quibus tamen & Hesychium & Pollucem adjungere potuisset. Suidæ verba, in ipso Lexico

Aldinæ editionis sunt, *Ἐυστάρχεις, Ἐγυμνασίῳ ἀρχαί*: Helychii vero, *Γυμνασιάρχης, ἀρχαὶν Ἐγυστῶ*: tum & *Γυμνάσιον, Ἔπος ἐν ᾧ ἀγωνίζονται*: rursusque Suidas verbis a Falconerio, ut videtur, non animadvertis, *Γυμνάσια ἀλειπήρια, ἢ Βαλανεῖα, ἢ λυτρά*. Quæ ad *Gymnasia Romana*, adeoque ipsorum *Xysta*, ac *Balnea* simul clare respicere videntur. hæc enim *Xysta* seu *Gymnasia*, *Balneis* juncta, quin & inclusa fuisse, ex Romanarum Historiarum scriptoribus, satis notum est, & in sequentibus ostendetur. Unde miror sane, circa balnea Romana, nonnullos scriptores (ubi de *Xysto* sermo est) provocare ad Vitruvium; qui tantum de Græcorum *Gymnasiis* (longe aliter ac Latinorum constructis) loquitur; ut ex hisce ipsius verbis (Lib. I. cap. XI. liquido patere potest: *Nunc mihi videtur (tametsi non sint Italicae consuetudinis) palastrarum ædificationes tradere explicate, & quemadmodum APUD GRÆCOS construuntur monstrare*. Sicut & nomina Latinorum hinc a Græcis diversa esse, eodem capite, sub finem, indicat.

Porro Pollux hoc modo loquitur: *τὰ δὲ χωρία τῆ ἀσκήσεως, ἀπιδυτήριον, γυμνάσιον, παλαίστρα, κοίσηρα*. Ex qualibus Lexicographorum loquendi modis videmus, illos confuse tantum de *Gymnasiis* loqui, partemque quandoque pro toto, totumve pro parte, quasi unum idemque, allegare; dum potius reddunt, quid quæve ad ista pertinuerint, quam quid revera ac definitive fuerint; aut quo proprie nomine sint appellanda. Quum præterea hi omnes diu post Vitruvium vixerint, ac sub Romanis Imperatoribus, sub quibus hujusmodi *Gymnasia*, seu *Xysta* Romæ ædificata fuerunt. tametsi jam dudum, uti ex Strabone liquet Neapoli, in Italia, obtinuerant. Sic enim ille libro V. *μηνύει ἢ τὰ τῶν δημάρχων ὀνόματα, τὰ μὲν πρῶτα Ἑλληνικὰ ὄντα, τὰ δὲ ὕστερα τοῖς Ἑλληνικοῖς τὰ Καμπανικά· πλεῖστα δὲ ἴχνη τῆ Ἑλληνικῆς ἀγωγῆς ἐνταῦθα σώζεται, γυμνάσιά τε, καὶ ἐφηβικά, φραγεία, καὶ ἐνό-*

THIS PAGE IS LOCKED TO FREE MEMBERS

Purchase full membership to immediately unlock this page

HISTORY

Tens of thousands of important historical sources, many previously unobtainable, are now available for the first time with a Forgotten Books Full Membership.

Unlimited Access
\$8.99/month

Continue

*Fair usage policy applies

ille Epist. VI Lib. V. *Ante porticum Xystus concisus in plurimas species, distinctusque buxo, &c.* quæ elegantissima, ibi tota ut legantur, vere merentur. Hinc quoque illud nomen *Xystici*; ut in hac Inscriptione

ATHENODORUS XYSTIKUS PARIDI THYMELICO BENEMERENTI FECIT.

Sicut & in hac sequenti, quæ a Reinesio Classe V. No. 44. exhibetur:

D. D. D. ET PRINCIPES N. VALENT
 ET VALENS ET GRATIAN. SEMP. AUGGG
 FILUMENUM
 IN OMNI ATHLETICO CERTAMINE
 AB ORIENTE AD OCCIDENTEM USQUE
 VICTOREM PAMMACHO LUCTA
 PANCRATIO CESTIBUSQ ID EST PYGME
 LOCATIONE STATUÆ IN ATHLETARUM
 CURIA ÆTERNITATIS GLORIA DIGNUM
 ESSE JUDICARVNT. QVOD OMNES XYSTI
 CI GRATANTER ACCEPERVNT ET PA
 RITER SIMVLQVE P. P, INGENTI FAVORE
 PROSECVTVS EST.

Sic denique *Xysticos* apud Suetonium (Aug. cap. 45 & Halbæ c. 15) pro *Athletis* habemus.

Horum autem præfides, sicut & *Xysti*, seu *Gymnasia*, erant *Xystarchæ*: quo solo nomine tamen, apud Italos, non gaudebant verum & ἀρχιερίως, ac quidem Ἐσὺμπαντος ξύστῃς, & Præfecti, *Balneorum Augusti*, vel *Augustorum*.

Erant nempe apud Græcos *Gymnasia Mercurio & Herculi* [Lyceum Athenis tamen *Apollini*] dicata & sacra (quamvis quandoque & alii Dii Deæve illis adjungerentur:) soli tamen, ut plurimum Herculi, tametsi & in illa Inscriptione, quæ apud Grut pag. 317 exhibetur, (quamque alibi integram adduco) *Mercurius* etiam *Herculi* jungatur, ut ex hisce verbis liquet: ΤΟΥΣ ΤΕ ΤΩΙ ΗΡΜΕΙ ΚΑΙ ΗΡΑΚΛΕΙ ΤΙΘΕΜΕΝΟΥΣ ΤΗΕΡ ΤΟΥ ΒΑΣΙΛΕΩΣ ΓΥΜΝΙΚΟΥΣ ΑΓΩΝΑΣ, &C.

Alias namque, & maxime apud Romanos, soli *Herculi* illa videntur, (sicut & ipsi Athlætæ, quique ad illos pertinebant) sacra fuisse.

Atque hinc non solus, ut modo attigi, *Xystarchus*, verum & ἀρχιερίως, illis præerant. Sacra namque ibi fiebant, ac quidem, magna ut videtur, pompa; ac maxime quidem in ipsorum Dedicatione: de qua loqui videtur Philostratus lib. IV. cap. 14. ubi de *Neronis Xyngasio*, *Xysto* hoc modo loquitur: καὶ πολὺ μάλλον ἐπότε γυμνάσιον μὲν ἐξεπαίθη τῷ Νερώνι, θαυμασιότατον ἢ ἐκεῖ λαικὴν δὲ ἔθυσον; ἐν αὐτῇ, ἡμέραν, Νερώνι τὲ αὐτὸς, καὶ ἡ βυλὴ ἢ μεγάλη, καὶ τὸ ἵππῶν τὸ ῥώμης. παρελθὼν δὲ ὁ Δημήτριος ἐς αὐτὸ τὸ γυμνάσιον, διεξῆλθε λόγον καὶ τὸ λοκομένων τὲ καὶ αὐτὰ χροινόντων. καὶ εἰδείκνυεν ἐπὶ περιπέδον ἀνάλωμα εἶη τὰ τοιαῦτα. Quæ a Morellio modo vertuntur: Idque vel tunc est judicatum, cum *Neroni Gymnasium paratum est, omnium quæ Romæ essent Maxime admirabile. Ibi Nero magnusque Senatus, & Romanus equitatus omnis, sacrificia diemque festum summa cum letitia celebrant. Illud igitur Gymnasium ingressus Demetrius orationem habuit adversus eos, qui Balneis utebantur, &C.*

Horum itaque erant *ἀρχιερεῖς*, qui & reliquis *Mystis* seu *Sacerdotibus*, cæterisque *Gymnastii membris*, - præessent ac simul *Xystarchæ* essent *Præfectique Balnearum*. Sicut patet ex sequentibus nunc Inscriptionibus, quæ Romæ ad *Thermas*. *Titii Cæsaris* repertæ, nunc in Palatio *Chisiano* conservantur.

ΑΓΑΘΗ ΤΥΧΗ

Η ΙΕΡΑ ΕΥΣΤΙΚΗ ΣΥΝΟΔΟΣ ΤΩΝ
 ΠΕΡΙ ΤΟΝ ΗΡΑΚΛΕΑ ΑΘΛΗΤΩΝ ΑΝΕΣ
 ΤΗΣΕΝ ΕΝ ΤΗ ΒΑΣΙΛΙΔΙ ΡΩΜΗ ΜΝΗ
 ΜΗΣ ΧΑΡΙΝ ΚΛ. ΡΟΥΦΟΝ ΤΟΝ ΚΑΙ Α
 ΠΟΛΛΩΝΙΟΝ ΠΕΙΣΑΙΟΝ ΔΙΣ ΠΕΡΙΟ
 ΔΟΝ ΚΑΙ ΥΙΟΝ ΚΛ. ΑΠΟΛΛΩΝΙΟΥ
 ΣΜΥΚΝΑΙΟΝ ΟΣ ΚΑΙ ΔΙΑΔΟΧΟΣ ΕΓΕΝΕ
 ΤΟ ΤΟΥ ΙΔΙΟΥ ΠΑΤΡΟΣ ΚΑΙ ΑΥΤΟΥ ΠΕΡΙΟ
 ΔΟΥ ΤΕΛΕΙΟΥ ΑΝΔΡΩΝ ΕΝ ΤΟΙΣ ΣΚΑΜΜΑΣΙΝ
 ΤΗΣ ΑΡΧΙΕΡΟΣΥΝΗΣ ΤΟΥ ΣΥΜΠΑΝ
 ΤΟΣ ΕΥΣΤΟΥ ΟΥΤΟΣ ΔΕ ΕΓΕΝΕΤΟ
 ΚΑΙ ΓΕΝΟΥΣ ΥΠΑΤΙΚΩΝ

THIS PAGE IS LOCKED TO FREE MEMBERS

Purchase full membership to immediately unlock this page

Know Your Bible

Forgotten Books'
Full Membership
provides unlimited
access to more than
28,000 volumes of
Christian literature for
\$8.99/month

**HOLY
BIBLE**

Continue

*Fair use policy applies

Videmus hic a *Xysticis*, sive a sacro ipsorum collegio peti-
lum: qui quemnam in finem usumque petitus fuerit, ex se-
quentibus Imperatorum rescriptis, statim quoque afferendis,
patebit: in quibus etiam videbimus Ulpium Domesticum,
qui hic & ἀρχιερέως & ἐυστάρχης ἔ &c. vocatur, ἢ Ἰπὶ τῶν
βαλανείων appellatum; sicut & rursus, (non addito Xy-
starcha,) ἀρχιερέα ἔ βύμπαντον ἐυστᾶ, ἢ Ἰπὶ βαλανείων Σεβαστῶν.
Unde liquet hos ἐυστάρχας & totius *Gymnasia*, & simul
Balneorum Augustalium (quæ hic Romæ sub Cæsaribus
potissima, maximi ædificii pars erant) regimini præfuisse.
Quod in ipsa Græcia non ita locum habebat: in qua nullibi
Gymnasiarchæ simul ἀρχιερέως ac præfecti Balnearum vocan-
tur; quod *Balnea in Gymnasis* tantum Athletis inservirent,
ac parva admodum pars (quamvis & *Laconicas*, & calidas
lavationes, & *frigidaria* simul fumere velis) *Gymnasiorum*
essent. Circa *Thermas* autem, seu *Balnea*, insaniisse Roma-
nos, ostenderit satis superque Doctissimus ille Baccius, qui
de *Thermis veterum*, singulari libro, scripsit.

Ex his ante dictis itaque satis liquere puto *Xystarcham*,
in Græcia non (sicuti nec in Italia) simul cum *Gymnasiarcha*
Athletis præfuisse, illumve huic parem aut supparem fuisse:
quum unus numero *Gymnasiarcha* apud Græcos *Gymnasio*
moderaretur; unusque *Xystarchus* apud Italos, (seu Romanos)
universo *Gymnasio*, seu *Xysto*, & *balneis* præpositus esset;
quin & simul ipsorum ἀρχιερέως seu Pontifex esset.

Quinam autem *Gymnasiarcharum* Ministri fuerint, *Cos-
metæ* nempe *Gymnastæ*, *Pædotribæ*, *Sophronistæ*, *aleipnæ*,
ac si qui alii horum ministri fuerunt, quorum in antiquis mar-
moribus mentio fit (ad ista enim, pro meo modulo, illu-
stranda potissimum hæc opera mea instituta fuit) illi adhuc
in sequentibus a me attingentur. Neque enim de his omni-
bus (cum quos nunc tractavi, tum de quibus ad huc mihi
dicendum sumpsi) ex professo tractare nolui; ne post Home-
rum

rum Iliada cantare velle viderer. Ut denique hoc de *Pontificibus totius Xysti* addam; isti non tantum *per totam vitam* eo honore ac numere gaudebant; verum & illorum filii ipsis jam mortuis, succedebant: modo & ipsi *ισεργίης* seu *ἰσοδονίης* essent. Quod patet ex hac sequenti inscriptione, apud Gruterum pag. 313. reperiunda, hoc modo:

ΔΗΜΗΤΡΙΟΝ. ΕΡΜΑΠΟΛΕΙΤΗΝ Φ
 ΑΛΕΞΑΝΔΡΕΑ ΠΑΝΚΡΑΤΙΑΣΤΗΝ ΠΕΡΙΟ-
 ΔΟΝΕΙΚΗΝ
 ΠΑΛΑΙΣΤΗΝ ΠΑΡΑΔΟΞΟΝ ΑΛΕΙΠΤΟΝ Φ
 ΤΟΝ ΑΡΧΙΕΡΕΑ ΤΟΥ ΣΥΜΠΑΝΤΟΣ
 ΕΥΣΤΟΥ
 ΔΙΑ ΒΙΟΥ ΕΥΣΤΑΡΧΗΝ ΚΑΙ ΕΠΙ ΒΑΛΑΝΕΙ
 ΩΝ ΣΕΒ. ΤΟΝ ΠΑΤΕΡΑ Φ
 Μ. ΛΥΡ. ΑΣΚΛΗΠΙΑΔΗΣ Ο ΚΑΙ ΕΡΜΟ-
 ΔΩΡΟΟ
 ΝΕΩΚΟΡΟΣ ΤΟΥ ΜΕΓΑΛΟΥ ΣΔΡΑΠΙΔΟΣ
 ΑΛΕΞΑΝΔΡΕΥΣ ΗΕΡΜΑΠΟΛΕΙΤΗΣ ΠΑΝ-
 ΚΡΑ
 ΤΙΑΣΤΗΣ ΠΕΡΙΟΔΟΝΕΙΚΗΣ ΑΛΕΙΠΤΟΣ Φ
 ΑΣΙΝΕΞΩΣΤΟΣ ΑΝΕΝΚΛΗΤΟΣ ΕΥΣΤΑΡ
 ΧΗΣ ΔΙΑ ΒΙΟΥ Ο ΤΙΟΣ
 Ο ΑΡΧΙΕΡΕΥΣ ΤΟΥ ΣΥΜΠΑΝΤΟΣ ΕΥΣ-
 ΤΟΥ ΔΙΑ ΒΙΟΥ
 ΕΥΣΤΑΡΧΗΣ ΚΑΙ ΕΠΙ ΒΑΛΑΝΕΙΩΝ ΤΟΥ
 ΣΕΒΑΣΤΟΥ Φ

ΔΗΜΗΤΡΙΟΣ
 ΑΡΧΙΕΡΕΥΣ

CAPUT. III.

De Archontibus Xysticis, seu Synodi Xysticæ; qualesque illi fuerint: ut & obiter de Archontibus circa Certamina Musica: De κατάλυσι Xystica, ac de formula loquendi, ἀπὸ κατάλυσεως: deque ipsa Synodo Xystica. De voce πείδος pro πειοδονίκης, &c. De distinctione inter παῖδας, ἀγενεῖς & ἄνδρας, sive ἄνδρας τελείας paulò fusius disputatur. De προπέρα circa Certamina. Nonnunquam licet rarius, sine προπέρα Athletas admissos fuisse. De progymnasmatibus ipsorum Hellenodidarum. De Scammate in stadiis, tum pro ipso Stadio, tum pro Sulco, seu fossa, Stadii sumpto. Quid sit ἐν ἁγῶνι τοῖς σκάμμασιν, &c.

Verum, ut redeamus ad Inscriptionem illam, quæ de Ulpio Domestico loquitur, hæc verba nobis etiam consideranda sunt:

ΕΠΙ ΑΡΧΟΝΤΩΝ

Α. ΟΥΑΡΕΝΝΙΟΥ ΑΓΡΙΠΠΙΑΝΟΥ. ΚΑΙ Μ

ΜΕΤΤΙΟΥ ΑΜΕΡΙΜΝΟΥ

Tum & quales *Archontes* hi nominati viri fuerint: ut per quos tempus dedicationis (statuæ procul dubio) signatur.

De *Archontibus* ἐπωνύμοις. Græcorum jam supra Dissertatione secunda, cap. IV. locutus sum. Sed hæc ΤΙΜΗ, seu *Statua*, cum inscriptione, Romæ dedicata fuit; ac quidem a *Synodo*, seu *Collegio*, vel *Contubernio* Athletarum Herculi sacratorum, ac Romæ habitantium: sicut & ibi ad *Thermas* Titi Vespasiani hoc marmor (tum & alia huc facientia

cientia

THIS PAGE IS LOCKED TO FREE MEMBERS

Purchase full membership to immediately unlock this page

HISTORY

Tens of thousands of important historical sources, many previously unobtainable, are now available for the first time with a Forgotten Books Full Membership.

Unlimited Access
\$8.99/month

Continue

*Fair usage policy applies

ΑΓΑΘΗ ΤΥΧΗ

ΑΥΤΟΚΡΑΤΩΡ ΚΑΙΣΑΡ ΘΕΟΥ ΤΡΑΙΑΝΟΥ ΠΑΡΘΙΚΟΥ
ΥΙΟΣ

ΘΕΟΥ ΝΕΡΟΥΑ ΥΙΩΝΟΣ ΤΡΑΙΑΝΟΣ ΑΔΡΙΑΝΟΣ ΣΕΒΑΣ-
ΤΟΣ ΑΡΧΙΕΡΕΥΣ

ΜΕΓΙΣΤΟΣ ΔΗΜΑΡΧΙΚΗΣ ΕΞΟΥΣΙΑΣ ΤΟ ΙΗ. ΥΠΑΤΟΣ
ΤΟ Γ.

ΠΑΤΗΡ ΠΑΤΡΙΔΟΣ ΣΥΝΟΔΩ ΕΥΣΤΙΚΗ ΤΩΝ ΠΕΡΙ ΤΟΝ
ΗΡΑΚΛΕΑ ΑΘΛΗΤΩΝ ΙΕΡΟΝΕΙΚΩΝ ΣΤΕΦΑΝΕΙΤΩΝ
ΧΑΙΡΕΙΝ

ΚΑΙ ΤΟΠΟΝ ΕΝΘΑ ΒΟΥΛΕΥΕΣΘΕ ΚΕΛΕΥΩ ΔΩΘΗΝΑΙ
ΥΜΕΙΝ ΚΑΙ ΟΙΚΗΜΑ

ΩΣ ΤΑ ΓΡΑΜΜΑΤΑ ΑΠΟΤΙΘΕΣΘΑΙ ΤΑ ΚΟΙΝΑ ΚΑΙ ΕΙ
ΤΩΝ ΔΙΠΛΩΝΤΑΝ

ΜΕΤΑΠΟΙΗΣΙΝ ΑΝΑΓΚΑΙΑΝ ΝΟΜΙΖΕΤΕ ΤΟΥΤΟ ΕΦ
ΥΜΕΙΝ ΕΣΤΙΝ

ΕΠΡΕΣΒΕΥΕΝ ΟΥΛΠΙΟΣ ΔΟΜΕΣΤΙΚΟΣ ΕΥΤΥΧΕΙΤΕ
ΠΡΩ Γ. ΝΩΝΩΝ ΜΑΙΩΝ ΑΠΟ ΡΩΜΗΣ

In cujus Marmoris altero latere habentur hæc :

ΑΓΑΘΗ ΤΥΧΗ

Μ. ΑΙΑΙΩΙ

ΑΥΡΕΛΙΩΙ ΚΑΙΣΑΡΙ

Τ. ΑΙΔΙΟΥ ΑΔΡΙΑΝΟΥ

ΑΝΤΟΝΕΙΝΟΥ

ΣΕΒΑΣΤΟΥ ΕΥΣΕΒΟΥΣ ΥΙΩ

Μ. ΟΥΛΠΙΟΣ

ΔΟΜΕΣΤΙΚΟΣ

Ο ΑΡΧΙΕΡΕΥΣ

ΤΟΥ ΣΥΜΠΑΝΤΟΣ ΕΥΣΤΟΥ ΚΑΙ

ΕΠΙ ΒΑΛΑΝΕΙΩΝ ΣΕΒΑΣΤΩΝ

Altera vero epistola hoc modo habet :

ΑΓΑΘΗ ΤΥΧΗ

ΑΥΤΟΚΡΑΤΩΡ ΚΑΙΣΑΡ ΘΕΟΥ ΑΔΡΙΑΝΟΥ ΥΙΟΣ
 ΘΕΟΥ ΤΡΑΙΑΝΟΥ ΠΑΡΘΙΚΟΥ ΥΙΩΝΟΣ ΘΕΟΥ ΝΕΡΟΥΑ
 ΕΚΓΟΝΟΣ ΤΙΤΟΣ ΑΙΛΙΟΣ ΑΔΡΙΑΝΟΣ ΑΝΤΟΝΕΙΝΟΣ
 ΣΕΒΑΣΤΟΣ ΑΡΧΙΕΡΕΥΣ ΜΕΓΙΣΤΟΣ ΔΗΜΑΡΧΙΚΗΣ
 ΕΞΟΥΣΙΑΣ

ΤΟ Γ. ΑΥΤΟΚΡΑΤΩΡ ΤΟ Β ΥΠΑΤΟΣ ΤΟ Γ. ΠΑΤΗΡ ΠΑ-
 ΤΡΙΟΣ ΣΥΝΟΔΩ

ΞΥΣΤΙΚΗ ΤΩΝ ΠΕΡΙ ΤΟΝ ΗΡΑΚΛΕΑ ΑΘΛΗΤΩΝ ΙΕΡΟ-
 ΝΕΙΚΩΝ ΣΤΕΦΑΝΕΙΤΩΝ ΧΑΙΡΕΙΝ

ΕΚΕΛΕΥΣΑ ΥΜΕΙΝ ΑΠΟΔΕΙΧΘΗΝΑΙ ΧΩΡΙΟΝ ΕΝ Ω ΚΑΙ
 ΤΑ ΙΕΡΑΚΑΤΑ

ΘΗΣΕΣΘΕ ΚΑΙ ΤΑ ΓΡΑΜΜΑΤΑ ΠΡΟΣ ΑΥΤΑΙΣ ΤΑΙΣ
 ΘΕΡΜΑΙΣ ΤΑΙΣ ΥΠΟ

ΤΟΥ ΘΕΟΥ ΠΑΠΠΟΥ ΜΟΥ ΓΕΓΕΝΗΜΕΝΑΙΣ ΟΠΟΥ ΚΑΙ
 ΜΑΛΙΣΤΑ ΤΟΙΣ

ΚΑΠΙΤΟΛΕΙΟΙΣ ΣΥΝΕΡΧΕΣΘΕ ΕΥΤΥΧΕΙΤΕ ΕΠΡΕΣ-
 ΒΕΥΕΝ

ΟΥΛΠΙΟΣ ΔΟΜΕΣΤΙΚΟΣ ΕΠΙ ΒΑΛΑΝΕΙΩΝ ΜΟΥ
 ΕΓΡΑΦΗ ΠΡΟ ΙΖ. ΚΑΛ. ΙΟΥΝ. ΑΠΟ ΡΩΜΗΣ ΤΟΥΚΟΥΑ-
 ΤΩ ΚΑΙ ΗΡΩΔΗ ΥΠΑΤ.

Cujus lapidis in altero latere quoque habetur :

. ΤΟΚΡΑΤΟΡΙ
 ΣΑΡΙ ΤΙΤΩΙ ΑΙΔΙΩΙ
 ΑΔΡΙΑΝΩΙ
 ΑΝΤΟΝΕΙΝΩΙ ΣΕΒΑΣΤΩΙ
 ΕΥΣΕΒΕΙ
 Μ. ΟΥΛΠΙΟΣ
 ΔΟΜΕΣΤΙΚΟΣ
 ΑΡΧΙΕΡΕΥΣ
 ΤΟΥ ΣΥΜΠΑΝΤΟΣ ΕΥΣΤΟΥ ΚΑΙ
 ΕΠΙ ΒΑΛΑΝΕΙΩΝ ΣΕΒΑΣΤΟΥ

Ut autem in hac posteriori Epistola *Consules* exprimuntur; sic in priori aut injuria temporum, aut alia quapiam ex causa nobis incognita, deleti videntur:

Quum autem *Archontum* illorum, de quibus nunc loquimur, nullibi aliàs, quod sciam (quam ut obiter notavi) mentio fiat; cogitare quis posset, nec immerito, præter *Xystarcham*, qui simul & Pontifex totius Xysti & præfectus Balnearum erat, Archontes illos, *E. Varennum Agrippianum*, & *Mettium Amerimnum*, sub summa Xystarchi præfectura, non ipsis quidem Balneis, sed Xysto ac Xysticis, seu Palæstritis in eo decertantibus, ipsorumque exercitationibus, præfuisse; atque illis ita docendo, corrigendo, &c. moderatos fuisse, sicut in Gymnasiis Græcorum id fecerunt *Cosmetæ*, *Gymnastæ*, & *Pædetrībæ*; quorum etiam nomina in fastis Athleticis signata fuisse ex sequentibus, ubi de ipsis loquar, clarescet. Operæ pretium interim est hîc audire jam ante laudatum Falconerium: qui uti in ista opinione est,

Archon-

THIS PAGE IS LOCKED TO FREE MEMBERS

Purchase full membership to immediately unlock this page

Know Your Bible

Forgotten Books'
Full Membership
provides unlimited
access to more than
28,000 volumes of
Christian literature for
\$8.99/month

**HOLY
BIBLE**

Continue

*Fair use policy applies

In quo quidem marmore (cujus caput est cauda istius, quod supra ex Sponii Miscellan. Pag. 360. adduxi) habemus Α. CENNIOT, quod sane vel male a Celeberrimo viro Schelio exceptum fuit; vel id, quod jam supra adduxi, quodque Α. ΟΥΑΡΕΝΝΙΟΥΤ habet, ex hoc est emendandum. Quod tamen minus verum crediderim, ex collatione hujus inscriptionis cum illa quam Sponius producit.

Fateor equidem in Sponio deesse inscriptionis caput; quod comparet in Reinesio. At puto id inde accidere potuisse, quod, ambabus hisce inscriptionibus utrique horum communicatis, in una eademque scheda; hâcque sub illa ab excerptorie descripta, ac forte non satis distincte, sic cauda superioris locomota in caput inferioris transformatum fuerit.

Hoc interim constat, etiam aliàs eas (quamvis pro unâ eademque legantur) diversis in Locis inter se minus convenire.

Interim videmus Ἄρχοντες in Inscriptionibus Athletarum (ut sic dicam) circa Agones musicos; qui tamen non fuit ἄρχων apud Athenienses vulgo dictus ἐπώνυμος (ut circa quem, præter alia, valet formula, ἐπὶ ἄρχοντι & δεῖνα ἢ τῶ δεῖνα; quod in hisce non obtinuit) sed contra ἄρχων (non tamen χορηγός, sicut infra ostendam) alicujus chori, ex hac illave tribu, ad certamen musicum missi, ad Panathænæa, &c. atque etiam distinctus ἀδιδασκάλω: ut ulterius ex sequentibus patebit.

Notandum quoque venit illud ΔΑΜΑ apud Juc. Sponium; pro quo ΔΑΜΑΝ jam exhibuerant, tum Falconerius, tum Reinesius; qui id, supplendo, ΔΑΜΑΣΚΗΝΟΝ legerat. Super qua lectione minime cum quoquam rixari velim, facileque concesserim hunc *M. Aur. Demonstratum* non tantum civem ceterarum, in inscriptione illa; nominatarum urbium (quod in illis hieronica pronuntiatus esset) verum & *Damascenum* fuisse. Sed circa istam, quam Reinesius habet) linea quarta (in fine lectionem, ΑΠΟΤΑΝΑ

ΑΥΣΕ. majorem moverim difficultatem, ratione veræ lectionis hinc extundendæ, quam ille hîc, ΑΝΕΥ ΚΑΤΑΛΥΣΕΩΣ restituit, & vertit *sine Missione*: desumpto, scilicet, a Gladiatoribus, huic rei illustrandæ, exemplo.

Quod tamen valde dubito an in Athletis (utpote liberis ac voluntariis) unquam locum habuerit. At miror admodum eruditissimum hunc virum, non ex illa, quam jam paulò ante, n. 43 exhibuerat, nempe ita, Η ΙΕΡΑ ΕΥΣΤΙΚΗ ΣΥΝΟΔΟΣ ΤΩΝ ΗΕΡΙ ΤΟΝ ΗΡΑΚΛΕΑ ΑΜΟ ΚΑΤΑΛΥΣΕΩΣ, didicisse istud ΑΠΟ in priori relinquendum, & in hac posteriori istud ΑΜΟ in ΑΠΟ esse mutandum; adeoque esse utrobique legendum ΑΠΟ ΚΑΤΑΛΥΣΕΩΣ. quod, sicut longe facilius ΑΠΟ in ΑΜΟ, ob literas temporis noxa corruptas, quam ΑΝΕΥ in ΑΠΟ & ΑΜΟ; ita contra nil magis incredibile, quam quod in una ΑΠΟ; in altera vero, ΑΜΟ, non in ΑΠΟ, sed in ΑΝΕΥ reformari debeat. Legendum itaque ΑΠΟ ΚΑΤΑΛΥΣΕΩΣ: quod illustri exemplo firmatur, apud Sponium, Miscell. Aut. E-rud. Pag. 361. n°. ibi, CVI. Η ΙΕΡΑ ΕΥΣΤΙΚΗ ΣΥΝΟΔΟΣ ΤΩΝ ΗΕΡΙ ΤΟΝ ΗΡΑΚΛΕΑ ΑΠΟ ΚΑΤΑΛΥΣΕΩΣ ΕΝ ΤΗ ΒΑΣΙΛΙΑΔΙ ΡΩΜΗ ΚΑΤΟΙΚΟΥΝΤΩΝ, &c. qua καταλύσει indicatur ipsorum *Contubernium*, seu locus, quo quotidie, aut aliàs statutis temporibus, unà coirent. Sic namque κατάλυμα redditur quoque, in Etymologico magno, τὸ καταγώγιον ξενοδοχεῖον & apud Hesychium οἶκημα, καταγώγιον. Ipsa verò vox κατάλυσις, pro diversorio, sive amicali, adeoque gratis præbito, siva contrà μισθωτῶ, capitur. Ita enim Plutarchus, in Camillo, loquitur, de Tusculanis, qui Diversoria Romanis assignabant ac denuntiabant, καταλύσεις τοῖς Ῥωμαίοις καταγώγιοντες. quod Athenæus lib. 8. exemplo magis jucundo, firmat, dum Machonem Comædum, de Dorione quodam Aulete, sic loquentem inducit:

ὁ κρηματοποιὸς Δωρίων πάλ' εἰς μύλων'
 ἔλθων, κατάλυσιν ἔδαμ᾽ μισθωσίμῳ
 δυνάμενθ' ἄρῃν, ἐν τεμένει κωθίστις τινί,
 ὁ πρὸ τῆ πυλῶν ἦν κτ' τύχην ἰδρυμένον.
 Ἰδὼν τ' Ἰππύοντα τὸ νεωκέρου,
 πρὸς τὴ Ἀθηναῖς ἐθεῶν, πίνθ' φράσσον
 ἔστιν ὁ νεὸς βέλτιστε, ἔφην, ἔθισσι;
 ὁ δ' εἶπεν αὐτῷ, Ζηνοποσειδῶνος ξένε.
 ὁ Δωρίων ἦ, πῶς ἂν εἴν ἐνταῦθ', ἔφη,
 Δύναιθ' καταγώγιον ἐξάρεϊν τις, ἔ
 καὶ τὰς θεὰς φάσκασι οἰκεῖν συνδύο.

*Chomatoræus Dorion aliquando Mylonem
 Cum accessisset, nec meritorium usquam diverforium
 Reperire posset, in quodam luco sedens,
 Qui ante civitatis portas forte situs erat.
 Ut vidit (ibi) sacrificantem quendam ædituum,
 Per Minervam quæso, & Deos omnes, inquit, ὁ vir
 Optime, templum hoc Dei cuius est?
 Respondit ille, Jovis, hospes, & Neptuni.
 Tum Dorion: quoniam, inquit, pacto hic hospitium
 Inveniat aliquis, ubi Deos habitare simul binos ajunt?*

Hæc igitur vox κατάλυσις, sicuti diverforium denotat, ita
 & Diverforium, quale ὁ εἰκὸς τῆ Παιανιστῶν, de quibus jam su-
 pra locutus fui. Sic & κάλυμα, καταγώγιον ac ξενοδοχείου
 dicitur Etymologo, πρὸς τὸ καταλύω, ἔτελε πρὸ ὁδὸν τῆ
 ἦ [pergit] ποιῶσιν οἱ εἰς τὸ καταγώγιον πορεύμενοι. Hesychius au-
 tem, καταλύσαι, ἀπολαῦσαι, ἀωχηθῆναι. quod nempe, in do-
 mibus ubi σοσίπια, φρατρίαι, localitates, aliaque Colle-
 gia congregabantur, ipsorum convivium etiam ibi (ut in πευ-
 λακείοις, alibi que) celebrarentur. Huc autem, procul omni
 du-

THIS PAGE IS LOCKED TO FREE MEMBERS

Purchase full membership to immediately unlock this page

HISTORY

Tens of thousands of important historical sources, many previously unobtainable, are now available for the first time with a Forgotten Books Full Membership.

Unlimited Access
\$8.99/month

Continue

*Fair usage policy applies

Hi Periodonicæ etiam alio nomine, abbreviate sc. *Periodi* (scu *περίοδοι*) appellati fuisse videntur. Sic enim, in illa inscriptione, quam supra pag. 640. integram adduxi quamque Reinesius Cl. V. n°. 42 exhibet, habemus, linea 6 & 7. ΔΙΣ ΠΕΡΙΟΔΟΝ, ΚΑΙ ΥΙΟΝ &c. tum & lin. 9 ac 10. ΚΑΙ ΑΥΤΟΥ ΠΕΡΙΟΔΟΥ ΤΕΛΕΙΟΥ ΑΝΔΡΩΝ. ubi tamen mutat illa, ΠΕΡΙΟΔΟΝ ΚΑΙ ΙΝ ΠΕΡΙΟΔΟΝΙΚΗΝ, ΥΙΟΝ. Quod ferri aliquatenus posset, nisi post sequerentur ista, ΚΑΙ ΑΥΤΟΥ ΠΕΡΙΟΔΟΥ ΤΕΛΕΟΥ ΑΝΔΡΩΝ: ubi sane nulum ΚΑΙ auxilio venit: Quum præterea & ista audentia tot literas (nempe ΕΙΚΟΤ) inserendi marmorum inscriptionibus, in quibus nulla varia lectio, nisi ex literarum insculptarum iis corruptela, aut detruncatione, aut vacuis inde quaudoque spatiolis, exoriri potest, intolerabilis sit. Interim noster Reinesius, vir alias circumspectus circa talia, ad lineam 9 & 10 notat hæc sequentia: *περιδονίκx τελείx ανδρων*, id est, *Periodo Virorum Victoris: alia autem Periodus Puerorum prorsus, ut alia πάλη ανδρων*, in 22, *supra alia πάλη παιδων*, seu *αιγενείων*.

Quandoquidem igitur ad illam n°. 22 Cl. V. provocat, ut ita monstret *παιδας* atque *αιγενείx* eosdem fuisse, illam totam (quatenus restat) huc adducam; ut inde contrarium ostendam; eoque magis, quod & ad illam notet: *Αγένοι*, qui in præcedente [n°. 21. sc.] *παιδες: alias εφηβοι*.

Hoc tamen præmittendum duco; ubi tum ille tum & Sponius legunt: ΠΕΡΙΟΔΟΥ ΤΕΛΕΙΟΥ ΑΝΔΡΩΝ, me audacter mutare, ac legere ΠΕΡΙΟΔΟΥ ΤΕΛΕΙΩΝ ΑΝΔΡΩΝ, Cujus mutatae lectionis ratio, puto, ex sequentibus patebit. Inscriptio autem illa n°. 22. sic habet.

T. ΦΛΑΥΙΟΣ ΑΡΤΕΜΙΔΟΡΟΥ ΥΙΟΣ. ΚΥΡΕΙΝΑ ΑΡΤΕΜΙ-
ΔΟΡΟΣ

ΑΔΑΝΕΥΣ ΚΑΙ ΑΝΤΙΟΧΕΥΣ ΝΙΚΗΣΑΣ ΤΟΝ ΑΓΩΝΑ
ΤΩΝ

ΜΕΓΑΛΩΝ ΚΑΠΙΤΩΛΕΙΩΝ ΤΟΝ ΠΡΩΤΩΣ ΑΧΘΕΝΤΑ
ΑΝΔΡΩΝ ΠΑΝΚΡΑΤΙΟΝ ΟΛΥΜΠΙΑ Β ΠΥΘΙΑ Β.

ΕΝ ΝΕΑΠΟΛΙ ΑΝΔΡΩΝ ΠΑΝΚΡΑΤΙΟΝ ΙΣΘΜΙΑ [NB]
ΑΓΕΝΕΙΩΝ

ΠΑΝΚΡΑΤΙΟΝ ΚΑΙ ΤΗΙ ΕΞΗΣ ΠΕΝΤΑΕΤΗΡΙΔΙ ΑΝ-
ΔΡΩΝ

ΠΑΛΗΝ ΚΑΙ ΠΑΝΚΡΑΤΙΟΝ ΚΑΙ ΠΑΛΙΝ ΑΝΔΡΩΝ
ΠΑΝΚΡΑΤΙΟΝ ΠΡΩΤΩΣ ΑΝΘΡΩΠΩΝ ΚΟΙΝΟΝΙΑΣ

ΕΝ ΠΕΡΓΑΜΩ ΑΝΔΡΩΝ ΠΑΝΚΡΑΤΙΟΝ

Quinam qualesve fuerint hi ἀγένεοι, ut intelligamus, sciendum est, tripartitum ordinem fuisse cum *Palaestritarum*, tum *Athletarum*; quorum mediū ordine (inter *Pueros* nempe & *Viros* jam adultos, hincque πλείους) erant ἀγένεοι. Atque hinc Pausanias, in Laconicis: παγκραζιάζοντες ἐν τοῖς παισὶ ἕς ἀγενείας καλεῖσι *Panratio decertantes, inter pueros quos I M B E R B E ὁ appellant.* Quae verba, ne quis putet solos pueros respicere, atque ita hīc ἐν Δα' δυῶν expressum, quod scilicet *pueri imberbes* essent, facit Plato: qui libro VII de Legibus, ita loquitur: Τεττὰ ἢ ταῦτα ἀθλήματα Δανοηθῶμεν ἐν μὲν παιδικῶν, ἐν ἡ ἀγενείων, ἐν ἡ ἀνδρῶν καὶ τοῖς μὲν τῶ ἀγενείων τὰ δύο ἢ τριῶν μήχους ἔσθ' ὁδοὺς θέσομεν· τοῖς ἡ παισὶ τὰ τέτων ἡμίσεια, τοξόταις τε καὶ ὀσλίταις ἀμίλλωμένοις. γυναῖξί ἡ καὶ

κόραις μὲν ἀήβοις γυμναῖς, σάδιον ἔδιδουλον, ἔφιππον καὶ δόλιχον, ἐν αὐτῷ τῷ δρόμῳ ἀμιλλομέναις ταῖς ἢ τριακαδικέτεσι, μέχρι γὰρ μὲν ἔσται κοινωνίας, μὴ μακρότερον εἴησιν ἔλθιν, μηδ' ἔλαττον ὀκτωκαίδεκα. περὶ δὲ πολλῆς πύτας ἐσαλμένας καλαβατέον ὅτι τῷ ἀμιλλῶν τῶν δρόμων. καὶ τὰ μὲν περὶ δρόμου ἀνδράσι τε καὶ γυναῖξι τῶν ἔσται. ATHEN] Tripartito hæc certamina distinguamus; unum PUEORUM; alterum IMBERBIUM; VIRORUM tertium. Et imberbibus quidem duas cursus de tribus partes ponemus; pueris hærum dimidias. - Hi cum sagittariis, cæterisque armatis concertent. Fæminis vero, puellis quidem nondum pubescentibus (ad certamina) nudis, stadium ponemus, ἔδιδουλον, ἔ equestrem, ἔ δόλιχον, quæ in ipso cursu concertent: ultra vero tertium ἔ decimum ætatis annum donec nupsierint, non longius vigesimo, nec brevius decimo ἔ octavo anno ad certamen cursus descendant. quæ quidem decenti utantur vestitu. Hæc de cursu virorum ἔ Mulierum dicta sunt.

Quod attinet ad puellas, istas bifariam quoque, ut videmus, dividit, in παῖδας, atque in tales quæ impuberum loco, ordine, atque ætate veniant: quum tertius ordo locum in fœminis non obtinuerit, ob familiæ curam, ob partus, aliaque, propter quæ illas (ut alibi docet) excipit.

Porro eandem divisionem, & in Ludis Circensibus Romanorum antiquitus obtinuisse docet nos Dionysius Halicarnasæus lib. VII. fere sub finem, his verbis: Ημετέροις δὲ τοῖς ἀγωνισαῖς ἔρχησῶν χοροῖς τριχῆ νενεμημένοι πρώτοι μὲν ἀνδρῶν, δεύτεροι δὲ ἀγενεῖαν, τελευταῖοι δὲ παίδων. Athletas autem sequebantur Saltatorum chori trifariam divisi: primi erant viri, secundi imberbes, postremi pueri; quos sequebantur Tibicines, ἔc.

Pueros autem non solummodo in Palæstris, verum etiam in Panegyribus, cum in Panathenaicis, tum in Olympicis,

THIS PAGE IS LOCKED TO FREE MEMBERS

Purchase full membership to immediately unlock this page

Know Your Bible

Forgotten Books'
Full Membership
provides unlimited
access to more than
28,000 volumes of
Christian literature for
\$8.99/month

**HOLY
BIBLE**

Continue

*Fair use policy applies

tus corporis constat ex magnitudine & robore & velocitate. Nam qui potest crura projicere quodam modo, & movere, & velociter, & longe luctator Cursor est. Qui vero stringere & tenere. At qui pelleret plaga, Pugil. Qui autem utrisque his, Pancratiastes. Verum qui omnibus his, Quinquertio.

Verum ut denuo redeamus ad nostros ἀγενεῖς, notabilis de iis est locus apud Pausaniam, in iisdem Eliacis Posterioribus: φερίας δὲ Ἀιγινήτης (ἔλος γὰρ δὴ παρὰ τὸ Ἀθηναῖον Ἀριστοφῶντα ἀνάκει) ὁ γδοή μὲν πρὸς ταῖς ἰβδομήκοντα Ὀλυμπιάδι κωμίδῃ τῷ ἔδοξεν εἶναι νέος, καὶ σὺν Ἰππιδεῖ πω νομιθεῖς παλαίειν. τῇ ἣ ἐξῆς (καλεδέχθη γὰρ τῆνικαῦτα ἐς τὰς παῖδας) εἶκα παλαίων. τῷ δὲ φερίᾳ τῷ τῷ Διέφορον καὶ Ἰδαμῶς εἰκοῦσαν ἔχεν ἐν Ὀλυμπίᾳ τύχην νίκης Ἰλλος Ῥόδιος. Ὁ γδοὺν γὰρ, Ἰππιδεῖ τοῖς δέκα ἔτεσι γεγονώς, μὴ παλαῖσαι μὲν ἐν παισὶν ὑπὸ Ἡλείων ἀπὸ πηλάσθῃ, ἀνεγορεύθη ἣ ἐν ἀνδράσιν, ὡσπερ γὰρ καὶ ἐνίκησε. ἀνεγορεύθη δὲ ἐν ὑστέρον Νεμέᾳ τε καὶ Ἰδαμῶ γεγονότα δὲ εἰκοσαέτη τῷ Ἰππιδεῖ Ἰππιδεῖ. πρὶν ἢ ἐς τὸ Ῥόδιον αὐτὸν ἕκαδε ἀνατρέψαι τὸ δὲ ἐν Ὀλυμπίᾳ τῷ Ῥόδιος παλαιῶς τὸ λημμα Ἀρμιδῶρτος γένος Τραλλιανὸς ὑπεββάλετο καὶ ἐμὴν δόξαν. Ἀρμιδῶρτος γὰρ ἀμαρτεῖν μὲν Ὀλυμπίων συνέβη πανκρατιάζοντα ἐν παισὶν. αἰτία δὲ οἱ ἐγένετο τὸ τῷ Διέφορος τὸ ἀγαν νέον. ὡς δὲ ἀφίκετο ἀγῶνος καιροῦ ἐν Σμυρναῖοι Ἰώνων ἀγῶσιν, ἐς πρὸς ἄρα αὐτῷ τὸ τῷ Ῥύμης ἐπηύξατο, ὡς κρατῆσαι πανκρατιάζοντα Ἰππιδεῖ ἡμέρας τῷ ἀετῆς τῶς τε ἐξ Ὀλυμπίας ἀνταγωνιστῆς, καὶ Ἰππιδεῖ τοῖς παισὶν ἐς ἀγενεῖς καλῶσι, καὶ τρίτα δὲ ὁ, πρὸς ἀριστον ἦν τῷ ἀνδρῶν γενεῶν δὲ οἱ τῷ ἀμιλλαν πρὸς ἀγενεῖς τε καὶ ἀνδρας, τῷ μὲν ἐκ γυμναστῆ ὠδρακλήσεως, φασὶ, τῷ δὲ ἐξ ἀνδρος πανκρατιαστῆ λαιδουρίας. At *Iberias Aegineta* (proximus enim is est ad Atheniensem Aristophontem) Octava supra septuagesimam Olympiade, quod erat admodum adolescens, neque in luctandi certamine videbatur ullo pacto par adversario fore, de medio est iussus recedere. Anno denique insequenti admissus, Pueros in lucta vicit. Dissimilis fuit Hylli Rhodi in Olympicis ludis fortuna. Annum enim duodevicesimum natus rejectus ille quidem est, quo

minus cum PUEBIS lucta congredetur: verum de vi-
ris palmam adeptus est: idemque postea acceptis Nemeo-
rum & Isthmiorum coronis annum cum ageret vicefi-
mum, præpropera ereptus est morte, priusquam Patriam
Rhodum, & penates suos attingeret. Sed Rhodii pale-
stricæ laudes, mea sententiâ Artemidorus Trallianus vi-
cit; qui cum tener admodum Pancratium puerile inisset
Olympiæ, amissa ob ætatis infirmitatem palma, mox in
Joniam ad Smyrnæos, cum ludos agitarent, venit. Tantum
vero ei jam roboris accesserat, ut eodem die & eos quos in
Olympia adversarios habuerat, & in puerili ludicro, quos
IMBERBES appellabant, & jam tertio loco viro-
rum optimum quemque Pancratio superarit. Et in
IMBERBIUM quidem certamen Gymnici & Magi-
stri hortatu; in virorum autem convitio Pancratiastæ la-
cessitum descendisse ferunt.

Distinctos hic, sane, videmus illos qui simpliciter παῖδες (at-
que inferioris gradus) erant ab illis quos ἀγνεῖς vocabant. Id e-
nim ex his de Artemidoro verbis clare liquet: ὡς κρατῆσαι πανκρα-
τιάζοντα ἄπὸ ἡμέρας τῆ αὐτῆς (1) τῶν τε ἀπὸ Ὀλυμπίας ἀνταγωνιστῶν
[pueros, contra quos ibi decertaverat, quorumque hic jam victor
fuit] (2) καὶ ἄπὸ τῶν παισὶν ἕς ἀγνεῖς καλεῖσθαι, καὶ (3) τῶν
δὲ ὄ, π ἀρετῶν τῶν ἀνδρῶν. qui certe πέλαιοι ἄνδρες erant.

Ad hujusmodi ἀγνεῖς, seu pueros adolescentesve, qui
quidem ulterius ætate provecti, nondum tamen barbati e-
rant, indeque imberbes vocabantur (quum alias omnes pue-
ri imberbes sint) respicere quoque Lysiam puto, dum πύρρι-
ξίς ἀγνεῖς nominat. Quod id quidem de talibus, qui-
bus jam lanugo circa genas crescere incipiebat, cogitare quea-
mus, non vero de adolescentibus, tenerioris adhuc ætatis.
Atque isto sensu intelligenda est modo allata inscriptio (li-
nea sexta). In cujus penultima linea (ut hoc ita per
parenthesin addam, optime pro ΚΟΙΝΟΝΙΑΣ eru-

ditissimus Reinesius emendat, ΚΟΙΝΟΝ ΑΣΙ-
Α Σ.

Per omnes autem ætates Athletas compositos fuisse, & in Gymnasiis, per quæ ad publica certamina præparabantur & probabantur, per prævia ibi exercitia, & in ipsis Panegyrum certaminibus, docent nos illa Pausaniæ verba, quæ nobis simul Gymnasia in Elide describunt, hoc modo: 'Εν ᾗ Ἐλιδι ἀξια μνήμης γυμνάσιόν ὄντιν ἀρχαῖον, καὶ ὅσα ἐς τὰς ἀθλητὰς πρὶν ἢ ἐς Ὀλυμπίαν ἀφικνεῖσθαι νομίζουσιν, ἐν τούτῳ σφίσι τῷ γυμνασίῳ δροῶν καθέστηκε πλάτανοι μὲν ὑψηλαὶ διὰ τὸ δρόμων πεφύκασιν ἐν τῷ πύχῳ. ἡ σίμπας ἡ δὲ εὐχολογία καλεῖται εὐσός ἐπι Ἡρακλέῳ τῷ Ἀμφικτρυόνῳ ἐς ἀσκησιν ἐγένετο ὅση τὸ ἀκονθῶν ἐφύοντα ἐν ταῦτα, ὅτι ἐκάστη ἡμέρα σφᾶς ἀναξύειν. χωρὶς μὲν δὲ ἐς ἀμιλλῶν τῶν δρόμων ἐστὶν ἀποκεκερμένον δρόμος, ὀνομάζεται ἡ ὑπὸ τῷ ὀπιχωρείων ἱερός. χωρὶς ἡ, ἐνθα ὀπι μελέτη δρομῆς καὶ οἱ πένταθλοι θέσσι. "Εστὶ ἡ ἐν τῷ γυμνασίῳ καλέμενον πλεθρον ἐν ᾗ αὐτῷ συμβάλλουσιν οἱ Ἑλλανοδίκα τὰς καθ' ἡλικίαν, ἢ καὶ αὐτῷ διαφέροντας τῷ ὀπιτηδῶματι συμβάλλουσι δὲ ὀπι πάλῃ. Εἰσὶ ἡ καὶ θεῶν ἐν τῷ γυμνασίῳ βωμοὶ, Ἡρακλέους ἔιδάις Παρασάτης ἡ ἐπίκλησι, ἀσ paulo post: "Εστὶ ἡ καὶ ἄλλῃ ἐλάσων γυμνασίῳ πείβολοι ὅς ἔχεται μὲν ἔ μείζον, τετράγωνον δὲ ὀνομάζουσιν ὀπι τῷ χήματι καὶ παλαίστρα τοῖς ἀθλοῖσιν ἐνλαῶθαι ποιῶνται, καὶ συμβάλλουσιν αὐτόθι τὰς ἀθλητὰς ἡ παλαίσοντας ἐπι, ἐπι δὲ ἱμάντων τῶν μαλακωτέρων ταῖς πηλαῖς. Ἀσ rursus paulo post: καὶ τρίτῃ γυμνασίῳ πείβολος, ὄνομα μὲν μαλκῶ, τῶ μαλακότητος ἡ ἐδάφους ἔνεκα, τοῖς ἡ ἐφήβοις ἀνεῖται τῶ πανηγύρεως τῶ χέρονον πάντα. In Elide memoratus digna sunt, Gymnasium vetus in quo Athletas, priusquam in Olympiam descendant, omnia facere institutum est, quæ ante certamen fieri mos ritusque majorum postulat. Intra maceriam per curriculi spatia consistæ sunt platani proceræ. Septum illud universum Xystus ex eo appellatur, quod Hercules Amphitryonis filius ad laborum patientiam quotidianis exercitationibus se confir-

THIS PAGE IS LOCKED TO FREE MEMBERS

Purchase full membership to immediately unlock this page

HISTORY

Tens of thousands of important historical sources, many previously unobtainable, are now available for the first time with a Forgotten Books Full Membership.

Unlimited Access
\$8.99/month

Continue

*Fair usage policy applies

Qui, interim, in inferiori (ex gr. τ̃ παιδων) classe victores extiterant, ac pronuntiati; quandoque in alias (sive ἀγνείων, sive ἀνδρῶν) trallati, cum illis, qui in istis decertabant componebantur. Quale exemplum jam modo in Artemidoro Tralliano vidimus. Sicut autem distinctio illa inter παῖδας, ἀγνεῖς, & ἀνδρας rarius occurrit; ita pluries ista inter παῖδας & ἀνδρας; quantumvis sæpe sic per παῖδας designentur εἰ ἀγνεῖοι. Quod tum ex allatis exemplis, tum ex aliis, quæ ex Pausania afferri possent, satis clare liquet: licet aliàs illos, uti ostensum est, satis clare distinguat; ac vel in hoc exemplo de Lastratida (Eliacorum II;) de quo ait: ἐγενοντο δὲ ἀπὸ καὶ Νεμείων, ἐν τῷ παισὶ, καὶ ἀγνεῖων ἐπέρα νίκη. Quæ a Romulo Amaseo, aliàs doctissimo interprete, non satis bene versa, ita reddenda sunt: *Coronas in Nemeis adeptus est, tum de PUERIS, [unum] tum & de IMBERBIBUS alteram.*

Ut autem in Gymnasiis (Olympicis saltem) cum *Pueri*, tum ἀγνεῖοι seu *Imberbes*, tum denique *viri* exercitabantur, ac probabantur, antequam per paria componerentur; sic ista *προγυμνάσματα*, appellabantur μέλέῳ) & ἀσκήσεις (ut modo supra vidimus:) tum & πρόπειραι, in illa Inscriptione, quæ apud Gruterum pag. 314. exhibetur; quæque, sicut emendatior offertur a Celeberrimo Octavio Falconerio, in Notis ejus doctissimis ad Inscriptionis Athleticas, ita particulam hanc ex ista huc afferro: quod & præterea complectatur, quæ verbulo illustrari merentur:

. ΗΑΝΤΑΣ ΟΥΣ ΗΟΤΕ ΑΠΕΓΡΑΨΑ
ΜΗΝ ΕΝ ΑΥΤΟΙΣ ΤΟΙΣ ΣΚΑΜΜΑΣΙΝ ΣΤΕΦΑΝΩ-
ΘΕΙΣ ΚΑΙ ΤΑΙΣ ΠΡΟΠΕΙΡΑΙΣ
ΤΟΥΤΩΝ ΠΑΣΑΙΣ ΔΟΚΙΜΑΣΘΕΙΣ

Nempe probatus in omnibus *Agonibus* [palæstricis] *quibus nomen dederat.* Itaque ΑΠΕΓΡΑΨΑΜΗΝ hîc, PRO
ΕΠΕΙ-

ΕΠΕΙΡΑΜΗΝ, (sicut & in eadem inscr. linea undecimâ, idem pro ΑΠΕΙΡΑΨΑΜΗΝ) legendum est. Atque hujus verbi sensum, in hoc loco, illustrent verba Aristotelis, quæ lib. 4 Polit hæc modo habent: 'Ενιαχῶ δὲ ἕξει μὲν πᾶσιν ἀπογραψάμενοις ἐκκλησιάζων καὶ δικάζων εἰ δὲ ἀπογραψάμενοι μὴτε ἐκκλησιάζωσι, μὴτε δικάζωσι, ἐπίκειν' ζημίαι μεγάλαι τῶνδε, ἵνα διὰ μὲν τῶν ζημίαν φεύγωσι τὸ ἀπογράφειν. διὰ δὲ τὸ μὴ ἀπογράφειν μὴδὲ ἐκκλησιάζωσι.

Quod attinet vocem ΠΡΟΠΕΙΡΑ; illa eodem sensu reperitur apud Thucydidem lib. III. ubi de Atheniensibus jam expeditionem in Siciliam meditantibus, quin & ipsius omnimodam expugnationem ἐνειροπολῶσιν, ita loquitur: καὶ ἔπεισαν οἱ Ἀθηναῖοι, τὸ μὲν οὐκείτης προφάσει, βελλόμενοι δὲ μὴτε σῖτον ἐς τὴν Πελοπόννησον ἀγῶν' αὐτόθεν. πρόπειράν τε ποιῶμενοι εἰς οἴσφισι δυνατὰ εἶη τὰ ἐν τῇ Σικελίᾳ πράγματα ὑποχίερα γενέσθαι Athenienses vero naves miserunt, per speciem quidem necessitudinis, sed (re ipsa) eo consilio, ut neque frumentum illinc in Peloponesum exportaretur, utque tentarent an res Siculas in suam potestatem redigere possent.

Quamvis autem hæc πρόπειρα seu ἀσκήσεις ante debitum in Olympiis (alibique) Certamen fierent; ac forsan hic ipsis intervenientibus *Hellanoδικαῖς*: non tamen omnes, aut semper, ita præexercitati in Certamina publica descendisse videntur; Idque nos docere videtur exemplum Glauci, a Pausania hoc modo, Eliacon secundo, allatum: Πατρὸς δὲ ἔτος ὁ Κερύσιος [Γλαῦκος] ἦν Δημύλος, καὶ γῆν φασιν αὐτὸν καίλαρχαῖς ἐργάζεσθαι. ἐκπεσῶσαν ἤεν ἔσ' ἀροτρῶν τὴν ὕλην, πρὸς τὸ ἀρότρων καθήρμοσε, τῇ χειρὶ αὐτοῦ σφύρας χρώμενος. καὶ πῶς ἐθεάσατο ὁ Δημύλος τὸ ὑπὸ ἔσ' παιδὸς ποιῶμενον, ἔσ' ἔπι τῶν τεκλιῶσόντων ἐς Ὀλυμπίαν αὐτὸν ἀνήγαγεν εἶθαι δὴ ὁ Γλαῦκος, ἅτε σὺν ἐμπείρως ἔχων τῆς μάχης, ἐπιδρώσκετο ὑπὸ τῶν ἀνταγωνιζομένων, καὶ ἠνίκα πρὸς τὸ λεπτόμενον ἐξ αὐτῶν ἐπύκλιθεν, ἀπαγορεύειν ὑπὸ ἔσ' πλήθους πῶν, τραυμάτων ἐπιμίζετο. καὶ οἱ τὸ πατέρα βοήσασθαι φασιν. ὦ παῖ τῶν

πῶ ἀπ' ἀρότρων. ἔτω βιασιόταν ἐς τὸ ἀνταγωνιζόμενον ἐνεγκῶν πῶ πλεονῶν, ἄστικα εἶχε πῶ νίκην. Pater huic fuit Carystius Demylus. In agro vero colendo a puero versatum tradunt: cumque forte reflexum vomerem, manu pro malleo usus, restitisset in pristinum aratri locum, patrem cum id animadvertisset, puerum in Olympicum pugillatum deduxisse. Ibi cum Glaucus ab adversariis male multaretur, quippe qui prorsus erat ejus artis imperitus; cumque congressus cum eo cui extrema obtigerat sors, certaminis, vulneribus jam prope confectus succumberet, inclamasse dicitur pater, Illam, fili; ab aratro: ea itaque voce puerum excitatum, acriore plaga adversario percusso mox victorem judicatum.

Interim ne ipsi quidem *Hellanodicæ*, licet electi, admittebantur ad iudicium illud Certaminum Olympicorum, nisi jam ante per decem menses exercitati ad id, atque instituti fuissent; non quidem exercitationibus Gymnasticis, sed institutione eorum quæ circa istud iudicium observanda essent; ac quidem per νομοφύλακες; uti idem Pausanias nos, his sequentibus docet! Ἐν τῷ τῷ Ἑλλανοδικαίῳ οἰκῶσι δέκα ἐφεξῆς μῆνας οἱ ἀρεθόντες Ἑλλανοδικεῖν, καὶ ὑπὸ τῷ Νομοφυλάκων, ὅσα ἐς τὸ ἀγῶνα σφᾶς δεῖ διδάσκον. In eo *Hellanodicæ* one perpetuos decem menses habitant et qui ad ludorum præfecturam sunt delecti; totoque eo tempore a Legum conservatoribus [quos Nomophylacas appellant] edocentur de omnibus quæ in ludorum celebratione fieri ab eis convenit.

Qui νομοφύλακες, quales apud Græcos fuerint, nobis (ne Columellam. libro XII. cap. 3. aliosque adducam) ita describit Cicero, sub finem libri tertii de Legibus: **LEGUM CUSTODIAM** nullam habemus, itaque hæ leges sunt, quas apparitores nostri volunt: a **LIBRARIIS** petimus: publicis literis consignatam memoriam publicam nullam habemus. Græci hoc diligentius: apud quos νομοφύλακες creantur: nec hi solum literas [nam id quidem etiam apud
ma-

THIS PAGE IS LOCKED TO FREE MEMBERS

Purchase full membership to immediately unlock this page

Know Your Bible

Forgotten Books'
Full Membership
provides unlimited
access to more than
28,000 volumes of
Christian literature for
\$8.99/month

**HOLY
BIBLE**

Continue

*Fair use policy applies

πε ἔστιν ἢ κρυπτὴν ὀνομάζουσιν ἔσθρον· ἀλλὰ δὲ αὐτῆς τὰς τε Ἑλλανοδικὰς ἐσιέναι ἐς τὸ στάδιον καὶ τὰς ἀγωνιστὰς· τὸ μὲν δὴ στάδιον γῆς χῶμά ἐστι πεπίηται δὲ ἐν αὐτῷ καθήδεα τοῖς πρῶτοις τὸ ἀγῶνα. *In loco quo quo postrema sunt signa, ex eo signorum numero quæ de multatitio Athletarum ære dedicata sunt, porticus est, quam Occultam nominant per eam & ludorum præfectis & Athletis ad Stadium accessus est. Ipsum certe stadium terra agger est, & in eo ludorum præfectis sessio extructa.*

Spectatores quoque (honoratiores saltem) in eo quoque sedisse ex Luciani Hermotimo liquet. Ita enim ille ibi: Ἡ ἔν ποτε ἐ τὰς ἀθλοθέτας αὐτὸς ἐκαθέζε; Ἐρμὴν δὲ διὰ ἐναγχοῦ Ὀλυμπίασιν ἔπι τὰ λαϊὰ τῶν Ἑλλανοδικῶν, Ἐυανδρίδης δὲ Ἡλείδης θεῶν μοι προκαταλαβόντι ἐν τοῖς ἑαυτῶν πολίταις. ἐπεθύμην γὰρ ἐγγόθει ἀπαντὰ ὄρεῖν τὰ ἔξω τοῖς Ἑλλανοδικαῖς γυγνόμενα. *LUC.] Nunquid igitur aliquando juxta Athlothetas consedisti? HERM.] Per Jovem nuper in Olympiis ad levam Hellenodicarum: Euandrida Eleo spectaculum [seu Sedem unde commodius spectarem] præoccupante. Omnia enim quæ ab Hellenodicis fiunt, propius videre cupiebam.*

Extructum procul dubio illud χῶμα ex terra quæ ἐ Stadium ipsiusque sulco seu scammate, eo congesta fuerat: nisi & alia aliunde advecta fuit: unde & facile extruebatur. non enim ubique perpetuum erat: ut ex Suetonii Cæsare (cap. 39) sic videmus: *Athletæ stadio ad tempus extructo in regione Martii campi certarunt per triduum.* Augustum interim eo in loco sedes ligneas exstrui curasse, videmus apud eund. (tum & apud Dionem) cap. 43 ejus vitæ. Ita enim loquitur: *Athletas quoque, extructis in Campo Martio sedilibus ligneis [supple edidit]* Quali ex materia Domitianus Stadium suum (de quo idem Tranquillus cap. 5.) exstruxerit non liquet. Magnificum certe erat illud ab Hero- de Attico extructum, de quo Philostratus ita loquitur: *Σπεφαναθεὶς δὲ καὶ πρὸ τῶν Παναθηναίων, καὶ ὑμᾶς εἶπεν, αἶ.* Ἀθη-
να-

ναῖοι, καὶ τῶν Ἑλλήνων τὰς ἡξονίας, καὶ τῶν ἀθλητῶν τὰς ἀγωνιζόμε-
 νας ὑποδέξομαι σάδιω λίθω καὶ εἰπὼν ταῦτα, τὸ σάδιον,
 τὸ ὑπὸ τῶν Ἰλίουσῶν ἔσω πετάρων ἔργον ἐπέτελεσεν, ἔργον ξυνθεῖς
 ὑπὸ πάντων τῶν θαυμασίων. εἶδεν γὰρ θεοτρῶν αὐτῶν ἀμύλλαια Cum
 corona in caeu & anathenæorum donatus fuisset, Vos (inquit)
 Athenienses, & Græcos qui accessuri sunt, & Athletas
 qui sunt certaturi, in stadio ex albo lapide structo excipiam.
 Hæcque pollicitus, Stadium quod Ilisso flumini imminet,
 quatuor circiter annis perfecit; opus ita compositum, ut cæ-
 tera Mirabilia superet. Nullum enim theatrum cum eo de-
 certat.

Erat itaque agger seu χῶμα in stadiis Græcorum; in quo
 sedebant spectatores: pro quo Aggere Romani (ut videmus)
 Cæsares sedilia lignea (forsan & post lapidea) exstruebant.

Erat secundò stadii campus, in quo non soli cursores, ve-
 rum etiam luctatores &c. certabant. Hinc enim Tertullia-
 nus libro de spectaculis, cap. 17. Sed quæ in stadio indig-
 na conspectui tuo non negabis, pugnos, & calces & cola-
 phos, & omnem petulantiam manus, &c.

Erat denique tertio, ibi sulcus, seu σκάμμα, cujus jam
 obiter memini: sed de quo, illustrandis Inscriptionum ver-
 bis, aliquid nunc dicendum est. Illud verò σκάμμα Stadii
 campum cingebat, atque intra χῶμα erat sicut Euripus, in
 Circo, apud Romanos, à Julii Cæsaris tempore, qui pri-
 mus illum Circo addidit. Intra istud σκάμμα autem, adeo-
 que in ipso Stadii campo certabant Athletæ: neque intra
 illud ulli, ut videtur, admittebantur, præter Athletas, tum
 & μαστιγωφόρους & βραβύτας; vel si qui alii huc pertinerent.
 Qui quoque Braceniæ (non ipsi Athlotætæ) hic in terra,
 Athletas observantes, sedebant. Quod, ex Suetonio, de
 Nerone (in ipsius vita, cap. 53) ita liquet: Exiit o-
 pinio post scenicas coronas proximo lustro DESCEN-
 SURUM ad Olympia inter Athletas. Nam luctabatur

due: nec aliter certamina Gymnica Græciâ tota spectaverat, quam BRABEUTARUM MORE in stadio huius assidens: ac si qua paria longius recessissent, in medium Manibus suis retrahens.

Locus autem iste, seu *campus stadii*, quod ita ἐρύγματι seu σκάμματι cinctus esset, etiam ipse quandoque σκάμμα appellabatur. unde Hesychius: σκάμματα, ἀγῶνες, σάδια: ac Chrysofostomus, in Epist. ad Rom. cap. 11. Ἔισω ἔ σκάμμα | ἔ ἔσηπας, ἢ δύνασαι ἢ ἐσχάτης πάλης πάσους ἀνακαλέσαι τὰς ἡτάς. Quæ a Budæo ita vertuntur, simul, & explicantur: *Adhuc in Agone es, atque in campo pugillari atque Athletico tibi integrum est instaurare certamen, & offensionum moram sarcire.*

Ipsam vero *Stadium Scamma* quandoque appellatum fuisse, confirmat & Tertullianus, cap. 3. ad Martyres, his verbis: *Bonum agonem subitura estis, in quo Agonothetes Deus vivus est: Xystarches spiritus sanctus: corona æternitatis brabium, Angelicæ, substantiæ politia in cælis, gloria in secula seculorum. Itaque Epistates vester Christus Jesus est, qui vos spiritu UNXIT; & ad hoc SCAMMA produxit.* Neque aliter Hieronymus ad Pamachium, nempe: *Cur ergo ista quærentur, cur tu omissis super quibus pugna est, de SCAMMATE & loco certaminis egrediens, in peregrinis & longe alienis disputationibus immoraris?* quo faciunt & illa Ambrosii, *ad huc Athletis in scammate, &c.*

Quod vero & *Scamma* vocata fuerint ipsa *Stadia*, inde mihi videtur evenisse, quoniam profundior esset *campus* ille *Stadiorum* ob effossam ibi terram tum ipsius *campi*, tum & proprie dictorum *Scammatum*: unde & illud Suetonii. (in Nerone) *descendere ad Olympia: & ut id in proverbium cessit, descendere in Arenam.* Nec male, meo iudicio, firmatur hoc ex Luciani his, de Gymnasiis, verbis: Ἐπερὶ δὲ
 ἔ

THIS PAGE IS LOCKED TO FREE MEMBERS

Purchase full membership to immediately unlock this page

HISTORY

Tens of thousands of important historical sources, many previously unobtainable, are now available for the first time with a Forgotten Books Full Membership.

Unlimited Access
\$8.99/month

Continue

*Fair usage policy applies

δ, καὶ τὸ βατῆρα κέκοσκε τὸ δὲ μέτρον τῆς πηδύμοιο ΚΑΝΩΝ ὁ ὅ-
 ΟΡΟΣ τὰ ἐσκαμμένα ὅθεν ἴσται τὸ ἔρον ὑπὲρ πηδύμων οἱ παροι-
 μιολογούμενοι λεγούσι, πηδῶν ὑπὲρ τὰ ἐσκαμμένα.

Quod ὑπὲρ τὰ ἐσκαμμένα πηδῶν in laude positum erat, il-
 losque, qui id faciebant victores reddebat. Quantumvis
 id vulgo aliter, interpretentur; atque in vitio ponant: sed male
 vel abusive; ut Eustathius ad Homeri (quem eo trahunt)
 Iliad. 3. loquitur, hoc modo scilicet: Ἐστὶ δὲ κυρίως ὑπὲρ-
 βασία τὸ ὑπὲρβαίνειν τὰς τεταγμένους ὄρους τῆς γῆς, ἢ εἶον ὑπὲρ τὰ
 ἐσκαμμένα ὅρα πηδῶν. καταχρηστικῶς, καὶ ἴσται ἀδικίας ἢ λέξις ἕρπαι.
 Quum revera hic Eustathius de ejusmodi ὅροις non loqua-
 tur: sed de Agrorum terminis qui etiam fodiebantur. Sicut
 id alibi (nempe ad 10 Iliad. ac pag. 767) de hac voce ὑπὲρ-
 βασία explicat: εἰκὸς ὅτι εἰληφθῆαι πρὸς λέξιν ταύτην, ἢ ἐκ τῆς ἀδι-
 κήτων ἐν τῷ ὑπὲρβαίνειν τὰ τεταγμένα ὅροφῆστα. quæ certe longe
 aliud quid, quam *salvus* in *Stadio* denotant.

Interim non dubitandum videtur, hoc *Scamma* aut plures
 ὄρους habuisse, in uno eodemque *Stadii* latere; sicque majores
 minoresque; aut majores ὄρους in hoc, minores in alio;
 atque adeo quidem triplicem terminum: quum tam hîc, quam
 in cæteris Gymnasticis *Pueri* non solum cum *Pueris*, verum &
 cum *ἀγνεύοις*, fuisse: quod quandoque & cum *viris*, compone-
 rentur; sicut οἱ ἀγνεύοι cum *viris*; quos & ipsos aliquando
 vincerent: quando nempe pueri puerorum ὄρους, ἀγνεύοι im-
 berbium, transiliendo longe superassent; hucque illud, εἰς
 μείζονα σκάμματα (quod aliàs indiscriminatim ad quoscum-
 que agones applicant) respicere.

Neque hinc abluere videtur, quod non *Scamma* tan-
 tummodo, verum & *Scammata* dicantur. Etiam si id
 minus urgere ausim: quum forte, id inde acciderit, quod
 aliquando Victores *Athletæ*, non postquam egressi ex *Sta-
 dio* fuerant, coronarentur; verum ut ipsis inde major gloria
 sic accederet, in ipso pugnae campo, ubi viderant, jam sic
 sta-

statim corona victrici (seu tripode) donarentur; dictis sic inde plurali numero, σκάμμασιν quod sicut ab omni latere *Stadium* cingerent, ita & plura numero considerarentur.

C A P U T. V.

Inscriptio a Doct. Reinesio edita, quæque ad Agones Musicos spectat, perpenditur; ipsiusque vera lectio indicatur. Ipsas Tribus in illis Agonibus Victrices fuisse declaratas. De Choregis; istaque occasione ostenditur Dionysia Majora fuisse Annua non Trieterica. Choregos Sumptus ad Choros adornandos &c. fecisse: quandoque autem ipsum populum Choregum fuisse. De Gymnasiarchis, qui ad Choros pertinebant. Gymnasia tria Athenis, quibus Dis, ac quam sacra fuerint. De Didascalis, seu Chorodidascalis; rursusque de Choregis, tum & obiter de Auletis, &c. De Chorum Archontibus; illosque non ex IX Archontum numero fuisse, &c.

DUm de his Athletis loquor, neque minus de *Puerorum*, quam de Virorum *Agonismatis*; non possum non aliquid dicere de ista inscriptione, quam nobis Erud. Reinesius, Classe V. n°. 36 exhibet: quæque, sicuti ad certamina in Stadiis aut Gymnasiis decertanda non spectat, ad Musicos tamen Agones (qui mihi prætereundi non videntur) pertinent. Illam autem dictus Reinesius ex Andr. Schotto (qui eandem a Fulvio Ursino acceperat) hoc modo præsentat:

ΕΥΑΓΙΔΑΣ ΑΝΔΡΩΝ ΕΝΕΚΑ ΕΧΟΡΗΓΕΙ
 ΛΥΣΙΜΑΧΙΔΗΣ ΕΠΙΔΑΜΝΙΟΣ ΗΥΛΕΙ
 ΧΑΡΙΛΑΟΣ ΛΟΚΡΟΣ ΕΔΙΔΑΣΚΕΝ

In hac inscriptione, quæ, ut credo, ob literas vetustate exoletas, non bene aut integra ex marmore ipso exscripta est, pro ΕΥΑΓΙΔΑΣ legendum est, ΕΥΑΓΙΔΗΣ: ac pro ΕΝΕΚΑ, quod hîc nihil valet, ΕΝΙΚΑ reponendum est. tum & caput, seu prima linea, illi deesse videtur; quod *Tribus* quæ vicerat hîc non memoretur: quum id tamen semper fiat in hujusmodi inscriptionibus, quæ nobis ad huc dum supersunt.

Id certe liquere videtur ex hac sequenti, quæ plane eadem, sed melius excepta, est: quoniam iidem tum *Choregus*, tum *Auletes*, tum *Didascalus*, tum denique *Archon*, in ambabus accurrunt. neque victoria unquam *Chorego*, sed ipsi Tribui adscribitur; nisi *Choregus* nomine Tribus Victricis, vicisse dicatur. Præterquam quod hoc ΕΥΑΓΙΔΗΣ ΑΝΔΡΩΝ ΕΝΕΚΑ ΕΧΟΡΗΓΕΙ (ut hoc sicut in parenthesis notem) nihil valeat. Verum ipsa illa inscriptio, quæ a Sponio Tom. 2. pag. 477 integra exhibetur, atque ita habet: id clare docet:

ΑΙΓΙΣ ΑΝΔΡΩΝ ΕΝΙΚΑ
 ΕΥΑΓΙΔΗΣ ΚΤΗΣΙΟΥ ΦΙΛΙΔΗΣ ΕΧΟΡΗΓΕΙ
 ΛΥΣΙΜΑΧΙΔΗΣ ΕΠΙΔΑΜΝΙΟΣ ΗΥΛΕΙ
 ΧΑΡΙΛΑΟΣ ΛΟΚΡΟΣ ΕΔΙΔΑΣΚΕ
 ΕΥΚΡΙΤΟΣ ΗΡΧΕΝ

Quod autem de Tribu vincente dixi, vel ex hac sequenti inscriptione patet: in qua, licet *Thrasyllus Thrasylli filius*

THIS PAGE IS LOCKED TO FREE MEMBERS

Purchase full membership to immediately unlock this page

Know Your Bible

Forgotten Books'
Full Membership
provides unlimited
access to more than
28,000 volumes of
Christian literature for
\$8.99/month

**HOLY
BIBLE**

Continue

*Fair use policy applies

Tum tertio ex hac sequenti, quæ ibi pag. 386. habetur, atque hoc modo (sicut jam ante me à Sponio factum fuit, restituenda videtur:

ΕΡΕΧΘΕΙΣ ΑΝΔΡΩΝ ΕΝΙΚΑ
 ΕΝΕΤΕΛΗΣ ΜΕΝΙΤΟΣ ΑΝΑΓΥΡΑΣΙΟΣ
 ΕΧΟΡΗΓΕΙ
 ΑΡΑΤΟΣ ΗΥΛΕΙ
 ΝΙΚΟΜΑΧΟΣ ΗΡΧΕΝ

Nisi hîc pro ΗΡΧΕΝ ponendum sit ΕΔΙΔΑΣΚΕΝ, ac linea integra desit, in qua ille, qui ΗΡΧΕΝ expressus fuit; aut contra iste qui ΕΔΙΔΑΣΚΕΝ: quod aliàs ubique illud ΕΔΙΔΑΣΚΕΝ occurrat.

De quibus διδασκάλοις tum & de *Archontibus*, adhuc infra aliquid dicam: in antecessum autem aliquid de χορηγοῖς dicendum videtur: de quibus scriptor majoris argumenti Orationis Demosthenicæ in Meidiam, hoc modo loquitur: Ἐν τοῖς μεγάλοις [Παναθηναίοις] γυμνασία ἐγίνοντό τινα, καὶ πρὸ βάλκετο ἀφ' ἐκάστης φυλῆς εἰς γυμνασίαρχῳ λαμβάνων χεῖματα εἰς τὸ γυμνάζειν τὰς ὀπιτελέσσοντας τῶν ἑορτῶν, καὶ δώσων [vel aliàs δίδοναι] τὰς τῶν δαπάνων τῶν τῆς ἐαυτῆς φυλῆς ἤγετο ἢ παρ' αὐτῶν τὰ Διονύσια: καὶ ταῦτα διπλά, μικρὰ τε καὶ μεγάλα διὰ τελετηρίδῳ ἐν τοῖς ληνοῖς, ἐν οἷς πρὸ βάλκετο χορηγὸς ἀφ' ἐκάστης φυλῆς πρὸς τὸ τρέφειν χορὰς παίδων τε καὶ ἀνδρῶν. ἐλάμβανε ἢ εἰς τὰ χεῖματα. ὀπισθέσσης ἢ τῆς ἑορτῆς, ἠγωνίζοντο πρὸς ἀλλήλους καὶ ἤρχον, ὕμνος εἰς Διόνυσον ἀδόντες. καὶ τὰ νικῶντες τρίπας τὸ ἀθλον ἦν, ἐπειδὴ τὸ αὐτῶν Ἡλίον καὶ τὸ Ἀπολλῶνα, καὶ Διόνυσον ὦντο. παυομένης ἢ τῆς ἑορτῆς, ἐν τῷ πρώτῳ μηνὶ πρὸ βάλκετο οἱ χορηγοὶ τῆς μελλούσης ἑορτῆς. ἐν τῷ νῦν τῷ παρόντι καιρῷ παρεβλήθησαν. οἱ χορηγοὶ ἐκάστης φυλῆς ἐσπίνιζε ἢ ὁ Πανδιονίς, ἢ ὁ Δημοσθένης φυλῆς χορηγῶ. καὶ ἠμέλησε τὸ πρῶτον ἔτῳ, τὸ δεύτερον, τὸ τρίτον. ἔθῳ.

ἢ ἡμῶν πρὸς μὴνας τὴν ἑορτῆς τὴν ἀρχόντα συνάγειν τὰς χορηγὰς ἑκάστης Φυλῆς εἰς τὸ λαχεῖν πρὸς τὴν αὐλητῶν. καὶ ἐλθόντων τῶν χορηγῶν ἑκάστης Φυλῆς πλὴν τῆς Πανδιονίδου, ἰδὼν ὁ Δημοθένης τὴν ἑαυτοῦ Φυλὴν ἀπειραζομένην πρὸς πάντων, τῶν μὴ κεκτημένων χορηγῶν, αὐτὰπάγγελον καὶ αὐτοχειροτόνητον ἑαυτὸν χορηγὸν τῇ Φυλῇ καθίστησι.

In Magnis Panathenæis certamina nonnulla Gymnastica fiebant, & creabatur ab unaquaque Tribu unus (numero) Gymnasiarchus, qui pecuniam accipiebat ad exercendos illos, qui certaturi essent in illo Festo; ac qui facerent impensas (Athletis) suæ Tribus. Celebrabantur & ab ipsis Dionysia; erantque illa duplicia, parva scilicet & Magna: ac parva quidem quotannis celebrabantur, Magna vero unoquoque triennio in Lenis: in quibus creabatur Choregus ab unaquaque tribu, ad alendum choros puerorum & virorum. Accipiebat autem (is) ad istud pecuniam. Instante vero festo certabant inter se & pugnam inibant, hymnos Baccho canentes; ac vincenti tripus præmium erat; eo quod eundem SOLEM & APOLLINEM & BACCHUM putarent. Finito vero jam festo, primo hinc mense creabantur Choregi futuri deinde festi. At jam (de quo agitur) præsentis mense, creati fuerant quidem Choregi uniuscujusque Tribus; sed Pandionidis Tribus, quæ erat Demosthenis, carebat Chorego: & neglectus erat tum primo tum, secundo tum & tertio anno. Interim solenne erat mense ante festum uniuscujusque Tribus Choregos congregare ad electionem Tibicinum: cumque jam venirent omnes ac singulæ Tribus, excepta Pandionide, ac Demosthenes videret Tribum suam ab omnibus contemptam, quod careret Chorego, ipse se spontaneus, & absque electione constituit Choregum.

Quæ hîc male de Dionysiis Majoribus, ut TRIETERICIS, dicuntur, ex male intellecto Demosthenis loco (in hac contra Meidiam Oratione) ortum trahunt. Et tamen

hunc scriptorem argumenti etiam alii sequuntur. Demosthenis autem verba sunt: Ἐπειδὴ γὰρ ἔκαθεστηκότῃ χορηγῶ τῇ Πανδιονίδι φυλῇ τρίτον ἔτῃ τετάρτῃ, παρθέσης ἢ τῆς ἐκκλησίας, ἐν ἣ τῶ ἀρχόντῃ ἐπικληρῶν ὁ νόμος τοῖς χοροῖς τὰς αὐλητικὰς κελύξας, λόγων καὶ λουδοβίας γενομένης, καὶ κατηγοροῦντῃ ἔμδῃ ἀρχόντῃ τῆς ἐπιμελητῶν τῆς φυλῆς, τῆς ἢ ἐπιμελητῶν ἔμδῃ ἀρχόντῃ, παρελθὼν ὑπερχόμενον ἐγὼ χορηγήσειν ἐθελοντῆς καὶ κληραμένων, πρῶτῃ αἰρεῖσθαι τὸ αὐλητικὸν ἔλαχον. *Postquam jam ne quidem per tres se subsequutos annos CHOREGUS Tribui Pandionidi constitutus fuisset; ac jam concio adesset, in qua lex jubet ut Archon Auletas sortiatur; atque interim verba ac convicia jacerentur ab Archonte in Epimeletas, ab Epimeletis in Archontem; ego interveniens me promisi Choregum voluntarium: & facta sortitione primo mihi, ut Auletem eligerem, obtigit.*

Ad verba vero, τρίτον ἔτῃ, scholiastes hæc optime (cætera non æque bene) notat ὡς τελευτῶν ἐπιπέων ἐξῆς ἢ ὑπερχόμενος τῆς φυλῆς τὸ λαίλαργόν· ἵνα γένηται πλείων ἢ αὐξήσις.

Nempe quando jam primo, post peracta modo Dionysia mente, Choregus esset, ex more, eligendus ad futura sequenti anno Dionysia, non semel modo, sed bis, quin & tertia vice omissum fuerat a Tribu, sive negligentia ac contemptu, sive paupertate, aut contra sorditie illorum, qui in Tribu prævalere ad talia debebant; & jam contestationes hinc, & jurgia inter ἀρχόντῃ atque ἐπιμελητῆρας exorta essent, quod jam populus (scilicet δῆμος) denuo, ut videbatur, istam χορηγίαν suscipere cogeretur; sicque ἀρχόντῃ τὰς ἐπιμελητῆρας, contra οἱ ἐπιμελητῆρας accusarent ἀρχόντῃ; contemptusque in Tribum illam Pandionidem recideret quando hæc, duo ita acciderent; Demosthenes honori Tribus suæ conservando sponte, neque electus, prodibat, seseque χορηγὸν offerebat, & sumptuose, usque ad invidiam (propriis impensis) præstitit. Nam præter alium, vestimentorum, similibumque eò pertinentium, ornatum, quem adhibebat, etiam aureis co-

THIS PAGE IS LOCKED TO FREE MEMBERS

Purchase full membership to immediately unlock this page

HISTORY

Tens of thousands of important historical sources, many previously unobtainable, are now available for the first time with a Forgotten Books Full Membership.

Unlimited Access
\$8.99/month

Continue

*Fair usage policy applies

Ο ΔΗΜΟΣ ΕΧΟΡΗΓΕΙ ΠΥΘΑΡΑΤΟΣ ΗΡΧΕΝ
 ΑΓΩΝΟΘΕΤΗΣ ΘΡΑΣΥΚΛΗΣ ΘΡΑΣΥΛΛΟΥ ΔΕΚΕΛΕΥΣ
 ΠΑΝΔΙΟΝΙΣ ΑΝΔΡΩΝ ΕΝΙΚΑ
 ΝΙΚΟΚΛΗΣ ΑΜΒΡΑΚΙΟΤΗΣ ΗΥΛΕΙ
 ΛΥΣΙΠΠΟΣ ΑΡΚΑΣ ΕΠΙΔΑΣΚΕΝ

· Ubi (quod notatu dignum) eandem Tribum *Pandionidem*, quæ Demosthenis erat (quæque adeo plusquam uno tempore hoc defectu laborasse videtur) habemus. Tum & illa, in qua sub eodem Pytharato *Archonte*, plane idem reperimus:

Ο ΔΗΜΟΣ ΕΧΟΡΗΓΕΙ ΠΥΘΑΡΑΤΟΣ ΗΡΧΕΝ
 ΑΓΩΝΟΘΕΤΗΣ ΘΡΑΣΥΚΛΗΣ ΘΡΑΣΥΛΛΟΥ
 ΔΕΚΕΛΕΥΣ
 ΙΠΠΟΘΟΩΝΤΙΣ ΠΑΙΔΩΝ ΕΝΙΚΑ
 ΘΕΩΝ ΘΕΒΑΙΟΣ ΗΥΛΕΝ
 ΠΡΟΝΟΜΟΣ ΘΕΒΑΙΟΣ ΕΔΙΔΑΣΚΕΝ

Si autem hæc Dionysia Trieterica fuerunt (quod etiam Eruditissimus Castellanus obiter ex Virgilio ac Lucano adstruere conatur) quomodo intra spatium, ab unis ad altera Dionysia, electio ista Choregii *ter*, ac quidem unoquoque anno post jam prætergressa, omitti aut negligi potuit? quum tantum semel, nempe eo mense qui primus post id festum esset, ea fieri debuerit? sed res est, bis jam populum ipsum defectum jam instantibus Dionysiis, supplevisse: donec tandem tertia vice Demosthenes, ut sic honori suæ Tribus consulere, id munus atque onus spontaneus, neque electus, in se suscepit, or-
 na-

natumque splendidum cum vestimentorum, tum Aurearum coronarum, choro confici curavit, &c.

At notanda quoque ista verba; καὶ πρὸ βάλλετο ἀφ' ἐκάστης Φυλῆς εἰς γυμνασίᾳ λαμβάνων χεῖματα εἰς τὸ γυμνάζειν τὰς ἑπιτελείουσας τὴν ἑορτήν, καὶ δώσων τὰς τέτων δαπάνας πῆς ἐαυτῆς Φυλῆς: adeoque perpendendi qualeſſnam hi fuerint γυμνασίᾳρχοι. Vidimus namque jam supra γυμνασίᾳρχας duodecim vel tredecim numero (pro ut annus aut ἐμβολιμαῖ, aut non ἐμβολιμαῖ esset) unumquemque suo mense Gymnasiis præfectum. Qui sane ab hisceſ decem numero, ex unaquaque Tribu electis, ad exercendos illos, qui jam Choris nomen dederant, distingui debere videntur. Hi namque posteriores, videntur electi ante singula Festa Panathænaica, quæ unoquoque Quinquennio redibant, ut per illos sic exercerentur, atque apti ad instantia illa solennia certamina redderentur, illi qui hic publice decertaturi essent; eo fere modo, ut & in Olympiis (forſan & alibi) Athletæ per προγυμνάσματα, seu προπείρας, ad Athletica ista certamina præparabantur: quum aliàs cæteri γυμνασίᾳρχαι quotannis crearentur, atque unusquisque suo mense præessent, tribusque illis Atheniensium Gymnasiis moderarentur; illisque rursus, ad quotidiana hæc exercitia dirigenda, Βραβευτæ, sive ἑπιστάται, tum & cæteri Ministri (de quibus adhuc infra) subessent. Tria autem Gymnasia publica Athenis fuisse Eruditis satis notum est. Certe ita illa ab Ulpiano Demostenis Scholiaste (ad Orationem contra Timocratem) enumerantur: Τρία πάντα γυμνάσια ἃ εἰσὶ τῶν Ἀθηναίων· ἡ δὲ ἐν ἱερῷ. ἑπὶ μὲν ἔστι Λυκαῖος, Λυκακτὸν Ἀπόλλωνος· ἑπὶ δὲ ἔστι Κυνοσάργος, ἔστι Ἡρακλέους· ἑπὶ δὲ ἔστι Ἀκαδημίας, αὐτὴ δὲ ἔστι Ἀκαδημία ἔστι Ἡρώος. Tria ista Gymnasia erant Athenis; ac quidem sacra: In Lycæo, Lupicidæ Appollinis; in Cynosargi, Herculis, in Academia vero, ipsius Herois Academi.

Quæ quam sacra essent, sic ex ipso discimus Demosthene,

ac lege Atheniensium ab ipso prolata: καὶ εἴ τις γ' ἐκ Λυ-
κείῃ ἢ ἐξ Ἀκαδημίας, ἢ ἐξ Κυνσαργείας, ἱματίον, ἢ λεκάνιον, ἢ
ἄλλο τι Φαυλοτάτον, ἢ σκευὴν τι τῶν ἐκ τῶν γυμνασίων ὑφέλοιτο, ἢ ἐκ
τῶν λιμνῶν, ὑπὲρ δέκα δραχμῶν καὶ τέτταρις δάνατον ἐνομοθέτησεν
εἶναι πῶς ζημίαν. Et si quidem aliquis ex Lyceo, aut ex
Academia, aut ex Cynosargi, vestem, aut Ampullam o-
leaream aut aliud quoddam vilissimum vas, quod ad
Gymnasia pertinet, furatus fuisset; aut ex portubus, quod
pluris decem drachmarum esset; etiam illis mortis pœna sta-
tuta erat.

Horum verò Gymnasiorum singulis, singulos quoque
Choregos præfuisse ex eodem scholiaste discimus; illosque
eos fuisse, qui iis, qui se exercebant oleum præberent; at-
que adeo istis, qui publico sumptu ungi volebant crateras
implerent.

At istos Choregos, qui cum suis etiam Ἰπιμεληταῖς Cho-
ros, & quæcunque ad illos spectarent, disponebant ac confere-
rebant (in Dionysiis, aliisque æque atque in Panathenæis)
sibi quatuor numero illos adjunctos habuisse, ex hisce Anti-
phoni verbis (in Oratione περὶ τῶν χοροῦ) liquere videtur:
Ἐπειδὴ χορηγὸς κατεστάτην εἰς Θαρρήλια, καὶ ἔλαχον Παναθηναί-
α διδάσκαλον, καὶ κεκροπίδα φυλῶν πρὸς τῶν ἑμαυτῶν, τρεῖς τῆν Ἐ-
ρεχθίδι, ἐχορήγην ἄς ἄριστα ἐδυνάμην καὶ δικαιοτάτα καὶ πρῶτον
μὲν διδασκαλεῖον ἢ Ἰπιτηδεύον τῶν ἐμῆς ἐκείας καπσοκδίασα, ἐν
ἧπερ καὶ Διονυσίοις ἐχορήγην, ἐδιδασκον. ἔπειτα τῶν χορῶν συνέλεξα
ἄς ἐδυνάμην ἄριστα, ἔτε ζημιώσας εἰδέναι, ἔτε ἐνέχυρα βία φέρων,
εἰ ἀπεχθανέμενος εἰδέναι ἄλλ' ὡσπερ ἂν ἤδισα καὶ Ἰπιτηδεύοντα
ἀμφοτέραις ἐγένετο, ἐγὼ μὲν ἐκέλευον καὶ ἠγάμην, οἱ δὲ ἐκόντες
καὶ βελλόμενοι ἐπειμπον. ἐπειδὴ δὲ ἤκον οἱ παῖδες πρῶτον μὲν ἀχολία
κῶ παρεῖναι καὶ Ἰπιμελεῖσθαι ἐτύγχανε γὰρ μοι πράγματα ὄντα πρὸς
Ἀρίσωνα καὶ Φιλίνον, ἀ ἐγὼ πρὸς πολλῶν ἐποίημην, ἐπειδὴ παρήγγει-
λα ὄφθαλμῶν καὶ δικαίως ἀποδείξαι, τῆν βελλῆ καὶ τοῖς ἄλλοις Ἀθηναίοις.
ἐγὼ μὲν εἴ τι τέτταρις προσεῖχον τῶν νῦν. κατέστησα Ἰπιμελεῖσθαι εἰ π δέοι,
τῶν

THIS PAGE IS LOCKED TO FREE MEMBERS

Purchase full membership to immediately unlock this page

Know Your Bible

Forgotten Books'
Full Membership
provides unlimited
access to more than
28,000 volumes of
Christian literature for
\$8.99/month

**HOLY
BIBLE**

Continue

*Fair use policy applies

Tribum congregare solebat : tum insuper & Philippum quartum ; cui injunctum fuit a me , ut emeret aut impenderet , quicquid Didascalus , aut quis alius (ipsorum) præcipisset ; ut omnia pueris optime administrarentur ; & ne mea negligentia ipsis aliquid deesset , ob meam absentiam atque alias occupationes . Atque hoc modo meum illud Choregi munus constitutum fuit .

Ad hunc locum in transitu observari potest 1° *Didascalos* sortito *Choregis* obtigisse : sicut id , ex Demosthene etiam de *Auletis* videmus : nisi quod forte obtingeret *Choregis* horum electio ; unde & præ aliis , & optimum omnium eligere illis liceret : quod an ita circa *Didascalos* , æque ac circa *Auletas* , seu *Tibicines* , obtinuerit non liquet . 2° . Quandoque unum eundemque *Choregum* duabus simul Tribubus , ob diversa scilicet festa (quæ diversis unius forte anni temporibus occurrebant) electum fuisse . Cum , nempe , *Dionysia* jam *Anthesterione* , seu *Martio* mense facta essent , primo post illa mense eligebatur *Choregus* , in hinc proxime sequentia *Dionysia* , pro sua Tribu : qui tamen (quum *Thargelia* eodẽm anno *Thargelione* mense seu *Junio* , obvenirent) ab aliã Tribu *Choregus* ad *Thargeliorum* certamina eligi potuit : ut hîc , si verba bene capio , ex ipsius *Antiphontis* exemplo liquet . An autem id & circa alia festa ac certamina obtinuerit mihi ignotum est .

Notandum interim quoque , hos *Choregos* tales fere electos fuisse , qui & ipsi cæteris , quæ ad *Chorum* pertinebant ministeriis apti essent : prout id non malè colligi videtur ex hîc Aristotelis verbis (lib 8 cap. 6. *Politic.*) καὶ γὰρ ἐν Λακεδαιμόνι τις χορηγὸς αὐτὸς ἠύλησε τῷ χορῷ , καὶ περὶ Ἀθήνας ἕτως ἐπεχείρασεν , ὥστε σχεδὸν οἱ πολλοὶ τῶν ἑλλὰθέρων μελεῖχον αὐτῆς δῆλον δὲ ἐκ τῶν πίνακος , ὃν ἀνέθηκε Θεράσιππος Ἐκφανίδης χορηγίας . *Item in Lacedemone quidam , qui ludorum Choris præerat (seu qui Choregus erat) ipse Choro tibiam inflavit : & Athenis ita*

increbuit, ut fere plerique liberi & ingenui homines tibia canerent. Atque hoc ex tabula apparet, quam Thrasippus is, qui Elephantidi [forsan legendum Hephestidi, & supplendum, seu subintelligendum Tribui] Choregus fuerat, dedicavit.

Porro *Choregos* hos antiquis temporibus etiam *Choragos*, seu *Duces Chorum* fuisse, [quali modo & Diana ab Horatio repræsentatur, dum canit, *jam Cythærea choros ducit*] ex Athenæo sic discimus; dum in libro 4. ait: ὡς φησὶν ὁ βυζάντιος Δημήτριος, ἐν τετάρτῳ περὶ ποιήματος, ἔχ ὡσαύτῃ νῦν τὰς μιθεμένους τὰς χορὰς ἀλλὰ τὰς καθηγεμένους τὰς χορᾶς (καθὰπερ ἂν τὸ ὄνομα σημαίνει) πρὸς τὴν λησιμασεῖν, ἔμὴ πῶδα βαίνειν τὰς ἀρχαίους τῆς μουσικῆς νόμους. *Demetrius Byzantius, libro quarto de poemate scribit, Choregos vocatos fuisse, non, ut seculo nostro, qui Choros (pretio aut sumptibus suis) CONDUCUNT, sed Chori Duces aut Ductores ac Præfecti (ut indicat vocabulum ipsum) ut ita recte musicam observarent, neque in veteres ejus leges ac modos peccarent.*

3. Observandum, hos *Choregos* διδασκαλεῖον, seu scholam, (vel χορήγιον vel χορηγεῖον, aut χοραγεῖον) iis qui in solenni festo Chorum acturi essent (quin & aliquando domi suæ) constituisse: istosque qui Chori membra sic futuri essent, elegisse: imo & conduxisse. (De quo tamen statim adhuc aliquid] illosque ita quasi sub proprio imperio exercuisse: sive per *Didascalum*, sive per ἐπιμελητὰς; sive & quandoque per semetipsos.

4. Eisdem *Choregos* τὰς ἐπιμελητὰς, sive solos, sive etiam cum Tribu suâ, elegisse. Qui ἐπιμελητῆς etiam, si aut absens esset, aut alias impeditus *Choregus*, hunc Chorum, cum *Didascalo*, instituerent, sumptusque, & illa quæ aliàs Choro necessaria essent, ministrabant. Eos autem aliàs a Tribu, seu Tribulibus, fuisse (ad Dionysia electos, indicare videntur hæc Demosthenis, de Meidia, verba: Μειδίας

κελδῶν ἐαυτὸν εἰς τὰ Διονύσια χειροτονεῖν ἐπιμελητῷ. *Quum Meidias juberet, ut se ad Dionysia Epimeletam seu Curatorem, eligerent.* Illos vero qui *Mysteriorum ἐπιμεληταὶ* erant (qui cum hisce *Chororum ἐπιμεληταῖς* minime confundendi sunt, ac de quibus hoc in parenthesis dico) ipse populus eligebat. Ita enim de ea re *Harporation* in lexico: ὁ δὲ βασιλεὺς πρῶτον μὲν τῶν μυστηρίων ἐπιμελεῖται μετὰ τῶν ἐπιμελητῶν ἕς ἑ δῆμος ἐχειροτίνει. τέσσαρες ἦσαν, δύο μὲν ἕξ Ἀθηναίων ἀπαντῶν εἰς δὲ ἕξ Ἐμολπιδῶν, καὶ εἰς ἕκ Κηρύκων. *Keex quidem primo loco Mysteriis moderabatur, at simul cum Epimeletis; quos populus eligebat. Hi autem quatuor erant; duo quidem ex Atheniensibus, unus ex Eumolpidarum familia, & unus ex Cerycibus.* Verum, ut ad *Chororum ἐπιμελητῶν* revertar, de ipsorum munere & hæc *Suidas* addit: Ἐπιμεληταὶ ἐχειροτονεῖτο τῶν χορῶν, ὡς μὴ ἀτακτεῖν τὰς χορευτῶν ἐν τοῖς θεάτροις. *Eligebantur Epimeletæ, seu Curatores Chororum, ne Choreutæ (seu Chororum Membra) sese inordinate gererent in theatris.* An vero ad hos *μελητῶν* pertinuerint, ipsive hi fuerint, in *Festorum* ipsis χορειαῖς, qui a *Polluce* nominantur δεξιόσται, & ἀριστεροσται, & λαυροσται, & τριτοσται, tum & πρῶτοσται, & παρῶσται. (De quibus forsan alio tempore) nunc erudius considerandum relinquo. At τῶν χορευτῶν sane cum *Chorego* illo antiqui temporis, de quo *Athenæus*, convenisse, unumve eundemque fuisse crediderim: quum *Hesychius* habeat, χορευτῶν, χορῶν κατάρχων: quamvis meo iudicio de *Chorego* nimis confuse ita loquatur: χορηγός, ἀδασκαλὸς καὶ ὁ ἐπιδὸς π τῶν ἰδίων. τῶν χορῶν ἐξάρχων. Ita enim puto distinguenda posteriora verba; non uti, in postrema saltem editione ea leguntur sine distinctione, ἔ ὁ ἐπιδὸς π τῶν ἰδίων τῶν χορῶν ἐξάρχων qui ἐξάρχων procul dubio *Polluci* ὁ κορυφαῖος χορῶν, & ἡγεμῶν χορῶν. (quibus addi posset & hæc *Scholias* ad *Plutum* verba: φαίνετο τοῖσιν ὁ ἀπὸ τῶν χορηγῶν γίνεσθαι, ἀλλὰ δὲ αὐτῶν τῶν διδασκάλων.)

THIS PAGE IS LOCKED TO FREE MEMBERS

Purchase full membership to immediately unlock this page

HISTORY

Tens of thousands of important historical sources, many previously unobtainable, are now available for the first time with a Forgotten Books Full Membership.

Unlimited Access
\$8.99/month

Continue

*Fair usage policy applies

vocat his verbis: καθάπερ δὲ ἐν χορῶν, κρυφαῖς κατέρχαντος συνεπηχεῖ πᾶς ὁ χορὸς ἀνδρῶν, ἐστ' ὅτε ἐ γυναικῶν, ἐν διαφύσει φωναῖς ἑξυτέραις καὶ βαρυτέραις, μίαν ἁρμονίαν ἑμμελῆ καραυνύων &c. Sicut vero in Choro Coryphaeo praeeunte omnis reliquus Chorus cantando subsequitur, quandoque virorum, quandoque & mulierum, diversis admodum sonis, acutioribus, & gravioribus; atque inde unicam concinnantes harmoniam.

Non tamen confundendi sunt hi *Didascali*, neque ipsorum *διδασκαλία* cum illis, de quibus Harpocration loquitur, quando ait: ἰδίως διδασκάλως λέγασσι ποιητὰς τῶ διθυράμβων, ἢ τῶ κωμῶδιων, ἢ τῶ τραγωδιῶν: quorum *διδασκαλία* optime explicat magnus ille Casaubonus, in Animadversionibus ad Athenæi librum sextum. neque illud ἐδίδασκε, in inscriptionibus vertendum (sicuti fecere doctissimi Whelerus ac Sponius) nunc *a recité*; nunc, *a fait les recits*; nunc, *a composé la fable*; nunc denique, *a composé la comedie*: quasi hinc de Comediis in Romanorum Ludis Megalensibus fermo esset: quum hæc longe alio modo fierent Athenis; ac quidem in Panathenæis.

Sic quoque illud ἡουλῆ, quod ad *Auletas* (tibicines, seu *Chorauletas*) pertinet, vertunt, *a eu soin de la musique*; & *a fait les accords de la Musique*, (quod *Didascalorum* erat; & alibi rursus, *a composé la Musique*: quod *Auletarum*, seu *Tibicinum*, non erat, aut ad ipsos pertinebat.

De *Didascalis* tamen hoc exemplum habemus apud Pausaniam; qui in Messeniæ ita loquitur: Ἐπὶ δὲ φίντα τῶ Συβοτᾶ πρῶτον μεσσηνιοὶ ἔτε τὰς Ἀπέλλωνι πρὸς Δῆλον θυσίαν καὶ ἀνδρῶν χορὸν ἀποπέλλουσι. Ἐν δὲ σφίσιν ἄσμα, προσώδιον ἐν θεῶν, ἐδιδάξεν ἑμμελος εἶναί τε, ὡς ἀληθῶς ἑμμήλως νόμιζε) μόνον τὰ ἔπι ταῦτα. Tempore t' hinc Sybotæ primum Messenii in Deum Apollini Victimam & Chorum virorum miserunt Ipsorum vero Prosodiam (seu carmen peculiare, quod cani

tur cum *Dis supplicatur*, atque ad altaria ipsorum preces fiunt) Deo factum, *DOCUIT Eumelus*: ac sola ista carmina vere *Eumeli esse putantur*.

Ex quibus videmus ipsos *Didascalos* (si quidem *Eumelus* hic *χορηγιδάσκαλος* fuisse videtur) aliquando composuisse carmina ista, quæ a *Choro* decantabantur ac saltabantur. Quod frequenter admodum contigisse non putem; uti nec quod id ipsorum munus esset: sed, sicuti & hodierno tempore videmus aliquando, ipsos *Comædos*, sive *Histriones*, comædias composuisse, easve ex aliis linguis traduxisse, theatrisque ita illis, in quibus histrioniam agebant, intulisse. cuius rei cum in *Molierio Gallo*, tum & in ipsis nostris *Batavis*, tum denique in aliis aliarum Gentium, exempla nobis non desunt.

At nec semel isti viri, quamvis aliàs satis docti, circa talia aberrarunt: quod & (ne tamen illud aliquis dedecori ipsorum dictum existimet: quum ad multa meliora videndi occasionem nobis præbuerint) ex hoc sequenti exemplo liquet; quod, nempe, *γυμνασιάρχης* *Sponius* explicet, *Les gouverneurs des ecoles, ou Gymnasiarques*; ac *Whelerus* pag. . ceux qu'on appelloit *σοφρονιστὰ* ou præcepteurs. II. *γυμνασιάρχαι*, ou les administrateurs des ecoles. sicut dictus modò *Sponius* etiam *κρημῆτας* ait fuisse ceux qui avoient le soin de la jeunesse des ecoles, &c. rursusque *Whelerus* de *γυμνασιάρχαις* ceux qui alors étoient, *Gymnasiarques, ou Gouverneurs des ecoles chacun leur mois*. Spectant namque hi, uti jam supra ostensum est, ad sola *Gymnasia*, ac certamina *Gymnastica*: *Gymnasiarchi* quoque partim ad *Choros Musicos*: minime verò ad *scholas*, seu *ludos literarios*; ad quos certe isti viri, per talia, respexisse videntur.

Antequam ab his *Choris Musicis* ad alia transeam, aliquid adhuc addendum videtur de *Archontibus Chororum*, quorum mentio fit in inscriptionibus modo adductis, quæ de *Choregis*,
Di-

Didascalis, Auletis, atque illis Archontibus æque loquuntur; ut ex. g. ΕΤΑΙΝΕΤΟΣ ΗΡΧΕ, &c. sicut & ex Demosthene attuli τὸν σεφανόμενον ἄρχοντα, tum & ἄρχοντα distinctum a χορηγῷ, ab Ἐπιμεληταῖς, & a διδασκάλοις.

*Archontes illos respicere videtur Dio Chrysostomus, dum ait, οἱ τὰς ἁυλῶν Φωνὰς τοῖς ἄρχοι πωλεῖντες vocem, vendentes; ut apud Romanos fiebat *Frætoribus*. Conductitios etiam illos *Choreutas* fuisse & *Auletas*, ostendunt hæc Athenæi (libro 14) verba: Πρατῖνας ἢ ὁ Φλιασίῳ, ἁυληῶν ἔ χορῶν μισθοφίρων κατεχίνων τὰς ὀρχήτρας, ἀγανακτεῖν τινὰς ἔπι τῷ τῶς ἁυλητὰς μὴ συναυλεῖν τοῖς χερσῖς, καθάπερ ἦν πάτερον ἀλλὰ τῶς χερσὶς συναδέειν τοῖς ἁυληταῖς, &c. Quæ ita a Dalechampio vertuntur: *Pratinas Phliasius scribit, cum tibicines, & qui choros conficiunt [choreutæ] mercenarii, in orckestram magno favore spectatorum prodirent, ægre nonnullos, tulisse, quod tibicines, ut erat patrius mos, cum choris non accinerent, sed chori cantarent cum tibicinibus.**

Apud eundem Demosthenem, vidimus quoque jam supra hæc: καὶ κατηγορεῖντος, ἔ μιν ἄρχοντος ἔ Ἐπιμελητῶν ἔ Φυλῆς, ἔ ἢ Ἐπιμελητῶν ἔ ἄρχοντος. Verum enim vero quales nam fuerint hi ἄρχοντες, videre licet ex Platonis lib. VI. *de Legibus* ubi ita loquitur: μουσικῆς ἢ μὲν ταῦτα καὶ γυμναστικῆς ἄρχοντασ καθίστασθαι πρέπον ἂν εἴη διττῶς ἑκατέρων. τῶς μὲν παιδείας ἁυτῆς ἕνεκα, τῶς ἢ ἀγωνιστικῆς παιδείας μὲν βέλτερον λέγειν ὁ νόμος, γυμνασίων καὶ διδασκαλιῶν ἐπιμεληταῖς κόσμος καὶ παιδῶσσεως ἅμα, καὶ τῶσ πρὸ ταῦτα ἐπιμελείας, τῶν φοιτητῶν τε περὶ ἔ οἰκήσεων ἀρρένων καὶ τηλειῶν κερῶν. ἀγωνίας ἢ ἔν τοῖς γυμνικῶις καὶ πρὸ τῶν μουσικῆν ἀθλοθέτας ἀθληταῖς. διττῶς ἂν τῶσ πρὸ τῶν μουσικῆν μὲν ἐτέρως, πρὸ τῶν ἀγωνίαν δ' ἄλλως. ἀγωνιστικῆς μὲν ἔν ἀνδράπων τε καὶ ἵπων, τῶς ἁυλῆς μουσικῆς ἢ, ἐτέρως μὲν τῶσ πρὸ τῶν μονωδίαν τε καὶ μιμητικῆν εἶον ραψωδῶν καὶ κιθαρωδῶν καὶ ἁυλητῶν καὶ πάντων τῶν τοῖσ ἀθλοθέτας ἐτέρως πρέπον ἂν εἴη γίγνεσθαι τῶν ἢ πρὸ τῶν χορωδῶν ἄλλως. πρῶτον δὴ πρὸ τῶν χορῶν παιδικῶν, παιδῶν τε καὶ

THIS PAGE IS LOCKED TO FREE MEMBERS

Purchase full membership to immediately unlock this page

Know Your Bible

Forgotten Books'
Full Membership
provides unlimited
access to more than
28,000 volumes of
Christian literature for
\$8.99/month

**HOLY
BIBLE**

Continue

*Fair use policy applies

Ordinatoremque [seu Moderatorem] chori, sic oportet eligere. Qui huic &c. quæ apud ipsum Platonem-lectori legenda & consideranda relinquo.

Volunt & Sponius (sicut ex ipso disco) & Fulvius Ursinus ante ipsum, illud ΗΡΧΕ in suprâ allatis inscriptionibus, designare *Archontas* Atheniensium ἐπωνύμους. Ac quidem lubenter concedere veïim, inter *Choregos*, uti & *Archontas* Chororum electos fuisse quandoque, qui jam aliàs in numero IX *Archontum* erant; licet hîc minime fuerint *Archontes*, quatenus *Archontes* essent Civitatis. Nam & de Themistocle, (in ipsius vita) loquitur ita Plutarchus: Ἐνίκησε δὲ καὶ χορηγῶν τραγωδοῖς, μετὰ τὴν ἤδη ὅτε σπαρδῶ καὶ φιλοτιμίαν τῶν ἀγῶν ἔχοντα· καὶ πῖνακα τῆς νίκης ἀνέθηκε, ταύτῃσι δὲ πρῶτον ἔχοντα,

ΘΕΜΣΤΟΚΛΗΣ ΦΡΕΑΡΙΟΣ ΕΧΟΡΗΓΕΙ

ΦΡΥΝΙΧΟΣ ΕΔΙΔΑΣΚΕΝ

ΑΔΙΜΑΝΤΟΣ ΗΡΧΕΝ

Victor quoque fuit Choregus certantibus Tragædis, quo tempore hi ludi jam erant ingentis studii & concertationis. Cujus victoriæ tabulam dedicavit cum hac inscriptione: THEMISTOCLES PHREARIUS CHOREGUS ERAT, PHRYNICHUS DOCEBAT, ADIMANTUS PRÆSIDEBAT.

Quæ inscriptio an integra, ut posita fuit, hîc a Plutarcho adducatur, meritò quis dubitare queat, quod nec Tribus Victrix (quæ procul dubio Phrearia fuit) neque Auletes in illa memorentur. Quos tamen compendii causa Plutarchus forsan omisit.

Ab his tamen *Archontibus* distinctos fuisse *Athlobetas*, & Plato nos docere videtur, & istæ inscriptiones ostendunt, in qui-

quibus istud Ο ΔΗΜΟΣ ΕΚΟΡΗΓΕΙ. Namque ibi 1°. χορηγός est populus 2. ἄγων 3. *Agonothetes* 4. *Tribus Victrix*, 5. *Auletes*, 6. denique *Didascalus*, comparent. Qui ἀγωνοθέτης sicut in cæteris non reperitur, ita & ab *Archonte* clare distinguitur

Quare autem *Agonothetes* connumeretur cæteris, ubi ὁ δῆμος ἐχρήγει, non vero ubi ὁ δαίνα, vel ὁ δαίνα, ex gr. ΕΥΑΙΝΕΤΟΣ, &c. fateor me ignorare nisi is hîc Populum representaverit, atque ita pro eo & *Choregum* & *Choragum* egerit: quod admodum verisimile puto.

C A P U T VI.

Παιδολεβῆντες, seu *Pædotribæ* quinam fuerint; illosque fere διὰ βίης, sive ad vitam, munere isto functos fuisse. Ἀντιχοσμήτας, seu ὑποχοσμήτας plures numero simul fuisse (quod hic in parenthesi dictum.) *Pædotribarum* munus describitur. Quo ordine inter *Stadiorum* ministros fuerint: hosque alio nomine διδασκάλους fuisse vocatos: quum & ipsi exemplo suo in exercitationibus quandoque præirent. Diversis in locis aliquando diversa horum *Misteriorum* fuisse nomina. *Cosmetæ*, quinam ac quales fuerint; quinam ac quales συζήται; illosque ad ὑποχοσμήτας videri referendos. *Cosmetas* simul sacerdotes fuisse. Ἱερεῖς θεῶν καὶ θεῶν, in inscriptione quinam. *Cosmetas* plures simul numero fuisse, &c. Quo ordine ὀχοσμήτης ceterique ministri, in marmoribus, ponantur.

UT redeam vero ad *Certamina Gymnastica*, non male post *Gymnasiarchas* sequi videntur οἱ παιδολεβῆντες, seu *Pædotribæ*. Quod autem à *Gymnasiarchis* diversi munere fuerint ostendit ista inscriptio, cum à *Sponio*, tum & à *Whelero* exhibita, atque in qua uniuscujusque mensis to-

tius anni Gymnasiarchæ enumerantur, ac tandem postrema lineâ nominatur,

ΠΑΙΔΟΤΡΙΒΗΣ ΑΡΙΣΤΩΝ ΑΦΡΟΔΙΣΙΟΥ ΡΑΜΝΟΥΣΙΟΣ

Quod & ex hac sequenti (quæ aliàs magis ad *κοσμητῆς* spectat) patet: ex qua simul discimus, istud munus, si non semper, aliquando saltem *per totam vitam Pædotribas* administrasse.

Ο ΚΟΣΜΗΤΗΣ ΤΩΝ ΕΦΗΒΩΝ ΜΑΡΚΟΣ

ΙΟΥΛΙΟΣ ΖΗΝΩΝ ΜΑΡΑΘΩΝΙΟΣ ΚΑΙ Ο

ΑΝΤΙΚΟΣΜΗΤΗΣ ΟΦΕΛΙΟΣ ΑΡΙΣΤΩΝ ΚΟΛΛΥΤΕΥΣ

ΤΟΥΣ ΤΕ ΣΥΝΑΡΧΟΝΤΑΣ ΚΑΙ ΤΟΥΣ ΕΦΗΒΕΥΣΑΝΤΑΣ

ΕΠΙ ΑΡΧΟΝΤΟΣ ΦΙΛΟΤΕΙΜΟΥ ΤΟΥ ΑΡΚΕΣΙΔΗΜΟΥ

ΕΛΕΟΥ

ΣΙΟΥ ΑΝΕΓΡΑΨΑΝ ΠΑΙΔΟΤΡΙΒΟΥΝΤΟΣ ΔΙΑ ΒΙΟΥ

ΕΠΙΚΤΗ

ΤΟΥ ΤΟΥ ΦΙΛΕΡΩΤΟΣ ΣΦΗΤΤΙΟΥ ΕΤΟΣ Ι ΓΡΑΜΜΑ-

ΤΕΥΟΝΤΟΣ

ΔΙΑ ΒΙΟΥ ΣΤΡΑΤΩΝΟΣ ΤΟΥ ΚΙΘΑΙΡΩΝΟΣ ΑΧΑΡΝΕΩΣ

post quæ tum aliquot *σοφρονισαὶ*, ac *γυμνασιάρχαι*, multique deinde *ἐπίγραμμα*, sive *inscripti* in album illud, subsequuntur.

Ἀντικοσμητῆς (licet unicus hîc solummodo nomine exprimat) plures numero subfuisse unico *κοσμητῆ*, liquere videtur, tam ex illis quæ linea quarta sic sequuntur, *ΤΟΥΣ ΤΕ ΣΥΝΑΡΧΟΝΤΑΣ*, quam ex ista inscriptione, quæ nunc sequitur:

THIS PAGE IS LOCKED TO FREE MEMBERS

Purchase full membership to immediately unlock this page

HISTORY

Tens of thousands of important historical sources, many previously unobtainable, are now available for the first time with a Forgotten Books Full Membership.

Unlimited Access
\$8.99/month

Continue

*Fair usage policy applies

Prideaux allata fuerat, à Sponio Tom. 2. pag. 441. exhibetur; ac quidem hoc modo:

ΚΟΣΜΗΤΕΥΟΝΤΟΣ ΣΤΑ. ΣΕΡΑΠΙΩΝΟΣ ΧΟΛΛΕΙΔΟΥ
 ΑΝΤΙΚΟΣΜΗΤΕΥΟΝΤΟΣ ΚΑΣΙ. ΑΠΟΛΛΩΝΟΥ ΣΤΕΡΙΕΩΣ
 ΣΟΦΡΟΝΙΣΤΗΣ ΑΘΗΝΑΙΟΣ ΣΠΕΝΔΟΝΤΟΣ ΕΛΕΥΣΙΝΙΟΣ
 ΤΟΙΣ ΕΦΗΒΟΙΣ ΤΟΝ ΗΡΑΚΛΕΑ ΑΠΟ ΤΗΣ ΕΝ
 ΕΛΕΥΣΕΙΝΙ ΝΕΙΚΗΣ

ΠΑΙΔΟΤΡΙΒΟΥΝΤΟΣ ΑΒΑΣΚΑΝΤΟΥ
 ΤΟΥ ΕΥΜΟΛΠΟΥ ΚΗΦΕΙΣΙΕΩΣ ΕΤΟΣ ΚΓ.

Plures autem numero *Pædotribas* apud hos Athenienses (nam de ipsorum *Pædotribis* loquuntur hæ inscriptiones) simul fuisse, ex sequenti marmore, quamvis non satis integro patere videtur:

ΟΙ ΕΦΗΒΕΥΣΑΝΤΕΣ ΕΝ ΡΩΕ
 ΒΑΣΙΛΕΩΣ ΡΟΙΜΗΤΑΚΑ
 ΑΡΧΟΝΤΟΣ ΕΝΙΑΥΤΩΙ ΠΑΙ
 ΔΟΤΡΙΒΟΥΝΤΩΝ ΙΡΗΝΑΙΟΥ
 ΜΗΩΝ ΥΠΟΠΑΙΔΟΤΡΙΒΟΥΝΤΟΣ
 ΔΗΜΟΣΘΕΝΟΥΣ ΤΟΥ ΜΥΡΩΝΟΣ
 ΚΥΔΑΘΗΝΑΙΕΩΣ, &c.

Habemus hîc igitur (modo inscriptio, quatenus adhuc nobis restat, bene excerpta sit) plures simul numero *Pædotribas*, sicut id etiam in *Gymnasiarchis* observavimus: sive hi sicut illi, vel per vices (mensruas, aliasve) sive unâ, atque adeo eodem tempore ministrarint. Habemus & unicum (quod notatu dignum) ὑποτριβόντα; quem eundem cum ἀνυτριβόντα fuisse, (velut id in ἱστοκοσμήτῃ vidimus), nullus dubito.

Hi porro παιδοτεβῆντες, seu *Pædotribæ* erant, qui alio nomine etiam διδάσκαλοι appellati, pueros *Ephēbos*, &c. ipsam artem Gymnasticam, Luctas, Saltus &c. adeoque & univēsum πένταθλον) docebant. Atque ita quidem, ut ipsi aliquando saltando &c. præirent: atque sic ipso actu, non solis verbis, Athletas suos erudirent. Hinc namque Aristoteles Politicor. lib. 3. οὐδὲν γὰρ κωλύει τὸ παιδοτεβῆν ἕνα τὸ γυμναζομένων ἐπίοτε εἶναι, ὡσπερ ὁ κυβερνήτης εἰς ἕσιν αἰεὶ τὸ πλωτήρων ὁ μὲν εἶν, &c. *Nihil namque impedit Pædotribam esse aliquando unum ex numero Athletarum (sive illorum qui exercentur:) sicut gubernator semper unus ex numero navigantium, (seu Nautarum) est.*

Idem autem indicat Hippocrates Epidem. VI. Sectione 8 ubi de παλαισοφύλακι, (qui alio nomine παιδοτεβῆς erat) ita loquitur: Ἐν δὲ Ἀβδήροις ὁ Παλαισοφύλαξ, ὁ καὶ Σπενεὸς λεγόμενος, παλαισας πλείω πρὸς ἰχυρότερον, καὶ πεσὼν ἐπὶ κεφαλῷ, ἀπελθὼν ἔπιε ψυχρὸν ὕδωρ πολὺ, &c. *In Abderis custos Palæstræ (seu Palæstophylax) qui ἔσθ Stheneos appellabatur, cum valentiore multum luctatus ἔσθ in caput lapsus, frigidam copiose hausit, &c.*

Interim certum quoque est, diversis in locis, diversa quoque hisce exercitatoribus, seu Magistris, diversa quandoque nomina (sicut etiam sæpe circa alia accidit) imposita fuisse: tum & aliquando iisdem in locis, diversis atque a se longius distantibus, temporibus: Quin & Plato γυμνασίαις ignorasse videtur, confudisse saltem, licet & γυμνασικῆς nominet. Quum tamen senioribus ævis *Gymnastæ* a *Pædotribis*, uti nomine, ita & munere distincti fuerint. Id enim videmus apud Aristotelem: qui Politicorum libro 4. ita loquitur: Ἐπὶ δὲ εἰάν τις μὴ τὸ ἰκνημένης Ἰππιδυμῆ μήθ' ἔξως, μήτ' Ἰππιδυμῆς τὸ πρὸς τὴν ἀγωνίαν, μηδὲν ἤτιον ἔσθ παιδοτεβῆς καὶ ἔσθ γυμνασικῆς ἀδυσκάλου τε καὶ ταύτην ἔπι τὴν δύναμιν. *Præterea etiam, si quis neque habitum justum, atque in summo per-*
fectio-

fectionis gradu positum concupiscat, neque perfectam scientiam eorum quæ ad certandi laborem pertinent, expetat: nihilominus tamen ejus, qui pueris exercendis præest: [Pædotribæ] ejusque QUI CORPORUM exercendorum artem proficitur [Gymnastæ] munus est, etiam hanc facultatem posse tradere.

Sed clarius, de ea re, libro nono loquitur: Δῆλον ἐκ τῶν ὅτι ἡδιδότιον τὰς παῖδας γυμνασικῆ καὶ παιδοδιδασκαλικῆ. τῶν μὲν ἢ μὲν ποιῶν πᾶσα ποιῶν πᾶσι ἔξιν ἔ σώματι, ἢ δὲ τὰ ἔργα. Manifestum fit ex istis, pueros Gymnasticæ arti & Pædotribicæ tradendos: quod ista quidem ad habitum acquirendum faciat, hæc vero ad aptitudinem circa opera & labores.

At sæpius hæc duo nomina (quin & aliquando munera) inter se confusa fuisse minime negare velim: imprimis ubi *Gymnasia*, seu *Palæstræ*, (quo nomine vulgo apud Latinos appellantur, voce, uti notum est, etiam a Græcis desumpta, quum & ipsa res Græcæ originis sit) minus magna aut minus frequentata erant. Etiam si vero nonnunquam *Hos Pædotribas* etiam vocarent Ἐπιστάτας; sicut apud Plinium libro 34. cap. 8. de Statuario *Salanione*, legimus: *Et Achillem nobilem fecit; item Epistaten exercentem, Athletas.* (nisi hîc *Epistates* ad virilis ætatis *Athletas* pertinet;) ac διδασκάλους (sicuti supra obiter innuo) tamen ab invicem cum cura distinguuntur διδάσκαλοι & παιδοδιδασκαλῶν a Theophrasto, in *Characteribus*; ubi nempe de Loquacitate ipsi sermo est. Ita enim ibi is: καὶ εἰς τὰ διδασκαλεῖα δὲ, καὶ εἰς τὰς παλαίστρας εἰσιῶν, κωλύειν τὰς παῖδας περιμανθάνειν ποσῶντα. καὶ περιπλαλεῖν τοῖς παιδοδιδασκαλοῖς καὶ διδασκάλοις. Sed & ad *Gymnasia* & *Palæstras* ingressus, ut ne tantum pueri addiscant, solet efficere, verba interea cum *Pædotribis* & *Didascalis*, seu *magistris* (exercendorum in *Palæstra*) miscens. Quantumvis hæc *Didascaleia* forsan & ad *Ludos* literarios retrahi queant.

Quod attinet autem ad κοσμητὰς, quorum mentio (sicut &

THIS PAGE IS LOCKED TO FREE MEMBERS

Purchase full membership to immediately unlock this page

Know Your Bible

Forgotten Books'
Full Membership
provides unlimited
access to more than
28,000 volumes of
Christian literature for
\$8.99/month

**HOLY
BIBLE**

Continue

*Fair use policy applies

οἱ δὲ πῦες οὐκ ἔωντες. *Dumque in conciliabulis (seu collegiis, aut turbis,) congregati essent, multum inter se rixabantur alii quidem in hostem copias educendas censentes, alii vero id non permittentes.*

Hic autem pro *Collegiatis* sumendos esse *συτάτας*, clarius perspicitur, quam an ad *κοσμητὰς*, an vero ad *ὑποκομητὰς*, sive *ἀντικομητὰς*, illi pertineant; & an his, an vero illis, isti, quorum nomina sequuntur, ΣΥΣΤΑΤΑΙ ΑΝΕΓΡΑΨΑΝΤΟ. Ita enim legendum existimo, æque ac inter lineam tertiam ac quartam (sicut & in fine) deesse plura verba; quorum absentia nos de sensu istius inscriptionis plane incertos relinquit.

Si quid tamen, conjicere valeo ad *ὑποκομητὰς* hos *συτάτας* referendos esse putarim; ac quidem ob illa, quæ jam supra habuimus, nempe ΤΟΥΣ ΤΕ ΣΥΝΑΡΧΟΝΤΑΣ ΚΑΙ ΤΟΥΣ ΕΦΗΒΕΥΣΑΝΤΑΣ. Et forsan οἱ ἔφηβοι, vel συνέφηβοι, sive ἐπέγραφοι, hinc quoque in fine inscriptionis deficient: qui tamen tam in illo marmore, quod pag. 433. (edit. Amstelæd.) quam isto, quod pag. 435. comparet, paginâ 438. enumerantur.

Quod autem de *Pædotribis* liquet, illos scilicet ad vitam sæpe, aut per annos successive multos, munus istud obiisse [id enim indicare videntur illa, ΕΤΟΣ ΚΓ.] de *Cosmetis* non ita apparet; sed annui isti videntur fuisse: unde & ipsorum ab alteris differentia eo magis patet. Hucque referenda videtur hæc sequens inscriptio:

ΚΟΣΜΗΤΕΥΟΝΤΟΣ ΠΛΟΥΤΑΡΧΟΥ ΑΧΑΡΝΕΩΣ

ΣΤΗΣΕΝ ΑΧΗΡΙΣΤΟΣ.

ΣΤΗΛΗΝ ΜΕΤΑ ΚΥΔΕ

ΣΙΝ. ΑΤΤΟΙΣ, &c.

Tum & ex illa, quam ex Sponii Tom. 2. Pag. 441. modo attuli.

Magis vero liquere videtur, hos *Cosmetas* simul Sacerdotes fuisse. Ita enim id indicare videtur hoc marmor:

ΟΙ ΕΦΗΒΟΙ ΤΟΝ ΕΑΥΤΩΝ
ΚΟΣΜΗΤΗΝ ΙΕΡΕΑ ΕΥΚΛΕ
ΙΑΣ ΚΑΙ ΕΥΝΟΜΙΑΣ ΑΡΧΗ
ΛΑΟΝ ΑΠΟΠΟΛΛΩΝΙΟΥ ΠΕΙ
ΡΑΙΕΑ ΕΥΧΑΡΙΣΤΙΑΣ ΕΝΕ
ΚΑ ΑΝΕΘ.

Tum & ex illo idem liquet, quod Pag. 586. ubi de *Gymnasiarchis* loquebar, adduxi. Ibi namque habetur, ΚΟΣΜΗΤΗΣ ΕΦΗΣΩΝ ΙΕΡΕΥΣ ΘΕΟΥ ΚΑΙ ΘΕΑΣ ΙΡΗΝΑΙΟΣ ΠΑΙΑΝΙΕΥΣ.

Gymnasia Dīs sacra fuisse, ac quibus, jam obiter suprā notavi; ut Lycæum Appollini, Cynosarges Herculi, &c.

At hīc *Deus* ac *Dea* in scenam prodeunt. Qui nulli alii mihi esse videntur, quam Διόνυσος ac Δήμητηρ. Quippe ad *Eleusinia Sacra* Agones fere æque antiquitus fuisse institutos, quam ad Panathenæa, nos docet Aristides, qui tamen id hoc modo nobis dubium relinquit: Ἐνδοξότατοι πάντων οἱ καὶ πρὸ Ἑλλάδα ΑΓΩΝΕΣ καὶ μὲν τῶν πρεσβύτατοι οἱ τῶν Παναθηναίων εἰ ἢ βέλτε οἱ τῶν Ἑλευσινίων. *Celeberrima* judicantur *Græciæ certamina*: horumque antiquissimum est *Panathenæicum*; aut, si mavis illud, quod est *Eleusinium*. Quibus sic statim subjungit: Ἐπεὶ καὶ πάντα ἁλίως ἢ τὴ πόλεως δωρεὰ συγκροτεῖ. (λέγω γὰρ εἴτε πόλεως πρὸ τῆς Ἀθηνῶν) Σαμεθραῖκες ἀγάλλον) τοῖς ἱεροῖς καὶ ταῦτα πάντων ὀνομαστότατα ἔστι, πρὸ τῶν Ἑλευσινίων. Ut jam omittam, quod ista cuncta Urbis (hanc enim pro Minerva sumo) instituantur beneficio.

*Samothracæ Sacra jaçtant sua: & sunt omnium sacra il-
lustriſſima, exceptis Eleuſiniis. Sic quoque Pindari Scholia-
ſtes ad Olympiacorum Odæ nonæ hæc verba:*

σύνδικⓄ
δι' αὐτῶν Ἰολάε
τύμβⓄ, εἰναλία' Ἐλευσίς
ἀγλαίασι.

Καὶ ἡ Ἐλευσίς ἢ ἡ πρὸς τῇ θαλάσῃ κειμένη, ταῖς ἀγλαίαις
αὐτῶν καὶ νίκαις μαρτυρεῖ. ἀγλαίᾳ δὲ αὐτόθι ἀγῶν Κόρης καὶ Δημήτε-
ρⓄ, ὅς καλεῖτ' Ἐλευσίνα. ἔπαθλον κριθῶν. At Baccho, seu
Διούσω, ibi locum fuisse nemo eruditorum ignorat. Quare,
ut *Ceres* sæpe sola nominatur [ita Horatius,
Cereris Sacrum] præteritis *Proserpinâ* & *Baccho*; non mi-
rum hîc, *Proserpina* præterita, *Bacchum* ac *Cererem* solos
nominari, ac *Cosmetas Epheborum*, etiam horum numinum
Sacerdotes fuisse. De qua re tamen alii judicent.

His jam præcedentibus addendi videntur σωφρονιστῶν; qui
comparent post *Cosmetas* &c. in marmore illo, quod
in Indice populorum Atticæ, apud Sponium n°. CIV. habe-
tur: qui quidem æque ac Gymnasiarchæ (qui post illos ibi
sequuntur) plures simul numero fuerunt. Istos autem *Sophronistas*
non Gymnasio, sed Tribibus inservisse, vult Eru-
ditissimus Prideaux, adductus hisce Phavorini, atque Ety-
mologici, verbis: σωφρονιστῶν ἀρχοντές πνεῖς
χειροτόνητοὶ δέκα τ' ἀριθμὸν ἐκάστης φυλῆς, ἐπεμελῶντο ἢ τῶν ἐφη-
βῶν σωφροσύνης. *Sophronistæ Athenis erant Magistratus*
quidam, populi suffragiis creati, decem numero per singulas
Tribus: curam vero gerebant modestiæ ac pudicitiae Ephebo-
rum. Quibus tunc subjungit: *Idem igitur erat Sophronista*
in Tribu sua, quod κοσμητῆς in Gymnasio

Plures vero ut numero erant, ita & decem numero fuisse cer-

THIS PAGE IS LOCKED TO FREE MEMBERS

Purchase full membership to immediately unlock this page

HISTORY

Tens of thousands of important historical sources, many previously unobtainable, are now available for the first time with a Forgotten Books Full Membership.

Unlimited Access
\$8.99/month

Continue

*Fair usage policy applies

παιδῶν ἔσσαν, non ipsos unxisse Athletas; sed per alios: quin & ipsos Athletas aliquando, ante certamen, se mutuo unxisse, &c. Denique aliquid de Gymnastis ἁλωδιδάκταις additur.

Hic non possum non attingere controversiam illam inter doctissimos viros, H. Prideaux, & Jacobum Sponium; quorum ille, ad Marmora Oxoniensia, hinc vero in Itinerarii parte secunda, (seu potius ad Inscriptiones isti adjunctas) de Pædotribis loquuntur. Quæstio nempe est, an οἱ παιδοτριβῆντες, iidem homines, sive ejusdem muneris, fuerint cum γυμνασιάρχαις. Quod sicuti Prideaux affirmat, ita Sponius id contra negat:

Occasione autem istius inscriptionis, suprâ allatæ, quæ in fine habet, ΠΑΙΔΟΤΡΙΒΟΥΝΤΟΣ ΛΥΒΑΣΚΑΝΤΟΥ, &c. Hoc modo loquitur Prideaux: παιδοτριβῆν enim idem quod γυμνασιάρχῆν, & παιδοτριβῆς idem quod γυμνασιάρχῆς significat; quamvis enim παιδοτριβῆς primò & sensu stricto solum Gymnasiarcham puerorum, eumque qui hos jaculandi arte, aliisque exercitiis instituerat, significasset, postea tamen æque latam ac γυμνασιάρχῆς significationem obtinuit, cum eoque promiscue usurpatur pro quocunque exercitiorum in Gymnasiis Magistro, atque id Pollux habet, τὰ χρεῖα τῆς ἀσκήσεως ἀποδιδόντων ἢ γυμνασίων, παλαίστρα, κόνιστρα. καὶ ἡ ἐφεσηκῶς παιδοτριβῆς τε καὶ γυμνασῆς, & Hesychius, & Juudas παιδοτριβαί, ἀλείπτῃ, γυμνασῃ, & Alexander Aphrodisiensis dicit, Athletas, antequam luctatum veniant, oleo præmolliri ὧστε τῆ παιδοτριβῆν. Voces igitur γυμνασιάρχῆς, γυμνασῆς, παιδοτριβῆς & ἀλείπτῆς, eandem habent significationem, & παιδοτριβῆς idem est qui γυμνασιάρχῆς. Gymnasiarchæ autem in singulis Gymnasiis multi fuere, alius enim παιδῶν, alius ἐφεθήρων, alius in palæstra, alique in aliis exercitiis Gymnasiarchæ, seu Pædotribæ erant.

Primum ipsius argumentum est ex Antiphonte [quem & in margine notat] ut inde extundat *Gymnasiarcham* eundem cum *Pædotriba* fuisse: quum quidem ibi *Pædotriba*, at minime *Gymnasiarcha* nominetur. Cujus itaque Antiphontis verba & eo libentius huc afferro, quod male admodum a Latino Interprete, Alphonso Miniato, vertantur: ὁ μὲν γὰρ ἐν τῷ τῷ καιρῷ καλούμενος ὑπὸ τῆς παιδοτρέβης, ὃς ὑπεδέχετο τοῖς ἀκοντίζουσι τὰ ἀκόντια, ἀναίρεται διὰ τὴν τῆς βαλόντος ἀκολασίαν πολεμίου τῷ τῷ βέλει πέπεισάν. Ille autem [puer] eodem momento a *PÆDOTRIBA*, qui pueris jaculantibus sagittas colligebat, vocatus, ob jaculantis petulantiam interficitur, incidens in ipsius infestam sagittam. Ita enim hæc verba vertenda sunt. Quibus hæc, ex oratione defensoria, subjungenda ducō: τῆς δὲ διαδρομῆς αἰτίας ταύτης γνομένης, εἰ μὲν ὑπὸ τῆς παιδοτρέβης καλούμενος διέτρεχεν, ὁ παιδοτρέβης ἀνδοκλείνας ἑαυτὸν εἶη. Cum autem hæc discursio hujus casus causa sit, si a *Pædotriba* vocatus discurrit, *Pædotriba* ipsius interfectōr habendus fuerit. Quæ Antiphontis verba nos simul docent, hos *Pædotribas* dum pueros sic instituebant, etiam ipsas sagittas jam emissas recollegisse, puerisque rursus tradidisse: quod minime de *Gymnasiarchis* cogitandum est: quum quandoque & ipsi *Pædotribæ* aut jacularentur, aut luctarentur, aut alia subirent exercitia, quo melius pueros instituerent proprio ipsorum actu & exemplo; minime vero *Gymnasiarchæ*. 2°. vero *Gymnastam* (æque ac *Pædotribam*) cum *Gymnasiarcha* confundit; quum tamen nec *Gymnastes* ullo modo *Gymnasiarcha* fuerit; ac ne quidem cum *Pædotriba* confundendus, sed ab illo distinguendus sit. Quamvis P. Faber, Agonistici libró 2. cap. VI aliter id docere conetur, ac *Pædotribam* eundem cum *Gymnasta* fuisse contendat: quod etiam minus verum esse nunc a me ostendetur.

Notatu digna sunt hæc Galeni nostri Pergameni verba ad
Thra-

Thraſybulum : Γυμναſτικῆς ἢ τέχνης ἔπω μὲν ἡ τῆς ὀνόματι κατὰ Ὅμηρον, ἔδὲ καλεῖται πρὸς ἄλλας γυμναſτικὰς, ὡς πρὸς ἰατρὸς, ὅπως ἐστὶν καὶ πλάτωνι τὸ μὲν γυμναſτικῆς ὄνομα ἔπολλάκις ἀρεῖν ἔστιν, παιδοδείβην μὲν. Τὸ καλεῖν μάλλον ἢ γυμναſτὴν τὸν τεχνίτην αὐτῆς. ἤρξατο γὰρ ὀλίγον ἔμπροσθεν τῆς Πλάτωνος ἀρεῶν ἢ τέχνης τῆς γυμναſτικῆς, ὅτι πρὸς ἀθλητῶν Ἰππιδάμα συνέστη, &c. *Artis vero Gymnaſticae nomen Homeri temporibus nondum erat: nec quisquam omnino Gymnaſta, ſicut Medicus, appellabatur. Ipſe enim ejus artis Profefſorem Paedotribam potius quam Gymnaſtam nominat. Paulo enim ante Platonis aetatem, ars Gymnaſtarum exorta eſt: quo etiam tempore inſtitutum Athletarum emerſit.*

Verum Ariſtoteles, qui τῆς γυμναſτικῆς pro γυμναſτῆ habet, clarius γυμναſτὴν a παιδοδείβῃ diſtinguit, dum illud Politicorum libro IV. & libro IX. oſtendit, verbis jam ſupra allatis.

Conſiderat nimirum ac præparat, ſeu aptum reddit ars illa corpus atque animum præceptis, ad exercitia Gymnaſtica ſubeunda & toleranda: hæc vero ipſas exercitationes earumque modos per praxin docet. Unde & modo nominatus Gale- nus lib. 2. cap. 6. τῆς ὑγιεινῶν ita loquitur: ὁ παιδοδείβης ἀπα- σῶν μὲν τῶν μὲν παλαιῶν ἐνεργειῶν Ἰππιδάμα ἐστὶν ὁ, πρὸς ἑκάστη πέφυκε δρᾶν ἀγνοεῖ, . . . ἀλλὰ ὁ γυμναſτικὸς, ἀφ' ὧν εἶπον ὀλίγον ἔμπροσθεν, ὁρώμεθα, εἰ καὶ νῦν πρῶτως εἴη θεώμεθα ἢ νῦν εἶναι, ἐνεργεῖαν, ὅσα ἀγνοήσαι πρὸς δύναμιν. Paedotriba quoque quidquid in Palaestra motuum geritur, perno- vit: quid vero quiſque motus efficere queat. ignorat. . . . At Gymnaſticus, ex iis quæ ante retuli, principiis, cuiusvis actionis, etiam ejus, quam nunc primum, nec ante conſpexit, vim tenebit;

Monet idem (ad Thraſybulum) ne putemus τῆς γυμναſτικῆς, ſeu γυμναſτῆ, & τῆς Ἰππιδάμας ἢ παλαιῶν (i. e. παιδοδείβῃ) unum eundemque ratione muneris, vel miniſteri, eſſe. Quum

THIS PAGE IS LOCKED TO FREE MEMBERS

Purchase full membership to immediately unlock this page

Know Your Bible

Forgotten Books'
Full Membership
provides unlimited
access to more than
28,000 volumes of
Christian literature for
\$8.99/month

**HOLY
BIBLE**

Continue

*Fair use policy applies

μάταια, μὴ ψυχρὸν πίνειν, μὴ οἶον ἔτ' ἔτυχεν. ἀπλῶς γ' ἰατρῶ ἡ δαδεδοκέναι σεαυτὸν τῷ Ἰππιάτῃ. Qui *Epistates* ibi certo *Gymnastes*, non vero *Padoitriba* est. Qui quod simul ἀλείπτης esset, etiam ex his Aristotelis verbis (lib. II. cap. 6. *Ethicorum ad Nicomachum*) non obscure liquet. quod uti Doctissimus Faber bene observat; ita minus bene *Epistatas* fuisse putat *Medicos*, i. e. ut ait, *Iatraliptas*, *cujus nominis* (pergit) *& apud Celsum* lib. I. cap. I. *& apud utrumque Plinium crebra mentio.*

At quem *Medicum* hīc vocat *Arrianus*, non fuit vere *Medicus*, sed quem appellabant ὑγεινὸν; qui ipsissimus erat *Gymnasta*, (idemque & ἀλείπτης, de quo etiam statim loquar.) Ita namque id ostendit *Galenus*, ὑγεινῶν libro 2. Ἵπὲρ τε ἐν τέλει ἀπάντων, ἀ δὴ καὶ γυμνασίων εἶδη καλεῖται, Ἰππίαδος γὰρ τὸ πρὸ ὑγεινῶν μετόντα καλεῖν δὲ ἔξεστιν αὐτὸν, ὡς ἔμπροσθεν εἶπον, ἢ ΥΓΙΕΝΟΝ, ἢ ΓΥΜΝΑΣΤΗΝ, ἢ ΙΑΤΡΟΝ κυριότητος μὲν ἐσόμενης τῆς πρώτης προσηγορίας ἐκ καταχρήσεως δὲ τῶν ἄλλων. εἴπερ γὰρ ἀπαντες οἱ τεχνίται παρωνύμως ὀνομάζονται τῶν τεχνῶν ἢ μεταχειρίζονται, προδήλον ὡς ὁ πρὸ ὑγεινῶν τέχνῶν μετερχόμενος, ὑγεινὸς ἂν ὀνόματι προσηγορεύοιτο. καθάπερ καὶ ὁ πρὸ τῶν γυμνασίων μόνον γυμναστής καὶ ὁ πρὸ τῶν ἰατρῶν ἰατρός. εἰ δὲ τις ἢ γυμναστὴν ἰατρὸν ὀνομάζει τὸ ὑγεινὸν τῶν, διὰ μέρος τε προσηγορεύει τὸ σύμπαν, καὶ δὲ κυρίως, ἀλλ' ἐκ καταχρήσεως, ἢ Ἰππιδιάσεως, ἢ ὅπως ἂν τις ἐθέλοι καλεῖν, ἔτω ποιῆσθαι τὸν προσηγορεύοντα. *De his igitur omnibus scientem esse convenit (quæ scilicet exercitationum genera vocamus) eum, qui sanitatis tuendæ officio utetur. Licet enim eum (ut ante dixi) aut ὑγεινὸν, aut Gymnastem, aut Medicum voces: prima tamen appellatio maxime propria est; reliquæ per abusum. Nam, si artifex quisque ab arte, quam tractat, deflexum sortitur nomen, patet eum, qui ὑγείαν i. e. Sanitatem tuendam profitetur. Merito ὑγεινὸν appellandum: ita nimirum, ut qui γυμναστικός, id est exercitationibus, tantum præest, Gymnastem: & qui*

morbis

morbis medetur, Medicum. Quod si quis hunc ipsum vel Gymnastem, vel Medicum pro ὑγιειῶ appellasse volet, tum a parte totum; neque adeo proprie nominabit, sed abusive, vel ambigue, vel quomodo aliter dixisse velit, appellationem faciet.

Neque aliter ad Thrasybulum: λέγει πίνυν Ερισίστρατος, ἐν τῷ πρώτῳ τῶ ὑγιειῶν, εἴτ' ἐφεξῆς ἄλλω γὰρ ὡραί πινάθου γιγνόμενον ἀπεψία, καὶ αἰτέτων θεραπεΐαι, εἰς ἰατρικῶν, καὶ οὐκ εἰς ὑγιειῶν πραγμάτων πίπασιν. εἴτ' αὐθις ἐπὶ προσελθόν. εἰ δὲ τις εἴη φασλότης περὶ τοῦ σώματος, διὰ τὰ προσφερόμενα αἰεὶ διαφθαρήσει, καὶ ἔτις εἰς τὴν αὐτὴν κακοχυμίαν ποῖς προσπάρχασιν ἤξει, τὴν θανάτῳ διάθεσιν ἰατρῶν, καὶ οὐκ ὑγιειῶν, λύειν. εἴτ' ἐφεξῆς τοῦ λέγειν περὶ τέτων, ἢ λύειν ταύτας, ἰατροῖς, καὶ οὐκ ὑγιεινοῖς, ὑπιβάλλει. Itaque Erisistratus, in primo salubrium habet hæc. Tum addit: Cruditates ab aliquo affectu productæ, earumque curationes ad Medicorum, non ad ὑγιειῶν tractationem pertinent. Tum progrediens subjungit: si quid autem vitium sit in corpore, propter quod ea quæ assumuntur, perpetuo corrumpantur, ac perinde in malos succos (seu Cacochymiam) ut sunt priores, convertantur, eam affectionem Medici est, non vero ὑγιειῶν (seu salubrium professoris, circa Athletas) dissolvere. Jam vero paulo post scribit hoc modo: De his disserere, aut hujusmodi malas affectiones dissolvere ad Medicos, non ad ὑγιειῶν spectat.

Ut autem unus idemque erat Gymnasta cum ὑγιειῶ, adeoque simul Sanitatis aut Valetudinis (quatenus illa ad Gymnasia spectaret) Ephoborum, atque aliorum Athletarum curator: ita reperimus, unum eundemque cum illis fuisse ἀλείπῳ; non vero ἀλείπῳ fuisse Πædotribam; quamvis aliàs hic Gymnastæ minister esset. Ac quidem Gymnastas hos atque ἀλείπῳ eosdem fuisse, ostendit sat clare Aristoteles libro II. cap. V. Ethicorum ad Nicomachum, his verbis:

τὸ ἢ πρὸς ἡμᾶς, ἔχ' ἔγωγε λεπτεῖον· εἰ γὰρ εἰ τῷ δέκα μναῖς φαγεῖν, πολὺ δύο ἢ ὀλίγον ὁ αλείπτης ἐξ μναῖς προστάξειεν. ὅτι γὰρ ἴσως καὶ τῷ πολὺ τῷ λαψομένῳ, ἢ ὀλίγον. μίλωνι μὲν γὰρ ὀλίγον, τῷ ἀρχομένῳ τῶν γυμνασίων, πολὺ ὁμοίως ἐπὶ δρόμου καὶ πάλης. *At quod nobis medium est, non ita sumendum est. Non enim si decem libras comesse nimium sit, duas parum, sex libras Alipta præscribet. Est enim hoc quoque fortasse multum, vel parum ei, qui sit cibum capturus. Miloni enim parum: ei qui nunc primum incipit exerceri, multum. Similiterque de cursu & lucta sentiendum.*

Neque minus illud Ciceronis hæc verba ad Lentulum, (lib. i. Epist. penul.) indicare videntur: *Qui me homines quod saluum esse voluerunt, est mihi gratissimum. Sed vellem non solum salutis meæ, quemadmodum Medici; sed etiam ut ALIPTÆ, virium & coloris rationem habere voluissent.*

Nec denique aliter Plutarchus, in libro cui titulus, *Quomodo quis amicum ab adulateore distinguere possit*, loquitur; dum ait: Γονέων ἢ ὀλιγωρία, ἔ παιδῶν ἀμέλεια, καὶ ἀπμία γαμετῆς, ἔ πρὸς τὰς οἰκείας ὑπεροψία, καὶ χρημάτων ὀλεσθῆ, εἰδέν ὅτι πρὸς αὐτὸν, ἀλλ' ἀφῶν ἐν τέτοις καὶ ἀπολμῆ, ὡς περ ἀθλητῶν αλείπτης ἐὼν μεθύσει καὶ ἀκολασαίνειν. εἶτα πρὸς λεκτύθρα καλεπὸς ὢν ἔ σλεβγίδῃ. *Cæterum Parentum contemptus, liberorum neglectus, uxoris contumelia, fastus in familiares, pecuniarum perditio, nihil hunc movent; in his elinguis est, in his timidus; perinde quasi Aliptes Athletam inebriari scortarique sinens, circa lecythum & strigilem morosus sit.*

Nec solummodo hi Gymnastæ, viva voce præcepta sua in Gymnasiis, quo ungenti, fricandi, luctaturi, dissemjacturi, aut tale quippiam facturi (ut Galenus loquitur) confluebant, tradebant; verum & libros quandoque conscribebant: ut de Theone Gymnasta (cujus libros de Gymnasticis quoque allegat) tum & de aliis, Galenus testatur. Unctiones illos vero non tam per semet ipsos, quam

THIS PAGE IS LOCKED TO FREE MEMBERS

Purchase full membership to immediately unlock this page

HISTORY

Tens of thousands of important historical sources, many previously unobtainable, are now available for the first time with a Forgotten Books Full Membership.

Unlimited Access
\$8.99/month

Continue

*Fair usage policy applies

nissent, atque ut totam eis rationem exponerem, a me vehementer petissent: intellexerunt Hippocratem primum omnium optime de frictione disseruisse. Tum Gymnasta ille Autodidactus, (seu qui a nullo doctore, sed suo Marte didicerat) repente in medium se proripuit, puerum quendam exiit, nobisque iussit, illum ut fricaremus, atque exerceremus: aut de frictionibus, exercitationibusque ne loqueremur. Tum vociferans, quando, inquit, Hippocrates unquam in scamna, aut quando in Palæstram, ingressus est? [quæ certe non male redduntur ab Interprete J. Baptista Rattario, in caveam ludorum est ingressus? quando in Palæstram descendit?] ac ne oleum quidem recte fundere scivit. Ad hunc ille modum vociferabatur, nec alicui tacens audire, nec quæ dicebantur, intelligere poterat. Nos verò per otium illis præsentibus disserabamus, infelicem istum (ac maligni) hominem non secus fecisse, quam coqus ac pistor consueverint, qui de ptissana paneque disputare audent, tumque ajunt, quando Hippocrates in culina unquam, aut pistri-no versatus est? nobis igitur, inquiunt, placentam aut panem, aut jusculum in olla condiat: deinde de iis disserat.

Inducit hîc Galenus *Gymnasten*, qui ratione artis Gymnasticæ erat *αὐτοδιδάκτος*: quum Medici, ut Medici, cum de Gymnastica sanitatem restituyente, aut conservante, tum & de illa quæ Palæstris, seu Gymnasiis, propria erat, loquerentur, eamque æque (quamvis illam, ut ex verbis, quæ modo allatis præfationis loco serviunt, ac proxime præcedunt liquet, improbarent; quod ea homines ad alia exercitia non robustos, sed debiles atque ineptos redderet) tractarent, ac docerent; etiamsi non in Palæstris, sive ut ipsarum *Gymnastæ*.

Contra vero multi, qui quamvis inter Athletas nomen derant, & tamen *nulla* (ut Galenus loquitur) *coronâ potiti essent*, ac nihilominus *repente se Gymnastas nominarent*; etiam *libros de Gymnastica scribere audebant*. Tales autem

homines se ipsos & unctores & frictores, quin & Pædotribas, sub Gymnastæ nomine, ipso actu præbuisse; non usque adeo mirum videri debet: quod id & hodierno tempore, ratione Medicinæ ac Chirurgiæ (ut isto exemplo utar) sæpe Circulatores, alique empirici, vel a solis quandoque mulierculis docti, se pro Medicis Chirurgis haberi velint, rationeque & experientia exercitis sæpe impudenter obloquantur; quin & ipsos docere conentur: multique qui nulla honesta disciplina imbuti, vix recte legere ac scribere valent, sese in Historicorum, Poëtarum, quin & Philosophorum (ut Theologos taceam) numerum intrudant. Et forsan hujusmodi Gymnastæ ἠωτοδίδακτοι ex illorum numero erant, qui se mutuo in Gymnasiis & ungere & fricare consueverant, indeque ac per similia tum & ipsam luctandi praxin, se artem Gymnasticam adeptos credebant. Athletas namque sæpe se mutuo ante certamen unxisse, &c. nos per hæc verba Lucianus (initio Dialogi de Gymnasiis) sat clare docere videtur: καὶ καθάρχας ὄντας ἀποδυσάμενοι, ἐώρων γὰρ, λίπα τε ἠλείψαντο, καὶ κατέψησε μάλιστα εἰρηνικῶς ἄτερος τ' ἕτερον ἐν τῷ μέρει· μετὰ ἧσ' οὐκ οἶδα ὅτι, παθόντες, ὠθῆσί τε ἀλλήλους, συννευκότες, καὶ τὰ μέτωπα συναράττεισι, ὡσπερ εἰ κεοί. &c. Nam initio statim depositis vestibus (quod videbam) oleo se unxerunt, & placide alter alterum rasit (seu fricavit) vicissim. Deinde nescio quâ de causa, depresso vultu unus alterum trudent ac pulsant, ac frontes instar arietum collidunt, &c.

C A P U T VIII.

Gymnastas a veteribus cum Pædotribis sæpe confundi. unde id acciderit, atque, ita error exortus fuerit. Epistates, quoniam. Medicum aliquando cum ἰγμενῶ confundi; quæ-

quænamque inter illos differentia fuerit. Gymnastarum monita. Gymnasten cum ὑμεῖνῶ eundem fuisse. Aiptas Balneorum longe alios fuisse ab illis, qui Gymnastæ erant. Aipta Laconici. qualia fuerint Laconica; ipsorumque a Lacedæmonis origo. Gymnasiorum aiptas non ipsos unxisse, sed per alios: aliter factum in Balneis. Inscriptio Lampſazenorum ad quosnam Aiptas spectet, &c. Oleum præbitum ad Balnea. De Jatrapiis, ac differentia ipsorum a Medicis. Tertulliani locus de Proculo Torpacione perpensus. Diversi generis Medicos inter Veteres obtinuisse: ipsosque Jatrapias suos reuñctores & Mediastinos habuisse; qualesque illi fuerint. Obiter de Clinicis, Chirurgis atque Oculariis Medicis. De Medicis Statuarum, oculorumve illarum repositioribus. De Proculo martyre Bononiensi. A Mercuriale ἀλειπὼν male Aiptam verti; quinamque ἀλειπῶι fuerint. Παλαιστῆς non esse confundendos cum Παλαιστῆις; qualesque illi fuerint. Rursus de differentia inter ἀλείπας & ἀλείψας. Ἀσιέξωσι quinam; atque illorum notabile exemplum ex Dione Chrysostomo, &c.

HOC interim observandum quoque est, confundi etiam quandoque ab ipsis veteribus *Gymnastas* cum *Pædotribis*; quasi utrumque nomen utrique commune esset; aut eadem plane fuissent ista munera, adeoque idem *Pædotriba* cum *Gymnasta*, ac vice versa, idem *Gymnasta* qui *Pædotriba*. Verum id accidit, ut credo, quod in minoribus civitatibus, minusque frequentatis inde Gymnasiis, idem ille qui *Gymnasta* erat etiam *Pædotribæ* officium obiret: sicut illud & in aliis muneribus ministeriisque locum sæpius habuisse videmus: quin & de Ecclesiis Christianorum veterum, muneribusque ac ministeriis in illis antiquitus administratis, id clare ostendi posset: quod tamen alia occasione commodius fiet.

Quum

THIS PAGE IS LOCKED TO FREE MEMBERS

Purchase full membership to immediately unlock this page

Know Your Bible

Forgotten Books'
Full Membership
provides unlimited
access to more than
28,000 volumes of
Christian literature for
\$8.99/month

**HOLY
BIBLE**

Continue

*Fair use policy applies

iplos ita animarent atque incitarent: non vero ad institutiones Gymnasticas aut Pædoticas.

Notandum quoque, in Arriani verbis *Μedicum* pro *ὑγιανῶν*, atque adeo pro *Gymnasta* esse sumendum: quod, sicut *Gymnasta* atque *ὑγιανὸς* unus idemque personâ ac munere erat; *Medicus*, quatenus *Medicus* ad solos fere ægrotos pertineret, ipsorumque vitæ conservationem, sanitatisve restitutionem curaret; *ὑγιανὸς* vero ad *Athletas*, ut ipsorum bono colori, habitui, ac robori augendo aut conservandis provideret (hincque illorum diætæ &c. moderaretur) spectaret.

Neque huc crediderim pertinuisse Balneorum istos *ἀλείπιας*, quorum meminit Juvenalis, in Satyra sua sexta, dum ait:

. *Magno gaudet sudare tumultu.*
Cum lassata gravi ceciderunt brachia massa,
Callidus & cristæ digitos impressit Aiptes, &c.

Sed quod ad *Mediastinos* potius relegandi sint. quamvis aliàs ex sequenti inscriptione, Lacedæmone reperta, quamque pag. 1090. n°. 9 Gruterus exhibet liqueat (apud Lacedæmonios saltem) *Aiptas* quandoque & Balneis & Gymnasiis simul inserviisse:

Η ΠΟΛΙΣ

Γ. ΡΟΥΒΡΙΟΝ ΒΙΑΝΟΡΑ
 ΣΕΡΑ. ΑΛΕΙΠΤΗΝ ΤΗΣ ΤΕ
 ΠΕΡΙ ΤΟ ΛΑΚΟΝΙΚΟΝ ΗΘΟΥΣ
 ΣΕΜΝΟΤΗΤΟΣ ΚΑΙ ΤΗΣ ΕΝ ΤΟΙΣ
 ΓΥΜΝΑΣΙΟΙΣ ΑΡΕΤΗΣ ΧΑΡΙΝ

Ex qua inscriptione etiam patere videtur, in Balneis sudatoriis, quæ aliàs *Laconica*, seu *πυραθήρια* vocabantur, *Aiptas* locum habuisse, Quod & a Dione lib. 53, ubi de Agrippa ac bal-

Balneo ipsius loquitur, firmatur: τὸ μὲν γὰρ πρὸς τὸν Ποσειδῶνος ὀνομασμένῳ, καὶ ἐξωκοδόμησεν ἐπὶ ταῖς ναυκρατίαις, καὶ τῇ Ἀργοναυτῶν γραφῇ ἐπελάμπρυνε τὸ ἵ, τὸ περιπατήσιμον τὸ Λακωνικὸν κατεσκεύασε. Λακωνικὸν γὰρ τὸ γυμνάσιον, ἐπειδήπερ οἱ Λακεδαιμόνιοι γυμνᾶσθαι τε ἐν ταῖς τότε χρόνῳ καὶ λίπα ἀσκεῖν μάλλον ἐδόκουν ἐπεκάλεσε. *Nam & porticum Neptuni, propter viatorias navales exstruxit, & Argonautarum pictura decoravit: tum & Sudatorium Laconicum (seu Vaporarium Laconicum) condidit. Hoc enim Gymnasium [sive Palæstram] Laconicum nominavit; quoniam id temporis Lacedæmonii magis, quam alii, tum nudari, tum oleo peruncti sese exercere videbantur.*

Ex quibus verbis ut quis non male conjiciat, *Balnea* hæc Romanorum, quibus *Xysti* conjuncti essent, ad ipsos a Lacedæmoniis fluxisse; quamvis modum sibi circa illa vix ponerent hîc Romani: sic & ex inscriptionè modo allata etiam discere videmur, *Gymnastas*, in illis *Balneis*, ac *Xystis*, seu *Gymnasis*, intra balnea comprehensis, *Aliptas* extitisse: licet suos interim sibi ministros unctores haberent. Tales namque *Aliptas* (qualem modo supra ex Martiale attuli) aut *Ministros*, servosque *Gymnastarum* (quatenus ii & *Aliptæ* erant) fuisse, nullus dubito: quod foeminis in balneo ungendis, alii, procul omni dubio, ad id destinati fuerint: quamvis iidem & viri lavantibus quoque præsto fuerint; aliaque *Gymnastæ*, qui *Athletis* moderaretur dignitas fuisse videatur.

An autem ad hos *Gymnasiorum Aliptas*, seu *Gymnastas* (simulque ὑγιεινῶς) spectet hæc sequens inscriptio, apud Lamplacenos reperta, & a Sponio ac Whelero, exhibita, judicet ipse lector:

Η ΓΕΡΟΥΣΙΑ

ΚΥΡΟΝ ΑΠΟΛΛΩΝΙΟΥ ΑΡΧΙΑ

ΤΡΟΝ ΑΡΙΣΤΟΝ ΠΟΛΕΙΤΗΝ ΕΠΙ

ΣΗΜΟΝ ΠΡΟΣ ΠΟΛΛΟΙΣ ΕΥΕΡΓΕ

ΤΗΜΑΣΙΝ ΕΙΣ ΑΥΤΗΝ ΛΛΕΙΨΑΝΤΑ

ΛΑΜΠΡΩΣ ΚΑΙ ΠΟΛΥΔΑΠΑΝΩΣ ΚΑΙ

ΑΣΥΓΚΡΙΤΩΣ ΚΑΙ ΑΠΟΧΑΡΙΣΑΜΕ

ΝΟΝ ΚΕΙΛΙΑΣ ΑΤΤΙΚΑΣ ΤΗ ΓΕΡΟΥΣΙΑ

Hanc autem ita vertit Sponius, in Itinerario, *Le senat a honoré Cyrus fils d'Apollonius Medicin treshabile, & bourgeois tresillustre, a cause de plusieurs bienfaits, qu'il eu a receus; s'en étant acquité avec éclat & beaucoup de depenses, & sans aucun reproche, &c.*

Atqui nihil hîc apparet, quod ad illa, ἀλείψαντα λαμπρῶς, &c. faciat, aut ad *Aliptam*.

Quæ vero Sponius non attigit, ita, perverse sane, vertuntur a G. Whelero: *A cause de plusieurs bienfaits, qu'elle en avoit receus, aiant [NB] élevée avec éclat, & avec beaucoup de somptuosité & y aiant dépensé plus de mille Talens.*

Quis autem ipsi hîc *Talenta*, ac quidem mille, pro mille Drachmis, seu potius *Minis*, suggesserit nescio: neque magis, quis illa, *L'aiant élevée avec somptuosité* pro istis ἀλείψαντα, &c.

Ego sane, hanc inscriptionem ita verterem: *Senatus (statuâ honoravit) Cyrum Apollonii filium, Archiatrum optimum, civem illustrem, qui præter multa alia beneficia ipsi (senatui) facta, splendide ac sumptuose, & incompara-*

THIS PAGE IS LOCKED TO FREE MEMBERS

Purchase full membership to immediately unlock this page

HISTORY

Tens of thousands of important historical sources, many previously unobtainable, are now available for the first time with a Forgotten Books Full Membership.

Unlimited Access
\$8.99/month

Continue

*Fair usage policy applies

præstiterat; apud Latinos alios per Testamenta sua id præstitisse. Verum pluribus exemplis hîc minus indigemus. Namque fuerit ille forsan, ut *Medicus*, ita & simul *Iatralipta*; istudque *Iatraliptæ* munus uniendo, fricando &c. tali modo, uti describitur, splendide &c. impleverit: quin & gratis, prout istud *πολυδαπάνως* nobis quoque clare satis indicare videtur.

Etenim quum *Medici* interna cura potius uterentur, *Iatraliptæ* vero uniendo & fricando ægrotos curarent: non impedit id, quominus unus idemque homo & *Medicus*, & simul *Iatralipta* fuerit.

Interim *Gymnastæ*, seu *Gymnasiorum ὑμενῶν*, & *Aliptæ*, sicut non cum *Medicis*, ita nec cum *ιατρογλίπταις* confundendi sunt: quum *Aliptæ Gymnasiorum* solummodo bene sanos homines ungerent, ungive curarent; *Iatraliptæ* contra homines ægrotos, seu male ratione sanitatis, effectos; atque hinc Celsus lib. 1. cap. 1. ita loquatur: *Sanus homo, qui & bene valet, & suæ spontis est, nullis obligare se legibus debet; ac neque Medico, neque Iatralipta egere. Quod suæ spontis & ad Athletas, qui jam nomen suum Gymnasiarchæ dederant, fateor, etiam retrahi posset. Attamen hîc tantum pro homine simpliciter libero sumendum esse crediderim; quod ille noster Celsus tantummodò de Medicina ac morbis, quæque ad ipsorum curam pertinent, tractare instituerit; atque adeo non de sanis hominibus, sed ægrotis: hincque licet de Diæta sanorum initium capiat, de tali diæta loquatur, quæ Diætam Athleticam certisque legibus adstrictam excludit.*

Neque solus Celsus *Iatraliptas* tales a Medicis discriminat, verum & Plinius Junior; qui posteaquam libro X epist. 4. dixerat: *Proximo anno, domine, gravissima valetudine usque ad periculum vitæ vexatus, IATRALIPTAM assumpsi: cujus sollicitudini & studio, tantum indulgentiæ be-*

beneficio referre gratiam possum. de quo eodem loquitur & Epist. xxii: ac de *Medico* Posthumio Marino, ejusdem libri Epist. vi. ita loquitur: *Proxima infirmitas mea, domine, obligavit me Posthumio Marino MEDICO, &c.*

Dum de his *Aliptis* loquor, non possum non aliquid, ὡς ἐν παρρησίᾳ, dicere, de Tertulliani, ad Scapulam, (cap. iv.) verbis; quæ hoc modo habent: *Ipse etiam Severus Pater Antonini Christianorum memor fuit. Nam & Proculum Christianum, qui Torpacion cognominabatur, Euhodie Procuratorem, qui per oleum aliquando curaverat, requisivit, & in palatio suo habuit, usque ad mortem ejus: quem & Antoninus optime noverat; lacte Christiano educatus.*

Hunc nempe locum; cum Pamelius, tum & alii ita interpretantur, quasi iste *Proculus*, miraculose ægrotos; ac quidem ipsum *Severum*, per talem olei unctiōnem, qualem in Epistola sua memorat S. Apostolus Jacobus, curasset: ac propterea, quod is *Severus* meminisset istius rei, aliquando, sive olim, sibi factæ, adeoque & ipsius *Proculi*, illum requisivisset, eundemque inde usque ad mortem (sive ipsius *Proculi*, sive *Severi*) eum secum in Palatio victitantem haberit.

De *Euhodia*, pro qua Pamelius *Ἐουδίας* legi mavult, vocabulumque istud ad valetudinem refert, hîc nullam movere velim quæstionem; quod id ad rem hîc minus faciat.

Porro omne quod ex hisce verbis⁴⁷ elici queat, est, *Proculum* hunc, qui jam Christianus erat, olim *ἰαλεγαλείπτω* fuisse, adeoque & morbos *per oleum* curasse; atque inter alios forsan ipsum *Severum*: unde & ab eo postmodum, quantumvis jam Christianus esset, accersitus fuerit, atque inde in Palatio habitus usque ad mortem: sive gratitudinis ergo, sive ob artem; quin & sub ipso Antonino, fera ista bestia: seu quod id etiam ob artem ejus fieret; seu quod in-

ge

genio ejus, consuetudine, ac probitate & pietate (alias ipse minime probus aut pius) delectaretur.

Fateor equidem Beati Rhenani editionem (quæ prima est) habere, *eum curaverat*; at non Pamelii: quamvis ille, sicut & alii id de Severo, intelligant.

Interim videmus diversi generis *Medicos* apud Græcos ac Romanos fuisse; quod & præter Scriptores veteres, antiquæ ostendunt Inscriptiones: ut in quibus tum alios tum & *Clinicos* reperimus; qui ægros in lecto decumbentes curabant. Hinc enim lib. 29. cap. 1. ita de Hippocrate Plinius: *Is cum fuisset mos, liberatos morbis, scribere in templo ejus Dei quid auxiliatum esset, ut postmodum similitudo proficeret, exscripsisse ea traditur, atque (ut Varro apud nos credit) jam templo cremato, instituisse Medicinam hanc, quæ CLINICE vocatur. Nec fuit postea quæstus modus, quoniam Prodicus Selymbriæ natus, instituens quam vocant IATRALIPTICEN, reuñtoribus quoque Medicorum ac Mediastinis vectigal invenit. Hunc Prodicum tamen, ex Platone Plutarchus appellat Herodicum; eumque primum hominum Medicinam Gymnasticæ miscuisse tradit. Illos vero Iatraliptas suos reuñtores ac Mediastinos habuisse (qui si non plane iidem, fere ejusdem saltem ministerii fuisse videntur) nos docet, ut videmus, Plinius: Hosque Mediastinos, Porphyrione & Acrone, Horatii scholiastis, discimus fuisse Vilissimos balneatorum atque ædium ministros, qui in mediis ædibus ad omnia obsequia præsto erant, nulloque ordinario ministerio fungentes. Unde & Priscianus Mediastinus quoque, ait, inde videtur componi, qui medias partes balnei tenet, hoc est in medio lavantium stat. Unde & non male, meo judicio, conjicitur, illos & Iatraliptarum, unctores, aut si mavis reuñtores fuisse, & ad cætera peragenda ipsis intervuisse.*

Erant igitur; præter Chirurgos, Ocularios & Clinicos & alios

THIS PAGE IS LOCKED TO FREE MEMBERS

Purchase full membership to immediately unlock this page

Know Your Bible

Forgotten Books'
Full Membership
provides unlimited
access to more than
28,000 volumes of
Christian literature for
\$8.99/month

**HOLY
BIBLE**

Continue

*Fair use policy applies

Tali certe Medico magis indigniffent *Phorcides* illæ forores; quibus, sicut monodontes ita erant ac monoculæ, ut tribus ipsius simul unicus tantum dens, unicusquæ oculus suppeteret (ut Æschylus in *Prometheo* testatur) scelestus ille *Perseus*, jam interfectorum quoque *Medusam*, oculum istum, dum una illam alteri e fororibus manu traderet, subripuit. Ipsius Æschyli versus, in quibus id habemus, sunt, in *Prometheo*.

. ἔς ἄν ἐξίκη
 Πρὸς Γοργόνεια πεδία Κιθίνης, ἵνα
 Ἄι Φορκίδες ναίῃσι δηναιαὶ χέροι
 Τρεῖς κυκνόμορφοι, κρινὸν ὄμμα κῶκτημένα,
 Μονόδοντες, αἷς ἔτε ἤλιθ' προσδέρκεται
 Ἄκτισιν, ἔθ' ἢ νύκτερ' ἄ μὲν ποτὲ

Bene autem, quod, teste *Apollodoro* (lib. 2. *Bibliothecæ*) illis dentem atque oculum, idem *Perseus* tandem restituerit. At minus tali Medico indignuit ille *S. Proculus*; qui, velut alter *S. Dionysius*, jam truncatus capite tamen oculis suis uti poterat. Testis est inscriptio, quæ pag. 224 & 225: inter marmora *Felsinea* comparet; atque ibi reperta fuit, vel saltem nunc extat extra portam *Divi Mammæ*, parum ab urbe [*Bononiæ*] distantem. Quam epigraphen (ut verbis doctissimi collectoris loquar) temporis diuturnitate absumptam, hodie sic marmoreo lapide renovatam legimus:

HIC S. PROCVLVS
 MILES BONON. SACRO MARTYRIO
 CORONATVS EXTITIT ABSCISSO
 CAPITE QVOD ILLIC UBI NUNC
 ILLIVS TEMPLVM CONSPICITVR
 MANIBVS PROPRIIS DETVLIT
 ANNO DNI CCCIII.

At in transitu notanda est versio istius inscriptionis, quæ supra pag. 643. Græcè allata est, & ab Eruditissimo Mercuriali, Artis Gymnasticæ libro 1. cap. XII. ita exhibita fuerat:

DÈMETRIVM. HÈRMOPOLITAM. ALE
 XANDRINVM. PANCRATIASTEM. PE
 RIODI. VICTOREM. PALÆSTRITAM
 ADMIRABILEM. ALIPTAM. PONTIFI
 CEM. TOTIVS. XYSTI. PERPETVVM
 XYSTARXAM. BALNEIS. AVGVSTI
 PRAEFECTVM. PATREM
 M. AVREL. ASCLEPIADES QVI. ET
 HERMODORVS. ALEXANDRINVS
 HERMAPOLITA. MAGNI. SERAPIDIS
 AEDITVVS. PANCRATIASTES. PERIO
 DI. VICTOR. ALIPTA. QVEM. NEMO
 DETRVDERE. POTERAT. INCVLPATVS
 XYSTARCHA. FILIVS. PONTIFEX. TO
 TIVS. XYSTI. PERPETVVS. XYSTARHA
 ET BALNEIS. AVGVSTI. PRAEFECTVS

In qua versione considerandi veniunt & *Palæstrita* & *Alipta*; quorum neutrum in ipsa Græca inscriptione, cuius hæc versio est, reperire licet.

Fateor Henricum Stephanum, in Thesauro suo, confundere *παλαιστῆς* cum *παλαιστῆ*. At sicut τὸ *παλαίειν* in *Palæstris* solum *περγύμασμα* erat, ad *πάλας*, (seu luctas) in Panegyribus publicis, sive Olympicis, sive Pythicis, sive aliis, decertandas, quas *παλαιστὰ* perficiebant; sic contra *Palæstritæ* (*παλαιστῆ*) erant, qui in Palæstris sese ad publica illa certamina decertanda exercebant; atque a *Gymnasiarchis*, cæterisque illorum ministris ad ista erudiebantur. Neque ullibi, qui jam *Periodi victores* essent, *Palæstritæ* nominantur. Quod illi optime sciunt, qui norunt, qui qualesque fuerint οἱ *περιοδόνισται*, quantisque honoribus privilegiisque gavisi sint; quantisque quisque suam patriam per victorias suas, in publicis istis agonibus, acquisitis honoraverint.

Erat itaque *Palæstrites* idem qui *Palæstricus* (*παλαιστρικός*). Quem *Palæstricum* idem Stephanus, ex Fabro optime (contra magnum illum Budæum) non *Palæstræ Magistrum*, sed *Palæstræ peritum* (i. e. in Palæstra exercitatum) explicat: cum *Palæstrico*, seu *Palæstritæ*, opponatur ἁ *πάλαιστος*, seu *Palæstræ imperitus*, ac non in istâ exercitatus. Igitur ὁ *παλαιστής* quidem, quatenus tantum in Palæstra eruditus, cum *Palæstrita* unus idemque est; quatenus vero jam in Panegyribus istis publicis, Olympicis sc. Pythiis, Isthmiis, &c. publice decertat; indeque *Periodonices*, seu *Periodi victor* (ac quidem, ut nostri Hermopolitæ, *περγάδοξος* & *ἀλειπῆτος* & *ἀσυνέξωστος*) minime cum *Palæstritis* in ordinem cogendus est. Palæstra enim erat, ut cum aliunde, tum ex Hesychio novimus, ὅπερ οἱ παῖδες ἀλείφονται.

Horum ἀλειφομένων vero magister tali modo (ut dixi,) erat ἀλειπῆτης; at minime ἀλειπῆτος. Qui ἀλειπῆτος sicut bis occurrit in ipsa Græca, de qua agimus, inscriptione, ita, ut vidimus utroque loco, a Mercuriali *Alipta* vertitur; ac
quî.

THIS PAGE IS LOCKED TO FREE MEMBERS

Purchase full membership to immediately unlock this page

HISTORY

Tens of thousands of important historical sources, many previously unobtainable, are now available for the first time with a Forgotten Books Full Membership.

Unlimited Access
\$8.99/month

Continue

*Fair usage policy applies

& usque adco vincere poterat labores, ut posset per duos continuos dies manere expansis manibus; & nemo eum vidit manus demittentem quemadmodum consueverunt. Prius verò cogebat adversarios a certamine desistere, non solum priusquam ipse cederetur, sed etiam quam ipse cederet illos. Neque enim verberari aut vulnerari fortitudinem esse putabat: sed esse hoc eorum qui labores sufferre non possent, & recedere vellent. Sufferre autem tempus & neque manuum gravitate vinci, neque spiramine deficere, neque aestu gravari, hoc esse generosum. Recte sane, inquam sentit. Etenim in bello ignavissimi arma abjiciunt; nescientes quod nudi magis pateant vulneribus, atque ita magis vincuntur a labore, quam a vulneribus. Proinde inquit, [senex, nempe inter quem & Dionem super hac re colloquium erat; quique videtur fuisse Pædotriba, ex hisce ipsius verbis, in fine Orationis, ἀλλὰ γὰρ ὄρεα γυμνάζειν τὰ παῖδα, καὶ ἀπέρχομαι.] ex quo cæpit certare in Pythicis ludis, primus omnium quos novimus ἀλειπλος (absque remissione, aut pausa) perseveravit; plurimasque & maximas coronas reportavit: adversariis neque vilibus usus neque paucis. Et patrem, qui notior erat, Melancomam illum e Caria, qui & alia certamina & ludis Olympicis vicerat, nondum virilem ingressus ætatem, superavit. Ille enim non ἀλειπλος (seu continenter) certaverat.

Ac senex quidem ille, cum quo loquitur in Oratione Dion, jam ante dixerat: οὗτος μὲν τοῖς ἔ. μελαγκόμα ἀνταγωνιστής. καὶ μόνος ἐκείνους οὐκ ἀξίων πρὸς χωρεῖν, τὸ γὰρ ἐφ' ἑαυτῷ. Ὅθεν μὲν τοῖς πλέον ἐπίει ἠπιάτω γὰρ αἰεὶ, ἐπίστε δι' ὅλης τῆς ἡμέρας ἀγωνισάμενος ἤδη μὲν τοῖς ἀπειρήκει, ὥστε τὸ τελευταῖον τῶν ἀγῶνα ἐν Νεαπόλει, ἔδενά ταχύπερον αὐτῷ εἰκήσεν. Hic quidem est Fatrocles illi Melancomæ adversarius, quique solus illi noluit concedere, quod quidem in ipso fuit. Nihil autem inde proficiebat; etenim semper succumbebat; interdum per to-

tum diem certans: Mox enim defatigabatur; ita ut novissimo hoc certamine Neapoli habito nullam eo citius vicerit.

Hæc sane satis illud ἀλειπτος illustrant. Interim hæret Casaubonus, an pro ἀνίπτος, quod primo loco pro ἀλειπτος in Græcum textum irrepsit. (quodque recte ille ridiculum mendum vocat) legendum sit ἀήτητος, an ἀλειπτος

At certe ἀλειπτος esse legendum ipse textus, ejusque circumstantiæ, sat clare ostendunt. Præterea ἀήτητος non significat Athletam perpetuo ac sine remissione, aut pausa, perdurantem; sed eum qui invictus atque invincibilis est, seu semper in certamine victor existit. Melancomam autem hunc Melancomæ filium talem etiam fuisse, ex hisce Dionis verbis (præterquam ex aliis) Orat. XXIIX patet: ὁ ἢ μηδενὶ ἰσῶηξεν, ἴπισσαθε μὲν ὁμοίως δι' αὐτὸ μέντοι τῶτο ῥήτιον. Τῶς γὰρ μηδὲ εἰδόν, ἔδε πρῶτον ἐγείδιον, ὅταν τῶστέοις ἀταγωνισαῖς λησάμενος, ἢ ἔτως ἀγαθοῖς, ἰσῶ' εἰδενὸς ἠπήθη' αὐτὸς ἢ αἰὲν πάντας ἐνίκα. Quod autem nemo est adeptus, nostis quidem similiter: propter hoc ipsum tamen dicendum est. Nescientibus enim neque creditu facile, quod cum tot tamque strenuis adversarius certans, a nullo victus sit, sed ipse omnes semper vicerit.

Melius certe vertit Mercurialis istud ΑΣΙΝΕΞΩΣΤΟΣ, quem nemo detrudere poterat: quamvis melius adhuc Casaubonus reddit ita, qui loco moveri ab Antagonista non potuit. Quod & in Entello suo Virgilius (lib. 5.) sic exprimit:

*Stat gravis Entellus, nisique immotus eodem
Corpore tela modo atque oculis vigilantibus exit.
Ille, velut celsam oppugnat qui molibus urbem.
Aut montana sedet circum castella sub armis;
Nunc hos nunc illos aditus; omnemque pererrat
Arte locum, & variis assultibus irritus urget.*

DISSERTATIO NONA

DE

Fratriis, Thiasis, Orgeonibus, &c.

CAPUT I.

Quenam Φρατρία, ac θιασοι; ubique locorum obtinuerint. Thiasitas, seu Thiasotas, cum Φρατρίσι quandoque confundi, ut & cum Orgeonibus. Quibus illi Dis sacrarentur. De Archithiasitis; ac quid Thiasus! ex Hesychio, &c. παμία ac γραμματεῖς Thiasorum. Φράτριον & Φρατρίαζεν. In Ephoborum album inscripti. Γεννή) quinam ac quales fuerint; tum & ὁμογάλακτοι. φυλαὶ & ipsarum divisiones. τριπλῶς quenam fuerit: tum quinam Orgeones. Sacra privata prohibita. De καβάρη rursus ex Suida. Phratriarum, seu Fratriarum, sodalitatumve nomina tum Athenis, tum Neapoli, tum Romæ. &c. ut Ἐυμηλείδων, Ἠονιοαινέων, Ἰλίων, Θεωτάδων, Ἀρισταίων &c. Qualia sepulchris sæpe tributa fuerint. De χαλκολόγοις, Φροντισαῖς & διοικηταῖς in Fratriis. De πατριάς. De immunitatibus ac Privilegiis, quæ benemeritis, ab urbibus quandoque dabantur. De ἱεροποιῖς & ipsorum munere. Inscriptio Græca versa et expressa. Ἐπιμελητῶν cum a libi, tum apud Delios. Ἐπιμελητῶν τῷ ἔμπορειον; item τῷ χορῶν &c.

THIS PAGE IS LOCKED TO FREE MEMBERS

Purchase full membership to immediately unlock this page

Know Your Bible

Forgotten Books'
Full Membership
provides unlimited
access to more than
28,000 volumes of
Christian literature for
\$8.99/month

**HOLY
BIBLE**

Continue

*Fair use policy applies

tum & sacrificia Deorum. Unde & Iſæus, Oratione de Aſtyphili hæreditate: 'Εἰς τὸν αἶμα ὁ πατὴρ ὁ ἐμὸς τὸ Ἀστυφίλον παῖδα ἤγε μεθ' ἐαυτοῦ, ὡσπερ καὶ ἐμὲ πανταχῆ. Ἐἰς τὰς θιάσους δὲ Ἡρακλέους ἐκείνον εἰσήγαγεν, ἵνα μετέχοι τῆς κοινωνίας. Ἐπιταῦμα ὑμῖν εἰς θιασῶν μαρτυρήσασσι. *Pater itaque Astiphilum adhucdum puerum quousque, æque ac me, secum sumebat, atque ad Thiasos [seu sacros conventus, sive sodalitates communi sumptu] Herculi factos; ut ita communiione [istius sacræ sodalitatis] frueretur. Ipsi Thiasotæ id vobis testabuntur.*

Hos vero *Thiasos* confundi cum supra nominatis *Φρατερίαις*, discimus ex Flavio Josepho; qui ita alicubi: καὶ γὰρ Καῖσαρ κωλύων θιάσους συνάγειν καὶ πόλιν, μόνους Ἰουδαίους εἶναι ἐκώλυσε ἕτερον ζήματα συνεισφέρειν, ἕτερον σὺνδειπνα ποιεῖν. *Quin & Cajus Cæsar, cum vetaret Thiasos per urbes congregari solitos, solis Judæis non prohibuit id, quo minus aut pecuniam conferrent, aut communia celebrarent convivia.*

Quos tamen Judæorum ita ab Ethnicis appellatos, *Thiasos*, ratione religionis, nil fere commune cum Gentilium *Thiasis* habuisse, facile quis perspicere queat.

Erant itaque *Thiasi* ac *Φρατερίαι*, sicuti quandoque solum partes *Tribuum*, (de quibus tamen nunc loqui propositum non est) ita plerumque, (sicut *ὀργεῶνων* collegia,) cætus ac *Fraternitates Baccho, Herculi, Apollini*, aliisve Dîs consecratæ: Quibus Dîs ab harum Fratrum membris, ut peculiaribus patronis sacrificabatur: atque hinc convivia inter *Φράτορας* celebrabantur: ad quæ communes illi sumptus sive impensas pariter conferebant.

Horum *θιασίων* præsides, seu capita, erant *ἀρχιθιασίου*, ut qui horum *συνόδοις*, (ita namque etiam vocabantur) præsidebant, ac moderabantur. Hoc videmus fat clare ex ista inscriptione, quæ in Miscellanis Sponii, pag. 343 comparet; cujusque solam partem posteriorem huc aferam: ἘΝ ΤΑΙΣ

ΓΙΝΟΜΕΝΑΙΣ ΣΥΝΟΔΟΙΣ ΠΑΣΑΙΣ ΕΠΙΜΕΛΕΙΑ ΕΣΤΩ
 ΤΟΙΣ ΚΑΘΙΣΤΑΜΕΝΟΙΣ ΑΡΧΙΘΙΑΣΙΤΑΙΣ ΚΑΙ ΤΑ-
 ΜΙΑΙΣ ΚΑΙ ΓΡΑΜΜΑΤΕΙ ΠΩΣ ΕΝ ΤΑΙΣ ΓΙΝΟ-
 ΜΕΝΑΙΣ ΘΥΣΙΑΙΣ ΚΑΙ ΣΥΝΟΔΟΙΣ, &c. tum ut ini-
 tio istius decreti habetur, ΑΡΧΙΘΙΑΣΙΤΗΣ ΕΙΠΕΝ. ita in
 fine,

ΕΠΙ ΑΡΧΙΘΙΑΣΙΤΟΥ
 ΔΙΟΝΥΣΙΟΥ ΤΟΥ ΔΙΟΝΥΣΙΟΥ
 ΙΕΡΑΤΕΥΟΝΤΟΣ ΔΕ ΤΟΥ
 ΔΩΡΟΘΕΟΥ

Videmus hîc *ἀρχιθιασίτην*, atque inter suos *ἐπώνυμον*, seu
 cujus nomine Facti hujus fraternitatis Herculi dicatæ, no-
 tarentur. Sicut etiam hîc Sacerdotem hujus Sodalitatis (at-
 que adeo Herculis) habemus. Unde simul videmus, hujusmo-
 di *φρατερίας*, prout huic illive Deo dicati essent [uti nunc in-
 ter Romanæ sectæ homines videmus, Fraternitates huic illive
 sancto dicatas] suos proprios sibi habuisse sacerdotes.

Notat equidem Doct. Jac. Sponius, *Archithiasitas* fuisse
 præfectos Chorearum Bachicarum: *Thiasus enim* [ita per-
 git] *Cætus & multitudo tripudiantium, & proprie turba*
Bacchicas saltationes, chorosque agitans, ut tradit Athe-
neus. verum Thiasos Herculis jam ex Isæo vidimus; ac
 quidem *Thiasos Baccho sacros fuisse etiam Hesychius docet,*
 cum ait: *Θίασος, χορῶν σύσταισις, ἢ σύλλογος, καὶ τὸ ψιλὸν πλῆ-*
θος. ἔσθ' ὅτε ἢ καὶ τὸ βακχικόν, ἢ ἐσμὸς γυναικῶν. Verum
 & ante dixerat, *Θίασος, ὠρχία καὶ πλῆθος, ἔ μόνον τὸ*
βακχικόν, ἀλλὰ καὶ τὸ ἐργατικόν: hoc est quod nos appellamus
Gild, seu Gilde. Ita namque hic habemus *Θίασον Mercatorum*
Tyriorum Herculi dicatum; ac cujus sacerdos *Δω-*
ροθεύς quidam erat. Atque Harpocraton nos jam supra
 Z z z z 2 do-

docuit, plurimum Deorum *thiasos* fuisse, prout hîc illum, alius vero alium sibi patronum elegerat; Sicque *θιασίται*, seu *θιασῶν* erant horum *θιάσων* membra, vel εἰ κεινονῶντες τῶν *θιάσων*, ut idem Harpocration loquitur.

Quantumvis igitur Athenæus lib. IX. dicat: καλεῖται ἢ ἔστι ὁ Διονύσιω παρεπόμενος ὁ ἄλλος θιάσος, ὡς ὁ Ἐυριπίδης φησὶν Ὀρῶν ἢ θιάσος τρεῖς γυναικείων χορῶν. *Quum Thiasum etiam nominant turbam quæ sequitur Bacchum: quo significatu dixit Euripides:*

Thiasos video tres Chororum Muliebrium; istis statim subjungit: Τὰς μὲν ἐν θιάσῳ ἀπὸ τῆς θεᾶς προσηγόρευον. καὶ γὰρ αὐτὰς τὰς θεὰς σὺς φασί. Thiasos igitur ab appellatione θεᾶς (seu Dei) quem Lacones σὺν vocant, nominarunt. Tum & paulò ante dixerat: Ἐρανοὶ ἢ εἰσὶν αἱ ἀπὸ τῶν συμβαλλομένων εἰσαγωγαί, ἀπὸ τῆς συνεργῆς ἐσὶν ἐκάστον. καλεῖται ἢ ὁ αὐτὸς καὶ ἔρανος καὶ θιάσος, καὶ συνιόντες ἔρανοισι ἐσὶν συνθιασῶν. Erani vero sunt hominum ad epulas conventus collatâ ab omnibus ac singulis pecunia facti, indeque appellati. Erantum autem etiam Thiasum vocant; & homines ad eum convenientes synthiasotas.

Ut autem Thiasotæ suos sibi habebant ἀρχιθιασίτας (quibus & ταμίαι & γραμματεῖς ejusmodi Collegiorum seu fraternitatum subjuncti erant) sic φράτορες (alio nomine, ut videmus, si non plane iidem, sane fere iidem) suos sibi eligebant φρατριάρχους. Ita enim Demosthenes: κάλει ἢ πᾶς μαρτυρίας τὰς τῶν φρατρίων ὡς εἶλοντο μὲν φρατρίαρχον. *Advoca vero testimonia membrorum Phratræ, quomodo (nempe) me elegerint Phratriarchum.*

Locus autem, quo in unum congregabantur, appellabatur φράτειον, ut supra dictum. Ἦν ἢ καὶ πρὸ ἰστορίας φράτειον πῶς ὀνομαζόμενος ἐν ᾧ οἱ τῶν ἀρχαίων φρατερίας συνήγοντο. καὶ φρατριάζειν ἀφωρότερον ἐλέγχετο παρὰ Ἀπικαῖς, ἢ εἰς τὸ αὐτὸ συνιέναι. *Erat, sicuti tradunt, Phatrium locus definitus, in quo Phra-*
triæ

THIS PAGE IS LOCKED TO FREE MEMBERS

Purchase full membership to immediately unlock this page

HISTORY

Tens of thousands of important historical sources, many previously unobtainable, are now available for the first time with a Forgotten Books Full Membership.

Unlimited Access
\$8.99/month

Continue

*Fair usage policy applies

autem apud plures Rhetores istud nomen. Sic namque Iſæus, in Oratione de Apollodori sorte (ejusmodi) congeneres, γεννήτας nominat. Non autem erant simpliciter (seu revera) congeneres; ut illi qui consanguinei erant, & ex eodem genere orti essent: sed quod etiam isti, qui ab initio in ita appellata γένη seu genera distributi erant, ita vocarentur. Ac quidem Philochorus lib. 4. ait prioribus temporibus ὁμογαλάκτες quasi ejusdem lactis communicantes, appellatos fuisse, quos nunc γεννήτας vocant.

Addamus his Etymologici verba hæc sequentia: Γεννήται δὲ τὸ γένος, σύστημα ἐκ λ' ἀνδρῶν συνεσὸς, ἃ οἱ μετέχοντες ἐκαλεῖντο Γεννήται, ἃ κατὰ γένος ἀλλήλοις προσήκοντες, ἃ δὲ δὲ τὸ δ' αὐτῶν αἵματος, ἀλλ' ὡς οἱ δημόται καὶ οἱ Φεράτορες νόμων κοινωνίαν τινα ἔχοντες, ἃ τῶ καὶ οἱ Γεννήται συγγενικῶν ὀργίων ἢ θεῶν, ἀφ' ὧν ὀργεῶνες ὠνομάσθησαν, ἢ οἱ ταῦτ' ἔχοντες μετέχοντες ἢ ἀπ' ἀρχῆς κοινωνία ἰσότητος ἔχοντες. οἱ δὲ ὁμογαλάκτες Φεράτορες συγγενεῖς καὶ γεννήτας. Genetæ a genere appellati erant systema constans ex triginta viris, cujus participes qui essent γεννήται vocabantur; non quod sese sanguine aut affinitate contingerent, sed velut δημόται, Populares, & Phratores lege quadam communio-nem quandam inter se haberent. Sic & Γεννήται cogeneribus Orgiis, & Dis (a quibus & ORGEONES vocabantur; aut ejusdem generis participes, aut ab initio ætatis communia sacra inter se habentes erant. Alii verò ὁμογαλάκτες & Phratores & γεννήτας pro unis iisdemque habebant.

Hos itaque Φεράτορας & ὁμογαλάκτες & ὀργεῶνας inter se fere confundi, etiam ex his Etymologi verbis videmus: quum tamen (ut jam supra ex Polluce, atque Harpocratio-ne vidimus) ὀργεῶνες ab illis distinguendi sint.

Idem namque etiam Etymologus; Ὀργεῶνες σύνταγμα π' ἀνδρῶν, ὡς τ' γεννητῶν καὶ τ' Φεράτων, δὲ τὸ δ' κοινῆ ὀργιάζειν καὶ θύειν τοῖς θεοῖς. Quibus ex Suidæ Collectaneis hæc addere lubet:

ut

ut eo melius perspiciamus, quænam horum ab invicem differentia sit: Οργεῶνες, οἱ τοῖς ἰδίαις ἀφιδρυμένοις θεοῖς ἐργαζόμενοι· ἐργάζεσθαι δὲ ὅτι τὰ τῶν θεῶν ὄργια τελεῖν, τὰ δὲ ὅτι, μυστήρια καὶ νόμιμα. post quæ, sine interruptione ulla, hæc sequuntur (nempe post illa μυστήρια καὶ νόμιμα) νόμων τετάρτω μὴ κεκτῆσθαι ἔτι ἐν ἰδίαις οἰκίαις ἱερά. τὴν δὲ φανέντα κεκτημένον ἕτερον, καὶ ὀργιάζοντα πλὴν τὰ δημόσια. Quorum verborum finis ac conclusio hîc deesse videtur æque ac inter verba, νόμιμα & νόμων τετάρτω, certissime aliquid deest, nempe nomen Scriptoris περὶ νόμων. Supplet illum locum quidem Doctiss. Æm. Portus, Platonis nomine; quod ille de Legibus libros scripserit: sed fateor me hæc verba in ipso Platonis lib. 4. non reperire. Præterea longe aliam interpretationem dat, quam quidem ex Aristotele haurire queamus, ubi in Politicorum lib. 6. de eadem re loquitur: nempe nulli licere domi suæ sibi privata sacra peragere, sed publica. Ita enim ejus verba habent: φυλαὴ τε γὰρ ἕτεραί πωλητέαι πλείους, καὶ Φεαλείαι: καὶ τὰ τῶν ἰδίων ἱερῶν συνακτέον εἰς ὀλίγα καὶ κοινὰ καὶ πάντα σοφιστέον, ὅπως ἂν ὅτι μάλιστα ἀναμιχθῶσι πάντες ἀλλήλοις, ἅτις δὲ συνήθειαι διαζυχθῶσιν ἅτις πρότερον. Nam & aliæ Tribus faciendæ sunt, & quæ in urbe insunt multiplicandæ sodalitates: & quæ ad sacra privata pertinent, in pauca & communia contrahenda sunt: omnia denique artificia adhibenda sunt, ut quammaxime omnes inter se permisceantur: pristinae autem consuetudines dirimantur, ac distrahantur.

Nempe vetantur hîc, & illic, si quid video, privatæ religiones, privati que ritus ac sacrificia: quæ & fere semper cum Rebuspublicis, tum maxime Regnis, sive imperiis Monarchicis periculosa ac damnoxa habitæ fuerunt; ut vel ex solis Josephi verbis supra allatis liquere potest: at maxime ex Bacchanalibus similibusque sacris prohibitis; ubi nulla auctoritas publica accederet. Verum de hisce forsitan alibi latius ac curatius. Interim & de his Φεαλείαις. &c. legatur

Cl. Salmasius: *Ad jus Atticum & Romanum.*

Apud eundem porro Suidam, sequuntur post modo allata etiam hæc, *σελευκός δ' ἐν τῷ ὑπομνήματι τῶν Σόλωνος ἀξόνων, ὀργεῶνας φησὶ καλεῖσθαι, τὰς συλλόγας ἔχοντας πρὸς τὰς ἡρώων ἢ θεῶν. ἤδη δὲ μεταφέροντες καὶ τὰς ἱερέας ἔτι καλεῖσθαι. ὁ γὰρ Ἀντιμαχὸς ἐν τῇ Ἀλυδῆ γενεᾷ, καβάρνης θῆκεν ἀβακλέας ὀργεῶνας, &c.* Ob quæ postrema, de Cabarnis, verba (nam cætera apud ipsum Suidam legi possunt) eousque Suidam hic exscribere volui. Nempe contra Sponium ex Hesychio, jam supra ostendi *Cabarnum* non *Deum*, sed *Sacerdotem*, ac quidem *Cereris* fuisse. Quod sane (de sacerdote saltem) clare per hæc Suidæ (atque apud ipsum Antimachi) verba firmatur, *καβάρνης θῆκεν ἀβακλέας ὀργεῶνας*. At quidnam hic istud *ἀβακλέας* sibi velit, perobscurum sane atque incertum est.

Interim mihi videntur isti *Cabarni* hic *Mysteriorum*, ac quidem sicut apud Hesychium *Cereris*, (quamvis obscure satis) denotari: illudque *ἀβακλέας* æque ab *ἀβακίζω* aut *ἀβακέω*, *ignoro*, *TACITO*, & *ἀβακῆς Taciturnus*, quam *σιγηλὸς* aut *σιγαλέος* &c. a *σιγάω* vel *σιγάω*; eodemque modo illud *ἀβακῆς* significare *taciturnus* derivandum, atque ad eam *ἀβακλέας ὀργεῶνας taciturnos sacerdotes*, sive *Hierophantas*. quam conjecturam tamen eruditorum virorum iudicio submitto.

Verum enim vero, ut ad nostros redeamus *Φράτορας* seu *Φρήτορας*; ab *Orgeonibus* & illos Aristoteles *Ethic.* eodem lib. 7. distinguit, quando ait, *αἱ δὲ ἄλλαι κοινωνίαι εἰσὶν, ἢ μέρος τῶν τῶν πόλεως κοινωνιῶν, ὅσον ἢ τῶν Φρατόρων, ἢ τῶν ὀργίων.* quod nempe *Orgia*, separata sacra ab illis τῶν *Φρατόρων* fuerint: qui cum ipsi non essent sacerdotes, sed inscripti tantummodo inter *ἐφήβους* ac *δημότες*, tamen, ut supra ex *Harpocrate* vidimus, unaquæque *Φρατρία* peculiarem, seu propriam, sibi sacerdotem haberent. ita namque *Demosthenes*: *μάρτυρα παρεχόμενοι ὡς εἰσέχθην εἰς τὰς Φράτορας,*
ὡς

THIS PAGE IS LOCKED TO FREE MEMBERS

Purchase full membership to immediately unlock this page

Know Your Bible

Forgotten Books'
Full Membership
provides unlimited
access to more than
28,000 volumes of
Christian literature for
\$8.99/month

**HOLY
BIBLE**

Continue

*Fair use policy applies

Sic denique Cl. VI. n°. 37. hanc sequentem:

Α. ΚΡΕΠΕΡΑΙΟΝ ΠΡΟΚΛΟΝ
ΥΠΑΤΟΝ ΑΝΤΙΠΑΤΟΝ ΤΩΝ ΙΑΙΩΝ
ΕΥΕΡΓΕΤΗΝ
ΑΡΤΕΜΙΣΙΟΙ ΦΡΗΤΟΡΕΣ
ΑΜΟΙΒΗΣ ΧΑΡΙΝ

Hic *Artemisios* habemus, sicut in præcedenti inscriptione *Oenionæos*. Ast insignis illa est, quamvis in fine, ut videtur, mutilata, quæ apud Gruterum pag. 112. n°. 8. habetur, atque etiam Neapoli reperta fuit.

ΘΕΟΙΣ ΣΕΒ. ΚΑΙ, ΦΡΗΤΡΙΟΙΣ ΘΕΩΤΑΔΑΙ

Qui tamen *Augusti*, etiamsi ipsorum nomen non exprimitur, eo tempore videntur imperium tenuisse: ut quibus istud monumentum, cui hæc dedicatio insculpta est, a Neopolitanis sacrata fuit.

Ita namque & apud Romanos erant Sodales Augustorum, *Augustales* nempe, *Flaviales*, *Antoniniani*, *Veriani*, *Aureliani*, *Hadrianales*, *Trajanales*, *Helviani*, aliorumque Augustorum plures. Alias etenim erant & illis Collegia, *Φεραργία*, seu Dis aliis sacrata; qualia erant ex. gr. *Collegium Isidis*, apud Gruterum 83. 14 reperiunda; *Silvani Gemini*, 318. 11; *Virtutis* 106. 6. Sicque *Serapidis*, uti & *Isidis*, apud Reinesium Classe XIV. n°. 171. ac denique *Sodalium Herculis Somnialis*: cujus *Sodales* ibi Classe X. n°. 4. enumerantur.

Insignis sane & ista inscriptio est, quæ Neapoli quoque reperta apud eundem Gruterum pag. 125. habetur; sed, quod dolendum est, & capite & caudâ truncata, aliàsque, cum

latere tum in medio mutilata aut corrupta, per clavos infixos, est: ac quidem ita, ut, me iudice, in integrum conjecturis restitui nequeat. Loqui tamen illa videtur, si quid recte conjicio, de sepulchro *Valeriæ Mosichæ*, quæ uxor fuerat cuiusdam *Aristonis*; cuius nomen etiam ex parte deletum est.

Ut autem sæpius sepulchris certa agri mensura attributa ac sacrata erat, ex qua reditus proveniebat ad annua ac solennia convivia celebranda, ad rosas violasque spargendas, &c. in memoriam aut honorem defuncti; sic & hominibus certis ista cura demandata erat. Quæ cura, itaque, hic τῇ Φρητείας (quæ quoque alio nomine ἀγέρρις appellatur) τῶν ΑΡΙΣΤΑΙΩΝ demandata fuit.

Quæ sodalitas forsan ob hanc causam instituta, ac de ipsius nomine appellata fuit: sicut & inde leges huic Φρητείας præscriptæ videntur; saltem quantum ad sumptus aut impensas, cæteraque eo pertinentia, attinet. Hinc enim in ista plus semel Ο ΦΡΗΤΑΡΧΟΣ, ΟΙ ΧΑΛΚΟΛΟΓΟΙ, Ο ΦΡΟΝΤΙΣΤΗΣ, & ΟΙ ΔΙΟΙΚΗΤΑΙ ΤΗΣ ΦΡΗΤΡΙΑΣ ΤΩΝ ΑΡΙΣΤΑΙΩΝ occurrunt.

Illæ porro quæ de annuis conviviis dixi, firmantur ex his sequentibus; atque ita, ut conjicere valeo, supplenda ac legenda sunt:

ΤΗ ΤΕ ΑΛΛΗ ΟΙΚΟΝΟΜΙΑ ΓΙΝΕΣΘΩ
ΚΑΘ ΕΚΑΣΤΟΝ ΕΤΟΣ ΕΝ ΤΕ ΤΑΙΣ
ΗΜΕΡΑΙΣ ΤΑΥΤΑΙΣ ΤΑΙΣ ΘΥΣΙΜΑΙΣ
ΘΥΟΝΤΕΣ ΔΕΙΠΝΩΣΙΝ ΟΥΑΛΕΡΙΑ ΜΟΣΧΗ, &c.

¶ Habemus igitur hic & Φρήταρχον & φροντιστήν, seu *Curatorem*, aut *Procuratorem*, (prout in Glossario veteri Græco-Latino explicatur) & χαλκολόγης & διοικητῆς, seu *Dispensa-*

satores: qui, sicut χαλκολόγοι pecunias corrogabant, quæ sustentandis ejusmodi Communitatibus inservire debebant (nisi jam reditus in eam rem testamento destinati essent) ita iterum dispensabant. λογισαὶ itaque illi videntur fuisse, qui, sicuti pecunias a χαλκολόγοις acceptas dispensabant, ita etiam in rationem relatas examinabant: appellatione sic a similibus nomine magistratibus, ministrisve desumpta.

Inde namque Plutarchus, in Apophlegmatis de Alexandro: Ἀναξάρχῳ ἢ τῷ φιλοσόφῳ δέναι τὸ διοικητῶν ἐκέλευσεν ὅσον ἂν αὐτῆσιν Dispensatorem jusserrat Ἀναρχῶ φιλοσοφῶ dare quantum posceret.

Idem autem, in libro περὶ ἀοργησίας, (pro Φρατριάρχοις, ut videtur, sumens ἑπιπέπυς) τὰς λογισαὶς cum τοῖς διοικηταῖς conjungit, dum ita loquitur: ἑπιπέπυς πρὸς λογισαῖς, ἢ διοικηταῖς. *Rationarius quibusdam atque administratoribus.*

Sic quoque illud λογιστῶντος videtur accipiendum, quod in insigni ista inscriptione, quæ ex Sponio a me jam pag. 259 & 260. allata fuit; & in qua habemus, ΛΟΓΙΣΤΕΥΟΝΤΟΣ Μ. ΟΥΟΛΥΣΣΙΟΥ ΠΕΡΙΚΛΕΟΥΣ, reperitur.

Erant aliàs quoque οἱ λογισαὶ Magistratus in Republica Atheniensi; quales illos describunt tam Hesychius, quam Harpocration: quorum primus quidem simpliciter, λογιστῆς, κριτῆς, δοκιμαστῆς ἐξεταστῆς; at alter magis exserte, λογισαὶ ἢ λογιστήρια δέχεται πρὸς παρ' Ἀθηναίοις ἔτι καλεσμένη εἰσι ἢ τὸ ἀριθμὸν δέκα, οἱ τὰς εὐθύνων τῶν διοικημένων ἐκλογίζονται ἐν ἡμέραις τριάκοντα, ὅταν τὰς ἀρχαὶς ἀποθῶνται οἱ ἄρχοντες [διαφέρουσι ἢ τῶν εὐθύνων] λογιστήρια δὲ ἐστὶ τῶν λογιστῶν δέχεται. *Logistæ & Logisteria Magistratus erat apud Athenienses ita appellatus. Erant autem numero decem, qui inquisitionibus vitæ ac magistratus (sive illorum qui administrationem aliquam exercuerant) præerant, peragendis intra triginta dies post depositos Archontum (aliosque) magistratus. Quibus tunc addit: Differunt autem [Logistæ sc.] ab εὐθύνων. Logisteria vero sunt*

THIS PAGE IS LOCKED TO FREE MEMBERS

Purchase full membership to immediately unlock this page

HISTORY

Tens of thousands of important historical sources, many previously unobtainable, are now available for the first time with a Forgotten Books Full Membership.

Unlimited Access
\$8.99/month

Continue

*Fair usage policy applies

quod rationes reddere seu referre denotat.

Qui quoque in modò a me cum allatis, tum & afferendis In-
scriptionibus occurrunt sunt οἱ ἱεροποιοὶ: qui uti plures simul nume-
ro ibi se manifestant, ita & apud Pollucem decem numero
comparent. Sic ἐνὶ τῷ is de illis loquitur: Δέκα ἔντες ἔστι
ἔθνον θυσίας τὰς πεντατηρίδας. τῶν εἰς Δῆλον, τῶν ἐν Βραυραῖνι, τῶν
Ἡρακλειδῶν, τῶν Ἐλαδσίνα. Qui, cum decem numero essent,
sacrificabant. *Quinquennalia sacra; tum quod in Delo; tum
quod in Brauroni; tum quod Heraclidarum erat; tum denique
Eleusinium.* Neque aliter fere Etymologus: ἱεροποιοὶ κληρωτοὶ
ἄρχοντες εἰσι εἰς τὸ ἀριθμὸν, οἱ τὰ τε μαντεύματα ἱεροθυσίαι, καὶ
πικαλιερῆσσι δέη, καλλιερῆσσι μὲν τῶν μάντεων, καὶ θυσίας τὰς νομιζο-
μένας Ἰππιδῶσι, καὶ τὰς πεντατηρίδας ἀπάσας διοικῶσι πᾶσι τῶν
Παναθηναίων. *HIEROPOLI sortitò electi magistratus
sunt decem numero, qui ad Vaticinia (haruspicum) præ-
sto sunt: quique, si huic litandum sit litent simul cum va-
tibus [haruspibus] ac sacrificia lege constituta peragant,
omniaque sacra Quinquennalia, exceptis Panathenæicis.*

Quæ hic præter ista quæ Pollux habet, superaddit, sunt
inter alia, istos ἱεροποιῶν τῶν ἱεροσκόπων, sive *Haruspicius*
præsentibus adfuisse, quin & unà sacrificasse. Cujus rei cau-
sam reddit Demosthenis scholiastes, dum ait: ἱεροποιὸν τὸ ἐ-
πιθεῶντα τὰς μάντεας ὅτι θύσιν, μὴ πρὸς κακουργῶσι *Hieropæ-
jum esse inspectatorem, sive observatorem adstantem haruf-
picibus. (dum exta inspiciunt) ne quid in sacrificando mala
fide, seu fraudulenter, agant.* Quod quam sæpe contingere
potuerit, imò & contigerit, exemplis discimus, quæ jam a-
libi a me ex Athenæo, ex Frontino, ex aliis de nautis Tæ-
niis, de Junide vate, de Alexandro Magno, aliisque allata
fuere. Neque ignorabant talia Romani. Unde & Tiberi-
us, apud Suetonium (cap. 63.) edixit, *ne quispiam Haruf-
pex solus exta inspiceret; vel, ut ipsius Suetonii verba ha-
bent: Haruspices secreto ac sine testibus consuli vetuit.*
Quod

Quod tamen quorsum spectarit, jam alibi explicui.

Ut vero apud Athenienses Atticos obtinebant *οἱ ἱεροποιοὶ*; sic æque, ac forsan magis apud Athenienses in Delo. Apud quos, quamvis *Eumenidibus Areopagi in Atticis Athenis præsidibus* sacra non facerent, aliisque Atticorum Atheniensium sacris non moderarentur, illi tamen eminentiori quoque munere fungebantur; cum & Decretis publicis præessent.

Hinc enim in Deliorum Decretis, quæ a Reinesio, Classe VII. n°. 23. 24. & 25. exhibentur, istis *ἱεροποιοῖς* injungitur, ut, dum Senatus Decreta hæc aut illa in Curiam inferret, illi ista in Templo, ac quidem columnæ lapideæ inscripta publicè exponerent. Quod apud Cretenses (ut in sequentibus videbimus) ipsi Cosmi faciebant.

Sicut autem in Delo plures numero quoque *ἱεροποιοὶ* simul fuisse; ita alibi tamen unicum tantum obtinuisse videtur; an vero eodem cum munere in incerto est. Ita saltem id videmus in lapide isto, quem (cujusve inscriptionem) Constantinopoli a Georgio Douza allatum (sicut & ex appendice Epistolæ de itinere suo Constantinopolitano patet) Gruterus pag. 319. exhibet. Reperta fuit ista inscriptio ἐν τῇ πόλει *Ἰεῖα Βάρνη ἐν τῇ Μητροπόλει*. Ita namque Douza perhibet. Quæ Metropolis, non illarum una in minori Asia, aut Eubœa aut Dorienfium; sed ista, ut conjicio, quæ in Thessalia fuit; atque adeo forsan ipsâ Thessalonica: cum quod hæc vicina magis Scythis (quorum Regis mentio in illa fit) sita fuerit; tum quod & ex tribus oppidulis obscuris conflata fuerit: pluraque postea, præter illa, assumpta ipsi majus incrementum dederint: ita ut pene eodem modo, uti Athenæ Atticæ, ex plurium oppidulorum combinatione fuerit composita. inter quas sicut Ithome fuit; ita quoque, procul dubio, hoc *Βαρῆ*.

Ipsa autem inscriptio hoc modo se habet :

ΕΔΟΞΕ ΤΗ ΒΟΥΛΗ ΚΑΙ Τῷ
ΔΗΜῳ ΚΡΑΤΙΣΤΕΝΗΣ ΖΩΙΛΟΥ
ΕΙΠΕΝ ΕΠΕΙΔΗ ΕΡΜΕΙΑΣ ΑΣΚΛΗΠΙΟΔΩΡΟΥ
ΑΝΤΙΟΧΕΥΣ ΔΙΑΤΡΙΒῶΝ. ΠΑΡΑ ΒΑΣΙΛΕΙ
ΣΚΥΤῶΝ ΓΡΑΝΙΤΑ. ΕΥΝΟΥΝ ΚΑΙ ΠΡΟΘΥΜΟΝ
ΕΑΥΤΟΝ Τῷ ΔΗΜῳ ΔΙΑΤΕΛΕΙ καὶ κοινῇ
ΚΑΙ ΙΔΙΑ ΤΟΙΣ ΕΝΤΥΓΧΑΝΟΥΣΙΝ ΑΥΤῶ
ΤῶΝ ΠΟΛΕΙΤῶΝ ΣΥΜΠΑΡΙΣΤΑΤΑΙ
ΣΠΟΥΔΗΣ ΟΥΘΕΝ. ΕΠΙΛΕΙΠῶΝ ΕΝ ΠΑΣΙ
ΤΟΙΣ ΑΞΙΟΥΜΕΝΟΙΣ ΔΕΔΟΧΘΑΙ ΤΗ
ΒΟΥΛΗ ΚΑΙ Τῷ ΔΗΜῳ ΔΕΔΟΣΘΑΙ
ΑΥΤῷ ΚΑΙ ΕΚΓΟΝΕΙΣΙ ΠΡΟΞΕΝΙΑΝ
ΠΟΛΙΤΕΙΑΝ ΠΡΟΕΔΡΙΑΝ ΑΤΕΛΕΙΑΝ
ΧΡΗΜΑΤῶΝ ΠΑΝΤῶΝ ὧΝ ἄν
ΕΙΣΑΓῶΣΙ ΚΑΙ ΕΞΑΓῶΣΙ ΕΠΙ ΚΤΗΣΕΙ
ΚΑΙ ΕΓΓΕΙῶΝ ΕΓΚΤΗΣΙΝ ΚΑΙ ΔΙΚΑΣ
ΠΡΟΔΙΚΟΥΣ καὶ ΕΙΣΠΛΟΥΝ ΚΑΙ
ΕΚΠΛΟΥΝ ΚΑΙ ΠΟΛΕΜΟΥ ΚΑΙ ΕΙΡΗΝΗΣ
ΑΣΥΛΕΙ ΚΑΙ ΑΣΠΟΝΔΕΙ ΕΙΝΑΙ ΔΕ
ΑΥΤΟΙΣ ΚΑΙ ΕΦΟΔΟΝ ΕΠΙ ΤΗΝ
ΒΟΥΛΗΝ ΚΑΙ ΤΟΝ ΔΗΜΟΝ ΠΡῶΤΟΙΣ
ΜΕΤΑ ΤΑ ΙΕΡΑ ΤΟΝ ΔΕ ΙΕΡΟΠΟΙΟΝ
ΑΝΑΓΡΑΨΑΙ ΤΟ ΨΗΦΙΣΜΑ ΤΟΥΤὸ
ΕΙΣ ΤΕΛΑΜῶΝΑ ΚΑΙ ΘΕΙΝΑΙ ΕΙΣ
ΤΟ ΙΕΡΟΝ

THIS PAGE IS LOCKED TO FREE MEMBERS

Purchase full membership to immediately unlock this page

Know Your Bible

Forgotten Books'
Full Membership
provides unlimited
access to more than
28,000 volumes of
Christian literature for
\$8.99/month

**HOLY
BIBLE**

Continue

*Fair use policy applies

ΑΘΗΝΑΙΩΝ ΚΑΙ ΔΗΛΙΩΝ ΟΙ
 ΚΑΤΟΙΚΟΥΝΤΕΣ ΕΝ ΔΗΛΩ
 ΚΑΙ ΟΙ ΕΜΠΟΡΟΙ ΚΑΙ ΝΑΥΚΛΗΡΟΙ
 ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΝ ΠΟΛΥΚΛΕΙΤΟΝ ΦΛΥΤΑ
 ΑΡΕΤΗΣ ΕΝΕΚΑ ΚΑΙ ΔΙΚΑΙΟΣΥΝΗΣ

.....

ΕΠΙΜΕΛΗΤΗΝ ΔΗΛΟΥ. ΓΕΝΟΜΕΝΟΝ
 ΕΝ ΤΩΙ ΕΠΙ ΖΕΝΩΝΟΣ ΑΡΧΟΝΤΟΣ ΕΝΙΑΥΤΩΙ

ΑΠΟΛΛΩΝΙ

Helychius id adstruere videtur per hæc sequentia: *Επιμελείας οἴκῳ, ἔνθα τὰ δημόσια ἔγγραφα ἔκειτο*; ubi scilicet publica acta, decreta &c. servabantur.

Interim videmus & mercaturæ, *Ἐπιμελητὰς* decem apud Athenienses Atticos, præpositos fuisse: qui *Ἐπιμελητὰ ἔμπορίας* appellabantur, atque itidem (uti apud illos *ἱεροποιὸι*) decem numero erant. Hinc enim Harpocratio: *Ἐμπορίας δὲ Ἐπιμελητὰς δέκα κρίνουσιν. τῶν τε ἐμπορίων Ἐπιμελητῶν, καὶ τῶν σίτου ἔκαστου κατὰ πλεονεξίαν εἰς τὸ Ἀττικὸν ἐμπόριον τὰ δύο μέρη τὸς ἔμπορος ἀναγκάζειν εἰς τὸ ἄστυ κομίζειν.* *Mercimoniorum Curatores decem eligunt, quibus mandatur ut mercimoniorum curam gerant, frumentique quod ad forum Atticum advehitur: cogantque Mercatores ut duas partes in urbem advehant.*

Hocce vero & suum *γραμματῆα* habuisse indicat Demosthenes κατὰ Θεοκρίτους, hoc modo: *Ταύτῳ μὲν πρὸ φάσιν ἔδωκε μὲν ἔτῳσι προσκαλεσάμενῳ τὸ Μίκωνα. ἔλαβε δὲ ὁ γραμματεὺς ὁ τῶν ἔμπορίας Ἐπιμελητῶν Ἐυθύφημῳ. ἐξέκειτο δὲ πολὺν χρόνον ἔμπεραθεν ἔσυνηδρίας ἢ φάσις.* *Istam autem accusationem in-*
sti-

stituit in jus vocans Miconem. Convincebat autem ipsum Scriba Curatorum: atque pependit hæc lis diu coram synedrō. Hi autem potius iidem fuisse videntur cum Ἐπιμεληταῖς τῶν Φυλῶν, quam cum τοῖς Ἐπιμεληταῖς τῶν χορῶν: ut qui ab hisce multum diversi erant, solosque Ludos curabant. Et de quibus Suidas: Ἐπιμελητῶν ἐχειροτονεῖτο τῶν χορῶν, ὡς μὴ ἀτακτοῦν τὰς χορῶτας ἐν τοῖς θεάτροις. Eligebantur Curatores chororum, ne inordinate chori membra se gererent in theatris.

Quum autem hæc ad solos Athenienses Atticos spectent, patet Ἐπιμελητῶν in inscriptione nominatum (ac quidem Ἐπιμελητῶν Δήλος) neque ad Ἐπιμεληταῖς ἐμπορίαι, neque ad Choros, verum ad insulæ Deli Magistraturam pertinere.

C A P U T II.

De Cosmis ac Protocosmis Cretensum: istaque occasione consideratur Cretensum inscriptio una & altera. De Comastis Cretensum. De Ephoris Lacedæmoniorum ac quam similes inter se fuerint Lacedæmoniorum ac Cretensum (utpote illâ ex hac instituta) Respublica. De Senibus, seu Senioribus, Lacedæmoniorum. An, ac quatenus κομασταὶ Cretensum conveniant cum Ephoris Lacedæmoniorum: rursusque ista occasione, de Ephoris, ut Eponymis, tum & de Ephoris Messeniorum, &c.

Quemadmodum ab ἐπωνύμοις magistratibus incepti, ac quidem ab illo qui summus Atheniensibus erat, sic finiam cum isto, qui summus Cretensis fuit κῆσμοις scilicet ac πρώτοκῆσμοις: de quibus ita Strabo lib. x. in descriptione insulæ Cretæ, illiusque regiminis, Ἄρχοντας δὲ δέκα ἀειδίτου

οὐδὲ ἢ τῶν μεγίστων συμβάλοις ἡρώων) ποῖς γάρτοι καλεμένοι· καθίστανται ἢ εἰς τὸ συνέδριον οἱ τῶν κοσμίων ἀρχῆς ἠξιωμένοι, καὶ τὰ ἄλλα δόκιμοι κρινόμενοι. *Principes deligunt decem: de summis rebus cum deliberandum, consiliarios adhibent qui seniores vocantur: cooptantur autem in illud collegium, qui Cosmiorum* [Cosmios illos vocat, quum omnes alii eos Cosmos nominent] *Magistratu digni habiti fuere, quique circa cætera probati censentur.*

At non tantum universæ Cretensium reipublicæ decem præerant ἄρχημοι; verum & præcipuæ ejus civitates plurimum Cosmorum numero gubernabantur. Quod saltem obtinuisse videtur, postquam jam in plures Respublicas hæc insula fuit divisa.

Videmus id primum ex isto fœdere inter *Priansios* & *Hierapytnios* percusso, quodque apud Reinesium Classe VII. n°. 22. habetur: cujus solam partem aliquam, quæ huc maxime, præ ceteris, facit, adducam:

..... ΠΡΕΙΓΗΙΑ ΔΕ ΩΝ ΚΑ ΧΡΕΙΑΝ ΕΧΗΙ
 ΠΟΡΗΙΩ ΠΑΡΕΧΟΝΤΩΝ
 ΟΙ ΜΕΝ ΙΕΡΑΠΥΤΝΙΟΙ ΚΟΣΜΟΙ ΤΟΙΣ ΠΡΙΑΝΣΙΕΤΣΙ,
 ΟΙ ΔΕ ΠΡΙΑΝΣΙΕΣ
 ΚΟΣΜΟΙ ΤΟΙΣ ΙΕΡΑΠΥΤΝΙΟΣ ΑΙ ΔΕ ΜΗ ΠΑΡΙΣΧΑΙΕΝ
 ΑΠΟΤΕΙΣΑΝ
 ΤΩΝ ΟΙ ΕΠΙΔΑΜΟΙ ΤΩΝ ΚΟΣΜΩΝ ΤΑΙ ΠΡΕΙΓΕΙΑΙ
 ΣΤΑΤΗΡΑΣ ΔΕΚΑ
 Ο ΔΕ ΚΟΣΜΟΣ ΤΩΝ ΙΕΡΑΠΥΤΝΙΩΝ ΕΡΠΕΤΩ ΕΝ ΠΡΙΑΝΣΙΟΙ ΕΣ
 ΤΟ ΑΡΧΕΙΟΝ ΚΑΙ ΕΝ ΕΚΚΛΗΣΙΑΙ ΚΑΘΗΣΘΩ ΜΕΤΑ
 ΤΩΝ ΚΟΣΜΩΝ

THIS PAGE IS LOCKED TO FREE MEMBERS

Purchase full membership to immediately unlock this page

HISTORY

Tens of thousands of important historical sources, many previously unobtainable, are now available for the first time with a Forgotten Books Full Membership.

Unlimited Access
\$8.99/month

Continue

*Fair usage policy applies

Quorum versionem hîc eo lubentiùs addo, quod hæc dialectus rara admodum sit, nec facile ita alibi (si tamen alibi) occurrat: - - - - - *Ærarium quicquid opus sit legato, præbeto Hieropytniorum Cosmi Priansieis, vicissim Pransierorum Cosmi Hieropytnius. qui non præbuerint, solvunt civis eorum Ærario stateres decem. Cosmus Hieropytniorum intrandi jus habeto in Priansiorum Curiam, sedendique in Concilio cum eorum Cosmis. Similiter Cosmus Pransieorum intret in Hieropytniorum curiam, & in Concilio sederat inter Cosmos. In Heroicis autem & aliis festis qui alterutrinque supervenerint, ad sacras epulas, æque ac alii loci (istius) civis, intranto. Legunt autem columnam pro tempore utrinque Cosmi quotannis, in Festo Hyperboiorum, & nunciant mutuo dies decem antequam lecturi sint, &c.*

Atque inferius, sub finem:

Collocanto autem pilas constituti in præsentiarum ex utraque parte Cosmi, dum Magistratum adhuc gerunt; Hierapytnii quidem in templo Minervæ Poliadis, Priansii in templo Minervæ Poliadis, &c.

Quando autem dicitur ὁ δὲ κέσμη των Ἱεραπολνίων ἐπίτω, &c. indicatur ὁ Πρωτόκωμη seu cæterorum Cosmorum præses seu caput; sicuti videre est ex sequentibus hic inscriptionibus apud Gruterum, pag. 1084. & 1085, reperiundis: ut n°. II.

ΑΥΤΟΚΡΑΤΟΡΙ. ΚΑΙΣΑΡΙ
 ΘΕΟΥ. ΝΕΡΒΑ. ΥΙΩ. ΝΕΡΟΥ
 Α. ΤΡΑΙΑΝΩ. ΣΕΒΑΣΤΩ
 ΑΡΧΙΕΡΕΙ. ΜΕΓΙΣΤΩΔΗ
 ΜΑΡΧΙΚΗΣ. ΕΞΟΥΣΙΑΣ
 ΤΟ. ΙΖ. ΥΠΑΤΩ. ΤΟ. Γ. ΠΑΤΡΙ
 ΠΑΤΡΙΔΟΣ. ΤΟ. ΤΗΣ. ΟΙ
 ΚΟΤΜΕΝΗΣ. ΚΤΙΣΤΗ
 ΔΙΤΤΙΩΝ. Η. ΠΟΛΙΣ
 ΔΙΑ. ΠΡΩΤΟΚΟΣΜΟΥ. Μ
 ΠΟΜΠΗΙΟΥ. ΚΑΕΙΜΕΝΙ
 ΔΑ

Quæ n°. 10. habetur plane eadem est: nisi quod ibi non compareant iidem anni Tribunitiæ potestatis, neque titulus *Patris Patriæ*.

Alia pag. nempe 1085. exhibetur hæc dedicata honori Plotinæ Augustæ, quæ ipsius *Traiani* uxor fuit:

ΠΛΩΤΙΝΗΝ. ΣΕ
 ΒΑΣΤΗΝ. ΑΥΤΟ
 ΚΡΑΤΟΡΟΣ. ΝΕΡ
 ΟΥΑ. ΤΡΑΙΑΝΟΥ. ΚΑΙ
 ΣΑΡΟΣ. ΣΕΒΑΣΤΟΥ
 ΓΕΡΜΑΝΙΚΟΥ. ΔΑΚΙ
 ΚΟΥ. ΓΥΝΑΙΚΑ. ΔΥΤ
 ΤΙΩΝ. Η. ΠΟΛΙΣ. ΔΙΑ
 ΠΡΩΤΟΚΟΣΜΟΥ. Μ.
 ΠΟΜΠΗΙΟΥ. ΚΑΕΙ
 ΜΕΝΙΔΑ.

Neque solum *Protocosmi* memorantur: verum indicatur simul quota vice jam istum Magistratum administrarint: tum & ΚΩΜΑΣΤΑΣ, atque itidem anni ipsius iteratæ administrationis sive muneris. Hos autem *Comastas Magistratum fuisse sacrorum faciundorum causa*, quam optime meo iudicio conjicit, in notis suis Scaliger: quum tam frequenter sacerdotium, sive etiam Αρχρείεα, conjungeretur cum summo Magistratu politico in unis iisdemque marmoribus; quin & in uno eodemque homine, summum sustinente Magistratum. Exempla ut adducam divisi istius sive imperii sive ministerii, compareat illa inscriptio, quæ pag. 1084. n.º. 9. habetur, hoc modo:

Α	Υ	Τ	Ο	Κ	Ρ	Α	Τ	Ο	Ρ	Ι.	Κ	Α	Ι	Σ	Α	Ρ	Ι				
Θ	Ε	Ο	Υ.	Ν	Ε	Ρ	Β	Α.	Υ	Ι	Ω	Ι.	Ν	Ε	Ρ	Ο	Υ	Α			
Τ	Ρ	Α	Ι	Α	Ν	Ω.	Σ	Ε	Β	Α	Σ	Τ	Ω.	Α	Ρ	Ι	Σ	Τ	Ω		
Α	Ρ	Μ	Ε	Ν	Ι	Κ	Ω.	Δ	Α	Κ	Ι	Κ	Ω.	Α	Ρ	Χ	Ι				
Ε	Ρ	Ε	Ι.	Μ	Ε	Γ	Ι	Σ	Τ	Ω.	Δ	Η	Μ	Α	Ρ	Χ	Ι				
Κ	Η	Σ.	Ε	Ξ	Ο	Υ	Σ	Ι	Α	Σ.	Τ	Ο.	Ι	Α.							
Υ	Π	Α	Τ	Ω.	Τ	Ο.	Γ.	Π	Α	Τ	Ρ	Ι.	Π	Α	Τ	Ρ	Ι	Δ	Ο	Σ	
Τ	Ω.	Τ	Η	Σ.	Ο	Ι	Κ	Ο	Υ	Μ	Ε	Ν	Η	Σ.	Κ	Τ	Ι				
Σ	Τ	Η.	Λ	Ι	Τ	Τ	Ι	Ω	Ν.	Η.	Π	Ο	Λ	Ι	Σ.	Δ	Ι				
Π	Ρ	Ω	Τ	Ο	Κ	Ο	Σ	Μ	Ο	Υ.	Β	Α	Ν	Α.	Ξ.	Ι					
Β	Ο	Υ	Λ	Ο	Υ.	Κ	Ω	Μ	Α	Σ	Τ	Α.	Τ	Ο.	Β						

Sic & Matidiæ (cujus tamen nomen in nummis rarissimum est, sicut magni isti viri Patinus ac Vaillantius testantur, cuique nomen Augustæ quoque tribuitur) hæc sequens inscriptio posita est.

THIS PAGE IS LOCKED TO FREE MEMBERS

Purchase full membership to immediately unlock this page

Know Your Bible

Forgotten Books'
Full Membership
provides unlimited
access to more than
28,000 volumes of
Christian literature for
\$8.99/month

**HOLY
BIBLE**

Continue

*Fair use policy applies

MATIDIAE
AVG. FIL. DIVAE
SABINAE. SORORI
IMP. ANTONINI
AVG. PII. P.P
MATERTERAE
SINVESANI

De qua Matidia ulterius vide, quæ Reinesius habet, Classe III. ad. n°. 18. 19. & 20.

Quod porro ad *κωμαστῆς* attinet, *κωμαστῆς* seu *κωμαστῆ* solus sic reperitur in alio Cretensium lapide; verum ut videtur mutilato, hoc modo,

ΚΥΡΝΙΟΣ
ΚΩΜΑΣΤΑ
ΤΟ

Ubi numerus indicans quota vice jam tum *κωμαστῆς* esset, injuria temporis aut hominum excidisse satis clarum videtur. An vero istæ inscriptiones, quæ eadem pag. 1104. numeris 22. & 23. (quum hæc sit n°. 23) præcedunt, at adhuc minus integræ videntur, huc pertineant plane incertum est.

Considerandum ulterius, Cretensium ac Lacedæmoniorum Respublicas fere eodem modo (cum hujus regimen ab ista ortum traxerit) gubernatas fuisse. Quo magis adducor & sacra summum Magistratum apud Cretenses, æque ac Lacedæmonienfes curasse; adeoque illos & *κωμαστῆ* (licet temporarii quoque mu-

munere) si non omnes simul saltem aliquos inter ipsos perfun-ctos.

De Ephoris autem ita loquitur Cicero, lib. 1. de Divin. *Qui præerant Lacedæmoniis non contexti vigilantibus curis, in Pasiphaes fano, quod est in agro propter urbem, somniandi causa excubant.*

Quin et, eodem testante, iidem Lacedæmonii, Regibus suis augurem assessorum dederunt: itemque senibus, sic enim consilium publicum appellant, augurum interesse voluerunt. Sic & Plutarchus, in vita Agidis & Cleomenis: *Per eosdem dies uni ex Ephoris in fano Pasiphaës dormienti mirum somnium fuit oblatum, &c.*

Quæ autem de signo nono quoquo anno ab Ephoris observato, iisdemque ablato, post multa intermixta narrat ista commodam pati possunt interpretationem.

Quam plane similes inter se fuerint hæ Cretensium ac Lacedæmoniorum Respublicæ, atque in quam paucis inter se discreparint, (ratione Cōsmorum &c.) satis indicat Aristoteles Politicorum. Lib. II. cap. 10. hoc modo, dum de istis Rebuspublicis, prout suis temporibus, atque ante Romanum in ipsos imperium, sese habebant, loquitur: *Ἐπι δὲ τῆ πολιείας ἢ τάξεως. οἱ μὲν γὰρ Ἐφῶροι τῶν αὐτῶν ἔχουσι δύναμιν τοῖς ἐν τῇ κρήτῃ καλεσμένοις κόσμοις. πάλιν οἱ μὲν Ἐφῶροι, πέντε τ' ἀριθμὸν. οἱ δὲ κόσμοι δέκα εἰσὶν. οἱ γέροντες τοῖς γέρονσι, εἰς καλεῖσιν οἱ κρήτες βασιλῶν, ἴσοι. βασιλεία δὲ πρότερον μὲν ἦν, εἶτα κατέλυσαν οἱ κρήτες, καὶ τῶν ἡγεμονίαν οἱ κόσμοι τῶν κατὰ τὸν πόλεμον ἔχουσιν. ἐκκλησίας δὲ μετέχουσι πάντες. κυρία δὲ ἐδενός ἐστιν, ἀλλ' ἢ συνεπιψηφίσαται τὰ δόξατα τοῖς γέρονσι καὶ τοῖς κόσμοις.*

Tum nonnullis interjectis: *τὰ δὲ πρὸς τὸς κόσμοις, ἐπι χειρὸν τῶν Ἐφῶρων. ὁ μὲν γὰρ ἔχει κακὸν τὸ πρὸς Ἐφῶρων ἀρχεῖον, ὑπάρχει καὶ τῶν γίνοντων γὰρ οἱ τυχόντες. ὁ δὲ ἐκεῖ συμφέρει πρὸς τὴν πολιείαν, ἐπι αὐτῶν ὅτι ἐστίν. ἐκεῖ μὲν γὰρ, διὰ τὸ τῶν αἵρεσιν ἐκ πάντων εἶναι, μετέχων ὁ δῆμος τῆς μεγίστης ἀρχῆς, βέλεται μενεῖν τῶν*

πολιτείαν ἐλαῦθε δι' ὅσα ἐξ ἀπάντων ἀρεῶν τὰς κόσμους, ἀλλ' ἐκ πινῶν γενῶν, καὶ τὰς γέροντας ἐκ τῶν κεκοσμηκότων. πρὸς ὧν τὰς ἀλλοτρίων ἂν τις εἴπειε λόγους, καὶ πρὸς τῶν Λακεδαιμόνων γνομένων. τὸ γὰρ ἀνυπαίθνητον καὶ τὸ ἀπὸ βίας, μείζον ἔστι γέρας τῆς ἀξίας αὐτοῖς· καὶ τὸ μὴ κατὰ γράμματα ἄρχειν, ἀλλ' αὐτογνώμονας, ἴσπισθαλές. τὸ δὲ ἡσυχάζειν μὴ μετέχοντα τὸν δῆμον, ἔστιν σημεῖον ἑτελεύτητον καλῶς· ἔστι δὲ γὰρ λήμματός τι τοῖς κόσμοις, ὡς περὶ τοῖς Ἐφόροις, πόρρω γὰρ ἔσται κῆρυξ ἐν νήσῳ τῶν Διαφθερέων. ὡς δὲ ποιεῖν τὴν ἀμαρτίαν ταύτης ἰατρείαν ἀποπνεῖ καὶ ἔστι πολιτικὴ, ἀλλὰ δυναστατική. πολλάκις γὰρ ἐκβάλλουσι συζάντες τινὲς τὰς κόσμους, ἢ τῶν συναρχόντων αὐτῶν, ἢ τῶν ἰδιωτῶν. ἔστι δὲ καὶ μεταξὺ τοῖς κόσμοις ἀπειπεῖν τῶν ἀρχῶν.

Ephori enim eandem Lacedaemone potestatem obtinent atque in Creta ii, qui dicuntur Cosmi: nisi quod Ephori numero sint quinque, Cosmi decem. SENATORES autem SENATORIBUS, quos Cretenses Boulen, h.e. Consilium appellant numero sunt pares. Jam vero Regibus antea Cretenses paruerunt: postea regalem potestatem sustulerunt. Tum Cosmi in bello [sicut apud Athenienses Archontes] principem locum obtinent. Concionis porro omnes quidem sunt participes; sed penes illam nullus rei gerendae est potestas, praeterquam earum rerum quae Senatoribus & Cosmis decreta sunt, suffragio comprobandarum.

Idemque paulo post: Sed quae ad Cosmos spectant, ea etiam deterius, quam quae apud Ephoros constituta sunt. Nam quod mali inest in Ephororum imperio, hoc inest etiam in horum [Cosmorum] potestate. Creantur enim homines sorte oblati. Quod autem illic ad reipublicae statum utile est, hic non est. Illic enim propterea quod electio fit ex omnibus, populus, qui imperii maximi fit particeps, rempublicam manere studet. Hic autem non ex omnibus eliguntur Cosmi, sed ex quibusdam generibus: Senatores ex iis, qui Cosmico munere functi sunt:

THIS PAGE IS LOCKED TO FREE MEMBERS

Purchase full membership to immediately unlock this page

HISTORY

Tens of thousands of important historical sources, many previously unobtainable, are now available for the first time with a Forgotten Books Full Membership.

Unlimited Access
\$8.99/month

Continue

*Fair usage policy applies

τῷ. Ac paulo post: Τελωτῶντ' ἔξ ἧμερος, ἐς ὃ ὁ ἐξάμηνος καὶ ὄκτω, καὶ εἴκοσι ἔτη τῷ πολέμῳ ἐτελεύτησα, ἐν οἷς Ἐφοροὶ ἀειθμύμενοι οἱ δὲ ἐγένοντο, Ἀινησίας πρῶτος, ἐφ' ἧ ἤρξατο ὁ πόλεμος, πέμπτῳ καὶ δεκάτῳ ἔτει τῷ μείν' Εὐβοίας ἀλώσιν τριακοντὰ ἐπίδων αὐσιδῶν. μὲν δὲ τῶν οἷδε Βρασιδάς, Ἰσάνωρ, Σωσρατίδας ἑξάρχος, Ἀγισίστρατος, Ἀγγεννίδας, Ὀνομακλῆς, Ζεύξιππος, Πίτυας, Πλεισόλας, Κλεινομάχος, Ἰλαρχος, Λέων, Χαρίδας, Χατησιάδας, Κλεοθένης, Λυκάριος, Ἐπήρατος, Ὀνομάντιος, Ἀλεξιππίδας, Μισγολαΐδας, Ἰσίας, Ἀρακος, Εὐάρχιππος, Παντακλῆς, Πιτήας, Ἀρχήτας, Εὐδικῆς, ἐφ' ἧ Λύσανδρος πρῶτος τὰ εἰρημένας, ὅκαδε κατέπλωσεν. *Suo aetatis finem, quâ post annum*

XXVIII, sextumque mensem bello finis est impositus: in quibus, qui hic enumerantur fuere Ephori, primus Aneusias, quo Magistratum gerente bellum cœpit, quinto & decimo anno post, jam Eubœa capta, inducias triginta annorum. Post illum vero hi sequentes; Brasidas, Issanor, Sosiratides exarchus, Agesistratus, Angemides, Onomacles, Zeuxippus, Pityas, Pleistoles, Clinomachus, Ilarchus, Leon, Charides, Patesiades, Cleasthenes, Lyonarius, Eperatus; Onomantius, Alexippides, Misgolaides, Isias, Aracus, Euarchippus, Pantacles, Piteas, Archeutes, Eudicus; quo munus hoc gerente Lysander reus iis, quas diximus, gestis, in Patriam cum classe rediit.

Quod porro ad dictos Senes attinet, Cretensium Seniores illis, qui Lacedæmoniorum erant, numero æquales fuisse, sicut ex Aristotele discimus, ita & Plato id, lib. II. de Legibus indicat, his verbis: τῶν δὲ ὄκτω καὶ εἴκοσι γέροντων ἰσότηρον εἰς τὰ μέγιστα τῆς βασιλέων δυνάμει.

Sicut & Plutarchus, qui in Lycurgo: Τοσούτους δὲ καταστῆσαι φησὶ τὸς γέροντας ἀριστέλης, ὅτι τριακοντὰ τῶν πρώτων μὲν ἀυκέργῳ γενομένων, δύο τῶν πρῶτων ἐγκατέλιπον ἀποδειλιώσαντες. ὁ δὲ Σφαῖρος ἐξ ἀρχῆς φησὶ τοσούτους γενεᾶς τὸς τῆς γνώμης μετασχόντας· εἴη δὲ ἄν τι καὶ τῶν δευτέρων δι' ἑβδομάδος τετραδὶ πολλαπλα-

σπαρθείσης ἀποτελέμενον, καὶ ὅτι τοῖς αὐτοῖς μέρεσιν ἴσος ὢν μετὰ τῶν
 ἐξάδα, τέλειός ᾽εστιν. ἐμοὶ ᾗ δοκεῖ μάλιστα πρῶτος ἀποδείξαι τὰς
 γέροντας, ὅπως οἱ πάντες εἴν τετρακοντα, τοῖς ἑκτω καὶ εἰκοσιτῶν
 δυοῖν βασιλέων προσήθεμένον. *Cum numerum definitum Ari-*
stoteles Seniorum (seu Senatorum) ait, quod ex primis tri-
ginta Lycurgi sociis duo ignavi, cœpta deseruerint. Sphærus
totidem ab initio auctor est consilii ejus participes fuisse. Et
sane aliquam vim habet numerus plenus septenarius quater-
nario multiplicatus, & quod partibus suis paribus secun-
dum senarium plenum sit. Equidem adducor ideo potissimum
tot eam designasse senatores, quot adjunctis ad viginti-octo-
duobus regibus universi triginta essent.

Unde & Polybius, lib. vi. Τρίτον τῶν Λακεδαιμονίοις
 οἱ μὲν βασιλεῖς αἰδίων ἔχουσι τῶν ἀρχῶν, οἱ δὲ προσαγορεύμενοι
 γέροντες τὰ βίαια δι' ὧν καὶ μετ' ὧν πάντα χειρίζεται τὰ κατὰ τῶν
 πολιτείαν. *Tertio apud Lacedæmonios Reges liberique ipso-*
rum perpetuum imperium habent. At qui dicuntur SE-
NES, quoad vivunt: atque isti sunt quorum auspiciis ac
consiliis publica omnia negotia tractantur.

An vero κομασῶν Cretensium [quod superioribus quæ-
 ratione Publicorum Sacrorum curandorum, quo isti σύνδειπνοι,
 qui Regibus Lacedæmoniorum assidebant, ac per illos ad
 Oracula consulenda &c. si quando id necesse foret, mitte-
 bantur, illud mihi in incertis est. Crediderim potius eos
 domi pro Republica sacrificasse, Auguria, Omina, &c. si-
 milia observasse, adeoque & pro ἀρχιερεῶσι fuisse.

Ut enim apud Athenienses, ex novem Archontibus cum
Archon ἐπώνυμος, tum Rex, tum & cæteri Archontes si-
bi peculiaribus quædam sacra, Ludos ac Certamina, curanda
habebant; sic & tale quid apud Cretenses obtinuisse existi-
mo: quod & Ephorum apud Lacedæmonios fuisse (sive
in Pasithææ templo considerent, sive alibi quandoque) tam

ex aliis a me alibi allatis, quam & hisce Polybii (qui & libro IV docet eos Reges creasse) liquet: τὰς Ἐφόρους συντελεῖν τὰ πρὸς τὴν ἰστίαν, αὐτὰ πρὸς τὸ πένεθρον Διατρέβοντες.

Porrò Messenios etiam suos sibi *Ephoros* habuisse idem Polybius (sicut & δημοκρατεία illos gavivisse alibi docet) clare indicat eodem lib. IV. his verbis: οἱ ἢ μεσσηνίων Ἐφοροί, πάλαι μὲν ἐπὶ τε τοῖς γινομένοις, καὶ τῇ παρεπιδημίᾳ τοῦ Δοριμάχου Διαλυθέντες τότε ἢ καὶ προσενυβρίζουσι δόξαντες, ἀνεκαλεῖν αὐτὸν εἰς τὰς συναρχίας. ἐν ᾧ καιρῷ Σκίρων, ἰς τὴν μὲν Ἐφορῶν τότε τῶν μεσσηνίων, εὐδοκίμει ἢ καὶ κῆρ τὸ ἄλλο βίον πρὸς τοῖς πολίταις, συνεβέβηκε μὴ προσέειπεν τὸν Δοριμάχον ἐκ τῆς πόλεως, ἔαν μὴ τὰ μὲν ἀπολωλότα πάντων τοῖς μεσσηνίοις ἀποκαταστήσῃ, &c. *Messeniorum Ephori dudum, quà propter piratarum rapinas, quà propter Dorimachi adventum dolore accensi, tum vero etiam contumeliâ accedente, ut ipsi interpretabantur, ad Magistratum conventum diem dicunt. Erat tunc temporis [inter alios] Messeniorum Ephorus Sciron, ob reliquæ etiam vitæ probitatem in Magna apud cives suos opinione: qui consilium dedit ne Dorimacho exeundi ex urbe prius facerent potestatem, quam omnia damna quæ acceperant Messenii resarciret, &c.*

Qui tamen *Ephori*, an ibi quoque, sicut apud Cretenses *Cosmi*, & apud Lacedæmonios istorum *Ephori*, vicem *Tribunorum Plebis* apud Romanos, gesserint, plane ignoro.

THIS PAGE IS LOCKED TO FREE MEMBERS

Purchase full membership to immediately unlock this page

Know Your Bible

Forgotten Books'
Full Membership
provides unlimited
access to more than
28,000 volumes of
Christian literature for
\$8.99/month

**HOLY
BIBLE**

Continue

*Fair use policy applies

Idem fere & circa alia munera, seu solummodo Politica, seu sacra quoque, obtinuisse pluribus exemplis ostendere liceret: verum nunc (ut manum sic sensim tollam de tabula) accedamus ad inscriptionem illam, quæ apud dictum Gruterum, pagina cccci ita habetur:

ΕΠΙ ΙΕΡΟΘΥΤΑ

ΝΥΜΦΟΔΩΡΟΥ. ΤΟΥ. ΦΙΛΩΝΟΣ

ΠΑΡΑΠΡΟΣΤΑ. ΤΑΣ. ΒΟΥΛΑΣ

ΠΡΟΕΔΡΕΥΟΥΣΑΣ. ΤΑΣ. ΦΙΛΑΣ

ΤΩΝ. ΤΑΛΛΕΩΝ. ΠΡΟΑΓΟΓΟΥΝΤΟΣ

ΔΙΟΚΛΕΟΣ. ΤΟΥ ΔΙΟΚΛΕΟΥΣ

ΓΡΑΜΜΑΤΕΥΟΝΤΟΣ. ΑΔΡΑΝΙΩΝΟΣ. ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΥ

ΑΔΙΑΣΜΑ. ΕΣ. ΤΑΣ. ΔΙΜΗΝΟΥ. ΚΑΡΝΕΙΟΥ. ΕΞΗΚΟ. . .

ΟΣ. ΠΑΝΑΙ

ΥΠΕΡ. ΠΡΟΞΕΝΙΑΣ. ΔΗΜΗΤΡΙΩΙ. ΔΙΟΔΟΤΟΥ. ΣΥΡΑΚΟ-

ΣΙΩΙ

ΕΔΟΞΕ. ΤΑΙ ΑΛΙΑΙ. ΚΑΘΑ. ΚΑΙ. ΤΩΙ. ΣΥΝΚΛΗΤΩΡΙ.

ΕΠΕΙΔΗ. ΑΝΑΓ

ΓΕΛΛΟΝ. ΟΙ. ΠΡΕΣΒΕΕΣ. ΟΥ. ΕΣ. ΡΩΜΑΝ. ΠΟΡΕΥΘΕΝ-

ΤΕΣ. ΠΑΣΙΩΝ

ΠΑΣΙΩΝΟΣ. ΚΟΤΗΤΟΣ. ΚΑΙ. ΘΕΟΔΩΡΟΣ. ΘΕΟΔΩΡΟΥ. ΞΥ-

ΝΙΑΔΑ

ΔΗΜΗΤΡΙΟΝ. ΔΙΟΔΟΤΟΥ. ΣΥΡΑΚΟΣΙΟΝ. ΠΟΛΛΑΣ. ΚΑΙ.

ΜΕΓΑΛΑΣ. ΧΡΕΙΑΣ

ΠΑΡΕΙΣΤΗΧΘΑΙ. ΤΩΙ. ΑΜΩΙ. ΔΑΜΩΙ. ΚΑΙ. ΜΕΓΑΛΩΝ.

ΑΓΑΘΩΝ. ΠΑΡΑΙΤΙΟΝ.

ΓΕΓΟΝΕΙΝ. ΤΟΙΣ. ΔΕ. ΑΚΡΑΓΑΝΤΙΝΟΙΣ. ΠΑΤΡΙΟΝ
ΕΣΤΙ. ΚΑΙ. ΕΚ. ΠΡΟΓΟΝΩΝ

ΠΑΡΑΔΕΔΟΜΕΝΟΝ. ΤΙΜΕΙΝ. ΤΟΥΣ. ΑΓΑΘΟΥΣ. ΑΝΔΡΑΣ.
ΚΑΙ. ΠΡΟΙΣΤΑΜΕ

ΝΟΥΣ. ΤΟΥ. ΑΜΟΥ. ΔΑΜΟΥ. ΤΑΙΣ. ΚΑΤΑΞΙΟΙΣ. ΤΙ-
ΜΑΙΣ

ΔΕΔΟΧΘΑΙ. ΕΠΙ. ΑΓΑΘΑΙ. ΤΥΧΑΙ. ΚΑΙ. ΣΩΤΗΡΙΑΙ.
ΤΟΥ. ΔΑΜΟΥ ΤΩΝ. ΑΚΡΑΓΑΝΤΙΝΩΝ

ΕΙΜΕΙΝ. ΠΡΟΞΕΝΟΝ. ΚΑΙ. ΕΥΕΡΓΕΤΑΝ. ΔΗΜΗΤΡΙΟΝ.
ΔΙΑΔΟΤΟΥ. ΣΥΡΑΚΟΣΙ

ΟΝ. ΟΠΩΣ. ΠΑΣΙ. ΦΑΝΕΡΟΝ. Η. ΟΤΙ. Ο. ΔΑΜΟΣ. ΤΩΝ.
ΑΚΡΑΓΑΝΤΙΝΩΝ. ΕΠΙ

ΣΤΑΤΑΙ. ΧΑΡΙΤΑΣ. ΑΠΩΝΕΜΕΙΝ. ΚΑΤΑΞΙΑΣ. ΤΟΙΣ. ΕΥ-
ΕΡΓΕΤΕΙΝ. ΠΡΟΑΙ

ΡΟΥΜΕΝΟΙΣ. ΑΥΤΟΝ. ΤΟ. ΔΕ. ΔΟΓΜΑ ΤΟΔΕ. ΚΟΛΑΥ-
ΑΝΤΑΣ ΕΣ. ΧΑΛΚΩ

ΜΑΤΑ. ΔΥΟ. ΤΟ. ΜΕΝ. ΑΝΑΘΕΜΕΙΝ. ΕΣ. ΤΟ. ΒΟΥΛΕΥ-
ΤΗΡΙΟΝ. ΤΟ. ΔΕ

ΑΛΛΟ. ΑΠΟΔΟΜΕΙΝ. ΔΗΜΗΤΡΙΩΙ. ΔΙΟΔΟΤΟΥ. ΣΥΡΑΚΟ-
ΣΙΩΙ. ΥΠΟ

ΜΝΑΜΑ. ΤΑΣ. ΠΟΤΙ. ΤΟΝ ΔΑΜΟΝ. ΕΥΝΟΙΑΣ. ΤΟΥΣ.
ΔΕ. ΤΑΜΙΑΣ

ΕΞΟΔΙΑΣΑΙ. ΕΣ. ΤΑ. ΠΡΟΓΕΓΡΑΜΜΕΝΑ. ΟΣΟΝ. ΚΑΧΡΕ-
ΙΑ. Η. ΚΑΙ. ΦΕ

ΡΕΙΝ. ΤΑΝ. ΕΞΟΔΟΝ. ΔΙΑ. ΤΩΝ. ΑΠΟΛΟΓΩΝ

ΟΜΟΓΝΩΜΟΝΕΣ. ΤΟΥ. ΣΥΝΕΔΡΙΟΥ. ΠΑΝΤΕΣ

Sub Hierothyta, seu Sacrificatore Nymphiodoro, adistente simul, atque approbante Senatu; presidente Hylleorum Tribu; suggerente Diocle Dioclis filio; scribæ munere fungente Adrianione Alexandri filio, Heliaci confessus (seu Senatus) Decretum factum sextâ bimensis Carnei jam exeuntis, super hospitalitatis jure, quod Demetrio, Diodoti filio, Syracusano tributum est.

Placuit Heliaco confessui, sicut & senatui, quod, quandoquidem nuntiarunt Legati, qui Romam profecti fuerant (nempe) Pasion F. Pasionis Coletis, & Theodorus F. Theodori Xyniadæ, Demetrium F. Diodoti Syracusanum multa magnaue commoda populo nostro attulisse, ac magnorum bonorum causam extitisse; eaque Agragentinis consuetudo sit, & à progenitoribus tradita, ut honorent bonos viros, ac qui populo nostro patroni fuerunt, dignis honoribus: placuit, [dicimus] quod & felix faustumque sit, ac saluti populo Agragentinorum, ut habeatur Proxenus & Benefactor Demetrius F. Diodoti Syracusius. atque ut cunctis manifestum sit, quod populus Agragentinus norit reddere gratias pro merito illorum, qui ipsi benefacere annisi sunt; placuit, ut istud Decretum incidatur duabus laminis æreis; unumque earum exponatur in Curia, alterum vero tradatur Demetrio F. Diodoti Syracusio, in Memoriam ipsius erga populum benevolentiae; utque dispensatores expensas faciant ad illa quæ suprascripta sunt, prout necesse fuerit: reddantque summam per Apologos (seu Rationarios).

Unanimi consensu omnes Synedri hæc decreverunt.

• Consideranda inter alia, hîc sunt χαλκῶματα, quæ eo sensu non facile alibi occurrunt: at quorum insigne exemplum habemus (rei ipsius nempe, non vocabuli) apud Suetonium in Vespasiano (cap. 8.) Ipse restitutionem Capitolii aggressus, rudibus purgandis manus primus admovit, ac suo collo quædam extulit: ærearumque tabularum tria millia, quæ simul

THIS PAGE IS LOCKED TO FREE MEMBERS

Purchase full membership to immediately unlock this page

HISTORY

Tens of thousands of important historical sources, many previously unobtainable, are now available for the first time with a Forgotten Books Full Membership.

Unlimited Access
\$8.99/month

Continue

*Fair usage policy applies

SIT. CETERIS. EXEMPLO. IUDICI. NOSTRI.
TESTIMONIUM

Q. F. P. D. E. R. I. C

SALVBRI. CONSILIO. TAM. HONESTA. RELA-
TIONE. A. QVÆ

STORIBUS. ET. MAGISTRIS. COLLEGI. NOS-
TRI. FACTAM. ET

SINGULI. ET. VNIVERSI. SENTIMUS. ET. I-
DEO. EXCVSANDAM

POTIVS. HONESTO. VIRO. IVLIANO. HVIVS.
TARDÆ. COGI

TATIONIS. NOSTRÆ. NECESSTAT. PETEN-
DUMQVE. AB. EO

LIBENTER. SVSCIPIAT. COLLEGI. NOSTRI.
PATRONAL. HONO

REM. TABVLAMQVE ÆREAM. CVM. INSCRIP-
TIONE. HVIVS

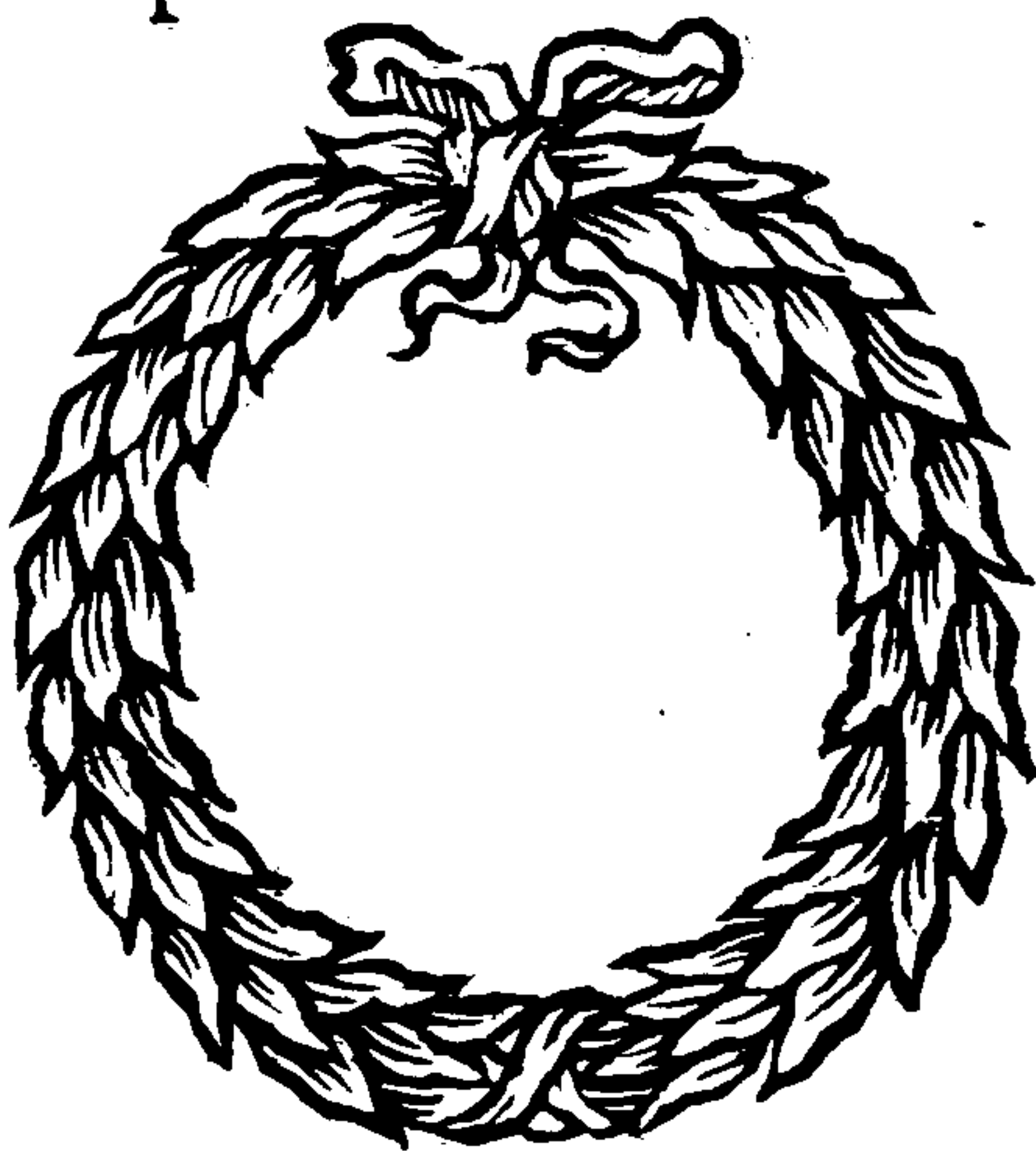
DECRE. N. DOMO. EIVS. PONI. CENSVERUNT

Quin & *Argenteas* sic positas fuisse aliquando, nos docet illa, quæ pag. cx. n°. 3. habetur, Dæ Aventiæ posita, hoc modo:

DE Æ. AVEN
 T. TERTIVS
 SEVERVS
 CVR. COLON
 IDEMQ. ALL
 CVI INCOLÆ
 AVENTICENS
 PRIM. OMNIVM
 OB. EIVS. ERGA
 SE. MERITA
 TABVLAM. ARG
 P.: L. POSVAR
 DONVM. D. S. P
 EX. H. S. N. CC. L. D. XL

Neque minus huc facit inscriptio illa quæ à Melitensibus huius ejusdem *Demetrii* honori ac meritis dedicata fuit hoc modo: pag. cccc. reperiunda:

ΥΠΕΡ ΠΡΟΞΕ
 ΕΡΓΕΣΙΑΣ
 ΔΙΟΔΟΤΟΥ
 ΚΑΙ ΤΟΙΣ ΕΓ
 ΤΟΥ

ΝΙΑΣ ΚΑΙ ΕΥ
 ΔΗΜΗΤΡΙΩ
 ΣΤΡΑΚΟΣΙΩ
 ΓΟΝΟΙΣ ΑΥ

ΕΠΙ ΙΕΡΟΘΥΤΟΥ ΙΚΕΤΑ ΙΚΕΤΟΥ ΑΡΧΟΝ
 ΤΩΝ ΔΕ ΗΡΕΟΥ ΚΑΙ ΚΗΤΗΤΟΣ

ΕΔΟΞΕ. ΤΗΙ ΣΥΝΚΛΗΤΩΙ ΚΑΙ ΤΩΙ ΔΗΜΩΙ
 ΤΩΝ ΜΕΛΙΤΑΙΩΝ ΕΠΕΙ ΔΗΜΗ
 ΤΡΙΟΣ ΔΙΟΔΟΤΟΥ ΣΥΡΑΚΟΣΙΟΣ ΔΙ
 ΑΠΑΝΤΟΣ ΕΥΝΟΥΣ ΥΠΑΡΧΩΝ
 ΤΟΙΣ ΔΕ ΔΗΜΟΣΙΟΙΣ ΗΜΩΝ ΠΡΑΓ
 ΜΑΣΙΝ ΚΑΙ ΕΝΙ ΕΚΑΣΤΩΙ ΤΩΝ ΠΟΛΙ
 ΤΩΝ ΠΑΡΑΙΤΙΟΣ ΑΓΑΘΟΥ ΠΟΛΛΑΚΙ
 ΓΕΓΕΝΗΤΑΙ

ΑΓΑΘΗ ΤΥΧΗ ΔΕΔΟΧΘΑΙ ΔΗΜΗΤΡΙΟΝ
 ΔΙΟΔΟΤΟΥ ΣΥΡΑΚΟΣΙΟΝ ΠΡΟΞΕ
 ΝΟΝ ΕΙΝΑΙ ΚΑΙ ΕΥΕΡΓΕΤΗΝ ΤΟΥ ΔΗ
 ΜΟΥ ΤΩΝ ΜΕΛΙΤΑΙΩΝ ΚΑΙ ΤΟΥΣ ΕΓ
 ΓΟΝΟΥΣ ΑΥΤΟΥ ΑΡΕΤΗΣ ΕΝΕΚΕΝ
 ΚΑΙ ΕΥΝΟΙΑΣ ΗΣ ΕΧΩΝ ΔΙΑΤΕΛΕΙ ΕΙΣ
 ΤΟΝ ΗΜΕΤΕΡΟΝ ΔΗΜΟΝ ΤΗΝ ΔΕ
 ΠΡΟΞΕΝΙΑΝ ΤΑΥΤΗΝ ΑΝΑΓΡΑΨΑΙ
 ΕΙΣ ΧΑΛΚΟΜΑΤΑ ΔΥΟ ΚΑΙ ΤΟ ΕΝ ΔΟΥ
 ΝΑΙ ΔΗΜΗΤΡΙΩΙ ΔΙΟΔΟΤΟΥ ΣΥΡΑ
 ΚΟΣΙΩΙ.

*Super hospitali amicitia acquisita, & ob benefacta Deme-
 trio f. Diodoti Syracusio, & posteris ipsius; sub Hierothyta
 Hiceta Hicetae filio, & Archontibus*

Ereos & Cetete:

*Placuit senatui & populo Melitensium, ut, quoniam
 Demetrius Diodoti f. Syracusius per omnia benevolus exi-
 stens.*

THIS PAGE IS LOCKED TO FREE MEMBERS

Purchase full membership to immediately unlock this page

Know Your Bible

Forgotten Books' Full Membership provides unlimited access to more than 28,000 volumes of Christian literature for \$8.99/month

**HOLY
BIBLE**

Continue

*Fair use policy applies

venit, consideremus, occurrit primum ΙΕΡΟΥΤΤΑΣ, sive ιεροθύτης: de quo ut breviter aliquid dicam, videtur is fuisse non simplex *Sacerdos*, verum ejusmodi ιερὰς, quales ubi de ἀρχιερασί loquebar, mihi inter ἐπώνυμους censebantur; quique adeo revera ἀρχιερείς erant, cæterosve omnes ιερέας, munere & dignitate, præcedebant; atque a quibus etiam annus signabatur.

Unde & quod sequatur, ΠΑΡΑΠΡΟΣΤΑ ΤΑΣ ΒΟΥΛΑΣ indicare videtur, illum fuisse non tantum ἀρχιερέα, sed & *Senatus præsidem*. Sicut idem nomen ac munus occurrit in mox sequenti Melitensium marmore: nisi quod ibi post ιεροθύταν non sequatur γραμματεὺς, seu *Scriba*, verum duo simul *Archontes ἐπώνυμοι*, publicis sic Actibus, una cum *Hierothyta* præscripti.

Accurrunt itaque secundò hæc ΠΑΡΑΠΡΟΣΤΑ ΤΑΣ ΒΟΥΛΑΣ. Ubi mihi sane, an ΠΑΡΑΠΡΟΣΤΑΣΑΣ (mutato τ in σ) ΒΟΥΛΑΣ, ita conjunctim in priorē voce, an vero ΠΑΡΑΠΡΟΣΤΑΤΑ ΤΑΣ ΒΟΥΛΑΣ, legendum sit, ipsoque ita in marmore sculptum fuerit, incertum est: licet ultimam ego lectionem præferrem: ac quidem inde, quod sequatur, ΠΡΟΕΔΡΕΥΟΥΣΑΣ ΤΑΣ ΦΙΛΑΣ (pro ΦΥΛΑΣ) ΤΩΝ ΤΑΛΛΕΩΝ, προεδρεύουσας nempe eo sensu, quo πρυτανεύουσας apud Athenienses.

Sequitur tertio ΠΡΟΑΓΟΓΟΥΝΤΟΣ ΔΙΟΚΛΕΟΣ, &c. pro quibus Athenienses dicere solebant εἶπε τὴν γνώμην, vel simpliciter εἶπεν, seu εἶπεν ἡ δαίνα, vel ἔδοξεν τῇ δαίνα, *dixit sententiam, suffragium tulit, aut, ita visum fuit*; vel denique proponente [sententiam] hoc aut illo. Sicut & apud Reinesium, simili in casu habemus, (Classe VII. n. 23. in Deliorum Decretis, ΕΔΟΞΕΝ ΤΗ ΒΟΥΛΗΙ ΚΑΙ ΤΩ ΔΗΜΩ ΤΙΜΟΚΛΗΣ ΤΕΛΕΣΙΠΠΟΥ ΕΙΠΕ. & n. 25. ejusdem Classis, ΤΑΛΕΠΟΛΕΜΟΣ ΑΜΝΟΥ ΕΠΨΗΦΙΣΕΝ.

Nunc sequitur quartò ΑΛΙΑΣΜΑ, *Decretum* scilicet. Ita enim

enim cum ex Hesychio, tum ex hac ipsa inscriptione elucescit: sequitur namque ΕΔΟΞΕ ΤΑΙ ΑΛΙΑΙ (quamvis male apud Gruterum legatur ΤΑΙΑΛΙΑΙ) quomodo & apud Hesychium legi debet, ubi habet, Ἀλιαίαν, ἐκκλησίαν Ταρανίνα; atque adeo Ἀλίαν, ἐκκλησίαν Ταρανίνοι. Confundit nempe Hesychius (nisi aliter ipse scripserit) αἰλίαν cum ἡλιαία Atheniensium, magnoque ipsorum, ac *Subdiale* iudicio, quod præter alios nos docet, ad *Nubes*, Scholiastes Aristophanis, dum ait: ἡλιαία τὸ δικαστήριον, ἀπὸ τὸ ὑπαίθριον εἶναι, καὶ τῷ ἡλίῳ βάλλεσθαι. [qualia iudicia subdialia etiam in *foro Romano* exercebantur] unde & ipse Aristophanes, in *Vespis*, ἡλιαίαν πρὸς ἥλιον. Ast hæc Ἀλία a verbo αἰλίζεσθαι, *coire*, seu *congregari* deducenda est; unde quoque αἰλέες & αἶλες *frequentes, conferti*. Nec constat istas cum *Tarentinorum*, aut *Agrigentinorum*, aut etiam *Persarum* de quibus Herodotus: αἰλίῳ ἐποιήσαντο Περσῶν, ad eiusmodi subdialia iudicia esse retrahenda. Ut tamen apud Hesychium habemus: ἡλιαία τὸ δικαστήριον, ἀφ' ἧς ἐκκλησία καὶ βελλή καὶ ἡλιαία; unde & Lucianus, in *Timone*, ἐπὶ τέτραις αἵμασι δέδοκται τῆ βελλῆ, καὶ τῷ δήμῳ, καὶ τῆ ἡλιαία καὶ Φυλάς, &c. ita & hîc ΕΔΟΞΕ ΤΑΙ ΑΛΙΑΙ ΚΑΙ ΤΩ ΣΥΝΚΛΗΤΩΡΙ: quæ in *Melitenium Decreto*, jam mox quoque adducendo, exprimitur per hæc, ΕΔΟΞΕ ΤΗΙ ΣΥΝΚΛΗΤΩΡΙ ΚΑΙ ΤΩΙ ΔΗΜΩΙ ΤΩΝ ΜΕΛΙΤΑΙΩΝ.

Porro in illis, quæ sub finem inscriptionis ita habentur, ΤΟΥΣ ΔΕ ΤΑΜΙΑΣ ΕΞΟΔΙΑ ΑΙ, supplenda, adeoque emendanda est ultima vox, ex qua τὸ Σ excidit, ΕΞΟΔΙΑΣΑΙ; ut facile quis videre potest, qui observaverit verbum istud ἐξοδιάζω eo sensu bis occurrere cap. 12. *libri Regum*, apud vulgo ita dictos LXX. Interpretes.

Fateor equidem priori in loco (i. e. versu undecimo) in contextu editionis Wecheliana, occurrere, καὶ ἐξέδοσαν τοῖς τέκποις τῶ ζύλων, &c. dum inter varias lectiones in paginae cal-

ce subjectas habetur: Aliàs καὶ ἐξωδιάσων 'αὐτῶ: sed versu 12. sine ulla variatione, quod sciam, in cunctis editionibus legitur: 'Εἰς πάντα ὅσα ἐξωδιάσθη ἐπὶ τῷ οἴκῳ ἔκρηταιῶσαι In omnia quæ expendebantur in domum ad fulciendum: ubi Hebræa

verba habent: **וְכָל אֲשֶׁר יֵצֵא עַל הַכִּיָּר לְחִקְקָה** Clare autem in linea penultima istud ἐξωδιάσων.

explicatur per hæc verba: ΚΑΙ ΦΕΡΕΙΝ ΤΑΝ ΕΞΟΔΟΝ ΔΙΑ ΤΩΝ ΑΠΟΛΟΓΩΝ; reddantque summam per Apologos, seu Rationarios.

Dialectus denique hîc quoque Agrigentinarum notari potest, quâ, ex. gr. γεγονεῖν pro γενέσθαι, ἀναθέμεν pro ἀνατιθέ- ναι, ἀποδομεῖν pro ἀποδιδόναι, &c. ponuntur: sicut et κα, ἕξια pro ἕξια, nisi illud κα pro πως, αὐτῆ, aut simili particula sit capienda: ut in isto marmore, quod a Reinesio, Classe VII. n°. 27. exhibetur; ubi inter alia habemus, exempli causa, ΠΡΕΙΓΗΙΑ ΔΕ ΩΝ ΚΑ ΧΡΕΙΑΝ ΕΧΗ: ας post ΚΑΙ ΠΡΟ- ΑΠΑΓΓΕΛΛΟΝΤΩΝ ΑΛΛΑΛΟΙΣ ΠΡΟ ΑΜΕΡΑΝ ΔΕΚΑ Η ΚΑ ΜΕΛΛΟΝΤΙ ΑΝΑΓΙΝΩΣΚΕΝ ΟΠΟΙΟΙ ΔΕ ΚΑ ΜΗ ΑΝΑΓΝΩΝΤΙ. . . . Item ΚΑΤΑ ΤΟ ΑΔΙ- ΚΗΜΑ Ο ΚΑ ΤΗΣ ΑΔΙΚΗΣΗΣΗ ΚΑΙ ΚΑΙ ΑΙ ΚΑ ΝΚΑΣ- ΘΗΙ, &c.

Particula ergo est, quam, ut in Cretensium lingua frequens videtur, ita & hîc apud Agrigentinos reperimus.

Tandem habemus & hîc ΕΣ ΤΑΣ ΔΙΜΗΝΟΥ ΚΑΡΝΕΙΟΥ (supple ΗΜΕΡΑΣ. De quo Carneio mense hæc, ad Thucidi- dem, Scholiastes habet; nempe ad librum Quintum: ἔτω κτ' ἵνας ὁ μαῖος καλεῖ). . . . ὅς καὶ ὑπὸ τῷ Συρακοσίῳ. ἔτως ὠνομάζετο, καὶ τὰ ἱερὰ κάρνεια Ipse autem Thucidides: καὶ τοῖς συμμάχοις πειρήσειαν μὲν τὸ μέλλοντα (κάρνειος δ' ἑῷ) ἱερομήνια Δοριῶσι πειρασκευάζεσθαι, ὡς τραϊβισμένους. Dorica autem lingua usos fuisse cum Cretenses, tum Siculos, quam- vis multum dialecto discrepantes, eruditis non ignotum est.

THIS PAGE IS LOCKED TO FREE MEMBERS

Purchase full membership to immediately unlock this page

HISTORY

Tens of thousands of important historical sources, many previously unobtainable, are now available for the first time with a Forgotten Books Full Membership.

Unlimited Access
\$8.99/month

Continue

*Fair usage policy applies

NON ΚΑΙ ΕΥΕΡΓΕΤΑΝ. Ut hospitali jure & amicitia, inter Agrigentinos frueretur, ipsorumque benefactor haberetur, sive isto titulo apud ipsos gauderet.

Quibus illustrandis apprime faciunt hæc Luciani verba, ipso initio Phalaridis secundi; ubi Sacerdos Delphicus hunc in modum loquitur: Ὅυτε Ἀκρᾱγαντίνων, ὦ ἄνδρες Δελφοὶ πρόξενων, ἔτε ἰδιόξενος Φαλαρίδος, ἔτε ἄλλω ἔχων πρὸς αὐτὸν ἢ ἄνοίας ἰδίαν ἄτιαν ἢ μελάσσης Φιλίας ἐλπίδα Ego, ὁ Delphi, cum neque hospitii jus publicum apud Agrigentinos, neque privatum apud Phalaridem obtinuerim hæctenus; neque ulla alia mihi privata benevolentiae causa erga ipsum fuerit, aut spes futuræ amicitiae. Ubi & simul habemus ἰδιοξονίαν, sive ἰδιόξενον; qui Hesychio ἰδιός φίλος est, sicut & ἰδιόξενοι, οἱ καὶ ἰδίᾳ ξένοι πινῶν ἢ πάλαι, ἢ ἀπὸ πατέρων ὄντες ξένοι.

Contrà vero Polydamas, apud Xenophontem, Hellenic. lib. 6. sub initium: Εγὼ μὲν, ὦ ἄνδρες Λακεδαιμόνιοι, πρόξενος ὑμῶν ὢν καὶ ἄεργέτης ἐκ πάντων ὢν μεμνήμεθα προγόνων. Equidem, Lacedæmonii, quum hospes sim vestræ civitatis, & benefactor (successive) inde usque ab omnibus Majoribus, quatenus ipsorum memoria exstat. Ubi videmus istam προξενίαν, in posteris sic quandoque hæreditariam fuisse, ac successive continuatam: nec semper cum primi Proxeni vita fuisse finitam.

Cæterum & apud alios ejusmodi προξενίας obtinuisse videmus; ut ex Deliorum Decretis conspiciamus: tum etiam, quænam ac qualia privilegia, atque immunitates quasnam, hi πρόξενοι obtinuerint. Ostendit id namque hæc sequens inscriptio, quæ apud Doctiss. Reinesium Classe VII. n°. 23. tum & inter Oxoniensia marmora (in Appendice) exhibetur:

ΕΔΟΞΕΝ ΤΗ ΒΟΥΛΗ ΚΑΙ ΤΩ ΔΗ
 ΜΩΙ ΤΙΜΩΚΛΕΙΔΗΣ ΤΕΛΕΣΙΠΠΟΥ ΕΙΠΕΝ
 ΕΠΕΙΔΗ ΚΛΕΙΝΟΔΗΜΟΣ ΛΗΒΟΤΟΥ ΣΙ
 ΦΝΙΟΣ ΑΝΗΡ ΑΓΑΘΟΣ ΩΝ ΔΙΑΤΕΛΕΙ ΠΕΡΙ
 ΤΟ ΙΕΡΟΝ ΚΑΙ ΤΟΝ ΔΗΜΟΝ ΤΩΝ ΔΗΛΙΩΝ
 ΚΑΙ ΧΡΕΙΑΣ ΠΑΡΕΧΕΤΑΙ ΚΑΙ ΚΟΙΝΗΙ ΤΗΙ
 ΠΟΛΕΙ ΚΑΙ ΙΔΙΑΙ ΤΟΙΣ ΕΝΤΥΓΧΑΝΟΥΣΙΝ
 ΑΥΤΩΙ ΤΩΝ ΠΟΛΙΤΩΝ ΕΣ Ο ΑΝ ΕΙΣ ΑΥ
 ΤΟΝ ΠΑΡΑΚΑΛΗ ΠΕΡΙ ΔΗΜΟΥ ²⁴⁵ ΔΕΔΟ
 ΧΘΑΙ ΤΗΙ ΒΟΥΛΗΙ ΚΑΙ ΤΩ ΔΗΜΩΙ ΕΠΑΙΝΕ
 ΣΑΙ ΚΛΕΙΝΟΔΗΜΟΝ ΛΙΒΩΤΟΥ ΣΙΦΝΙΟΝ
 ΕΠΙ ΤΗΙ ΑΙΡΕΣΕΙ ΗΝ ΕΧΩΝ ΔΙΑΤΕΛΕΙ ΠΕΡΙ
 ΤΟ ΙΕΡΟΝ ΚΑΙ ΤΟΝ ΔΗΜΟΝ ΤΟΝ ΔΗΛΙ
 ΩΝ ΚΑΙ ΕΙΝΑΙ ΑΥΤΟΝ ΠΡΟΞΕΝΟΝ ΚΑΙ ΕΥ
 ΕΡΓΕΤΗΝ ΤΟΥ ΤΕ ΙΕΡΟΥ ΚΑΙ ΔΗΛΙΩΝ ΚΑΙ
 ΑΥΤΟΝ ΚΑΙ ΕΓΓΕΝΟΥΣ ΕΙΝΑΙ Δε ΑΥ
 ΤΟΙΣ ΕΝ ΔΗΛΩΙ ΓΗΣ ΚΑΙ ΟΙΚΙΑΣ ΕΓΚΤΗ
 ΣΙΝ ΚΑΙ ΠΡΟΣΟΔΟΝ ΠΡΟΣ ΤΗΝ ΒΟΥΛΗΝ
 ΚΑΙ ΤΟΝ ΔΗΜΟΝ ΠΡΩΤΟΙΣ ΜΕΤΑ ΤΑ ΙΕΡΑ
 ΥΠΑΡΧΕΙΝ ΔΕ ΟΥΤΟΙΣ ΚΑΙ ΤΑ ΑΛΛΑ
 ΠΑΝΤΑ ΟΣΑ ΔΕΔΟΤΑΙ ΚΑΙ ΤΟΙΣ ΑΛΛΟΙΣ
 ΠΡΟΞΕΝΟΙΣ ΚΑΙ ΕΥΕΡΓΕΤΑΙΣ ΤΟΥ ΤΕ
 ΙΕΡΟΥ ΚΑΙ ΔΗΛΙΩΝ ΚΑΙ ΑΝΑΓΡΑΨΑΙ ΤΟΔΕ
 ΤΑ ΨΗΦΙΣΜΑ ΤΗΝ ΜΕΝ ΒΟΥΛΗΝ ΕΙΣ ΤΟ
 ΒΟΥΛΕΥΤΗΡΙΟΝ ΤΟΥΣ ΔΕ ΙΕΡΟΠΟΙΟΥΣ
 ΕΙΣ ΤΟ ΙΕΡΟΝ ΕΙΣ ΣΤΗΛΗΝ ΛΙΘΙΝΗΝ: ΑΠΟΛΛΟ
 ΔΩΡΟΣ ΜΑΝΤΙΦΕΟΥ ΕΠΕΨΗΦΙΣΕΝ

Placuit Senatui & Populo: Timocliides Telesippi filius relationem fecit. Quandoquidem Clinodemus Leboti filius, Siphnius perseverat se virum bonum præstare erga Templum & Populum Deliacum, & necessaria suppeditat publicè civitati, & privatim istis civibus qui ipsum adeunt, & circa illa ob quæ opem ipsius impleret aliquis ex populo Delaco: Placuit [duimus,] Senatui & Populo honorare Clinodemum Leboti F. Siphnium, ob institutum in quo indefinenter perseverat erga Templum & Populum Deliacum; & agnoscere illum Hospitem publicum ac Benefactorem Templi & Deliorum, tum ipsum, tum & posteros ejus: utque sit ipsis in Delo & prædii & domicilii possessio, sicut & ingressus in Senatum, & Populi concilium, primis (ante alios) post sacra peracta: sintque porro eis etiam cætera omnia, quæ dari solent aliis hospitibus publicis, ac Templi Deliorumque benefactoribus: Atque ut (denique) hoc Decretum ponat Senatus in Curia, sacerdotes in Templo, perscriptum in columella lapidea.

*Apolodorus Mantithei filius collegit
suffragia.*

In hac inscriptione reperimus *πρόξενον; 'Αεργέτιω &c.* At præter ista etiam alia addita, talibusque a republica, seu civitate, hac vel illa, benemeritis tributa videmus; sicut & hic additur: *ΚΑΙ ΤΑ ΑΛΛΑ ΠΑΝΤΑ ΟΣΑ ΔΕΔΟΤΑΙ ΚΑΙ ΤΟΙΣ ΑΛΛΟΙΣ ΠΡΟΞΕΝΟΙΣ ΚΑΙ ΕΥΕΡΓΕΤΑΙΣ: vel ut illa quæ Classis ejusdem n^o. vigesima quinta est: ΤΠΑΡΧΕΙΝ ΔΕ ΑΥΤΩΝ ΚΑΙ ΤΑ ΑΛΛΑ ΟΣΑ, &c.*

Ut autem in illa, quæ n°. 24. est, plura adjunguntur, nempe, *ΕΙΝΑΙ ΔΕ ΑΥΤΩΙ ΑΤΕΛΕΙΑΝ ΚΑΙ ΠΑΤΡΙΑΝ ΚΑΙ ΓΗΣ ΚΑΙ ΟΙΚΙΑΣ ΕΓΚΤΗΣΙΝ* (præter ista quæ in modo allata

THIS PAGE IS LOCKED TO FREE MEMBERS

Purchase full membership to immediately unlock this page

Know Your Bible

Forgotten Books'
Full Membership
provides unlimited
access to more than
28,000 volumes of
Christian literature for
\$8.99/month

**HOLY
BIBLE**

Continue

*Fair use policy applies

ρινθίων, καὶ τὰν χώραν δαίον|Θ, καὶ δεινδροκροπέον|Θ, βοηθήσεις
 πολίοισιν ἑκατὸν καὶ εἴκοσι, καὶ σίτω, καὶ βέλεσι καὶ ὀπλί-
 ταις, ἐξείλετο ἄμε ἐκ τῶν μεγάλων κινδύνων, καὶ ἀποκατέτασε τὰν
 πάτριον πολιτείαν, καὶ τὴν νόμον, καὶ τὴν τύφω, δεδόχθω τῷ δά-
 μω τῷ βυζαντίων, καὶ περινθίων ἀθηναίοις δούδω Ἰππιαμίαν, πολιτεί-
 αν, ἐκ τῶν γῆς, καὶ οἰκείαν προεδρίαν ἐν τοῖς ἀγῶσι, ποθ' ὅλον πο-
 τὶ τὰν βωλάν, καὶ τὸ δᾶμον, πρὸς τοῖς ἱεροῖς, καὶ τοῖς κατὰ
 κείν ἐθέλχοι τὰν πόλιν, ἀλειουργήτοις ἡμῶν πᾶσαν. πρὸς τὰν λειουργίαν
 εἶσαι δὲ εἰκόνας τρεῖς ἐκκαίδεκαπήχεις ἐν τῷ βοσπορίχῳ (al. βο-
 ρίχῳ) στεφανόμενον τὸ δᾶμον τῶν ἀθηναίων ὑπὸ τῷ δάμω τῶν βυζαντί-
 ων καὶ περινθίων ἀποστείλαι ἢ καὶ δωρεὰς ἐς τὰς ἔντε ἑλλάδι πανηγύρι-
 ας, ἰσθμια, καὶ ἑρμεα, καὶ ὀλύμπια, καὶ πύθια, καὶ ἀνακαρύζαι τῷ
 σηφάνῳ, ᾧ συσεφάνωται ὁ δᾶμο|Θ ὁ ἀθηναίων ὑφ' ἡμῶν, ὅπως Ἰπι-
 σέων) οἱ Ἕλληνας πάντες, ἀθηναίων ἀρετῶν, καὶ τὰν βυζαντίων, καὶ πε-
 ρινθίων ὀχαρασίαν. Quæ vertenda existimo, ob rationes ad-
 huc infra reddendas, hoc modo: *Decretum Byzantium.*
Pontifice Bosporicho Damagetus in populari confessu, (seu
Concilio) a senatu acceptâ Decreti formula, dixit: Quoni-
am populus Atheniensis cum superioribus temporibus bene
cupere Byzantiis, & sociis cognatisque Perinthis non desti-
tit, & multa magnaque officia præstitit; tum hoc tempore
Philippo nostrum agrum & urbem hostiliter aggresso, ad
excidium Byzantium & Perinthiorum; agrumque incen-
dus & succisis arboribus devastante, opem tulit navibus cen-
tum & viginti; frumento, telis & militibus; nosque è mag-
nis Periculis eripuit, & patriam Rempublicam restituit,
legesque & monumenta majorum; placere [dixit] populo
Byzantium & Perinthiorum, dari Atheniensibus, jus
Civitatis, terrarum ac domicili possessionem, principem
locum in Agonibus, seu Ludis Publicis; accessum sive
introitum in senatum, & populi concilium, juxta sacerdotes;
& in urbe habitare volentibus immunitatem omnium onerum
civilium; erigendas autem esse statuas in Bosporo tres nume-

ro sedecim cubitorum magnitudine singulas (indicia) populi Atheniensis coronati a populo Byzantiorum & Perinthiorum: mittenda etiam esse munera in celebres, ac solennes conventus (nempe) Isthmia, Nemea, Olympia, & Pythia, & proclamandam coronam, qua donatus est populus Atheniensis a nobis: ut norint Græci omnes & Atheniensium virtutem, & Byzantiorum ac Perinthiorum gratum animum.

Circa verba hujus Decreti notari primò potest, pro ἐπιτε-
λία (Quod Wolfius legit ἐν τεαλία, ac vertit, in Tealia, quasi locus quidam esset, non confessus, ita appellatus) legendum omninò existimo ἐν τῇ ἀλία, vel, τῆ ἀλία. De qua ἀλία, quæ apud Agrigentinos Ecclesia erat, seu publicus populi conventus, jam supra locutus sum. Secundò pro, ἐκ τῶν γῶν, ἢ οἰκίαν περιδρίαν, &c. legendum esse, ἔκτασιν γῶν ἢ οἰκίας, περιδρίαν, &c. Sic namque (præterquam quod ex impressa huic editioni non satis commoda lectio excusculatur) & in illa, quæ Reinesio, in Classe VII. n.º. 24. venit, habemus etiam, πατρίαν, ἐ γῶν ἢ οἰκίας ἔγκτησιν; pro quo habet illa modò ex Grutero allata, ἐσγείων ἔγκτησιν quod plane idem est. Unde & Suidas: Ἐσγειον, ac porrò (ex quonam scriptore mihi ignotum est) ὁ ἢ κατεκληρέχει τὴν χώραν, διδὸς ἐκάστῳ τελευτήϊον κληῖρον, ἕτως ὑπολαμβάνων εἶναι τὰ κτ' ἢ τὸ πόλιν περιδρῆτων τῶν ἀνθρώπων τῶν ἐσγείαις κτήσεσι.

Wolfius tamen legit κτῶσιν γῶν: at melius in margine Græcæ editionis Parisiensis habetur ἔγκτασιν.

Quod autem attinet illa verba, quæ sequuntur post, περιδρίαν ἐν τοῖς ἀγῶσι, nempe hæc ποθ' ὄλον ποτὶ τὰν βώλαν, καὶ τὸ δᾶμον, περὶ τοῖς ᾠδαὶ τὰ ἱερά, totum illum locum corruptum censeo. Corrigit illum quidem Latinus interpres, ac textum ita mutat, ut loco ποθ' ὄλον legat, ποτὶ, τὰν θόλον, ac vertit, apud Tholum. An autem tale quid in uilo codice M. S. repererit valde dubito. Certò mihi Prytanes ob oculos habuisse videtur, quia in Tholo. (ut pag. 211 ostendi)

Prytanes convivabantur. Sed talem, aut fere similem *Tholum* & apud *Byzantios* vel *Perinthios* locum habuisse minime constat, aut mihi credibile est. Melius certe ac recte quidem, legit pro, *πρὸς τοὺς ἱερεῖς*, hoc modo, *πρὸς τοὺς πρὸς τοὺς ἱερεῖς*, vertitque *juxta Sacerdotes*. Quare totus locus ita restituendus est: *πρὸς τὴν βουλὴν ἐν τοῖς ἀγῶσι, πρὸς τὸν ποτὶ τὴν βουλὴν, καὶ τὸν δῆμον, πρὸς τοὺς πρὸς τοὺς ἱερεῖς, &c.* *πρὸς τὸν ποτὶ τὴν βουλὴν* nempe *repositum* pro *πρὸς τὸν ποτὶ τὴν βουλὴν*; quod hīc sane nullum commodum sensum exhibet: quum *πρὸς τὸν ποτὶ τὴν βουλὴν* habeamus in illa inscriptione, quam jam supra ex Classe VII. Reinesii, n°. 23. attuli, tum & in ista, quæ ipsam n°. 24. sequitur: *ΚΑΙ ΠΡΟΣ ΤΟΝ ΠΟΤΗΝ ΚΑΙ ΤΟΝ ΔΗΜΟΝ* & in ea quam ex Gruteri pag. 319. modo exhibui, *ΕΦΟΔΟΝ ΕΠΙ ΤΗΝ ΒΟΥΛΗΝ ΚΑΙ ΤΟΝ ΔΗΜΟΝ*. Quæ clare evincunt, & in hoc Decreto legendum esse *πρὸς τὸν ποτὶ τὴν βουλὴν*.

Denique in hoc Decreto habemus [ut simul consideremus, quid in illo ulterius observandum sit] & *ἑπιγαμίαν*, & *πολιτείαν*, & *ἀλειργίαν*, in illis verbis, *καὶ τοῖς κατοικεῖν ἐθέλουσιν τὴν πόλιν, ἀλειργέτοις ἢ καὶ πᾶσαν πρὸς τὴν ἀλειργίαν*.

Quod igitur attinet *ἑπιγαμίαν*, illa *jus matrimonii* cum illis, ipsorumque concivibus a quibus id concedebatur significat. Quod & quandoque ex pacto mutuum inter duas confociatas gentes reddebatur. Sicut inde apud Xenophontem, *κυροπαίδ'*. lib. 3. habemus: *καὶ ἑπὶ τῶν ἐδόσαν ἑλάβον πάντες τὰ πρὸς, ἑλάβον δὲ καὶ ἀλλήλων εἶναι συνετίθεντο, ἑπιγαμίαν ἢ, ἢ ἐπεργασίας, ἢ ἑπινομίας ἢ συμμαχίαν ἢ κοινὴν, εἴ τις ἀδικίη ἐτέρω ἔσται*. *Atque his conditionibus fides ultro citroque data est ab universis, cum convenissent ut per utrosque libertas utrisque constaret: ut CONNUBIA cultus agrorum, & pastiones utrisque communes essent, &c.*

Hīc namque *ἑπιγαμία* æque *jus matrimonii vicissim*, seu permixtum (ut sic loquar) contrahendi denotat, quam *ἐπεργασία*, *jus*, ac *communio culturae*, & *ἑπινομία* *jus pascendi*,
 in.

THIS PAGE IS LOCKED TO FREE MEMBERS

Purchase full membership to immediately unlock this page

HISTORY

Tens of thousands of important historical sources, many previously unobtainable, are now available for the first time with a Forgotten Books Full Membership.

Unlimited Access
\$8.99/month

Continue

*Fair usage policy applies

aut *onerum* (ut nos hodie loquimur) *impositorum*, circa res istas quæ talibus in usum cedere deberent: hincque circa omnia, ut jam sæpius memorata inscriptio habet, αὐτῶν εἰσάγωσι καὶ ἐξάγωσι καὶ πρὸς τὴν χεῖρα: vel solummodo certarum rerum; ut ex. gr. *Lignorum*; sicut id habemus apud Theophrastum, in Charact. περὶ ἀλαζονείας, his verbis: καὶ διδομένης αὐτῶν ἐξαγωγῆς ξύλων ἀπελῆς, εἶπεν, ὅτι ἀπείρηται, ἕπως μηδὲ ὑφ' ἐνὸς συκοφανθῆ. De, cum esset sibi *Materiae* [lignorum] *concessa exportatio*, oblatο beneficio uti noluisse; ut omnes omnium calumnias effugeret.

Aliquando vero hæc ἀπέλεια, & munera, & onera sive λειψυργίας & φόρος, simul spectabat; ut apud Herodotum στρατηίας, καὶ φόρος & apud Demosthenem λειψυργιών & τετραρχίας, tum & alias immunitates (etiam apud alios scriptores) reperimus: & hæc cuncta comprehendi videntur istis Decreti Byzantium verbis, ἀλειψυργήτοις ἡμῶν πᾶσαν πρὸς τὴν λειψυργίαν; nempe istis Atheniensibus qui aut apud Byzantinos, aut apud Perinthios domicilium figere vellent.

At notabilis admodum est iste locus Aristotelis (Polit. lib. 2.) de Lacedæmoniis: βελόμην δὲ ὁ νομοθέτης ὡς πλείους εἶναι τῶν Σπαρτιατῶν, πρὸς ἀγαθὴν τοῖς πολίταις ὅτι πλείους ποιεῖται παῖδας. ἔστι δὲ αὐτοῖς νόμος, ἵνα μὴ γεννήσωνται τετρεῖς ἢ ἕως, ἀφ' ὧν ὄντων εἶναι, τὸ ἵππευσι, ἀπελῆ πάντων. Nam qui vellet *Legislator* *quamplurimos numero esse Spartiatas*, invitavit atque illexit cives ad quam plurimos liberos procreandos. *Est enim Lex* apud eos, *si quis treis filios procrearit*, eum *vacationem habere præsidii*, & *custodiæ urbis*: *si quatuor*, ab omnibus muneribus publicis *immunem esse*.

Sed consideret Lector an non hinc fluxerit illud *jus trium liberorum* apud Romanos. Namque Romanos olim suas (pro magna parte) *leges*, ab Athenis & aliis Græciæ urbibus petivisse satis notum est. Ac licet Dionysius Halicarnassæus sub finem libri 10 dicat: Ἐν ἧ τῶν αὐτῶν καιρῶν παρεγίνοντο ἀπὸ τῶν Ἀθηναίων καὶ τῶν Ἰταλοῦν Ἑλληνίδων πόλεων αἱ πρῶσθεις, φέροντες τῶν νόμους.

νόμους. Eodem tempore reversi sunt legati cum Legibus, quas afferebant Athenis, & ex aliis Græcis urbibus, quæ [NB] in Italia erant: tamen T. Livius, libro 3. ita loquitur: *Missi legati Athenas Sp. Posthumius Albus, A. Manlius, P. Sulpitius Camerinus: jussique inclutas leges Solonis describere, & aliarum Græciæ civitatum instituta, mores, juraque noscere.* Quæ Græcas urbes in ipsa Græcia, non in Italia, clare indicant. Unde ex illa ipsa Græcia hoc *jus trium liberorum* fluxisse, quin & ab ipsis Lacedæmoniis, mihi nulum fere dubium est.

Nec sane hinc abluere videtur Plutarchus; qui in Numæ vita narrat, *Spartiatem Pythagoram cum peragraret Italiam, consuetudinem habuisse cum Numa, atque in constituendo regno consiliorum ei fuisse adiutorem.* Sicut & brevi post addit, *Sabinos fuisse colonos Lacedæmoniorum.*

Tum & inter prærogativas *juris trium liberorum* erat, ut *viri excusarentur ab omnibus civilibus muneribus, quæ patrimonii non essent: atque ut qui Romæ tres liberos superstites haberent, a tutelis & curationibus liberarentur, & cætera, quæ plura huc afferri possent.*

Huic ἀτελεία, ut id adhuc adjungam, connexa erant, quæ in jam sæpius nominata Gruteriana inscriptione adduntur; nempe, ἢ εἰσπλᾶν καὶ ἐκπλᾶν ἢ πολέμῃ καὶ εἰρήνῃ ἀσυλείῃ καὶ ἀσπονδεί: adeoque & ἀσύλεια, cujus mentio quoque in marmore illo, quod pag. 442 & 443 exhibui.

Scilicet hi, qui illâ gaudebant, quantumvis in hostico commorantes, aut habitantes, adeoque aliàs inter hostes putati, secure ac libere ab omni hostili spoliatione eorum apud quos hac ἀσυλεία fruebantur, importare & exportare res suas poterant; ita ut minime ipsis necesse esset, super ista re pacisci: quod per illud ἀσπονδεῖ, quod adjungitur, sat clare indicatur.

Ex hisce itaque videmus, non tantummodo Tempia, ac præ-

præter ista (ob ista tamèn) modo partem hujus illiusve urbis, modo urbes integras [sic harum exempla, præter vulgo nota habemus, in Ἀντιοχεία πρὸς Ἴππον, Ἀντιοχεία πρὸς Σάρον, in Ἀπαμεία, in Σαμοσάτα, & in aliis, quæ inde in nummis sub M. Aurelio, Commodo aliis cufis vocantur ἱεραὶ & ἄσυλοι]: sed & certos homines aliarum urbium cives; quin & totas urbes, in aliis civitatibus, quæ alias, ob Tempora ἄσυλοι non essent, ἀσυλείᾳ donatos ac gavisos fuisse. Quæ ἀσύλεια eò tantum spectabat, ut a deprædationibus, ac confiscationibus æque tempore belli quàm pacis, quantumvis in hostico commorarentur, aut habitarent, liberi ac securi essent.

Majoris tamen prærogativæ erat *gaudere πολιεία*: ut ad quam (præter alia) pertinebat illa *πέσοδος εἰς τὴν βελίω*, &c. de qua etiam; suprâ locutus sum. Continebat nempe illa *jus Magistratûs obeundi, seu gerendi*: quod Plutarchus, in Camillo, sic per *ἰσοπολιείαν* exprimit: Περὶ γὰρ ἀμφοῖν συνέπραξεν ἁπλῶς, ἀφεθῆναι τε τὴν πόλιν ἁπλῶς ἀπάσης, καὶ μεταλαβεῖν ἰσοπολιείας. *Deprecantibus adfuit ipse [Camillus] ut a crimine liberarentur, ac civitatem (seu jus civitatis) impetrarent.*

Quomodo & eadem res per *ἔσ συμπολιθεῖν* indicatur apud Xenophontem, Hellenic. lib. quinto; ubi initio orationis a Cligene habitæ, de Olynthiis is ita loquitur: Οὗτοι τῶν πόλεων προσηγάροντο, ἔστιν ἃς ἐφ' ὧν τῶν αὐτῶν νόμοις, ἔσ συμπολιθεῖν. Hæc equidem ita vertit Leunclavius: *Atque hi quædam oppida sibi adjunxerunt, ea conditione, ut legibus iisdem uterentur, ἔσ tanquam in eadem republica vivant.* At optime Henr. Stephanus, in Thesauro suo, ait: *Dicerem autem συμπολιθεῖν esse, etiam communes habere leges, seu communibus legibus uti; nisi præcederent illa verba, τοῖς αὐτοῖς νόμοις.*

Nec,

THIS PAGE IS LOCKED TO FREE MEMBERS

Purchase full membership to immediately unlock this page

Know Your Bible

Forgotten Books'
Full Membership
provides unlimited
access to more than
28,000 volumes of
Christian literature for
\$8.99/month

**HOLY
BIBLE**

Continue

*Fair use policy applies

vel aliter a Sacerdotibus ipsius aliquo prætenso jussu. Ac plura exempla sic in marmoribus occurrunt. Ita enim apud dictum Gruterum pag. 40. 6. habemus in lapide quadrato, in aræ formam reperto Rysvici, prope Hagam Comititis:

DIANÆ
 JUNIANUS
 AMABILIS
 IIIII . VIR
 AUG. C V. T. EX
 JUSSU. IPSIVS

Uti quoque apud eundem pag. 57. n°. 4. in alio, atque apud Isaram fluvium (ne plura exempla ex plurimis adducam) invento:

MARTI. AUG
 CONSERVATORI
 CORPORIS. SUI
 MERCURIALIS. AUG
 N. V. EX. JUSSU
 NUMINIS. IPSIVS
 SIGILLUM. MARMOREUM
 POSUIT

Uti vero hîc ponitur JUSSU sic alibi IMPERIO:
 G g g g g 2 Ita

Ita namque apud Reinesium reperimus tum Classe I. n°. 110. hoc modo,

LIBERO
ET LIBERÆ
SACRUM
P. GAVIUS
ASPECTUS
VI. VIR
IMPERIO-
POSUIT

Tum & Cl. I. n°. 288. hoc modo:

MUTILLIA
ALBANA
HOSIRI. ET
FORTUNÆ
SUPERÆ
IMPERIO
POSUIT

Hinc nempe Ovidius. *Scimus ab*
IMPERIO fieri nil tale Dianæ. Pro qua Diana tamen
Eruditiss. Tanaquil. Faber legi mavult Cybellæ. nec sane ma-
le; quamvis & *Diana & Isis & Cybele*, quandoque unum
idemque numen sint. Sic & aliquando, *MONITUS* vel
MONITA vel *MONITU* vel denique *EX MONI-*
TU dicebant; ut apud Gruterum pag. *LXXXII.* n°. 5.

THIS PAGE IS LOCKED TO FREE MEMBERS

Purchase full membership to immediately unlock this page

HISTORY

Tens of thousands of important historical sources, many previously unobtainable, are now available for the first time with a Forgotten Books Full Membership.

Unlimited Access
\$8.99/month

Continue

*Fair usage policy applies

quod, si lapis ab ista parte non mutilatus esset sine dubio legendum esset IMPERIO; forsan & IPSIUS, ut in ista quam jam supra attuli. Quamvis minime (quod & alia, cum tertia linea potissimum, tum & quarta, deesse videantur) hinc indicetur, an pro semetipsa, an pro Republica, an pro salute Cæsaris, sive Augusti Augustorumve, hæc *Sacerdos Magnæ Matris* (id enim designant illa A. M. SACRIS) hoc sacrum acceperit, inscriptionemve hanc *posuerit*, seu dedicavit. Sicut nec, an *Hostiis suis*, (ut sæpius videmus additum) an sumptu publico, hoc *Taurobolium* acceperit.

Verum, ut ad ineditam nostram revertamur, *Narbonenses* isti, *jussa Matris Deorum* exsequentes, *Taurobolium* celebrarunt; ac quidem EX STIPE COLLATA: unoquoque nimirum, quem ad illud pietas, aut si mavis superstitio, aut alia quæcunque demum causa stimularet, symbolam suam, seu *stipem* conferente: nisi singulæ Civitates, vel oppida, istius provinciæ *stipem* contulerint, eo, aut simili fere modo, quo id alibi contigisse videmus, in inscriptione illa, quæ apud Gruterum pag. 162. n°. 3. habetur; quæque cum tribus aliis (aliarum credo provinciarum) in medio arcu *Pontis Trajani* posita, ex istis nobis nunc sola restat: atque ex qua videmus *Lusitanos* tam procul inde distitos, tamen cum aliis (inter quas forsan quoque hæc *Narbonensis* fuit) perficiendo huic tam stupendo *Ponti*, sumptus etiam, sive impensas, *stipe collata* suppeditasse; saltem adjutasse.

Inscriptio autem illa (quæ & in *Occonis Hispanicis* pag. XXIV. n°. 6. comparet) hæc sequens est:

MUNICIPIA
 PROVINCIAE
 LUSITANIAE. STIPE
 CONLATA. QUÆ. OPUS
 PONTIS. PERFECERUNT
 ICÆDITANI
 LANCIENSES, OPPIDANI
 TALORI
 INTERAMNIENSES
 COLARNI
 LANCIENSES, TRASCUDANI
 ARAVI
 MEIDIBRIGENSES
 ARABRIGENSES
 BANIENSES
 PESURES

Neque usque adeo mirum nobis videri debet, Provincias sic Reipublicæ quandoque dono gratuito (ut nunc vocamus) adjumento fuisse, sibi que id honori duxisse: quum & Populus Romanus *stipem* Cæsari Augusto, quin & absenti, plus semel contulerit. talia namque videmus apud jam sæpius memoratum Gruterum pag. CLXII. 3. in basi marmorea, hoc modo:

IMP. CAESAR DIVI. F. AUGUSTUS
 PONTIFEX. MAXIMUS
 IMP. XIII, COS. XI. TRIB. POT. XV.
 EX. STIPE. QUAM POPULVS. ROMANVS
 ANNO. NOVO. APSENTI. CONTVLIT
 NERONE. CLAVDIO. DRVSO

COS

T. QVINTIO. CRISPINO
 VOLCANO

Tum & in alia, quæ pag CVI. n°. 4. reperitur.

LARIBVS. PVBLICIS. SACRVM
 IMP. CÆSAR. DIVI. F. AVGVSTVS
 PONTIFEX. MAXIMVS
 TRIBVNIC. POTESTAT. XVIII
 EX. STIPE. QVAM. POPVLVS. EI.
 CONTVLIT. K. JANVAR. APSENTI
 C. CALVISIO. SABINO
 L. PASSIENO. RVFO. COS

Quibus hæc solum, at notatu digna, ex Suetonii cap. 91. addam: *Ex nocturno visu etiam STIPEM quotannis die certo emendicabat a populo, cavam manum asses porrigentibus præbens.*

Quod vero attinet illud M. AVRELIANI, plane cenfeo, ob illa quæ jam supra attuli, pro illo reponendum esse, (ac revera ita antiquitus marmoris insculptum fuisse) M. AVR. ANTONINI; aut si ita mavis, M. AUREL. ANT. Quod posterius nunc quoque verius credo: illumque errorem

THIS PAGE IS LOCKED TO FREE MEMBERS

Purchase full membership to immediately unlock this page

Know Your Bible

Forgotten Books'
Full Membership
provides unlimited
access to more than
28,000 volumes of
Christian literature for
\$8.99/month

**HOLY
BIBLE**

Continue

*Fair use policy applies

*Canere hoc suis adorta est tremebunda COMITIBUS:
 Agite, ite ad alta Gallæ Cybeles nemora simul,
 Simul ite Dindymenæ dominæ VAGA PECORA,
 Alienaque petentes, velut exules, loca
 Sectam meam executæ duce me, mihi COMITES
 Rapidum salum tulistis, truculentæque pelagi,
 Atque corpus evirastis Veneris nimio odio.*

Tum & hoc sequenti:

Simul hæc COMITIBUS Atys cecinit novamulier.

Sicut & hoc versu semetipsum, quasi mulier esset, non *Sacerdotem*, sed *famulam* vocat:

*Egone Deum MINISTRA, & Cybeles FAMULA
 ferar.*

Quam ministram, si hîc pro sacerdote haberi quis vult, certe id non ulterius, quam ad ipsum *Atyn*, atque in posterum ad *Archigallos*, extendere poterit.

Interim ipse quoque Gerardus Joan. Vossius eundem errat errorem. Dum enim *Idololatriæ* lib. I. cap. 53. Gallos *Phrygiæ Matris sacerdotes* vocat, eadem Herodiani verba sententiæ suæ firmandæ adducit, & vertit: *a quo etiam evirati Deæ sacerdotes nomen suum obtinent.* Cicero autem ipsos non sacerdotes, sed tantummodo *famulos* appellat, dum lib. 2. De legibus ait: *Præter Ideæ Matris famulos, eosque justis diebus, ne quis stipem colligat.*

Hæc autem notari velim ad ista Philostrati verba, quæ pag 382. & 388. hujus operis attuli; nempe, τὰ δὲ Φωνῆς ἀθλα εἰς πλὴν ῥώμην ἐπὶ τὸν ἐκείθεν θρόνον, quæ ibi ad Certamina Musica retuleram; me, post rem melius ex ipso Philostrato perpensam, mutare sententiam, illaque nunc referre ad Orationes, Recitationes, & causarum actiones Sophistarum, atque ad subsellia, seu cathedras, in quibus sedentes illi, ac quidem cum prærogativa, docebant. Unde etiam sic ille (lib. 1. Vit. Sophistar.) de Scopeliano loquitur: Διέλεγετο ἡ δὲ πρὸ μὲν ἔθρονος, ξὺν ἀβρότητι· ὅτε ἡ ὀρθὸς ἐλέγετο, Ἰπποφύλω τε εἶχεν ὁ λόγος, καὶ ἔρρωτο καὶ ἐπεσκοπεῖτο ὅτι ἔνδον, ἔσθ' ἐν τῷ ὀμίλῳ· ἀλλ' ὑπεξιών ἐν βραχεῖ ἔκαιρε. *πειλὴ ἡ αὐτῶ καὶ δὴφωσίας, καὶ τὸ φθέγμα ἠδονίω εἶχε.* *A subsellio delicate differebat: quando autem rectus dicebat, conversionis acumine & robore pollebat oratio: neque intus neque in turbam respiciebat, sed tanquam ad breve tempus se subducens cuncta perlustrabat. . Et eximia fuit vocalitas, & elocutio admodum jucunda [Ita vertit Morellius.]*

Postrema illa verba, *πειλὴ ἡ αὐτῶ, &c.* faciunt ad illustranda ista τὰ Φωνῆς ἀθλα: de quibus, postquam de θρόνω aliquid dixerō, quoque loquar.

Idem igitur Philostratus de Adriano quoque Phœnicio ita loquitur: μετὸς ἡ ἔτω παρρησίας ἐπὶ τὸ θρόνον παρήλθε Ἀθηνησιν, ὡς περὶ οἰμίων οἱ γενέσθαι τὸ πρὸς αὐτῶς ἀγαλέξεως, &c. *Tanta fiducia fretus, ad Atheniensium suggestum accessit, ut orationis suæ exordium duxerit; &c.*

At clarius idem de eodem Adriano, post nonnulla interposita: κατὰ ἡ τὰς χρόνας, ἐς ὃ ἀυτοκράτωρ μάρκος Ἀθηναζε ὑπὸ μυστηρίων ἐπέσθη, ἐκράτη μὲν ἤδη ἔτ' σοφιστῶν θρόνος ὁ ἀνήρ ἔτ' . *Quibus vero temporibus Marcus Imperator pro mysteris Cereris Athenas legatos miserat, hic ille vir sophistarum suggestum obtinebat. Prærogativam verò istam Cathedræ, sive Oratoriæ seu Rhetoricæ, sive Politicæ, indicant hæc ejusdem*

verba de Theodoro Sophista: ὁ δὲ ἀνὴρ ἔτελλο Λολλιανῶν ὡς ἀκρο-
 ατῆς, Ἡρώδης δὲ οὐκ ἀνήκετο. ἐβίω μὲν ἑξήκοντα, δυοῖν
 ἔτεσιν καταχρῶν τὸ θρόνον· πῶς δὲ ιδεῖαν τῶν λόγων ἀποχρῶν ἐπὶ τοῖς δικασ-
 νικοῖς καὶ τοῖς ἑρσοφιστάσι. *Cæterum hic Lolliani quidem*
auditor fuit; nec non Herodem interdum audivit, ac vixit
plus quam quinquagenarius, biennio cathedra occupatâ, genere
dicendi utebatur idoneo etiam in juridicis, & iis qui Sophistæ
virtutes excedunt. Thronus igitur ille, (seu Cathedra) aut
 Sophisticus, adeoque Rhetoricus & Oratorius, simpliciter
 erat, aut Politicus: quod utrumque dicendi genus sæpius ex-
 ercerent ac publicè profiterentur. Hinc namque de Appol-
 lonio Atheniensi, hic idem noster Philostratus: ὁ δὲ Ἀπολλώ-
 νιος ὁ Ἀθηναῖος ἐνόματό μιν ἠξιώθη κατὰ Ἑλληνας ὡς ἰκανὸς
 τὰ δικανικά, καὶ τὰ ἀμφὶ μελέτων ἔμεμπτός. ἐπαίδευσεν δὲ Ἀθήνησιν
 κατὰ Ἡρακλείδην τε καὶ τὸ ὁμώνυμον, ἔργα πολιτικῶν θρόνων πρεσβύως ἐπι-
 παλάτῳ. ἀγαπρεπῆς δὲ τὰ πολιτικὰ γενόμενος ἔν τε πρεσβείαις ἑξήκον-
 τῶν μεγίστων ἐπρέσβευσεν, ἔν τε λίσσεσσι, αἷς μεγίσταις Ἀθηναῖοι νομί-
 ζουσι. πῶς δὲ ΕΠΩΝΥΜΟΝ, καὶ πῶς ΤΩΝ ΟΠΛΩΝ ἐπιερά-
 πη, καὶ τὰς ΕΞ ΑΝΑΚΤΟΡΩΝ ΦΩΝΑΣ, ἠδὲ γεράσκων καὶ
 λογίμων ἐν Γλάυκῃ, καὶ τῶν τρίτων ἱεροφάντων, εὐφωγία μὲν ἀποδέων,
 σεμνότητι δὲ, καὶ μεγαλοπρεπείᾳ ἐν κόσμῳ ὡς ἀπολλῶν δόκον τὴν ἀνώ.
Addam hîc versionem Morellii: quam lector cum mea inter-
pretatione conferat: Apollonius vero Atheniensis nomine
dignus est habitus apud Græcos, cum forenses causas recte
egerit, & sine reprehensione declamarit. Juxta Heracli-
dem, & gentilem suam [reponerem ego & cognominem su-
um, Heraclidem sc. Naucraticem qui etiam Athenis docuit]
Athenis docuit. Civili suggestui talenti pretio præfuit. Et
cum in civilibus rebus clarus & insignis esset, maximarum
rerum legationes egit: in publicis Ministeriis sacris, quæ
maxima Athenienses appellant; [ubi illud Sa-
cris delendum] Prætura urbana [reddè Archontis munus],
ei commissa est, & Præfectura armorum [de his vide sta-
tim].

THIS PAGE IS LOCKED TO FREE MEMBERS

Purchase full membership to immediately unlock this page

HISTORY

Tens of thousands of important historical sources, many previously unobtainable, are now available for the first time with a Forgotten Books Full Membership.

Unlimited Access
\$8.99/month

Continue

*Fair usage policy applies

in his Athenæi verbis, vocem ἀνάκτορον *Cereris ac Proserpine* Templum denotari, quod Ἰακχῶ ibi quoque, in Athenæi verbis occurrat.

At quid impedit, quominus hîc Athenæus de duobus quidem Templis loquatur; quum & diversa Bacchi templa Athenis fuerint. quod quamvis non fuisset, tamen distinguenda videntur ἢ ἱερὰ Ἰάκχῃ Φωνῇ, & ἀνάκτορον τοῖν θεῶν (Ita enim legitur non ταῖν θεῶν) Itaque ad hunc sive Bacchum; sive Ἰακχον spectat hæc Φωνῇ σισιγασμῶν: quæ indicari videtur ibi *Oraculum* aliquod *Bacchi*, sive *Jacchi* fuisse; atque adeo hæc verba esse vertenda, ita uti a Dalechampio versa sunt.

Hinc porrò cōnectare quis possit, idem hoc, quamvis non expresse, in Athenæi verbis, per illa, καὶ τὸ σεμνὸν ἀνάκτορον, &c. significari; adeoque &, (ut sic ad nostrum redeamus Philostratum) ista, καὶ τὰς ἐξ ἀνακτόρων φωνὰς [ἐπεπράπη: quod certe hîc subintelligendum est] ἤδη μεγίστων, per Athenæi verba esse illustranda; hincque ea esse veretenda: *Archontis Eponymi* (sive ejus a cujus nomine annus signatur) munus ipsi commissum fuit; sicut & illud *σπατηγῆ ἐπὶ τῷ ὕπνῳ*, sive *annonæ publicæ administratio*; tum & (cum jam senesceret) *Oraculorum*, quæ ex *Dioscurorum* Templo edebantur, cura.

Sicut & hisce applicari possent hi versûs Juvenalis; ex *Satyra undecima*:

*Temporum quoque Majestas presentior, & vox
Noctæ fere Media, mediamque audita per urbem;
Littore ab Oceani Gallis venientibus, & Dis
Officium vatis peragentibus.*

Absque ullo scilicet intermedio Vate, aut Propheta: sicut & Juno Moneta, & Ajus Locutius, olim apud Romanos; licet minime ita, ut id frequenter accideret. Quin & *Ægis*

in Cilicia Æsculapius sese adhuc Apollonii tempore, (neque ita rarò ut videtur) hominibus palam ostendebat, modò fides habenda Philostrato. Ita enim ille, in Apollonii vita lib. I. c. 5 : μεθήτησιν ἔν τ' διδάσκαλον δεηθεὶς ἔ παλεὸς ἐς Αἰγὰς τὰς πλησίον, ἐν αἷς ἠουχία τὲ πρὸςφορῶ τῷ φιλοσοφῆσαντι, ἔ ασκδα νεανικώτερα, ἔ ἱερὸν Ἀσκληπιῶ, καὶ ὁ Ἀσκληπιὸς αὐτὸς ἐπίδηλῶ τοῖς ἀνθρώποις. *Ab eoque obtinuit ut Ægas, quæ in proximò [Tharso] erant, migraret, eo quoque translato Præceptore; ubi locorum ἔ otium erat philosophantibus, ἔ studia adolescentibus apta, ἔ Æsculapii Templum; ubi Æsculapius ipse palam quandoque sese hominibus ostentabat.* Quibus & hæc, de Antiocho Sophista, subjungi possunt, τὰς ἡ πλείους τ' νυκτῶν ἐς τὸ ἔ Ἀσκληπιῶ ἱερὸν ὑπεκἀθιδεν, ὑπὸ τ' ὄνειράτων, ὑπὸ τ' ξυνουσίας, ΟΠΟΣΗ ΕΓΡΗΓΟΡΟΤΩΝ ΤΕ ΚΑΙ ΔΙΑΛΕΓΟΜΕΝΩΝ ΑΛΛΗΛΟΙΣ. διελέγετο γὰρ αὐτῷ ΚΑΙ ΕΓΡΗΓΟΡΟΤΙ Ο ΘΕΟΣ, καλὸν ἀγώνισμα ποιῶν τ' ἑαυτῆς τέχνης, τὸ τὰς νόσους ἔ ἀντιόχε ἐρύκειν. *Plerasque autem noctes in Æsculapii fano dormiens transigebat, tum ad insomnia, tum ad colloquia, qualia sunt quibus vigilantes ἔ differentes inter se perfruuntur, percipienda. Etenim cum ipso etiam vigilante Deus diserebat, præclarum artis suæ certamen edens, quod Antiochi morbos arceret.*

Hæc sane ita non usque adeo male procedere viderentur, atque inde non male concludi, hunc Apollonium præpositum fuisse Oraculis, quæ ex Castoris ac Pollucis Templo reddebantur. Sed de tali μεθήτησιν apud Athenienses minime constat. Quare hæ φωναὴ aliâ interpretatione indigent. Ac quidem videmus apud Philostratum, in Sophistis φωνῶν, seu Vocem sonoram, penetrantem, volubilis linguæ ac rotundi oris, maxime laudatam fuisse. Unde, sicut pluribus in locis is de Sophistarum φωνῆ loquitur; ac quidem de Polluce Sophista: ἔ λέγετο ἡ ταῦτα ἢ μελιχρᾶ τῆ φωνῆ ἀπαγγέλλειν, ἢ ἢ βασιλέα κόμμοδον θέλξας, τ' Ἀθήνησι θεῖον παρ' αὐτῷ δ' ἐγὰτο.

εγο. Dicitur hæc melliflua voce pronunciaſſe, quã cum Imperatorem etiam Commodum allexiſſet, ab eo ſuggeſtum Athenis obtinuit; Sic de Hermocrate, Ἐδίδε πὶ καὶ ἡ Ὀροια, ἔη τῆς γλώττης κρέττω. Etiam aliquid lenis facundia, & linguæ plauſus attulit. ac rurfus de eodem, Ἐμοὶ δὲ ἀποπεφάντω, μὴ ἀντιπαύω φωνῆσαι ἔμειρακίς τέτρα γλώτταν. Equidem aſſeruerim adoleſcentis huius linguam. Quin & jam ſupra vidimus, eum de Scopeliano teſtari, Περικῶ δὲ ἀωτῶ καὶ ἀφωνίας, καὶ τὸ φθέγμα ἠδοντω εἶχε. Hinc & certatim fuiſſe (ſicut id videmus factum ob τὰς θρόνας apud Eunarium, in Proærefii vita) ſuper ἀφωνίας laude, non obſcure liquet ex Eunario, in Juliani Sophiſtæ vita: ibi namque ita loquitur: Ὡς εἰς ἐπὶ λμα τὸ σοφιστῶν δημοσία κατὰ βὰς διαλέμαθ, ἀλλὰ ἐν τοῖς ιδιωτικῶς θεάτροις ἀπολαβόντες τὰς φωνὰς αὐτῶν μεράκια, ἐλέγοντο δὲ περὶ ψυχῆς θέοντες, ἀλλὰ καὶ περὶ κρέτρα, Ἐφωνης ἀγωνιζομένης Ita ut Sophiſtarum nemo publice procedens diſſerere auderet; ſed in PRIVATIS theatris adoleſcentuli eorum verba excepturi adſciſcebantur, & non de vita periclitaturi, ſed de plauſu vocisq̄ue certamine, dicebantur.

Quæ verba rurfus illuſtrari videntur per iſta, quæ de Euodiano habet: Ἐυοδιανὸν δὲ τὸ Σμυρναῖον τὸ μὲν γένω ἐς Νικήτην τὸ σοφιστῆν ἀνῆγεν· αἱ δὲ οἴκας πρὸς ἐς τὰς ἀρχιερέας τε ἔσεφανεμένοις πρὸς ἴππῶν τὸ ὄπλων [ſupple ἀνῆγεν] τὰ δὲ φωνῆς Ἄθλα ἐς πρὸς ῥώμῳ καὶ τὸ ἐκείθεν θρόνον [ἀνῆγεν] Euodiani vero Smyrnæi proſapia generis ad Niceten ſophiſtam pertinebat. Familia vero honores ipſum inter Pontifices, & ob rem foris armisq̄ue bene geſtam coronatos collocabant. [Quæ poſteriora verba ἐς τὰς ἀρχιερέας τε, ἔσεφανεμένοις πρὸς ἴππῶν τὸ ὄπλων, ſicut & Morellii vertio, forſan infra a me perpendicularur] Quum igitur certamina inirent hi Sophiſtæ ob εὐφωνίας laudem, æque atque ob cæteram eloquentiam; iſque præferretur, qui erat ore rotundo, lingua volubili, ac voce ſonora & penetranti, &c. hinc quoque procul dubio Polemon Sophiſta delectus fuit ab Adria.

THIS PAGE IS LOCKED TO FREE MEMBERS

Purchase full membership to immediately unlock this page

Know Your Bible

Forgotten Books'
Full Membership
provides unlimited
access to more than
28,000 volumes of
Christian literature for
\$8.99/month

**HOLY
BIBLE**

Continue

*Fair use policy applies

mationis certamen indixit; & ambo discessere, hic immunitate, Apollonius vero non parvis muneribus donatus. Cum verti debeant ultima verba: hic immunitate [quæ etiam quandoque, sicut ἀλειθρησία, Sophistis donabatur] Privatus; Apollonius vero dona auferens. Præterea, nullibi in Græcia plures simul, sive eodem tempore, iisdem Mysteriis præfuisse, nedum Athenis ad Eleusinia sacra, satis clare patet ex illis, quæ pag. 493. &c. de Hierophantis attulitum & ex Eunapii Maximo; in cuius vita, is inter alia, ait: ὡς δὲ καὶ ταῦτα εἶχε καλῶς, ἀκέρως πλεόν εἶναι καὶ πῶς Ἑλλάδα, ὡς δὲ τῶν ταῖν θεῶν ἱεροφάνη, ἔπειθ' ἐκείνον ὄξυς ἔδραμε ἔδ' ἔδ' ἱεροφάντη καὶ ἐκείνον τὸ χροῖον ὅστις ἦν τ' ἄνομα, ἔμοι θεμισ λέγειν. ἔτεμε γὰρ τὸν ἄπαι γράφοντα, καὶ εἰς Εὐμολπίδας ἦγε Cumque jam illa se satis bene haberent, intellecto plus aliquanto latere in Græcia apud Eleusiniarum Dearum **HIEROPHANTAM**, velociter illuc accurrit: nomen vero Hierophantæ qui tunc temporis (Sacris istis) præerat fas non est mihi efferre; quod hujus libri scriptorem initiarit & ad Eumolpidas adduxerit. Quare, licet, post nonnulla interjecta, dicat: Τότε δὲ ὁ μὲν Ἰχλιανὸς τῶν θεῶν ἱεροφάντων συγγενόμενος, id nihil aliud significat, quam istum Hierophantam sanctitate, seu pietate, ita excelluisse, præ aliis Hierophantis, qui ipsum ibi tempore antecesserant, vel qui alibi aliis Mysteriis eodem tempore præpositi erant, ut omnium divinissimus, seu sanctissimus haberetur.

Paginæ 741: post lineam decimam inferenda.

Videmus in illa inscriptione quæ Classe VII. n°. 24. exhibetur, atque huc adducta fuit, Hæc verba inter alia, ΑΤΕΛΕΙΑΝ ΕΝ ΔΗΛΩΙ, ΚΑΙ ΠΑΤΡΙΑΝ, ΚΑΙ ΤΗΣ, &c. Ita namque hæc suppleri debet, ut cuius facile patet. De hac itaque ΠΑΤΡΙΑ, aliquid hic

hic dixeram quod typographo traditum (quoniam fato nescio) intercidit. Quare istud nunc inter addenda, quamvis festinatò nimis, (quod dictus typographus nova autographa expectet) subjungere volui: eoque magis, quod & jam, in Lemmate cap. I. Dissertationis nonæ, de Patriis, seu ΠΑΤΡΙΑΙΣ, mentio fiat.

Hæc itaque ΠΑΤΡΙΑ quid in ista inscriptione denotet, Hesychius nos docere videtur, quando ait: Πατριά, Φυλά: unde & Patriarcharum nomen ortum traxisse videtur: quod, nempe, primitus πατεράρχαι, & πατεράρχοι iidem fuerint cum φυλάρχαις. Unaquæque enim Tribus Athenis suum habebat πατεράρχην seu πατεράρχον; qui adauctis numero Tribubus etiam numero adaugebantur. Ita namque lib. V. Herodotus, ubi de Clisthene loquitur: ὡς γὰρ δὴ τὸ Ἀθηναίων δῆμον πρότερον ἀπωσμένον, ὅτε πάντων πρὸς τὴν ἑαυτῶν μοίρην προσεθήκατο, τὰς φυλάς μέλωνόμασε, καὶ ἐποίησε [NB] πλῆθυνας ἐξ ἑλασσόνων, ἰδέκα τε φυλάρχους ἑαυτῶν: τεσσέρων ἐποίησε, δέκα δὲ καὶ τὰς δήμους κατένεμε ἐς τὰς φυλάς. quos φυλάρχας ἢ βελάρχαις plane distinctos fuisse, non uno loco nos (in Politicis) docet Aristoteles.

Erant igitur πατεράρχαι iidem qui φυλάρχαι, seu Tribuum capita; ac pro tempore Principes seu Tribuni: etiamsi posteris temporibus inter Judæos, ac potissimum Christianos, isti audirent Patriarchæ qui familiarum, sub veteri Testamento, Capita essent." Hincque & Abraham Hebr. VII. v. 4. ὁ πατεράρχης, ut primus Sanctorum piorumque familiæ Caput: deinde (Act. VII. v. 8.) non solummodo Jacobus, hoc nomine, verum & filii ipsius S. Scriptura τὰς δώδεκα πατεράρχας, ut suarum (minor licet) familiarum Capita, nominat. Sicque Rex David familiæ istius, ex qua, ab ipso repetundo, D. noster J. Chr. secundum carnem originem traxit, Patriarcha, ipsiusque familia πατριά nominatur [Luc. III. 25.] unde &

sine dubio, hic loquendi modus Act. III. v. 25. *πάσαι αἱ πατριαὶ τῆς γῆς.*

Verum enim vero, hæc uti minus hic ad rem nostram faciunt; sic magis illa attuli ne viderer ea ignorare: dum interim fixum manet, *πατριαὶν* hic Tribum denotare, ac Patriarchas Tribuum Capita. Interim Suidas aliquantulum interurbare videtur, dum (aliàs Hesychium in plurimis secutus) ait: *πατριαὶ χώραι, φυλαὶ, τοπαρχίαι.* Neque aliter fere posterioribus seculis Patriarchæ, quam pro primitivarum aut potentissimarum quoque Ecclesiarum diœceseon, Capitibus accepti fuerunt. Verum, eheu jam fatis est.

THIS PAGE IS LOCKED TO FREE MEMBERS

Purchase full membership to immediately unlock this page

HISTORY

Tens of thousands of important historical sources, many previously unobtainable, are now available for the first time with a Forgotten Books Full Membership.

Unlimited Access
\$8.99/month

Continue

*Fair usage policy applies

I N D E X.

Ἀρχιερεῖς, seu Pontifices Græcorum.	230
— in pluribus civitatibus fuerunt	ibid.
ἐπάνυμοι.	ibid.
— quandoque simplici ἱερέων nomine	
veniebant.	232, 265
— quandoque Hierophantæ appellati.	498
— qua dignitate fuerint.	233
— Provinciarum etiam vel totarum	
regionum.	ibid.
— XIII. urbium, Asiæ propriæ.	286
— πενταετηρικοί, seu Quinquennales.	267
— πρῶτοι, seu Metropolitanæ.	235, 268
— perpetui, seu Διάεις.	258
— ἐκ ἀεθγόνων Διάεις.	ibid. 266
— synodi & Augustorum.	264
— τῶν Σεβαστῶν.	265
Ἀρχιερεὺς τῶν Διονύσων τῶν καθηγμένων.	264
— τῶν σύμπαντων ξυστῶν.	640
Ἀρχιερεῖαι, seu sacerdotes Maximæ.	269, &c.
Ἀρχιερέας quandoque fuisse Ἀσιάρχας;	
non vero vice versa Ἀσιάρχας fuisse	
Ἀρχιερέας.	287
Ἀρχιδιασίου.	731
Archontes Atheniensium.	219, &c.
— primitus singuli ac perpetui, hinc	
decennales, tandem annui.	220
— ἐπάνυμοι etiam exteri, quin &	
Cæsares quandoque Romanorum.	221
— duo simul apud Theræos, quin	
& alibi.	224, 617
— Delphorum.	453
— Synodi Xysti.	641, &c.
— Chororum.	687, &c.
Ἀρχων ἐπάνυμοι in sacerdotem τῶν Σωτη-	
ρων conversus.	222
— circa Agones Musicos.	650
Ἀριστοειδέης, & λαυροειδέης	684
Artifices Dionysiæ.	380, &c.
— scenici.	384
Asiarchæ, qui ac quales, ratione muneris.	
a 274: usque ad 286	
— simul etiam ἀρχιερεῖς, seu Ponti-	
fices unusquisque, an plures simul,	
ac quâ ratione.	275, &c.
— diversarum civitatum in una ea-	
demque regione.	278

— Ephesiorum cur in nummis non re-	
periantur.	ibid.
— contra vero reperiantur Pergame-	
norum, Sardianorum, Cyziceno-	
rum.	279, &c.
— ex quibus, qualibusque electi.	280
Ἀσυλαὶ καὶ ἀσπονδαί.	783
Ἀσύλα.	ibid.
Ἀτύλαι, & ἀσύλαι legendum pro ΕΛΕ-	
ΙΑΣΥΛΑΙΑ, in inscriptione.	444
— quotuplex fuerit.	781, &c.
Athletæ & Xystici idem.	638
— per omnes ætates compositi.	660
— Victorum Athletarum privilegia.	585
— ipsorum patientia.	521
Athletica inscriptio perpensa.	650
Athlothetas inter & Agonothetas, qua-	
nam differentia fuerit.	517, 537
Attici anni initium.	598
Atticorum mensium ordo.	595, &c.
— convenientia cum Mensibus Roma-	
nis.	599
Atys Cybeles Ministra & famula.	794
Augusti Cæsaris Neocoræ urbes.	317
Augustinus sacrorum Tauroboliorum non	
meminit.	25
Auletæ, Athenis à quonam electi.	676

B.

B acchus Auspex, seu Ductor, Cara-	
callæ epitheton.	262
Baptismus pro mortuis.	136
Βασιλεύς inter ἀρχοντας ac θεομοδίους.	
.	553
Bellonarii.	155
Bellonæ Fanatici	154, &c.
Βυκολεῖον Athenis.	210, 215
Boum capita, &c. tauroboliatu aris ad-	
dita.	57
Βραβούται, quinam ac quales.	522

C.

C abarnus non Deus, sed Sacerdos Cere-	
ris.	628, 736.
Cæsares Christianos diu mansisse Ponti-	
fices Maximos.	187
— illorum Pontificatum ejusdem	
fu-	

I N D E X:

<p>fuisse juris & potestatis ac Gentilium. 188</p> <p>Cæsarea Sebaste neocora. 316</p> <p>Caligula Ζεύς ἐπιφανής νέος. 263</p> <p>Caracalla quam propensus in Macedones fuerit. 358</p> <p>Carmen quo præbatur in Sacris. 109</p> <p>Ceres nova. 263</p> <p>Certamina puellarum ac fæminarum publica. 623</p> <p>Certamen quinquennale Cretensum. 632</p> <p>———— more Græco apud Romanos. 637</p> <p>Certamina fæminarum Cursus. 553, 558</p> <p>———— super pulchritudine. 557</p> <p>———— eadem & virorum. <i>ibid.</i> & 563</p> <p>———— fæminarum Bellica. 623, &c.</p> <p>Christianos multa a Gentilibus, circa sacra, mutuos fuisse. 2</p> <p>Χακώματα, quibus inscribebantur Decreta publica. 765, &c.</p> <p>Χακολόγοι Fratrum. 739</p> <p>Choregi, quinam ac quales. 674, &c.</p> <p>———— quotannis electi. 676</p> <p>———— sumptus faciebant, ad adornandos Choros, &c. <i>ibid.</i></p> <p>———— ipsorum defectu ipse populus, ratione sumptuum, ἐχορήγος. 677</p> <p>———— unus idemque aliquando duabus Tribubus simul ἐχορήγος. 682</p> <p>Choregus, qualis esse debuerit. <i>ibid.</i></p> <p>———— idem etiam <i>Charagus</i>, seu Dux Chori. 683</p> <p>Choregi διδασκαλεῖον suum habebant. <i>ibid.</i></p> <p>———— eligebant ipsi suos ἐπιμεληταίς. <i>ibid.</i></p> <p>Χορευεῖν, quid sit. 674</p> <p>Χοροδιδάσκαλος. 685</p> <p>Χορος-ἄρῃ 684</p> <p>Collegium Isidis, Sylvani Gæmini, Virtutis, Serapidis, Herculis Somnialis, &c. 738</p> <p>Collegia Hymnodorum, seu Hymnologorum. 579.</p> <p>———— Sacerdotum. 581</p> <p>———— Tibicinum ac Fidicinum Roma. <i>ibid.</i></p> <p>Colonia Copia Claudia Aug. Lugd. 106</p> <p>Commissiones Athletarum in Elide quan-</p>	<p>do fierent. 665</p> <p>Concilium Amphictyonum; vide Amphictyonum Concilium. 665</p> <p>Consecratio Pontificis Maximi per Taurobolium sacrum merum figmentum est. 35</p> <p>Consecrationes Taurobol. plures in uno eodemque loco factæ; etiam diversis temporibus. 125</p> <p>Contubernium Præanistarum. 582</p> <p>Conventus Achæorum. 449</p> <p>———— ad Triopium. 462</p> <p>———— in Calaura. 466</p> <p>Coracica in Mithriacis. 110</p> <p>Cosmi ac Protocosmi Cretensum. 747, &c.</p> <p>———— Priansiorum & Hieropytniorum. 748.</p> <p>Criobolium & Ægibolium simul. 44</p> <p>Criobolium restitutum. 127</p> <p>Cryphia in Mithriacis. 11</p> <p>Cura, ac Curatores circa statuas ponendas. 114</p> <p>Curatores in sacris. 113</p> <p>Curiales ac Curia. 85, &c.</p> <p>Curiones, Curiones primi, Curiones Minores &c. <i>ibid.</i>, &c.</p> <p>Custodes in Sacris. 112</p> <p style="text-align: center;">D.</p> <p>Δ, circa Neocorias an <i>bis</i>, an <i>quater</i> significet. 490, &c.</p> <p>Δαδῆχος. 500</p> <p>Δαδῆχοι perpetui, tum qui, ac quales simul. 501, 503</p> <p>Δαιεῖτης, quinam fuerit. 491</p> <p>Decretum Byzantium, apud Demosthenem, emendatum. 779, &c.</p> <p>Δελφῶν, an Δελφῶν, in inscriptione, legendum. 249</p> <p>Dea eadem quandoque sub alio nomine, non eadem; & alio ritu colenda. 149</p> <p>Deæ apud Æginam non <i>Ceres</i> & <i>Proserpina</i>, sed <i>Damia</i> & <i>Auxesia</i>. 84, 89, &c.</p> <p>Decretum Byzantium admodum notabile, 544, &c.</p> <p>Δεξιόσάτης, in Choris 684</p> <p>Demetrii Poliorcetae initiatio ad Parva & magna Mystera. 614</p> <p style="text-align: right;">Dia-</p>
--	---

I N D E X.

Diana Ephesia pluribus in locis culta.	310
Diatorum familia.	246
Diaria pro <i>annotis</i> , & pro <i>anna'is</i> , &c.	247, &c.
Diazia, festum	249
Dianæ Pergeæ templum.	311
Dictata verba in sacris.	111
Dies Gladiatorum. hinc & forsan <i>Διάειοι</i>	245
<i>Διδάτκαλ</i> , - in Agonibus Musicis qui-	
nam, &c.	674, 684
——— sortitò electus.	682
——— ipse quandoque Hymnos compone-	
bat.	586
——— diversus a <i>διδάτκαλω</i> & <i>διδυράι-</i>	
<i>ων</i> ,	<i>ibid.</i>
——— quandoque idem qui <i>Παδοτρίβα</i>	
	695
<i>Δίκη αρέδικ</i> , quid fuerit.	785
<i>Δίμη</i> <i>καρνεί</i> .	762, 772
Dii apud Lernam, quis, quinamque.	92
<i>Διοκηπα</i> Fratrum, &c.	739
Dionysia magna Athenis annua, non	
Trieterica.	613
——— ubi celebrata.	<i>ibid.</i>
Dux Mysticus Sacri (nempe Tauroboli).	
	145

E.

E μαδάρχα.	529
<i>Ἐμποεί</i> <i>ἐπιμεληταί</i>	746
<i>Ἐνθεμα</i> sacra.	180
<i>Ἐξοδ</i> , & <i>ἐξοδιάτα</i> .	741, 771
<i>Ἐξάρχ</i> & <i>χορῆ</i> .	684
——— idem cum <i>διδάτκαλω</i> ac <i>κορυφαία</i> .	
	685
<i>Ἐφεδρ</i> inter Athletas.	519
Ephesia Diana pluribus in locis culta.	310
Ephesii Neocori bis sub Adriano, ac qua-	
re.	338
——— sub Severo & Julia Domna, ter ac	
simul <i>Ἀρθέμιδ</i> , seu Dianæ.	341
——— sub Caracalla bis, & <i>Ἀρθέμιδ</i> .	
	338, 351
——— sub Maximino ter, tum & sim-	
pliciter.	345
——— sub Salonino simpliciter, & <i>Δις</i>	

quoque Neocori.	350
——— cur sub pluribus diversis nunc ter,	
nunc quater.	352
<i>Ἐπιγαμία</i> , jus matrimonii contrahendi.	780
<i>Ἐφεσίας</i> tempus ac duratio.	661
Ephorum Lacedæmoniensium historia	
aliqualis.	755, &c.
<i>ὁ Ἐπιεώμω</i> quis.	491
Epidauriorum dies, ubi, & cui sacer.	
	490
<i>Ἐπιμεληταί</i> Chorum.	680, 747.
——— Mysteriorum.	684
——— Regi sacrorum inservientes.	
	204, &c.
——— <i>ἐμποεί</i> , apud Athenienses decem.	
	746
Episcopi Romani quibus occasionibus Pon-	
tificatum Maximum invaserint.	191,
&c.	
——— quam magnifice de se sentiri vo-	
luerint.	192
<i>Ἐυεργέτης</i> , quid sæpe denotet.	763,
	768, 774, &c.
<i>Ἐπισάτα</i> quandoque <i>Παδοτρίβα</i> .	696
Epistates quinam fuerit, in Gymnasiis,	
	713
<i>Ἡρακλῆς ὀπλόφλαξ</i> , quis &c.	413
<i>Ἡλιάια</i> .	771
Eruditorum opiniones super Urbibus bis,	
ter, quaterve Neocoris	335
<i>Ἐσίαν νέαν Δήμητρα</i> legenda & interpun-	
genda, <i>Ἐσίαν</i> , νέαν <i>Δήμητρα</i> , <i>Vestam</i> ,	
ac <i>Novam Ceterem</i> .	367
<i>οἱ ἀφ' Ἐσίας</i> , & <i>οἱ μυηθέντες ἀφ' Ἐσίας</i>	
quinam fuerint, ac quales.	390, &c.
Ethnicos multa, circa Sacra, desumpsisse	
a Christianis.	2

F.

F Acere Taurobolium.	58
Falconeri (Octavii) opinio de Ar-	
chontibus Xysticis.	646
Familia Gladiatorum.	240
Fanatici ab <i>æde Bellona</i>	75
Fæminarum Certamina Platoni probata.	
	561, 625
——— Certamen <i>cursus</i> .	553, 558
——— super	

THIS PAGE IS LOCKED TO FREE MEMBERS

Purchase full membership to immediately unlock this page

Know Your Bible

Forgotten Books'
Full Membership
provides unlimited
access to more than
28,000 volumes of
Christian literature for
\$8.99/month

**HOLY
BIBLE**

Continue

*Fair use policy applies

I N D E X.

Hierophiantas nominari ipsorum nomine, fas non erat ab his quos imitabant, alias contra. 499
 Hippias, ubi Athenis occisus fuerit. 21,
Hestias suis, quid in Tauroboliis. 59, 122
 Hymni: vide Pæanes
 — in Conviviis 575
 Hymnodi minime è fece vulgi. 579
 — tum apud Smyrnenes, tum alibi, *ibid.*
 Hymnodorum Collegia. *ibid.*
 Hymnodus Polemo Iohannista. 578
 Hymnus sacer in Adriani Olympiis. 801

I.

I Atthaliptæ quales fuerint. 718, &c.
I Atthaliptice Plinii. 720
Ἰακχαγω, òs quinam. 491
Ἰδιόξενος. 774
Ἰεραὶ σύννοθον ξυστική. 641
Ἰερεῖς pro ἀρχιερεῶσι. 232, 263
Ἰερεῖς, quales. 761, 767
Ἰεροκήρυκες, & κήρυκες. 490, &c.
Ἰερομνήμονες, ad Concilium Amphictyonicum. 450
 — à Pylagoris distincti. *ibid.*
 — unus numero, plures Pylagoræ *ibid.*
 — iidem cum Ἰερογραμματεῦσι. 452
 — Pylagoriarum Præfides. 452
 — Anni, Pylagoræ vero semestres. *ibid.*
Ἰεροποιοί, eorumque historia. 742, &c.
Ἰερωμένοι quales fuerint 793
 Ilienses, quibus Neocori fuerint. 312
 Initiationes per lavacra, quibus in Sacris. 13
 Imberbium, ac Puerorum quænam differentia fuerit. 654, &c.
 Imperia, & Jussa Deorum. 784, &c.
 Inscriptiones ad Xystos spectantes cur Græce fuerint expressæ. 637
 Instituta Græcorum plura Neapoli, ac quare 636
Ἰσιæ sacraria Lena, quænam. 85
 Ἰῶασι. *ibid.*
 — omnis conditionis, quandoque homines. 169

Isiacorum *summus sacerdos* seu Maximus, 168, 169
 Isis Collegium. 153
Ἰσοπολιτεία, apud Plutarchum, quid sit. 784
 Iteratio sacri Taurobolii. 127, 139
 Julianum Cæsarem nunquam Taurobolio initiatum fuisse, multò minus per id Pontificem Maximum consecratum, 37, 178
 Juramentum ab Hellenodicis (non tantum ab Athleticis) præstitum. 619

K.

K αἰλίους, quid circa Xysticos, &c. 651
 ΚΑΒΑΡΝΟΣ non Deus aliquis, sed sacerdos Cereris. 628, 736
 Kenava Mulier Harlemensis bellatrix 624
Κήρυκες & Ἰεροκήρυκες. 490, &c.
 Κοινὰ Urbium. 549, 296
 — Asia, Lycia, Bithynia, Cappadocia, Cretensium, Galatarum &c. 292, 292
 Κοινὸν Ἐλευθερολακόνων. 295
 — quæ circa illud Κοινὸν consideranda. *ibid.*
 — Lampfacenorum, Smyrnenium, Pergamenorum, Ephesiorum, Sardianorum, &c. 296
 Κοινὸν τῶν Γαλατῶν, quid in Inscriptione. 530
Κορυφαῖος & χοῦρος. 685
Κοσμηταί, quinam ac quales. 696, &c.
 — etiam Sacerdotes, ac quorum Deorum 699
Κόσμοι Cretensium. 747, &c.
Κράσιος, quid quandoque significet. 303
Κωμασαί Cretensium. 752, &c.

L.

L αὐπαράρχαι. 504
Λομπαδοφόροι. *ibid.*
Λαμπαδοφόροι. *ibid.*
 — tres numero. 505
Λυροστά. 684
 Le-

I N D E X.

<p>Leontica, in Mithriacis Sacris, sicut Patri- ca, 10, 12, 14 Λεύκωμα (Latinis album) quid. 593 Λογισαί & λογισδόντες. 740 Λόγιοι πρυτάνεις quo pertineant. 741 Ludi Deliaci Quinquennales. 573, &c —— Junonii. 554 —— ob Dedicaciones, &c. 326 —— ob Neocorias. 332, 336 —— Quinquennales per Provincias in- stituti. 325 —— ac quibus ex occasionibus. <i>ibid.</i> Lyciarcharum Electio 277</p> <p style="text-align: center;">M.</p> <p>Macedones bis Neocori, non sub A- lexandro Magno, sed sub Cara- calla. 356 —— quid sit καὶ τὸν Μακεδ' B. δις New. <i>ibid.</i> Magnæ Matris (similiaque sacra) apud Romanos multum reformata. 22, 23 Magnesia utraque Stephanephoro gaudebat. 372 Majora Mystera: vide Mystera. Marpessa fœmina bellatrix 624 pro M. AURELIANI legendum M. AU- REL. ANT. 792 Mastigophori, & Mastigonomi. 522 Mater Deorum, & Attis Populi Romani. 172 —— qualiaque illorum ibi Sacra. 171 Μαξίμα, quid quandoque denotet. 256 Μελανηφόροι. 265 Mel, pro aqua lavandis manibus, in Mi- thriacis. 14 Menagyrtæ. 173 Mediastini in Gymnasiis. 714 Menotyranus quis. 31, 146 Medici quales in Gymnasiis. 714 Medici Ocularii. 721 Μελέτης ἄγων. 801 Menses Attici, ipsorumque rectus ordo ex Marmoribus 595, 597 —— quomodo singuli conveniant cum Mensibus Romanis. 598, 599 —— ἐμβόλιμοι, &c. 600</p>	<p>Metragyrtæ. 151, &c 173 Metroici: trifariam divisi. 169 Metropoles urbes. 235, &c. —— primæ. 239, &c. Metropolitæ Christianorum. 242 Meursii opinio de Magnis Mysteriis 610 Mithriaca sacra cum Taurobolis non con- fundenda. 9 —— Inscriptiones illa illustrantes. 10, 11, &c. —— per occasionem illustrata <i>ibid.</i> usque ad 22 Monachorum Christianorum vestimenta, 51 —— sordities. 52 Monita Gymnastarum. 713 Monita Deorum. 73, 788 Moniti in somnis. <i>ibid.</i> &c. MONUIT an MOVIT legendum in In- scriptione. 72, 76, &c. Morelli versio examinata. 381 Munerarius Gladiatorum. 246 Mystæ Magnæ Matris non omnes Tauro- boliati. 157 —— Bacchi Brisei. 580 Mystera, & sacra ex voto. 76 —— Atheniensium non Pentaeterica fuisse, sed annua. 602, 605 —— Non solis Atheniensibus; verum & exteris illa patuisse. 604 —— Quando peregrini ab illis exclusi. <i>ibid.</i> —— Philostrati locus de illis explicatus. 606 Mystera Parva præparatio fuerunt ad Ma- jora. 609 —— fuerunt Annua. 611 —— Quodnam temporis interstitium inter hæc Parva & Magna fue- rit. 610, 611 Mystera, in suis sacris æmulati sunt Christiani veteres. 616</p> <p style="text-align: center;">N.</p> <p>Navis, seu Navigium in Smyrnæo- rum Olympiis. 510 —— Panathenæica. 511 —— Acta per subterraneas Ma- chi-</p>
--	--

I N D E X.

chinas.	<i>ibid.</i>
Navis in Delo.	512
Naves ejusmodi & alibi.	<i>ibid.</i>
Navis Severi, Romæ in Circo	513
Neocori sacerdotes.	299
——— Ἀιγυπτίων.	300
——— Serapidis.	<i>ibid.</i> & 301, 302
——— τῶν μεγάλων θεῶν Νεμέσεων.	<i>ibid.</i>
Νεωκὸρ & κραίης.	<i>ibid.</i> & 306
——— τῆς Σεβαστῆς.	<i>ibid.</i>
——— τῆς λαμπρῆς τῆς Κοζικηνῶν μητροπό- λεως.	305
Νεωκόρων πρεσβυτέρων.	303, 306
Neocoræ urbes, ipsarumque prima origo.	309
——— ac quidem à Diana Ephe- sia.	<i>ibid.</i>
——— a quo tempore maximè numero adauctæ.	312
——— Urbis Romæ	315
Neocoriarum Augustorum origo.	<i>ibid.</i>
Nero scenicus, & in albo profitentium.	388
——— ejus circa Ludos & Certamina in- fania.	544
——— ridiculus metus prætenius.	<i>ibid.</i>
Nicomedienses sub Philippis bis Neocori.	347
——— sub Caracalla ter, item bis.	340
——— sub Decio bis.	<i>ibid.</i>
——— Sub Gallieno bis, ter, & quater.	347
Νομοδείκτης.	427
Νομοφύλακες, qui, ac quales.	664
Νοῦα Ceres, Vesta, Isis, Juno, &c. de Augustis scæminis.	263

O.

O culorum repositores in statuis.	721
Olympia pluribus in locis (tum & a- lia certamina.)	507
Ὀλυμπιασά, Ἰσθμιασά &c.	486
Ordines totos &c. sacra suscepisse Tauro- bolia.	67
——— pro salute Augustorum.	<i>ibid.</i>
Ὀμογάλακτοι,	729, 734
Ordo, seu ἑξίς, Pæanistarum,	580

Opinio Eruditorum super urbibus bis, ter quaterve Neocoris.	335
Orgia Dionysii Thebana Trieterica; at non ita Arneæ.	612
——— Delphica Triëterica, itidem The- baurorum.	<i>ibid.</i>
Orgiophanta.	488, 494
Orgastæ.	494
Ὀργεῶνες.	729, 734
Ὀρεῖον quid.	383

P.

P æanes ac Pæanistæ.	567
——— primitus hymni in Apollinis honorem.	<i>ibid.</i>
——— ἀχαριστήριοι, &c.	<i>ibid.</i>
——— Olen primus ipsorum composi- tor.	568
——— apud Delphos itidem prima Certa- mina.	<i>ibid.</i>
——— apud Arcadas præ cæteris in usu.	<i>ibid.</i>
——— non solis Dîs, sed etiam Heroi- bus cantari.	570
——— quin & Hominibus (ex adulatio- ne)	<i>ibid.</i> &c.
——— cantati Lysandro.	571
——— una & Meretricibus, ac Parasitis.	572
——— cantati cum belli, tum pacis tem- poribus.	573
——— ante pugnam Marti, post pugnam Apollini.	<i>ibid.</i>
——— quin & Neptuno (forsan & aliis) ante pugnam.	574
——— ob victorias, ob pacta scædera, &c.	<i>ibid.</i>

P.

P ædotribæ qui ac quales fuerint.	691
——— per totam vitam, seu perpetui.	692
——— distincti a Gymnastis.	693
——— quo ordine alios secuti.	694
——— plures simul numero fuerunt.	<i>ibid.</i>
——— P. Faber illos male cum Gymnastis. confundit.	703
——— Gym-	

THIS PAGE IS LOCKED TO FREE MEMBERS

Purchase full membership to immediately unlock this page

HISTORY

Tens of thousands of important historical sources, many previously unobtainable, are now available for the first time with a Forgotten Books Full Membership.

Unlimited Access
\$8.99/month

Continue

*Fair usage policy applies

I N D E X.

<p>(de Phrontone) in nummo legendum; ac quomodo explicandum. 281, &c.</p> <p>S. Proculi Mart, ris, in inscriptione, historia. 723</p> <p>Προμαρτία, ad Delphos, quid. 441, &c.</p> <p>Πρόξενος & ἀποξενεία, quotuplex. 773, &c.</p> <p>Προπέρας quid. 667</p> <p>Πρότοπος εἰς τὴν Ἑλλάδα. 775, &c.</p> <p>Pro salute Imperatorum (Taurobolium). 57, &c.</p> <p>Privatos pro salute Cæsarum Taurobolia suscepisse. 70</p> <p>———— etiam pro aliis privatis. <i>ibid.</i></p> <p>———— vel solos, vel simul cum aliis. 78</p> <p>Privilegia Athletarum, qui victores erant. 585</p> <p>Πρωτεύς. 684</p> <p>Πρωτεύς. 495</p> <p>Proculus Torpacion (Tertulliani) qualis Alipta. 719</p> <p>Πρυτανεία Græcarum urbium. 392</p> <p>Πρυτανείον Athenis, idem cum Ἑλλοτυπείῳ. 212</p> <p>Πρυτανείον, ac πρυτανεῖς ex Plutarcho. 213</p> <p>Πρύτανις ἐπιώνυμος. 393</p> <p>———— πρῶτος, idem cum ἐπιώνυμος. 395</p> <p>———— sic & ἄρχων πρυτανεῖς. 396</p> <p>Prytanes Græcorum; ac quid de ipsis Aristoteles. 389</p> <p>———— Magistratus tum Politicus, tum Sacer. 390, &c.</p> <p>———— fuerunt Sacerdotes Vestæ. 391</p> <p>———— & annui, vel ad vitam, seu perpetui, 392</p> <p>———— plures aliquando in una eademque civitate. 395</p> <p>———— habitus, seu vestitus. 397</p> <p>Prytanes Corinthiorum. 394</p> <p>Prytanes fœminæ, ac quales fuerint. 396, 397</p> <p>Puellæ per ætates compositæ ad certamina. 661</p> <p>Puellæ Faustinianæ, novæ Faustunianæ, Mammæanæ, &c. 164</p> <p>Puellæ, ac pueri Alimentarii. <i>ibid.</i></p> <p>Pueri Ulpiani. <i>ibid.</i></p> <p>———— Curia. <i>ibid.</i></p> <p>Puerorum, seu παίδων; ab imberbibus,</p>	<p>sive ἀγενεῖσιs discrimen. 654, &c.</p> <p>Punitiones in Mithriaciis. 15</p> <p>Πρωτόσμοι Lyttiorum in Creta. 751, &c.</p> <p>Pylagoræ, qui ac quales. 459</p> <p>———— ad Concilium Amphictyonum. 450</p> <p>———— quo munere functi. 455</p> <p>———— differentia ipsorum ab Hieromnemionibus. 450</p> <p>———— quot numero fuerint. 451</p> <p>Pylagoræ semestres, Hieromnemones anni. 452</p> <p>Πυλαία ἐτησία. 453</p> <p>Πυλαία ἡερνὴ, sive ἱερνί. 456</p> <p>Pythia (Certamina) pluribus in locis 507</p> <p>Pythi, apud Lacedæmonios, quinam. 485</p> <p>Πυθιαί, Δηλιαί, Ολυμπιαί, &c. 486</p> <p style="text-align: center;">Q.</p> <p>Quindecimvirosum numerus usque ad LX. adauctus 199</p> <p>Quinquennales Ludi per Provincias. 325</p> <p>———— quibus occasionibus. <i>ibid.</i></p> <p>———— Sacerdotes, seu Pontifices. 267, 271</p> <p style="text-align: center;">R.</p> <p>Ῥαβδοφόροι & Ῥαβδοῦχοι. 522</p> <p>Regenerationes Mysticæ. 27, 66, 127</p> <p>———— quantæ durationis istæ fuerint <i>ibidem.</i> &c.</p> <p>Rex Sacrorum Romæ inter Pontifices Minores 198</p> <p>Rex & Regina Sacrorum. 200</p> <p>———— quandiu ille Romæ perduraverit. 202</p> <p>Regis (Romanorum) Sacrorum, ab Atheniensi Rege, fere eodem cum munere. 203, &c.</p> <p>Rex Sacrorum, apud Athenienses, descriptus. <i>ibid.</i></p> <p>Romæ ac Julii Cæsaris Templum. 336</p> <p style="text-align: center;">S.</p> <p>Sacerdos Maxima Matris Deum. 97, 142</p> <p>———— Per-</p>
--	---

I N D E X.

<p>———— Perpetua & Prima Municipii. 257</p> <p>Sacerdos summus Martis Deum. 97, 142</p> <p>———— Summus Isiacorum. 168</p> <p>Sacerdotes Neocori; vide, Neocori Sacerdotes.</p> <p>Sacerdotes Tauriboli Sacri administratos, pro voluntate Tauroboliorum electos fuisse. 98</p> <p>Sacerdotes Isidis uxoratos ac Maritatas fuisse. 150</p> <p>Sacerdotes Magnæ Matris uxoratos, & Maritatas fuisse. 140, &c. 150</p> <p>Sacerdotia etiam ab Epicureis possessa. 362</p> <p>Sacra & Mystra ex voto. 76</p> <p>Sacra ἑτάμια. 180</p> <p>Sacræ apud Eleusinam, quibus Deabus, &c. 82</p> <p>———— apud Lernam. 83</p> <p>———— apud Æzinam. 18, 84</p> <p>Sacratio per Sphragitidas 179</p> <p>Sacrum Taurobolum per plures quandoque dies continuos durasse. 117, &c.</p> <p>———— vide porro, Taurobolum.</p> <p>Scamma, quid in stadio fuerit. 667</p> <p>Scamma ac tradium quandoque unum & idem. 668</p> <p>Scamma proprie dictum. 670</p> <p>Scenici quam parva in æstimatione apud Romanos 384</p> <p>Scolia in convivis cantata, ac quomodo. 576</p> <p>Scolium, quid ac quare ita vocatum. <i>ibid.</i></p> <p>Scriba, seu γραμματεὺς, Certaminis Mufici, 427</p> <p>Sardiani bis & ter Neocori sub Heliogabalo. 344</p> <p>———— sub Salonina bis, & ter, & simpliciter, & Δ, 350</p> <p>———— sub Gordiano bis, & simpliciter. 353</p> <p>———— sub Salonino Valeriano simpliciter, <i>ibid.</i></p> <p>———— sub Maximino, & in nummo Tranquillinæ, simpliciter. <i>ibid.</i></p> <p>Σεβασοφάνης. 499</p> <p>Senatus Romanus unde ΙΕΡΟΤΑΤΗ</p>	<p style="text-align: center;">ΣΥΝΚΛΗΤΟΣ, 330</p> <p>Senatus Articus non semper idem numero fuit. 618, &c.</p> <p>———— Trecentorum. <i>ibid.</i></p> <p>———— Sexcentorum. 620</p> <p>———— Mille Senatorum. 621</p> <p>SE VIVO, SE VIVOS, SE VIVVS &c. POSVIT. 121</p> <p>Silentium circa Mystra. 111</p> <p>Siparia portarum, an suspiria portarum, an vero suspiria epoptarum apud Tertullianum sit legendum. 608</p> <p>Συγγράμματα veterum in scribendis epistolis. 769</p> <p>Sodales Augustales, Flaviales, Antoniani, Veriani, Helviani, Hadrianales, &c. 738</p> <p>Smyræorum cum Ephesis ac Pergamenis contentio super πρώτεια urbium 327, &c.</p> <p>Smyræni Dæ Romæ Neocori. 319, &c.</p> <p>———— ter Neocori, & Dæ Romæ. 341</p> <p>Sophistarum nomina qua ratione in nummis compareant. 564</p> <p>Sophistarum Ἰσθμοί, seu Cathedræ. 795</p> <p>Ex Stipe collata dedicationes, &c. 791</p> <p>———— Taurobolum. 786</p> <p>Stipes ipse colligebat Cæl. Augustus. 792</p> <p>Spelea Mithriacorum. 16, 17, &c.</p> <p>Stadium, quid ac quale. 665, &c.</p> <p>Statuæ, an a Tauroboliatibus positæ. 124,</p> <p>Stephanephorii Sacerdotes. 125</p> <p>———— non vulgaris notæ. 361</p> <p>———— etiam Epicurei erant. <i>ibid.</i></p> <p>———— Herculis sacerdotes, tum & aliorum Deorum, 362, 364.</p> <p>———— Apollinis & Solis, apud Magnesium, 564</p> <p>———— Augustorum: 366, 368</p> <p>———— quarum urbium. 370, 372</p> <p>———— apud Smyræos Bacchi Brizæi sacerdotes. 379</p> <p>———— Ludis ac Certaminibus (quandoque saltem) præerant. 373</p> <p>———— Anni fuerunt: nisi & Quinquennales fuerint. 374</p> <p style="text-align: right;">———— ipse</p>
---	---

I N D E X.

— ipsorum ἐπισημία, & habitus,	362, 369
— Coronam lauream, quandoque & auream, gestabant.	378
— Munus ipsorum duplex, politicum & sacrum.	376
Stephanephori quandoque Asiarchæ, & Neocori sacerdotes simul.	368
Στεφανηφόροι ἱερούς.	370
— χί.	371
Στεφανηφόροι — ἐπὶ μνησὶς τεύχε, quid	378
Stola Pontificia Gratiano Aug. oblata.	18;
— non omnibus Imp. oblata fuit.	182
Στατηγοὶ Græcorum.	409
— quid de ipsis Vaillantius sentiat.	ibid.
— quid Ez. Spanhemius.	411
— plures in una eademque urbe.	ibid.
Στατηγοὶ & ἄρχοντες, an non simul in una eademque civitate.	ibid.
— simul cum πρυτανί.	410
— quinam Magistratus apud Athenienses.	411
— an illorum idem alibi munus.	412
Στατηγοὶ Achæorum.	418
— in Sacra Scriptura, seu Actis Apostolorum.	419
— illorum custodia qualis.	421
Στατηγὸς ἐπισημία; quod Magistratus ille anivus.	417, 422
— πρῶτος.	421
Στατηγὸς ipse Constantinus Magnus fuit Athenis.	410
Στατηγὸς ἐπὶ τῶ ὄπλων.	
— ἐπὶ τῶ ὄπλων τῶ Ἡρακλεῖ ὀπλοφίλακι.	413
— ἐπὶ τῶ πολίτας.	415
Στατηγὸς ἐπίτροπος, vel Στ. τῆς στρατείας.	417
— τῆς εἰρήνης.	64, &c. 175, &c.
Summus Sacerdos Prudenti qualis fuerit	
— apud Christianos, seu Princeps sacerdotum.	177
Synodus Deorum.	159,

Synodi sacerdos.	ibid.
Συμπολιτεία apud Xenophontem.	784
Σύνδοξος ἑλληνική.	641
Synodi Xysticæ ἄρχοντες.	641, 644
Συσάξ, ac συσάξεις.	697
Σωτήρ, ac Σωτῆρες, quinam.	469, &c.
Σωφρονισαί, & ὑποσωφρονισαί.	701

T.

T Abulæ æreæ inscriptionibus Decretorum inservientes.	764
— argentæ.	767
Τάξις, seu Ordo Pæanistarum.	580
Θαυροβόλια apud Lucianum, festum joco confictum.	515
Tauroboliorum Sacrorum origo unde.	56
Taurobolia quo tempore, circiter, exorta.	7
— quamdiu perduraverint.	ibid, &c.
— quis ipsorum, inter Christianos, primus meminerit.	9, 24.
— cui Deæ, Deoque dicata.	27
— non Jovi, non Isidi, non Dianæ aut Cereri.	28, 32
— Ritus, per quos illa fierent.	33
Taurobolia sola.	40
Taurobolia ac Criobolia conjuncta.	42
Taurobolium excipere.	47
— percepit, vel accepit.	41, &c.
— fecit.	58
Taurobolium populi, aut Ordinis, Lactoratensis,	59, 60
— Narbonensis.	57
Taurobolio Magnæ Matri se devovebant.	78
Tauroboli ac Taurobolini.	48, 143, 145
Tauroboliti, seu Tauroboliani, 79, 81. 92	86
Taurobolium ex Stipe collata.	786
— indictum jussu Matris Magnæ.	ibid.
— ex imperio.	789
Tauri Vires, quid significant in Taurobolio,	46, &c.
— sanguis, cornua, testiculi	53, &c.
TAURI QUO PROP. quid significet.	63
Τεμεν, seu ἕμεν, pro Statua.	496

THIS PAGE IS LOCKED TO FREE MEMBERS

Purchase full membership to immediately unlock this page

Know Your Bible

Forgotten Books'
Full Membership
provides unlimited
access to more than
28,000 volumes of
Christian literature for
\$8.99/month

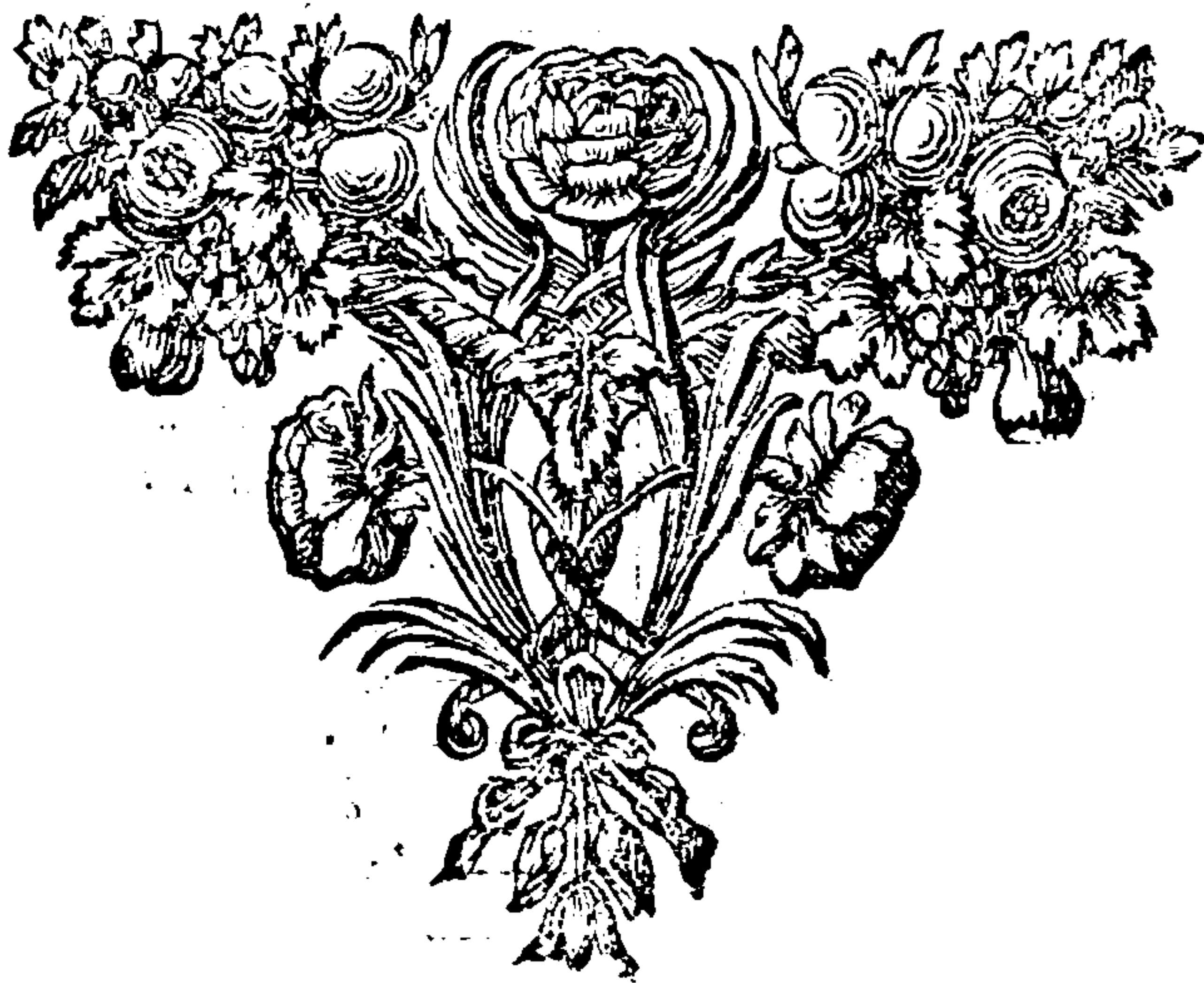
**HOLY
BIBLE**

Continue

*Fair use policy applies

I N D E X.

<p>nasiarchis; ubi nec obtinuerunt. 63, 642</p> <p>— Cretensium. 6, 4</p> <p>Xysti apud Romanos Balneis juncti. 636</p> <p>Xysti (& Gymnasia), quibus Dīs dicati. 639</p> <p>Xystici & Athletæ iidem. 638</p> <p style="text-align: center;">Υ.</p> <p>Υγιενοί, quales medici fuerint, ipsorumque historia. 706, &c.</p>		<p>Γυμναδοί, & συγυμναδοί. 577</p> <p>Υποκοσμηταί. 693</p> <p>Υποταφρινισαί. 701</p> <p>Υσιρόπομοι. 134</p> <p style="text-align: center;">Ζ.</p> <p>Ζάκορον. 307</p>
---	--	--

I N D E X

ERRATORUM GRAVIORUM.

Cetera namque lector eruditus facile corriget.

- Pag 3, linea 26. pro *Ἰακωβὸν* lege *Ἰακωβὸν*.
 7, l. 19 lege PACIO AGRIPPE.
 l. penult. & ultima lege *Ἐπιτοπιῶ* *Coss.*
- p. 18, l. 4, in inscriptione lege, PARDUS:
 tum &
 l. 7. pro *Ἐ* lege in.
- p. 43, l. 13 lege, *Ἐ* *Minotauro* & l. 14,
 lege *Ostendunt.*
- p. 44, l. 3, lege *ÆGOFOLIUM*
- p. 53, l. 10, pro *Vagantur* lege *Vagemur*,
- p. 57, l. 2, pro *bonum* lege *bonum*
- p. 64, l. ultima lege *Patre*, *hierocoraces.*
- p. 72, l. 3, illam, MOVIT.
- p. 81, l. 18, pro *illis* lege *illi.*
- p. 93, l. 7, dele *colenda.*
- p. 111, l. 21, lege *distataque.*
- p. 144, l. 21, pro *Aliquantumvis* lege *Aliquantulum.*
- p. 165, l. 28, lege *Antoninum.*
- p. 166, l. 4, *Faustina.*
- p. 184, l. ultima, lege *imperii.*
- p. 191, l. antepen lege *ἰεῖται*,
- p. 240, l. 30 pro *enim* lege *etenim.*
- p. 242, l. ultima, dele *na.*
- p. 250 l. 12, dele *Cana.*
- p. 255, l. 25, lege *intra istam rempublicam.*
- p. 257, l. 7, pro *locus* lege *jocus.*
- p. 273, l. 11 & 12. lege *communitate aut civitate*
- p. 276, l. 10, lege *perfici*, ac *quidem.*
- p. 288, l. 26, lege *ἐκδέξασθαι*.
- p. 291, l. , pro *Prausensibus* lege *Prausensibus.*
- p. 295, l. 1, lege *ΛΥΚΙΩΝ*
- p. 306, l. 6, lege *Tyrinnas*; & postea
ΕΡΜΗΣ
- p. 308, l. 14, lege, *circa sacrificia fuisse.*
- p. 310, l. 28, lege, *pertenderent ἀγαλμα.*
- p. 321, l. 5, lege, *a Tiberio ac senatu similia. quare omnibus perperis.*
- p. 324, l. 1, lege ΚΡΗΤΑΤΗΡΙΟΥ
 l. 10, lege, ΔΕΡΕΤ:Ν.
- p. 327, l. 13, lege *ταύτῃ φρονήσει*
- p. 339, l. 25, lege *cujos*, sed *quod.*
- p. 343, l. 7, lege *Ἀτίαν*, *a'ενεχοντ.*
- p. 353, l. 12, lege, *ednos*, nisi ubi *delectatio.*
- p. 380, l. 11, lege ΚΑΤΑΣΚΕΥΑ
- p. 423, l. 15, lege ΤΩΝ ΠΡΩΤΩΝ
- p. 431, l. 2, dele *tut recur.*
- p. 441 l. 15, lege, *Ἀσχμισ iphus.*
- p. 453, l. 8, lege *Ἐορπείχθ.*
- p. 459, l. 14, lege *Amphissenses.*
- p. 467, l. penult. lege *Pamzas.*
- p. 470, l. 11, lege ΤΟΝ ΑΥΤΩΝ
- p. 486, l. 13, lege *Delezatis.*
- p. 492, l. 8, lege *Βαλῆς*
- p. 495, l. 14 & 15, lege ΑΡΤΕΜΙΔΩ-
 ΡΟΣ
- p. 496, l. 7, & 8, lege ΘΥΓΑΤΕΡΑ:
 & l. 11, lege ἈΝΑΣΤΗ-
 ΣΑΝΤΩΝ.
- p. 497, l. 19, lege ΙΕΡΕΑ
- p. 514, l. 7, pro *Athletæ* lege *Athlothetæ*
- p. 562, l. 2 lege *licet ipsa non.*
- p. 565, l. 17, lege *nullam quis.*
- p. 570, l. 8, lege *subornatus ab.*
- p. 588, l. 8, lege *ΚΥΝΕΦΗΒΟΙΣ*
- p. 591, l. 2, lege ΑΡΜΩΖΟΥΣΑΝ
 & l. 11, lege ΑΡΟΝΙΖΟΜΕ-
 ΝΟΙΣ

p. 594, l. 2, & 3, lege *hos aut illos*.
 p. 596, l. 12, pro XII lege, XIII *Mensium*,
 p. 611, l. 9, lege, *eou/que*, *antequam*.
 p. 615, l. 4, pro *ad hoc*, lege *ad hunc*.
 p. 617, l. 24, lege *comparere*: & l. antepen.
 dele *multis*.
 p. 622, l. 6, lege *super isto*.
 p. 633, l. 2, lege, *fuisse*, *ita ut Xystarchæ*.
 p. 634, l. 11, lege *cum contrà*.
 p. 634, l. antepen. dele *publica*.
 p. 635, l. 1, lege $\kappa\acute{\iota}\rho\omega\ \kappa\acute{\iota}\ \Delta\acute{\alpha}\mu\alpha\rho\tau\acute{\alpha}$.
 p. 636, 9, l. 21, lege *Nicoris Gymnasio*, *seu*
Xysto.
 l. 27, lege *a Morellio hoc modo*.
 p. 642, l. 27, lege $\lambda\epsilon\iota\pi\tau\acute{\alpha}$.
 p. 643, l. 3, lege *ac munere*.
 p. 644, l. 1, lege *cap. IV*.
 p. 670, l. 22, lege *compositi fuisse videantur*.
 ll. ult. pro *viderant* lege *vicerant*.
 p. 676, l. 21, lege *id omissum fuerat*.
 l. 28, dele *duo*.
 p. 694, l. penult. lege $\nu\acute{\omega}\pi\alpha\iota\delta\omicron\tau\epsilon\iota\epsilon\acute{\nu}\tau\alpha$, &
 $\alpha\iota\upsilon\lambda\omicron\pi\alpha\iota\delta\omicron\tau\epsilon\iota\epsilon\acute{\nu}\tau\alpha$;
 p. 695, l. 5, pro *saltando*, lege *faliendo*.
 l. 22, lege *diversa*.

p. 697, l. 2 pro *istâ lege isti*.
 p. 711, l. 3, dele *id*.
 p. 714, l. 9, lege *augendis & conservandis*.
 p. 721, l. 8 lege *Aut id idem*.
 p. 729, l. 8, lege *illorum ad illas*.
 l. antepen. lege, *sæpe plane inter se*
conveniebant.
 p. 741, l. 11, & 12, lege *hæ uilare*.
 p. 743, l. 15, lege *fuisse constat: ita*.
 p. 747, l. 3, pro *his* lege *illis*.
 p. 757, l. 15, pro *viam* lege *viam*.
 p. 761, l. antepen. lege *peculiarî sacerdotio*
gaudebant.
 p. 767, l. 11, lege *IOSVER*.
 p. 772, l. 20, ΚΑ ΝΙΚΑΣΘΗΙ
 p. 775, l. 20, pro ΟΥΤΟΙΣ lege ΑΥ-
 ΤΟΙΣ
 p. 777, l. 20, pro *jam pro parte &c.* lege
jam semel adduxi, ita & nunc.
 p. 784, l. 5, pro $\iota\epsilon\rho\acute{\upsilon}$ lege $\iota\epsilon\rho\acute{\upsilon}$.
 p. 792, l. 22, pro *parbens* lege, *præbens*.
 p. 803, l. 29, dele (*minor licet*).
 p. 804, l. 8, lege $\Pi\alpha\tau\epsilon\rho\acute{\iota}\alpha\iota\ \chi\acute{\omega}\rho\alpha\iota$.

